

Đăng Tiên Bắc Ngạo

Contents

Đăng Tiên Bắc Ngạo	1
1. Chương 1: Cậu Bé Lạc Loài	2
2. Chương 2: Gặp Gỡ Nữ Nhân	14
3. Chương 3: Biết Rồi Chân Tình	31
4. Chương 4: Trong Nạn Gặp May	44
5. Chương 5: Lại Khóc Biệt Ly	51
6. Chương 6: Kết Tình Bằng Hữu	66
7. Chương 7: Nghe Luận Thế Nước	78
8. Chương 8: Gặp Gỡ Anh Hùng	90
9. Chương 9: Gieo Rắc Giấy Tình.	98
10. Chương 10: Tái Ngộ Người Xưa	115
11. Chương 11: Hộ Vệ Nhị Nùng	124
12. Chương 12: Vân Thao Mất Tích	141
13. Chương 13: Chạm Trán Họ Đoàn	149
14. Chương 14: Dong Ngựa Bền Nhau	164
15. Chương 15: Biến Đổi Khó Lường	181
16. Chương 16: Kết Bái Nghĩa Huỳnh.	198
17. Chương 17: Khốn Khổ Ý Tình	214
18. Chương 18: Nhã Lan Xuất Hiện	228
19. Chương 19: Tam Nữ Đồng Hành	241
20. Chương 20: Tứ Nữ Thụ Địch	255
21. Chương 21: Cứu Nguy Tứ Nữ	267
22. Chương 22: Đả Bại Hán Thiên	280
23. Chương 23: Mất Tích Bí Ẩn	289
24. Chương 24: Gặp Gỡ Cao Nhân	304
25. Chương 25: Từ Chối Lời Mời	319
26. Chương 26: Vô Tình Lại Gặp	333
27. Chương 27: Lại Tình Se Buộc	346
28. Chương 28: Bạch Liên Xuất Hiện	358
29. Chương 29: Nan Quá Mỹ Nhân	374
30. Chương 30: Đả Bại Nhị Ma	387
31. Chương 31: Giải Cứu Mộc Nhi	399
32. Chương 32: Vĩnh Biệt Ngoại Tổ	410
33. Chương 33: Uy Khiếp Quần Hùng	425
34. Chương 34: Chữ Tình Nan Giải	438
35. Chương 35: Vượt Qua Biên Giới	454
36. Chương 36: Thu Nhận Đồ Đệ	470

Đăng Tiên Bắc Ngạo

Giới thiệu

Cửa Diệu Đức phía Bắc là nơi gần như dành riêng cho quan lại, vương tôn công tử, niềm yết bảng và

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dang-tien-bac-ngao>

1. Chương 1: Cậu Bé Lạc Loài

Thành Thăng Long trong mùa đông u ám năm nay đã nhận lấy cái tên mới là Đông đô, những gia đình quan lại, lính tráng thu hút sức mua bán lớn nhất của Thăng Long người đi kẻ ở, lo lắng, hoang mang. Biến đổi lớn lao này đã làm mọi người, ngay cả những nhân công, đầu bếp, hầu bàn của quán Tư Bụng cũng uể oải hẳn ra. Thường thì gà gáy sáng, trong quán đã lên đèn khắp nơi, chuẩn bị mở đầu cho một ngày làm việc mới, và trời chưa sáng, những kẻ không nhà ngủ nhờ nơi hàng hiên đã bị xua đuổi đi nơi khác. Nhưng mấy ngày qua, trời sáng hẳn công nhân quán Tư Bụng mới rục rịch mở cửa và những kẻ có nhiệm vụ kê bàn chung quanh ba hàng hiên dài không cần phải xua đuổi ai, những người có kiếp sống khốn khổ này đã thức giấc, tự động thu vén để ra đường cho một ngày mới của mình. Sáng hôm ấy, gió bắc từ dòng sông thổi lên lạnh như cắt da xé thịt, quán Tư Bụng còn mở cửa trễ hơn, nhưng khi Trần Tứ người công nhân trẻ bày bàn ghế ở hiên tây đã ngạc nhiên thấy một người còn nằm trong chiếc chăn rách nát, hẳn bực bội lấy chân đá mạnh quát tháo:

- Mặt trời đã lên còn nằm vạ hay sao?

Cái đá mạnh không làm người trong chăn nhúc nhích. Trần Tứ thêm bực bội cúi xuống giựt mạnh chiếc chăn, hẳn thấy dưới nền nhà thân hình ồm ồm, tóc xõa che kín mặt mày nằm bất động, hẳn đá vào chân người nằm mấy cái nữa vẫn không thấy nhúc nhích. Trần Tứ chăm chú nhìn làm da xanh mét qua lớp áo rách rồi hốt hoảng chạy vào trong kêu réo:

- Có người chết ngoài hàng hiên! Có người chết!

Nghe hô hoán vài người công nhân trong quán vội vã bước ra. Họ xúm lại nhìn xác chết, nhưng không biết phải làm gì. Một người đàn bà lên tiếng:

- Chắc bị chết cồng! Tội nghiệp quá! Chạy kêu Đoàn tổng quản xem ông dạy làm thế nào? Nó đã lỡ nằm chết ở đây chúng ta đâu có thể mang đi ném chỗ nào cho được! Dù sao cũng là con người mà!

Trần Tứ vội chạy đi kêu lão tổng quản, người thay mặt chủ nhân điều hành quán Tư Bụng. Trần Tứ mới khuất vào bên trong, trước cổng quán xuất hiện một cỗ kiệu màu xanh. Thấy cỗ kiệu, người đàn bà kêu lên:

- May quá! Chủ nhân đến kìa!

Phạm tiên sinh khoảng năm sáu mươi, râu ba chòm lởm chởm bạc, mặc áo lụa đen, chống cây gậy mây đen bóng loáng, bước xuống kiệu, mau mắn:

- Thím Năm! Việc gì đó?

- Thưa tiên sinh, có người nằm chết cồng ở đây!

Phạm tiên sinh không chút hốt hoảng:

- Ô! Tội nghiệp nhĩ!

Ông ta bước vội vào hàng hiên, những người công nhân giãn ra nhường chỗ cho chủ nhân. Nhìn kẻ bạc phước nằm co rút trên manh chiếu rách, áo quần te tua không che kín thân thể, Phạm tiên sinh thở dài. Ông định ra lệnh cho công nhân mua một chiếc hòm cho xác chết, tổng táng làm phước, nhưng đôi mắt ông ta chợt nhìn thấy nằm dài theo xác chết một cây gậy mây dài hơn hai thước, quấn vải chung quanh như cổ tình che dấu, nhưng lớp vải đang bong rời ra cho thấy đây là một cây gậy mây to hơn ngón chân cái, lông rất ngắn, mỗi lông chỉ độ vài đốt ngón tay, nổi màu đen bóng, nhưng cũng có nhiều vết như bị gươm đao chém phải. Cây gậy làm Phạm tiên sinh cau mày, rồi vội ngồi xuống lật xác chết lên đưa tay sờ mũi, sờ ngực. Được Phạm tiên sinh lật qua, mọi người mới thấy xác chết là một thiếu niên độ mười sáu, mười bảy tuổi và họ cũng rất ngạc nhiên, Phạm tiên sinh không nề dơ bẩn, rút cây gậy để lên người thiếu niên rồi bồng ngay lên và nôn nóng hỏi đám công nhân:

- Ai trong các người nhà có căn phòng trống?

Trần Tứ lạnh miệng:

- Nhà thím Năm có phòng cô Lan mới về quê.

Không chờ người đàn bà cho biết có đồng ý hay không, Phạm tiên Sinh bước đi ngay và hỏi người đàn bà:

- Thím đi theo chỉ cho ta căn phòng ấy còn các người thì vào trong kêu người nấu ngay một tô cháo nóng, cho gừng nhiều vào và mang gấp đến cho ta.

Nghe chủ sai khiến, người đàn bà hơi một chút ngần ngại rồi bôn bả chạy theo và vượt qua mặt Phạm tiên sinh. Khu nhà ở của công nhân quán Tư Bụng mái tranh vách đất, nhưng có mấy chục căn như một xóm nhỏ, nằm sau sân tửu quán, ngăn cách bởi một hàng dương liễu xanh và ra vào có một cánh cổng cây nặng nề. Mụ Năm xăn xái chạy trước chủ nhân, vì ta ta biết mình phải mở cánh cổng này cho ông chủ và đưa ông ta đến căn nhà mình, một căn nhà hẻo lánh nằm sau bờ ao của khu dành riêng cho nữ nhân, lại cũng có một hàng dâu tre và một cánh cổng phân biệt với khu nam nhân và người có gia đình.

Mụ Năm vừa đi vừa chạy, vì Phạm tiên sinh bồng thiếu niên đi rất nhanh. Khi đến căn nhà của mình, mụ đã thở hào hển, và rất ngạc nhiên không ngờ Phạm tiên sinh thân thể văn nhược, tuổi đã lớn nhưng bồng một người, đi nhanh như vậy mà không tỏ ra có chút gì mệt nhọc.

Phạm tiên sinh đặt thiếu niên lên chiếc giường gỗ nhỏ, bảo mụ Năm:

- Thím đi đốt cho tôi một chậu lửa than.

Khi mụ Năm đi khỏi, Phạm tiên sinh hít một hơi chân khí, rồi đôi bàn tay bắt đầu chà xát lên thân thể thiếu niên. Một lúc sau gã rên ư ử và mở mắt. Phạm tiên sinh dừng tay mỉm cười thân thiện:

- Cậu đã thoát chết rồi đây.

Thiếu niên mấp má môi, thều thào:

- Đa tạ đại bá!

Câu nói văn vẻ của cậu bé làm Phạm tiên sinh cảm thấy những gì mình nghi ngờ là đúng. Ông cầm cây gậy mây để bên cạnh thiếu niên, kéo tấm chăn đắp cho và với giọng chí tình:

- Lão phu chưa biết tiểu hữu là ai, gặp hoàn cảnh hung hiểm nào mà đến nông nỗi này, nhưng cứ yên tâm nằm đây tịnh dưỡng cho đến khi khỏe hẳn. Tiểu hữu bị đói lạnh lâu ngày, ngoài ăn uống, cũng phải uống thêm vài thang thuốc nữa mới hoàn toàn bình phục.

Đôi mắt thiếu niên chợt đỏ hoe vì xúc động, Phạm tiên sinh cầm cây gậy mây của mình lên tay, và hình như ông ta cố tình khuyến khích thêm lòng cầu sinh của người thiếu niên:

- Thân thể thụ chi phụ mẫu, bất cảm hủy thương hiếu chi thủy giả. Tiểu hữu không nên ngại ngần sự giúp đỡ của người khác. Có khỏe mạnh mới chu toàn được sự hiếu thảo của mình với đấng sinh thành, không nói là còn có thể tiến lên sống xứng đáng là một đấng trượng phu trong tương lai. Tiểu hữu nghỉ ngơi, một hai ngày sau lão phu trở lại sẽ chuyện văn nhiều hơn.

Phạm tiên sinh bước ra khỏi phòng dẫn dò người đàn bà chủ nhà:

- Lão phu sẽ nói cho tổng quản biết thím phải ở nhà năm ngày để sẵn sóc cho cậu ấy. Thím phải tận tình sẵn sóc cho tôi. Sáng nay chỉ cho ăn cháo, trưa cho ăn cháo tiếp và chiều có thể cho ăn cơm được. Đồ ăn lão phu sẽ bảo người trong tửu quán mang đến cho thím và cậu ấy. Thuốc khi có người mang đến, thím cứ đổ ba bát nước, sắc còn một bát là được

Người đàn bà xuýt xoa:

- Chủ nhân thật nhân từ không ai bằng. Cậu ấy thật có phước lớn mới gặp được ngài.

Tiếng Phạm tiên sinh nghiêm nghị:

- Trong ba ngày cậu ấy không bình phục, tôi sẽ hỏi tội thím đấy!

- Dạ! Tiểu nhân đâu dám không hết lòng..

Và mụ Năm cau mày:

- Sao lâu quá chưa ai mang cháo tới vậy kìa?

Tiếng Trần Tứ ngoài ngõ:

- Có rồi đây!

Phạm tiên sinh:

- Nếu cậu ấy không ngồi lên nổi, thím dứt cho cậu ấy. Con bệnh này lão phu hoàn toàn giao cho thím.

Thím Năm đón lấy tô cháo từ tay Trần Tứ, nhìn bóng Phạm tiên sinh khuất sau hàng dậu, cảm khái:

- Chủ nhân thật là một người nhân hậu.

Trần Tứ:

- Việc này ai mà không biết. Thằng nhỏ này cũng có phước rất lớn. Thôi thì thím rán mà chăm sóc cho nó để đức cho con cháu!

- Tổ bà mi! Ta có con cháu gì đâu mà mi nói thế?

Trần Tứ cười:

- Cô Lan chẳng phải là cháu thím hay sao? Thím gả cô Lan cho tôi thì chúng tôi coi thím như mẹ, cũng là con cháu thím vậy!

Thím Năm mắng:

- Cái mặt mi khi không có nó thì miệng như bôi mỡ, còn thấy nó thì lăm la lăm lét để đẩy mà nó chịu lấy mi.

Trần Tứ hỏi:

- Cô Lan có đọc chữ được không thím Năm?

- Người mà viết được hay sao mà hỏi?

- Thì cháu nhờ người viết hộ.

Thím Năm mắng:

- Nó biết người nhờ người viết, thì nó lại càng chẳng đọc. Hừ! Ta nói cho mà biết, nó không học được chữ nghĩa bao nhiêu nhưng múa roi đi quyền thì nó không thua đàn ông. Người liệu hồn đấy!

Trần Tứ le lưỡi:

- Thế thì kiếp này Tứ này đành sống cảnh thâm yêu trộm nhớ!

- Cũng chữ nghĩa văn hoa lắm đấy! Thôi để ta đem cháo vào cho cậu ấy. Người không cút đi coi chừng lão Đoàn sẽ mắng cho một trận.

Thím Năm không để Trần Tứ có cơ hội nói thêm, bà bưng tô cháo còn nóng đem vào phòng cho thiếu niên. Trong ánh sáng mờ mờ, bà thấy gã đang nằm bất động ngó lên mái nhà, hai hàng nước mắt chảy dài, bà cảm thấy thương hại cho gã, dịu dàng:

- Cậu thoát chết là may mắn lắm. Có thể ngồi dậy nổi không? Hãy ăn tô cháo cho mau lại sức.

Gã thiếu niên gạt hàng nước mắt:

- Cảm ơn thím! Cháu có thể ngồi dậy được.

Gã chống tay ngồi lên. Thấy thiếu niên mặt mày dơ bẩn, bà Năm xua tay:

- Cậu đợi tôi một chút.

Bà ta chạy ra nhà sau và đem vào một chiếc khăn nóng:

- Sẵn có nước nóng để tôi lau sơ mặt mũi cho cậu.

Không đợi gã thiếu niên bằng lòng hay không, bà ta ngồi xuống giường lau tay chân, mặt mày cho cậu ta. Khuôn mặt óm đối, lem luốc được chiếc khăn nước nóng lau qua làm bà Năm ngừng tay, bà đang chú ý đến cặp lông mày lười kiếm thật dài và đôi hàng lông mi cũng thật dài và cong vút trên hai cặp mắt to đen của thiếu niên. Bà ta ngắm gã và khen:

- Cậu mập mạp ra một chút, tóc tai chải gỡ sạch sẽ thì đúng là một thiếu niên đẹp trai. Cậu được bao nhiêu tuổi rồi?

- Dạ cháu năm nay mười lăm tuổi.

- Trời đất! Cậu da bọc xương, nhưng cao tổng ngồng những tưởng là mười sáu, mười bảy rồi kia chứ. Nhìn tướng mạo và cậu mau lớn thể này hẳn cũng con nhà khá giả.

Không chờ gã thiếu niên đang húp cháo trả lời. Bà Năm lại mau miệng xít xoa:

- Thời buổi hỗn vua hỗn quan, người ta giết chóc nhau như cơm bữa nhiều nhà quan quyền táng gia bại sản là chuyện thường. Thôi cậu đừng buồn nữa. Đại nạn không chết sẽ có phúc lớn.

Thiếu niên:

- Cảm ơn thím Năm.

Gã đưa cái tô không lại cho bà Năm, bà ta như muốn nói chuyện tiếp nhưng thấy gã có vẻ uể oải, nên đứng lên:

- Cậu nghỉ một chút. Trưa tôi sẽ lấy cho cậu một tô cháo thịt. Ồ! Tôi đã thổi chậu lửa cho cậu để tôi bưng vào cho ấm.

Thiếu niên:

- Được đắp chăn như thế này cháu đã cảm thấy ấm áp lắm rồi thím Năm không cần phải mệt nhọc vì cháu.

Bà Năm:

- Ta phải làm theo lời dặn của tiên sinh, nếu không ông ta lại quở trách.

Bà năm khuất sau cánh cửa, một lúc sau khệ nệ mang vào phòng một lò lửa hồng. Bà thấy thiếu niên nhắm mắt nên không nói thêm lời nào nữa. Khi rời khỏi phòng bà ta đóng nhẹ cánh cửa lại để cho căn phòng thêm ấm áp.

Trong căn phòng nhỏ khép kín với một lò than to, giấy lát thấy nóng, thiếu niên gỡ chăn ra và ngủ thiếp.

Tô cháo, căn phòng ấm và giấc ngủ làm thiếu niên cảm thấy khỏe hẳn ra khi thức giấc. Đã quen với đói rét, nhưng bây giờ gã cảm thấy đói và mũi gã đang nghe mùi thơm thoang thoảng của thịt thà hành tiêu trong căn nhà càng cảm thấy đói hơn. Thiếu niên không phải chờ lâu, thím Năm đẩy cửa bước vào. Cửa mở rộng, mùi thơm của gừng, của hành, của thịt tạt vào làm gã tự nhiên phải hít một hơi mạnh vào lồng phổi. Thím Năm cười:

- Tôi định vào đánh thức cậu đây. Cậu đã dậy để tôi đem cháo vào cho cậu.

Thiếu niên nuốt nước bọt, nhưng gượng gạo:

- Thím đã cho ăn, hay để cháu tự đi lấy khỏi làm phiền thím.

Thím Năm xua tay:

- Ấy chết, chủ nhân lo cho cậu lắm đấy. Cậu ăn cháo rồi tôi còn sắc thuốc cho cậu uống, nấu nước cho cậu tắm rửa nữa. Ông chủ mới sắm cho cậu mấy bộ áo quần thật đẹp.

Thiếu niên kêu lên:

- Ông chủ giúp đỡ cháu thế này, biết làm sao đền ơn cho được.

- Ông chủ từ xưa nay rất nhân từ, luôn luôn giúp đỡ mọi người, nhưng hình như ông đặc biệt quan tâm đến cậu. Nếu không quá quan tâm đến cậu thì ông ta không đích thân ẵm cậu từ tửu quán về đây cũng như ông ta cũng không còn ngại ngần phải đến khu nhà nữ công nhân bọn tôi. Cậu muốn đền ơn thì rán ăn khỏe vào, cậu khỏe ra tôi cũng được chủ nhân khen thưởng.

Bà ta vừa dứt lời, trở ra nhà ngoài và mang vào một khay có ba chén cháo thịt bốc khói nghi ngút. Thiếu niên ngồi rột dậy hai tay run run đưa ra định đỡ lấy, nhưng thím Năm đặt khay cháo trên chiếc bàn nhỏ:

- Tôi nghĩ nếu cậu ngồi dậy được thì ngồi lên ghế mà ăn có lẽ thoải mái hơn.

Gã thiếu niên gần như có một sức mạnh nào kéo tới, tụt nhanh xuống giường và cầm cúi vào những chén cháo trên khay. Gã vừa thổi vừa ăn, thím Năm thấy trán và người gã đổ mồ hôi lấm tấm. Nhìn gã thiếu niên đang cầm cúi ăn, thím nghĩ thầm ông chủ của mình đã lo cho gã thái quá. Chỉ cần cho ăn no vài bữa là gã sẽ mạnh như thần, đâu cần phải uống thuốc, nhưng ông chủ của thím đã cho người mang thuốc tới và thím đang phải sắc! Dù sao phục dịch gã thiếu niên này thím cũng không lỗ lãi. So với một ngày làm trong tửu quán công việc phục dịch gã nhẹ nhàng hơn nhiều mà ông chủ còn hứa thưởng công bội hậu.

Thiếu niên ăn xong mấy chén cháo thở phào:

- Chưa bao giờ cháu được ăn ngon như thế này! Cảm ơn thím Năm nhiều lắm.

Thím Năm tò mò dò hỏi:

- Cậu từ đâu tới và tên là gì vậy?

Thiếu niên ngần ngừ giây lát:

- Cháu người lộ Tam giang, tên là Tích Nhân.

Tích Nhân cười buồn:

- Gia phụ muốn cháu lớn lên làm một con người biết tu nhân tích đức, thế nhưng cháu đang sống nhờ vào lòng nhân từ của mọi người.

Thím Năm an ủi:

- Cuộc đời cậu còn dài kia mà! Sao cậu lại lưu luyến thế này?

Tích Nhân xa vắng:

- Cha mẹ cháu đều mất và không còn ai là người thân thích.

- Tội nghiệp cậu quá. Nhưng cậu còn trẻ thì lo gì!

Tích Nhân lại dò hỏi thím Năm về Phạm tiên sinh:

- Phải chăng Phạm tiên sinh thường cứu giúp những người cùng khổ?

- Ô! Tiên sinh rất nhân hậu, mỗi tháng ông ta thường trích một ngân khoản của tửu quán để bố thí. Ông ta đối đãi với người ăn kẻ ở cũng vô cùng nhân ái. Ta đây, nếu không nhờ ông thu dụng thì hôm nay không biết phải sống như thế nào.

- Tiên sinh đã từng tử tế với ai như đối với cháu không?
- Ta chưa thấy, nhưng biết đâu cậu là thiếu niên đầu tiên nằm chết cóng nơi hàng hiên tửu quán. Ba năm trước có một lão ăn mày nằm chết ở hàng hiên, sau khi báo quan, tiên sinh đã cho mua hòm chôn cất tử tế.
- Tiên sinh đúng là người nhân hậu.

Thím Năm:

- Ta đi sắc thuốc cho cậu. Ta nghĩ trong người cậu rất nhiều chấy rận. Sau khi uống thuốc phải tắm rửa, ta thay mền chiếu đem đi giặt kéo con Lan của ta nó về nó lại trách cứ ta. Ta nghĩ, thay vì nằm trong phòng cháu gái của ta, cậu có thể tạm nằm ở tấm ván phòng trước, đóng cửa lại cũng đủ ấm.

Tích Nhân:

- Thím cho cháu nằm nơi đâu cũng được. Xin lỗi đã làm phiền thím quá nhiều.
- Ta giúp cậu vì lệnh của Phạm tiên sinh, cậu không phải cứ mỗi chút là cảm ơn ta.

Bà ta cười:

- Cậu cảm ơn, mai sau nếu Phạm tiên sinh nhận cậu làm con hay làm rể thì mong cậu giúp lại ta.

Thím Năm ra ngoài, bấy giờ Tích Nhân mới để ý đến căn phòng nhỏ của cô gái tên Lan. Phòng tuy đơn sơ, nhỏ bé nhưng mọi thứ đều sạch sẽ, gọn ghẽ. Tích Nhân tự dưng cảm thấy có lỗi với cô gái chủ nhân và hy vọng cô ta sẽ chẳng bao giờ biết trên chiếc giường của cô ta, thân hình dơ bẩn, chấy rận của mình đã từng nằm trên đó. Tuy vậy, ngồi trên ghế một lúc Tích Nhân lại muốn ngã lưng. Mấy năm nay chưa bao giờ được biết đến cái giường là gì, Tích Nhân thèm được nằm.

Đã được ngủ một giấc từ sáng đến trưa nên muốn ngủ cũng không ngủ được, Tích Nhân trằn trọc mãi và bất ngờ tay đụng phải một cái gì trên thành giường sát vách, một tiếng cắc vang lên và chiếc chiếu bị đẩy cao lên khoảng nửa gang tay. Ngạc nhiên, Tích Nhân kéo chiếu xa xem thì đó là một cái hộp nhỏ bên trong có một cây kiếm dài, da bao kiếm đã lên màu đen và cán kiếm cũng lên màu đen bóng. Nằm trên đầu cán kiếm là một gói vải đen. Tích Nhân mở ra xem bên trong là cuộn giấy da vàng thếp. Biết đây là bảo kiếm và kiếm quyết của nhà cô gái, Tích Nhân không dám tò mò thêm nữa mà vội đẩy nắp đẩy lại. Khi đẩy cái nắp đẩy lại, Tích Nhân cũng nghe một tiếng cắc và nắp cái hộp dài nhỏ ngụy trang thành thành giường liền lặn không biết chỗ nào để có thể mở lại nữa.

Phát hiện tình cờ làm Tích Nhân cau mày, và vội nằm xuống, nhắm mắt. Bên ngoài, xen tiếng gió thổi vi vút, là bước chân người đàn bà tên Năm đi qua, đi lại xê dịch, lục đục trong căn nhà. Không hiểu giả vờ hay ngủ thật, khi người đàn bà tên Năm vào phòng, bà ta phải lay mấy lần Tích Nhân mới mở mắt. Trên chiếc bàn nhỏ bà Năm đã để tô thuốc còn bốc hơi:

- Cậu dậy uống thuốc.

Tích Nhân ngồi lên dụi mắt, ngái ngủ:

- Đa tạ thím. Nhưng cháu muốn đi.. Một chút.
- Bệnh mà đòi đi đâu?
- Dạ.. Dạ đi.. Sau khi ngủ dậy ấy mà!

Thím Năm cười:

- Mẹ! Đi tè thì nói đi tè, ắp a ắp úng ai mà biết đi đâu!

Nhưng thím chần chừ:

- Cậu chưa mặc áo quần đủ ấm, ra ngoài bị nhiễm hàn, chủ nhân lại trách mắng. Thôi để ta đem cái chậu vào cho cậu.
- Không cần đâu thím Năm! Cháu bị đói lủi mấy ngày cộng với cái lạnh quá sức mới ra nông nổi. Hôm nay cháu được ăn hai lần cháo, nhất là cháo thịt nữa, thì gió nào cháu cũng có thể chịu được.

- Ủ! Cậu theo ta đi qua cửa nhà bếp sẽ ít bị lạnh hơn.

Tích Nhân xuống giường, theo chân thím Năm. Xuống dưới bếp Tích Nhân thấy một nồi nước to trên bếp lửa và một thùng gỗ lớn chứa nước. Trên chiếc bàn dưới bếp, có mấy miếng thịt tươi, rau cải và mấy gói thuốc. Thím Năm đẩy tấm phen che cửa bếp bảo Tích Nhân:

- Cậu có thể tưới lên bụi tre.

- Cháu có thể đẩy tấm phen trở vào, thím không phải chờ cháu.

Một ngày ăn hai lần cháo nước trong người khá nhiều, sau khi rùng mình sáng khoái, Tích Nhân chui trở lại nhà bếp và rón rén như con mèo bước lại bên chiếc bàn mở vội một gói thuốc ra xem. Lướt qua những vị thuốc, Tích Nhân nhanh chóng gói lại rồi chậm chạp trở lại phòng, ngồi xuống ghế bưng tô thuốc đưa lên môi.

Thím Năm trở lại, trên tay có một bộ áo quần, một đôi giày vải:

- Cậu xem! Phạm tiên sinh sắm cho cậu áo quần đều là vải ngự hàn rất tốt. Cậu uống thuốc xong, chờ nước sôi đi tắm rửa rồi mới thay.

Một người bạn cùng nhưng Tích Nhân nhìn bộ đồ trên tay thím Năm cũng không có gì mừng rỡ lắm, mà buồn bã:

- Bộ đồ đẹp đẽ cho lắm cháu mặc một thời gian thì cũng rách nát tả tơi thôi.

Thím Năm:

- Nhất ẩm nhất trác giai do tiền định. Mai sau thế nào ai biết cho cậu, nhưng hôm nay cậu gặp vận hên thì cứ hưởng cái vận hên của mình.

Tích Nhân cười:

- Và thím đang là bà tiên đem cái hên vận này cho cháu.

- Phạm tiên sinh mới là ông tiên biến phép cho cậu, còn tôi chỉ là kẻ làm theo lệnh ông tiên ấy mà thôi.

- Nhưng thím cũng là một bà tiên nhân từ, vì nếu thím không muốn giúp cho cháu, thì ông ta cũng có biết được đâu!

- Tôi thấy cậu cũng đáng thương, đáng giúp, nhưng với Phạm tiên sinh, những gì mà ông đã đích thân sai bảo, ai làm không đến nơi đến chốn ông sẽ biết ngay.

- Thím là một người rất thành thật.

- Cậu uống thuốc xong, một lúc sau sẽ đi tắm, thay áo quần.

- Cháu tuân lệnh thím.

Như sự sắp xếp của thím Năm, Tích Nhân đã được trụng tóc trong một nồi nước sôi để giết chấy, được ngâm mình trong thùng nước tắm ấm áp. Bộ áo quần rách đầy rạn bị thím Năm vứt đi. Sau khi tắm rửa, chải gỡ, thay y phục, thím Năm nhìn Tích Nhân khen ngợi rồi rút:

- Cậu là một thiếu niên rất đẹp trai. Vài ba bữa nên da nên thịt một chút khó có con nhà quan quý nào bị được cậu.

Bà ta nhìn hàm răng trắng của Tích Nhân:

- Hàm răng cậu cũng đều như hạt bắp. Nếu còn ở đây tôi bảo con bé Lan nó nhuộm cho cậu, thì cũng đẹp không khác gì hàm răng của nó.

- Lan tỷ tỷ đẹp lắm phải không?

- Cậu còn nhỏ mà hỏi con gái người ta đẹp xấu làm gì? Ta đã trải chiếu trên tấm ván và Phạm tiên sinh cũng đã sai Trần Tứ mang đến cho cậu một chiếc chăn bông mới, cậu có thể ra đó nằm nghỉ.

- Để cháu giúp thím giặt giữ lại giường chiếu cho Lan tỷ.

- Cậu nằm hay ngồi yên trên ván cho ta là được. Nhớ lại con Lan có thể trở về trong ngày mai, ta đã chạy đi nhờ Tổng quản xin phép Phạm tiên sinh đưa cậu ra nhà ngoài mà trong lòng rất lo âu bị la mắng. Cũng may là ông ta đồng ý.

Thím Năm cười:

- Cậu chỉ nằm trên giường nó hơn nửa ngày, ta nghĩ ta đem chiếu mền ra ngoài đập cho bay đi bụi đất và chấy rận của cậu dính trên đó là được rồi. Có giặt giữ bây giờ cũng không khô kịp.
- Lan đại tỷ khó tính lắm phải không?
- Nó cũng rất thương người, chỉ có điều là nó không chịu được dơ bẩn.
- Lan tỷ là cháu ruột phải không? Kêu thím bằng gì?

Thím Năm có vẻ hãnh diện:

- Bằng cô. Ta là em cha nó.

Khi phát hiện bí mật của chiếc giường, Tích Nhân không thể nghĩ một người đàn bà chân chất như thím Năm lại có thể là cô ruột của một cô gái có dấu một cây kiếm quý trên giường nằm. Nhưng thím Năm đã quả quyết như vậy, Tích Nhân không tin không được.

Trong khi thím Năm đem chiếu mền của cháu gái ra ngoài sân đập giũ, Tích Nhân ở trong nhà tháo miếng giẻ bao cây gậy mây đen của mình ra. Cây gậy mây này không phải hoàn toàn bằng mây, mà cán gậy làm bằng sắt. Tích Nhân bóp nắm cán gậy, cái cán bật ra, Tích Nhân lấy một cuộn giấy da dê mỏng trong cán gậy giấu vào áo của mình, còn cây gậy thì vứt xuống gầm ván nằm.

Chiều hôm đó được thím Năm cho ăn một bữa cơm ngon với thịt xào cải và đậu kho. Trong lúc ăn cơm với thím Năm, Tích Nhân lại dò hỏi về người giúp đỡ mình:

- Phạm tiên sinh ở gần đây không thím?
- Ồ! Ông ta ở trong kinh thành, nghe nói nhà cửa rất đồ sộ, nhưng trong nhà lại chỉ có năm ba người làm việc. Ông ta nhân hậu khôn cùng nhưng lại không được trời hậu đãi đường con cháu. Chỉ có một người con trai duy nhất bị tử trận, vợ tiên sinh cũng quá vắng hơn mười năm qua, hiện tiên sinh chỉ sống với người cháu gái của mình, nghe đâu khoảng mười lăm tuổi. Tiểu thư chưa bao giờ được tiên sinh cho đến quán nên không ai biết tiểu thư thế nào.
- Tại sao vậy thím?

Thím Năm le lưỡi:

- Ta làm sao biết, hoàn cảnh tiên sinh ta cũng chỉ nghe những người làm xầm xì với nhau vậy mà thôi.

Tích Nhân cau mày:

- Kỳ lạ nhỉ! Một tửu quán nổi tiếng của nhà mình mà và tiểu thư không bao giờ lai vãng cũng là việc lạ.

Thím Năm nuốt miếng cơm:

- Cậu hỏi ta buột miệng nói cho nghe, mai sau nếu ra đường mà nói ta nói như thế này, thế kia về gia đình chủ nhân là cậu hại ta đấy nhé. Đoàn tổng quản luôn luôn dặn chúng ta chủ nhân là người nhân ái, có lòng với nước, với dân, ưu thời, mẫn thế nhưng ông ta có việc gia đình không mấy vui, mọi người đừng bao giờ làm cho ông ta buồn lòng.

Tích Nhân:

- Tiểu diệt.. Ồ, cháu đã nhờ tiên sinh và thím năm cứu mạng, cháu nhất định không bao giờ làm thím buồn lòng.

Thím Năm:

- Cậu coi bộ đã khỏe nhiều rồi. Ăn xong nằm nghỉ, ta chạy ra xem quán có bận rộn không giúp mọi người một tay.

- Thím được cho nghỉ làm mà!

- Chúng ta, những người làm công cho quán Tư Bụng coi nhau như anh chị em, coi quán như nhà của mình, ta rảnh rồi mà người khác phải làm nhiều hơn ta cũng cảm thấy có lỗi với họ.

Thím Năm dọn dẹp chén đĩa, thấp lên phòng hắt một cây đèn dầu rồi tiếng bước chân của bà xa dần ngoài ngõ.

Trong phòng không còn ai, Tích Nhân lấy cuốn giấy da dê trong người ra đọc và xem xét những hình vẽ một cách chăm chỉ. Tích Nhân đọc qua một lần, bỏ lại vào áo nằm xuống vắn nhắm mắt lại. Sau đó ngồi dậy đọc qua một lần nữa rồi xuống bếp, bới bếp lửa của thím Năm mới vùi tro ra ném tập sách da dê mỏng vào bếp than. Khi tập sách bốc cháy, Tích Nhân đôi mắt đầy lệ quỳ gối:

- Gia gia và mẫu thân dưới tuổi vàng tha thứ cho con đã hủy đi bí kíp. Phạm tiên sinh đã cứu sống và rất tử tế với hài nhi, nhưng hài nhi thấy ông ta dùng một cây hắc đằng làm gậy. Hài nhi sợ e rằng ông đã nhìn ra cây hắc đằng tiên của ngoại tổ và nếu ông có lòng nào con sợ e rằng con khó có thể giữ gìn được nó. Bí kíp đã hủy nhưng tất cả mọi ghi chép đều ở trong đầu con, con sẽ tìm ra ngoại tổ để chữa bệnh, tập luyện võ công và con quyết không để cho kẻ thù có thể sống ung dung với tội ác của chúng.

Cuốn sách da dê đã cháy hết, Tích Nhân vùi tro lại và lên vắn nằm nhắm mắt như cố ôn lại lần nữa những gì đã ghi chép trong quyển đằng tiên bí kíp và khi đã khuya, thím Năm trở về, mới ngủ thiếp đi.

Đã thành thói quen, trời chưa sáng thím Năm đã dậy dù hôm nay bà ta chưa phải đi làm việc. Sự lục đục của thím Năm dưới bếp vẫn không làm Tích Nhân thức giấc, cậu ta ngủ rất say, mãi khi mặt trời lên cao và thím Năm đã sẵn sàng cho bữa cháo sáng, lại lay gọi mới ú ớ mở mắt.

Thím Năm nhỏ miếng trầu ra hàng hiên, cười:

- Nếu không nghe cậu thở, tôi lại tưởng cậu chết cồng như hôm qua.

Tích Nhân cũng dụi mắt cười với thím:

- Hôm qua cháu chết vì lạnh và đói, còn hôm nay cháu ngủ không còn biết trời trăng vì lâu quá chưa bao giờ cháu được ăn no và ngủ ấm như hôm nay.

- Ta sợ cháo nguội mất ngon nên gọi cậu dậy. Tổ tiên ta trước kia là người Tàu, ta ăn cháo bông với dưa hay hột vịt muối đã quen, ta không hiểu cậu sẽ ngon miệng không nhưng buổi sáng ta chẳng biết nấu món nào khác. Nếu cậu không thích, ta chạy ra quán lấy cho cái bánh bao, tô mì hay cái bánh chưng cũng được.

Tích Nhân thở dài:

- Thím Năm tưởng cháu là công tử hay sao? Mấy năm nay đó là những món ăn mà cháu chỉ được ăn khi nằm mơ.

Thím Năm vui vẻ:

- Vậy thì cậu đi súc miệng rồi ăn cháo đi. Trưa cậu muốn ăn gì ở quán ta ra lấy cho.

- Nếu nói món ăn ở quán thì thứ gì mà cháu chẳng thích, thím muốn cho thứ gì thì cháu ăn thứ ấy.

Thím Năm nghiêm nghị:

- Chẳng phải ta cho mà chủ nhân cho cậu. Ngày hôm qua chủ nhân dạy ta nấu các món ăn nhẹ cho cậu, còn hôm nay thì cậu có thể ăn những gì mà cậu muốn. Từ quán có luật cho những người làm chúng ta là khi ở trong quán, ngoài những món sơn trân hải vị quá đắt đỏ mà vương tôn công tử mới có thể thưởng thức ra, muốn ăn thứ gì cũng được, nhưng tuyệt đối không được mang về nhà dù là thức ăn thừa. Ta được giao nhiệm vụ săn sóc cậu nên từ hôm nay ta có thể ra quán lấy bất cứ món gì cậu muốn. Không biết cậu được chủ nhân ân đãi bao nhiêu ngày, ta nghĩ cậu cũng không nên quá câu chấp, chủ nhân muốn cậu mau khỏe mạnh, thì cậu ăn uống cho khoái khẩu trong vài bữa cũng chẳng làm cho chủ nhân phải để ý tới.

Tích Nhân chân thành:

- Cháu chỉ sợ mình quá lợi dụng lòng tốt của Phạm tiên sinh, nhưng cháu nghĩ nấu nướng cũng bất tiện cho thím, thành ra thím muốn cho cháu ăn gì ở trên quán mang về cũng được. Với cháu tất cả đều là những thức ăn mà lâu lắm cháu chưa từng được ăn.

- Ủ! Thôi để rồi ta liệu lo cho cậu.

Tích Nhân ra sân rửa mặt, làm vệ sinh, rồi ăn một lúc hai bát cháo to. Thím Năm căn dặn gã ở nhà đừng ra ngoài trời để nhiễm thêm bệnh, rồi xách nón đi ra quán Tư Bụng.

Ở nhà một mình, nằm ngồi cũng chán, Tích Nhân muốn vào trong phòng cô gái tên Lan lấy quyển sách của cô ta để đọc xem là sách gì, võ công gì, nhưng rồi lại thấy mình xem trộn vật sở hữu của người khác là điều không nên không phải và dặn lòng không bao giờ làm việc này. Không muốn xem trộn sách, Tích Nhân thấy thì giờ nhàm chán nên tập một số động tác hít thở. Liên tiếp mấy giờ Tích Nhân lập đi lập lại chỉ mười mấy thế, tất cả đều nhẹ nhàng. Có thể lúc đầu hai chân đứng thẳng ngang vai, hai tay để ngang đan điền, hai lòng bàn tay hướng thiên hít vào một hơi dài, sau đó hai bàn tay từ từ đưa lên cao và thở ra, có thể đứng trung bình tấn, hai tay để ngang hông, khi thở ra dang tay trái về bên trái, hay dang tay phải về bên phải. Những thế luyện tập hít thở nhẹ nhàng tưởng không lấy gì một nhọc, nhưng khi Tích Nhân tập mười mấy thế khác nhau trán lấm tấm mồ hôi.

Buổi trưa thím Năm mang về một giỏ thức ăn, một thố mì nóng, hai chiếc bánh, còn một số gói lá, bà ta vui vẻ:

- Chủ nhân gửi lời thăm cậu. Ông nói trong ba ngày cậu uống hết ba thang thuốc còn lại, ngày ăn ba bữa thì sẽ mạnh lại như thần và sẽ ra từu quán gặp ông ta.

Thím Năm để thố mì và hai cái bánh trên bàn cho Tích Nhân:

- Ta mang về một con cá hấp, một con gà nướng chiều nay chúng ta cùng ăn cơm. Con nhỏ Lan rất thích gà nướng.

- Lan đại tỷ chiều nay về?

- Nó nói về trong ngày hôm nay. Bây giờ chưa có mặt thì chiều thế nào cũng về tới.

Tích Nhân ăn xong, xuống bếp thấy thím Năm quạt lửa sắc thuốc nói:

- Việc này cháu làm được, hay là thím đi nghỉ để cháu làm cho.

Thím Năm thấy hần đi đứng vững chãi, không khách sáo:

- Phạm tiên sinh dặn cứ đổ vào ấm ba chén nước, sắc còn một, nếu cậu làm được thì ta đi qua hàng xóm một lúc rồi lấy một ít nước để con Lan về nó dùng.

Tích Nhân sắc và uống thuốc lại cảm thấy thời giờ buồn chán lại tập những thế hít thở của mình. Trong lúc hần đang chú tâm luyện tập thì cửa mở. Cô gái, Tích Nhân nghĩ ngay rằng cô ta là cháu thím Năm, trạc mười bảy, mười tám tuổi, vai mang một cái túi nhỏ, tóc thắt bím thả trước ngực, môi hồng, răng đen hạt huyền, cặp mắt to đen, thân hình cân đối, trong chiếc váy nâu mộc mạc, nước da sạm nắng vẫn nhìn thấy được nhan sắc mặn mà. Cô gái thấy có người trong nhà tỏ vẻ ngạc nhiên và khó chịu:

- Người là ai? Sao lại ở trong nhà ta?

Tích Nhân vòng tay thi lễ:

- Tiểu đệ... Oà! Em là Tích Nhân vì bị đói rét nên Phạm tiên sinh và thím Năm có lòng nhân cứu giúp đưa về đây ở tạm.

Cô gái nhìn Tích Nhân từ đầu xuống chân, lớn tiếng:

- Người ăn mặc bảnh bao như công tử thế kia mà bị đói rét sao? Hừ!..

Cô gái đang vặn hỏi thì thím Năm bước vô cửa:

- Cậu ấy không nói láo đâu. Phạm tiên sinh đưa cậu ấy về đây cứu sống và mới mua quần áo cho cậu ấy đấy.

Được sự xác nhận của thím Năm nhưng cô gái vẫn cau có:

- Tại sao Phạm tiên sinh không đưa gã đến nhà khác, khu đàn ông hay những nhà có gia đình mà lại đến đây?

Thím Năm:

- Tại tên Trần Tứ lẻo mép, khi tiên sinh hỏi nhà ai có phòng trống thì nó đã nói là nhà chúng ta, còn Phạm tiên sinh vì nôn nóng cứu Tích Nhân đang chết còng nên không quan tâm tới điều gì khác.

Cô gái cầu nhàu:

- Tên Trần Tứ này thật đáng ghét!

Cô gái hiểu ra Tích Nhân không phải vô cớ đến nhà mình, cầu nhàu tên Trần Tứ một câu rồi vào phòng mình.

Tình cờ phát hiện thanh kiếm quý dấu bên thành giường cô gái, Tích Nhân hiểu cô ta không muốn có người lạ mặt ở trong nhà là điều dĩ nhiên. Tuy nhiên cũng không khỏi cảm thấy rất buồn và tủi thân. Thím Năm có lẽ thấy sự áy náy này, nói nhỏ vào tai:

- Cậu đừng để tâm, Lan nhi cũng rất giàu lòng nhân ái, một hai hôm nó sẽ thân mật với cậu ngay.

Thím Năm an ủi hần câu này rồi vội đi vào phòng và đóng chặt cửa lại. Bà ta và cô gái xầm xì nói chuyện với nhau, Tích Nhân không nghe được hết nội dung, nhưng tỉnh thoảng nghe tiếng thím Năm la khê hay nhắc lại những tiếng tiểu thư và ngược lại cô gái khi lớn tiếng không có vẻ gì coi thím Năm như người cô ruột của mình.

Cử chỉ của thím Năm và cô gái làm Tích Nhân buồn tủi một phần, một phần thấy họ có nhiều chuyện cần phải thảo luận với nhau và sự hiện diện của mình là một sự trở ngại, nên Tích Nhân cúi xuống ván lấy cây gậy mây mở cửa bước ra ngoài. Dù gió đông lạnh lẽo, nhưng đang mặc bộ đồ mới và dưới chân cũng có đôi giày vải, Tích Nhân không cảm thấy lạnh lắm, lần bước đi ra bờ sông. Bến thuyền vào buổi chiều đông lạnh lẽo vẫn đông đảo, chiếc rời bến, chiếc cập bờ, người lên kẻ xuống, tiếng hô hoán, thúc hối nhau inh ỏi, và cả tiếng chửi rủa tục tằn của lũ phu phen. Lần bước theo bến thuyền một lúc lâu, Tích Nhân đến gốc cây đa mọc doi ra bờ sông, nơi này hơi vắng vẻ, có lẽ vì cảnh sắc âm u của nó. Dưới chân gốc cây người ta vát bình vôi bể thành đồng, có người lập một chiếc miếu nhỏ đóng bằng ván trên thân cây và dù hương tàn khói lạnh nó cũng tạo cho gốc đa trở thành một nơi có chút huyền bí, ít người lai vãng khi trời đã về chiều. Tích Nhân ngồi xuống một nhánh rễ to của cây đa nổi lên trên mặt đất bên cạnh một ổ rơm nhỏ thổ dài:

- Gốc đa ơi gốc đa, hai đêm rồi ta đã không nằm đây. Dù có lạnh ta vẫn cảm thấy thoải mái hơn nằm trong nhà người ta người có biết không? Người cũng biết không mấy ngày liên tiếp ta không xin được đồng nào, cũng không ai cho ta chút gì để ăn, thành ra đêm kia ta nằm chết còng trên hàng hiên quán Tư Bụng! May mà ông chủ, Phạm tiên sinh đã cứu và hai ngày nay ta đã được ăn no mặc ấm. Tuy vậy, ta cũng không thể ở lâu hơn được. Ngày mai ta phải tạ ơn người ta rồi ra đi, ta cũng sẽ không trở về đây với người nữa mà phải đi lên tận niền bắc xa xôi để tìm ngoại tổ ta.

Tích Nhân nhắc những chiếc bình vôi bể bên cạnh ổ rơm để sang một bên, nhắc hơn mười mấy cái như vậy mới lấy ra một cái bình tròn và rút ra một gói vải. Nếu ai nhìn thấy những vật trong gói vải không thể nào ngờ gã thiếu niên suýt chết đói lại có nhiều ngọc ngà vàng bạc như vậy. Tích Nhân lấy ba viên ngọc và mấy miếng vàng, vài đỉnh bạc bỏ vào áo còn tiền đồng thì ngồi nén từng miếng xuống sông:

- Mẫu thân! Người vừa bị nội thương trầm trọng vừa dẫn hài nhi bốn ba trốn tránh thù nhân, tìm thuốc trị bệnh cho hài nhi, khi không thể chịu đựng được nữa phải theo gia gia, vẫn để lại cho hài nhi một số tiền mà không phải làm gì đi nữa hài nhi vẫn có thể sống cho đến khi khôn lớn. Nhưng mẫu thân đâu có ngờ đứa con mười mấy tuổi của mẫu thân mỗi khi lấy một đỉnh bạc đi đổi tiền để mua thức ăn chẳng những không lấy được tiền mà còn bị một trận đòn thừa sống thiếu chết. Mấy lần như vậy hài nhi chẳng còn dám nghĩ đến việc đem bạc đi đổi nữa. Năm ngoái đói quá, hài nhi đành liều đem một đỉnh bạc đi đổi, lão tiệm bạc này cũng nhân đạo không đổ tội ăn cắp để giật của hài nhi như người khác mà cho hài nhi hơn hai quan tiền! Hà! Không ngờ ngày hôm sau người ta chỉ dùng tiền thông báo, ai dùng tiền đồng thì bị bắt phạt, tù tội, thì từ đó đến nay đã hơn năm, đứa con của mẫu thân đành phải làm kiếp ăn mày, đầu đường xó chợ.

Tích Nhân cười chua chát:

- Nếu hài nhi đem những đỉnh vàng, đỉnh bạc này ra cho người ta thấy được thì hài nhi chỉ chịu thêm những trận đòn chí tử mà không bao giờ dám đánh trả! Làm thân cô cút không cha không mẹ trong thời đại nhiễu nhương này thật là khổ sở trăm bề!

Ném hết những đồng tiền đồng và bạc vụn xuống sông, Tích Nhân đứng lên cúi đầu với cây đa:

- Đa tạ lão đa gia gia đã che mưa che nắng đỡ ta giấc ngủ bình yên hơn năm qua. Ngày mai ta phải ra đi. Đường lên Công Mẫu sơn đầy dãy lam sơn chướng khí, độc xà, hổ báo.. mẫu thân căn dặn chờ tìm Chu sư bá ở quán Tư Bụng, hàng năm ông ta thường đến đây thưởng thức món ăn Thăng Long uống rượu, nhưng ta chờ đợi đã hơn một năm qua mà chẳng thấy người nào râu quai nón, mắt to, đen như Trương Phi mà mẫu thân đã tả. Ông Phạm tiên sinh tốt bụng cứu ta mới đây biết đâu là anh em hay cũng có bà con gì với lão Phạm Cự Luận, mưu sĩ thân tín của Quý Ly và nếu vậy ta khó lòng thoát chết!

Tích Nhân dẫu cây gậy dưới ổ rơm rồi thông thả trở về nhà thím Năm. Lúc bấy giờ vẫn chưa khuya lắm.

Gỗ cửa một lúc không nghe tiếng thím Năm hay cô gái mở cửa, Tích Nhân đẩy cửa vào nhà chân tay chột bủn rủn. Trong nhà đồ vật đổ ngổn ngang, thím Năm máu me đầy người nằm sóng soài dưới đất chết tự bao giờ. Ngọn đèn dầu leo lét trên bàn giúp cho Tích Nhân thấy bà ta bị một lưỡi kiếm hay đường đao thật bén và mạnh chém phăng đứt cả bả vai và lồng ngực. Hốt hoảng giây lát Tích Nhân lấy lại bình tĩnh, rồi cảm thấy tức giận đẩy cửa phòng cô gái bước vào. Đình ninh cô ta là thủ phạm, nhưng bước vào phòng, Tích Nhân thấy mọi thứ đều bị lật tung cả lên, áo quần, tiền bạc vung vãi khắp nơi. Chạy vào phòng thím Năm, Tích Nhân cũng thấy tình trạng như trong phòng cô gái.

Suy nghĩ giây lát, Tích Nhân qua phòng cô gái sờ mó theo thành giường và cuối cùng cũng đã tìm ra cách làm cho miếng ván bật ra. Trong hộp gỗ nhỏ ngụy trang ở thành giường, cây kiếm và cuốn sách bọc vải vẫn còn. Rút thanh kiếm khỏi vỏ Tích Nhân nghe hơi lạnh tuông ra, lưỡi sắt bén, kiếm mỏng mà nặng chình chịch, hai bên chạm hình rồng lượn theo mây rất sống động.

Nhìn cây kiếm không chớp mắt, Tích Nhân lẩm bẩm:

- Đây có lẽ là thanh Vân Long kiếm từng nghe nói!

Rất muốn lấy cây kiếm, nhưng biết mình chẳng có võ công cao, mang theo chỉ gây tai họa nên Tích Nhân lấy quyển sách cho vào áo, và tự nói:

- Vân long kiếm! Không ngờ cô gái và thím Năm có liên hệ với Vân long kiếm phái, một môn phái lừng danh ở Đại lý và trung nguyên từ mấy trăm năm trước.

Tích Nhân bỏ kiếm lại trong hộp, đóng lại, và nói như nói như nói với thím Năm hay cô gái trước mặt:

- Có bảo kiếm mà không biết sử dụng thì cũng chẳng hơn thanh kiếm thường là bao nhiêu. Nếu kẻ gian đến đây giết người vì bảo kiếm và kiếm phổ, thì Tích Nhân tạm giữ kiếm phổ, không để chúng được toại nguyện. Sau này cô gái còn sống và gặp lại, Tích Nhân này sẽ trả lại cho cô ta.

Trên nền phòng, giường chiếu cô gái đó đây nằm bầy tờ giấy bạc con rồng, con lân, con phượng, những đồng bạc mà Tích Nhân chỉ nghe nói chứ chưa bao giờ được nhìn thấy. Tích Nhân lượm số bạc giấy, cả những tờ mười đồng, ba mươi đồng đều lấy hết cho vào áo. Ra phòng ngoài, Tích Nhân quỳ gối trước xác thím Năm:

- Cảm tạ thím đã săn sóc cháu trong hai ngày qua, sau này biết ai là kẻ hại thím cháu nhất định trả thù cho thím.

Lấy ra một đỉnh vàng đặt bên cạnh thím Năm, Tích Nhân nói:

- Hy vọng số vàng này cũng đủ cho số tiền mà cháu lấy trong phòng Lan tỷ và cất giữ để đi đường, cũng như tỏ chút lòng, giúp trả chi phí tang táng mà Phạm tiên sinh sẽ lo cho thím.

Lạy thêm ba lạy, Tích Nhân nhẹ mở cửa ra ngoài. Người trong khu nhà dành cho nữ nhân độc thân có lẽ đều còn đang làm việc ở quán Tư Bụng nên nhà nào cũng cửa đóng, tối om không đèn đuốc. Tích Nhân chuôi giậu tre ra ngoài đồng, băng lau lách ra bờ sông đến chỗ gốc đa lấy cây gậy, rồi men theo bờ sông mà đi, đến nửa khuya, gặp một chiếc thuyền câu cột dựa bờ, Tích Nhân ngó quanh rồi lên thuyền tháo giầy, cầm chèo bơi sang bờ bắc. Nước sông Thao qua mùa đông đã cạn nhiều nhưng vẫn là con sông rộng lớn mênh mông, sóng gió ba đào, Tích Nhân bậm môi rần sức chèo, nhưng sức yếu cũng không phải là người

biết bơi nên thuyền cứ trôi vùn vụt theo giòng nước và mãi đến sáng hôm sau mới tấp được vào một nơi lau sậy um tùm. Tích Nhân cột thuyền vào một bụi lau, nhưng nghĩ lại thấy đây là điều sơ hở, dễ làm cho người ta chú ý nên tháo ra và đẩy ghe ra sông cho trôi đi. Chờ chiếc thuyền câu trôi đi thật xa, Tích Nhân băng lau sậy nhắm hướng bắc mà đi.

Khuya hôm đó Trần Tứ sau khi làm việc xong, định lợi dụng thăm hỏi Tích Nhân đến nhà thím Năm để gặp cô gái rồi thấy sự tình đã hô hoán lên. Đoàn tổng quản nghi ngờ Tích Nhân đã giết bà ta nhưng đã khuya ông ta không thể báo cho Phạm tiên sinh. Buổi sáng hôm sau Phạm tiên sinh và giáp quan dẫn lính đến. Sau khi quan sát mọi thứ trong nhà, biết cô gái tên Lan chiều hôm qua cũng đã về nhà, nhiều người trong quán Tư Bụng cũng biết cô ta có chút ít võ nghệ nên Phạm tiên sinh góp ý với viên quản giáp việc giết người có hai kẻ đáng nghi ngờ là cô gái tên là Đoàn Nhã Lan và cậu bé ăn xin không biết tên. Quản giáp báo lên huyện quan, huyện báo lên phủ thông tư đi các nơi truy tầm hai kẻ nghi can.

Đêm đến Phạm tiên sinh mặc đồ dạ hành bí mật đến nhà thím Năm, ông đã xem xét tỷ mỉ mọi ngõ ngách để hy vọng biết hung thủ là ai, nhưng ông ta cũng không tìm thấy trong thành giường của Đoàn Nhã Lan có cây kiếm quý. Tìm không ra manh mối nào Phạm tiên sinh thở dài:

- Không biết thằng bé bây giờ ở đâu? Cây gậy ta không nhìn kỹ, nhưng nhất định là cây đằng tiên của lão nhân gia, người đã cứu giúp ta khi đi du lâm bị rắn độc cắn và sa xuống hố gãy xương ở núi Tam thanh. Ông ta đã cứu ta thoát chết, chữa lành chân gãy và truyền cho một ít nội công tâm pháp và tiên pháp phòng thân cũng kể như sư phụ. Gặp cậu bé, hy vọng nếu là con cháu của lão nhân gia thì tận tình giúp đỡ, đào tạo và gả Thanh Thanh cho để đền ơn muôn một. Không ngờ bây giờ không biết cậu ta ở đâu! Với đường kiếm giết hại bà Năm thì không thể nào là cậu ấy được! Nhưng cậu ta mất tích thì trước cửa quan không thể không coi là người bị nghi ngờ. Xin trời phù hộ cho cậu ta bình an.

Tích Nhân đã nghi ngờ và bỏ đi là một điều sai lầm. Phạm tiên sinh tên là Phạm Thừa Du, từng đậu tiến sĩ cập đệ, không bà con liên hệ gì với Phạm Cự Luận, mà kết giao với những nho sĩ như Bùi Mộng Hoa, Lê Dữ Nghi, Lưu Thường... đều là những người có lòng trung quân ái quốc, nhưng riêng Phạm Thừa Du khi thấy thế nước đã quá đảo điên, ngay Tư Đồ Trần Nguyên Đán, một người tông thất có tài hưng bang kiến quốc mà cũng chỉ lo nghĩ đường bảo toàn, từ quan ở ẩn, làm sui gia để mua lòng Quý Ly, bảo vệ tương lai con cháu, thì Phạm Thừa Du không quan tâm đến thời thế nữa, chỉ lo duy trì quán Tư Bụng, làm việc nghĩa, tế khổ cứu bần. Sau khi con trai và vợ qua đời, Phạm Thừa Du càng xa lánh bạn bè, gác tất cả thế sự ngoài tai. Hồ Quý Ly đã từng cho người theo dõi, thấy ông ta chẳng chịu giao thiệp với ai, đóng cửa từ khách, hàng ngày dạy cháu, thăm hoa nên không còn chú ý.

2. Chương 2: Gần Gửi Nữ Nhân

Tích Nhân qua sông băng lau cỏ nhắm hướng bắc tìm ra đường lộ, đang vạch lau lách mà đi, tình cờ thấy một ổ chim có sáu bảy trứng, không biết ổ chim gì, trứng to như trứng gà. Từ chiều hôm đến sáng một nhòai và chưa ăn uống, Tích Nhân đập hút ba trứng rồi la thầm ra đường lúc này có phải để cho Phạm tiên sinh dễ dàng tìm thấy hay sao? Thế là Tích Nhân ngó quanh tìm một cây cao và đổi hướng đi đến đó. Đến gốc cây Tích Nhân đẩy rạp lau cỏ xuống làm chỗ nằm, tỏ vẻ khoái chí:

- Ta có thể ở đây tìm trứng, săn chim, bắt cá mà ăn. Trốn tránh vài ngày là thượng sách. Hơn nữa, mang theo trong người một quyển kiếm phổ là thêm nguy hiểm, chi bằng đọc cho thuộc, mai sau còn sống có gặp cô gái tên Lan kia truyền lại cho nàng cũng không có gì có lỗi.

Tích Nhân nằm xuống cỏ lấy quyển sách ra đọc và rất lý thú vì quyển sách mỏng, chữ viết nhỏ nhưng đồ hình thì rất rõ ràng, ngoài bảy mươi hai đường Vân long kiếm pháp, còn có càn long thần công.

Tích Nhân đọc qua quyển bí kíp thở dài:

- Không ngờ cô gái tên Lan kia lại có lai lịch lớn như vậy. Theo mẫu thân kể lại chùa Vân Long năm xưa là chùa trấn quốc của Đại Lý, sau khi Đoàn Trí Hưng đầu hàng nhà nguyên, con cháu chạy tứ tán, thì có lẽ cô gái là cháu chắt gì đó của hoàng gia họ Đoàn. Đáng tiếc, càn long thần công chí dương chí cương, nam nhân thuần dương cũng phải tốn năm sáu chục năm mới luyện thành, còn phụ nữ tập luyện chẳng tiến bộ đã đành mà sẽ mất hết nữ tính. Cô gái kia đúng là có báu vật mà chính mình không thể sử dụng được. Bây

giờ ta không ngạc nhiên nữa và hiểu ra vì sao cô ta lại có ngôn ngữ và cử chỉ không được dịu dàng mà một người con gái xinh đẹp như cô ta phải có.

Tích Nhân đọc đi, đọc lại, khi thì nhắm mắt nằm im lặng. Chiều đến, vừa bẻ bứt một đồng cỏ lau, để ý đến đến những con chim le le, vọt nước bay đáp chung quanh, ăn sống ba quả trứng còn lại, rồi lấy sách gối đầu, lấy lau cỏ phủ lên người nằm lăn ra ngủ. Thật trớ trêu, Tích Nhân mới nhắm mắt một lúc trời đổ mưa phải choàng dậy, mưa mỗi lúc một lớn, Tích Nhân ướt hết mình mẩy nên lấy những đồng bạc giấy kẹp vào quyển sách dấu vào ngực và ngồi cúi đầu chịu trận. Những giọt mưa lạnh như cắt thấm ướt da thịt làm Tích Nhân run lên cầm cập và suy nghĩ ngày mai phải đi tìm chỗ trú ngụ, một căn nhà hoang, một căn miếu cũ để nằm qua đêm tốt hơn là ở dưới gốc cây.

Không đợi sáng, mưa còn rả rích, Tích Nhân cảm thấy quá lạnh. Hai hàm răng tự động đánh nhau cầm cập, tay chân tê cóng run rẩy nên quyết định đứng lên băng mưa mà đi, dù sao đi đứng sẽ bớt lạnh hơn ngồi một chỗ. Đêm tối như bưng, chung quanh lau sậy, cỏ dại cao ngập đầu, Tích Nhân như con thú hoang lạc, một tay chống gậy, một tay run rẩy vệt lau cỏ lần bước! Đi một lúc đến được một nơi trống trải và thấy xa xa có ánh lửa, vui mừng nhắm hướng đi tới. Đường đi bấy giờ không còn lau sậy ngập đầu, nhưng cỏ cũng cao quá gối, có nơi còn, có chỗ rạch, Tích Nhân vấp té không biết bao nhiêu lần, sức lực càng lúc càng thấy kiệt quệ, tay chân như không nhấc nổi, nhưng mỗi lần như vậy Tích Nhân lại cắn răng rán sức ngoi ngóp bò lên đi tiếp, mình mẩy đầu tóc lấm lem. Cuối cùng cũng lê lét đến được một túp lều tranh xiêu vẹo trên một cồn đất cao, trước cửa có người đã chất cây đốt lửa, lửa còn cháy âm ỉ và còn phảng phất mùi thịt nướng, nhưng chung quanh và trong lều không thấy có ai. Tích Nhân đẩy những khúc gỗ lại bên nhau cho ngọn lửa bốc lên để sưởi ấm. Qua ánh lửa, lại thấy dưới mặt đất vung vãi đó đây, chỗ này một cánh gà, chỗ kia một đùi chó dù đã có người ăn, gặm qua nhưng vẫn còn chút ít thịt. Quá đói, Tích Nhân gom góp những mẫu xương vứt đó đây lại chùi bụi đất lên áo rồi vừa ăn, vừa sưởi ấm, và bấy giờ tai Tích Nhân cũng nghe tiếng gà gáy sáng từ xa vẳng tới. Quá mệt mỏi, gặm hết những mẫu xương vụn, Tích Nhân dựa lưng vào vách và ngủ gục lúc nào không hay biết.

Tích Nhân phải nhảy nhồm vùng dậy vì một ngọn roi quất sả lên người, vừa mở mắt một ngọn roi thứ hai đã bổ lên đầu. Tích Nhân lăn tròn tránh được ngọn roi thứ ba, nhìn lại người đánh mình là một ông già độ năm sáu mươi và nghe ông ta la hét:

- Thì ra ăn cắp gà chó trong xóm mấy bữa nay là ngươi! Con ai coi bộ áo quần lạnh lặn mà trộm đạo thể này, ta phải bắt ngươi về cho hàng xóm xét xử.

Biết mình bị nghi oan, nhưng nghĩ khó lòng biện bạch, Tích Nhân bocc cây gậy lên vùng chạy, vừa chạy vừa la:

- Cháu không phải là người trong xóm cụ. Một mình cháu làm sao bắt chó cho được? Cụ nghĩ lại có đúng không? Bắt chó đem ra đây làm thịt phải có một bọn ba bốn đứa mới có thể làm được!

Ông cụ rượt theo:

- Ta bắt tại trận ngươi còn chối! Xóm ta lâu nay bình yên đâu có trộm cắp gì, thế mà mấy hôm nay hết người này bị mất gà đến kẻ kia mất chó! Bắt được ngươi sẽ tìm ra đồng bọn của ngươi.

Tích Nhân nhắm con đường nhỏ, chạy thực mạng, vừa chạy vừa la, còn ông già cũng vừa đuổi theo vừa la hét.

Thấy khó chạy thoát với ông lão, Tích Nhân dừng chân đứng lại, cầm gậy thủ thế, làm bộ mặt cứng rắn:

- Tôi thấy ông hiểu lầm nên bỏ chạy chứ không phải sợ ông đâu. Có ngon thì xông tới nữa tôi sẽ cho biết tay!

Ông lão vốn là một người cùng khổ trong xóm phải ra chỗ hoang vu dựng lều phát đất làm rẫy, thấy Tích Nhân ốm tong và tưởng là kẻ trộm muốn bắt về xóm lập công, nhưng khi hắn quay lại quyết ăn thua đủ, và nhìn lại hắn dù thân hình ốm tong nhưng cao ngều, mặt mày bần đất loang lổ, cầm cây gậy đen thui, lão nghĩ mình nhào tới có đánh bắt được tên trộm trước mặt thì nó cũng đánh lại mình sưng đầu, sưng tay nên chùn lại:

- Hừ! Ngươi ăn trộm còn dám đánh lại ta?

Tích Nhân nghiêm giọng:

- Tôi không có ăn trộm. Ông đã vô cớ đánh tôi hai roi, tôi bỏ chạy ông còn đuổi theo, thì tôi phải tự vệ vậy! Chung quanh đây chẳng có ai, ông chẳng có ai giúp thì đừng nghĩ đến chuyện bắt tôi.

Tích Nhân bỗng tung mình lên cao, cây gậy tung ra mấy đòn vùn vụt, hạ chân xuống đất cười:

- Ông thấy võ nghệ tôi cũng đủ dùng để phòng thân đấy chứ!

Ông cụ, từ nhỏ đến lớn chăm chỉ trên những mảnh đất, sống với con trâu, cái cuốc, trời đông lạnh mà vẫn phải mặc áo cụt, quần đùi, thấy Tích Nhân có võ nghệ như vậy thì ngán sợ, quay lưng bỏ đi nói với lại một câu cho đỡ tức:

- Có võ nghệ để đi bắt gà bắt chó à! Hừ! Nghĩ lại cũng chẳng phải gà chó gì của ta! Người đi đi!

Ông cụ bỏ đi, Tích Nhân nhìn quanh chẳng biết mình đang ở chỗ nào, không hiểu phải đi về đâu để ra đường lộ nên lại gọi ông lão lại:

- Lão trưởng! Xin lão trưởng đừng giận, cháu không phải là người ở gần đây để ăn trộm gà chó trong xóm lão trưởng. Thấy lão trưởng tức giận quá mới vô phép như vậy mà thôi. Cháu người Quốc Oai, đến Đông đô thăm viếng. Hôm qua đi chơi thuyền mê mải, thuyền bị lật mới trôi dạt tới đây, khi băng qua rừng lau, thấy lều của lão trưởng có ánh lửa nên mới tới trốn lạnh mà thôi. Nếu lão trưởng giúp cháu, chỉ đường đi ra quan lộ, cháu sẽ đền ơn xứng đáng.

Ông lão quay lại:

- Ủa nhỉ! Nghe tiếng nói của cậu không phải là người vùng này. Có thể bọn bắt gà bắt chó là bọn du côn ở làng dưới không chừng! Xin lỗi đã đánh cậu mấy roi. Cậu muốn ra đường lộ, cứ lối mòn này, qua khỏi mấy cái gò đất, rẽ vào con đường chênh chếch về phía tây, qua cánh đồng sẽ tới xóm tôi. Xóm tôi cheo leo giữa ruộng và đầm lầy chỉ có ba chục nóc gia nên cũng không có đường sá gì nhiều. Từ xóm tôi theo con đường đê độ vài dặm, đến rừng tre, qua khỏi rừng tre là chợ và đường quan lộ. Từ đó cậu có thể hỏi thêm đường.

Tích Nhân cung tay:

- Cảm tạ lão trưởng chỉ dẫn. Mùa đông giá rét lão trưởng phải ra lều làm việc, áo cụt quần ngắn chắc lão trưởng cũng không khá giả gì, cháu xin tặng lão trưởng chút ít để tỏ lòng biết ơn.

Nói xong Tích Nhân cho tay vào túi lấy ra một đỉnh bạc đặt xuống đường, rồi cầm cổ chạy. Ông lão nhìn đỉnh bạc sáng lấp lánh nằm trên lối mòn, mồm há hốc không tin nổi mắt mình. Ông ta tiến lại cầm đỉnh bạc lên sờ sờ và cảm động nhìn Tích Nhân đang chạy mỗi lúc mỗi xa và khuất lấp sau các hàng cây, bụi cỏ.

Chạy được một lúc thấy bên đường có một hồ nước nhỏ, dù biết xuống nước cũng như mặc bộ áo ướt sẽ rất lạnh, nhưng bộ đồ đang mặc cũng chẳng phải khô khan gì mà bùn đất dính đầy, nên Tích Nhân dừng chân, để quần sách da trong có tiền giấy trên bờ cỏ, cởi quần áo ra giặt và rửa sơ mình mấy, mặt mũi.

Mặc lại bộ đồ ướt, cơn lạnh lại làm hai hàm răng đánh nhau cầm cập, Tích Nhân khum người theo con đường mòn giữa hai bờ cỏ dại cây thưa chạy khắp khểnh về phía trước. Qua khỏi mấy cồn cây cao có cái ngã ba, nhưng vì cơn lạnh, vừa chạy vừa run không để ý nên vẫn theo con đường trước mặt.

Khi ra đồng trống thấy xóm làng nằm về chênh chếch về hướng tây, nhưng cũng thấy phía trước có mái nhà, hàng tre nên không đổi hướng dù thấy con đường bây giờ rất nhỏ, cây cỏ mọc cao tới đầu, lan ra gần che kín lối mòn. Vẫn vừa đi vừa chạy, khi một ngã quẹo của con đường che khuất bởi cỏ cao và một bụi cây, Tích Nhân suýt đụng một người. Đây là một nữ nhân. Vừa chột có người và cũng thấy cả đôi móng trắng tròn của nữ nhân sau bụi cây, Tích Nhân nhảy thối lui lại. Còn nữ nhân thì hấp tấp phủ váy đứng dậy, đỏ mặt la:

- Tiểu quỷ người ở đâu tới vậy?

Tích Nhân lấy tay chỉ phía mình từ đó đi tới, ngỏ lời xin lỗi:

- Cây bụi che khuất không nhìn thấy, không nhìn thấy gì cả xin đại tỷ tha thứ cho.

Nữ nhân chợt cười:

- Ai mà biết người thấy hay không thấy!

Tích Nhân nhắm mắt:

- Thật tình chẳng thấy gì cả.

Nữ nhân quát trong tiếng cười khúc khích:

- Thôi đi đi, chẳng lẽ đứng ì ra đấy?

Tích Nhân bịt mũi rón rén đi qua. Nữ nhân ngồi xuống đường trở lại và một giây sau đứng dậy đi theo, gọi Tích Nhân:

- Cậu kia! Người là ai? Từ đâu tới đây vậy?

Tích Nhân dừng chân, quan sát nữ nhân, thấy đó là một cô gái hay thiếu phụ độ trên hai mươi tuổi, nước da trắng ngà, mắt phượng mày ngài, môi hồng răng trắng, Tích Nhân không ngờ nơi hoang dã lại có một người xinh đẹp như vậy.

- Dạ, em là Tích Nhân, bị đắm thuyền hôm qua, bò được lên bờ rồi theo đường này đến đây định hỏi thăm đường ra quan lộ.

- Người lẽ phép lắm đấy! Sông nước mùa này bị đắm thuyền mà còn sống là may mắn lắm! Người người ướt hết thế kia không lạnh sao?

- Em đang lạnh muốn chết đây chứ, nhưng giữa chốn hoang vu đành phải rán chịu.

Cô gái tỏ lòng thương hại:

- Nếu vậy vào nhà ta hơ lửa cho khô áo quần rồi mới đi. Từ đây ra chợ tới mấy dặm, người mặc áo quần ướt sẽ bị bệnh!

- Đại tỷ có lòng như vậy thì quý hóa quá.

Tích Nhân đợi, lách mình nhường đường cho cô gái đi trước rồi rảo bước theo sau.

Nhà cô gái nằm riêng biệt trong một khu vườn rộng, có hàng tre bao quanh và trong vườn trồng nhiều cây ăn trái, cách xóm nhà mấy chục nóc gia ở phía tây một cánh đồng cỏ ngập nước độ trên nửa dặm, Trước cửa là hàng dâu trúc cắt xén quá đầu. Cửa cổng là những thanh gỗ đóng lại với nhau. Giữa một nơi heo hút đồng lầy mông quạnh, một ngôi nhà như thế này cũng nói lên sự khá giả của chủ nhân. Cô gái đẩy cổng, hai con chó to lớn nằm trước sân thấy người lạ nhóm lên sủa inh ỏi, cô ta phải la mắng mấy lần mới cụp đuôi lại nằm yên.

Ngôi nhà của cô gái có hai căn riêng biệt. Căn nhà lớn ba gian hai chái, vách đất, lợp ngói, tương đối rộng lớn, và có vẽ cổ kính, các cánh cửa lớn, cửa sổ đều bằng gỗ và khép kín. Căn nhà bên cạnh lợp tranh, cất tụt về phía sau và cách nhau một khoảnh sân rộng.

Cô gái mở cánh cửa giữa căn nhà lớn:

- Người vào trong ván ngồi nghỉ. Ta xuống bếp thổi lửa lên cho.

Tích Nhân đã lạnh quá không khách sáo bước vào nhà trốn gió. Ngồi trên ván Tích Nhân nhìn quanh thấy trong nhà có hai bàn thờ, bàn thờ giữa nhà chiếm gần nửa căn, bàn thờ trên đầu bộ ván còn thấp hương, treo khăn tang, bên cạnh cắm một cây trường thương và trên vách tường treo một cây cung.

Một lúc cô gái từ nhà trong bước ra:

- Lửa đã cháy, người theo ta xuống bếp mà sưởi ấm.

Gian nhà bếp của cô gái có lẽ chiếm hết một phần ba căn thứ hai nên khá rộng. Bên trong, ngoài giàn bếp được xây lên cao vừa người đứng, còn có bàn ghế, tủ chén...lửa trong bếp đang cháy và cô gái cũng bắt trên đó một nồi cháo, bảo:

- Người đứng bên cạnh bếp hơi lửa, muốn thì cởi áo ra hong cho mau khô, vừa sưởi vừa canh chừng nồi cháo để ăn. Ta nghĩ người rất đối.

- Đại tỷ tử tế quá.

- Giúp người, trời giúp lại mình. Gia gia và trưởng phu của ta bao giờ cũng dạy thế.

- Đại huynh đi vắng?

Thiếu phụ thở dài:

- Kiệt huynh mất đã ba năm qua.

-Ồ! Xin lỗi đại tẩu.

- Sao lại xin lỗi ta?

- Nhắc lại chuyện buồn cho đại tẩu.

- Người nói chuyện thật dễ thương. Ta tên Hà, người cứ gọi ta là chị Hà. Cháo ta đã nêm trước rồi, có cá kho trên bàn người tự nhiên, ta ra ngoài cho gà, cho heo ăn và làm vườn.

Tích Nhân thấy thiếu phụ bước đi gọn ghẽ, biết nàng ta có võ công.

Tích Nhân chờ cháo chín, lấy tô múc vừa thổi vừa ăn. Bụng được no người được sưởi cảm thấy khỏe hẳn ra. Ăn no, Tích Nhân không thấy thiếu phụ trở vào, cởi áo hơi, áo khô lấy choàng quanh người, hong quần, khi cả hai đều khô ráo, Tích Nhân đẩy cửa ra ngoài. Nghe tiếng động ở phía sau vườn, Tích Nhân bước ra thấy thiếu phụ tên Hà đang lom khom nhổ cỏ mấy luống rau. Xa trong vườn nhiều cây trái Tích Nhân thấy có một căn nhà nhỏ, cất theo kiểu nhà sàn, có lẽ là nhà kho hay lẫm lúa. Gần đó có một chuồng heo ba bốn con. Nghe bước chân hẳn, thiếu phụ không ngừng tay làm việc mà hỏi:

- Cậu đã ăn cháo chưa? Muốn đi phải không?

Tích Nhân:

- Cảm ơn đại tẩu đã giúp đỡ, tiểu đệ xin cáo từ.

Thiếu phụ ngừng tay đứng lên:

- Cậu phải đi thì ta ra mở cổng cho. Cứ theo con đường trước cửa nhà đi qua khỏi xóm, rồi theo con đê mà đi sẽ đến chợ.

Tích Nhân:

- Xin được biết rõ phương danh của đại tẩu để ghi nhớ trong lòng.

- Ta tên Hà, Hoàng thu Hà, cố phu là Trần Kiệt, người giang hồ gọi là thiết thương Trần Kiệt.

- Nhờ Trần đại tẩu chiếu cố mà tiểu đệ mới không còn thấy lạnh như cắt da nữa.

Thiếu phụ quan sát Tích Nhân từ chân lên đầu:

- Ta thấy người ốm tong teo, nước da xanh mét hình như là đói bệnh lâu ngày!

Tích Nhân thở dài:

- Tiểu đệ không giấu gì đại tẩu, cha mẹ tiểu đệ mất sớm, tiểu đệ sống rày đây mai đó, đói khát bất thường. Hôm qua ở cửa Đông thành bị người hà hiếp, đánh cắp một chiếc thuyền câu đào tẩu rồi sóng nước xô dạt đến đây.

- Thì ra vậy!

- Người định đi đâu?

- Tiểu đệ định đi lên phủ Lạng Sơn tìm người thân.

Thiếu phụ lộ vẻ mừng:

- Ô! Ta cũng vốn người phủ Lạng sơn, người thân người là ai, ở nơi nào?

- Tiểu đệ chỉ nhớ mẫu thân dặn đi tìm người cậu là Chu Tích Cương, nhưng không biết ở đâu.

Thiếu phụ lẩm bẩm:

- Chu Tích Cương! Hình như ta có nghe qua cái tên này. Lạ nhỉ! Ta chẳng biết là ai, nhưng cái tên thật là quen.

Thiếu phụ bỗng đề nghị:

- Đường lên đất Lạng mùa này nguy hiểm khôn cùng. Hay là người ở lại đây! Ta đang định hết mùa đông này trở về nhà thăm cha mẹ. Là góa phụ lại để một nam nhân trong nhà cũng có thể gây ra dị nghị, nhưng người chỉ đáng em ta. Người trong thôn xóm quanh đây chân chất, hầu hết là người làm ruộng cho nhà ta, ai có hỏi ta bảo người là em đến thăm thì chẳng ai để ý.

Thiếu phụ cười:

- Thật ra gia gia ta có tới mười hai người con gái, mà chẳng có người con trai nào.

Tích Nhân ngần ngừ:

- Tiểu đệ cảm thấy trong người còn quá yếu đuối, rất muốn có chỗ ở tạm một thời gian cho hoàn toàn bình phục, nhưng chỉ sợ bất tiện cho đại tẩu. Hình như trong nhà chỉ có một mình đại tẩu.

Thiếu phụ cười:

- Người còn.. con nít mà biết e ngại như đã lớn! Trong nhà còn có vợ chồng lão Tam, nô bộc của cha chồng ta. Ta mới cho họ đi thăm con ở kinh thành khoảng mười ngày nên mới vắng vẻ như vậy.

Thiếu phụ tiếp lời:

- Nếu người thấy mình đã là thanh niên, ở chung với một góa phụ sẽ bị tai tiếng, thì ta chẳng dám giữ người, còn nếu người thấy mình còn trẻ, chỉ đáng em út ta thì cứ tự nhiên ở lại sang xuân người có thể cùng đi với ta cho có bạn.

Thiếu phụ tiếp lời:

- Ta ở đây vò vò một mình. Có người hàng ngày chuyện vãn cũng khuất lấp nỗi buồn của ta. Kiệt huynh mất ta như người xa lạ ở một nơi như thế này.

Lời nói chí tình làm Tích Nhân mềm lòng:

- Trần đại tẩu đã có lời như vậy, Tích Nhân đang lúc hoàn cảnh khó khăn xin làm phiền đại tẩu.

Thiếu phụ:

- Mười hai chị em chúng ta ai cũng muốn có một người em trai. Ta là người thứ tám, Vân Thao, em út của ta nay mười bốn. Người ở lại làm nghĩa đệ của ta, ta sẽ đem người về làm mai gả nó cho người. Từ nay gọi ta là Hà tỷ tỷ, hay chị Hà cho quen miệng, còn ta gọi người là Nhân đệ.

- Cảm ơn Hà tỷ.

- Cảm ơn cái gì? Cảm ơn vì ta định làm mai Vân Thao cho người?

Tích Nhân cả thẹn:

- Cảm ơn vì lòng tốt của Hà tỷ tỷ..

- Nhân đệ ngoan ngoãn lắm. Để ta vào dọn phòng, nếu có mệt thì Nhân đệ nghỉ ngơi.

Tích Nhân vào nhà, nghe Thu Hà dọn dẹp trong căn phòng phía tây, hỏi:

- Tiểu đệ có thể phụ được gì không?

Thu Hà vui vẻ:

- Chẳng việc gì làm, cứ vài ngày lão Tam cũng vào lau quét nên bây giờ chỉ lau sơ lại bàn, tủ, thay chiếu và mang màn gối cho Nhân đệ là xong. Ta hy vọng Nhân đệ không cho căn phòng này chật hẹp.

Tích Nhân cười buồn:

- Đã mấy năm rồi tiểu đệ chẳng biết cái phòng và cái giường ra sao cả.

Thu Hà bước ra thân mật:

- Tội nghiệp không! Từ nay hy vọng hiền đệ không phải bị khó khổ nữa.

- Đa tạ tỷ tỷ.

Thu Hà sang phòng mình mang chiếu mới, màn gối sang sắp xếp cho ngay ngắn rồi ra bảo:

- Nhân đệ phải tự nhiên mới được. Ta xuất thân là con nhà võ và là người của núi rừng nên rất tự nhiên, không giả dối. Gia gia ta là Thần thương Hoàng Mật, Kiệt huynh là đệ tử của gia gia ta.

Tích Nhân cười:

- Tiểu đệ chỉ sợ có được người nghĩa tỷ rồi vùi vĩnh làm tỷ tỷ tức giận mà thôi.

- Nhất ngôn ký xuất! Hiền đệ nghỉ ngơi đi, ta đi nấu bữa cơm kỷ niệm ngày chị em ta quen biết nhau.

Thu Hà ra ngoài, Tích Nhân vào phòng nằm xuống giường, đắp chăn rồi thấy hai mí mắt cứng đờ, sụp xuống.

Tích Nhân đang đau xót tột cùng trong giấc mơ thường ngày của mình, hắn đang ú ớ, lẩn lộn, kêu khóc và khi bị lay dậy, vừa choàng mở mắt, tung chăn ngồi lên, ôm chần lấy người đàn bà đang đứng bên cạnh giường. Kêu lớn:

- Mẫu thân! Mẫu thân đừng bỏ hài nhi.

Thu Hà đã chuẩn bị cơm trưa vào kêu, thấy Tích Nhân đang mơ ngủ lay hấn dậy, không ngờ bị hấn ôm lấy. Là một góa phụ trẻ, trong khi Tích Nhân thân thể đã cao lêu nghêu, nên bất chợt bị ôm và bị gục mặt lên người mình, làm nàng cảm thấy buồn rầu, tay chân như không còn sức, ngã ngồi xuống giường. Nàng tức giận tung chưởng lên đánh xuống đầu hấn, nhưng bàn tay dừng lại vì nghe hấn thổn thức trong tiếng kêu thương rất chân thành. Nàng để hấn ôm rồi từ tốn:

- Nhân đệ tỉnh đi, ta đây chứ chẳng phải mẫu thân của Nhân đệ.

Tích Nhân vẫn nghẹn ngào, Thu Hà thở dài:

- Nhân đệ nhớ mẹ thì cứ khóc đi, khóc đi sẽ vơi hết nỗi khổ trong lòng. Tỷ tỷ..

Trong giấc mơ nhớ mẹ, nửa tỉnh, nửa mê Tích Nhân đã ôm Thu Hà, tưởng như ôm ghì lại hình ảnh mẹ, nhưng tiếng nói của nàng cũng liền đưa hấn trở lại thực tại, và hiểu ra mình đã có cử chỉ đáng trách, vội vàng lau nước mắt đứng lên, dụi mắt, khom người tạ lỗi:

- Tỷ tỷ tha lỗi cho tiểu đệ..

Thu Hà đứng lên:

- Đi! Đi ăn cơm đi..Hiền đệ chỉ nhớ mẹ mà! Có gì đâu!

Tích Nhân đi theo Thu Hà, chợt thấy có chút ngượng ngùng vì cử chỉ của mình, còn Thu Hà có lẽ vì cũng trải qua giây phút một góa phụ bất ngờ bị đánh thức những cảm giác sâu xa, nên cũng thẹn thắm, vì thế Tích Nhân im lặng đi theo, còn nàng thì vội vàng đi trước.

Xuống bếp, Tích Nhân thấy bàn ăn có gà nướng, cơm trắng, cá kho.. Năm bảy món. Nhìn bàn ăn Tích Nhân đã nuốt nước miếng, nhưng Thu Hà bấy giờ tỏ ra không vồn vã mà đứng quay mặt vào bếp. Tích Nhân cảm thấy mình có tội nhưng chẳng biết phải làm sao. Căn nhà bếp chợt có chút nặng nề và mất tự nhiên.

Giây phút nặng nề trôi, Tích Nhân lấy hết can đảm cúi đầu:

- Tỷ tỷ.. Xin tỷ tỷ tha lỗi cho tiểu đệ.

Thu Hà đứng yên, hấn lên tiếng van xin lần nữa, bấy giờ Thu Hà mới quay lại cười. Qua ánh lửa, Tích Nhân thấy nàng đẹp tuyệt vời.

Thu Hà bắt gặp ánh mắt của hấn, buột miệng:

- Người!

Tích Nhân cũng bất thần buột miệng:

- Tỷ tỷ đẹp quá!

Thấy hấn khen mình một cách chân thật, trong lòng khoan khoái, Thu Hà cười như hoa nở, bước lại lấy tay bẹo má:

- Còn nhớ mẹ khóc lên khóc xuống, mà cũng biết đẹp, xấu.. Này ngồi xuống ăn cơm.

Nàng kéo ghế cho hấn, Tích Nhân lại cung tay:

- Xin mời tỷ tỷ.

Thu Hà ngồi xuống ghế phá lên cười:

- Người ngộ thật! Có lúc như thằng bé lên năm sáu còn khóc nhè, có lúc như ông đồ Nho.

Tích Nhân ngồi xuống ghế buồn bã:

- Tiểu đệ nay đã mười lăm, chỉ vì không còn cha mẹ, lưu lạc đó đây nên chưa được nên người.

Thu Hà ngừng cười, gấp thức ăn cho hấn:

- Hiền đệ xem thử thức ăn ta làm có ngon không?

Tích Nhân:

- Xin mời tỷ tỷ.

Thu Hà rót rượu:

- Gia đình ta trong bữa ăn đều có uống chút rượu thành quen, nhỏ lớn đều uống rượu. Nhân đệ uống rượu được không?

- Tiểu đệ chưa bao giờ uống.

Nàng rót cho Tích Nhân một chút, khuyến khích:

- Rượu ngô của gia đình họ Hoàng ta đặc chế không tệ lắm. Nhân đệ nếu muốn có thể thử một chút.

Tích Nhân đưa chén rượu lên môi, chưa uống đã sặc. Nhưng rồi bậm môi uống liền một hơi.

Thu Hà mỉm cười:

- Nhân đệ cũng can đảm đấy! Trời lạnh uống được chút rượu cũng rất tốt cho sức khỏe.

Tích Nhân nghe tai và người nóng bừng, bậm gan cầm đũa, ăn được chén cơm, cảm thấy dễ chịu hơn.

Thấy Thu Hà ăn thịt, uống liền hai chén rượu, Tích Nhân hỏi:

- Tỷ tỷ thích uống rượu lắm phải không?

- Uống một hai chén trước khi ăn cơm đã là tập tục của nhà ta, nhưng uống để say sưa thì ta chưa bao giờ.

- Tỷ tỷ biết võ công?

- Ta đã giới thiệu với hiền đệ, gia gia ta có tiếng là Thần thương, dạy thương pháp, quyền pháp cho nhiều học trò. Có người gọi gia gia ta là trại Nhạc Phi vì cho rằng thương pháp của ông không thua thương pháp của Nhạc Phi đời Tống. Dù con gái nhưng ta cũng phải biết chút đỉnh công phu của phụ thân mình chứ! Người không ngoan ngoãn ta sẽ lấy thương mà đánh!

Tích Nhân:

- Phụ thân và mẫu thân của tiểu đệ đều biết võ nghệ, nhưng từ bé cho đến khi gia đình bị kẻ thù làm hại, gia gia và mẫu thân tiểu đệ chỉ bắt tiểu đệ học văn. Ông bảo phải biết đạo làm người trước rồi mới học võ sau, có võ mà không có chữ nghĩa thánh hiền, trí tuệ thì chỉ làm một võ phu lỗ mãng. Võ mà không có văn thì không bao giờ đạt được tinh túy của võ học. Vì quan điểm của phụ thân mà bây giờ tiểu đệ chỉ biết vài chiêu phòng thân.

- Ta nghĩ thân phụ hiền đệ nói đúng. Không được học chữ như ta, nếu có một kỳ thư bí kíp gì trước mắt cũng chẳng biết đâu nghiên cứu. Từ nhỏ đến lớn ta sống trong đầy đủ, nhưng ta vẫn thấy thiếu cái gì đó và có lẽ đấy là chữ nghĩa. Văn tự ta chỉ biết đọc và viết tên của mình. Ồ! Hay là ta dạy Nhân đệ thương pháp nhà ta, còn Nhân đệ thì dạy lại ta chữ nghĩa. Hai ta học lẫn nhau.

Tích Nhân vui thích:

- Nếu vậy thì hay biết mấy! Chúng ta cứ như vậy, vài năm sau sau chúng ta sẽ là một cặp.. văn võ song toàn.

Thu Hà đỏ mặt:

- Cái gì chúng ta là một cặp..

Tích Nhân cả thẹn lấp bắp:

- Một cặp chị em, tỷ đệ..

Thu Hà liếc mắt:

- Nhân đệ chắc vì có học chữ nên miệng lưỡi hơi... lém lỉnh!

Tích Nhân tưởng Thu Hà chê trách, bối rối cúi đầu xuống bàn.

Thu Hà:

- Ta chỉ đùa một chút mà Nhân đệ giận hay sao?

Tích Nhân lấp bắp:

- Tiểu đệ nào dám giận tỷ tỷ..

Thu Hà lại hỏi:

- Nhân đệ thấy ta có phần giống bá mẫu hay sao mà lúc nãy tưởng ta là người?

Tích Nhân trầm ngâm:

- Lúc ấy tiểu đệ ở trong cơn mơ rồi hoảng hốt mà thôi. Tỷ tỷ không có chút gì giống mẫu thân tiểu đệ dù cả hai đều đẹp. Tỷ tỷ đầy nét vui tươi, tràn đầy sức sống, thì mẫu thân tiểu đệ lúc nào đôi mắt cũng có chút u buồn lo lắng. Mẫu thân thể mảnh mai, răng đen hạt huyền, đầu chít khăn the, thích mặc áo lụa trắng, ít nói, nghiêm nghị với mọi người, nhưng với tiểu đệ thì hết lòng chiều chuộng. Lúc bé học viết, bà luôn đặt tiểu đệ trong lòng nắm tay chỉ dạy, lúc nào cũng âu yếm cưng yêu, khi nào tiểu đệ buồn bực chuyện gì, thì bà ôm vào lòng vuốt ve an ủi. Bà chiều chuộng tiểu đệ đến nhiều lúc gia gia tiểu đệ cũng tỏ ra khó chịu vì thế mà khi tỷ tỷ nắm tay tiểu đệ lay dậy, thì tưởng tỷ tỷ là mẫu thân.

Thu Hà:

- Ta chưa được làm mẹ, nhưng chắc người mẹ nào khi có con cũng thương con như vậy.

Và tiếp lời:

- Nhân đệ có thể kể cho ta nghe hoàn cảnh của mình?

Tích Nhân trầm ngâm, Thu Hà:

- Nếu Nhân đệ thấy có điều gì khó nói, thì tỷ tỷ cũng không tò mò nữa.

Tích Nhân thở dài:

- Chẳng có điều gì mà tiểu đệ không muốn nói với tỷ tỷ. Mới gặp nhưng tiểu đệ thấy như rất thân quen và tỷ tỷ là người đáng cho tiểu đệ tin cậy. Chỉ có điều trước khi mẫu thân mất căn dặn tiểu đệ không được tiết lộ mình là con ai nếu chưa học thành một thân võ công tuyệt thế.

Thu Hà:

- Đã có lời dặn của bá mẫu, Nhân đệ không nên làm trái.

Cơm nước xong, Tích Nhân phụ với Thu Hà dọn dẹp, sau đó nàng lấy thước ra đo khuôn khổ người hắn:

- Nhân đệ có một bộ đồ không có gì thay đổi, để ta may thêm cho Nhân đệ.

- Phiên tỷ tỷ quá!

Thu Hà nghiêm nghị:

- Đã coi ta là tỷ tỷ, thì đừng khách sáo nữa.

Tích Nhân không dám nói thêm lời nào, để nàng đo người, nhưng nhắc nhở:

- Tiểu đệ bị đói lâu ngày nên thân thể chỉ có da bọc xương, nếu được ăn no thì..

- Có mập cũng mười hôm, nửa tháng. Tuy nhiên, Nhân đệ không phải lo, ta cắt rộng một chút. Hôm nào Nhân đệ hoàn toàn mập mạnh, chúng ta ra chợ, ta sẽ mua sắm cho Nhân đệ.

Tích Nhân lấy mấy viên ngọc, các thỏi vàng bạc và số tiền giấy trong áo đưa cho Thu Hà:

- Số tiền này mẫu thân tiểu đệ để lại cho đệ phòng thân, nay được tỷ tỷ cho ăn cho mặc, xin tỷ tỷ giữ lấy giùm cho tiểu đệ.

Thu Hà nhìn số vàng bạc châu ngọc:

- Ô! Không ngờ Nhân đệ giàu như thế này! Đã mang cả một khối tài sản trong người sao lại đói khát?

Tích Nhân thuật lại những cảnh mình đi đói bạc lấy tiền chẳng những bị mất bạc mà còn bị đánh đập như thế nào, sau đó hàng ngày phải ăn xin, ngủ gốc đa, hoàn cảnh suýt bị chết đói chết lạnh, được Phạm tiên sinh giúp đỡ và gia đình thím Năm bị giết, rồi sợ mang họa cướp thuyền câu đi trốn cho nàng nghe.

Câu chuyện hắn khá dài nên cả hai đã ngồi xuống thềm hiên, Thu Hà nghe câu chuyện đời hắn, thương hại đến giọng nói trở nên nghèn nghẹn:

- Tội nghiệp cho hiền đệ!

Nàng đặt tay lên vai hắn:

- Ta cũng không hiểu sao khi gặp Nhân đệ đã thấy rất mến. Còn Nhân đệ cũng chẳng biết nhiều gì về ta lại tin tưởng đem hết vàng bạc giao cho ta. Có lẽ hai chị em chúng ta có duyên từ kiếp trước. Từ nay, ta coi Nhân đệ là người thân nhất trên đời của mình. Ta hy vọng Nhân đệ cũng vậy.

Tích Nhân chợt rơi nước mắt:

- Người thân nhất trên đời của tiểu đệ bây giờ là tỷ tỷ.

Thu Hà:

- Hiền đệ ngoan! Ta giữ dùm số vàng bạc và châu ngọc này cho Nhân đệ, khi nào Nhân đệ ra đi ta sẽ giao lại.

Tích Nhân:

- Tiểu đệ hy vọng từ nay tỷ đệ chúng ta đi đâu cũng có nhau.

Nghe hắn nói Thu Hà lòng rung động, buông rơi bàn tay mình trên vai hắn xuống, nàng ngước nhìn lên đám mây đang bay trên trời, dấu tiếng thở dài, rồi đứng lên:

- Nhân đệ về phòng nghỉ, hay ra ngoài vườn chơi, tỷ tỷ đi may áo cho hiền đệ.

Thu Hà bước vội về phòng nàng. Tích Nhân ngồi buồn một mình trong giây lát rồi về phòng, lấy quyển bí kíp Vân Long phái ra đọc thêm cho thuộc.

Mấy ngày ở với Thu Hà, chữ nghĩa, hình ảnh quyển bí kíp nằm hết trong đầu Tích Nhân. Vì nghĩ nó là vật sở hữu của cô cháu thím Năm, biến phải từng quyển, chỉ lấy theo để kẻ gian khỏi đắc chí, mai sau ghi chép trả lại cho chủ như đã hứa, nên Tích Nhân không chia sẻ với Thu Hà, sau khi ghi nhớ hết, đem ra gò xé đốt.

Được ăn no mặc ấm, ban ngày luyện tập thương pháp vài giờ được giãn gân, giãn cốt. Thân thể Tích Nhân như thay đổi hàng ngày, nhiều bữa Thu Hà nhìn hẩn đăm đăm buột miệng:

- Nhân đệ lớn lên sẽ là một mỹ mạo nam tử.

Mỗi đêm, sau khi chỉ Thu Hà đọc và viết chữ, Tích Nhân, đã học thuộc hai quyển bí kíp võ công, nhưng khi về phòng lại không ngồi tĩnh tọa tập luyện nội công theo tâm pháp tối thượng mà vẫn tập mười mấy thế động tác điều kinh ích khí mà thôi. Khi học võ của Thu Hà, Tích Nhân thấy thương pháp chú trọng nhiều về chiêu thức vũ bão và sức mạnh ngoại công, không phải là võ công thượng thừa cho nên không mấy hứng thú, tập luyện lơ là và nếu bị Thu Hà quở trách, hay có ý không vui vì sự lơ đãng của mình thì Tích Nhân mới cố gắng sử dụng ngọn trường thương đúng theo ý của nàng và được ngay, làm Thu Hà rất vui thích.

Trong những ngày sống vui vẻ ấy, một hôm Tích Nhân được Thu Hà kể cho biết phụ thân Trần Kiệt, chồng nàng, là Trần Pha, lúc còn trai trẻ làm nghề đi buôn. Dem vải vóc. Đồ sứ lên miền ngược bán, mua lông thú và thịt rừng khô đem về miền xuôi, quen thân với gia gia nàng. Lúc đã có tiền, Trần Pha mua ruộng đất mộ dân canh tác, đất cát chung quanh nhà hiện nay là của ông ta. Trần Pha lấy vợ, người vợ lớn sinh một trai là Trần Tấn. Khi Trần Tấn lên mười, Trần Pha tìm danh sư là thần quyền Nguyễn Sư Đề chỉ dạy. Vợ mất, Trần Pha tục huyền, người vợ kế sinh Trần Kiệt, lên mười tuổi Trần Kiệt cũng tỏ ra thích võ nghệ nên Trần Pha đem lên Hoàng gia trang ở chân núi Nhị Thanh bái phụ thân nàng làm sư phụ. Khi Trần Kiệt lên hai mươi lăm và nàng lên mười sáu, phụ thân nàng đã chọn nàng để gả cho Trần Kiệt. Ngày cưới chờ mãi không thấy cha mẹ Trần Kiệt lên tới, sợ lỡ giờ lành, phụ thân nàng đã cho cử hành hôn lễ. Họ tận hưởng được tình duyên chỉ được ba ngày, thì tin dữ bay đến. Cha mẹ Trần Kiệt trên đường đem sính lễ dự lễ cưới của con bị bọn cướp núi Cẩm Sơn giết chết. Nghe tin đau xót Trần Kiệt đành phải gạt nước mắt, từ giã nàng, theo chân người nô bộc Trần Tam trở về tìm xác cha mẹ.

Trước khi cha mẹ Trần Kiệt bị cướp giết, người anh cả là Trần Tấn cũng đã bị Quý Ly cho người sát hại vì trung thành với danh tướng Nguyễn Đa Phương, con trai của Nguyễn Sư Đề.

Sau khi an táng song thân, Trần Kiệt tìm bọn cướp trả thù, thiết thương Trần Kiệt đã nổi tiếng giang hồ vì đã làm cho bọn cướp kiêng oai khiếp vía. Trong khi tìm đánh bọn cướp trả thù, Trần Kiệt đã gửi thư xin nàng chấp nhận cho hai vợ chồng không gặp nhau trong ba năm. Biết mình không phải Liễu Hạ Huệ thì phải tránh, gặp người vợ mới cưới xinh đẹp như nàng, anh ta khó có thể giữ được lễ đạo làm con lúc còn tang cha mẹ. Nàng không muốn chấp nhận đề nghị của Trần Kiệt đi nữa thì cũng không biết đâu mà tìm. Vì đã mang phận con dâu, nàng cũng để tang cha mẹ chồng, và khi tang cha mẹ chồng chưa mãn, thì nàng đã phải nhận tin đau đớn: Thiết thương Trần Kiệt đã bị giết ở Lạng Giang. Hung thủ không rõ là ai. Và, ba năm qua nàng đã phải từ vùng rừng núi xa xôi, về chỗ đồng cỏ lấy lợi này để tang và hương khói cho gia đình chồng.

Khi kể những gì đã trải qua trong cuộc đời, Thu Hà nào nuốt:

- Hồng Nhan bạc mệnh! Tỷ tỷ rất thương yêu Trần đại ca và Trần đại ca cũng vậy, nhưng chỉ vài ngày thật sự vợ chồng bên nhau, thì Trần đại ca đã ra người thiên cổ.

Tích Nhân an ủi:

- Tỷ tỷ hết lòng với Trần đại ca, linh hồn anh hẳn cũng rất an ủi. Đã mãn tang, tỷ tỷ nên lo nghĩ đến những ngày tháng còn lại của mình.

Thu Hà thở dài:

- Ở đây ta buồn thật, ba năm qua ta chưa được một lần cỡi ngựa đi săn, nhảy múa ca hát bên ngọn lửa hồng, nhưng cũng an ủi nghĩ rằng có Kiệt huynh bên ta. Ta định mùa xuân này trở về Nhị Thanh vài tháng

rồi trở lại đây sống cho hết cuộc đời bên bàn thờ Kiệt huynh.

Tích Nhân nắm tay nàng cản ngăn một cách cương quyết:

- Không! Tỷ tỷ không thể làm vậy! Tỷ tỷ còn trẻ, chưa có con với Trần đại ca. Tỷ tỷ không thể chôn vùi cuộc đời ở một nơi mình không thích. Tiểu đệ.. Tiểu đệ không thể để tỷ tỷ sống trong sự buồn rầu như thế này!

Tích Nhân trở nên tha thiết:

- Tiểu đệ sẽ không rời xa tỷ tỷ! Lớn lên tiểu đệ sẽ săn sóc cho tỷ tỷ!

Sự thiết tha và cương của hấn làm Thu Hà rung mình, nhưng nàng cười:

- Lúc hiền đệ lớn lên ta đã thành bà già mất rồi.

- Không! Tỷ tỷ không già, mà có sao đi nữa thì tiểu đệ cũng vẫn thương yêu tỷ tỷ.

Thu Hà bẹo má hấn:

- Ông mãnh này! Con nít mà đã bạo gan bạo miệng!

Bị mắng cương là con nít, nhưng Tích Nhân phật lòng, lớn tiếng:

- Tiểu đệ đã mười lăm tuổi!

Thu Hà cười ngặt nghẽo:

- Ủ! Hiền đệ đã là trang tu mi nam tử rồi đấy, một nam tử hán mười bốn, mười lăm tuổi!

Bị cười nhạo, Tích Nhân đỏ mặt, chạy về phòng, buổi chiều không chịu dậy ăn cơm, Thu Hà phải vào phòng năn nỉ:

- Nhân đệ tha lỗi cho tỷ tỷ. Ra ăn cơm, tỷ tỷ chờ hiền đệ đã đói lắm rồi.

Xây mặt vô vách, Tích Nhân dậm dấn:

- Tiểu đệ không đói.

Thu Hà ngồi xuống giường, vuốt vai hấn:

- Nhân đệ giận tức bụng nên không đói! Hết giận sẽ đói ngay. Nào! Đừng giận tỷ tỷ nữa!

Tích Nhân xoay lại nắm chặt tay Thu Hà, thiết tha:

- Tỷ tỷ hứa đừng gọi tiểu đệ là con nít nữa và hứa từ nay để tiểu đệ suốt đời được sống bên tỷ tỷ!

Ánh mắt van lơn, chân thành và tha thiết của hấn làm Thu Hà rung động, nàng sững sờ nhìn hấn, rồi ánh mắt của nàng trở nên thần thờ và nàng chợt gục lên người hấn khóc:

- Ta không biết! Ta không hiểu ta như thế nào nữa! Tại sao Nhân đệ đến đây và ta lại để Nhân đệ ở đây! Ta.. ta..

Thu Hà gục mặt lên người, ôm lấy mình, Tích Nhân nghe cả toàn thân rung động trong một cảm giác mới lạ chưa từng có, và như một người lớn, hấn ôm chặt lấy nàng:

- Tại vì tỷ tỷ và tiểu đệ mới thật sự có duyên nợ với nhau.

Hấn biết nói, hấn biết tận hưởng cái cảm giác mới lạ đang ôm một nữ nhân, một người mà hấn thấy không ai đẹp bằng, nụ cười ánh mắt của nàng làm hấn thần thờ, vắng nàng giây phút hấn thấy bồn chồn, nhưng hấn chẳng biết làm gì khác ngoài ôm thật chặt. Nằm trong cánh tay hấn một lúc, bị hấn ôm muốn nghẹt thở, Thu Hà cắn mạnh vào má hấn, chống tay ngồi lên, thẹn thùng:

- Oan gia! Chịu đi ăn cơm chưa?

Tích Nhân sờ má, luyến tiếc:

- Tiểu đệ muốn được ôm tỷ tỷ một lúc nữa..

Thu Hà đỏ mặt đứng dậy bỏ đi, Tích Nhân lèo đèo theo sau. Trong bữa cơm cả hai đều ngượng ngập, nhưng bốn mắt khi nhìn nhau lại chứa chan một tình cảm khác lạ, và buổi tối khi dạy Thu Hà viết chữ, lúc Tích Nhân nắm tay bàn tay trắng trẻo để giúp cho nét bút của nàng, bàn tay của hắn trở nên run run và Thu Hà cũng cảm thấy như điện giật, nhưng rồi hai bàn tay của họ lại nắm chặt nhau và hai thân hình cũng kéo lại bên nhau. Tuy nhiên, hai con chó ngoài sân bỗng sủa ran, và Thu Hà đẩy hắn ra:

- Để ta xem vì sao hai con đại hoàng và hắc hoàng bỗng đứng lại sủa như vậy?

Thu Hà mở cửa ra ngoài, Tích Nhân cảm thấy hụt hẫng, thần thờ tiếc nuối giây phút vừa qua.

Đang thần thờ tiếc nuối, nghe hai con chó, sau lời la mắng của Thu Hà lại sủa dữ dội hơn, rồi Thu Hà đi nhanh vào:

- Có người đến đây! Không hiểu họ là ai?

Thu Hà bước vào phòng hấp tấp dặn hắn:

- Nhân đệ vào phòng trốn xuống gầm giường, có gì đừng ra ngoài nguy hiểm. Chúng có tới sáu bảy người và đều là kẻ có võ công, Nhân đệ ra ngoài ta không thể chiếu cố nổi.

Thu Hà từ phòng mình trở ra rút cây thiết thương bên cạnh bàn thờ Trần Kiệt, thì cánh cửa lớn bị đá tung ra. Tích Nhân được Thu Hà cản dặn, nhưng hắn đâu có thể trốn như nàng bảo, về phòng cũng vội cầm cây đuông tiên, bước ra.

Trước cửa dưới ánh sáng bốn cây đuốc do bốn tay đại hán lực lưỡng cầm dơ cao, là ba người trung niên mang kiếm, người đứng giữa thấp lùn, mặt choắt, râu lơ thơ thấy Thu Hà cầm thiết thương chuẩn bị ứng chiến, bên cạnh nàng là Tích Nhân, dù mặt còn con nít nhưng cũng cao lớn, liền cả cười:

- Hà! Hà! Nghe nói bát tiểu thư dung nhan tuyệt thế cũng rất phong hoa nay gặp mới biết. Hà! Trong lúc đến nhà chồng cũ thu huê lợi cũng đã đem trai tơ về nhà!

Tích Nhân tức giận quát:

- Lão là ai dám hỗn láo với tỷ tỷ ta!

Lão lùn lại cười:

- Ta chưa từng nghe lão Hoàng Mật có con trai bao giờ! Tỷ tỷ đệ đệ của các người là thứ gì đây?

Thu Hà lên tiếng:

- Xin cho biết các hạ là ai? Thù oán gì với ta?

Lão lùn hừ lớn:

- Trần Kiệt đã giết hại nhiều anh em của ta, nó đã bị ta giết, nhưng người cũng không thể sống.

Lão lại thở dài:

- Đêm nay thế nào người cũng phải chết nên ta cũng cho biết tại sao ta tới đây để người chết khỏi làm con ma hồ đồ. Mấy năm nay ta cũng nể lão Hoàng Mật và biết người cũng không tha thiết gì việc trả thù cho Trần Kiệt nên để người sống yên ổn. Tuy nhiên, vợ chồng lão Tam đã lặn lội đi tìm ta, nhờ ta giết người. Lão Tam biết người cũng chẳng chung tình gì với chủ nhân của lão, nhưng mỗi năm người thu tất cả huê lợi và cũng chẳng có ân huệ gì đặc biệt cho lão. Người chết, nhà Trần Kiệt không còn ai là con cháu thừa hưởng, Trần Tam thoát cái nợ đời là người và có thể chiếm hết ruộng đất, rồi mỗi năm đóng góp cho ta, nên ta đành phải mắc tội với lão Hoàng Mật.

Thu Hà nhìn lão lùn, mặt chợt biến sắc:

- Lão là Thiên thủ kiếm Đinh Hưng! Các người là Thiên thủ tam kiếm.

Lão lùn giữa cổ cười đắc ý:

- Con bé nhà người nhân quan cũng khá lắm! Đã biết chúng ta là ai, thì cũng nên tự xử để ta khỏi phải ra tay!

Thu Hà biết mình không phải là đối thủ của Thiên thủ tam kiếm, liền bắt ngờ đá vào cánh cửa rồi kéo Tịch Nhân chạy vào phòng mình, nàng rút một gói vải nhỏ dưới gối rồi kéo Tịch Nhân chạy ra nhà sau vừa hối thúc:

- Nhân đệ băng qua vườn vách tre chạy trước đi, không đi nhanh sẽ chết uống mạng.

Tịch Nhân lắc đầu, cương quyết:

- Sống cùng sống, chết cùng chết. Tiểu đệ nhất quyết không rời xa tỷ tỷ.

Trong giây phút nguy hiểm, lời nói của Tịch Nhân làm Thu Hà cảm động nắm chặt tay hắn. Bọn Đinh Hưng cả cười:

- Trước khi chết bắt tiểu thư lại có được thêm một tiểu tử chung tình.

Thu Hà và Tịch Nhân ra tới sân thì vách nhà bị người xô ngã xuống và ba anh em Đinh Hưng đã chia nhau ba góc bao vây họ. Bốn gã cầm đuốc cũng nhanh nhẹn chạy ra. Thấy không còn đường chạy, Thu Hà chưa biết phải làm sao, thì Tịch Nhân gỡ tay nàng, quơ cây gậy bước lên, cả cười:

- Ba lão họ Đinh kia! Các ngươi tưởng với ba mươi sáu thể thiên thủ kiếm của các ngươi, muốn giết ai thì giết được hay sao?

Bốn tên cầm đuốc khi băng vô nhà đã châm lửa đốt nhà. Lửa trong nhà, bốn bó đuốc làm cho cả sân sau sáng như ban ngày, nghe Tịch Nhân cười nói, lão Đinh Hưng mới thật sự chú ý đến hắn rồi đôi mắt bị thu hút vào cây gậy mây đen thui, ngắn ngắn trong tay hắn. Cây gậy mây làm mắt lão như bị thôi miên, tiếng nói chợt trở nên e dè:

- Ngươi là ai? Tại sao lại..

Tịch Nhân:

- Ta hiện là chủ nhân của cây hắc đằng tiên này! Trước đây các ngươi đã được sư phụ ta tha chết một lần, hứa ăn năn hối cải. Thế nhưng hôm nay lại đốt nhà giết người là có làm sao?

Lão nhị của Thiên thủ tam kiếm là Đinh Khai âm trầm:

- Dù mi là chủ nhân hắc đằng tiên đi nữa, nhưng chỉ là một cậu bé miệng còn hôi sữa thì đã làm gì được ai!

Trong ánh sáng nhà cháy và đuốc soi, Tịch Nhân bước tới lão Đinh Khai, bước chân rất nhẹ nhàng, thân pháp cũng không phải nhanh như sao sa chớp giật, nhưng lão Đinh Khai bị hắn đánh ngay vào má một tát tai, rồi trở về chỗ cũ mà lão không thể tránh né.

Đánh Đinh Khai xong, Tịch Nhân nghiêm giọng:

- Hắc đằng tiên trong tay ai người ấy là chủ môn Đằng tiên phái. Ta cũng như sư phụ ta, không bao giờ muốn giết người. Các ngươi đi đi, từ nay ăn năn hối cải hay là buộc ta phải ra tay phế bỏ võ công. Hai đường tùy các ngươi quyết định. Vừa rồi nếu ta không tát vào mặt ngươi mà nhẫn nhịn lên huyết bách hội ngươi có thể tránh được không?

Thân thủ thần kỳ của hắn làm cho bọn Đinh Hưng hoảng sợ. Đinh Hưng cũng thấy hắn còn trẻ nghĩ công lực không bao nhiêu, nhưng mắt thấy thân thủ kỳ dị, sợ nếu mạo hiểm mà Tịch Nhân là người có công lực thật sự thì mình bị phế bỏ võ công, sống không bằng chết, mạo hiểm như vậy cũng chẳng lợi gì, nên nhân hắn nói, bèn cung tay:

- Đã từng được Đằng tiên lão nhân gia tha mạng, không biết tiểu hiệp là ai, nhưng có hắc đằng tiên trong tay, thì thiên thủ tam kiếm này chẳng dám không tuân.

Đinh Hưng khoát tay, phi thân qua nóc nhà đang bắt đầu bốc lửa. Hai anh em lão cũng phi thân theo anh, còn bốn tên tráng hán cầm đuốc vội băng vườn chạy đi.

Có lẽ là một góa phụ còn quá trẻ, lúc gặp gỡ Tịch Nhân, Thu Hà đã phải trải qua giây phút thật ngượng ngập. Nàng đã cầm giữa hắn ở lại, và sau đó những cử chỉ vô tình của hắn, thân mật giữa nàng và hắn đã đánh thức làn da thịt của nàng, làm nàng trải qua những giây phút thần thờ. Sống trong thời đại người con gái mười hai mười ba có thể bị gã lấy chồng rồi về nhà phải bé chồng đi chơi cũng làm Thu Hà thấy

giữa hắn và nàng cũng chẳng có gì ngăn cách vì tuổi tác và nhất là nàng biết, dù Tích Nhân còn bé nhưng chỉ trong vài năm nữa, hắn sẽ là một thanh niên mà cả bản, cả châu của nàng chẳng ai có thể có dung mạo bì sánh kịp nên khi nhìn thấy sự chí tình của hắn, tha thiết của hắn nàng đã rung động thật sự, đã ngã vào vòng tay của hắn và thắm xây lâu dài hạnh phúc cho ngày mai, trong vài năm tới.

Thiên thủ tam kiếm lừng danh giang hồ, ngay phụ thân nàng là Thần thương Hoàng Mật cũng chưa dám đối đầu, thế mà người yêu bé nhỏ, nàng yên trí chẳng biết võ công lại có thể tát vào mặt dễ dàng như tát đứa trẻ, mắng cho ít câu thì mắt hồng chạy đi ngay, như vậy võ công của Tích Nhân trên đời này có ai bằng? Nghĩ như vậy, Thu Hà tưởng như cao xanh đã thương nghĩ đến mình, đem người cao thủ tuyệt thế này đến cho mình. Tuy nhiên, nghĩ lại nàng liền trở nên tức giận và thẳng tay tát Tích Nhân:

- Người là tên dối gạt!

Cái tát với tất cả sự tức giận của nàng làm Tích Nhân liền xiể, hắn gượng đứng lại được, thấy Thu Hà phóng đi liền chạy theo.

Từ ngôi nhà đơn độc như cù lao của Thu Hà đến xóm chỉ có một con đường duy nhất, vừa nhỏ hẹp, vừa hang ổ, Thu Hà võ công không cao, nhưng là người có tập luyện võ công, nên nàng chạy như bay, còn Tích Nhân thì thật sự chỉ tập cái vỏ bề ngoài vài chiêu tuyệt thế để phòng thân lúc nguy cấp, nên trong đêm tối, hắn té lên, té xuống không biết mấy lần và khi hắn bị té nhào xuống đám ruộng sâu, ướt hết mình mẩy, trèo được lên bờ thì không còn thấy Thu Hà đâu nữa.

Biết không còn đuổi kịp nàng, Tích Nhân ngồi bệt xuống bên đường, nghĩ đến ân tình của Thu Hà trong những ngày qua, hắn càng lúc càng thấy đau khổ, nghẹn ngào:

- Hà tỷ tỷ sao nàng lại bỏ đi! Gặp được tỷ tỷ tiểu đệ thấy mình vô cùng may mắn, những mong được từ nay sống mãi cùng tỷ tỷ, bầu bạn mãi mãi bên nhau. Thế nhưng.. Tỷ tỷ bỏ đi, tiểu đệ không màng trở lại cảnh đời côi cút, nhưng rồi từ nay, nỗi nhớ nhung đối với tỷ tỷ làm sao nguôi được!

Khi bọn tam kiếm đến đốt nhà Thu Hà đêm cũng đã khuya, nhưng trên xóm vẫn còn vài người lớn tuổi nhìn thấy ngọn lửa, họ hô hoán, kêu gọi trai tráng thức dậy mang thùng gàu đi chữa cháy. Thu Hà chạy lên phía xóm, người trong xóm rủ nhau đi chữa lửa chạy xuống nhà nàng và khi đôi mắt cũng nhạt nhòa dòng lệ tủi tức của Thu Hà nhìn thấy phía trước có người, tưởng bọn tam kiếm liền quay ngược lại. Trở lại con đường cũ thấy Tích Nhân ngồi than thở, thốt ra bao lời thương nhớ đối với mình, Thu Hà mũi lòng bật khóc thành tiếng, nhào tới ôm hắn:

- Nhân đệ!

Thu Hà khóc vì cảm động, thì Tích Nhân mừng vui ôm chặt lấy nàng:

- Tỷ tỷ đã trở lại! Tỷ tỷ không bỏ tiểu đệ nữa. Tỷ tỷ hãy hứa từ nay đừng xa tiểu đệ nữa.

Thu Hà siết chặt hắn:

- Vâng! Từ nay chúng ta không bao giờ xa nhau, rời nhau nửa bước. Chết sống có nhau.

Nhưng rồi, nghe bước chân đến gần nàng kéo hắn lên:

- Chạy! Chạy mau lên bọn chúng tới rồi kìa.

Trước nhà nàng có hai con đường, một con đường lớn lên xóm, ra chợ, một con đường đến những cái gò cao phía bờ sông. Con đường này rất nhỏ, nên tới đây thì Thu Hà đẩy hắn lên trước. Tích Nhân lại sợ nàng ở lại nên không chạy.

Thu Hà thúc hối:

- Chạy nhanh lên!

Sự dẫn co ở ngã ba này cho Tích Nhân cơ hội, nhìn thấy số người từ phía xóm chạy tới, có đèn đuốc và rất đông. Hắn nắm tay Thu Hà chỉ:

- Không phải bọn tam kiếm đâu, dân làng đấy!

Thu Hà thấy dân làng, đưa tay lên ngực:

- Tỷ tỷ chẳng còn hồn phách gì, thấy người đã sợ.

Người dân trong xóm chạy tới không ai bảo ai, thi nhau mức nước dập lửa. Mùa đông khí trời lạnh lẽo, hay mưa gió, mọi thứ đều ẩm ướt nên ngọn lửa không lan nhanh. Tuy nhiên thôn dân chạy tới cũng chỉ có thể giữ được căn nhà tranh cho Thu Hà, còn căn nhà ngói to rộng thì đã bị thiêu sập cả. Ngọn lửa đã hoàn toàn bị dập tắt, thôn dân kéo tới Thu Hà, một ông lão lên tiếng:

- Xin lỗi phu nhân chúng tôi đến hơi trễ thành ra cản từ đường..

Thu Hà nhanh nhẩu:

- Quý bác đã không nề nguy hiểm đến cứu, còn giữ được căn nhà dưới là may mắn lắm rồi.

Một người lên tiếng:

- Tại sao nhà cháy vậy? Thưa phu nhân.

Thu Hà thở dài:

- Bọn cướp muốn đến giết ta đã đốt.

Nghe nói đến cướp, đám người nông dân tỏ ra sợ hãi. Thu Hà trấn an:

- Phu quân ta đã đánh giết bọn cướp của giết người từ kinh thành cho tới biên giới, hôm nay bọn chúng tìm đến ta trả thù, nhưng chúng chẳng làm gì được ta, đã bị đuổi chạy thì chẳng dám đến nữa đâu.

Một cụ già:

- Nghe nói phu nhân xuất thân từ gia đình võ nghệ tuyệt luân. Có phu nhân ở đây chúng tôi cũng được che chở.

Thu Hà cười:

- Võ nghệ ta chẳng che chở được ai đâu, nhưng quý hương thân không phải lo. Bọn cướp này không phải tầm thường, chúng sẽ không làm hại những người tay lấm chân bùn, chỉ mong ăn được no, mặc được ấm như quý bà con đâu. Chúng tới chỉ vì ta, nay mai ta rời khỏi chỗ này, thì chúng chẳng bao giờ để ý nơi này nữa.

- Phu nhân đi đâu? Nghe nói phu nhân sẽ suốt đời thủ tiết và định ở đây suốt đời kia mà!

- Trước kia khác, nay khác. Bọn cướp không để yên cho ta, thì ta phải về Khâu Ôn để nương tựa với gia đình. Nhà ta đông người ai cũng có võ nghệ có thể che chở cho ta một thời gian.

Thôn dân nghe nàng nói chí lý, không hỏi thêm nữa.

Bọn thiên thủ tam kiếm vì đình ninh nàng thế nào cũng bị giết nên đã cho biết vợ chồng lão nô bộc Trần Tam đã năn nỉ chúng ra tay, hòng chiếm hết tài sản, nên lúc này Thu Hà liền nảy ra ý nghĩ và nói với thôn dân:

- Bắt đầu ngày mai quý vị ở nhà vài ngày, không ai được đi vào đầm hay xuống ruộng. Ai ở xa thì người nhà mau đi kêu về. Trong vài bữa nữa ta phải đi về Khâu Ôn. Trước khi đi, ta muốn giảm tiền thuê tất cả đất đai của gia đình ta lại cho các người. Tất cả những bằng khoán thuê canh ta sẽ thu lại, rồi chiếu theo đó ta sẽ viết giấy tờ theo điều kiện mới. Ta và phu quân ta không con không cái nên ta nghĩ cần để cho các người được no đủ hơn, tích đức về sau.

Nghe Thu Hà tuyên bố, thôn dân không tin ở tai mình, họ há hốc mồm kinh ngạc.

Thu Hà phân công:

- Bác Tấn, bác Cự, bác Hoài..những bác lớn tuổi hiểu rõ tình trạng tốt xấu của ruộng đất họ Trần xóm Đầm này, bắt đầu ngày mai giúp ta ý kiến trong việc phân phối lại ruộng đất. Bây giờ về xóm, các bác phân công cho người sáng mai ra chợ mua giấy, bút, thức ăn, rượu ngon về cho ta.

Nàng lấy trong người ra vài tờ bạc giấy con rồng đưa cho một cụ già:

- Bác Năm Tấn giữ giùm việc phân công này cho ta.

Ông già tên Tấn run run:

- Nếu phu nhân đã quyết định ban ơn trời biển cho mọi người, thì chút nhỏ mọn này phu nhân đâu cần phải..

Thu Hà nhét tiền vào tay bác Tấn, nói:

- Ta quyết định chỉ ở lại đây trong ba ngày. Ba ngày này mọi người sẽ bận rộn và vui chơi. Ngày mai những vị trai tráng đến đây chặt tre, cắt lá che một cái rạp lớn. Mấy con heo trong chuồng, tất cả gà vịt sẽ được xẻ thịt. Kho lúa, nếp xay giã cho mọi người cùng ăn và chia nhau đem về nhà. Trong khi đó chúng ta cùng tính toán chia ruộng đất cho được công bằng, rồi mời xã quan đến đây thị chứng.

Đám nông dân nghe nàng nói chẳng dám phát biểu lời nào.

Thu Hà lại nói:

- Con đại hoàng và đại hắc rất trung thành với ta bị bọn cướp giết chết. Ta muốn nhờ vài người trong các người đem ra ngoài vườn chôn cất dùm rồi giải tán, ngày mai chia nhau làm việc.

Hai trong số nông dân còn trẻ đưa mắt cho nhau rồi nhanh nhẹn kéo hai con chó ra sau vườn. Một cụ lão giọng cảm xúc:

- Ôn đức của phu nhân thật là trời bể. Nhà bị cháy, không biết đêm nay phu nhân có mềm chiếu gì không để chúng tôi lo liệu.

Thu Hà:

- Căn nhà dưới chưa cháy, vợ chồng lão Tam không có ở đây, và lão cũng chẳng bao giờ trở lại nữa nên ta có thể dùng tạm trong thời gian mấy ngày còn lại, quý vị không phải lo cho ta.

Thu Hà kéo tay Tích Nhân đứng ra:

- Trước khi mọi người về xóm, ta muốn giới thiệu đến quý vị người hiền đệ của ta. Nhờ Tích Nhân hiền đệ tiếp tay mà đêm nay chị em ta mới đuổi được bọn cướp. Ngày mai hiền đệ của ta sẽ lo viết tất cả giấy tờ thay đổi điều kiện thuê canh cho các người.

Tích Nhân vòng tay:

- Xin kính chào chư vị.

Thấy Tích Nhân lúc này mập mạp ra, thân hình trở bèn cao lớn nhưng khuôn mặt vẫn còn non choẹt nên không ai có ý nghĩ nghi ngờ gì, đều tin tưởng là em của Thu Hà, và cùng cung kính:

- Xin chào công tử.

Thu Hà:

- Đã khuya lắm rồi, bà con để lại ta một hai cây đèn rồi về nhà ngơi nghỉ.

Khi mọi người đã đi hết, Thu Hà âu yếm xoa má Tích Nhân hỏi:

- Ta đánh Nhân đệ có đau không? Nãy giờ mặc áo quần ướt hắt lạnh lắm! Chúng ta vô nhà.

Căn nhà tranh của nàng, một khúc là nhà bếp, một khúc là nơi ngủ của vợ chồng lão nô Trần Tam và nhà kho mềm chiếu, áo quần. Thu Hà lấy mền chiếu vào phòng lão Trần Tam thay đổi. Trong phòng có một bộ ván nhưng chỉ một miếng quá nhỏ còn cái giường thì khá rộng. Miếng ván không có chiếu trải vừa, Thu Hà chỉ thay mền chiếu trên chiếc giường. Nàng đưa cho Tích Nhân một bộ đồ:

- Đây là đồ cũ của ta, Nhân đệ thay tạm, mặc áo quần ướt sẽ bệnh.

Nàng ôm mền chiếu của vợ chồng Trần Tam ra ngoài, Tích Nhân thay đồ. Khi Thu Hà trở lại, nàng nhìn hẩn cười:

- Trông Nhân đệ mặc váy cũng giống như một cô gái đẹp.

Tích Nhân cả thẹn:

- T

3. Chương 3: Biết Rõ Chân Tình

Buổi trưa hôm đó, ở khu vực ngã ba của hai đường quan lộ đi lên miền Bắc và đông bắc, một cặp nam nữ xuất hiện. Cả hai ăn mặc đơn sơ, không mang hành lý. Người nữ tay cầm một cây trường thương, còn nam tay cầm một cây gậy ngắn. Vóc dáng cả hai tương tự nhau, nhưng người nam mặt mũi còn non choẹt, trong khi đó, người nữ có vẻ rất chừng chạc. Khu vực này có nhiều mã trường, cũng có nhiều khách điếm, tửu quán, cửa hàng. Cặp nam nữ đã dừng chân giấy lát có vẻ lưỡng lự trước cổng một vài khách điếm sang trọng, nhưng rồi cuối cùng họ vào khách điếm Bắc Hành, một khách điếm thuộc hạng trung bình. Chương quý có lẽ thấy họ ăn mặc đơn giản, áo quần cũ kỹ bước vào không thêm bước ra khỏi chỗ ngồi chào đón, nhưng khi người nữ đến trước chỗ ngồi của lão lên tiếng hỏi thuê phòng, lão nhìn người nữ nhú mày rồi vội vã đứng lên đón đả:

- Kính chào Hoàng tiểu thư! Thất lễ! Thất lễ!..

Người con gái có vẻ ngạc nhiên:

- Sao ông lại biết ta?

Chương quý cung kính:

- Nữ nhân xinh đẹp ra đường dám mang thiết thương bên mình, có ai ngoài thập nhị tỷ muội của Hoàng gia trang kia chứ! Tiểu nhân ngồi ở khách điếm này trên mười năm, việc giang hồ cũng nghe qua chút ít, không đến nỗi thô lậu.

Ông ta như chợt nhớ ra chi tiết hơn:

- Tiểu nhân ..chắc có lẽ tiểu thư là Trần phu nhân!

Thu Hà hơi khó chịu, nhưng phải gật đầu:

- Đúng là ta. Ta muốn mượn hai căn phòng cho đêm nay.

Và nàng cũng nói thêm:

- Hai phòng này phải ở kế nhau.

Chương quý xum xoe:

- Trần phu nhân đã dạy thì tiểu nhân phải sắp xếp ngay.

Sinh trưởng trong một gia đình võ học, hiểu nhiều việc giang hồ nên Thu Hà lấy ra một đồng bạc con Lâm đưa cho chương quý:

- Khỏi cần phải thối lại.

Chương quý cầm tiền:

- Đa tạ phu nhân hậu ái...nhưng..nhưng..

Thu Hà:

- Chẳng lẽ không đủ hay sao?

- Thừa phu nhân trước đây thì thật là hậu hĩ. Nếu phu nhân là người nhà quan thì tiểu nhân cũng chẳng dám hó hé. Nhưng ở chỗ thân tình tiểu nhân không dám dấu diếm..

Chương quý nhỏ giọng:

- Đồng Thông bảo hội sao chẳng ai muốn dùng, vì thế đối với quan quyền thì bá tánh nuốt lòng trao đổi theo giá cũ, mà trao đổi với nhau thì vật giá đã tự động tăng lên gấp hai gấp ba lần.

Thu Hà lấy thêm đồng nữa:

- Bấy lâu nay ta chẳng ra ngoài nên không biết gì cả. Chưởng quỹ coi lại đủ không?

- Đủ ! Đủ lắm! Đa tạ phu nhân..

Thu Hà nói:

- Lấy cho ta hai căn phòng tốt nhất, yên tĩnh nhất, bảo tiểu nhị mang cây thiết thương lên phòng trước, còn chúng ta đi mua sắm chiều tối sẽ về.

Thu Hà dựng cây thiết thương bên bàn chưởng quỹ rồi nắm tay Tích Nhân ra đi, cử chỉ quá thân mật của nàng đối với Tích Nhân làm lão chưởng quỹ nhìn theo hơi cau mày, như lấy làm lạ lùng.

Thu Hà ngoài mua sắm áo quần cho nàng và cho Tích Nhân, còn mua quà tặng cho cha, mấy bà mẹ, mười mấy người chị em, anh em rể, người thân, sư huynh, sư đệ..Tích Nhân và nàng mang không xuể, phải thuê một người vác hộ. Họ ghé chỗ này, đến chỗ kia để mua sắm mãi đến chiều tối mới về tới khách điểm. Đưa đồ đạc vào phòng, Tích Nhân hỏi:

- Làm sao chúng ta mang đi cho hết?

Thu Hà:

- Mấy năm mới trở về nhà chẳng lẽ không có quà gì biếu mọi người.. Làm cho Nhân đệ phải đi cả buổi ta thật áy náy.

- Ô! Tiểu đệ được đi với tỷ tỷ nhìn ngắm đồ đạc rất là vui thích. Chỉ không hiểu làm sao hai ta mang đi cho hết mà thôi!

- Ngày mai chúng ta mua hai con ngựa. Mỗi con mang theo một nửa là xong ngay!

- Tiểu đệ chưa biết cỡi ngựa.

- Ô! Như vậy thì chúng ta phải ở lại đây mười ngày, nửa tháng, tập cho Nhân đệ cỡi ngựa thành thạo rồi mới khởi hành.

Tích Nhân:

- Hai ta cỡi chung một con, một con mang quà tặng có được không?

- Hai người chung một ngựa chỉ trong trường hợp nguy cấp mà thôi. Mỗi con ngựa chỉ gấn được một chiếc yên. Hơn nữa.. Không quen cỡi ngựa không thể đi đường trường và dù sao ngồi chung một ngựa cũng sẽ làm cho người ta chú ý.

- Như vậy thì phải làm phiền tỷ tỷ.

Thu Hà lấy bộ võ phục mới đưa cho Tích Nhân:

- Nhân đệ đi tắm rửa thay đồ rồi hai ta đi ăn tối. Ở đây cũng xa kinh thành, nhưng cũng còn đậm đà hương vị kinh thành chúng ta phải tận hưởng.

Khách điểm thưa khách, nhưng Tích Nhân đến khu nam nhân cũng phải chờ một lúc mới có chỗ cho mình tắm rửa. Khi trở về phòng, mặc bộ võ phục Thu Hà mua cho, soi lên gương đồng thấy mình như lớn và oai phong hẳn ra. Khi qua phòng Thu Hà thấy nàng đã gọn ghẽ trong bộ võ phục, áo lụa trắng, quần lụa đen, thắt lưng gấm đỏ, đầu bịt khăn lụa đen làm nổi bật những đường nét thân thể và khuôn mặt trắng hồng của nàng, trông xinh đẹp vô cùng. Thấy hấn nhìn mình không chớp mắt, Thu Hà cười:

- Nhân đệ thấy ta thế nào?

Tích Nhân ngồi xuống giường:

- Tiểu đệ bây giờ chẳng muốn đi ăn chút nào!

- Sao vậy? Nhân đệ đi cả ngày thấy mệt?

Tích Nhân mỉm cười:

- Tiểu đệ chỉ muốn ngồi đây ngắm Hà tỷ.

Thu Hà bĩu môi:

- Ta nghe Nhân đệ đang sôi bụng!

- Trước đây mấy giây thì đói, nhưng bây giờ tỷ tỷ lại đây sẽ thấy tiểu đệ đã no nê.

Thu Hà bước lại gần, bẹo má hân:

- Nhân đệ đã biết nói chuyện với nữ nhân rồi đấy! Từ nay tỷ tỷ phải để ý đến Nhân đệ hơn.

Tích Nhân kéo nàng xuống ôm lấy:

- Tỷ tỷ càng để ý thì càng thấy trong lòng trong tim tiểu đệ chỉ có người tỷ tỷ hoa nhường nguyệt thẹn này.

Thu Hà hôn nhẹ hân:

- Miệng lưỡi Nhân đệ làm ta vui thích, nhưng..

- Nhưng cái gì?

Thu Hà nheo mắt:

- Nhưng cũng bắt đầu lo lắng vì coi bộ Nhân đệ đã biết ghẹo nguyệt trên hoa.

Tích Nhân hôn lên đôi mắt nàng:

- Biết gì đi nữa, cũng chỉ biết có mình tỷ tỷ, phu nhân của ta.

Đôi mắt hân si đắm nhìn xuống Thu Hà làm nàng phải nhắm mắt lại, vùi đầu lên cổ hân trốn tránh, nhưng khi nàng được kéo nằm xuống giường liền chống tay ngồi dậy, véo vào cánh tay hân:

- Hư! Đi ăn kéo khuya mắt!

Nàng đi ra cửa, Tích Nhân lấy tay chà chỗ véo cho bớt đau, hít một hơi chân khí lấy lại sự thanh thản rồi ra theo.

Cách khách điểm Bắc Hành vài trăm trượng là tửu quán Lạc Phúc. Đây là một tửu quán mà chủ nhân mở ra nhằm thu hút những khách thương giàu có hay thế gia vọng tộc, công tử quyền quý từ các vùng phía Bắc đến kinh đô Thăng Long mà bấy giờ đang được gọi là Đông đô. Nằm trong một khu vườn rộng cây cao bóng cả nhưng không um tùm, quán cất trên nền đá, vách gỗ chạm trổ công phu, bên trên lợp ngói âm dương tạo cho quán xứng đáng là một nơi vừa sang trọng, vừa trang nhã. Đặc biệt trong những ngày lạnh lẽo các cánh cửa đều đóng kín như hôm nay, thì trong quán thấp toàn đèn sáp ong, chủ quán đốt lửa trên một chiếc vạc sành to giữa nhà, ngọn lửa nhẹ nhàng tỏa ra mùi thơm thoang thoảng. Mỗi năm chủ quán đã nhờ những người ở miền núi cao tải đến cho mình hàng xe lỏi cây thông để làm củi. Ngoài lỏi cây thông để phía dưới, bên trên là cây hay rễ mẫu đơn, nhờ khung cảnh, nhờ cách đốt lửa này, hay rượu Xương bồ đặc chế có thơm mùi hoa, những đĩa dồi, những đĩa thịt cây, thịt dê, thịt nai thơm phức mà quán Lạc Phúc còn lỏi cuốn nhiều thi nhân, nho sinh, quan chức từ kinh thành, đi dò lặn lội tìm sang để thưởng thức.

Thu Hà và Tích Nhân hôm nay đều ăn vận gấm vóc, gái trông hoa nhường nguyệt thẹn, trai đúng là thiếu niên tài tử anh hùng nên bước vào quán cũng được đón tiếp niềm nở. Tuy nhiên, vì chỉ có hai người nên tiểu bảo phải mời họ đến một chiếc bàn nhỏ ở trong góc.

Tích Nhân tưởng Thu Hà sành sỏi quán xá và ăn uống lắm, nhưng khi ngồi xuống bàn hân thấy nàng cũng có vẻ lạc lõng trong không khí của quán Lạc Phúc, khi tiểu bảo hỏi: “Tiểu thư và công tử muốn uống rượu thứ nào, dùng sơn trân hay hải vị để tiểu nhân chuẩn bị.” thì Thu Hà ngập ngừng, chẳng biết trả lời như thế nào, phải đưa mắt nhìn Tích Nhân. Là một thiếu niên phải sống đời ăn xin, suýt chết đói, nhưng cả năm chỉ lê la quanh quán Tư Bụng cũng lại là một tửu quán nổi tiếng và nghĩ rằng Thu Hà sống ở vùng núi non, chắc chắn thích thịt rừng hơn cá sông, cá biển nên Tích Nhân chững chặc:

- Có Nữ nhi hồng?

Tiểu bảo mồm mép:

- Nằm trên đường vào kinh, chủ nhân lại quen biết lớn, nên Nữ nhi hồng của bản quán không bao giờ thiếu. Năm qua có phái bộ nhà Minh ghé vào đã khen Nữ nhi hồng của bản quán còn ngon hơn ở bên nước họ.

Tuy nhiên, đa số thực khách đến đây đều muốn uống rượu Lạc Phúc, nhất là những ngày đông lạnh lẽo như thế này.

Tích Nhân chững chạc:

- Vậy thì cho ta một cân Lạc Phúc hâm nóng, một ít khô nai khai vị và sau đó chúng ta muốn dùng thịt rừng. Chỉ có hai chị em nên nhà người nấu cho chúng ta ba món từng được coi là đặc ý nhất của Lạc Phúc mà thôi.

Tích Nhân lấy một tờ bạc vẽ mây, phù vân thông bảo cho tiểu bảo:

- Nhà người lo chu đáo ta sẽ thưởng thêm.

Thời bấy giờ, tờ bạc vẽ mây có giá 1 tiền, mà ba chục quan tiền có thể mua một mẫu ruộng tốt, nên Tích Nhân cho tiểu bảo như vậy là rất hậu hỉ.

Mới chào hỏi đã được thưởng, nên tiểu bảo hết lòng phục dịch. Rượu ngon, thịt ngon, không khí ấm cúng đã làm cho cả hai cảm thấy càng uống càng ngon miệng, càng nồng ánh mắt cho nhau và khi trả tiền ra cửa người ta đã thấy bước chân của họ xiêu vẹo, ra ngoài sân họ dựa vào nhau, nắm tay nhau bước đi ngã tới ngã lui. Thực khách đến quán Lạc Phúc ra về trong lạc thú men say là chuyện thường tình, thế nhưng khi Thu Hà và Tích Nhân đứng lên ra quán, đã có một người khách, một người khách ngồi đơn độc ở phía góc ngoài đã chú ý nhìn theo họ không chớp mắt và sau đó cũng trả tiền rồi đứng lên đi ngay.

Rượu đã làm cho con người mất hết sáng suốt, khả năng đề phòng. Khi biết Tích Nhân bị bệnh, Thu Hà đã quyết tâm phải chữa trị cho người yêu, và Tích Nhân cũng không phải là phường háo sắc nên có nằm chung với nhau đi nữa họ chỉ âu yếm nhau giây lát rồi mạnh ai nấy ngủ. Hôm nay, họ mượn hai phòng để ngủ riêng, thế nhưng khi nắm tay nhau về đến phòng của Thu Hà, Tích Nhân đã ngã xuống bên nàng, hai thân hình ôm chần lấy nhau. Cậu thiếu niên Tích Nhân không còn tâm trí nào nghĩ đến những lời mẹ dặn, đến sống chết của chứng bệnh bẩm sinh, đến Thái Ất thần công phải giữ tám thân đồng trinh mới có thể luyện thành, hắn chỉ còn biết cảm giác mê ly trong bàn tay bầu xé, thân hình hùng hực của Thu Hà. Còn nàng hình như cũng cảm thấy đêm đông mà người quá nóng nực, khuyến khích đưa đẩy bàn tay của hắn ...cả hai không còn chút gì để áy náy, để tự chế như đã hứa với nhau mà chỉ còn làm theo tính năng con người.

Nửa khuya hôm đó Thu Hà sụt sùi tự trách, Tích Nhân an ủi nàng, nhưng tự trong thâm tâm cũng tự trách chính mình, cảm thấy mình là người con bất hiếu. Hắn an ủi cho Thu Hà ngừng tiếng khóc tự trách của nàng, nhưng trong lòng hắn cũng tự khóc thầm.

Cả hai cùng tự trách, nhưng cả hai cùng thấy rằng, đã như vậy thì đến đâu hay đến đó, và khi Thu Hà ôm hắn tí tê:” tỷ tỷ hy vọng ta sẽ có một đứa con với Nhân đệ...” Nàng không muốn nói thêm lời Nhân đệ có bề gì, ta cũng còn một đứa con, thì Tích Nhân cũng chỉ còn nghĩ hãy tận hưởng hạnh phúc với người yêu.

Sáng hôm sau, mặt trời lên cao họ mới uể oải thức giấc. Và gần đến trưa họ mới đưa nhau ra khỏi phòng. Sau khi Thu Hà báo cho chương quỹ biết mình phải ở lại trong mười hôm nữa và trả tiền thì họ đi ăn trưa ở quán Lạc Phúc, lần này họ chỉ dùng mỗi người một chén rượu. Sau đó đến mã trường Gia Viễn mua hai con ngựa tốt và Thu Hà đưa Tích Nhân đến khoảng đất trống của mã trường dạy cỡi ngựa. Tích Nhân ngạc nhiên tại sao chỉ cỡi ngựa mà phải ở lại trong mười ngày, nhưng khi thấy điều khiển ngựa thì không khó, mà đôi móng của mình êm ả như thế nào sau mấy giờ trên yên ngựa mới thấy thời gian mà Thu Hà đưa ra không phải là quá nhiều. Tối ấy, đôi móng êm ả của Tích Nhân được bàn tay êm ái của Thu Hà thoa bóp bằng thứ thuốc rượu mà nàng phải tìm mua ở một hàng bán thuốc.

Những ngày êm ả qua mau, Tích Nhân bấy giờ đã điều khiển ngựa thuần thục từ nước kiệu đến nước phi, biết cho ngựa phóng qua chướng ngại và ngừng ngựa kịp thời nếu trên đường đi có chướng ngại. Theo lời Thu Hà, đường lên phủ Lạng núi non hiểm trở, nhất là mùa đông càng nguy hiểm nên đã là kỳ mã thì phải lành nghề, nếu không sẽ tự mình chuốc họa.

Sáng hôm ấy gió vẫn lạnh, nhưng bầu trời không một chút mây đen Thu Hà và Tích Nhân chất quà biếu lên lưng ngựa già từ khách điểm Bắc Hành. Chương quỹ biết nàng là góa phụ, thấy Tích Nhân còn trẻ, cả hai xưng chị em, tỷ đệ, nhưng mượn hai phòng mà thực sự chỉ dùng có một, ông hiểu sự liên hệ của họ không phải chị em bình thường, chung chạ ra ngoài lễ giáo có chút coi thường trong lòng, nhưng mỗi ngày ông ta

nhận được một số tiền hậu hĩ nên lúc nào cũng tỏ ra vồn vã và khi họ già từ ông ta cũng hết lời cảm ơn, chúc cầu chúc thượng lộ bình an căn dặn khi nào trở về hãy đến khách điểm ông ta.

Trên đường đi có lúc lỏng buông tay khấu, hai ngựa kề vai, có lúc ra roi đuổi nhau, rồi dừng chân bên đường nghỉ ngơi ăn bánh uống nước. Đến những nơi có cảnh đẹp đưa nhau đi ngắm, như đến huyện lỵ Tiên Du nghe nói trên núi Lạn Kha có muôn thú đá, bàn cờ bằng đá, là nơi năm xưa Vương Chất, Từ Thức gặp tiên, họ ở lại một ngày đưa nhau đi dạo. Vừa đi vừa thưởng thức cảnh sắc non sông, vừa hưởng tình nồng ấm, cả hai đều thấy hành trình của họ thật không gì vui thú bằng và cũng không trông mong đi mau đến nơi đến chốn. Tuy nhiên, dù vui chơi như thế nào khi nào thấy trời về chiều Thu Hà cũng phải tìm một khách điểm ở nơi đông đảo hay có lính quan phòng để trú ngụ. Theo lời giải thích của nàng như vậy mới an toàn. Đề phòng trộm cướp. Vừa đi vừa dung dăng dung dẻ như vậy, bốn ngày sau, lúc trời về chiều họ cũng đến thị trấn Xương Giang. Đây là một thị trấn lớn nhất ở khu vực miền bắc lộ Kinh bắc.

Như thường lệ, họ ghé khách điểm sang trọng nhất ở đây là khách điểm Hòa Lạc. Trong khi cùng Thu Hà đứng chờ tiểu bảo mang hành lý vào trong cho mình, một cô gái từ trong khách điểm chạy ra mừng rỡ:

- Bát tử! Tiểu muội và các mọi người chờ bát tử muốn rụng mắt!

Thu Hà cau mày hỏi nhanh:

- Gia gia đâu?

- Gia gia đã sang trung nguyên có việc. Nhận thư của bát tử, Đại nương nương và đại tỷ phu đã phái tứ, ngũ, lục, thất tỷ phu, Lưu sư ca, Mã sư ca...

Tích Nhân thấy cô gái mừng rỡ đón Thu Hà khoảng mười bốn, mười lăm tuổi, rất giống nàng, nhưng đôi mắt to tròn đen lay láy, má lún đồng tiền trông rất thơ ngây duyên dáng. Tích Nhân đoán cô gái là Vân Thao. Vân Thao thấy Thu Hà không mấy vui vẻ chú ý lời nói của mình đậm chất trách:

- Bát tử sao lại cứ cau mày với tiểu muội?

Thu Hà bấy giờ mới cười:

- Gặp thập nhị muội ta mừng lắm, nhưng ta muốn gặp gia gia mà người không đến nên thất vọng!

Vân Thao bấy giờ nắm tay Thu Hà cười lại:

- Gặp lại Lưu sư ca không mừng sao?

Thu Hà vội dẫn tay Vân Thao nói:

- Để ta giới thiệu Nhân đệ với Thao muội! Nhân đệ với ta ý hợp tâm đầu.. Nên cũng có thể nói hiện là trưởng phu của ta và là bát tử phu của Thao muội.

Vân Thao nhìn Tích Nhân với ánh mắt ngạc nhiên, nàng thấy Tích Nhân nhỏ hơn chị mình quá nhiều, nhưng cũng thâm công nhận hẳn là một thiếu niên anh tuấn..

Hình như có điều gì không mấy ổn thỏa trong lòng, Vân Thao ấp úng:

- Chẳng lẽ như vậy thật sao bát tử?

Thu Hà lớn tiếng:

- Chuyện chung thân đại sự của ta chẳng lẽ đùa với người. Vào thông báo với mọi người, ta và Nhân đệ sẽ vào sau.

Vân Thao chạy đi, Thu Hà nhìn Tích Nhân:

- Ta sợ đi vào vùng rừng núi sẽ gặp trộm cướp, hay bọn Đinh Hưng dò biết Nhân đệ không biết võ công chặn đánh trả thù. Hơn nữa muốn cho gia gia ta biết sớm việc chung thân đại sự của ta nên mới có thư mời người đến đây..

Tích Nhân hơi tự hỏi tại sao Thu Hà nhờ người tiếp ứng mà hẳn hoàn toàn không hay biết, nhưng nghe nàng nói thấy cũng không có gì quan trọng nên nói:

- Tiểu đệ nghĩ tỷ tỷ biết lo xa như vậy cũng tốt.

Nàng ngần ngừ giây lát:

- Lưu sư ca từ lâu để ý đến ta và gia gia ta cũng muốn sau khi mãn tang Kiệt huynh gã ta cho hần, nhưng duyên trời đưa đẩy ta gặp Nhân đệ và chúng ta.. dù chưa chính thức cũng đã nên nghĩa vợ chồng. Ta mong Nhân đệ không vì việc này mà khó chịu.

Tích Nhân thở dài:

- Tiểu đệ đâu thể vì việc như vậy mà khó chịu, chỉ sợ Lưu sư ca của nàng khó chịu với ta mà thôi.

- Ta mong Nhân đệ hiểu ta là được, còn Lưu sư ca thì phải hiểu hoàn cảnh của mình.

Nàng chân thành:

- Thực sự nếu Nhân đệ không xuất hiện, thì ta cũng chưa hẳn chịu lấy Lưu sư ca vì lòng ta vẫn không thể quên Kiệt huynh. Ta đã định suốt đời ở vậy, nhưng gặp Nhân đệ thì ta chỉ còn biết Nhân đệ và tha thiết yêu Nhân đệ..

Tích Nhân nắm tay nàng:

- Tiểu đệ hiểu tình yêu của Hà tỷ, lòng tiểu đệ đối với Hà tỷ như thế nào nàng cũng rõ. Không điều gì có thể làm cho tình cảm của chúng ta sút mẻ.

Thu Hà nắm chặt bàn tay của hần:

- Có lời Nhân đệ ta như trút hết được những lo lắng trong lòng.

Nàng thở dài:

- Những ngày qua, ta sợ về Hoàng gia trang có người nói này nói khác đến tai Nhân đệ, rồi xảy ra nghi ngờ, ghen tuông thì ta sẽ khổ khổ khôn cùng.

- Tiểu đệ thật lòng yêu tỷ tỷ và biết tỷ tỷ cũng vậy, nếu vì lời người này người kia làm vẩn đục tình cảm chúng ta, thì tiểu đệ đâu còn xứng đáng với lòng thương yêu của tỷ tỷ, và cũng đâu xứng đáng là một người quang minh lỗi lạc.

Thu Hà vui vẻ:

- Đa tạ... Phu quân. Chúng ta vào trong kéo họ chờ đợi.

Vào khách điểm, Thu Hà và Tích Nhân được tiểu nhị dẫn đến một căn phòng rộng, nơi mà những thương buôn thường thuê để gặp gỡ trao đổi, hay những gia đình lớn, bang hội mượn để gặp mặt khi ở chung trong khách điểm. Vào phòng Thu Hà cung tay:

- Kính chào chư vị tỷ phu, Lưu sư ca, Mã sư ca.

Và quay lại một thanh niên cỡ hai mươi tuổi cười:

- Chào Nông sư đệ ..

Trong phòng, quay quanh một chiếc bàn gỗ vuông, đầu bàn một người đàn ông vạm vỡ, độ bốn mươi tuổi, sắc mặt rắn rỏi, râu quai nón, đầu bịt khăn đen, áo da thú ngắn tay, để lộ hai cánh tay bắp thịt nổi cộm. Bên trái, ba người đàn ông cũng mặc áo da thú ngắn tay đầu bịt khăn đen; một người má hóp, râu thưa; một người mặt vuông, da ngâm; một người mặt đen có một vết sẹo dài trên má. Tuổi tác độ bốn mươi, ba mươi lăm, ba mươi sáu. Bên hữu, ngoài cô bé Vân Thao, ba người cũng cách ăn mặc giống nhau, một người độ ba mươi, một người độ hai lăm, hai sáu và người mà Thu Hà gọi là Nông sư đệ độ hai mươi tuổi. Theo cách ngồi trong phòng, tuổi tác và sự chào hỏi của Thu Hà, Tích Nhân thấy người Lưu sư ca của nàng tướng mạo thanh lịch, mặt trắng răng đen, mày rậm, nếu cặp mắt lớn hơn một chút thì đứng là một trang mỹ mạo. Người trong phòng nghe Thu Hà chào hỏi, nhưng hầu như tất cả mọi cặp mắt đều nhìn chăm chú vào Tích Nhân. Tích Nhân thấy người ngồi giữa cũng chú ý đến cây gậy trên tay mình. Biết họ là người thân của Thu Hà, Tích Nhân cũng vòng tay xá:

- Tiểu đệ là Tích Nhân tham kiến chư đại huynh.

Người ngồi chủ tọa, thấy hấn cung kính chào hỏi mới đứng lên:

- Chào tiểu hiệp! Đã là người thân của bát muội, thì cũng là người nhà, xin mời ngồi..

Thu Hà nắm lấy tay Tích Nhân, đồng dục:

- Theo gia pháp họ Hoàng nhà ta, góa phụ có thể tự chọn người mình thương mến để đi thêm bước nữa. Gia gia không có mặt ở đây để ta bẩm báo và xin người chấp nhận quyết định của ta, nhưng gặp tứ, ngũ, lục, thất tỷ phu và các sư ca, sư đệ đến đón hôm nay ta xin thông báo, Nhân đệ là người ta yêu thương và sẽ là trượng phu của ta.

Người con gái miền núi có tục nghĩ sao nói vậy. Đối với tình trai gái không dục dề, e ấp nên không làm cho ai ngạc nhiên đối với thông báo của Thu Hà. Tuy nhiên nhiều cặp mắt đã vô tình hướng về người đàn ông ngồi bên hữu tứ tỷ phu của nàng mà Tích Nhân đã nghĩ ngay là người sư ca họ Lưu. Tích Nhân thấy người này nghe Thu Hà thông báo, sắc mặt tái mét, đôi mắt nhìn Tích Nhân tóe lửa, nhưng hấn lấy lại ngay sự bình tĩnh và cười khẩy:

- Theo quy luật của Hoàng gia thôn, nếu hai người đàn ông cùng yêu thích một người đàn bà họ phải được tỷ đấu với nhau để phân hơn kém.

Thu Hà mặt có chút buồn, thở dài:

- Đó chỉ xảy ra trong trường hợp người nữ vẫn chưa dứt khoát hay chưa thật sự ăn ở với ai. Còn trường hợp ta với Nhân đệ, nếu gia gia ta không lượng thứ cho hoàn cảnh đặc biệt, thì chỉ có thể bị phạt ở trong rừng cấm ba năm mới được hồi trang mà thôi.

Nghe nàng nói, mọi người đều biết rõ nàng và Tích Nhân đã ăn nằm với nhau rồi, không còn cách gì ngăn trở họ nữa.

Người sư ca họ Lưu, gầm lên một tiếng, đẩy ghế đứng dậy xô cửa phóng ra ngoài. Thanh niên họ Nông và Vân Thao vội chạy theo.

Mấy người tỷ phu của Thu Hà vẫn bình tĩnh. Người tứ tỷ phu chỉ một chiếc ghế cho Tích Nhân:

- Bát muội minh bạch như vậy thì Nhân đệ đã là bát đệ của chúng ta. Xin mời, xin mời.. Chúng ta ngồi chuyện văn giấy lát, rồi Lý mỗ mời tất cả ra tầu quán mừng bát đệ và bát muội.

Trong lúc Thu Hà đẩy Tích Nhân xuống ghế, hấn cũng liếc thấy người trung niên họ Lý đang nháy mắt với ba người tỷ phu khác của Thu Hà. Và người nhỏ tuổi nhất rón lấy giọng vui vẻ:

- Bát đệ tự nhiên, chúng ta đã là anh em một nhà.

Người tứ tỷ phu tự giới thiệu:

- Ta là Lý đại Hùng, người anh rể thứ tư của bát đệ.

Ba người còn lại tiếp nhau lên tiếng:

- Ta là Tôn Cường, người thứ năm.

- Diệp Công, người thứ sáu

- Phan Thế Thừa, người thứ bảy

Người sư ca còn lại:

- Tiểu huynh là Mã Công Phụ.

Thu Hà ngồi xuống ghế:

- Tiểu muội phải gửi thư khẩn cho gia gia và nhờ người đến đón vì tiểu muội đang gặp kẻ thù rất nguy hiểm, anh em thiên thủ tam kiếm. Bọn chúng đã đến nhà tìm giết tiểu muội.

Lý Đại Hùng tròn mắt:

- Thiên thủ tam kiếm đã gặp bát muội?

Thu Hà:

- Tiểu muội gặp thiên thủ tam kiếm đòi mạng mà sao còn sống đến hôm nay là điều mà ai nghe nói cũng lấy làm lạ lùng! Nếu đêm hôm ấy không có Nhân đệ thì tiểu muội có mười tám đôi chân cũng không chạy thoát.

- Hửn!..Nhân đệ có thể đuổi bọn tam kiếm! Phan Thế Thừa buột miệng la lớn.

Thu Hà:

- Nhân đệ chỉ dùng một chiêu là ba anh em tam kiếm phải bỏ chạy. Nhưng Nhân đệ lại không phải là người có võ nghệ. Đêm đó Nhân đệ đã dùng cây đằng tiên để dọa chúng. Tiểu muội đến giờ này cũng chưa hỏi Nhân đệ lai lịch cây hắc đằng tiên như thế nào.

Lý Đại Hùng vượt hàm râu quai nón:

- Nói đến cây hắc đằng tiên là nói đến Đằng tiên lão nhân, một nhân vật gần như huyền thoại. Theo ta biết ngay đến nhạc phụ cũng chưa từng gặp và biết Đằng tiên lão nhân là ai.

Tôn Cường hỏi:

- Bát đệ có thể cho chúng ta biết liên hệ như thế nào với Đằng tiên lão nhân?

- Tiểu đệ không hiểu Đằng tiên lão nhân là ai, nhưng mẫu thân giao cây gậy cho đệ và cho biết đây là vật tùy thân của ngoại tổ lão nhân gia.

Diệp Công gục gặc đầu:

- Nói vậy bát đệ nhất định là ngoại tôn của kỳ nhân này.

Oâng ta gật đầu liên tiếp như hiểu thêm ra điều gì:

- Ta hiểu vì sao bát muội, tiểu gia cát của chúng ta đã mau chóng chọn bát đệ làm trạng phu của mình. Thật là..

Thu Hà gất:

- Lục tỷ phu đừng cho rằng ta yêu thương Nhân đệ vì hửn là cháu ngoại của Đằng tiên lão nhân. Mới gặp Nhân đệ ta đã có lòng yêu mến..

Lý Đại Hùng cười lớn:

- Lục đệ không có ý gì đâu. Ta đại diện anh em có lời mừng cho bát muội. Nhạc phụ có mặt ở đây cũng mừng có một người rể có lai lịch kỳ vĩ, tướng mạo bất phàm. Nhân đệ hình dung tuần tú, dù không phải là cháu ngoại của Đằng tiên lão nhân đi nữa, dung mạo thế kia người con gái nào gặp mà không yêu mến chứ? Bát muội chúng ta dù có là nữ gia cát đi nữa, thì cũng là nhi nữ thường tình.. Thôi, bát muội đưa Nhân đệ đi tắm rửa, nghỉ ngơi giây lát rồi chúng ta đến Gia Hưng tẩy trần.

Thu Hà đứng lên:

- Vân Thao đã thuê phòng cho tiểu muội?

Lý Đại Hùng:

- Vì không biết có Nhân đệ nên chúng ta chỉ lấy có một phòng. Căn phòng cuối dãy. Chắc có lẽ Vân Thao không khóa.

Thu Hà đưa mắt nhìn Tích Nhân, hửn đứng lên cung tay giã từ mọi người rồi theo nàng và nghe sau lưng nhột nhột, hình như mọi cặp mắt đều đổ dồn theo.

Vào phòng Thu Hà khóa cửa, kéo Tích Nhân ngồi xuống giường hỏi ngay:

- Gặp anh em ta Nhân đệ có buồn gì không?

- Bao giờ người ta cũng có nhiều câu hỏi trong lòng đối với một người lạ mặt. Có điều tiểu đệ thật áy náy .. là Lưu sư ca của nàng..

Thu Hà đứng lên thở dài:

- Ta cũng có chút áy náy. Dù sao anh ta cũng rất si mê ta. Tuy nhiên, không vì thế mà ta phải báo đáp lại tình cảm này. Lưu sư ca hình dung, tướng mạo cũng không tệ và cũng có thể nói là một người văn võ toàn tài, nhưng ta không có sự rung cảm nào đã đành mà còn không mấy thích.. Ta không hiểu Nhân đệ có ghen hay không, nhưng lòng ta đối với Lưu sư ca là như vậy. Ta nói dối nửa lời, thì..

Tích Nhân kéo nàng xuống:

- Tỷ tỷ không cần phải giải thích gì cả..

Hắn ôm nàng âu yếm:

- Một người xinh đẹp như tỷ tỷ, hàng chục, hàng trăm người yêu mê cũng là chuyện thường kia kia mà..

Thu Hà úp mặt lên ngực hắn nũng nịu:

- Bao người say mê đi nữa, lòng ta chỉ có mình Nhân đệ. Ta chỉ sợ mai sau nếu ta sớm già thì Nhân đệ không còn thương ta nữa.

Tích Nhân chợt nào nề:

- Một vài năm nữa không hiểu tiểu đệ có còn sống được hay không nói gì đến chuyện xa vời.. Hỡi ôi! Tiểu đệ có lẽ chỉ là người làm cho tỷ tỷ thêm một lần buồn khổ..

Thu Hà nghe hắn nhắc đến chứng bệnh vội an ủi:

- Tỷ tỷ không tin không có cách gì trị bệnh của Nhân đệ.

Nàng ngồi lên cau đôi mày liễu:

- Ta nghĩ chúng ta phải trốn đi, không về Hoàng gia trang nữa.

Tích Nhân ngạc nhiên:

- Tại sao vậy?

Thu Hà nhỏ giọng:

- Nếu ta về nhà thì biết đâu phải giam vào rừng cấm và như thế làm sao đi tìm danh y chữa trị cho Nhân đệ.

Nàng cứng rắn:

- Nhân đệ đi tắm thay áo quần, chúng ta đi ăn cơm, đừng uống rượu nhiều, khuya nay chúng ta phải trốn đi.

- Tiểu đệ không hiểu tại sao tỷ tỷ đã sắp xếp cho người đi đón, rồi bây giờ lại trốn đi?

Thu Hà với đôi mắt tha thiết

- Tỷ tỷ sẽ giải thích tất cả những gì tỷ tỷ đã làm và tâm tình của tỷ tỷ ra sao cho Nhân đệ nghe sau được không?

Tích Nhân tiếp xúc anh em Thu Hà, ngoài cô bé Vân Thao duyên dáng, thì không có cảm tình với ai, và hắn cũng nghĩ thế nào khi về Hoàng gia trang của Thu Hà, gia gia, anh chị nàng cũng sẽ gạn hỏi về lý lịch, cha mẹ, ngoại tổ và võ công của mình.. Và sẽ gặp rất nhiều phiền phức. Chi bằng cùng Thu Hà dong chơi dung rũi như mấy ngày qua chẳng là sung sướng hơn sao, nên vui vẻ:

- Tiểu đệ lúc nào dám trái lời tỷ tỷ.

Thu Hà bĩu môi:

- Nói nghe như .. ngoan ngoãn lắm vậy!

Tích Nhân kéo nàng vào người, thì thào:

- Tiểu đệ không muốn đi ăn chút nào, chỉ muốn.. ở đây với tỷ tỷ.

Thu Hà đôi má ửng hồng, tựa sát vào hần, nhắm mắt:

- Tỷ tỷ cũng vậy, chẳng muốn đi đâu bây giờ, nhưng.. không đi không được.
- Trời còn sớm, chúng ta có thể nghỉ ngơi giây lát..

Thu Hà trong hơi thở:

- Ừ nhỉ.. Chúng ta có thể nghỉ ngơi giây lát.

Mãi đến chiều tối, khi nghe tiếng đập cửa, Thu Hà hỏi vọng ra:

- Vân Thao phải không?
- Tỷ tỷ làm gì mà nằm im trong phòng mãi vậy?

Thu Hà đưa mắt nhìn Tích Nhân, cười:

- Tỷ tỷ và bát tỷ phu của Thao muội quá mệt nên nằm nghỉ một lúc, đang sửa soạn để đi đây.

Vân Thao thúc hỏi:

- Nhanh lên một chút, mọi người đang chờ.

Thu Hà:

- Quán Gia Hưng cũng gần đây thôi, thưa với Tứ tỷ phu chúng ta sẽ đến trong giây lát.

Vân Thao:

- Tiểu muội có chuyện muốn nói riêng với tỷ tỷ. Tiểu muội chờ.
- Ta chẳng có gì dấu diếm Nhân đệ, chờ giây lát muốn nói gì Thao muội cứ vào phòng mà nói đi.

Vân Thao vùng vằng:

- Chỉ có thể nói với chị mà thôi.

Có lẽ Thu Hà rất thương Vân Thao, và nghĩ mình cũng sắp bỏ đi nên chiều em:

- Được rồi! Thao muội ra mời các tỷ phu đi đến Gia Hưng uống rượu trước, để họ khỏi chờ rồi muốn nói gì với ta thì nói.

Bước chân Vân Thao đã đi xa, mặc lại quần áo Tích Nhân mở cửa bước ra:

- Tiểu đệ đi trước.
- Tỷ tỷ nghe Vân Thao nói gì rồi hai chị em đến ngay.

Tích Nhân si mê Thu Hà, nhưng mới gặp anh em của nàng, còn rất xa lạ nên cảm thấy không an lòng khi đi gặp họ mà không có nàng bên cạnh. Hơn nữa, chìm đắm trong hạnh phúc ôn nhu với Thu Hà, nhưng mỗi khi một mình, hần lại rất ưu tư tự trách đã vội quên lời mẹ dặn.

Vừa không muốn gặp bọn Lý đại Hùng sớm, vừa trong lòng phân vân trước việc Thu Hà đề nghị đi trốn, Tích Nhân không đến gặp anh em Lý Đại Hùng mà ra vườn hoa đi dạo. Hòa Lạc khách điểm là một khách sạn lớn nhất phủ lý Lạng Giang, vườn hoa khá rộng. Mùa đông lạnh giá không một đóa hoa nào nở, nhưng dương liễu vẫn xanh, giữa vườn có hòn non bộ khá lớn xây bằng đá hoa, tùng, trúc phủ xanh um rất đẹp nên dạo quanh nhìn ngắm, và thấy phía sau có ghế đá có thể ngồi nhìn ra đường, định bụng ngồi chờ, khi nào thấy Thu Hà và Vân Thao ra đường sẽ chạy theo. Hần chỉ ngồi trong giây lát thì nghe tiếng Thu Hà và Vân Thao đưa nhau ra vườn. Cả hai yên trí Tích Nhân đã đi đến quán Gia Hưng, và vườn hoa trong lúc không có ai là nơi họ có thể vừa quan sát vừa nói chuyện riêng tư. Tình cờ nghe đối đáp của hai chị em Thu Hà, Tích Nhân không cầm được nước mắt, phải nghiêng chặt hai hàm răng để khỏi phải hét to lên để hả uất ức và đau xót.

Tiếng Vân Thao:

- Tiểu muội không hiểu tại sao tỷ tỷ làm như vậy? Tên tiểu tử ấy mặt mày cũng sạch sẽ, nhưng so sao được với Lưu sư ca? Sư ca hết lòng thương yêu tỷ tỷ, không quan tâm tỷ tỷ đã từng có chồng, và tỷ tỷ cũng từng hứa hẹn sau khi mãn tang sẽ thành hôn làm cho sư ca miệt mài chờ đợi.

Thu Hà thở dài:

- Ta cũng biết ta có lỗi với Lưu sư ca. Và ta cũng sợ Nhân đệ biết việc này. Hối ôi! Mặc dù khi mới gặp Tích Nhân ta đã cố tình lưu giữ vì thấy cây hắc đằng tiên trong tay hắn, muốn tìm hiểu xem có bí cấp gì không để chiếm đoạt. Nhưng rồi tiếp xúc mỗi ngày, cùng nhau ở chỗ đồng không mộng quạnh thấy hắn si mê mình ta lại lần lần có cảm tình và rung động. Người ta nói lửa gần rơm có lẽ là tình trạng của ta.

Vân Thao gắt:

- Tỷ tỷ thật tình yêu hắn và quên Lưu sư ca?

Thu Hà:

- Chúng ta có mười hai chị em, nhưng Thao muội và ta mới là chị em cùng mẹ và cũng thương nhau nhất. Hai chị em ta rất lo cho nhau và người cũng hiểu ta là một người luôn luôn biết đắn đo, cân nhắc.

Vân Thao lớn tiếng:

- Tiểu muội không hiểu chị đắn đo cân nhắc nỗi gì? Lưu sư ca là cháu của Lưu phó sứ, rất có thế lực. Chị cũng biết họ Hoàng nhà ta và quan trấn thủ châu Tư Minh Hoàng Quảng Thành có cùng một ông tổ, chúng ta kêu là bá phụ. Tỷ tỷ cũng biết gia gia nhận thấy thế nào Quý Ly cũng cướp ngôi nhà Trần, trong nước sẽ rối loạn nên đã đồng ý cộng tác với bá phụ để mưu đồ việc lớn với Minh triều. Lôi kéo được Lưu phó sứ cả trấn Lạng Sơn sẽ nằm trong tay họ Hoàng chúng ta..

Thu Hà thở dài:

- Ta há không biết những gì mà gia gia toan tính hay sao? Gia gia buộc ta phải xuống xóm Đầm để tang cho Trần đại ca.. Chỉ là hình thức lấy dây dài buộc chặt Lưu sư ca.. Chờ đợi và nuôi hy vọng để trung thành. Và sau này gia đình họ Lưu cũng thấy ta dù là góa phụ nhưng cũng là người xứng đáng.. Ta đã làm theo những gì gia gia dạy bảo. Tuy nhiên, ta chắc rằng nếu gia gia biết được Tích Nhân là con cháu của Đẳng tiên lão nhân và thấy hắn si mê ta, thì ta nghĩ rằng người cũng khuyến khích ta lấy Tích Nhân.. Như ta đã làm hiện nay. Họ Hoàng nhà ta học được võ công của Đẳng tiên lão nhân thì không khác gì hổ thêm cánh, rồng thêm chân.

- Nhưng tỷ tỷ nói hắn chỉ có cây gậy mây mà không biết võ công..

Thu Hà:

- Tích Nhân phải tìm Đẳng tiên lão nhân mới học được võ công. Ta có một người chồng có võ công của Đẳng tiên lão nhân thì họ Hoàng cũng học được võ công này. Tuy nhiên, chưa hẳn Tích Nhân có thể học được võ công nữa. Trên thế gian này khó có ai có thể chữa được bệnh thiếu âm tuyệt mạch. Tích Nhân là người bị bệnh này..và có sống cũng chỉ vài năm nữa nên ta đang mong ta sớm có con với hắn. Nếu ta có con, mà Tích Nhân không thể sống được, Đẳng tiên lão nhân phải truyền thụ bí quyết lại cho ta.

Vân Thao hiểu rõ âm mưu của Thu Hà thở dài:

- Tiểu muội đã biết ý của tỷ tỷ. Chỉ có điều không biết phải nói sao để Lưu sư ca không tức giận bỏ đi.

Sau một giây phút im lặng, như suy nghĩ, Thu Hà:

- Ta định đêm nay tách rời mọi người đưa Tích Nhân lên công mẫu sơn để hắn không thể biết thêm việc nhà họ Hoàng nữa mà có thể nghỉ ngơi. Trong khi Tích Nhân yên trí là ta đưa hắn đi trốn, thì mọi người theo dõi, hộ vệ dùm ta cho đến nơi đến chốn. Tuy nhiên vì việc Lưu sư ca ta có thể chờ thêm một hai đêm nữa, sắp xếp thời gian giải thích cho anh ta hiểu. Thao muội cứ ước hẹn với Lưu sư ca khoảng cuối canh ba đêm nay.

Vân Thao:

- Tiểu muội sẽ hẹn với sư ca. Thôi! Chúng ta đến tửu quán kéo mọi người chờ đợi.

Bước chân của hai chị em Thu Hà đã đi xa, Tích Nhân vẫn ngồi chết cứng, đầu óc đặc sệt, băng giá chẳng biết phải làm gì. Sau đêm trong men say, mất thân đồng trình với Thu Hà, Tích Nhân cũng đã nghĩ bệnh thất âm tuyệt mạch của mình sẽ khó có cơ hội để chữa trị, sống qua khỏi tuổi mười tám, và không còn hy vọng gì có thể luyện Thái Aát thần công. Tuy nhiên, trong tình yêu của Thu Hà hẳn an ủi đã gặp người tri kỷ và cầu mong mình có một đứa con với nàng để lỡ mình có bề gì, Thu Hà không đến nỗi phải tự vận chết theo và cuộc đời còn lại của nàng cũng có một đứa con để khỏi phải sống trong cô đơn quạnh quẽ. Hắn sẽ ghi chép lại toàn bộ bí kíp Thái Aát thần công và tiên pháp lưu lại, đứa con của hắn và nàng sẽ trở thành một cao thủ tuyệt thế, thay hắn gánh trách nhiệm đã không thể hoàn thành. Hắn ao ước như vậy và chỉ còn nỗi buồn khổ duy nhất khi nghĩ tới những ngày đơn côi của Thu Hà. Chính vì cảm thấy tình yêu của Thu Hà quá lớn mà mạng sống của mình quá ngắn, Tích Nhân đã yêu nàng tha thiết, đã không bao giờ phạt ý nàng điều gì, có vì nàng mà chết hắn cũng không hối tiếc. Nàng là tất cả của hắn.. Ôi! Tất cả tình yêu, mơ ước của hắn đều do Thu Hà dàn dựng, toan tính, như một chiếc lưới giăng ra để hắn đắm đầu vào. Ôi! Nếu không tình cờ nghe được những gì chính miệng nàng thổ lộ, thì không bao giờ hắn có thể tin người mà hắn tin yêu nhất, tin yêu với tất cả con tim lại là người đã dùng cả thân xác, lương gạt tình yêu để đạt mục đích của mình.

Hắn nhớ lại đêm đầu tiên đó, hắn đã nhiều lần tự chế và mỗi lần như vậy, Thu Hà trong cơn say lại vùng lên chủ động và hắn phải buông xuôi theo dục tính. Hắn cũng nhớ lại đã uống mấy cốc rượu và Thu Hà cũng vậy. Hắn cũng chưa có thể gọi là say lắm, thì Thu Hà đâu có thể nào say.. Hắn thấy rõ khi biết hắn bị bệnh thất âm tuyệt mạch, Thu Hà chỉ còn một toan tính là được làm vợ hắn, nếu có con với hắn nữa càng tốt. Hắn chết lúc nào nàng không cần biết. Mục đích của nàng là làm sao trước mắt Đẳng tiên lão nhân nàng là vợ hắn, hay có con với hắn.

Đau khổ, xót xa, uất hận.... trước thực tế phũ phàng, Tích Nhân đứng lên uể oải bước đi. Cây gậy mây trong tay đã thành thói quen, lúc nào cũng mang theo, nếu lỡ để trên phòng thì có lẽ hắn cũng không còn buồn nghĩ tới. Hắn không biết hắn phải đi đâu, làm gì.. Nhưng biết rõ không thể nào nhìn mặt Thu Hà, nàng tiên của hắn đã để rơi mặt nạ, trở thành một con hồ ly tinh dâm ác..

Ra khỏi cổng khách điếm, Tích Nhân đắm đầu chạy. Đến bờ sông, trời đã tối không còn thuyền đưa khách, thấy phía Tây cỏ lau hoang dã trống trải, liền theo bờ mà chạy. Khi vấp phải hầm hố giày leo té nhào, Tích Nhân chống tay ngồi lên chạy tiếp. Bây giờ hắn chỉ còn nghĩ càng chạy xa Thu Hà càng tốt.

Lúc Tích Nhân ra cổng khách điếm, phía bên kia đường, sau một gốc cây to một người đã lộ diện và cũng chạy theo. Theo dõi một lúc, nhìn Tích Nhân té lên té xuống. Người đi sau nhếch miệng cười gằn, cặp mắt long lên và dùng khinh công lướt qua đầu hắn. Tích Nhân trong lúc tinh thần hoảng hốt không để ý, khi biết có người chặn đầu, thì không còn dừng chân kịp. Người chặn đầu không để hắn đụng vào người mà tung chân lên. Cú đá thần tốc rất mạnh, Tích Nhân lại đang trong trốn chạy tới làm hắn bật ngửa ra sau, lồng ngực tưởng như bị búa đánh vào, miệng nghe mẩn mẩn, trong lúc chệnh choạng chống tay ngồi lên phải mửa ra một búng máu.

Hắn vừa ngồi lên được, người chặn đầu cười khốc lạnh:

- Thì ra ngươi chỉ có cây gậy loè người, thực tế chỉ là cái bị thịt. Ta cũng không muốn xuống tay với một tên nhóc con bị thịt như ngươi, nhưng cái nhục trưa nay, Lưu Gia Từ ta phải lóc ngươi thành muôn mảnh.

Người chặn hắn là Lưu sư ca của Thu Hà.

Tích Nhân biết mình khó thoát chết, thều thào:

- Ngươi muốn giết, muốn phân thân, muốn làm gì thì làm....

Gom hết tàn lực, Tích Nhân vùng tay ném cây gậy mây xuống sông, và ngã ra bất tỉnh.

Tích Nhân ném cây gậy vì nghĩ rằng đồ dùng của ông ngoại mình, trước khi chết không nên để kẻ xấu xa chiếm lấy. Không ngờ ý nghĩ này lại cứu được mạng. Lưu Gia Từ rút đao tiến tới định phân thân Tích Nhân, nhưng khi thấy cây đẳng tiên bị ném xuống sông liền phóng theo. Họ Lưu biết võ công của Đẳng tiên lão nhân cao thâm vô lường, và thấy khi sắp chết Tích Nhân cũng rán sức ném cây gậy đi, liền nghĩ cây gậy rất quý giá bên trong tất có thể có võ công bí kíp.

Nhảy xuống bờ sông sâu cả trượng, Lưu Gia Từ đuổi theo dòng nước chảy băng băng đang cuốn trôi cây gậy, thì phía bên bờ ba bóng đen gồm một cô gái bịt mắt và hai tráng hán chạy rất nhanh đến chỗ Tích Nhân đang nằm. Một trong hai người đàn ông cúi xuống nắm tay xem mạch nói:

- Hắn bị thương trầm trọng nhưng không đến nỗi gì.

Cô gái có vẻ chỉ huy:

- Cho hắn một viên thuốc trị thương, điểm huyết hắn rồi đưa đi ngay.

Người bắt mạch lấy viên thuốc từ tay cô gái bóp miệng Tích Nhân dứt vào và vỗ nhẹ một chưởng lên ngực, Tích Nhân giật nảy nuốt viên thuốc xuống bụng, luôn tay gãi điểm huyết cam và khống chế tay chân Tích Nhân. Người đàn ông thứ hai lấy trong người một cái túi vải xách Tích Nhân dứt vào, cột chặt miệng túi, đặt lên vai.

Cô gái ra lệnh:

- Hai người tìm đường tắc tạm đưa hắn về phân đàn. Ta chờ lấy cây đằng tiên rồi về sau.

- Tuân lệnh đàn chủ.

Hai tên áo đen một người phi thân đi trước, một người vác Tích Nhân chạy theo và người được gọi là đàn chủ liền ẩn mình vào một bụi cây rậm. Giấy lát sau Lưu Gia Từ lấy được cây đằng tiên trở lại. Không thấy Tích Nhân bực tức:

- Dù người trốn lên trời cũng không thoát được tay ta!

Trong khi Gia Từ đảo quanh tìm kiếm, anh em Lý Đại Hùng chạy nhanh tới, tiếng Thu Hà réo gọi:

- Tích Nhân! Hiền đệ đang ở đâu? Tại sao lại bỏ đi đâu vậy?

Gia Từ nghe tiếng Thu Hà vội ẩn mình vào bụi cây sau lưng, cách người được gọi là đàn chủ khoảng vài trượng. Đợi anh em Thu Hà đến gần, người này ném một viên đá đến chỗ Gia Từ ẩn nấp. Tiếng động nhanh chóng làm anh em Thu Hà phóng tới bao vây bụi cây. Gia Từ không còn cách gì ẩn mình nữa, để cây đằng tiên trong bụi bước ra. Thu Hà không chút vị nể:

- Người làm gì ở đây? Tích Nhân đâu?

Lưu Gia Từ mĩa mai:

- Tình nhân nhỏ bé của người cả Thiên thủ tam kiếm cũng không phải là đối thủ, thì ta làm gì có khả năng động đến hắn. Hà! Ta thấy hắn hẹn với một cô nương xinh đẹp nên theo dõi giúp người mà đến đây thôi.

Thu Hà tức giận, mặt hoa xanh xám:

- Nếu Tích Nhân có bề gì, ta nhất định xé người thành trăm mảnh.

Gia Từ cười gằn:

- Sao người lại cứ khẳng khẳng là ta đã làm gì với cục cưng của người? Thái độ của người cho ta thấy rõ bộ mặt phản phúc không khác gì con diêm...

Bị mắng là con diêm, Thu Hà quát lớn một tiếng, cử trường thương đâm ngay bằng một đòn trí mạng. Không ngờ Thu Hà phản ứng mạnh như vậy, Lưu Gia Từ hấp tấp nhảy tránh. Thu Hà bồi tiếp hết đòn này đến chiêu khác.. Cả hai võ công ngang nhau, Thu Hà ra tay trước, trong khi Gia Từ chưa kịp đề phòng nên chỉ có nước nhảy đông nhảy tây, có lúc suýt mất mạng, không còn cơ hội để đưa trường thương của mình lên đón đỡ. Thấy Thu Hà giở toàn những chiêu sát thủ, Lý Đại Hùng quát:

- Ngừng tay!

Vừa quát, Lý Đại Hùng phóng ra đưa tay chụp lấy trường thương của Thu Hà. Thân thủ của Lý Đại Hùng chứng tỏ võ công rất cao. Hơn Thu Hà và Gia Từ rất nhiều.

Cây trường thương bị Lý Đại Hùng nắm chặt, Thu Hà vùng vẫy không được, buông tay, tung quyền đánh Lưu Gia Từ. Vân Thao nhảy ra chặn lại la lớn:

- Lưu sư ca nhất thời vì ghen tức mà trở nên hồ đồ. Tỷ tỷ hãy bớt nóng hoi cho ra lẽ trước đã. Chúng ta là anh em..

Bị Vân Thao cản trở, Thu Hà dừng chân, hốt hển quát hỏi Lưu Gia Từ:

- Người làm gì Nhân đệ.? Nhân đệ ở đâu? Nói mau nếu không ta thí mạng với người.

Bị Thu Hà phản bội, nhưng nàng vẫn là người mà mình còn tha thiết say mê. Thấy nàng quá tức giận, Gia Từ đầu dụi:

- Ta theo hấn đến đây.. Rồi hấn tự dừng mất tích. Ta thật tình chẳng biết hấn ở đâu. Thấy các người đến ta sợ bị nghi ngờ nên ẩn tránh. Xin lỗi Hà muội ta..quá ghen tức thành mất khôn.

Thu Hà hỏi gấp:

- Nhân đệ đúng là có đến đây?

- Đúng là có đến đây. Ta danh dự. Gia Từ trả lời.

Thu Hà cau đôi mày liễu:

- Nhân đệ không biết võ công làm sao thoát khỏi tai mắt sư ca? Ta không tin chút nào..

- Ta nghe tiếng la lớn hình như hấn bị đánh lén. Ta chạy đến nơi thì chỉ thấy trên cỏ một búng máu.

- Chỗ nào? Thu Hà hỏi dồn.

Gia Từ chỉ. Thu Hà chạy tới và quan sát chung quanh. Mùa đông nơi hoang dã cỏ cao và khô, Tích Nhân bị Gia Từ đá ngã nằm trên cỏ, và hai người mang hấn chạy đi cũng làm cỏ khô ngã gãy để lại dấu vết rất dễ nhận thấy, Thu Hà và bọn Lý Đại Hùng thấp đuốc theo dấu đi tìm.

Chờ bọn Thu Hà đi xa Lưu Gia Từ trở lại bụi cây ẩn núp trước đó để lấy cây đuốc tiên. Hấn mò tìm, vạch từng gốc, đề rạp bẻ gãy cả bụi cũng không thấy cây đuốc tiên ở đâu. Hấn bức bối khó chịu như điên trong người không hiểu vì sao cây gậy bị mất, và sợ anh em Thu Hà nghi ngờ đành miễn cưỡng chạy theo. Gia Từ khuất dạng, Vân Thao từ lâu nép trong một bụi cây đằng xa theo dõi lại đến bụi cây quan sát giây lát rồi phi thân theo hấn.

4. Chương 4: Trong Nạn Gặp May

Tích Nhân tỉnh lại thấy người dồi lên đánh xuống liên tiếp, làm lồng ngực đau nhói từng cơn phải cắn răng chịu đựng. Dù nằm trong bao cũng biết rõ mình đang bị vát trên vai, và người vát đang chạy nhanh. Khoảng vài giờ sau, Tích Nhân được bỏ xuống đất và bị đá một đá với tiếng chửi thề:

- Mẹ kiếp! Thằng nhóc này ăn gì mà nặng lắm thế!

Tích Nhân nghe tiếng tên đồng bọn:

- Người nghỉ giây lát đi. Ta cột nó lên ngựa rồi đi nhanh kéo dèm dài lắm mộng.

Tích Nhân lại bị xách lên, đặt nằm sấp ngang lưng ngựa và bị cột gô bằng mấy nuốt giây ở đùi, lưng và vai. Mới bị cột Tích Nhân đã thấy đau đớn khó chịu, rồi khi ngựa phi nước đại, vừa bị những nuốt giây riết chặt lên da thịt, vừa đầu cổ bị đóng đưa lên xuống, bụng và ngực bị dằn xóc, cảm thấy đau đớn khổ sở không bút mực nào tả xiết. Chịu đựng được một lúc Tích Nhân hôn mê. Tuy nhiên, hấn không thể nào chết, con tim vẫn bị rung theo vó ngựa, tim còn đập máu huyết vẫn còn lưu thông.. Và hấn phải tỉnh lại để cảm chịu những đau đớn khôn khổ bị trói quắp trên lưng ngựa phi đường trường. Mỗi bước chân ngựa đạp xuống mặt đường là tưởng chừng như búa đánh lên đầu, như roi quất khắp mình mẩy.

Nằm trong bao và cắn răng chịu đựng khổ sở, Tích Nhân không biết họ đã đem mình đi bao xa cho đến khi kỵ mã dừng vó ngựa và lên tiếng quát hỏi:

- Các người là ai lại chặn đường chúng ta?

Kẻ chặn đầu cười lớn:

- Không biết chúng ông là ai mà bôn tẩu giang hồ cũng là điều lạ thiệt.

Và tiếng cười được tiếp theo bằng tiếng nói đầy đe dọa:

- Nếu muốn sống bỏ cái bao trên lưng ngựa xuống.

Kỵ mã cười khẩy:

- Cứ hỏi cây đao trong tay ta có chịu bỏ xuống hay không? Ta không muốn giết kẻ vô danh.

Kẻ chặn đầu quát:

- Ta cũng không muốn giết kẻ vô danh, nhưng không bao giờ tha mạng cho ai kháng lệnh.

Kỵ mã đón đỡ đường kiếm của người chặn đầu, con ngựa quay qua quay lại.. Tích Nhân lại bị đau đón trở lại.

Kỵ mã chỉ đánh đỡ mấy chiêu, thì có tiếng con gái từ xa vọng tới:

- Thiên thủ tam kiếm nếu không muốn làm ma không đầu thì ngừng tay ngay cho ta.

Tiếng nói từ xa vọng tới, nhưng tiếng dứt thì người đã tới nơi và kiếm cũng đã xuất chiêu.

Cô gái đỡ kiếm cho kỵ mã, ra lệnh:

- Bé Thiệu đem hàng đi ngay. Để ta và Đèo Cẩn chặn hậu.

Kỵ mã giựt ngựa chạy, có lẽ chạy vào con đường rừng núi, nhỏ hẹp nên Tích Nhân thấy có lúc lên cao, lúc nghiêng xuống, chân và đầu của mình đôi khi bị nhánh cây đánh phải. Cho ngựa chạy độ hơn giờ, Bé Thiệu dừng ngựa, vát Tích Nhân chạy bộ. Bấy giờ Tích Nhân thấy dễ chịu hơn và cũng thấy khinh công của Bé Thiệu cao hơn gã Đèo Cẩn vì nằm trên vai của Bé Thiệu êm ái hơn.

Bé Thiệu chạy khoảng hơn nửa giờ dừng chân, tiếng người chặn nghe rất già nua:

- Ta không còn muốn làm phiền nhà ngươi nữa. Hãy để cái bao xuống rồi đi đi. Ta tha mạng cho.

Bé Thiệu đặt Tích Nhân xuống đất:

- Có phải Phàng Độc Oăng?

Tiếng con gái:

- Đã biết ông ta sao không chạy đi?

Bé Thiệu cười lớn:

- Người khác gặp lão còn sợ, Bé mỗ gặp lão thì phải trừ hại cho giang hồ.

Lão già họ Phàng cười khằng khặc trong cổ:

- Ngươi đã trúng độc của ta sắp chết mà còn lớn lối!

Bé Thiệu cũng cười:

- Ba cái ngãi độc của ngươi Bé mỗ chẳng xem ra trò gì!

- Ngươi họ Bé, chắc là con cháu gì của mụ Bé Điều?

Và chép miệng có vẻ mỉa mai:

- Dòng họ Bé đao pháp cũng khá, dùng độc dùng thuốc cũng hay không ngờ lại làm toi mọi cho Đoàn Thị, bị con bé miệng còn hôi sữa sai khiến không biết nhục. Ta phải vì mụ Bé Điều giáo huấn ngươi mới được.

Lão họ Phàng tung chưởng đánh tới, Bé Thiệu cử đao chống cự. Trong khi hai người đánh nhau, Tích Nhân nghe mình lại bị vát lên vai. Người vát hấn lần này là cô gái, gọi lão độc họ Phàng bằng ông. Cô gái có lẽ còn nhỏ tuổi, thân hình nhỏ bé, và võ công cũng không khá nên cô ta vát Tích Nhân chạy một lúc thì hơi thở phì phò và khi thấy quá mệt cô ném bịch Tích Nhân xuống đất muốn gãy cả xương rồi xồng xộc kéo đi.

Với sức nặng của hấn cô gái không đi nhanh được, nhưng đường núi đất đá lởm chởm, Tích Nhân bị kéo lê, tưởng chừng hết mũi thương này đến mũi thương khác đâm vào người. Cô gái kéo một lúc ngừng lại, tự nói:

- Sao không tìm chỗ dấu gã đi? Kéo chạy chẳng phải để lại dấu vết cho người ta tìm hay sao?

Thế là cô ta lại xốc Tích Nhân lên vai và một lúc sau cô ta đặt Tích Nhân xuống. Nằm trong bao nên không thể thấy cô gái đặt mình ở đâu làm gì, nhưng nghe mùi đất, hơi mốc lá cây ẩm xông lên mũi và đất đá, cây khô rớt xuống người đau điếng, Tích Nhân biết là cô ta đang đùa lá để chôn giấu mình. Bị điểm huyết không thể nói năng nên Tích Nhân không khác gì xác chết, cô gái muốn làm gì thì làm.

Cô gái dấu Tích Nhân xong bỏ đi. Tích Nhân bị chôn, dù lấp cây lá cũng muốn ngạt thở, nhưng tay chân không cử động, miệng không thể la đành rán chịu đựng. Hơn giờ sau, Tích Nhân nghe văng vẳng có người tìm kiếm và nghe tiếng của Bé Thiệu:

- Con nhỏ mang gã đi giây lát thì tam đương gia xuất hiện đánh lão họ Phàng bị thương. Lão chạy về hướng này. Chúng ta đuổi theo thấy rõ khi gặp đứa cháu gái lão thì cả hai cùng chạy về hướng tây, như vậy đứa con gái phải dấu gã quanh đây. Có lẽ nó lợi theo dòng suối nên đến đây mới mất hết dấu vết.

Tiếng cô gái đàn chủ:

- Chúng ta cứ theo hướng suối mà tìm. Nếu Không thấy thì đuổi theo hai ông cháu lão. Kéo chúng cũng trốn mất khó tìm ra manh mối.

Bé Thiệu:

- Nơi đây là khu vực xà khê, hang ổ của rắn độc, đàn chủ nên giữ một ít hùng hoàng trong người và cẩn thận.

- Cảm ơn Bé đại ca. Chúng ta phải đi ngay để tìm cho ra tên tiểu tử ấy. Các lộ giang hồ càng lúc kéo tới càng đông.

Cô đàn chủ và Bé Thiệu tìm không thấy Tích Nhân bỏ đi rồi không ai đến gần nơi Tích Nhân bị dấu nữa. Khi bị cô gái họ Phàng kéo lê trên đường núi, người Tích Nhân có nhiều nơi rách thịt chảy máu nên chẳng mấy chốc kiến chui vào trong bao càng lúc càng nhiều. Bị hàng trăm con kiến bò trên da thịt mặc tình cắn rĩa, sự đau đớn mà Tích Nhân chịu đựng thật khủng khiếp, muốn chết đi cho bớt đau khổ, nhưng không chết được phải gồng mình, cắn răng chịu đựng. Có lẽ vì gồng mình chịu đựng sự đau đớn của kiến cắn đã kích thích kinh huyết hay các huyết bị Bé Thiệu điểm đã tới giờ khai mở, Tích Nhân chợt có thể rên lên thành tiếng, tay chân cử động được. Mừng rỡ Tích Nhân liền chồm dậy đứng lên, nhưng chỉ vung vẩy trong chiếc bao rồi thấy người mình lặn từ trên cao xuống nước. Bấy giờ thật sự bị ngợp, và kiến vẫn tiếp tục cắn. Bản Tính cầu sinh Tích Nhân dùng răng cắn xé chiếc bao vải và khi rách được một chút thì lấy hai tay xé toạc, choi người ra ngoài. Lợi vô bờ, Tích Nhân vội vàng cởi áo quần, hai tay chà sát phải kiến khỏi thân thể, dù đêm tối như bừng, qua hai bàn tay sờ mó Tích Nhân thấy người mình nhiều chỗ rách da máu còn chảy, còn khắp nơi kiến cắn sưng cứng, ngứa ngáy vô cùng. Biết có nhiều người đang truy tìm, và nghe lời cô gái đàn chủ cùng Bé Thiệu, Tích Nhân nghĩ mọi người đang đổ về hướng tây để tìm mình, thì tốt hơn hết nên chạy về hướng đông. Đang ở trong khu rừng núi, khó biết đâu là đông, đâu là tây. Tích Nhân cho rằng dòng nước thường chảy xuôi về đông, vậy cứ đi xuôi theo dòng nước. Tích Nhân vốc uống ít hớp nước rồi cắn răng chịu đau, chịu lạnh, giặt vắt bộ quần áo, mặc vào rồi lặn mò theo suối đi lần. Tích Nhân vừa đi vừa ứa lệ, vừa xót xa hối hận đã sớm biết yêu mê để lọt vào âm mưu tính toán của Thu Hà, vừa thấy cuộc đời mình từng đối khát, chịu không biết bao nhiêu cảnh khổ đau, nhưng chưa bao giờ bị hành hạ đau khổ như lần này. Nghĩ đến lời trời trần của người mẹ, Tích Nhân thấy mình có tội quá lớn, vì vậy trong đau khổ Tích Nhân lại tâm nguyện còn sống được ngày nào phải tìm hy vọng chữa trị căn bệnh bẩm sinh luyện thành võ công để trả thù nhà. Có lẽ vì có tâm cầu sống và có lẽ cũng đã có những ngày ăn uống thừa thãi, sức khỏe hiện thay đổi nhiều, Tích Nhân tiếp tục mò mẫm, theo lòng suối mà đi. Khi trượt chân ngã quỵ chống tay ngồi dậy, khi sợ hãi vì tiếng hú của khỉ vượn, cọp kêu.. hay tiếng chim bắt chợt giạt mình vỗ cánh, Tích Nhân ngồi thu mình giây lát rồi đi tiếp. Với Tích Nhân hiện giờ cọp, rắn rết, ma quỷ.. đều không nguy hiểm bằng con người!

Khi tiếng chim buổi sáng bắt đầu trở những điệu nhạc du dương, và ánh sáng le lói xua tan màn đêm, Tích Nhân thấy mình đang ở trong một con suối, nước quá gồ, lòng nước rộng hơn trượng, hai bờ đá thẳng đứng

cao quá đầu, cây cối gai góc rậm rạp che phủ thành vòm bên trên nhìn lên không thấy bầu trời. Suốt đêm ngâm mình dưới nước, Tích Nhân muốn tìm một nơi khô ráo để nằm nghỉ, nhưng chẳng thấy nơi nào trống trải cả, đành men theo con suối đi tiếp.

Đi một lúc nữa Tích Nhân mới cảm thấy nước dưới chân âm ẩm, và nhớ là suốt đêm chạy trốn có mệt mỗi sợ hãi, nhưng chỉ rét cóng lúc mới rút xuống nước còn bỏ lết đi được một lúc sau thì hầu như chẳng thấy lạnh lẽo nữa, thì ra dòng nước suối là dòng nước nóng. Dọc hai bờ suối gai góc, cây cối giăng mắt chẳng chịt nên khi gặp một phiến đá bằng phẳng trong lòng suối, Tích Nhân bèn nằm lẳng ra để nghỉ mệt. Có lẽ bây giờ cũng đã trưa, qua vòm cây lá bên trên Tích Nhân không nhìn rõ bầu trời xanh hay mù đục, nhưng có thể nhìn thấy ánh sáng dội chiếu xuyên qua kẽ lá và khi thấy được ánh sáng, Tích Nhân cũng thấy trên những cành cây, tàn lá, có những con vật đang nhẹ nhàng trườn mình qua lại, có những con bám chặt trên thân cây, cuộn mình nằm yên. Những con vật mà Tích Nhân nằm ngửa nhìn lên thấy rõ là rắn, rất nhiều loại rắn..

Xà khô! Tích Nhân nghe Bé Thiệu nhắc đến hai tiếng Xà khô, hay khe rắn là một trong những vùng ác địa ở Đại Việt, ít ai dám léo hánh tới. Con đường từ Kinh thành lên trấn Lạng chỉ đi bằng qua gần khu xà khô nhưng mỗi khi đi qua lại, từ thương buôn đến quân lính đều phải đi ban ngày và phải mang theo nào cây xun, cây ngải, hùng hoàng kỵ rắn để đề phòng bất trắc. Đi sâu vào xà khô chỉ hạng chuyên dùng độc nổi tiếng và những cao thủ thượng thừa trên giang hồ.

Thấy rắn khắp trên cây và nhớ hai tiếng xà khô, Tích Nhân vô cùng sợ hãi, nghĩ rằng cả đêm mình đã đi theo con suối mà không gặp rắn, thì cứ bò theo con suối, có dòng nước nóng ấm rắn sẽ không làm nguy hại, và phải thoát nhanh ra khỏi chỗ ác hại này. Tích Nhân lại rón rén bò xuống nước, rồi len lén, nhẹ nhàng lội theo dòng nước đi tiếp.

Cuối cùng Tích Nhân cũng ra khỏi dòng suối nhỏ hai bờ cây cao che phủ, đến một nơi quang đãng, một thung lũng nhỏ. Con suối đổ vào hồ nước độ vài mẫu giữa thung lũng đang bốc hơi như sương mù. Ra đến thung lũng Tích Nhân càng cảm thấy sợ hãi hơn vì khắp nơi, cây nhỏ có rắn nhỏ, cây lớn có rắn lớn và trên mặt đất cũng lúc nhúc rắn bò. Ôái! Có thể nói đây là một thung lũng rắn.

Tích Nhân không thể nào biết mình đã lọt vào xà động. Một nơi mà từ xưa đến nay chưa ai dám đặt chân vào. Khi thoát khỏi bao vây, sợ người đuổi bắt Tích Nhân lần mò theo khe suối mà đi. Vì đêm tối, tâm trạng nặng nề sợ đau khổ, Tích Nhân mãi đi, không để ý, không nhìn thấy gì, nếu thấy càng đi xuôi theo dòng nước càng gặp nhiều rắn và khi dòng suối chảy vào một hang ngầm dài vài chục trượng và chung quanh miệng hang đu đầy những rắn thì dù có gan bằng trời cũng chẳng bao giờ dám đi tiếp và lọt vô xà động như bây giờ. Sở dĩ loài rắn trong xà khô không con nào ngăn trở hay làm hại Tích Nhân thứ nhất là vì người hấn đang mang đầy nọc độc của kiến. Nọc độc của kiến không giết Tích Nhân, nhưng làm cho người hấn sưng vù tiết ra mùi hôi của loài kiến quen thuộc trong khu vực xà khô. Ngoài cả người không khác gì ổ kiến, vì mò theo lòng suối mà đi, rắn không nằm dưới nước nên Tích Nhân đã không đạp nhầm hay quơ trúng rắn, một điểm nữa là thông thường loài vật dù độc hại và hung dữ đến đâu cũng đều có một thứ linh giác bén nhạy, nếu con người có ý làm hại hay sợ hãi chúng thì chúng mới tấn công, ngược lại không có chút gì lo sợ mà tự nhiên với chúng, thì chúng cũng nằm yên và đó là trường hợp Tích Nhân. Tích Nhân bây giờ chỉ sợ con người theo đuổi, hoàn toàn không biết đi vào hang rắn, động rắn, vì đi trong trạng thái hoàn toàn vô úy với rắn, cho nên loài rắn cũng chẳng buồn để ý đến hấn.

Khi Tích Nhân nhìn thấy và lo sợ, thì rắn trong động cũng hình như phát hiện có người xâm nhập vào lãnh thổ của chúng. Khe nước đi vào thung lũng hai bờ không còn cao nữa mà chỉ độ hơn thước nên khi rắn lần lần kéo tới, thì Tích Nhân chỉ có con đường duy nhất là chạy vào hồ, và nước trong hồ không đủ sức nóng làm phỏng người, nhưng khá nóng nên rắn chỉ kéo tới rồi nằm chung quanh, có con cất đầu, có con quẫy đuôi, nhưng không con nào lội xuống nước để tấn công Tích Nhân.

Vào hồ nước Tích Nhân thấy giữa hồ có một cù lao đá rộng độ vài trượng, trên cù lao có cây cỏ ra hoa màu đỏ và lá màu tím thẫm. Thấy chung quanh hồ rắn đầy dẫy nhưng chúng không bò xuống nước, Tích Nhân nghĩ rằng cù lao đá giữa hồ nước là nơi an toàn có thể ngồi hay nằm nghỉ ngơi.

Tích Nhân lội ra cù lao, nước trong hồ có chỗ sâu đến cổ, ra gần cù lao hơn, Tích Nhân thấy nước nóng hơn, nhưng cũng cạn dần và đến sát cù lao thì chỉ sâu đến bụng. Trèo lên cù lao, Tích Nhân thấy giữa ở giữa cồn đá lại có một giếng nước đường kính vài thước, nước bốc hơi ngùn ngụt và chung quanh giếng nước mấy

thước chỉ có đá trắng không cây cỏ nào mọc được. Sờ lên đá Tích Nhân thấy rất nóng và nghĩ rằng nước trong ao nhỏ giữa cù lao cũng nóng nhiều so với nước trong hồ. Thấy gần mép cù lao có một miếng đá cao vài thước bề mặt bằng phẳng đủ một người nằm và mặt đá sờ lên chỉ âm ẩm, Tích Nhân bèn trèo lên nằm nghỉ.

Trải qua bao nhọc nhằn, đau đớn và không giây phút chợp mắt, vừa nằm giây lát Tích Nhân đã ngủ vùi và khi giật mình thức giấc trời đã vào đêm. Sau một giấc ngủ say, Tích Nhân thấy người khoẻ khoắn, những nhức nhối ngứa ngáy vì kiến cắn trên da thịt chỉ còn cảm giác tê ngứa, nhưng bụng lại đói cồn cào. Nhìn vào trong rừng chung quanh thung lũng, chung quanh hồ nước Tích Nhân thấy cả rừng cây, bờ hồ, bờ cỏ muôn ngàn đốm ánh sáng nhấp nháy lóng lánh khi ẩn khi hiện trông đẹp tuyệt vời nhưng biết đó là mắt rắn. Khắp nơi đều rắn, hẳn nghĩ nếu không thể thoát khỏi nơi này chỉ có cách ăn rắn mới sống được. Nhưng rắn bầy rắn lũ như thế làm sao có thể bắt được một con mà không nguy hiểm?

Đói quá, Tích Nhân mò bức một chiếc lá cỏ tím mọc ven cù lao, đưa lên miệng nhai thử thấy cay và đắng vô cùng, hẳn vứt ngay chiếc lá nhưng đã thấy miệng rất bỏng biết là cây cỏ có độc nên không còn có ý nghĩ ăn lá cây đỡ đói nữa.

Tích Nhân thầm tính có lẽ hẳn bị bắt, bị đem đi và trốn thoát đến giờ này đã hai ngày hai đêm. Tính ra thời gian, Tích Nhân càng cảm thấy đói hơn nữa, nhưng đành ngồi một nơi ôm bụng chịu đựng. Ngồi một lúc, Tích Nhân lại nghĩ đến cái ngủ. Ngủ có thể quên được đói, nhưng bụng đói cồn cào Tích Nhân lại không thể nào ngủ được và cứ phải ngồi lên rồi nằm xuống.

Cuối cùng Tích Nhân ngồi lên ôm bụng thở dài, và khi vô tình nhìn quanh, Tích Nhân chú ý thấy bờ đá quanh chiếc giếng nhỏ phát ra một thứ ánh sáng lơ mơ và nước dưới giếng hình như gợn sóng phản chiếu ánh sáng nhấp nháy lên xuống, vòng vèo trông rất đẹp. Tò mò, Tích Nhân cởi áo quần cột hai bàn chân rón rén đến xem và thấy trong giếng có một con rắn trắng như tuyết dài hơn thước, to bằng ngón chân cái, đang lượn lờ lên xuống qua lại. Có lẽ đã sống rất bình yên trong giếng chưa bị ai hay con thú nào rượt bắt nên Tích Nhân đến miệng giếng ngồi xuống, con rắn trắng vẫn không để ý, vẫn bình thản lượn lờ. Nhìn thấy con rắn, cặp lông mày lưỡi kiếm của Tích Nhân cau lại, đôi mắt hiện ra nỗi vui mừng rồi nhanh chóng lờn khi con rắn lượn lên vừa tầm tay liền chụp bắt. Con rắn bất ngờ bị bắt, vùng vẫy lấy thân quấn chặt lên tay Tích Nhân, nhưng hắn cũng liền đưa cổ rắn lên miệng cắn mạnh. Sau khi hút hết máu, Tích Nhân ăn cả da thịt con rắn, chỉ phun ra ngoài những mẫu xương sống của nó.

Tích Nhân đã hút máu, ăn sống con rắn trắng không phải vì đói mà xuất thân từ gia đình võ học, có học qua y thuật và cũng biết mình bị bệnh thất âm tuyệt mạch may ra chỉ có những hãn thế kỳ trân dị thảo như thiên niên tuyết sâm, thiên niên hà thủ ô, linh chi ngàn năm và máu huyết của bạch long xà mới có thể chữa khỏi. Bạch long là một loại rắn không độc, da thịt thơm ngon, ngoài công năng chữa bách bệnh, nó còn có tác dụng bồi tăng công lực cho người luyện tập võ công. Chỉ có người có nhiều duyên phước mới gặp được bạch long, không ai dụng tâm đi tìm mà có thể gặp nó, bởi vì nó không phải sống ở một nơi có những điều kiện đặc biệt nào. Nó có thể lang thang ở khe rạch nơi đồng ruộng khó phân biệt với con rắn nước tầm thường, nó cũng có thể sống trong rừng sâu, suối thẳm, đồng cỏ hoang vu không người lai vãng. Nó cũng có thể hiện diện ở miền lạnh giá, thì cũng có thể có mặt ở nơi quanh năm nắng ráo.

Tích Nhân biết giống rắn tiểu bạch long có thể chữa bệnh bẩm sinh của mình, nhưng không biết khi con rắn phải sống trong một đầm nước nóng, thân thể và máu huyết của nó lại tính cực âm, chỉ hàn nên chỉ trong giây lát sau, Tích Nhân nghe trong bụng lạnh ngắt, từng luồng khí lạnh xông ra đơn điền toả vào kinh mạch và thân thể bắt đầu tê cứng ngã nhào xuống nước. Nước nóng làm chân tay Tích Nhân có thể cử động được nhưng vẫn thấy lạnh phải run cầm cập, ngoài cái lạnh từ xương thịt xông ra, Tích Nhân cũng thấy da thịt mình như bị trương lên, mạch máu như muốn vỡ vô cùng đau đớn khó chịu. Cử động theo phản ứng tự nhiên, Tích Nhân đứng trong giếng nước nhảy lên nhảy xuống như con chơi chơi, nước bắn tung toé, và khi những hạt nước rơi xuống mặt đá thì bốc hơi lên. Buổi sáng hôm ấy, nếu có ai ở xa động thì không thể thấy hòn cù lao đá nữa vì đã bị hơi nước che phủ.

Thấy nhảy lên nhảy xuống làm dễ chịu hơn, Tích Nhân vừa nhảy vừa vung tay đánh lui đánh tới.. Cho đến khi mặt trời lên giai sào, Tích Nhân cảm thấy sự căng tức của da thịt bớt đi phần nào, thì hắn cũng nghe một tiếng hú dài lãnh lốt và giây lát sau trong đám hơi nước mịt mù của cù lao đá, xuất hiện một người áo quần đen, mặt mày tay chân che kín bằng vải đen. Bóng đen nếu không có bộ ngực và mái tóc đen huyền

óng ả thả xuống quá lưng thì khó biết là nam hay nữ. Nữ nhân che kín tay chân mặt mày xuất hiện trên cù lao thấy Tích Nhân đang ở trong giếng nước thì tức giận gầm lên một tiếng như tiếng gầm của dã thú, đưa tay nắm cổ Tích Nhân xách lên quăng mạnh. Thần lực của nữ nhân thật kinh khiếp, thân thể của Tích Nhân không phải là nhẹ nhưng nữ nhân xách và quăng lên cao cả trượng, may nắm là rút xuống hồ nước, nếu không thì đã gãy hết xương cốt. Nữ nhân nhìn xuống giếng nước nóng không thấy con bạch long lại tức giận gầm lên lần nữa, phi thân ra hồ chụp đầu Tích Nhân mang lại cù lao đá. Tích Nhân khi ra giếng nước đã cởi áo quần quần chân và sau khi ăn con bạch long ngã xuống giếng, nhảy nhót thì áo quần đập dưới đáy giếng, bây giờ trần truồng như nhộng. Tuy nhiên nữ nhân hình như không chút ngại ngùng, ném hẳn xuống mặt đá, nữ nhân cầm cổ tay hắn xem mạch, cặp mắt long lên ác độc, và rút trong người một con trủy thủ đen tuyền. Thấy nữ nhân muốn giết mình, Tích Nhân quát hỏi:

- Người là ai? Có thù oán gì với Nhân mõ?

Nữ nhân không trả lời búng ra một luồng chỉ lực cách không điểm huyệt hắc rồi ngồi xuống dí mũi trủy thủ vào động mạch cổ tay hắn. Tích Nhân nhắm mắt thở dài, hiểu ra rằng nữ nhân biết hắn đã ăn thịt con bạch long nên bây giờ lại muốn uống máu của hắn. Tích Nhân nhắm mắt chờ chết. Tuy nhiên, khi mũi dao kề lên động mạch cổ tay Tích Nhân, thì nữ nhân lại dừng tay và hai bàn tay lại sờ sẫm, nắm bóp lên những khớp xương, các kinh huyệt trên người hắn, ngay cả vùng xương thiêng của hắn nữ nhân cũng không ngại ngùng. Thấy nữ nhân làm điều kỳ lạ Tích Nhân mở mắt định quát mắng, nhưng bàn tay của nữ nhân nhanh vô cùng, hắn vừa mở mắt, thì nữ nhân đã lật úp hắn lại, lướt qua xương vai, xương sống và sau đó hú lên một tiếng lãnh lót, tiếng hú không phải người, không phải vượn, cao bổng, kéo dài và bằng một động tác dụng lực kỳ lạ, nữ nhân chỉ nắm cổ tay của hắn nhưng có thể vừa nhấc hắn lên cao vừa đẩy thân thể của hắn lên vai mình, hú dài một tiếng nữa, phóng đi.

Tích Nhân đã từng nghe mẫu thân kể đến võ công thượng đẳng của ngoại tổ mình, cũng như của những cao thủ thượng thặng ở Đại Việt và Trung nguyên năm xưa còn truyền tụng lại như thuật khinh công có thể đi trên mặt nước, lướt trên đầu ngọn cây ngọn cỏ, đầu ngón tay có thể phóng ra chỉ kinh làm tan bia vỡ đá, chưởng trung có thể tụ khí đánh ra như sấm sét...v.v. nhưng chưa bao giờ thấy. Hôm nay, qua nữ nhân áo đen, Tích Nhân đã chứng kiến việc búng ngón tay từ xa có thể điểm huyệt, dùng khinh công lướt qua mặt hồ và sau đó bay lướt qua đầu cây mà đi không khác gì chim bằng.

Không hiểu nữ nhân là ai, thù hay bạn đối với mình, nhưng nằm trên vai nữ nhân, nghe gió lùa qua hai tai phàn phật, mở mắt thấy cây cỏ nằm rạp lại phía sau, Tích Nhân kính phục võ công của nữ nhân vô cùng và phân vân không hiểu ngoại tổ của mình, một kỳ nhân thế ngoại của Đại Việt hiện nay, võ công có hơn được nữ nhân đang bắt mình hay không? Hắn cũng thầm ao ước mong sao mình có được võ công như nữ nhân này.

Nữ nhân đi như tên bắn, nhưng Tích Nhân nằm trên vai lại thấy êm ái dễ chịu không giống như trước đây bị tên Đèo Cẩn bỏ trong bao vác chạy, xóc lên xóc xuống khổ sở vô cùng.

Tích Nhân không hiểu có phải dùng khinh công như vậy, cứ vài giờ phải điều tức một lúc hay không? Nữ nhân phi hành độ vài giờ, ném Tích Nhân xuống đất, tìm chỗ ngồi điều tức độ nửa giờ, rồi đi tiếp. Khuya hôm đó đến một bờ suối, nữ nhân ném Tích Nhân xuống, đi vào rừng, lúc sau mang về một con gà, quơ một số cây khô chất lại thành đống. Nữ nhân không dùng đá đánh lửa như mọi người mà bàn tay nắm nhánh cây trong giây lát, nhánh cây bốc cháy. Nữ nhân thổi lửa, để con gà bên cạnh, búng tay cách không giải huyệt cho Tích Nhân, không nói nửa lời bỏ đi đến một hòn đá cách đó vài trượng ngồi quay lưng lại điều tức. Trong người các luồng hàn khí vẫn còn, ở giữa rừng khuya, không mảnh vải che thân, vừa lạnh vừa đói, dù nữ nhân không nói lời nào, nhưng cử chỉ cho Tích Nhân biết hắn có thể nướng gà để ăn và sưởi ấm nên liền lại bên đống lửa, xỏ con gà lên một cành cây hơ nướng. Gà chín, không biết nữ nhân lớn nhỏ thế nào hắn gọi:

- Gà đã chín, đại tỷ có thể lại ăn.

Không thấy trả lời, Tích Nhân lại gọi lớn:

- Mời cô nương dùng gà.

Nữ nhân vẫn im lặng, hắn nghĩ nữ nhân có võ công rất cao, phải là người lớn tuổi, lễ phép:

- Kính mời tiền bối dùng gà.

Hỏi mấy lần nữ nhân cũng chẳng thêm ư hử, Tích Nhân cũng ngại mình đang trần truồng nên cũng không dám mang lại gần mời mọc. Ngần ngừ giây lát, bụng quá đói Tích Nhân không khách sáo nữa. Aên no, ngồi dựa gốc cây hơi lửa rồi ngủ quên lúc nào không hay. Khi thức giấc thấy mình đã đang nằm trên vai nữ nhân.

Nữ nhân cũng công hần, lúc đi, lúc nghỉ nhưng thủy chung cũng với tốc độ không thua ngựa phi nước kiệu suốt ngày hôm sau. Đến nửa đêm nữ nhân hú lên một tiếng dài không khác gì vượn, nhưng âm vang lại lờng lờng bất tận và Tích Nhân thấy tốc độ khinh thân còn nhanh hơn nữa, băng trên ngọn cây lướt nhanh lên một hòn núi thật cao, khoảng hơn giờ sau, đến một bờ vực, nữ nhân một tay nắm chân Tích Nhân, một tay nắm một sợi dây dài, tung mình xuống bên dưới, khi dừng lại Nữ nhân nghiêng vai hất Tích Nhân xuống mặt đất.

Bị ném xuống mặt đất đau đớn vô cùng, Tích Nhân tức giận chưa kịp lên tiếng mắng chửi, thì nữ nhân biến mất, giấy lát sau trở lại với cây đèn sáp. Ành đèn cho Tích Nhân thấy mình đang ở trong một động đá rộng vài trượng vuông. Nữ nhân thần bí đặt cây đèn sáp, một cuốn sách da đen lên trên một tảng đá hình vuông giống như chiếc bàn nhỏ, rồi phóng ra ngoài, không biết đi đâu. Trong khi nữ nhân phóng mình đi thì cũng phóng chỉ kinh vô hình giải hết các huyệt đạo của hần.

Tay chân được cử động, sự lạnh lẽo do khí âm hàn trong người xung ra cũng giảm rất nhiều, không hiểu nữ nhân sao lại đặt cây đèn và quyển sách lại làm gì, Tích Nhân bước lại xem.

Quyển sách đen là những trang sách bằng da dê, có lẽ chỉ nửa quyển, phía sau không có bìa, trang đầu có bốn chữ lớn: Huyền âm khí công, bên cạnh có kẹp một lá thư nhỏ mới viết chữ còn thơm mùi mực, nét chữ tuyệt đẹp: “Người mang tuyệt chứng thất âm tuyệt mạch là người trăm năm khó tìm để có thể luyện thành huyền âm chân khí. Người ăn con tiểu bạch long, trong người hiện đã có chân khí tương đương với mười năm công lực. Hẹn cho người ba năm phải luyện thành huyền âm khí công này. Nếu người không dốc tâm dốc chí hoàn thành, đã thông sinh tử huyền quan thì ta không giết người, người cũng không thể sống thêm vì tuyệt chứng của người. Hừ! Người còn nhỏ mà đã sắc dục quá độ, con tiểu bạch long chỉ có thể giúp người thọ thêm được ba năm...”

Tích Nhân đọc lá thư của nữ nhân để lại thở dài. Sau khi mất thân đồng trinh với Thu Hà, tự biết mình không còn sống lâu, chỉ hy vọng mong manh gặp được thần y, hay uống được kỳ trân dị thảo, và cũng tự biết hy vọng mong manh này chỉ là ảo vọng, nên hết lòng thương yêu, chiều chuộng Thu Hà và cũng thâm tính khi về nhà nàng, có chỗ ở ổn định dù nàng có con với mình hay không, cũng sẽ viết lại Thái Ất thần công và đẳng tiên bí pháp lưu lại cho nàng.. Thế nhưng hần đã vô tình mà nghe được sự thực phũ phàng. Đau khổ hối hận khôn xiết, thì cũng cùng lúc bị giành giật, bắt giữ, muốn chết đi cho rảnh, và trong lúc tuyệt vọng lại thấy thêm sinh lộ. Lá thư của nữ nhân nói hần không thể sống quá ba năm nếu không luyện thành huyền âm chân khí là hoàn toàn không ngoa, bởi phụ thân và mẫu thân của hần từng đã dồn hết tâm huyết nghiên cứu sách vở y dược cổ kim đã không tìm ra môn thuốc nào có thể trị dứt tuyệt chứng của hần. Ngoại tổ của hần một kỳ nhân võ học cũng đã vì hần mà lặn lội sang trung nguyên định lên tận Tuyết sơn, Trường bạch sơn tìm thiên niên tuyết sâm và cũng thăm dò để tìm ra một bí cấp võ công có thể trị được tuyệt chứng của hần. Ngoại tổ của hần ra đi, biết chuyến đi của mình nguy hiểm và cũng không muốn vô lâm Trung nguyên chú ý, biết lai lịch nên lưu lại cây đẳng tiên cho mẫu thân hần cất giữ, hẹn ba năm sau sẽ trở về động thất ở Công Mẫu Sơn, nơi mà lúc nhỏ hần rất thích thú với dòng suối mát lạnh quanh năm, những quả đào tiên to tròn ngọt ngào không thể tìm nơi nào có được, và hần cũng từng nói ra ước mơ, nếu có chết muốn được chôn cạnh mộ ngoại tổ mẫu trong vườn tiên đào.

Qua lá thư của nữ nhân che kín tay chân mặt mày, hần biết mình may mắn ăn được con bạch long, lại có cuốn huyền âm bí kíp và có thời gian ba năm để có thể vừa cứu mạng vừa có thể trở thành một cao thủ thượng thừa nên không biết nữ nhân là ai, trẻ hay già, thù hay bạn, Tích Nhân cũng nghĩ nữ nhân là người đem đến cho mình cơ hội, là người cứu mạng của mình nên quý gồi:

- Không hiểu phải gọi ân nhân bằng bà hay cô, tiền bối hay đại tỷ, Tích Nhân cúi đầu lạy ba lạy tạ ơn cứu mạng và chỉ cho con đường sống. Tích Nhân quyết không để ân nhân phải thất vọng. Trong ba năm nếu không luyện thành huyền âm khí công ân nhân không giết, Tích Nhân cũng sẽ tự hủy cái thân vô dụng của mình.

Rập đầu lay xong ba lay, Tích Nhân không đợi ngày mai, lật bí kíp ra đọc và bắt đầu tư thế luyện tập tăng công lực thứ nhất.

Buổi sáng, ánh nắng vàng dịu tuyệt đẹp chiếu vào cửa động, Tích Nhân xả công bước ra ngoài mới thấy mình đang ở trong một hang động nằm cheo leo giữa bờ vực thẳm, nhìn xuống bên dưới sương mờ dày đặc không biết sâu bao nhiêu trượng, ngược mắt nhìn lên thẳng tắp tới mây, nếu không phải là người có khinh công cao tuyệt thì không thể nào đi đâu được.

Nhìn thấy địa thế bí hiểm như thế Tích Nhân tự hỏi phải chăng nữ nhân mang mình đến đây để bỏ cho chết đói chết khát? Nhớ lại trong đêm nữ nhân đã đi giày lát và trở lại với cây đèn sáp liền vào trong xem thử. Chú ý kỹ Tích Nhân mới thấy vách phía trong có một hang nhỏ vừa người đi chỉ vì có một phiến đá che phía trước nên khó nhận ra. Bên trong cửa hang tối om, nhưng vì muốn khám phá Tích Nhân vẫn lách mình vào trong. Mò mẫm đi một lúc Tích Nhân thấy phía trước có ánh sáng yếu ớt và đến một căn động tương đối lớn hơn động bên ngoài, lòng động sáng lờ mờ nhờ ánh sáng xuyên qua kẽ hở của vách đá chiếu xuống. Qua ánh sáng lờ mờ ấy, Tích Nhân thấy vách đá phía sau động có nước rỏ lách tách và giữa động có để mấy giỏ mình tinh, củ nâu, đậu lạc, hạt trái cây, mấy hũ mật ong, muối và cạnh đấy, trên có một hòn đá hơi bằng phẳng có để mấy cây đèn sáp ong còn nguyên.

Thấy có khoai, có nước, Tích Nhân yên trí không còn lo nghĩ gì nữa chỉ tập trung vào việc luyện tập võ công. Khi đói nhai sống đậu lạc, mình tinh và hạt trái cây uống nước, khi buồn ngủ nằm ngay xuống sàn đá mà ngủ, còn tất cả thì giờ thì tập trung luyện công. Mấy tháng sau khi số khoai, đậu trong động gần hết, nữ nhân che kín vải đen xuất hiện mang đến một số táo khô, thịt khô, ít bộ quần áo và cũng không nói tiếng nào, chụp mạch môn hắc hãm dò công phu rồi đu dây đi ngay.

Ngày qua tháng lại Tích Nhân miệt mài luyện công, vài tháng nữ nhân lại đem thức ăn đến. Mỗi lần nữ nhân trở lại, vì bấy giờ đã được có áo quần ăn mặc nên Tích Nhân không còn ngại ngùng, tỏ ra rất mừng, hồi han chào đón, muốn được chuyện trò với nữ nhân giày lát, nhưng nữ nhân cũng không bao giờ lên tiếng. Qua hết năm thứ hai, Tích Nhân đã luyện đến tầng thứ bảy của huyền âm chân khí, nữ nhân xuất hiện, lần này không mang theo khoai củ cho hắc hãm nữa mà chỉ có một sợi dây gai to dài. Sau khi cột sợi dây vào hòn đá to giữa động, nữ nhân ném sợi dây xuống vực rồi nắm tay hắc hãm kéo ra ngoài. Nữ nhân cầm sợi dây tuột xuống vực, ra dấu hắc hãm làm theo. Tích Nhân ngoan ngoãn làm theo ý muốn của nữ nhân. Qua khỏi vùng khối đá suốt ngày bao phủ, Tích Nhân thấy đáy vực là một thung lũng nhỏ bao quanh bởi những vách đá thẳng tắp, trong thung lũng có cỏ cây, chim chóc và giữa thung lũng có một hồ nước rộng vài chục trượng, nước xanh ngắt. Nữ nhân ra dấu cho hắc hãm đi theo, bứt mấy lá rau xanh quanh hồ ra dấu bảo hắc hãm ăn. Tích Nhân ăn thử lá rau thấy nhân nhẩn đắng, nhưng nuốt xuống cổ thấy ngọt. Nữ nhân lại lẳng không chụp xuống nước bắt ngay được một con cá lớn đưa cho Tích Nhân xem rồi ném xuống hồ trở lại. Nữ nhân là một người câm, Tích Nhân nghĩ như vậy nên hỏi:

- Phải chăng đại tỷ muốn từ nay tiểu đệ xuống đây tự tìm lấy thức ăn?

Nữ nhân gật đầu, rồi phăng giây đi lên trên động ngay. Khi Tích Nhân đu giây lên tới động đá trở lại nữ nhân đã mất dạng, sợi giây từ trên núi xuống nữ nhân cũng không lưu lại. Tích Nhân vào động thấy có mảnh giấy để lại: “ Trong hai năm ngươi luyện được bảy tầng huyền âm khí công chứng tỏ thông minh và chuyên cần lắm. Ta rất vừa ý. Ba tầng còn lại khó khăn hơn nhiều và ngươi chỉ còn hơn năm nữa để quyết định mạng sống của ngươi. Hãy cố gắng. Ta có việc quan trọng phải vắng mặt một thời gian lâu. Từ nay ngươi tự lo liệu lấy. Luyện thành công lực để trị tuyệt chứng của ngươi là ưu tiên trước hết, bí cấp luyện huyền âm chưởng pháp và huyền âm chỉ sau khi ta trở về và ngươi không còn là gã yếu tử nữa thì ta sẽ giúp ngươi luyện tập.. biến ngươi trở thành một tuyệt đại cao thủ trên chốn giang hồ..”

5. Chương 5: Lại Khóc Biệt Ly

Hơn hai năm nữ nhân áo trùm kín thân thể như khối vải đen không nói lời nào, nhưng đều đặn cung cấp thức ăn. Dù nữ nhân không nói một lời nhưng đã nhiều khi hắc hãm bắt gặp ánh mắt thiện cảm và khuyến khích, Tích Nhân thấy nữ nhân rất quan tâm cho mình, đến mạng sống của mình nên lòng vừa tri ân vừa kính mến. Tích Nhân biết rõ muốn hoàn thành một môn công nội công thượng thừa đến trình độ đã thông sinh tử huyền quan người có căn cơ trung bình phải tốn vài chục năm tôi luyện, ông ngoại hắc hãm khi rời khỏi

núi đã trên năm mươi tuổi, tón ba chục năm để hoàn thành Thái Ất thần công. Nghĩ lại nữ nhân đã chọn một nơi ở giữa trời giữa đất để hắn có thể dành hết thì giờ tập luyện không bị phân tâm là đã tính toán, đã quan tâm tới hắn rất nhiều, hôm nay nhận lá thư dặn dò đầy quan tâm của nàng, Tích Nhân càng thêm cảm động..tự hứa không để phung phí giây phút nào trong việc luyện công.

Từ lúc nữ nhân lưu lại sợi dây, Tích Nhân một hai ngày lại đu dây xuống đáy vực bắt cá nướng ăn. Tuy nhiên sau đó Tích Nhân thấy tảng đá dưới một gốc cây to bên bờ hồ bằng phẳng ngồi luyện công rất tốt nên ở luôn dưới đáy vực, chỉ khi nào mưa gió mới lên trên động.

Thời gian thấm thoát trôi, trong gần ba năm dù ăn uống thiếu thốn nhưng thân thể Tích Nhân cao to như thổi, mấy bộ áo quần nữ nhân mang đến không mặc được, và Tích Nhân cũng không còn cảm thấy khí hậu ảnh hưởng đến mình, trời càng lạnh càng thấy khỏe, luyện công nhanh hơn, lại ở giữa chốn hoang dã một mình nên cũng cảm thấy không cần đến quần áo. lại gần một năm nữa năm trôi qua, Tích Nhân đã luyện đến tầng thứ chín huyền âm chân khí, và tràn đầy hy vọng sẽ hoàn thành huyền âm thần công trước thời hạn. Một hôm đang ngồi luyện công, Tích Nhân thấy một áp lực rất lớn từ bên trên sa xuống rất nhanh, vội vàng xả công và giây phút sau con bạch ưng rất lớn rơi xuống hồ lông lá, nước bắn lên tung toé. Rớt xuống nước con ưng cố vùng vẫy, nhưng mỗi lần vùng vẫy lại bị chìm xuống nước. Tích Nhân vội vàng bơi xuống hồ. Con ưng thấy hắn lợi ra càng vùng vẫy, cố chạy, Tích Nhân kêu lên:

- Bạch ưng ngoan! Hãy để ta giúp ngươi một tay. Ta không làm hại ngươi đâu.

Tích Nhân lội đến gần, con bạch ưng dùng mỏ mổ mổ lia để tự vệ, Tích Nhân tránh né và tiếp tục vỗ về:

- Ta chỉ giúp ngươi vào bờ mà thôi, nhất định không làm hại ngươi. Hãy ngoan ngoãn..hãy ngoan ngoãn.

Không hiểu vì đã kiệt sức, hay vì tương liên với lòng tốt của Tích Nhân một lúc sau con bạch ưng nằm im, Tích Nhân bợ tay dưới bụng đưa vào bờ, quan sát thấy nó bị gãy một cánh và một chân. Tích Nhân để lên tảng đá bẻ mấy cành cây nhỏ, tước vỏ cây làm chỉ cặp lại chân và cánh cho nó. Dưới vực có nhiều hoa cỏ lạ nhưng Tích Nhân không biết thứ nào có công dụng trị xương gãy nên chỉ cặp mấy cành cây hy vọng xương không bị đung đưa sẽ tự lành. Từ lúc có con chim ưng bị thương sa xuống vực, Tích Nhân ngoài bắt cá cho mình ăn còn nuôi con ưng nữa, ngày tháng đã làm cho con ưng và hắn thân quen nhau, mỗi khi cho ăn, Tích Nhân cũng vuốt ve tâm sự, coi như một người bạn thân.

Loài vật mau lành, hơn tháng sau con ưng có thể đi đứng bình thường và cũng thỉnh thoảng chạy lấy trốn để bay. Có khi bay ngang hồ bắt cá cho hắn và cho nó. Tích Nhân không muốn con chim đi mất, nhưng cũng muốn nó mau trở lại đời sống bình thường. Nhiều khi Tích Nhân bỗng nó thấy lên cao để thử xem nó có lấy trốn mà bay cao được không. Tuy rất quan tâm đến con ưng, nhưng hằng ngày phải bỏ hết tập niệm để luyện công Tích Nhân cũng không có thì giờ chú ý chơi đùa với nó nhiều. Một chiều nọ, khi xả công Tích Nhân, Tích Nhân nhìn quanh không thấy con ưng đâu nữa, biết nó đã hoàn toàn bình phục và dời khỏi nơi tù túng, hắn mừng cho con ưng, nhưng cũng cảm thấy như mất mát một thứ gì rất lớn, nhìn trời thở dài. Như thường lệ, Tích Nhân lấy ít cành cây thổi lửa, bắt cá nướng. Trong lúc cá vừa chín, thì không khí chao động, con ưng từ trên cao đáp xuống, Tích Nhân mừng rỡ chạy ra đón, ôm lấy bạch ưng mừng rồi rít:

- Tiểu ưng thì ra ngươi cũng còn nhớ đến ta. Hay lắm! Ngươi đi đâu thì đi đừng bỏ ta nhé!

Thấy miệng bạch ưng ngậm một con thiềm thừ to bằng ba ngón tay da bóng bẩy đỏ như lửa, Tích Nhân bảo:

- Ngươi thích ăn thịt thiềm thừ? Ngươi đã có đồ ăn thì ta không phải lo cho ngươi nữa!

Tuy nhiên, con ưng không nuốt con thiềm thừ mà nhả ra trên tay hắn như có ý đây là thức ăn mang về cho hắn. Tích Nhân cầm con thiềm thừ đưa lại miệng ưng, nó lại tìm bàn tay của Tích Nhân đặt trở lại. Thấy cử chỉ của con ưng, Tích Nhân tươi cười:

- Tiểu ưng đã muốn ta ăn con thiềm thừ này, thì thôi ta cũng chiều ngươi vậy!

Hắn đưa lên lửa nướng, nhưng bạch ưng quạt mạnh đôi cánh lửa bay tung toé và tắt ngấm. Nhìn cử chỉ con bạch ưng, Tích Nhân nghĩ bạch ưng có thể là con vật thông linh, mang con thiềm thừ cho về hắn có lẽ biết là vật hiếm quý, có thể cũng không khác gì con rắn trắng tiểu bạch long, người dùng nó có thể tăng thêm công lực và muốn mình ăn sống nên ngăn ngừa giây lát rồi bỏ con thiềm thừ vô miệng, nhắm mắt nhai đại.

Chiều ý bạch ưng nhai sống con thiềm thử Tích Nhân tưởng tanh tươi lắm nhưng ngược lại nghe như có mùi thơm kỳ lạ và rất ngon ngọt. Vuốt ve lưng bạch ưng khen:

- Đa tạ tiểu ưng, đã cho ta một món ăn lạ khoái khẩu.

Aên xong con thiềm thử và con cá mình mới nướng, Tích Nhân vuốt ve bạch ưng, dặn bảo từ nay có đi đâu thì đi, thỉnh thoảng trở về bầu bạn với mình cho vui, và khi trời tối, bạch ưng bay lên đốt cây còn hẩn ngồi lại chuẩn bị điều tức tiếp tục luyện công, thì bấy giờ lại thấy từ đan điền một luồng nhiệt khí từ từ bung ra, hẩn đang luyện huyền âm chân khí, trong người chỉ có luồng khí âm hàn chu lưu trong thân thể, bây giờ trong người lại có thêm làn khí nóng, lần lần hai luồng khí một nóng một lạnh xung đột nhau làm hẩn thấy máu huyết nhộn nhạo. Nghe triệu chứng trong người, Tích Nhân la thảm bạch ưng thông linh đã mang về cho hẩn một con thiềm thử vô cùng hiếm quý, người luyện võ có thể tăng thêm công lực không khác gì bạch long, nhưng lại có tính chí dương. Luồng khí chí dương của thiềm thử phát sinh rất mạnh. Tích Nhân nhờ thân thể thích ứng do tuyệt chứng thất âm tuyệt mạch, rồi lại may nắm ăn con tiểu bạch long, vì thế luyện huyền âm chân khí mau tiến bộ hơn người thường gấp mấy lần và đã luyện qua tầng thứ chín, chân khí trong người rất dồi dào, nhưng vận công để chống lại luồng khí nóng phát sinh trong thân thể chẳng những không thể trấn áp được mà càng làm cho hai luồng khí nóng lạnh xung đột nhau dữ dội, mỗi khi vận công trấn áp kinh mạch như muốn vỡ bung ra, khắp người đau đớn, lúc nóng, lúc lạnh khó chịu vô cùng.

Thân thể vật vã trong đau đớn, Tích Nhân nghĩ tình trạng của mình không có cao thủ tuyệt thế như nữ nhân bao kín mặt mày giúp đỡ thì chỉ còn nằm chờ chết. Nghĩ đến chết, Tích Nhân xót xa nhớ lời dặn dò của thân mẫu, ân hận suýt có tội lớn vì sớm gần nữ sắc, cảm thấy an ủi được may nắm ăn tiểu bạch long, luyện huyền âm chân khí sắp thành tựu để tự cứu được mạng, thì lại gặp chuyện không may!

Tuy nhiên nghĩ đến thân mẫu, đến tâm nguyện của mình Tích Nhân đã nhớ đến Thái ất thần công, một môn nội công âm dương kiêm bị và nhớ lời chỉ dẫn triệu chứng hai khí nóng lạnh có thể xung đột nhau khi luyện tầng thứ chín, không khác gì tình trạng của mình hiện nay. Tích Nhân phân vân một lúc không hiểu đường đột dùng bí quyết của tầng thứ chín Thái ất thần công có nguy hiểm gì không, nhưng rồi thân thể càng lúc càng đau nhức, nóng lạnh khổ sở liên miên bèn mạo hiểm ngồi theo tư thế và chiếu theo yếu quyết để mong dung nạp hai luồng khí nóng lạnh trong người.

Cố gắng giây lát Tích Nhân thấy khí huyết có thể điều khiển theo tâm trí của mình, mừng rỡ bỏ hết tạp niệm, tập trung tinh thần và quên hết ngoại cảnh chung quanh. Trải qua ba đêm hai ngày, khi Tích Nhân xả công cảm thấy chân khí trong người đầy đặn, thân thể thoải mái vô cùng, biết mình đã bắt ngờ mà có thể hoàn thành Thái ất thần công, một môn tuyệt học mà cả ngoại tổ của mình cũng phải tốn gần bốn chục năm mới hoàn thành, mừng rỡ khôn cùng. Tuy nhiên, vẫn phân vân không hiểu điều suy nghĩ của mình có đúng hay không? Tích Nhân vận công phóng một chưởng đánh vào một tảng đá to gần đó, tảng đá tức thời dưới chưởng lực của hẩn vỡ ra thành hàng trăm mảnh.

Được sống và hoàn thành Thái ất thần công một cách không ngờ Tích Nhân vui sướng nhảy tung trong thung lũng. Ban ngày con bạch ưng đã bay đi, nếu không Tích Nhân đã ôm vuốt ve nó tỏ lời cảm tạ.

Nghĩ mình phải ăn mừng một bữa thịnh soạn, Tích Nhân đu dây lên thạch động, lần đu này thấy mình chỉ giựt nhẹ sợi dây thân thể đã có thể bay lên cả trượng và lên tới thạch động chỉ trong giây lát.

Lấy một ít muối, Tích Nhân xuống đáy vực, tìm một con cá thiết to làm sạch ướp rồi mới nướng. Đang ăn thì bạch ưng trở về, Tích Nhân mừng rỡ chạy tới ôm lấy:

- Đa tạ tiểu ưng.. Nhờ người mà ta đã luyện hoàn thành Thái ất thần công của ngoại tổ ta.

Bạch ưng để cho hẩn ôm, rồi nhả lên tay hẩn một trái mật, không biết là mật con gì nhưng Tích Nhân nghe còn nóng. Aên con ếch đồ như lửa của Bạch ưng Tích Nhân tưởng họa lại đắc phúc nên lần này thấy quả mật không ngại ngùng:

- Tiểu ưng, ta biết người đã sống rất lâu, thông linh không khác gì người. Từ nay, người cho thứ gì ta cũng ăn, không bao giờ từ chối.

Và Tích Nhân không ngại ngùng đem lại suối rửa sơ và nuốt quả mật. Có lẽ quả mật chỉ có tác dụng bổ khí điều nguyên bình thường mà không phải thần dược hẩn thể như tiểu bạch long, hoá thiềm thử nên Tích Nhân không thấy phát sinh kỳ tích gì.

Suốt buổi chiều hôm đó, Tích Nhân chơi đùa với bạch ưng và cũng lần đầu tiên phát hiện bạch ưng có nội lực rất hùng hậu, mỗi khi vỗ hai cánh phát ra một luồng lực đạo rất mạnh và cho rằng bạch ưng thông linh tìm ăn nhiều vật kỳ bảo nên mới có khí lực như vậy.

Như thường lệ, khi màn đêm làm đầy vực tối đen, bạch ưng phóng lên cây, còn Tích Nhân thì dù luyện thành Thái át thần công nhưng nghĩ lại lời dặn của nữ nhân phải hoàn thành huyền âm chân công mới có thể trị tuyệt chứng thất âm tuyệt mạch của mình nên lại ngồi xuống đá để tiếp tục.

Khi bắt đầu tập lớp thứ mười của huyền âm chân công, Tích Nhân nhận thấy khó khăn vô cùng, mỗi khi luồng chân âm chuyển động, thì khí chân dương cũng phát sinh, buộc hẳn phải bỏ dở để theo đường lối Thái át thần công dung hoà chúng, không thể nào tiếp tục dẫn khí đơn thuần theo đường lối huyền âm như trước.

Cố gắng vài lần không được, Tích Nhân chán nản, nằm xuống đá ngủ.

Buổi sáng thức giấc, thung lũng vắng vẻ, bạch ưng đã đi tìm thức ăn bay lượn trong bầu trời của nó, một mình không biết làm gì, Tích Nhân lại thử tập lại tầng thứ mười của huyền âm thần công. Với hẳn hiện giờ, nếu không hoàn thành huyền âm chân khí, đả thông sinh tử huyền quan, thì mấy năm chịu mọi khổ sở trong lòng động và dưới đáy vực sâu một mình một bóng chỉ là công vô dụng. Nghĩ vậy, Tích Nhân dặn lòng quyết tâm dù cho khí dương cương có phát động ngăn trở đi nữa cũng phải hoàn thành lớp thứ mười của huyền âm thần công.

Sự ngoan cố của Tích Nhân tạo ra một hiện tượng kỳ dị, chung quanh người phát ra một luồng khí trắng như sương rất lạnh trước còn nhẹ nhàng sau dày đặc, che khuất thân thể của hắn, một lúc sau luồng khí lạnh thu dần lại rồi thân thể hắn lại bốc ra làn khí nóng, liên tiếp thay đổi. Tích Nhân không nhìn thấy hiện tượng này, trì chí chịu đựng khổ sở, vẫn ngồi yên không động, dù có lúc người nóng như lửa, đổ mồ hôi, có khi cảm thấy như ở trong tuyết giá, lạnh run.

Trong lúc quyết liệt phải luyện tầng cuối cùng của huyền âm chân khí, mà hai khí âm dương trong người đã luyện qua Thái át thần công nên có tính tương sanh, âm thịnh sinh dương, dương thịnh sanh âm làm cho chân khí trong người mau chóng phát sinh, không điều khiển được có thể làm Tích Nhân bể kinh mạch mà chết. Vận số còn dài, trong lúc nguy hiểm nữ nhân bao che mặt mày đã trở về, từ trên thạch động đu dây xuống. Lúc nữ nhân đến gần Tích Nhân lại là lúc luồng khí bao quanh thân thể Tích Nhân chuyển sang màu trắng đục, đứng cách cả mấy thước cũng nghe hơi lạnh.

Nữ nhân nhìn tình trạng của Tích Nhân, ánh mắt bộc lộ sự mừng rỡ vô hạn. Nữ nhân chờ cho hơi lạnh tỏa quanh người Tích Nhân vừa nhạt liền tiến nhanh tay điểm các yếu huyệt sau lưng hắn, rồi ngồi xuống, xé vải bao tay, áp hai bàn tay lông lá đen như tay vượn lên hai huyệt mệnh môn và đại trụy của hắn.

Tích Nhân bị nữ nhân điểm huyệt, nhưng trong lúc chân khí trong người hỗn loạn nên không hay biết, và nữ nhân cũng không biết vì chân khí trong người hắn đang lúc như nước triều dâng, xung phá khắp nơi nên các yếu huyệt vừa bị điểm liền được giải khai. Tấu xảo, lúc nữ nhân áo đen ngồi áp hai tay lên huyệt đạo của Tích Nhân cũng vừa lúc Tích Nhân thấy khó có thể chịu đựng để tiếp tục luyện tầng thứ mười huyền âm chân khí nữa, nên quay trở lại cách vận công Thái át để mong dung hoà trở lại chân khí trong người.

Hai luồng khí âm dương trong người hắn lúc này gần như cuộn cuộn, liên tiếp thúc đẩy nhau, Tích Nhân dồn hết định lực, ý niệm hướng dẫn nhưng gần như vô dụng, đang than thầm không biết phải làm sao, thì thấy chân khí thoát nhanh qua hai huyệt mệnh môn, và đại trụy, thân thể dễ chịu dần, mừng rỡ liền chú tâm theo khẩu quyết Thái át.

Khi Tích Nhân định tâm dồn hết ý chí trong cách hướng dẫn chân khí theo Thái át, Nữ nhân áo đen ngồi sau lưng Tích Nhân bỗng thấy chân khí của hắn không còn thu hút được qua hai tay mình nữa. Và trong lúc nữ nhân phân vân chưa biết phải làm sao thì bạch ưng trở về, nó liệng qua lại vài lần rồi lao mình xuống như mũi tên mổ mạnh lên huyệt bách hội của nữ nhân.

Là một cao thủ võ lâm thuộc hàng thượng đẳng, nhưng trong lúc bất ngờ, hai tay đặt lên lưng Tích Nhân bị hút chặt, nữ nhân đã không tránh được chiếc mỏ nhọn cứng như sắt của bạch ưng. Bách hội là nơi hội tụ thần khí con người, bách hội bị thương, người luyện võ không còn cách gì vận dụng công lực theo ý được nữa. Nữ nhân không còn vận công được, hai bàn tay dính chặt lên huyệt đạo Tích Nhân và chân khí trong

người lại theo hai tay chườn qua người hấn. Hiểu tình trạng nguy hiểm của mình, hai mắt nữ nhân tức giận như muốn nẩy lửa, nhưng đành thúc thủ.

Tích Nhân điều hợp được hai khí âm dương trong người, thì lại thấy có hai luồng khí tràn qua mệnh môn và đại truy đưa vào kinh mạch nên tiếp tục chiếu theo yết quyết để dung hòa chúng. Thời gian tiếp tục trôi, hết ngày sang đêm luồng chân khí đầy dẫy trong người Tích Nhân theo khẩu quyết Thái ất đã dẫn thông tất cả kinh mạch, chân khí lần lượt xuyên qua các huyết vĩ lư, tỳ lư, và ngọc lư, khai thông hai mạch nhâm đốc..đạt mức tam hoa tụ đỉnh, một kỳ tích chưa từng có của Thái ất thần công. Theo thái ất bí kíp, Thái ất thần công là một môn nội công âm dương kiêm bị, tốn rất nhiều thời gian, người luyện qua tầng thứ chín kể như đã hoàn thành, sự tập luyện tiếp tục kéo dài hai khí âm dương tương sanh làm cho chân khí ngày càng dồi dào sẽ lần lượt xung phá tam hoa, đạt đến cảnh giới tối cao tam điền quy nguyên, khí thần hợp nhất, thời gian không ấn định, nhưng thường thì luyện đến tầng thứ chín con người đã già, ít ai còn kiên nhẫn để đạt cảnh giới cuối cùng như Tích Nhân hiện giờ.

Trưa hôm sau, Tích Nhân thấy chân khí vận dụng dễ dàng, tùy ý lưu chuyển, thân thể thoải mái tưởng chừng thoát thai hoá cốt, xả công đứng lên, thì nghe sau lưng nữ nhân che kín mặt mày ngã bịch xuống đất.

Trong lúc hoàn toàn quên hết ngoại cảnh chú tâm vào việc luyện công, Tích Nhân không biết nữ nhân trở về và ngồi sau lưng hấn, thấy nữ nhân trong tình trạng này hốt hoảng:

- Đại tỷ!

Hấn vội ngồi xuống đỡ nữ nhân lên. Thấy nữ nhân yếu ớt, nghĩ lại mình đang ở trong tình cảnh ngặt nghèo, nhưng được sống phải chăng nữ nhân đã vì mình mà tổn hao công lực mới đến nỗi này, Tích Nhân cảm động rơi lệ:

- Phải chăng đại tỷ vì giúp tiểu đệ mà lâm cảnh thế này? Tiểu đệ thật đáng chết!

Hấn mếu máo:

- Đại tỷ võ công cao cường hãy chỉ tiểu đệ làm cách nào để phục hồi công lực lại cho đại tỷ?

Nữ nhân thở dài não nuột rồi bập bẹ một cách khó khăn:

- Người..người hãy ..đi đi. Hãy.. đi ngay đi..

Tích Nhân cương quyết:

- Đại tỷ là ân nhân cứu mạng của Tích Nhân này, trong tình trạng của đại tỷ hiện nay, Tích Nhân dù chết cũng không đi đâu nửa bước.

Tiếng nói đầy chân tình của hấn lại làm nữ nhân thở dài rồi nói, lần này âm thanh gọn gàng hơn:

- Người không giúp cho ta được gì đâu! Ta..năn nỉ người.. giúp ta ..là đừng ở đây nữa.

Tích Nhân quỳ gối, khóc:

- Dù trước đến giờ đại tỷ luôn luôn lạnh nhạt, thủy chung không một lời nói nào, nhưng Tích Nhân còn được sống đến ngày hôm nay cũng nhờ ơn đại tỷ. Nay đại tỷ gặp nạn nào không để Tích Nhân lo lắng cho đại tỷ?

Hấn khóc, hấn năn nỉ, nữ nhân vẫn im lặng, một lúc sau thở than:

- Thì ra người là một kẻ rất chí tình, chí thiết nhưng tình trạng ta bây giờ người có muốn giúp cũng không giúp gì được nữa. Ta không muốn ai thấy ta, nhất là lúc ta sắp chết, nên ta chỉ mong người đi khỏi đây ngay và đừng bao giờ quay trở lại.

Nữ nhân nằng nặc đòi hấn phải đi ngay, Tích Nhân không hiểu tại sao, nhưng rồi hấn nhớ lại nữ nhân lúc nào cũng che kín toàn thân, phải chăng nữ nhân quá xấu xí và không muốn ai nhìn thấy sự xấu xí của mình?

Tích Nhân cương quyết:

- Đại tỷ võ công cái thế nhất định nghĩ ra phương pháp và chỉ bảo cho Tích Nhân cách phụ giúp cho đại tỷ. Tích Nhân ngu muội, nhưng bảo phải rời đại tỷ lúc này, chỉ bằng bảo Tích Nhân chết ngay còn hơn. Tích Nhân không biết đại tỷ là người thế nào, đẹp xấu ra sao, tính tình thế nào, nhưng Tích Nhân không còn ai thân thích, đại tỷ là người cứu mạng, xin được cho Tích Nhân coi đại tỷ là người thân nhất của mình, có họa cùng chịu, có phúc cùng hưởng. Con người đối với nhau chỉ ở tấm lòng, còn những việc khác có gì quan trọng? Nếu đại tỷ còn cố chấp xua đuổi Tích Nhân, thì Tích Nhân sẽ đập đầu lên tảng đá này..

Nữ nhân im lặng một lúc lâu, than thở:

- Không ngờ ta lại gặp một người chí tình và cố chấp như ngươi. Thôi được! Ta không đòi ngươi đi nữa..

Tích Nhân mừng rỡ, lau nước mắt, vui sướng nhảy cẫng:

- Đa tạ đại tỷ.. Đa tạ đại tỷ

Nhìn cử chỉ vui vẻ của hần, ánh mắt nữ nhân biểu lộ sự cảm xúc rất mạnh, nhưng liền nhắm mắt, trách:

- Ngươi chẳng ăn mặc gì cả!

Nghe nữ nhân trách, Tích Nhân nhìn lại mình hoảng hốt, ngồi sụp xuống núp sau hòn đá, nữ nhân cười nhẹ, tiếng cười đầu tiên mà Tích Nhân nghe được. Sau tiếng cười, nữ nhân bảo:

- Lúc ta đem ngươi về đây cũng khác gì bây giờ! Ta thấy áo quần ngươi vất bừa bãi trong thạch động, thân thể ngươi thay đổi, nhưng cũng có thể dùng để che đậy phần nào.

Tích Nhân nghe nói vội phóng chạy. Hần chưa luyện khinh công nhưng nội lực hùng hậu, mỗi cái phóng chân đưa thân hình về phía trước như tên bắn và khi đu sợi dây cũng nhanh không khác khỉ vượn.

Nữ nhân nhìn Tích Nhân thở dài:

- Ôai! Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên! Ta suốt đời mưu cầu rồi trở nên công dã tràng! Kẻ thừa hưởng là hần! Phải chăng kiếp trước ta có nợ nần gì với gã tiểu tử này?

Tích Nhân lên thạch động, lấy chiếc áo choàng quanh người rồi xuống ngay. Hỏi:

- Đại tỷ có thể chỉ dẫn Tích Nhân cách phục hồi công lực cho đại tỷ?

Nữ nhân quan sát hần từ đầu đến chân, khen ngợi:

- Ngươi đã trở thành một trang nam tử, công lực đã đến mức tam hoa tụ đỉnh, võ lâm khó có ai sánh bằng, mừng cho ngươi.

Tích Nhân cung tay:

- Cũng nhờ ơn đại tỷ.

Nhưng hần rụt rè:

- Tích Nhân đã không thể luyện thành tầng thứ mười huyền âm thần công. Tích Nhân có chết vì tuyệt chứng của mình cũng không sao. Chỉ xấu hổ là không hoàn thành lời căn dặn của đại tỷ.

Nữ nhân có vẻ thương hại:

- Rõ là ngốc tử. Ngươi đã có công lực như bây giờ, nhâm đốc khai thông còn lo tuyệt chứng gì nữa?

Và hỏi:

- Nhưng ngươi đã luyện môn nội công gì?

- Bạch ưng cho Tích Nhân một con thiềm thừ màu đỏ, sau khi ăn xong trong người phát sinh một luồng khí nóng càng lúc càng lớn mạnh, người lúc nóng lúc lạnh quá khổ sở, chẳng lẽ chờ chết, đánh liều áp dụng đường lối Thái âm thần công thử xem có dung hòa được không? May mắn là đã dung hòa được.

- Phải chăng hôm qua ngươi cũng vận dụng Thái âm thần công?

- Sợ không thành công tầng thứ mười thì không thể trị được tuyệt chứng, và đại tỷ quở trách nên đã cố gắng luyện. Không ngờ khi khí huyền âm lưu chuyển được vài vòng, thì khí dương cương lại phát sinh rất mạnh..

Hai luồng khí nóng lạnh mỗi lúc mỗi mạnh hơn, xung đột nhau dữ dội, nếu đại tỷ không trở về kịp thời thì Tích Nhân có lẽ đã chết ..

Nữ nhân nhắm mắt giây lâu:

- Người là một người có duyên phúc không ai bằng. Con tiểu bạch long ta nuôi dưỡng người vô tình mà hưởng, Hồng hỏa thiềm thừ vật ngàn năm khó tìm người riêng ở một nơi mà tới miệng. Lục dương chân khí trong người ta cũng tương đương với ba chục năm hỏa hầu cũng đã gom hết vào người người.

Tích Nhân nghe nói sụp gối:

- Vì Tích Nhân mà đại tỷ mất hết công lực! Tích Nhân không biết làm sao đền đáp. Đại tỷ nếu biết phương cách thu lại công lực xin thực hiện, Tích Nhân dù chết cũng không ngại.

Nữ nhân thở dài:

- Ta không còn công lực để vận công thu hút chân khí của người. Trước đây ta bị độc thương trầm trọng, tạm thời dùng công lực bản thân khống chế, khi mất công lực chất độc đã lan vào xương, dù người có truyền lại công lực cho ta, ta cũng không còn sống bao lâu nữa. Như vậy, chấp nhận lòng tốt cũng chỉ làm cho vô lâm mất đi một kỳ tài một cách vô ích mà thôi.

Nữ nhân nhìn hấn:

- Người không cần phải áy náy với ta. Thật sự ta đem người về đây bảo người luyện huyền âm thần công cũng không phải ý tốt muốn cứu mạng người mà chỉ muốn lợi dụng để thu lấy khí hàn âm giúp ta trở lại nhân dạng mà thôi. Hôm nay nếu ta không bị hại, thì người cũng chỉ là một người ở đây đợi chết!

Nghe nữ nhân nói, Tích Nhân thất vọng, nhưng nghĩ lại dù gì mình cũng mang ơn nữ nhân. Nếu không gặp nữ nhân, thì giờ đây đã là nằm xương trong mộ, nên cũng cứ nhiệt tình:

- Tích Nhân không mấy tin lời đại tỷ, nhưng dù đại tỷ có ý gì đi nữa, Tích Nhân còn sống đến ngày hôm nay cũng nhờ đại tỷ. Tích Nhân ngu muội, nhưng biết có cách gì phục hồi công lực cho đại tỷ thì dù phải mất mạng Tích Nhân cũng không từ nan.

Nhiệt tình của hấn làm nữ nhân cảm động, nhắm mắt giây lát như dần cảm xúc rồi hỏi:

- Người có chịu làm nghĩa tử của ta?

- Chẳng lẽ đại tỷ..

Nữ nhân u buồn:

- Nếu ta là một cô gái bình thường có chồng lúc mười lăm mười sáu thì con của ta cũng phải ở trạc tuổi người.

Tích Nhân rất tôn trọng mẫu thân mình, tự hỏi hôm nay nhận một người đàn bà khác làm mẹ có xúc phạm đến thân mẫu mình hay không, lấy làm khó nghĩ. Nữ nhân thấy hấn chần chừ, thở dài:

- Ta muốn thành toàn cho người vì cũng muốn nhờ người giúp ta vài việc quan trọng. Nhưng người thấy khó khăn thì thôi!

Tích Nhân vội quỳ gối:

- Không hiểu đại tỷ muốn dạy Tích Nhân làm việc gì, nhưng dù khó thế nào Tích Nhân cũng sẽ rán hết sức mình. Mẫu thân mất sớm trong đau khổ nên Tích Nhân không thể gọi ai khác là mẹ. Xin đại tỷ tha thứ cho. Tích Nhân xin bái đại tỷ làm sư phụ hay nghĩa tỷ. Dù danh xưng gì, từ nay cũng cung phụng dưỡng như người thân thương nhất của mình.

Nữ nhân im lặng giây lâu:

- Ta muốn thành toàn vô công cho người, nhưng những ngày sắp đến, ta sẽ hoàn toàn bất lực, người phải chăm lo cho ta không tránh khỏi đụng chạm, bỏ đi ngăn cách nam nữ bất thân. Ngoài danh nghĩa con lo cho mẹ thì khó có danh nghĩa nào làm cho ta không áy náy. Nhưng thôi, ta cứ coi người như nghĩa đệ.

Tích Nhân mừng rỡ:

- Đa tạ đại tỷ.

Lúc ấy bạch ưng trở về mang theo một trái mật rắn rất lớn cho Tích Nhân, Tích Nhân vuốt ve bạch ưng chỉ nữ nhân:

- Đây là nghĩa tử của ta, từ nay tiểu ưng cũng phải thân thiện với người. Kiếm món ngon vật quý đem về cho người dùng.

Bạch ưng nhìn nữ nhân gật đầu, rồi bay lên cây. Nữ nhân khen ngợi:

- Con bạch ưng này thông linh quá chừng, có nội lực hùng hậu, biết cách tấn công người khác có lẽ đã từng được cao nhân nuôi dưỡng, sau này người ra giang hồ có nó đi theo sẽ là một trợ thủ đáng kể.

Tích Nhân rửa quả mật dâng cho nữ nhân:

- Xin đại tỷ dùng quả mật này, có lẽ nó cũng rất hiếm quý.

Nữ nhân:

- Người đứng là đứa em tốt, nhưng ta chưa muốn người nhìn thấy hình thù kỳ dị của ta, người hãy nuốt đi.

Tích Nhân:

- Đại tỷ có sự ủy kỵ thì để tiểu đệ đi ra xa một chút.

Nữ nhân:

- Thôi, để ta xem khi thấy mặt mũi gớm ghiếc của ta người có còn can đảm nhận ta làm đại tỷ nữa hay không?

Nữ nhân đưa tay kéo bỏ bao che mặt, đôi mắt thật sắc nhìn Tích Nhân.

Khi nữ nhân đưa tay lên, Tích Nhân đã thấy bàn tay lông lá đen thui như tay vượn, và nữ nhân kéo bỏ khăn che mặt, thì cả bộ mặt cũng đầy lông lá như mặt vượn, mặt khỉ, kỳ dị vô cùng.

Tích Nhân nhím mắt nhìn nữ nhân, hiểu vì sao nữ nhân phải che kín cả người. Đàn bà ai không quý sắc đẹp? Nữ nhân có vóc dáng, mái tóc đẹp vô cùng, không ngờ mặt mày lại kỳ dị như vậy và với mặt mày thân thể như vậy nữ nhân đã phải chịu đựng biết bao nhiêu đau khổ? Tự nhiên Tích Nhân cảm thấy thương nữ nhân vô cùng, quỳ gối ôm lấy bà:

- Đại tỷ, mong người đừng quan tâm tới ngoại hình. Biết đại tỷ đau khổ thể này tiểu đệ càng thương quý đại tỷ hơn.

Nữ nhân cảm động, sa lệ nghẹn ngào hai tay ôm lấy đầu hân:

- Người..người thật là đứa em.. rất tốt.

Bà ngừng giây lát:

- Người đã có nội lực không ai bằng, nhưng chưa học biết quyền chưởng, khinh công, kiếm pháp..để thật sự trở thành một cao thủ. Ta muốn sống thêm một thời gian ngắn nữa để chỉ điểm cho người..

Tích Nhân từ nhỏ sống trong tình thương yêu của mẹ, nay nữ nhân đề nghị nhận làm con, không muốn xúc phạm đến mẹ ruột, nên chỉ nhận làm nghĩa tử, nhưng trân quý nữ nhân vô cùng, vui sướng:

- Đại tỷ đã có cách để duy trì mạng sống, thì hãy sống mãi, cố sống mãi với tiểu đệ..

Nữ nhân than thở:

- Hỡi ơi! Mấy chục năm ta chỉ sống trong cô độc. Độc lai độc vãng. Hôm nay ta mới biết ra con người ở đời có người thân, được sống trong tình thương yêu là hạnh phúc vô giá trên đời!

Bà ta thở dài:

- Có lẽ ta có thể sống được vài tháng, nhưng người sẽ khổ sở vô cùng. Âm dương tỷ ngộ cốt sẽ lần lần làm gân cốt ta bạc nhược. Ta sẽ không khác gì một người bệnh không nhắc được chân tay, hàng ngày phải nhờ chân khí của người hộ trì kinh mạch, trấn áp chất độc. Hàng ngày vào giờ tỵ, giờ Ngọ, thân thể ta lạnh run,

nóng sốt, người ngoài dùng chân khí trấn áp còn phải sưởi ấm, quạt mát cho ta không hiểu người có chịu nổi khổ cực hay không?

- Dù làm bất cứ việc gì mà đại tỷ được sống, thì dầu sôi lửa bỏng, tiểu đệ cũng không ngại hưởng chi chỉ mấy việc tầm thường ấy!

Hắn hỏi:

- Chất độc trong người đại tỷ là gì? Có thuốc gì để trị dứt?

- Ngoài thuốc giải của Ngũ độc giáo ra không có thuốc gì. Hơn nữa, ta bắt ngờ mất hết công lực, chất độc đã lan ra, khó còn có cơ cứu vãn. Thì giờ chúng ta không nhiều, không nên nghĩ chuyện viễn vông nữa. Bây giờ ta chỉ người cách truyền công hộ trì kinh mạch cho ta và giờ tỷ giúp ta chịu đựng cơn nóng rét.

Tích Nhân chú ý lắng nghe nữ nhân giải nghĩa về kinh mạch, cách vận công đưa nội lực của mình vào kinh mạch người khác ra sao, nhất nhất Tích Nhân ghi nhớ, và sau đó thực hành ngay. Song song với đưa chân khí vào kinh mạch nữ nhân, hắn cũng vận công biến nội lực thành khí nóng hay lạnh toát ra khỏi cơ thể để sưởi ấm hay làm mát dịu lại thân thể của bà ta.

Sau giây phút thực hành, nữ nhân vừa ý:

- Xem ra ta có thể đủ thời gian truyền lại hết võ nghệ cho người.

Bà ta nói tiếp:

- Hiện giờ ta còn khỏe để ta nói cho hiền đệ biết ta là ai, vì sao có hình dạng góm ghềnh thế này và nguyên nhân nào ta đã đưa hiền đệ về đây. Sau khi ta mất hiền đệ cũng phải thay ta hoàn thành vài công việc còn dang dở.

- Tiểu đệ cung kính nghe đại tỷ.

Nữ nhân hắn giọng:

“ Ta tên là Trần Kỳ Anh, vốn là tam công chúa của Hán vương Trần Hữu Lượng. Khoảng bốn năm chục năm trước gia gia ta đã cùng với các lộ anh hùng của Minh giáo khởi binh chống quân Nguyên. Gia gia ta chiếm cứ cả vùng tây nam Trung nguyên, bao gồm các đất Cấn, Hồ, Quảng, binh lực hàng trăm vạn, xưng đế ở Thái Thạch. Để thống nhất lực lượng nghĩa quân và thống nhất Trung nguyên, gia gia ta cử đại binh đánh Chu Nguyên Chương cũng là một lực lượng của Minh giáo chiếm cứ vùng Giang Triết. Chẳng may trong trận chiến sinh tử ở hồ Thắm Dương, gia gia bị tên mà thác, binh lực tan vỡ. Các tướng đã tôn anh ta lên làm vua chạy về Vũ Xương. Sau trận chiến Thắm Dương quân lực của chúng ta gần như tan vỡ nên Chu Nguyên Chương thừa thắng tiến đánh, và không thể nào chống cự nổi. Lúc bấy giờ ta mới sinh ra và mẫu thân ta đã ký thác cho một võ sĩ trung thành là Phó Đồng. Phó tướng quân đã mang ta sang Đại Việt ẩn tránh. Chúng ta tạm ở trong các thị trấn một thời gian, hòa đồng với người Việt để không ai biết tung tích. Bảy năm sau, Phó tướng quân đưa ta lên một thạch động kể rõ gia thế, yêu cầu ta dốc hết tâm trí luyện tập võ công để sau này liên lạc lại với các tướng lãnh đang ẩn náu, con cháu họ đang lưu lạc để hưng khởi lại Hán triều. Gia gia và mẫu thân ta đều xuất thân từ võ lâm, nên trong lúc có binh lực trong tay cũng đã gom tụ nhiều bí cấp, kỳ trân dị thảo giúp cho người tập võ mau tiến bộ. Bộ bí kíp võ công mà mẫu thân ta giao cho Phó tướng quân là Lục dương thần công của Thiếu Lâm, khinh công vân long tam hiện của Thiên long tự, kiếm pháp của Võ Đương, Côn Luân, Thanh Thành, Hoa Sơn, Nga Mi và ngay cả bổng pháp của Khất bang.. Nhờ những thứ kỳ được giúp tăng chân khí, sau mười năm luyện tập, dù chưa qua hết tầng thứ mười Lục dương công, ta đã trở thành một cao thủ khó tìm địch thủ. Sau ấy ta cùng Phó Đồng qua đất Hồ Quảng cùng với một số cao thủ của Hán quân năm xưa như Tô Khang, Trương Dịch, Bành Quan, Mã Khởi..thành lập Phượng Hoàng bang. Trong lúc chúng ta phát triển thế lực, thì một số cao thủ từng theo Thục vương Minh Ngọc Trần cũng thành lập Di Lạc hội. Một số cao thủ Minh giáo năm xưa cũng oán hận Chu Nguyên Chương là một tín đồ trước theo Minh giáo khởi nghĩa, nhưng rồi khi có thế lực lại phản giáo, giết chết Minh vương Hàn lâm Nhi. Khi thống nhất đất nước, thành lập triều đình đổi quốc hiệu Đại Minh nhưng thực chất không những hoàn toàn bỏ ngoài tai tôn chỉ Minh giáo, mà còn tìm cách làm tan rã thế lực Minh giáo, tàn sát cao thủ của giáo phái này nên buộc họ phải trốn tránh và bí mật thành lập Bạch Liên giáo. Ở vùng Ngô Việt, những cao thủ của Trương Sĩ Thành, cũng lẫn lộn thay tên đổi họ trà trộn và phát

triển Hải sa bang. Cao thủ của Đại Lý năm xưa muốn phục quốc cũng thành lập Thiên long hội...Nhưng Phượng Hoàng Bang, Bạch Liên Giáo và Di Lặc Hội là ba thế lực đông người mạnh của nhất.

Trần Kỳ Anh cười mỉa mai:

- Cùng một lúc muốn chống lại bọn “Chu cầu”, nhưng chưa làm làm cho tay chân họ Chu rụng một sợi lông, thì chúng ta tìm cách thống lĩnh, thu tóm lẫn nhau. Do sự xung đột xảy ra thường xuyên, cao thủ giao đấu liên tiếp, ta mới biết công lực của mình còn thua giáo chủ Bạch Liên Giáo rất xa, nên quyết tâm phải hoàn thành Lục dương thần công. Ta giao hết mọi việc cho Phó Đồng và bốn vị “tứ đại tướng” Tô, Trương, Bành, Mã về đây ẩn cư. Không may, trong lúc ta đang vận khí ở giai đoạn khó khăn nhất của tầng thứ mười Lục dương công, Phó Đồng đến bất ngờ. Ông ta bị thương nặng, vào thạch động gặp ta kêu lên một tiếng “công chúa” thống thiết rồi ngã ra chết. Vì xúc động, chân khí đi ngược đường, ta cũng ngã ra bất tỉnh.

Tỉnh dậy ta đem Phó tướng quân về Tổng đàn Phượng Hoàng bang mới biết chúng ta bị Di lặc hội, phối hợp với Ngũ độc giáo tấn công. Để bảo toàn lực lượng, Phó tổng quản đã liều mình tử chiến. Trong Phượng Hoàng bang, ông ta là người có võ công cao nhất, cũng cùng luyện Lục dương thần công như ta, nhưng ông có hỏa hầu cao hơn và nhiều kinh nghiệm chiến đấu hơn.

Ta đi tìm Di lặc hội và Ngũ độc giáo trả thù cho Phó tướng quân, ông không khác gì nghĩa phụ của ta. Ta cũng cố luyện thêm Lục dương công, nhưng từ ngày chân khí đi ngược đường ngã ra bất tỉnh, Lục dương công của ta chẳng những không tiến bộ mà người ta sau đó ngứa ngáy khó chịu rồi lông đen mọc ra khắp mình mẩy. Ta từ một cô gái được truyền tụng là Phượng Hoàng tiên tử, trở thành người không dám gặp ai, để ai thấy mặt, và tiếng nói của ta cũng cứng dần. Ta từ người lần lần biến thành vượn!”

Nghe Kỳ Anh kể tới đây, Tích Nhân xúc động, ôm lấy vai bà kêu lên nghẹn ngào:

- Đại tỷ!

Kỳ Anh cảm nhận được sự xúc động của hân, nắm chặt tay hân như thắm tỏ lời cảm ơn, rồi kể tiếp:

“Là một con người ai cam tâm để cả thân thể mọc đầy lông lá không khác khỉ vượn, nhất là một cô gái như ta. Ta ra lệnh cho bang chúng Phượng Hoàng bang ngưng hoạt động, rút vào bóng tối, tập luyện võ công, còn ta lo chữa chứng bệnh lạ của mình. Ta tự nghiên cứu, biết những võ công của Phật môn, người luyện phải từ từ mà tiến, không thể nôn nóng để đạt thành, ta đã nôn nóng, đã để chân khí chạy ngược đường đó là một nguyên nhân, nguyên nhân thứ hai, ta là nữ nhân lại tập luyện khí thuần dương đã làm cho con người thay đổi nhưng chỉ chưa nhìn thấy! Tóm lại, khí cương dương là nguyên nhân chính thay đổi nhân dạng của ta, muốn chữa trị, thân thể ta phải thu hút được khí chân âm, hay dùng kỳ bảo gì có thể phát sinh khí chân âm trong người, rồi theo đường hướng luyện khí dung hóa nó mới trở về nhân dạng.

Ta điều tra biết Ngũ độc giáo đã có thể nuôi một giống rắn rất hiếm quý ít khi tìm được là giống tiểu bạch long để tăng nguyên khí cho người luyện võ. Và đó là bảo vật trấn sơn của họ. Thân thể của bạch long kỳ đặc ở chỗ là sống trong điều kiện lạnh lẽo thì ai may mắn ăn được thân thể sẽ thọ đắc trên mười năm công lực chí dương, ngược lại sẽ thọ đắc được khí chân âm. Ta đã đánh cắp được con bạch long của Ngũ độc giáo, nhưng trong lúc bỏ chạy bị trúng tý ngộ trụ hồn trâm của giáo chủ Ngũ Độc.

Trước đây để đi tìm vật chí âm, ta đã từng biết qua xà khê và xà động ở Đại Việt, nên cướp được bạch long, ta bôn ba đến xà động và tập cho bạch long quen sống trong nước nóng, ta trồng tử diệp thảo, một loại cỏ độc khắp hòn cù lao đá giữa hồ, nó chẳng những xua đuổi rắn rết không dám lên cù lao, mà người thường bước chân tới cũng bị trúng độc mà chết. Tiểu bạch long phải sống trong điều kiện mới ba năm mới phát sinh hiệu dụng ta cần, vì thế sau khi bố trí, ta lại về Hồ Quảng, liên lạc với bang chúng khuyến khích họ luyện công, lần quanh tổng đàn Ngũ độc giáo để tìm thuốc giải. Khi bị trúng âm dương tý ngộ cốt, ta phải cố sức chạy, độc ở trong người quá lâu nên không cách gì vận công trục xuất ra ngoài. Ta chỉ dồn chúng vào một chỗ. Ngăn chặn không cho lây lan. Vì luôn luôn phải dùng một phần công lực để không chế chất độc, không dám kịch chiến với cao thủ nên mấy năm ta cũng chưa thể gần gũi giáo chủ Ngũ độc giáo để lấy thuốc giải như ý muốn. “

Nữ nhân cười:

- Không ngờ trời xui khiến ta tổn hao tâm huyết cho con bạch long, người không biết ở đâu mò tới và dùng nó. Ta giận điên người, muốn ăn thịt uống máu của người, nhưng lại sớm phát hiện người bị chứng thất

âm tuyệt mạch, một tuyệt chứng nhưng là điều kiện trăm năm khó gặp để luyện huyền âm thần công, một bí cấp ta đã tốn nhiều năm trời điều tra và mới lên tận Huyền âm cung ở Trường bạch sơn đánh cắp. Biết người có điều kiện tốt như vậy, thay vì giết người, ta đã mang người về đây để người luyện huyền âm công. Dĩ nhiên không phải muốn cứu mạng người, mà mong sử dụng người, để khi người vừa hoàn thành, thì ta thu hút huyền âm chân khí trong người của người. ”

Nữ nhân hỏi:

- Người đã hiểu âm mưu ác độc của ta chưa?

Tích Nhân thở dài:

- Đại tỷ ở trong một hoàn cảnh bắt buộc phải như vậy. Nghe đại tỷ kể lại, tiểu đệ chẳng những không chút hờn oán nào mà lại thấy ân hận, và thương đại tỷ hơn. Hiện giờ không biết phải làm sao để đền bù cho đại tỷ. Nếu được, Tích Nhân dù chết cũng chẳng từ nan.

Nữ nhân:

- Trong cõi u minh có những sắp xếp mà con người không hiểu được. Người đến xà động, bị ta dùng luyện huyền âm khí âm mà lại hoàn thành Thái Ất thần công đều đâu phải ý người mà hoàn toàn như do đất trời xui khiến. Có lẽ kiếp trước ta đã mang nợ nần gì với người nên kiếp này phải trả.

- Kiếp này không trả được. Tiểu đệ cũng nguyện kiếp sau sẽ trả hết ân nghĩa mà đại tỷ đã ban cho.

Tích Nhân nhiệt thành:

- Không hiểu có tiền kiếp hay không, nhưng từ lúc gặp đại tỷ, dù lạnh nhạt, hắt hủi, nhưng tiểu đệ lúc nào cũng cảm nhận có cái gì thân thiết một cách kỳ lạ đối với đại tỷ, như thân thương tự bao giờ..

Kỳ Anh:

- Thật vậy sao? Ủ nhỉ! Ta định lợi dụng người, nhưng ta cũng thấy người có cái gì thật đặc biệt, đi đâu ta cũng ...phân vân vì người.

Tích Nhân reo lên:

- Nhất định tiền kiếp đại tỷ và tiểu đệ không phải là mẹ con, anh em, thì cũng..

Kỳ Anh:

- Hừ! Người đã suýt nói bậy rồi!

Kỳ Anh la hấn dứt tiếng thì thân thể run lên. Hối hấn:

- Có lẽ đã giờ tỵ.

Tích Nhân vội vàng truyền công lực cho bà ta. Khi Kỳ Anh qua cơn nóng lạnh, Tích Nhân chân thành:

- Thạch động cũng vậy mà ở đây cũng vậy, không có chỗ nào có thể để đại tỷ có thể nằm nghỉ mà không bị khí lạnh xâm nhập. Xin đại tỷ dựa vào người tiểu đệ mà ngủ. Đại tỷ phải ngủ mới được.

Kỳ Anh thở dài, rồi dựa vào ngực hấn. Khi Kỳ Anh thở đều, Tích Nhân nhìn mặt mày tay chân Kỳ Anh càng thương cảm, hấn không một chút động đậy, suốt đêm ngồi vận khí để sưởi ấm giấc ngủ của bà.

Kỳ Anh ngủ một giấc bình thản cho đến sáng. Mở mắt thấy Tích Nhân vẫn ngồi yên, cảm động:

- Nhân đệ!

Chỉ hai tiếng nhưng chứa đầy thương yêu, thân thiết.

Tích Nhân cũng mở mắt ân cần:

- Đại tỷ trong người thế nào?

- Ta cảm thấy rất khỏe. Nhưng người chắc cả đêm không ngủ, hãy điều tức giây lát đi.

Kỳ Anh chống tay ngồi lên, nhưng mới bước xuống tảng đá đã xiêu xiêu ngã. Tích Nhân vội đỡ bà:

- Đại tỷ muốn đi đâu?

- Ta cần một chỗ vắng vẻ.

Tích Nhân ngơ ngác:

- Đại tỷ tìm một chỗ vắng vẻ làm gì. Ở đây có ai đâu ngoài đại tỷ và tiểu đệ?

- Thật là ngốc tử, con người mới ngủ dậy ai mà chẳng phải..

Tích Nhân vỡ lẽ:

- Tiểu đệ đúng là ngốc!

Biết Kỳ Anh muốn đi đâu, Tích Nhân đỡ bà đến một bờ cỏ cao rồi đi tránh. Khi thấy Kỳ Anh loạng choạng đứng lên thì trở lại dìu bà.

Từ đó, những giờ tỵ, ngọc Tích Nhân vận công hộ trì kinh mạch, ban đêm làm chỗ tựa cho Kỳ Anh ngủ, ngược lại, ngoài lúc Tích Nhân phải ngủ giầy lát, nướng cá cho hai người ăn, đưa mật rần hay trái cây bạch ưng mang về cho Kỳ Anh dùng, còn tất cả thì giờ Kỳ Anh ngồi dựa thân cây chỉ hẩn thu phát công lực, vận khí truyền âm, chưởng chỉ, khinh công, kiếm pháp các môn phái võ lâm Trung nguyên. Vì Kỳ Anh cử động khó khăn, chiêu thức bà ta phải dùng lời nói diễn tả nhiều hơn biểu diễn cho Tích Nhân xem nên sự hấp thụ của Tích Nhân rất chậm chạp. Tuy vậy Kỳ Anh hết lời khen ngợi và vui mừng. Vì theo bà sự tiến bộ của Tích Nhân cũng nhanh hơn dự định. Thời giờ qua mau, sức khỏe Kỳ Anh càng ngày càng yếu, sự hướng dẫn của bà cũng chậm lại và sự đi đứng của bà không còn như trước, Tích Nhân phải bế mỗi khi cần di chuyển. Một điều Tích Nhân cũng nhận thấy khi Kỳ Anh càng mất sức, thì lông lá trên mặt trên tay của bà ta cũng hình như rụng dần, một hôm ngứa ngáy khắp toàn thân, bà ta không muốn nói với Tích Nhân, nhưng rồi tối đó không thể không bật ra tiếng rên rĩ. Tích Nhân lo sợ:

- Đại tỷ cảm thấy như thế nào? Chuyện gì xảy ra?

Kỳ Anh hồn hên:

- Ta đang ngứa, ngứa như nứt da, xé thịt.. Có phải đã quá dơ bẩn hay không, người tìm cách.. Tìm cách đưa ta xuống hồ cho ta tắm rửa một chút xem thử có bớt không?

Hiện giờ Kỳ Anh đã không còn cử động chân tay nữa, đi đâu Tích Nhân phải bế bà ta, và ngay cả phải nhắm mắt để giúp Kỳ Anh cởi bỏ giải quyết những cần thiết của thân thể, thì làm sao để bà ta có thể tự tắm rửa được?

Tích Nhân xem Kỳ Anh không khác chị ruột có nghĩ đến những bất tiện giữa nam nữ cách biệt, nhưng cũng cho rằng dù phải làm thế nào đi nữa mà lòng chân chính, thì cũng chẳng có gì phải úy kỵ? Nghĩ vậy, Tích Nhân không ngại ngần, bế Kỳ Anh lội xuống hồ, một tay đỡ bà, nhắm mắt, cởi bỏ áo quần của bà ta. Kỳ Anh có chút hốt hoảng, nhưng rồi bà ta cũng thấy rằng không còn cách gì khác. Người nghĩa đệ đã khoáng đạt biến phải từng quyền, thì tại sao mình lại e dè?

Tích Nhân tắm cho Kỳ Anh, bế bà lên đặt ngồi dựa gốc cây, xuống hồ giặt giũ bộ quần áo bà đã mặc quá lâu cho sạch rồi nhắm mắt lên bờ mặc lại cho bà. Sau đó truyền chân khí, vận dụng sức nóng trong thân thể bốc ra sưởi ấm bà.

Kỳ Anh dựa lên người Tích Nhân, mắt ứa lệ, nhiều câu hỏi đặt ra trong đầu không hiểu giữa mình và Tích Nhân thật sự tiền duyên nghiệp chướng như thế nào? Tuy nhiên Kỳ Anh cũng thấy rằng những ngày bên hẩn dù trở thành một người bất lực, chịu nhiều khổ sở của thân thể, nhưng cũng cảm nhận những cảm giác êm ái thân thương kỳ diệu, những niềm vui chưa bao giờ có. Kỳ Anh chìm vào giấc ngủ với nụ cười trên môi.

Sáng dậy, Kỳ Anh vẫn còn ngủ, Tích Nhân cúi xuống nhìn người đại tỷ không tin ở mắt mình. Khuôn mặt của Kỳ Anh hôm nay đây đó vẫn còn một ít lông đen đúa, có chỗ ửng đỏ nhưng khuôn mặt của bà đã hiện rõ khuôn mặt của một giai nhân. Tích Nhân không tin ở mắt mình, nhưng nhắm mắt mở ra vẫn thấy không có gì thay đổi.

Kỳ Anh mở mắt, như thường lệ gọi:

- Nhân đệ!

Tích Nhân như cái máy:

- Đại tỷ!

Kỳ Anh thấy ngay ánh mắt của hắn:

- Người nhìn ta có vẻ kỳ lạ?

Tích Nhân bỗng Kỳ Anh ra bờ hồ:

- Đại tỷ nhìn xuống nước xem, thì hiểu tại sao tiểu đệ đã không thể không nhìn đại tỷ.

Kỳ Anh nhìn mặt mình dưới nước, nhìn hai bàn tay và cánh tay rồi bảo Tích Nhân:

- Người cho ta xem hai chân ta như thế nào?

Tích Nhân vén ống quần bà lên. Kỳ Anh nhìn bắp chân mình vẫn còn đầy lông, nhưng có lẽ cũng đã rụng nhiều, đôi mắt chợt rơi lệ:

- Có lẽ trước khi ta chết, ta có thể trở lại làm người.

Tích Nhân:

- Đại tỷ chắc chắn là một tuyệt thế giai nhân.

Kỳ Anh thở dài:

- Ta cũng chẳng đẹp gì lắm đâu. Nhất là trải qua bao nhiêu thời gian phải sống dưới hình dạng không khác gì khỉ vượn.

Từ hôm đó, người Kỳ Anh tiếp tục ngứa ngáy. Có khi Tích Nhân gãi, chà xát cho bà, có khi Tích Nhân bỗng bà đi tắm. Mỗi ngày lông trên người Kỳ Anh rụng thêm một ít, da của Kỳ Anh sau khi rụng lông đỏ và sần sùi, nên những khi tắm cho nàng, Tích Nhân cũng không mấy may có cảm giác ngại ngùng.

Một buổi sáng, sau khi tắm cho Kỳ Anh trong đêm, Tích Nhân mở mắt thấy người nằm tựa lên ngực mình là một cô gái, một tuyệt thế giai nhân. Khuôn mặt trắng như trứng gà bóc, đôi môi không thoa son mà đỏ hồng, lông mi cong vút. Hai bàn tay bỏ xuôi theo thân người cũng chẳng khác ngọc ngà. Tích Nhân không tưởng Kỳ Anh trẻ như vậy và đẹp như vậy. Tích Nhân lúc nào cũng trân trọng Kỳ Anh, trong lòng không bao giờ có chút tà niệm dù gãi hay tắm rửa lên da thịt, nhưng sáng hôm ấy hắn chợt thấy lòng băng khuâng, phải nhắm mắt không dám nhìn lâu, ngồi im nín thở cho đến khi Kỳ Anh thức giấc và gọi tên hắn như thường ngày.

Tích Nhân nhắm mắt, thở dài:

- Người ta ca tụng Hằng Nga nơi nguyệt điện, hay Tây thi, Dương quý phi ngày xưa tiểu đệ không hiểu những người đó có đẹp như Đại tỷ hay không?

Kỳ Anh ngạc nhiên:

- Nhân đệ nói gì vậy?

Tích Nhân không trả lời, lại bỗng bà lên ra hồ nước:

- Đại tỷ nhìn xuống hồ nước sẽ hiểu lời tiểu đệ nói.

Kỳ Anh nhìn xuống mặt hồ, nhìn hai bàn tay mình, rồi bảo hắn:

- Người cho ta xem những nơi khác trên người ta như thế nào?

Tích Nhân lại vén ống quần bà lên. Kỳ Anh nhìn bắp chân mình, bấy giờ đã trắng nõn như ngọc, lại ghen ngào:

- Ta đã hoàn toàn thật sự làm lại con người.

Tích Nhân ngờ vực:

- Đại tỷ trông chỉ độ trên hai mươi, cũng không lớn hơn tiểu đệ là bao, nhưng sao lại bảo mình đáng tuổi..

Kỳ Anh:

- Ta cũng không ngờ! Ta từ người biến thành vượn ở lúc vừa hai mươi ba tuổi. Hôm nay ta hoàn toàn trở lại hình dạng con người thì cũng giống như lúc hai mươi ba tuổi của năm xưa. Bây giờ ta thật vui, nhưng..

Kỳ Anh nhắm mắt thở dài:

- Có lẽ một vài hôm nữa, người đưa ta lên thạch động. Ta cảm thấy trong người đã yếu rất nhiều.

Tích Nhân:

- Lên thạch động lúc nào cũng được. Nếu tỷ tỷ muốn tiểu đệ đưa đi ngay.

- Ủ! Nếu đi bây giờ cũng được.

- Đại tỷ không cần tiểu đệ đưa đi..

- Người cứ giúp ta như mọi ngày, sau đó đưa ta lên thạch động.

Tích Nhân đã phải bồng và giúp Kỳ Anh việc bài tiết hàng ngày, nhưng hôm nay hần chợt cảm thấy hơi khó khăn, hình như phải lấy hết can đảm. Có lẽ bàn tay run run của hần cũng làm cho Kỳ Anh cảm nhận một cảm giác kỳ lạ, đôi má cũng chợt ửng hồng.

Đưa Kỳ Anh lên thạch động, bà ta bảo Tích Nhân để mình xuống nền, đẩy tảng đá như chiếc bàn giữa động sang một bên. Tích Nhân làm theo lời thấy dưới tảng đá một cái hầm lớn, bên trong để bốn cái hộp, Kỳ Anh dạy hần đem hết ra ngoài.

Tích Nhân lại bồng Kỳ Anh lên, đặt bà ta ngồi dựa lên người mình:

- Đại tỷ nhìn xem có thiếu thứ gì không?

- Dĩ nhiên là không. Không ai biết nơi đây ngoài ta, Phó tướng quân đã chết, và người. Những gì người mới đem ra là tài sản quan trọng nhất của Phượng hoàng bang và của ta. Bốn cái rương này, rương thứ nhất đựng sách vở. Tất cả đều là võ công bí kíp, từ nay ta mong người bảo quản sử dụng cho đúng. Chọn nhân tài có căn cơ đức độ mà truyền thụ. Hộp thứ hai để Phượng hoàng ngọc lệnh bài và danh sách bang chúng. Phượng hoàng ngọc lệnh là lệnh bài của bang chủ Phượng hoàng bang, bang chúng thấy nó như thấy bang chủ. Đáng lẽ ta phải trình trọng thấp bàn hương án hai tay truyền lại cho người, nhưng tay chân ta đã bất động..

Tích Nhân biết Kỳ Anh đang trời trần, xúc động ôm bà bật khóc:

- Đại tỷ! chẳng lẽ.. đại tỷ trời trần với tiểu đệ!

Đôi mắt trong trẻo, tinh anh của Kỳ Anh cũng long lanh giọt lệ, nhưng rồi cười nhẹ:

- Người đã là một thanh niên to lớn mà mỗi chút mỗi khóc hay sao? Ta đã chết đâu? Có thể cũng còn phiền người thêm vài ngày nữa.

Tích Nhân trong tiếng nấc nghẹn:

- Nhưng tiểu đệ cảm thấy..

Hần bồng bà đứng lên:

- Tiểu đệ đưa đại tỷ đi khỏi nơi này, tìm thần y điều trị.

Kỳ Anh gắt:

- Người điên rồi hay sao? Người cũng biết mạng ta chỉ còn ngày giờ hay sao? Ta đã bảo không có thần y nào có thể cứu chữa nổi.

Nghe Kỳ Anh lớn tiếng rồi thở hổn hển, Tích Nhân vội bồng bà trở lại, ngồi xuống sàn dựa lưng vào vách đá, nước mắt lăn chã tuông rơi. Kỳ Anh nhẹ nhàng:

- Người truyền một ít chân khí cho ta. Ta có thể sống thêm vài ngày, nhưng những ngày này ta chỉ hoàn toàn sống nhờ vào chân khí của người.

Tích Nhân đặt Kỳ Anh xuống nền đá để bà dựa vào mình thúc đẩy chân khí vào người bà. Kỳ Anh:

- Ta chết khi đã có thể nhìn thấy mình trở lại hình dáng con người và cũng được chết bên cạnh một người thương quý ta chân thành ta vô cùng mãn nguyện. Sinh ly tử biệt là chuyện thường của đời người. Người là nam nhi đại trượng phu, không nên hờ hững mỗi chút là rơi lệ. Ta mong những ngày còn lại của ta được vui và nhìn thấy người vui vẻ.

Tích Nhân nuốt nước mắt, vừa chuyển chân khí, vừa bồng Kỳ Anh lên:

- Tiểu đệ đưa tỷ tỷ ra ngoài, ra khỏi khu vực này để tỷ tỷ có thể nhìn thấy cảnh đẹp thiên nhiên.

Kỳ Anh mỉm cười:

- Người muốn đưa ta đến đâu thì đi, nhưng thạch động chỗ đưa ta trở về.

Tích Nhân ra thạch động, một tay kẹp Kỳ Anh, một tay đu dây lên đầu núi. Dù tay kẹp một người nhưng đôi chân đạp lên thành đá phóng lên, tay chụp sợi dây, Tích Nhân nhanh nhẹn không khác con vượn phóng mình lên cây. Đặt chân xuống đầu núi, hắn vội lấy hai tay bồng Kỳ Anh và hỏi:

- Đại tỷ có mệt không?

Kỳ Anh mỉm cười, nụ cười làm đôi mắt Tích Nhân ngưng ngẩn:

- Ta không mệt mà vui vì thấy khinh công Nhân đệ giang hồ hiện nay không ai qua được.

- Tất cả đều nhờ đại tỷ chỉ điểm. Tích Nhân nói như cái máy, nhưng đôi mắt như bị khuôn mặt, cặp mắt và đôi môi Kỳ Anh thôi miên.

Bắt gặp ánh mắt của hắn, đôi má Kỳ Anh ửng hồng làm cho nàng càng xinh đẹp, và Tích Nhân như cái máy, như miếng kim loại trước cục nam châm cúi xuống nàng. Kỳ Anh kêu lên:

- Nhân đệ! Người..

Tích Nhân rung mình, ngồi xuống đất, lắc đầu mấy cái cho bình tĩnh, lấy tay đánh vào má mình:

- Tiểu đệ thật vô lễ, thật hồ đồ..

Tích Nhân tự đánh đến tát thứ ba, thì Kỳ Anh kêu lên:

- Dừng điên nữa! Dừng lại đi!

Tích Nhân dừng đánh thở dài:

- Tha lỗi cho tiểu đệ! Tiểu đệ chẳng phải kinh mạn, nhưng tỷ tỷ ..

- Người thấy ta đẹp lắm phải không?

Tích Nhân thở dài:

- Tiểu đệ không hiểu Tây thi, Dương quý phi năm xưa như thế nào, nhưng tỷ tỷ là một người mà tiểu đệ chưa thấy ai đẹp bằng. Một người như tỷ tỷ thì nam nhân dù gỗ đá cũng bị thu hút. Tiểu đệ cũng vậy.

Kỳ Anh nhìn hắn:

- Có lẽ người là một tên háo sắc. Khi gặp người ta xem gân cốt kinh mạch đã biết người còn con nít mà đã mất thân đồng trinh.

Tích Nhân chột buồn:

- Có thể tỷ tỷ nói đúng. Tiểu đệ là một tên háo sắc. Chính vì thế mà suýt chết sớm vì bị nữ nhân lợi dụng.

- Người lợi dụng người xinh đẹp lắm phải không?

- Nếu so với tỷ tỷ thì không khác gì gà so với phượng, nhưng lúc đó tiểu đệ tưởng nàng là tiên trên đời, và tốt với tiểu đệ không ai bằng.

- Thật vậy sao?

Tích Nhân cười buồn, kể lại mình là một đứa trẻ cha mẹ chết sớm như thế nào, sống khổ cực ra sao, gặp Thu Hà nhìn ra cây đằng tiên, sắp mưu lợi dụng như thế nào nhất nhất kể lại cho Kỳ Anh nghe. Nàng cảm động:

- Ta không ngờ Nhân đệ trải qua nhiều đắng cay như thế. Nhưng trong cõi mệnh mông hãn có sự sắp xếp nào đó, nên cũng v

6. Chương 6: Kết Tình Bằng Hữu

Sau khi Kỳ Anh mất Tích Nhân thương nhớ không nguôi, tất cả những hình ảnh của nàng, dù lúc Kỳ Anh cả người lông lá không khác khỉ vượn, đến khi trở về với hình dạng thực sự trông như mới trên hai mươi xinh đẹp tuyệt trần, Tích Nhân đều thấy thân thương yêu quý vô cùng. Hắn không muốn rời bỏ nơi nhiều kỷ niệm này, nên vẫn tiếp tục ở lại và vâng lời Kỳ Anh hàng ngày nghiên cứu thêm kiếm chiêu, quyền pháp từ những bí lục nàng lưu lại. Mấy tháng sau, Tích Nhân thấy rằng đi đâu ở đâu hắn cũng không thể quên Kỳ Anh, như vậy tại sao phải ở mãi trong đây vực? Hắn có những bốn phận mà người mẹ hiền trước khi chết trông cậy. Hắn cũng phải làm những gì mà Kỳ Anh đã mong mỏi ở hắn trước khi mất nữa chứ? Vào một buổi chiều, Tích Nhân nói lời giã biệt bạch ưng, con vật như cũng hiểu ý, sáng hôm sau nó không rời thung lũng sớm như thường lệ. Khi hắn vào thạch động đẩy hòn đá to lấy Phượng hoàng ngọc lệnh, và ít châu ngọc phòng thân, đu dây lên vực đá, bạch ưng bay theo vùn vụt trên đầu. Vì không biết đang ở đâu, nhưng nhớ trước đây Kỳ Anh đưa đi hướng tây bắc, bây giờ Tích Nhân xuống núi nhắm hướng đông nam, bạch ưng lại đáp xuống gần áo hắn. Mấy lần như vậy, Tích Nhân hỏi:

- Phải chăng tiểu ưng muốn đưa ta đi đâu? Nếu vậy cứ bay thấp dẫn đường.

Bạch ưng đảo một vòng rồi là nhắm hướng nam bay đi. Tích Nhân chạy theo. Đây là vùng núi cao chốn chớ, sườn núi có khi thẳng đứng, liên tiếp chập chùng. Chim ưng bay trên không, nhưng Tích Nhân đi dưới đất, dù khinh công có thể phi qua bờ bụi, phóng qua gộp đá, nhưng lên xuống một ngọn núi cũng mất khá lâu. Bạch ưng tiếp tục vùn vụt chờ hắn. Mãi đến chiều đến một thung lũng nhỏ, cỏ xanh mơn mớn, suối chảy róc rách, thông reo, én liệng, hươu nai từng bầy, cảnh sắc rất đẹp. Bạch ưng bay lên một ngọn đồi, Tích Nhân chạy lên theo, thấy đỉnh đồi bằng phẳng, ở giữa đỉnh có một gian nhà gỗ nhỏ đã hoang tàn, dây leo che phủ. Bạch ưng đậu trên mái nhà. Tích Nhân xô cánh cửa, và chờ đợi giấy lát cho mùi xú uế bay tản mới bước vào. Ành sáng mờ mờ trong căn nhà cho Tích Nhân thấy trong nhà nhện giăng kín, trên chiếc bàn gỗ đóng kín bốn phía như cái tủ ở giữa nhà để một cái hộp đen dài. Bên trong, sát vách, trên bộ ván một cụ già mặc bạch bào đang ngồi nhắm mắt theo tư thế tọa thiền, ngoài ra không có gì cả.

Tích Nhân cung kính vòng tay:

- Xin kính chào tiền bối.

Cụ già không lên tiếng. Tích Nhân chào lần thứ hai cụ già cũng không trả lời. Nhìn nhện giăng khắp nơi, lắng nghe cụ già không có hơi thở. Tích Nhân biết cụ già có lẽ là chủ nhân của bạch ưng và đã chết từ lâu. Với bạch ưng, mấy tháng nay Tích Nhân xem nó không khác gì bạn của mình nên nên quỳ gối dập đầu cung kính:

- Không biết tiền bối đã qui tiên, mở cửa xúc phạm làm động đến di thể xin tiền bối tha thứ.

Tích Nhân lạy đến lạy thứ ba, những tiếng lè xè bỗng vang lên, chiếc hộp đen trên bàn di chuyển từ từ lên cao, và phía dưới một cái hộp đen khác được nâng lên, và chiếc hộp đen chợt bị đẩy nhanh ra ngoài, gần mép bàn. Trên đầu hộp có mảnh giấy nhỏ: “Hải tứ! Hộp này tặng người”.

Tích Nhân nâng chiếc hộp lên thấy nhẹ nhàng, mở ra xem, bên trong có chiếc áo đen dệt bằng một thứ tơ đặc biệt, sờ tay lên thấy mát lạnh, một hạt châu, một cây trủy thủ đen nặng chình chịch, một quyển sách dày với một phong thư:

“Ta là Trương Thái Thanh, giáo chủ đời thứ mười hai Ngũ độc giáo. Ngũ độc giáo nổi tiếng giang hồ, nhưng chuyên dùng độc, còn võ công chân chính thì thua xa các võ phái ở Trung Nguyên. Ta rất khó chịu vì việc này, vì thế để công tìm tòi mong sáng chế cho Ngũ độc giáo một môn võ công đặc biệt. Một hôm dạo chơi

ở hồ Động đình ta thấy giống chim ưng bay liệng bắt cá, thân pháp, móng vuốt kỳ ảo vô cùng. Chim ưng đã thu hút ta, vì thế sau đó cho người tìm chim ưng đem về nuôi, tập luyện cho thân quen, rồi hàng ngày nghiên cứu thân pháp của chúng. Ta say mê nghiên cứu võ công từ chim ưng, không muốn bị ai quấy nhiễu nên ở riêng một mình, quên hết công việc của Ngũ độc giáo và người vợ trẻ, kém hơn ta gần ba chục tuổi và mới có đứa con thôi nôi. Sau năm năm ta sáng chế được một bộ trảo pháp đặt tên là thiên ưng trảo, và một bộ khinh công đặt tên Thiên ưng phi đằng. Ta vui mừng từ nơi ẩn cư trở về Ngũ độc giáo để khoe với Tần Giáng Tiên, vợ ta và mọi người. Ta dùng khinh công thiên ưng phi đằng trở về trong đêm, khinh công của ta đã qua tất cả những trạm canh mà cao thủ bản giáo không ai phát giác được. Hỡi ôi! Vì thế mà ta chứng kiến cảnh đau lòng. Giáng Tiên mà ta tưởng đang chờ mong, sẽ bất ngờ vui mừng ngày trùng phùng và sự thành tựu của ta, thì nàng đang trong vòng tay sư đệ ta. Ta muốn giết chúng, nhưng nghĩ lại ta đã bỏ đi quá lâu, ta cũng có lỗi và chắc chắn đứa con gái của ta sau này biết ta giết mẹ nó cũng sẽ vô cùng đau khổ. Vì thế, ta đã âm thầm ra đi. Ta đến chỗ này, thấy cảnh sắc rất đẹp nên quyết định ẩn cư và thể không bao giờ trở về Trung nguyên nữa. Hơn mười năm, để quên đời, ta chú tâm nghiên cứu võ công, lại thấy thiên nhiên là thầy dạy võ công siêu việt nhất trên đời. Không có sức mạnh nào bằng sức mạnh của gió bão, gió bão có thể xô ngã cây to, cành lớn, nhưng không thể làm ngã cộng cỏ non. Không có sức mạnh nào như thác, nhưng thác không làm nứt mẻ bờ đá. Không có gì cứng như đá, nhưng đá lại bị nước xoi mòn. Cái lý nhu cương thật khó lường, cương có thể thắng nhu nhưng nhu cũng có thể thắng cương. Ta cũng nghiên cứu, đối chiếu võ công của các môn phái, từ quyền chưởng đến binh khí ta lại thấy hoa dạng, rườm rà có khác nhau, nhưng rút lại thì căn bản cương hay nhu cũng giống nhau. Chiêu thức càng bỏ bớt huê dạng càng là chiêu thức độc đáo. Thiên ưng trảo của ta sáng chế từ bảy mươi hai đường, dần dần rút xuống, và cuối cùng ta thấy rằng nếu tâm ta thanh tĩnh, đứng trước kẻ thù dữ coi như trẻ con, trước gió lớn không ngại, trước lửa dữ không màng, chiêu thức tùy tâm mà phát, tùy cương, tùy nhu, ra chiêu mà vô chiêu, hữu thức mà vô thức, tùy ý, tùy tâm mới là tuyệt chiêu, tuyệt thức, bất bại trước mọi địch thủ. Ta nghiên cứu và giác ngộ đến đây, thì ta cũng biết ngày giờ tọa hóa đã đến, viết thư này cho kẻ hữu duyên. Quyển sách để lại, tất cả là hình vẽ. Ta vẽ từ bảy hai đường thiên ưng trảo lúc ban đầu và cuối cùng đi đến một tư thế duy nhất tùy người lấy đó mà suy gẫm. Chút máy móc để lại chỉ để thử xem người là người có đức độ hay không mà thôi. Chiếc áo kim ty thiên tâm có thể hộ mạng vì đao kiếm tầm thường không thể làm rách. Hạt châu là huyệt hoàng châu, người mang nó có thể tự bách độc. Cây ngũ độc thần thủy thân năm sắc, chém sắt như chém bùn, đã tẩm hàng trăm chất độc khác nhau và ta đã trừ bỏ hết chất độc trên đó. Ba vật này đều là bảo vật trấn sơn của Ngũ độc giáo. Sau này nếu người gặp con gái ta, thấy nó là người có thể giáo hóa, giác ngộ, có thể cải biến Ngũ độc giáo từ một tổ chức tội ác thành một tập thể hành thiện, thì truyền giùm võ nghệ của ta cho nó, nói cho nó biết tại sao ta ra đi, giao ba bảo vật cho nó, và giúp nó thực hiện tâm ý của người cha chưa bao giờ thấy mặt. Nếu con ta không phải là người có thể làm việc này, hay quá ác độc thì người hãy dùng tam bảo và võ công của ta giải tán Ngũ độc thần giáo. Sau khi người lấy hộp này hãy dùng lửa hỏa thiêu căn nhà và thân xác của ta.”

Tích Nhân đọc lá thư di lưu của Trương Thái Thanh, cúi lạy ông ba lạy:

- Văn bối đã có duyên gặp gỡ, nguyện sẽ làm theo những gì mà tiền bối căn dặn.

Cất những vật được tặng, ra ngoài, Tích Nhân vận công lực thành lửa đốt căn nhà gỗ. Khi ngọn lửa đang bốc cháy mạnh, bạch ưng đang bay vùn vụt trên trời kêu một tiếng bi ai, rồi đâm đầu xuống như sao sa. Tích Nhân không ngờ bạch ưng thông linh và trung thành với chủ như vậy, thương tiếc vô cùng.

Rời đỉnh đồi xuống bờ suối, Tích Nhân hái ít trái rừng ăn đỡ đói, lấy chiếc áo thiên ty mặc thử rất vừa vặn với mình và thấy trời đã tối bèn đốt lửa đem sách Trương thái Thanh lưu lại lật xem.

Hình vẽ và bị chú của tập bí kíp hấp dẫn ngay Tích Nhân. Hắn vừa cầm sách vừa luyện thử. Hôm sau, tiếp tục tập luyện theo bộ bí kíp, khi đã thuần thục chưởng pháp và khinh thân Phi ưng, hắn lại nghiên cứu đến những lời Thái Thanh về sức mạnh thiên nhiên, lý lẽ cương nhu trong trời đất. Vốn đã học qua rất nhiều thứ võ công từ những bí lục của Kỳ Anh và Đằng tiên bí kíp của mình, Tích Nhân hàng ngày ngồi yên, hay phân tích tìm ra chỗ hay chỗ dở của các môn võ, trong mấy tháng có nhiều ngày Tích Nhân quên ăn quên ngủ, có khi trời mưa như trút vẫn ngồi bất động, nhưng cũng chỉ nhận thấy được những chỗ cao siêu, những chỗ rườm rà của các thứ võ công mà không thể nào thấu đạt đến trình độ vô chiêu, vô thức. Một hôm Tích Nhân nghĩ rằng đây cũng chỉ là chỗ mà Trương thái Thanh suy nghĩ mà thôi, chưa hẳn ông ta đã làm được trong mười năm nghiên cứu, thì hắn cũng không thể nào ở mãi giữa chốn núi rừng này. Sau

khi nghĩ như vậy, Tích Nhân vái lạy nơi hỏa thiêu di thể Trương Thái Thanh, rồi thung lũng. Với kinh công thiên ưng phi đằng, Tích Nhân thấy lên núi, xuống núi dễ dàng hơn, có thể để thân hình rơi từ vài ba trượng trên cao xuống bên dưới, cho dù ở giữa vách đá cheo leo cũng có thể lấy lại thăng bằng dễ dàng. Vừa đi, vừa ngắm đồi núi mênh mông, vừa thực tập thiên ưng phi đằng, chiều hôm ấy, khi băng qua một dãy núi cao, Tích Nhân nhìn xuống phía trước mặt thấy một bản làng, khoảng vài chục căn nhà sàn. Mấy năm cô cút một thân một mình trong rừng núi, gặp bản làng đầu tiên, nhìn thấy những căn nhà, từ các mái tranh nâu những làn khói lam toả lan om ập, Tích Nhân cảm thấy như đang được hít thở một thứ sinh khí kỳ diệu của cuộc sống, của con người, và cảm thấy thêm được tiếp xúc, được nghe tiếng nói người khác, và cũng thêm một chén cơm, một chén trà nóng vô cùng. Hơn nữa, nghĩ mình cũng cần phải hỏi thăm đường để biết đang ở đâu, Tích Nhân dùng kinh công xuống núi, tiến vào bản. Đây là một bản nhỏ nằm trong một vùng thung lũng núi non bao bọc, dù mùa đông cảnh sắc xinh đẹp lạ thường. Những căn nhà sàn lợp tranh, nằm ếp dọc theo sườn núi thông trúc xanh rì. Chạy quanh chân núi là con suối nhỏ, rải rác có những chiếc cầu gỗ bắc ngang. Giữa thung lũng là một hồ nước độ vài mẫu, lấp lánh như gương. Bên bờ cỏ xanh mướt, trâu bò, lừa, ngựa thung dung gặm cỏ. Năm ba đứa nhỏ chạy đuổi nô đùa. Xuống đến chân núi, Tích Nhân phải băng qua một cánh đồng cỏ mới đến được phía bản làng. Có lẽ thân thể cao to của hắn nổi bật lên giữa cánh đồng, được những đứa trẻ nô đùa chú ý, chúng chạy vội về nhà, vừa chạy vừa la, và phút chốc tiếng cồng, tiếng trống vang lên dồn dập. Khi Tích Nhân đến gần bờ suối, từ trong những căn nhà, đàn ông, đàn bà, kẻ vác gậy, người cầm liềm ba, đủ loại vũ khí túa ra như sắp lâm trận. Tích Nhân ngạc nhiên vì từ lâu cũng biết các sắc dân miền núi rất hiếu khách, không hiểu tại sao mình mới đến nơi họ lại hung hăng như vậy?

Người dân trong bản túa ra, nhảy qua suối, bao lấy hắn thành một vòng tròn, Tích Nhân cung tay:

- Tại hạ mới đến đây chẳng hay đã đắc tội gì với quý vị?

Đám đông bật lên nhiều tiếng la mắng:

- Người là đồng bọn của lũ giết người...!!

Trong lúc mọi người ồn ào, thì có tiếng đằng hán, từ phía sau mọi người rẽ ra, nhường chỗ cho một cụ già độ bảy tám chục tuổi, một cô gái, và một thiếu niên bước vào. Cụ già thân hình to cao, ba chòm râu bạc trắng làm nổi bậc khuôn mặt ngăm đen, răn rỏi, cặp mắt sáng quắc. Ông cụ cầm trên tay một cây trường côn. Cô gái đi bên trái độ mười bảy mười tám, gọn ghẽ trong bộ võ phục màu xanh, đội khăn đen. Bộ võ phục ôm gọn vóc dáng cân đối, Chiếc khăn đen làm nổi bậc làn da trắng nõn, và đôi mắt to đen, xinh đẹp tuyệt vời. Có lẽ ngoài Trần Kỳ Anh, Tích Nhân chưa gặp cô gái nào xinh đẹp như cô ta. Cô gái tay cầm kiếm. Thiếu niên như cụ già cầm một cây côn. Thiếu niên trông rất phương phi, mày thanh mắt sáng.

Tích Nhân nghĩ cụ già có lẽ là bản trưởng nên lại vòng tay:

- Văn bối là Lê Tích Nhân, tình cờ đi ngang qua đây muốn xin nhờ bữa cơm chiều và hỏi thăm đường, không hiểu có sự hiểu lầm nào mà mọi người xem văn bối như kẻ tử thù?

Ông lão chăm chú nhìn Tích Nhân, hỏi:

- Người từ đâu đến?

Tích Nhân làm sao biết mình ở địa phương nào nên chỉ lấy tay chỉ:

- Từ phía tây bắc tới.

Ông lão tức giận:

- Đúng là đồ nghiệt súc, dám rồn mặt với ta!

Dứt lời cây côn trong tay lão bủa tới, kinh lực rất mạnh. Theo kinh lực của ông lão, Tích Nhân nghĩ những cao thủ mà hắn đã gặp như Lý đại Hùng, thiên thủ tam kiếm chưa phải là đối thủ của ông ta.

Thấy ông lão chưa chi đã đỡ chiêu đoạt mạng, và cũng muốn biết võ công của mình học hôm nay tới đâu, Tích Nhân đứng một chỗ, hai bàn chân không di động, theo đường côn đoán ra thế thức mà ngã người ra sau, chồm tới trước, lách qua tả hay hữu để tránh né. Đánh ra mấy chiêu, đều là những tuyệt chiêu của

mình mà thấy đối thủ chỉ thung dung lách người tránh thoát trong đường tơ kẻ tóc, biết gặp người chẳng phải tầm thường, ông lão nhảy thối lui, giọng dè dặt:

- Xin cho biết tôn tính đại danh. Đến đây vì việc gì?

Tích Nhân thấy ông lão ra tay không nhân nhượng, nhưng mặt không có vẻ tà ác, nên lại cung tay:

- Thật tình vẫn bối chỉ tình cờ qua đây. Vì đã mấy năm theo đại tỷ học võ trong lòng núi, không biết nơi đó là đâu nên không thể trả lời câu hỏi của tiền bối mà thôi.

- Các hạ võ công cao cường, hẳn đại tỷ là nhân vật danh vang bốn biển.

Tích Nhân thở dài:

- Đại tỷ Trần Kỳ Anh chẳng phải là người Đại Việt, mà vốn là bang chủ Phượng hoàng bang ở trung nguyên.

Oâng lão cau mày:

- Đã là người võ lâm ở vùng biên giới, không nghe biết tình hình võ lâm bên nước Minh ra sao, chẳng hóa kiến thức quá ư kém cỏi? Lão phu nghe Phượng hoàng bang đã lâu không còn hoạt động. Phượng hoàng tiên tử tuyệt tích giang hồ, chẳng lẽ mười mấy năm qua bà ta chỉ lo dạy dỗ cho thiếu hiệp?

Tích Nhân:

- Vẫn bối có nhiều việc khổ tâm không thể nói rõ hành tung đại tỷ xin tiền bối thứ lỗi.

Khi trả lời cho ông lão, Tích Nhân nghe từ xa có tiếng chân ngựa phi nước đại. Oâng lão cũng nghe thấy đưa mục quan về đầu đường. Giấy lát sau sườn núi năm con ngựa xuất hiện phi tới như bay và dần dần thấy rõ năm tay kỵ mã. Người đi đầu độ năm mươi cưỡi con ngựa ô, đầu đội khăn dày, thân thể cao to, hai huyệt thái dương gò cao, mặt núng nính thịt, tay cầm đại đao. Kế lão, một mục đàn bà độ bốn mươi, mặt mày son phấn lòe loẹt, cưỡi ngựa hồng, đeo kiếm; một thanh niên mập mạp to lớn cầm đao, cưỡi ngựa hồng, độ hai chục tuổi. Hai người kia, một cưỡi ngựa hồng, một cưỡi ngựa bạch. Người cưỡi ngựa bạch mặc võ phục xanh đeo kiếm, bao kiếm có tua vải hồng bay phất phơ, độ bốn chục tuổi. Người cưỡi ngựa hồng tay cầm thương, Tích Nhân không ngờ gặp lại trong lúc này, đó là Tôn Cường, ngũ tử phu của Hoàng Thu Hà.

Đến nơi, lão to lớn nhảy xuống ngựa:

- Không thông báo trước, đường đột tới Vân trung xin Nùng thúc thúc tha tội.

Oâng già tức giận:

- Ma vạn Lý! Người đã để thuộc hạ đến đây giết kẻ vô tội, cướp lấy lừa ngựa, còn dám vác mặt tới, thật chẳng coi Nùng bản Thanh ta ra gì!

Ma vạn Lý vòng tay:

- Thứ lỗi, thứ lỗi, biết nghiệt tử ở nhà đã gây nên tội, nên tiểu đệ vội vàng đem hấn đến đây xin lỗi Nùng thúc thúc. Nghiệt tử sở dĩ hồ đồ cũng vì Tiên Nhi quá vô tình với nó. Chuyện con nít giận hờn gây nên hiểu lầm, tiểu đệ đến đây định thương lượng để đền bù thiệt hại cho Vân trung cốc.

Oâng lão cười gằn:

- Hay lắm! Nếu Ma động chủ có hảo ý để giữ hòa khí giữa chúng ta, mấy chục con ngựa hãy đem đến hoàn trả. Còn tính mạng Nùng tam và Nùng ngũ, thì cắt đầu Ma vạn Hùng đền mạng. Nếu được như vậy thì lão phu không còn lời gì để nói.

Người thanh niên lớn tiếng:

- Thật là hồ đồ!

Ma vạn Lý quát:

- Hùng nhi không được vô lễ!

Oâng ta vòng tay:

- Lúc Nàng Thừa Vũ hiền đệ còn sống ngoài tình láng giềng còn coi vãn bối không khác gì anh em và đã có lần hứa gã Tiên Nhi cho Hùng nhi. Vãn bối chỉ có Hùng nhi là con trai, mẹ nó quá nuông chiều thành ra ngỗ nghịch, nhưng nó cũng không đến nỗi nào. Nếu thúc thúc xét lại, không cự tuyệt cuộc hôn nhân, thì Hùng nhi nhất định sẽ ăn năn và trở nên người tốt mà Vãn trung cóc và Bách nhận động cũng vì thế mà đời sống hòa bình, nương tựa lẫn nhau.

Oâng lão xua tay:

- Giang sơn dị cải, bản tính nan di. Một tên hung tàn như gã bao giờ trở thành người tốt được? Ta có thay đổi ý kiến, Tiên Nhi cũng không bao giờ lấy gã.

Mụ đàn bà cười lạnh lạnh:

- Hùng nhi là tiểu chủ Bách nhận động muốn lấy ai lại không được? Nể tình Nàng lão dù sao cũng là gia gia của Thừa Vũ nên mấy lượt đem sính lễ đến xin cưới bị từ chối, Bách nhận động vẫn nhẫn nhịn. Hôm nay, chúng tôi đến đây muốn có một lời dứt khoát, Nàng lão có chịu giữ lời hứa của Thừa Vũ, cho Tiên Nhi về làm dâu nhà họ Ma hay không?

Nàng bản Thanh, quắc mắt:

- Ta cự tuyệt thì sao?

Người đàn ông đeo kiếm, khoát tay, ngăn không cho Ma phu nhân trả lời, chậm rãi từng tiếng:

- Mã đại ca và đại tẩu muốn hai nhà trở thành sui gia là điều rất tốt sao Nàng tôn ông từ chối? Theo tại hạ, tôn ông không những gã cháu gái cho thiếu động chủ, mà cũng nên đem Vãn trung cóc đặt dưới sự lãnh đạo của thiếu động chủ. Như vậy, mới còn đất sống! Vãn trung cóc, kể từ khi Nàng thừa Vũ phu phụ bị tay sai của Hồ quý Ly tàn hại, Nàng tôn ông lại đóng cửa từ khách, không tiếp xúc với giang hồ, không lo trả thù đã làm cho võ lâm khắp vùng biên giới coi thường. Võ lâm trọng nhất là tín nghĩa, việc tôn ông từ hôn làm cho võ lâm càng thêm thất vọng. Chính vì thất vọng với Vãn trung cóc, mà Trần mỗ cũng phải đến đây để giúp Ma đại ca lấy lại công đạo.

Tôn Cường tiếp lời gã này:

- Nhìn cây thương trong tay mỗ, tôn ông biết tại hạ từ đâu tới. Hoàng sư phụ và tất cả Thần thương trang quyết định ủng hộ Bách nhận động.

Oâng lão Nàng bản Thanh cả cười, tiếng cười ngạo nghễ và chua chát:

- Lão Hoàng Mật từ lâu muốn lãnh đạo dân tộc Nàng, định mượn dịp trừ cái gai Nàng bản Thanh ta chứ gì? Hà! nhưng lão có đích thân đến đây cũng dễ đã thắng nổi cây côn trong tay ta huống chi là cái thứ như người!

Oâng ta chỉ người cầm kiếm:

- Còn người, phải chăng có chút ít tên tuổi là Thanh hồng kiếm khách, Trần Ngải, võ sĩ của Phạm sư Oân năm xưa? Ta tiếc cho người cũng có chút công lực, nhưng hết theo phản tặc nay lại giúp cho ma quỷ! Các người tưởng theo Ma vạn Lý kéo đến đây có thể làm ta sợ sệt mà gã cháu ta cho tên ngòm Vạn Hùng hay sao?

Ma phu nhân gần từng tiếng:

- Hôm nay Bách nhận động không lấy lại công đạo, không rời khỏi Vãn trung cóc. Tín nghĩa võ lâm phải lấy võ công giải quyết. Trước hết ta phải bắt con nhãi Tiên Nhi về cho Vạn Hùng, xem thử sau khi ván đã đóng thuyền nó có còn làm cao nữa hay không?

Ma phu nhân vừa chưỡi rửa vừa tuốt kiếm phóng tới Nàng Tiên Nhi. Nàng bản Thanh đưa trường côn cản lại, nhưng Ma vạn Lý cũng đã theo liền với vợ, cây đao dài tung ngay một chiêu cực kỳ mãnh liệt. Tiên Nhi và cậu thanh niên, người cử côn, người cầm kiếm xông ra. Ma vạn Hùng cũng cầm đao xông lên. Giấy lất, họ chia ra ba cặp, Ma vạn Lý đánh với Nàng bản Thanh, Ma phu nhân đánh với Nàng Tiên Nhi. Tích Nhân thấy Nàng bản Thanh có thắng Ma vạn Lý cũng phải mất mấy trăm chiêu, ngược lại thì Tiên Nhi dù có kiếm pháp liên lạc kín đáo nhưng thiếu hoả hầu. Cậu em học côn pháp của ông cũng đến nơi đến

chốn nhưng thiếu công lực nên sẽ khó thắng Ma phu nhân và Ma vạn Hùng. Tích Nhân không có cảm tình với anh em họ Hoàng, nhất là khi biết Hoàng Thu Hà định lợi dụng mình càng ghét hơn nữa, nên tự nhiên muốn giúp cho ông cháu Nùng bản Thanh. Hắn chưa nghĩ ra cách giúp, thì dân trong bản ùa lại tấn công Tôn Cường và Trần Ngải. Tích Nhân họ cũng không chừa vì tưởng tất cả là đồng bọn. Hơn mười mấy người, đàn ông, đàn bà cầm cuốc, xẻng, đinh ba.. không chiêu, không thức cứ nhắm đầu hắn đánh bổ, đánh sả xuống. Biết họ là những người dân thường, Tích Nhân một mặt nhảy tránh, một mặt giựt lấy vũ khí của họ ném đi. Tôn Cường trái lại không nhân nhượng, ngồi trên ngựa hươu cây thiết thương, kinh lực phát ra vù vù, như một viên tướng xung trận vào một đám quân ô tạp, chỉ trong nháy mắt đã đâm và đánh chết mấy người. Trần Ngải võ công cao hơn Tôn Cường, thanh kiếm vung lên tỏa ra một vòng kiếm quang xanh biếc. Đinh ba, cuốc xẻng bị kiếm chặt cụt, nhưng có chút nương tay, không giết dân làng. Nùng bản Thanh thấy dân làng bị chết thảm quá to:

- Tất cả bọn người hãy rút hết qua khỏi suối cho ta. Nhanh lên! Không thì chết uống mạng.

Mặc cho Nùng Bản Thanh la hét dân làng thấy anh em bị chết càng hăng máu, bất kể sống chết xông lên và lại bị mất thêm mấy mạng. Thấy Tôn Cường giết người vô tội, Tích Nhân hét lên một tiếng, như con đại bàng phóng vút ra khỏi vòng vây, phóng tới quát:

- Biết chút võ nghệ để giết người vô tội hay sao? Hôm nay ta không thể nào không trừng trị bọn người!

Thấy hắn phóng tới, biết là người có võ công ngọn thương của Tôn Cường theo thể mãnh xà xuất động lia tới với tất cả kinh lực. Đã từng học sơ thương pháp họ Hoàng, Tích Nhân lách mình tránh ngọn thương, đợi đi hết trốn, vùng tay chụp lấy. Tôn Cường hét:

- Tên mọi muốn chết!

Cán thương trong tay hắn xoay tròn, sức xoay rất mạnh. Tích Nhân không để hắn đắc ý, dùng nội lực nắm chặt, giật mạnh. Tôn Cường bị giật ngã xuống ngựa, tay thả cán thương. Tích Nhân bằng một chiêu kỳ dị, cây thương trong tay hắn vừa quay đúng nửa vòng thì rời khỏi tay và cắm phụp xuống vai Tôn Cường.

Tích Nhân quát mắt nhìn Tôn Cường:

- Ta chưa muốn giết người, chỉ trừng trị nhẹ để từ nay người không lạm sát bừa bãi nữa. Muốn sống thì hãy chạy đi. Đừng để ta đổi ý.

Một cánh tay bị hủy trong nháy mắt, Tôn Cường biết gã rách rưới trước mặt võ công cao không thể tưởng tượng nổi. Cánh tay bị hủy còn hy vọng chữa lành, chứ nếu ngọn thương phóng xuống ngực hay bụng thì đã trở thành xác chết mất rồi! Sợ hãi Tôn Cường gượng đứng lên ghiền rằng giựt ngọn thương ra khỏi vai, điểm huyết cầm máu, rồi ba chum bốn cẳng chạy trốn. Dân làng thấy hắn ra tay đã thương Tôn Cường, không coi hắn là kẻ thù nữa nói rộng ra ngoài.

Ông cụ Nùng bản Thanh đang kịch chiến với Ma vạn Lý mà trong lòng bồn chồn vô cùng. Ông nhận rõ hai cháu chỉ rán cầm cự vài chục chiêu nữa sẽ bị Ma phu nhân và Ma vạn Hùng đã thương, trong khi dân làng lại bị Tôn Cường và Trần Ngải sát hại rất nhiều, không biết làm sao che chở cho họ. Giờ thấy Tích Nhân ra tay giúp đỡ, mới ra chiêu đã loại trừ Tôn Cường lấy làm phấn chấn la lớn:

- Tiên Nhi, Thừa Lân! Hai cháu gắng giữ bình tĩnh ứng phó. Ông nội sẽ tiếp tay ngay.

Nùng bản Thanh không còn lo âu, phấn chấn thần uy, ngọn côn trong tay liền trở nên linh động phi thường, Ma vạn Lý lập tức bị ông ta áp đảo. Tiên Nhi và Thừa Lân cũng phấn chấn, cây kiếm và cây côn cũng liền linh hoạt trở lại.

Trần Ngải thấy hắn mới ra tay đã giết ngay một cao thủ võ lâm như Tôn Cường, có chút úy kỵ:

- Xin cho biết tôn tính đại danh?

Tích Nhân hừ mũi:

- Một kẻ ỷ vào võ công và báu kiếm giết người dân vô tội như người không đáng hỏi danh tính của ta. Muốn sống hãy bỏ lại thanh kiếm chạy đi, bằng không hôm nay chỗ này là mồ chôn của người.

Trần Ngải, nhảy xuống ngựa cả cười:

- Thanh hồng kiếm khách đâu phải thành danh chỉ trong giây lát? Được lắm! Hôm nay để xem đây là mồ chôn của ta hay người!

Trần Ngải đứng lấy thế, chỉ ngọn kiếm xanh lè ra phía trước, lưỡi chúc xuống:

- Xin mời lấy binh khí.

Tích Nhân chộp một cây đinh ba cầm tay:

- Xin mời!

Trần Ngải thuộc hàng cao thủ võ lâm, xông pha nam bắc mấy chục năm, nắm vững lý lẽ khi cao thủ đấu nhau, trước khi chưa tìm ra sơ hở của địch thủ, không vội ra tay. Trần Ngải trong thế chuẩn bị, cặp mắt thu hết định lực nhìn Tích Nhân. Kỳ lạ, cặp mắt của ông ta lần lần thu liễm, Tích Nhân đứng yên, đứng bình thường, tay cầm đinh ba một cách ung dung, nhưng Trần Ngải không thể tìm thấy đâu là chỗ sơ hở để phóng kiếm. Hắn không tìm thấy sơ hở của Tích Nhân, nhưng giây lát sau đó cây kiếm của hắn lại cử động, cử động vì đôi mắt Tích Nhân. Cặp mắt Tích Nhân làm cây kiếm Trần Ngải lần lần múa lên vùn vụt, như mưa sa gió táp, hắn bị cặp mắt Tích Nhân thu hút, cặp mắt như ngọn đèn, như lưỡi gươm, nhắm ngay vào những chỗ sơ hở của đường kiếm Thanh hồng. Trần Ngải liên tiếp biến chiêu để che đậy những chỗ sơ hở. Tích Nhân không ra tay, nhưng Trần Ngải cứ múa kiếm, như đang ở trong thế đối đầu với một kiếm thủ vô cùng lợi hại, lần lần hơi thở nặng nhọc, đường kiếm rời rã, chân liên tiếp thối lui, và cuối cùng quỵ xuống, ói ra một búng máu. Ông ta chống kiếm xuống đất la lớn thiếu não:

- Mạng ta hết rồi!

Ông ta thiếu não nhỏ cây kiếm lên đâm vào cổ.

Trần Ngải tự đâm cổ cái chết như cầm chắc, ai có thể ngăn cản ông ta, nhưng mũi kiếm vừa chạm da, thì ông ta không thể đẩy mũi kiếm đi sâu hơn. Tích Nhân từ xa mấy trượng đã phóng ra một viên đá nhỏ bắn trúng huyệt hội tông trên cánh tay cầm kiếm. Tích Nhân tiến tới, Trần Ngải còn ngồi bệt trên đất quắc mắt:

- Người muốn làm nhục ta?

Tích Nhân thở dài:

- Tiền bối đứng lên đi đi! Văn bối mong rằng một cao thủ có kiếm pháp tuyệt luân, có tinh thần bất khuất như tiền bối, nếu hành hiệp trượng nghĩa, tế khổ phò nguy thì ích lợi cho nhân quần biết mấy! Thiện giả thiện báo, ác giả ác báo. Văn bối chỉ muốn có mấy lời mong tiền bối nghĩ lại.

Tích Nhân phất tay giải huyệt cho ông ta.

Trần Ngải đứng lên, nhìn Tích Nhân đang quay lưng bước đi ngẩn ngơ giây lát, rồi la lên:

- Xin dừng bước.

Tích Nhân dừng chân, Trần Ngải vội quỳ gối:

- Xin thiếu hiệp thu dụng Trần Ngải làm nô bộc. Sớm hôm chỉ điểm!

Tích Nhân ngạc nhiên:

- Chẳng lẽ tiền bối còn muốn đùa cợt?

Trần Ngải dập đầu sát đất:

- Hoàng thiên hậu thổ chứng minh, đây là tất cả thành tâm của Trần mỗ.

Tích Nhân vận công đề phòng, bước lại đỡ ông ta lên:

- Sao tiền bối lại có ý nghĩ lạ kỳ như vậy? Tích Nhân chỉ là tên cùng đinh mới bước chân ra giang hồ.

Tích Nhân thả tay ra Trần Ngải lại quỳ gối:

- Trên hai chục năm lăn lộn, hết đánh với quan binh, thì tranh giành tên tuổi trong hắc đạo, Thanh hồng kiếm khách chưa từng bị ai đả bại dễ dàng, khí kiêu ngạo càng chồng chất. Hôm nay, gặp chủ nhân, võ công và tài đức làm cho Ngải tôi vô cùng khâm phục và chột nhìn ra đâu là sáng tối. Không hiểu chủ nhân là ai,

tôi nguyện suốt đời tận trung phò tá. Với tài đức của chủ nhân tôi biết theo người sẽ được dịp góp phần phò trợ chánh nghĩa, sám hối lỗi lầm. Nếu chủ nhân không thu nạp và chỉ điểm, thì tôi đành tự sát..

Thấy Trần Ngải rất cương quyết, Tích Nhân cũng nghĩ mai sau mình còn phải trả thù nhà, có thêm một cao thủ như ông ta sẽ giúp ích rất nhiều, nên lại đỡ ông ta lên, Trần Ngải dùng sức gần lại:

- Nếu chủ nhân không thu nạp, Trần Ngải sẽ không đứng dậy.

Tích Nhân cảm động:

- Được! Thúc thúc đứng lên đi, tôi chấp nhận cho thúc thúc theo tôi hành tẩu giang hồ và sẽ đối xử với thúc thúc như tình ruột thịt.

Trần Ngải rập đầu ba cái:

- Cảm tạ chủ nhân.

Bấy giờ trận chiến giữa ông cháu Nùng bản Thanh và vợ chồng Ma vạn Lý sắp ngã ngũ. Có lẽ khi đánh với Tiên Nhi, thấy chồng lâm nguy, Ma phu nhân đã bỏ Tiên Nhi giúp chồng. Tiên Nhi rảnh tay lại cùng Thừa Lân vây lấy Vạn Hùng. Mã phu nhân trở thành người phải bay qua chạy lại giúp chồng và con, nhưng cách cứu ứng đó đã không làm cho cha con Ma vạn Lý đủ sức cầm cự.

Tích Nhân nhìn cuộc chiến hỏi Trần Ngải:

- Ma vạn Lý là người thế nào?

- Ma đại ca cũng không phải là người gian ác. Đối với bạn bè rất có nghĩa khí. Chỉ có điều quá nể vì Ma phu nhân.

- Trần thúc thúc nghĩ chúng ta có thể dàn xếp họ được không?

- Chỉ sợ Ma vạn Hùng không lấy được vợ không cam tâm, Ma phu nhân thấy con bức tức thì không chịu được.

- Đầu mối là Ma phu nhân! Điều gì làm cho bà ta quan tâm nhất?

- Có lẽ là đứa con trai!

- Vậy thì ta dùng cách trị này xem thử có hiệu quả không?

Dứt tiếng, Tích Nhân phóng vào trận, thân pháp như quỷ mị, và khi Tích Nhân bước ra cục trường, tay đã nắm giữ Ma vạn Hùng, lớn tiếng:

- Các người dừng tay ngay.

Tiếng nói đầy nội lực của hắn có mãnh lực làm cho mọi người không ai bảo ai cùng nhảy ra phía sau, ngưng tay.

Tích Nhân lấy lưỡi trủy thủ năm sắc đâm một nhát trên vai Mã vạn Hùng, rồi cũng nhanh tay cầm máu lại cho gã.

Mã phu nhân thấy con bị đâm một nhát dao, lòng đau như cắt không còn sáng suốt nhìn rõ tình hình, vội quát to và tung kiếm chém tới Tích Nhân, vừa tấn công vừa gầm to:

- Người dám hại con ta!

Tích Nhân chờ lưỡi kiếm chém xuống, đưa lưỡi ngũ độc thần trủy lên, cây kiếm liền bị cắt thành hai đoạn. Mã vạn Lý là người từng xông pha giang hồ, thấy con mình bị bắt dễ dàng, và nhìn thấy cây trủy thủ năm sắc trong tay Tích Nhân, nghĩ đến một việc, lo sợ rùng mình, vội nhảy lại cản vợ, và hỏi:

- Xin hỏi tôn giá là ai?

Tích Nhân đẩy Vạn Hùng lại cho ông ta:

- Ta là người tình cờ đi ngang qua đây, không hiểu lắm về sự mâu thuẫn giữa vợ chồng các người và Vạn trung cốc, nhưng thấy các người đến đây giết người bừa bãi, nên phải ra tay trừng trị. Tôn Cường bị ta phế

một cánh tay. Trần Ngải tiền bối sớm biết ăn năn nên một lòng theo ta hành hiệp. Ông ta cho biết người cũng không phải là kẻ cùng hung cực ác, nên thay vì trừng trị vợ chồng người, ta lại có ý giảng hòa giữa Bách nhận động và Vân trung cốc, người nghĩ sao?

Ma phu nhân lớn tiếng:

- Người tưởng người là ai kia chứ! Hoàng đế cũng chẳng dễ ăn nói với vợ chồng ta như thế?

Trần Ngải:

- Từ nay thiếu hiệp là chủ nhân của Thanh hồng kiếm khách ta! Ma đại tẩu ăn nói giữ lời!

Ma phu nhân không tin ở tai mình, trở mắt:

- Trần đại ca nói gì thế?

Trần Ngải rõ từng tiếng:

- Thiếu hiệp là chủ nhân của Trần mỗ. Ai xúc phạm đến chủ nhân là kẻ thù của Trần mỗ.

Võ công của Trần Ngải rất cao, vợ chồng Ma vạn Lý đã bỏ rất nhiều công phu để mời giúp, hai vợ chồng liên thủ cũng chưa chắc thắng, vì thế Ma phu nhân ú ớ:

- Người, người..

Ma vạn Lý thấy cây kiếm ngũ sắc trong lòng ngờ ngợ, và thấy tình hình biến chuyển hoàn toàn bất lợi cho mình, vòng tay:

- Chẳng hay tôn giả có liên hệ gì với ngũ độc thần giáo?

Tích Nhân không trả lời thẳng mà hỏi lại:

- Ma động chủ biết Ngũ độc thần giáo thì phải biết thần giáo tam bảo? Đã nhìn ra ngũ độc thần trụ còn phải hỏi làm gì?

Ma vạn Lý và Ma phu nhân mặt tái mét, Ma phu nhân la lên:

- Hùng nhi!

Tích Nhân:

- Ta nghe Ma động chủ từng là bạn của con trai Nùng lão cốc chủ, và Vạn Hùng muốn lấy cháu gái Nùng cốc chủ. Như vậy, dù sao Nùng cốc chủ cũng là vai ông của Ma vạn Hùng, thế nhưng hắn dám lên tiếng chửi bới, ta nghĩ phải trừng trị hắn chút đỉnh. Ngũ độc thần trụ có tấm bách độc, trong thiên hạ ngoài ta, không ai giải được. Nếu Vạn Hùng chịu ăn năn sửa đổi làm người tốt, ta sẽ trị độc cho. Ngược lại, kẻ ngỗ nghịch như hắn không nên để sống.

Ma vạn Lý có một người con, và biết sự độc hại của Ngũ độc giáo như thế nào nên quỳ lạy:

- Xin tôn giả tha mạng cho Hùng nhi, từ nay chúng tôi quyết quản thúc nó.

Ma phu nhân nghe tên Ngũ độc giáo đã hồn phi phách tán, biết con bị hạ độc càng lo sợ, ngã ra bất tỉnh. Ma vạn Lý vội bỏ dây đỡ vợ, khốn khổ:

- Xin đại hiệp tha mạng cho Hùng nhi.

Tích Nhân vòng tay hỏi Nùng bản Thanh:

- Xin Nùng lão bá và Tiên Nhi cô nương cho biết, nếu Vạn Hùng ăn năn giác ngộ, làm người tốt, lão bá và cô nương có chấp nhận cuộc hôn nhân?

Nùng vạn Thanh thở dài:

- Thúc Vũ hứa hôn khi Tiên Nhi còn thôi nôi, và Vạn Hùng mới lên bốn. Nói bội ước, thì Vạn Hùng năm mười lăm đã lấy vợ, tức là đã bội ước trước. Hiện nay trong nhà y tỷ thiếp năm sáu người. Thử hỏi Tiên Nhi là một cô gái xấu xa, thì họ Ma có để ý đến hôn ước hay không? Ngoài sắc dục, Vạn Hùng còn giết

người bừa bãi, cả vùng ai cũng biết tính ác độc của hắn. Lão phu nghĩ Thúc Vũ còn sống cũng không thể nào vì lời hứa trong chén rượu mà chấp nhận hôn nhân.

Ma phu nhân tỉnh dậy lên tiếng cãi ngay:

- Vạn Hùng là con một cần người nối dõi, trong khi Tiên Nhi lại sang tận Nga Mi học võ, thì làm sao chờ đợi được? Còn giết người? Hắn giết ai? Giết bọn không tuân lệnh chủ nhân, lấy gia pháp xử trị sao gọi là giết người bừa bãi?

Tiên Nhi cứng rắn:

- Ta thà chết còn hơn làm vợ một người như hắn.

Tích Nhân hỏi Ma vạn Lý:

- Ma động chủ khi cưới vợ cho con có đến Vân trung động xin cưới Tiên Nhi cô nương trước hay không?

Ma vạn Lý ngập ngừng:

- Cái đó!..Cái đó..

Nùng bản Thanh:

- Nếu cháu gái lão Hoàng Mật không vì sanh khó mà mất cách đây hơn bốn năm. Bọn họ Ma các người có dám nhắc đến hôn ước với nhà họ Nùng ta hay không? Hừ! Lão Hoàng Mật âm thầm cộng tác với Tri châu Tư Minh Hoàng Quảng Thành, muốn bành trướng thế lực tay sai nhà Minh, nên làm sui gia với Bách nhận động để tạo vây cánh. Phải chăng khi cháu lão mất, lão mới đồng ý và giúp các người khai thác hôn ước năm xưa với nhà ta? Ta nằm trong ruột lão Hoàng Mật! lão cho rằng Vạn Hùng làm rể Vân trung cốc cũng sẽ lôi kéo được Vân trung cốc chúng ta. Nếu không, thì giết ta và Thừa Lân, thì Vân trung cốc cũng thuộc về Vạn Hùng. Hừ! Ta còn cầm được cây trường côn, các người đừng hòng đạt được mục đích!

Tích Nhân hỏi Trần Ngải xem thử ông ta có thật lòng và thẳng thắn hay không?

- Lời của Nùng cốc chủ đúng sai thế nào?

Trần Ngải cung kính:

- Thừa chủ nhân, lời Nùng tiên bối nói ra không sai lắm. Thuộc hạ sở dĩ có mặt ở đây một phần cũng do Hoàng Mật nhờ cậy.

Tích Nhân:

- Xin Trần thúc thúc cho biết rõ hơn.

Trần Ngải thở dài:

- Nói thì hơi dông dài! Nhà Trần từ đời Nghệ Tông về sau, vua hèn quan yếu, Quý Ly chuyên quyền mặc tình làm mưa làm gió. Chính vì chán ghét Hồ Quý Ly, lúc bấy giờ còn lấy họ Lê, thuộc hạ đã theo Phạm minh chủ khởi binh hy vọng chấn chỉnh lại nước nhà. Nhưng Phạm sư Oân khi lấy được kinh thành lại tự cao tự mãn quên hết mục đích ban đầu. Nùng tôn ông trước đây chuỗi thuộc hạ rất đúng! Thuộc hạ thấy Sư Oân không còn có lòng vì dân vì nước nên bỏ ra đi, nhờ đó còn sống đến ngày hôm nay, nhưng cũng không khỏi mang tiếng bất trí và phải tránh né triều đình. Lăn lộn giang hồ, thuộc hạ có tiếng là bất phân chính tà, có lúc đánh giết quan binh, làm bạn với hắc đạo. Trong những người chứa chấp là Hoàng Mật. Từ khi Quý Ly cướp ngôi nhà Trần, nhân sĩ Đại Việt chia làm hai phái, một phe cho rằng nhà Trần đã chấm dứt nên theo về chúa mới, một phe tìm phương khôi phục nhà Trần. Phe này liên hệ với Trần Khang, một người nghe đâu là tôn thất, con cháu của Trần nguyên Bưu đã sang nhà Minh nhờ can thiệp. Hoàng Mật là người tích cực trong việc khôi phục nhà Trần và sốt sắng chuẩn bị nhân sự để làm lực lượng tiên phong và hướng đạo đón quân Minh đưa vua Trần về nước. Thuộc hạ ở trong thế chống Hồ quý Ly, nên thuận theo Hoàng Mật. Việc ép hôn đối với Tiên Nhi cô nương, dĩ nhiên làm theo kế hoạch của Hoàng Mật. Thuộc hạ cũng biết đây là sự quá đáng, nhưng nghĩ rằng tất cả cũng vì việc nước nên đã tiếp tay cho Ma động chủ.

Ma phu nhân:

- Người nói vậy mà không thấy thối sao? Hừ! Chẳng phải người đã nhận ba trăm lạng vàng của chúng ta mới chịu có mặt? Còn Hoàng thúc thúc! chính ta phải năn nỉ nhiều lần ông ta mới chịu chấp nhận cho chúng ta đi cưới con quý Tiên Nhi cho Hùng nhi, thì thử hỏi ông ta có âm mưu nào trong việc này?

Trần Ngải cười khẩy:

- Ba trăm lạng vàng phu nhân đưa cho tại hạ hay Hoàng Mật? Ta chẳng nhận một chỉ nào. Hoàng Mật có nói với ta, nếu ta giúp cho hai vợ chồng người đạt được ý nguyện, thì ngoài việc sau này nhân sự, ngựa chiến của Vân trung cốc và Bách nhận đều được huy động ủng hộ quân Minh, vợ chồng các người cũng đã tặng trước ba trăm lạng vàng để góp phần tài chánh cho đại cuộc. Như vậy, giúp cho hai người lấy lại thể diện bị từ hôn là công tư đều vẹn. Ta đến Bách nhận động chỉ vì lời nói này của Hoàng Mật. Tin hay không tùy các người.

Ma vạn Lý than thở:

- Phu nhân không nên cố chấp nữa. Trong giang hồ ai không biết Thanh hồng kiếm khách chẳng sợ đất trời, luôn trọng chữ tín. Lời nói của Trần đại hiệp không thể không tin. Chúng ta bị lợi dụng mà không biết đấy thôi.

Oâng ta hướng về Tích Nhân:

- Xin tôn giả lấy lượng hải hà tha cho Hùng nhi.

Tích Nhân lấy viên hùng hoàng châu thấy lên thấy xuống trong tay:

- Hùng hoàng châu cũng là một trong tam bảo. Giải bách độc của ngũ độc thần thủy chỉ có hùng hoàng châu mà thôi. Nhưng trước khi cứu mạng hần, ta muốn vợ chồng người phải đền bù thiệt hại cho Vân trung cốc. Việc hứa hôn của Thúc Vũ tiền bối năm xưa chính các người đã bội hôn trước đi cưới cháu lão Hoàng Mật cho Vạn Hùng, thì nay phải bỏ qua không được ép uống nữa. Ma phu nhân cũng phải hứa với ta, từ nay phải kiềm chế Vạn Hùng, thê thiếp giới hạn không quá năm người, không được giết bất cứ người nào không biết võ công thì ta mới giải độc cho hần, còn không sẽ để hần chết một cách vô cùng đau khổ.

Ma phu nhân ngang bướng, nhưng cũng rất sợ tên tuổi ngũ độc giáo, nhất là biết con bị trúng độc, cúi đầu. Ma vạn Lý thấy vợ ngoan ngoãn, vội vàng:

- Tôn giả đã dạy, Bách vạn động từ nay nghe theo sự sai bảo, quyết chẳng nuốt lời. Nếu có điều gì sai phạm đất trời trừng phạt.

Đã lạm dụng danh nghĩa Ngũ độc giáo, Tích Nhân nồ thêm, cười:

- Nếu các người nuốt lời, trời đất đâu chưa biết, Bách nhận động sẽ như thế này!

Tích Nhân vận công, dùng ngũ độc thần thủy phát ra một đường, tức thì cỏ cả một vùng hơn trượng bị chém ngã sát đất. Người có khả năng phát ra kiếm khí như vậy võ lâm chỉ nghe đồn, chưa ai thấy, làm họ vừa ngưỡng phục vừa sợ hãi. Vợ chồng Ma vạn Lý vội quỳ gối:

- Chúng tôi cả đời chẳng dám nuốt lời.

Tích Nhân cầm viên hùng hoàng châu tiến lại Vạn Hùng, tên này sợ hãi vội quỳ theo cha mẹ. Tích Nhân đặt viên hùng hoàng châu lên vết thương Vạn Hùng, bảo hần:

- Từ nay người nên tu nhân tích đức, sửa đổi tánh tình thì mới thừa kế sự nghiệp cha mẹ lâu dài được. Người có thấy vì người mà gia gia người đã mất ba trăm lạng vàng, suýt nữa để Bách nhận động bị người lợi dụng hay không?

Vạn Hùng cúi đầu:

- Tiểu nhân biết tội.

Tích Nhân thu viên Hùng hoàng châu bỏ vào túi, nói:

- Người đã vô sự, vết thương chỉ vài bữa là lành.

Vạn Hùng lí nhí:

- Đa tạ..

Tích Nhân hỏi Nùng bản Thanh:

- Tiền bối muốn Bách vạn động đền bù như thế nào?

Bản Thanh cảm khái:

- Thúc Vũ khi nhỏ hay thường qua lại với Vạn Lý nên lão phu xem Vạn Lý không khác gì con cháu. Sau này thấy Vạn Lý thân mật với Thần thương trang và giới hắc đạo nên lão phu xa lánh mà thôi. Nay nếu Vạn Lý biết hối cải, tích đức hành thiện thì số người chết oan kia cũng ngậm cười nơi chín suối mà thôi. Người đã chết còn đòi mạng sao được. Trâu bò, lừa ngựa chỉ là những vật tầm thường lão phu đâu có hơn thua gì!

Ma vạn Lý cảm động, khóc:

- Nùng thúc thúc! Cháu có lỗi với Thúc Vũ và thúc thúc vô cùng. Nghĩ lại thật lấy làm xấu hổ.

Nùng bản Thanh tiến lại đỡ Vạn Lý lên:

- Người nhìn biết lỗi lầm, ta cũng thấy an ủi vô cùng. Hy vọng từ nay chúng ta sống bình an, thân thiện như xưa.

Ma phu nhân cảm động:

- Mọi sự cũng vì tôi chiều con và nông nổi mà ra. Vũ nương tôi xin thề với thúc thúc chúng tôi sẽ không để điều gì đáng tiếc xảy ra.

Nùng bản Thanh cười bao dung:

- Có lời của cháu ta tin tưởng lắm. Trời đã tối, thôi mọi người hãy tới nhà ta uống chén rượu cười xòa, bỏ qua mọi chuyện.

Ma phu nhân:

- Xin thúc thúc cho vài bữa. Thúc thúc không chấp nhưng chúng tôi cũng phải làm điều gì để tỏ sự ân hận với những người chẳng may..

Nùng bản Thanh:

- Cũng được! Lúc nào cũng được. Nếu các người xem ta là thúc thúc, thì ta cũng xem các người như vợ chồng Thúc Vũ.

Vợ chồng Ma vạn Lý và Ma vạn Hùng cung kính cáo từ Tích Nhân và Bản Thanh lên ngựa.

Nùng bản Thanh đợi ba người đi khỏi cung tay:

- Không biết Ngũ độc giáo chủ giá lâm xin miễn chấp.

Tích Nhân vội vàng:

- Văn bối may mắn gặp được di thư và tam bảo của Trương giáo chủ để lại mà thôi, văn bối thật chưa biết Ngũ độc giáo như thế nào xin tiền bối đừng hiểu lầm.

Nùng bản Thanh:

- Thì ra như vậy, này giờ lão phu lấy làm ngờ vực vì Giáo chủ Ngũ độc giáo hiện nay là đàn bà họ Tần, nghe nói bá đạo vô cùng, nhưng cung cách của thiếu hiệp thì lại hoàn toàn khác.

Oâng ta mời:

- Trời đã tối, không hiểu lão phu có hân hạnh được đón tiếp thiếu hiệp?

Tích Nhân:

- Văn bối mấy năm sống trong rừng núi tập luyện võ công. Hàng ngày chỉ ăn cá nướng và hoa quả để sống. Đây là lần đầu tiên gặp lại bản làng và đang thêm miếng cơm vô cùng.

Nùng bản Thanh cười ha hả:

- Tiên Nhi, người hãy về nhà nấu ngay cho ông nội một nồi cơm lớn. Hẹn người trong một giờ phải có một bữa cơm thịnh soạn đãi quý khách.

Tiên Nhi cười lên ánh mắt:

- Xin tuân lệnh.

Nàng xoay qua kéo vạt cô nữa chạy đi ngay. Bản Thanh dặn dò người trong bản lo cho thi thể những người bị chết, rồi mời Tích Nhân và Trần Ngải:

- Xin mời thiếu hiệp và Trần đại hiệp theo lão phu.

Trần Ngải lại bên ngựa lấy cái bao nhỏ, hỏi:

- Con ngựa này theo văn bối đi khắp nơi, không biết lão cốc chủ có thể cho người săn sóc giùm?

- Việc ấy Trần đại hiệp không phải lo ngại.

Ông lấy tay chỉ, một trung niên vội vã đến dắt con ngựa đi cho ăn uống.

7. Chương 7: Nghe Luận Thế Nước

Nhà Nùng bản Thanh cất lưng chừng đồi, trên một khoảnh đất bằng vài mẫu, to lớn gấp ba bốn lần những căn nhà khác. Có nhà trước, nhà sau. Cũng là nhà sàn, nhưng đượm nét cổ kính, vách gỗ, sàn gỗ lên nước đen bóng, chung quanh hoa kiểng tốt tươi, lan treo khắp nơi tỏa hương thơm ngát. Là một người có võ công, nhưng trong nhà không treo cung kiếm mà lại treo nhiều thi họa. Bức Vân trung đồ vẽ cảnh sắc Vân trung cốc thật sống động. Nhìn qua nơi cư ngụ, Tích Nhân biết ông cụ Nùng bản Thanh là bậc ẩn sĩ, văn võ song toàn, cảm tình càng tăng.

Trần Ngải là người có tên tuổi, nhưng vì cảm tài mến đức nên đã xin làm nô bộc cho Tích Nhân, vì thế ông cụ Nùng bản Thanh mời ngồi, thì chờ cho Tích Nhân ngồi rồi mới ngồi ở một chiếc ghế cách xa một chút.

Tích Nhân và Trần Ngải đều cùng lên tiếng khen ngợi nơi cư trú thanh nhã của gia đình Bản Thanh. Giấy lát, Nùng Thừa Lân mang trà, trái cây khô ra mời, Nùng bản Thanh rót trà:

- Đây là trà tuyết san, loại trà cổ thụ mọc trên đỉnh núi cao do lão phu pha chế. Xin mời hai vị.

Trần Ngải ngậm trà, chắc lưỡi:

- Hương vị thật thơm, mùi vị trong đắng có ngọt, trà xuống cổ mùi ngọt thơm tho còn trong miệng, thật Ngải tôi chưa được dùng thứ trà nào như thế này.

Nùng bản Thanh:

- Lão phu ngày tháng nhàn rỗi, có chút khinh công nên có thể tìm đến những cây trà tuyết san cổ thụ mọc cheo leo trên vách đá ngàn trượng hái đọt non, phơi khô trong nắng sớm, ướp với ngàn hoa nên cũng tự hào với thứ trà mình tự pha chế này.

Tích Nhân:

- Nhìn thư họa treo đầy, cách uống trà, chơi hoa của tiền bối cũng biết tiền bối là một bậc văn võ song toàn. Tích Nhân thật có phước, mới xuất sơn được gặp một người như tiền bối, nhất định sẽ được nghe nhiều điều hữu ích.

Nùng bản Thanh khiêm nhường:

- Một lão gia trong núi, rảnh công ngồi rồi thì có khả năng gì như lời thiếu hiệp nói. Thanh hồng kiểng khách là người lão phu từng nghe tên tuổi, còn thiếu hiệp là ân nhân của Vân trung cốc, nhưng chưa được vinh dự để biết tôn tính, chẳng hay ngoài Phụng hoàng bang chủ là đại tỷ, những bậc tôn trưởng khác là những ai để Nùng bản Thanh tôi ghi nhớ.

Tích Nhân thưa:

- Văn bối là Lê Tích Nhân, con trai duy nhất của Ngân bút Lê Trung Lương và Đẳng tiên Trần Kim Phượng. Ngoại tổ của văn bối là Đẳng tiên lão nhân Trần Nguyên Luân.

Nghe hẳn nói rõ lý lịch, Bản Thanh cảm khái:

- Đúng là phượng hoàng thì sinh ra phượng hoàng.

Còn Trần Ngải đứng lên, cảm động:

- Năm xưa thuộc hạ đã thọ ơn cứu tử của vợ chồng Lê đại hiệp, lòng những canh cánh không biết lúc nào có thể đền ơn, không ngờ hôm nay đất trời dung rúi được từ đây hầu hạ cho chủ nhân, thật mãn nguyện vô cùng.

Tích Nhân nhìn ông ta:

- Lúc này thấy thúc thúc quá quyết liệt, sợ từ chối thúc thúc buồn lòng, nhưng văn bối nghĩ, Trần thúc thúc hà tất phải như vậy. Hay là chúng ta kết nghĩa..

Trần Ngải càng cương quyết:

- Đã biết chủ nhân là ai, thì Trần Ngải này càng không bao giờ đổi ý, đây là một vinh dự lớn cho tôi, xin chủ nhân đừng làm cho tôi thất vọng.

Nùng bản Thanh vuốt râu, nhẹ nhàng:

- Lê công tử lòng rất áy náy, nhưng lão phu biết tính tình Thanh hồng kiêu khách, lời nói đã thốt ra không bao giờ lấy lại. Đây là ưu điểm lớn nhất của ông ta. Thiếu hiệp cứ để ông ta gọi là chủ nhân, nhưng đối xử như tình chú cháu, anh em thì đã có sao? Đời người quý ở sự đối xử với nhau.

Tích Nhân vòng tay:

- Đa tạ sự chỉ giáo của tiền bối.

Họ chỉ chuyện văn giấy lát thì Thừa Lân ra cho biết cơm nước đã sẵn sàng. Nùng bản Thanh bảo trời đang trong và sáng trăng, kê bàn lớn ngoài sân mọi người cùng ăn chuyện văn cho vui.

Oâng ta nói với Tích Nhân và Trần Ngải:

- Để hai cháu chung bàn với hai vị có điều thất lễ, lão phu hy vọng hai vị tha thứ cho!

Trần Ngải:

- Tiểu thư và công tử cũng là long phượng trong đời, chủ nhân và tôi được làm quen cũng là vạn hạnh.

Nùng bản Thanh uống một hớp trà:

- Lão phu nhờ có chút võ công, không lo, không nghĩ việc thị phi nên cũng còn cứng cáp, nhưng tuổi năm nay đã bát tuần. Được gặp Lê công tử và được giúp đỡ mới qua tai kiếp lòng cảm kích khôn cùng. Nghĩ lại chắc có lẽ đất trời xui khiến cho những kẻ có duyên gặp nhau. Lão phu hy vọng Lê công tử từ nay chiếu cố và dẫn dắt cho Tiên Nhi và Thừa Lân.

Tích Nhân khiêm nhượng:

- Thật không dám gọi là chiếu cố như lời tiền bối dạy. Tuy nhiên, hậu hội có việc gì tiểu thư và công tử nhờ đến văn bối xin hết lòng.

- Đa tạ lời nói của thiếu hiệp. Có lời này lão phu rất yên lòng.

Tiên Nhi xuất hiện ở ngưỡng cửa, cô gái có vẻ e ấp:

- Thưa nội tổ cơm sắp xong, có mời quý khách tắm rửa không? Diệt nhi đã chuẩn bị nước nóng.

Nùng bản Thanh cười xòa:

- Ủ nhỉ! Qua một ngày và một trận quyết đấu, có dội ít nước lên người ăn cơm sẽ ngon hơn. Lê thiếu hiệp và Trần đại hiệp nếu cũng cảm thấy như lão phu, xin mời.

Tích Nhân biết mình rách rưới dơ bẩn, khi vào căn nhà sạch sẽ của Bản Thanh đã cảm thấy áy náy, nên đứng lên cười:

- Vãn bối thật cần tắm.

Nùng bản Thanh:

- Tiên Nhi, cháu hướng dẫn Lê thiếu hiệp.

Tiên Nhi cúi đầu, tiếng nói thật nhỏ:

- Xin mời Lê đại hiệp.

- Cảm ơn cô nương.

Trần Ngải vội nói:

- Tắm mà không thay quần áo sạch người sẽ ngứa ngáy khó chịu vô cùng. Xin chủ nhân dùng tạm bộ đồ trong bao của thuộc hạ.

Oâng ta vội cúi xuống mở túi của mình.

Nùng bản Thanh vội nói:

- Tôi có bộ đồ có lẽ rất vừa vặn, muốn tặng cho Lê thiếu hiệp. Xin đừng từ chối.

Oâng ta không đợi Tích Nhân đồng ý hay không, bảo cháu:

- Tiên Nhi, con vào phòng nội mở rương lấy bộ võ phục xếp cất, cả giày mang ra cho nội.

Tiên Nhi đi ngay, giây lát mang ra cho Nùng bản Thanh một chiếc hộp vuông, ông ta trình trọng:

- Năm xưa sang Tô Châu du ngoạn, lão phu đã đặt mua bộ võ phục này để làm quà cho Thúc Vũ. Khi về đến nơi, nó không còn nữa nên cất mãi đến nay. Vóc dáng của thiếu hiệp có lẽ rất vừa, mong thiếu hiệp nhận cho.

Tích Nhân hai tay tiếp lấy bộ quần áo:

- Cảm ơn tiền bối.

Nùng bản Thanh:

- Thiếu hiệp chịu nhận lão phu vui vô cùng. Tiên nhi, người đưa thiếu hiệp đi tắm được rồi.

- Xin mời thiếu hiệp.

Xuống cầu thang, cô gái rụt rè im lặng đi trước, Tích Nhân gọi chuyện:

- Nơi đây xinh đẹp tuyệt vời.

- Đại hiệp quá khen. Nơi ở của đại hiệp và đại tỷ Phượng hoàng tiên tử đâu đẹp bạc như chỗ này?

Tích Nhân cười:

- Cô nương lầm rồi! Chỗ chúng tôi ở là một đáy vực sâu, không nhà cửa, vì thế tôi mới thưa với nội tổ cô nương là tôi đang thềm cơm.

- Tiên Nhi có nghe đại hiệp đã nói như vậy, nhưng tên tuổi của Phượng hoàng tiên tử làm cho Tiên Nhi không tin ở tai mình.

- Cô nương nghe gì về đại tỷ?

- Sư phụ và các vị sư tỷ nói Phượng hoàng tiên tử xinh đẹp ít người sánh bằng. Võ lâm trung nguyên có câu: “Bắc Bạch Liên, Nam Tiên Tử”. Có ý nói trong võ lâm có hai vị xinh đẹp và võ công siêu quần là Bạch liên giáo chủ và Phượng hoàng tiên tử.

- Cảm ơn cô nương cho biết. Tại hạ được đại tỷ cứu mạng truyền dạy võ nghệ, nhưng chỉ thấy được chân dung thật sự trước khi đại tỷ mất. Vâng, đại tỷ xinh đẹp trên đời khó có người sánh bằng. Hỡi ơi! Nhưng cuộc đời của Người thật làm người ta đau xót.

- Ô! Tiên Nhi không biết đại tỷ đã mất nên làm cho đại hiệp chạnh lòng. Xin lỗi đại hiệp.

- Cô nương thật khách sáo. Tại hạ tên là Tích Nhân nếu cô nương bỏ hai tiếng đại hiệp gọi tôi là Nhân huynh, hay Nhân đại ca tôi sẽ thấy thích thú hơn.

- Tiên Nhi đâu dám vô lễ như thế.

Tiên Nhi chỉ cần nhà tắm bằng gỗ gần bờ suối:

- Mời Lê đại hiệp tự nhiên.

- Cảm ơn cô nương.

Tích Nhân tắm rửa, dùng trủy thủ cạo râu, búi lại tóc. Mặc áo thiên ty bên trong, mặc bộ đồ gấm bên ngoài, mang giày vào trở nên hoàn toàn khác hẳn. Sau khi giặt bộ đồ cũ, phơi trên giầy, Tích Nhân vào nhà, Trần Ngải nhìn sững:

- Chủ nhân đầy nét hào khí nam nhi, nhưng da trắng môi hồng, có nhiều nét giống Đẳng tiên nữ hiệp, thật là một Tổng ngọc trong võ lâm.

Tích Nhân:

- Thúc thúc đã quá lời!

Oâng cụ Nùng bản Thanh, gặt đầu:

- Võ công ấy, nhân dáng ấy, thật là rồng phượng trong đời. Hậu vận không sợ gì, chỉ e nữ nhân làm phiền lụy.

- Đa tạ Nùng tiên bối ban cho bộ đồ quý và trang nhã. Mặc vào cảm thấy mát mẻ êm nhẹ vô cùng. Văn bối sẽ ghi nhớ những lời tiên bối dạy.

Trần Ngải:

- Kéo sao, màu ngà rất hợp với chủ nhân.

Nùng bản Thanh sau đó rủ Trần Ngải đi tắm rửa. Trong khi chờ đợi Tích Nhân xuống nhà đi dạo gặp Thừa Lân từ xa chạy về. Thừa Lân trở mặt, buột miệng:

- Lê đại hiệp thật là anh tuấn hơn người.

Tích Nhân thân thiện làm quen:

- Lân đệ quá khen! Lân đệ phong tư cũng khó có ai hơn. Chẳng hay chúng ta kết bạn với nhau có được không?

- Ô! Được kết bạn với Lê đại hiệp thì thật là vinh dự lớn cho Thừa Lân này.

- Tiểu huynh cũng mới bước chân ra khỏi núi, có chút võ công, nhưng cũng chưa có công nghiệp gì. Hà tất Lân đệ lại coi trọng ta như vậy. Lân đệ không chê thì chúng ta kết nghĩa anh em, coi như ruột thịt.

Thừa Lân hớn hởi:

- Thừa Lân này được có một người nghĩa huynh như Lê đại hiệp thì trong đời không có gì vinh dự và vui mừng hơn.

Tích Nhân cười:

- Lân đệ vẫn gọi ta là đại hiệp!

- Ô! Lê đại ca.

Thừa Lân cảm động cầm tay hân. Tích Nhân siết chặt tay Thừa Lân:

- Một lời đã hứa bốn ngựa khó theo.

- Bốn ngựa khó theo!

Thừa Lân:

- Chúng ta cần kết bái mới được.

- Đã một lời với nhau thì khác gì thiết thạch. Nhưng kết bái càng tăng thêm sự trịnh trọng. Giữa trời đất anh em chúng ta qùy xuống nói lời tâm nguyện chẳng hay Lân đệ thấy thế nào.

Tiểu đệ tuân lệnh đại ca.

Cả hai kéo nhau qùy xuống cùng lạy trời đất kết nghĩa kim bằng, thề không đồng sanh cũng đồng tử, hoạn nạn có nhau, ai không giữ lời trời tru đất diệt.

Sau khi lạy trời đất đứng lên, Thừa Lân cảm khái:

- Đây là giây phút bất ngờ và vui mừng nhất của tiểu đệ. Nội tổ nghe được chúng ta kết nghĩa như thế này cũng sẽ vui mừng khôn xiết.

Tích Nhân:

- Tiểu huynh hiện còn ngoại tổ, nhưng ông ta sang Trung nguyên không biết hành tung. Ngoài ngoại tổ không có ai là người thân. Hôm nay, ta cũng rất vui mừng có người em như hiền đệ.

- Tiểu đệ từ nhỏ đến lớn chưa bước chân ra khỏi Vân trung cốc, hôm nay có người nghĩa huynh như đại ca, thế nào cũng phải xin nội tổ theo đại ca du lãm giang hồ.

- Thế thì hay lắm! Tiểu huynh sẽ có người bầu bạn.

Tiên Nhi bấy giờ xuất hiện, nhìn thấy Tích Nhân mở to đôi mắt ngạc nhiên, rồi đỏ bừng mặt cúi đầu. Thừa Lân thấy chị mừng reo:

- Tỷ tỷ! Lại đây tiểu đệ giới thiệu nghĩa huynh của tiểu đệ cho tỷ tỷ.

Tiên Nhi rầy em:

- Lân đệ nói những gì vậy? Nội cho mời Lê đại hiệp vào dùng cơm. Nãy giờ em đi đâu mà mặt biến như vậy?

- Em đến chuồng ngựa xem con ngựa hồng lô đã thuần thực chưa để đem tặng cho Lê đại hiệp. Hà! Bấy giờ Lê đại hiệp là nghĩa huynh của em. Không ngờ em có lúc vui như thế này!

Tiên Nhi mở to ánh mắt:

- Lân đệ nói thật?

- Em có bao giờ gạt tỷ tỷ kia chứ,

Tích Nhân vui vẻ:

- Thừa Lân và tôi đã kết nghĩa sinh tử chi giao. Từ nay tôi cũng coi cô nương như người em của mình.

Tiên nhi cúi đầu, vãn vãn tà áo:

- Đa tạ đại hiệp.

Thừa Lân:

- Đại ca không thích gọi đại hiệp đâu. Tỷ tỷ hãy gọi là đại ca như tiểu đệ.

Thừa Lân lại nắm tay nàng:

- Sao tỷ tỷ cứ e lệ mãi như vậy? Hãy gọi một tiếng đại ca đi nào!

Tiên Nhi đẩy tay Thừa Lân ra, gọi nhỏ:

- Đại ca!

Nàng quay người chạy đi, nói vọng lại:

- Nội đang chờ!

Thừa Lân:

- Chúng ta vào ăn cơm và tiểu đệ tuyên bố tin mừng này.

Về tới sân, Tích Nhân nghe mùi thức ăn thơm cả mũi, cảm thấy đói cồn cào. Nùng bản Thanh đang chờ, đứng lên:

- Mời thiếu hiệp.

Tích Nhân vòng tay:

- Phiền tiền bối phải chờ đợi.

- Chúng tôi cũng mới tắm xong. Chỉ sợ thiếu hiệp đói.

Thừa Lân, nắm tay ông:

- Từ nay nội tổ gọi Lê đại hiệp là Nhân nhi, như cháu. Lân nhi và đại ca đã kết bái làm bạn sanh tử chi giao. Đại ca cũng xem Nhi tỷ như em ruột.

Nùng bản Thanh cười lớn, vui mừng:

- Thế thì ông nội từ nay bớt lo cho hai cháu. Hay lắm! Hay lắm! Có phải nãy giờ trong lòng người đã nghĩ đến chuyện ra khỏi Vân trung cốc để biết nhân tình?

Thừa Lân đỏ mặt:

- Nội thật hiểu cháu.

Nùng bản Thanh nắm tay cháu:

- Từ nay lão phu giao nó cho thiếu hiệp. Ừ! Nhân nhi! Ta giao nó cho Nhân nhi quản giáo. Chúng ta ngồi xuống uống mấy chung để mừng duyên hạnh ngộ này.

Tiên Nhi rót rượu cho mọi người rồi mới về chỗ ngồi cạnh Thừa Lân. Nùng bản Thanh nâng chung:

- Chúng ta cùng cạn mừng cho Vân trung cốc được giải cứu và Thừa Lân, Tiên nhi có người nghĩa huynh.

Họ cùng cạn chung rượu khai vị, và khi Bản Thanh mời cầm đũa, mọi người ăn được vài miếng, Tích Nhân không khách sáo, ăn thật tình, ăn ngon lành. Nhìn Tích Nhân ăn, vừa ăn vừa khen, Tiên Nhi nhẹ nở nụ cười e ấp, ánh mắt long lanh. Trên bàn mọi người cùng ăn, chưa ai bỏ đũa, nhưng ăn cái ăn cầm khách, còn Tích Nhân cầm củi, chưa bao giờ được ăn ngon như lần này.

Khi đã no, Tích Nhân bỏ đũa:

- Bụng đã no nhưng miệng vẫn còn muốn ăn nữa. Tích Nhân ăn uống như thế này thật vô lễ, nhưng nếu che dấu sự thèm khát thật sự của mình thì hóa ra giả dối.

Nùng bản Thanh khen:

- Hiền đệ rất hợp ý ta. Ăn ngon lành như vậy là tỏ ra thật lòng coi lão phu cũng như Tiên Nhi và Thừa Lân không khác người nhà. Làm ta rất vui.

- Gia phụ trước khi học võ công đã từng đậu tiến sĩ cấp đệ khoa Giáp Dần, nên rất nghiêm khắc trong lễ giáo. Nếu ông ta nhìn thấy Nhân nhi ăn uống như hôm nay, thế nào cũng đánh cho vài gậy.

Nùng bản Thanh hỏi:

- Hiền đệ biết rõ về cái chết của cha mẹ?

Tích Nhân xót xa:

- Năm ấy đệ diệt nhi đã lên mười ba. Sau khi gia gia bị thảm sát, cùng mẫu thân xuôi ngược trốn tránh hai năm nên cũng được mẫu thân kể rõ cho nghe.

- Thuộc hạ cũng rất muốn biết. Trần Ngải nói.

Nùng bản Thanh bảo Tiên Nhi đang dọn dẹp bàn ăn:

- Cháu mang trà và bánh tráng miệng ra đây cùng ngồi nghe chuyện đại ca các con.

Tích Nhân nhắm mắt ôn lại chuyện năm xưa, rồi chậm rãi trong lời xót xa, uất hận:

- Lúc ấy gia đình cháu định cư tại Linh sơn, cũng một căn nhà gỗ nằm trên sườn núi, soi bóng xuống Giang hồ. Gia gia và mẫu thân cháu muốn định cư ở đây vì khu vực Quan Sơn núi hồ nối liền, trời mây bát ngát, phong thủy hữu tình, lại đến nơi phố phường cũng không xa lắm. Bấy giờ mọi người biết cháu bị bệnh thất âm tuyệt mạch, không thể sống quá mười tám tuổi nên gia gia và mẫu thân chỉ muốn tìm cuộc sống bình an lo chạy chữa cho cháu. Ngoại tổ cũng vì bệnh của cháu nên sang Trung nguyên, có thể lên tận Trường bạch sơn để tìm thuốc. Một trong những người bạn thân của gia gia cháu là Bùi bá bá, Bùi Mộng Hoa, người đã từng viết sớ tâu lên Nghệ Tông đàn hạch Lê quý Ly, nhưng ông vua hôn ám này lại đem việc ấy nói cho Quý Ly biết vì thế Bùi bá bá phải trốn tránh và đến tá túc với gia đình cháu. Quý Ly rất nhiều tham vọng, ngoài việc âm mưu cướp ngôi nhà Trần còn tìm kiếm sưu tập các bí kíp trong thiên hạ. Vì thế khi biết Bùi bá bá ẩn trốn ở đâu và điều tra ra lý lịch biết cha mẹ cháu là ai, thì cho người giả dạng kẻ cướp tấn công. Bọn chúng đều bị mặt, nhưng căn cứ trên võ công, mẫu thân cháu cũng biết bọn họ chính là nha trảo của Quý Ly.

Nùng bản Thanh hỏi:

- Căn cứ vào đâu?

- Mẫu thân bị một chứng hỗn nguyên khí công bị thương trầm trọng. Đây là nội công độc môn của đạo sĩ phái Huyền Linh ở Chí Linh. Bọn dùng kiếm thì sử dụng thiên long kiếm pháp, môn kiếm pháp mà võ sĩ đại nội đều được luyện tập. Ngoài bị thương vì hỗn nguyên khí công, mẫu thân còn trúng hổ tu độc trâm, đây là độc trâm của yêu đạo núi Pha Lung chế biến. Yêu đạo Xa Tư Vinh là người thường lui tới nhà Phạm Cự Luận, mưu sĩ của Quý Ly. Chính vì bị hai thứ thương thế, ngoại tổ lại đang ở trung nguyên chưa về, Thái ất thần công của mẫu thân không thể chữa trị cho mình nên đưa cháu đi trốn hết nơi này đến nơi khác và hai năm sau thì không còn chống cự được.

Trần Ngải:

- Vì đội ơn cứu tử của phụ mẫu chủ nhân, nên Ngải tôi cũng có để ý tìm tòi về việc này. Thuộc hạ muốn nêu ra đây để chủ nhân có thêm chi tiết mà phán đoán. Theo tin tức mà thuộc hạ ghi nhận, thì ở Vân Nam sau khi Lương Vương của nhà Nguyên bị Minh triều tiêu diệt, thì một nhánh họ Đoàn muốn quật khởi để lập lại nước Đại Lý. Người lãnh đạo của họ là ai chưa biết rõ, nhưng họ lại chuyên đi tìm kiếm các bí kíp võ công ở Đại Việt ta và cũng chiêu dụ nhiều người Đại Việt ở các vùng gần biên giới làm thuộc hạ cho họ. Có lẽ họ đã chuẩn bị từ lâu, nên nhiều môn võ công của Đại Việt ta họ còn sử dụng thành thạo hơn nhiều. Hỗn nguyên khí công hiện không còn là độc môn nội công của đạo sĩ Huyền Linh động núi Yên tử nữa mà nhiều cao thủ thuộc tổ chức họ Đoàn cũng đã sử dụng, kiếm pháp thiên long của nhà Trần nghe nói xuất phát từ Đại Lý, nên bọn người này cũng biết sử dụng thiên long kiếm pháp. Thuộc hạ điều tra, biết rõ nhiều vụ án xảy ra vì chùa đó, hay gia đình đó có thể có cất giấu bí kíp võ công. Cho nên, vụ tấn công gia đình chủ nhân ở Linh sơn năm xưa, chúng ta cũng không nên bỏ giả thuyết bọn họ Đoàn muốn cướp lấy Đăng tiên bí kíp.

Tích Nhân kêu lên:

- Ô! Thúc thúc nói làm cho Tích Nhân nhớ lại, việc mình bị giành giật năm xưa. Trong số người tìm bắt Tích Nhân hôm đó ngoài anh em Hoàng gia trang còn có Thiên thủ tam kiếm, và những người xưng tên là Bế Thiệu và Đèo Căn họ làm việc dưới quyền một cô gái được gọi là đàn chủ.

Trần Ngải:

- Bế Thiệu và Đèo Căn đều là người của Đoàn thị.

Tích Nhân:

- Nếu vậy thì bọn họ Đoàn cũng rất có thể là thủ phạm. Chúng ta sẽ từ từ tìm hiểu. Họ là ai, thù giết cha mẹ Tích Nhân nhất định không bỏ qua.

Trần Ngải:

- Có lẽ chủ nhân nhiều năm ở trong thâm sơn luyện tập võ công nên ở đây thuộc hạ cũng muốn mạo muội trình bày tình hình đất nước giang hồ hiện nay cho chủ nhân rõ. Nùng tiền bối là bậc cao minh chắc sẽ có nhiều nhận xét tinh tế hơn.

Nùng bản Thanh:

- Lão phu tuy ở một chỗ, nhưng bạn bè thường viếng thăm nên cũng nghe được nhiều. Trần đại hiệp cứ nói có gì lão phu sẽ góp ý.

Trần Ngải:

- Đại Việt chúng ta hiện nay bị lấy quốc hiệu là Đại Ngu. Quý Ly cho rằng mình có gốc tích họ Hồ, con cháu Ngu Thuấn nên đổi họ Lê sang họ Hồ và đặt lại tên nước của chúng ta như vậy.

Tích Nhân tức giận:

- Lão gian tặc này thật là ngông cuồng thái quá! Ngu Thuấn là ông vua lấy nhân nghĩa mà trị quốc còn lão là tên gian tặc. Không hiểu cho rằng tổ tông nhà mình là Ngu Thuấn lão có tự thẹn hay không? Cho dù họ Hồ của lão tự nhận có liên hệ với Hồ công, cháu vua Thuấn đi nữa, dân tộc ta có liên hệ gì với một ông vua bên Tàu mà lấy chữ Ngu làm quốc hiệu?

Trần Ngải thở dài:

- Quý Ly dời đô, đổi tên nước, giết hại nhiều người, nhất là vụ Đồn Sơn, thượng tướng quân Trần Khát Chân, Thái bảo Trần Nguyên Hào.. thần kiếm Phạm Tổ Thu, Thần quyền Phạm Ngưu Tất..Cả trăm người bị giết ai nấy đến nay còn bàng hoàng. Thế nhưng, sau khi cướp ngôi nhà Trần, cha con họ Hồ vẫn có những người có tài năng ủng hộ.

- Như những ai?

- Phía văn thì có những người như Đồng Thúc, được Hán Thương coi như Ngự Trương đời nhà Đường nên đổi cho tên là Ngự Thúc; Nguyễn Uông Long, con rể Tư Đồ Trần Nguyên Đán được đưa coi Hàn lâm viện, những thanh niên có khả năng như Lưu Thúc Kiệm, Nguyễn Trãi, Lý Tử Tấn..đều lều chông đi thi để làm quan..Phía quan võ, bọn Hoàng hối Khanh, Trần Tùng, Trần Ván, Nguyễn bằng Cử, Trần Mộng Dữ.. Cũng đều hết lòng với lão Hồ tặc!

Tích Nhân:

- Những người mà thúc thúc kể ra, Tích Nhân chẳng biết họ là ai, nhưng Tư Đồ Trần nguyên Đán là tôn thất, được nghe gia gia ca ngợi là một người học rộng tài cao, thế nhưng sao con cháu của ông ta lại xu phụ Quý Ly?

Trần Ngải lắc đầu:

- Thuộc hạ thật không hiểu được.

Nùng bản Thanh hộp ngậm trà, đặt chén xuống bàn:

- Người người đều ca tụng Trần nguyên Đán, nhưng lão phu không phục chút nào. Đúng! Ông ta là người có tài, đoán biết thời thế, biết thế nào Quý Ly cũng cướp ngôi nhà Trần. Nhưng cái biết của ông ta chứng tỏ ông ta là người bất trung và lão phu nghĩ với tiên tổ nhà Trần không thể nói là không có tội. Đáng lẽ khi biết như vậy, mà dù biết mạng trời của nhà Trần đã hết đi nữa, là người tôn thất, ông ta phải tranh đấu đến cùng để giữ cơ nghiệp của tổ tông, có chết cũng chết vì vua, trái lại ông ta lui về trí sĩ để tránh đụng chạm, làm suôi với Quý Ly, gởi con cháu cho hắn để sau này được an toàn. Cái lo đó, thật là cái lo vị kỷ cho riêng gia đình mình mà không phải cho nhà Trần vậy.

Trần Ngải:

- Lời nghị luận của tiền bối rất đúng. Chính vì cái uy danh của Trần nguyên Đán, mà bọn người cho rằng việc cướp ngôi của Hồ quý Ly là hợp mạng trời đã có thêm chứng cứ để bênh vực.

Trần Ngải tiếp lời:

- Phía Văn thân cầm đầu công cuộc chống họ Hồ là anh em nhà họ Mạc, hậu duệ cụ Mạc đĩnh Chi. Võ phái hầu hết những người sống ngoài vòng pháp luật và những kẻ trung với nhà Trần. Phe chống dĩ nhiên hoạt động ngầm ngấm, nhưng như đã nói vì có hai thành phần nên ô tạp, có kẻ trung quân ái quốc, nhưng cũng có người cơ hội.

Trần Ngải cười chua chát:

- Như Ngải tôi là một trong những người cơ hội, mong rằng góp chút công đón vua Trần về nước sẽ không còn phải sống cảnh trốn tránh, nương thân trong hắc đạo nữa.

Tích Nhân hỏi:

- Đón vua Trần nào về nước?

- Có người tên Trần Khang đã sang Yên kinh trình bày với vua Minh Thành tổ việc Quý Ly cướp ngôi, xin nhà Minh đem quân sang giúp lập lại nhà Trần. Trần Khang lấy tên là Trần Thiên Bình, nói là con vua Nghệ tông. Nhiều người hiện cũng nghi ngờ không biết Thiên Bình có phải con vua Nghệ Tông hay không? Nhưng cho rằng nếu nhà Minh muốn lập lại nhà Trần, thì khi biết Trần Khang dối gạt họ sẽ lập con cháu thực sự của nhà Trần lên ngôi chính thống, nên việc đúng hay không không phải là việc quan trọng, mà việc nhà Minh có đem quân sang giúp hay không mới là quan trọng.

- Thúc thúc thấy nhà Minh đối với việc này thế nào?

- Vua Minh đã đưa phái đoàn Dương Bột sang phong cho Hồ hán Thương làm An Nam Quốc vương, nhưng hiện tại nhiều phái bộ nhà Minh, chính thức có, giả dạng có qua lại nước ta hàng ngày. Cao thủ của họ liên lạc chặt chẽ với những nhóm chống họ Hồ thúc đẩy tạo lực lượng, như chủ nhân đã biết Hoàng Mật đã từ lâu ráo riết chuẩn bị.

Tích Nhân hỏi Nùng bản Thanh:

- Tiền bối đối với tình hình này nghĩ như thế nào?

Nùng bản Thanh lắc đầu, thở dài:

- Đất nước chúng ta chắc chắn sẽ bị nạn binh đao. Quân Minh có sang cũng không hẳn họ sẽ lập lại nhà Trần rồi rút về mà chỉ sợ sẽ chiếm luôn cả nước. Kể từ thời Ngô vương Quyền đặt nền tự trị đến nay. Nhà Lý đã đẩy lui quân Tống, Hưng đạo vương Quốc Tuấn đã ba lần đẩy lui quân Nguyên, nhưng đó là những lúc mà quân dân rất đoàn kết, vua tôi trên dưới một lòng. Hiện nay lại hoàn toàn khác. Theo tình thế, lão phu cho rằng giúp cha con họ Hồ cũng không đáng, mà trông đợi hay tiếp tay quân Minh vô hình chung cũng sẽ có tội với non sông.

Trần Ngải hỏi:

- Như lời tiền bối, chúng ta phải làm gì bây giờ?

Nùng bản Thanh:

- Quân Minh sang lần này sẽ không phải như quân Tống, quân Nguyên trước đây bị chúng ta đánh bại mà chắc chắn họ sẽ chiến thắng. Lý do, theo lão phu, chúng ta thắng quân Tống, quân Nguyên vì quân dân đoàn kết một phần, một phần bấy giờ đất nước chúng ta có Lý Thường Kiệt, Trần Hưng Đạo đều là những người có tài đại tướng. Còn hiện tại, nhà Hồ mới cướp ngôi chưa được mọi người công nhận lại thực hiện nhiều chính sách mất lòng dân, quân đội hiện có tổ chức lại qui củ hơn xưa, nhưng tướng lĩnh đa số đều là những người xu phụ còn kẻ có tài đại tướng thì hầu như không có ai. Tình trạng như vậy thì làm sao có thể ngăn trở được quân Minh, một quân đội thiện chiến mới đánh đuổi được quân Nguyên ra khỏi nước, lập triều đại mới.

Nùng bản Thanh uống một hớp trà, thở dài:

- Đất nước chúng ta sẽ bị đô hộ. Đại Việt đã có mấy trăm năm lập quốc lẽ nào cam chịu sống dưới sự đô hộ của quân Minh? Tuy nhiên, sự đô hộ này trải dài trong bao lâu còn phải xem chính sách cai trị của nhà Minh như thế nào. Nếu họ lấy đức vỗ về, chuộng trọng hiền sĩ, giảm nhẹ sưu thuế, thì sự đô hộ có thể kéo dài. Ngược lại, họ lấy uy vũ đàn áp, quan tướng vợ vét cho đầy túi tham, thì họ sẽ khó ở Đại Việt ta lâu. Tóm lại, lâu hay mau, tùy theo chính sách cai trị của nhà Minh, nhưng sự đứng dậy của dân chúng Đại Việt giành lại quyền tự trị sớm hay muộn cũng sẽ phải có. Theo lão phu, con đường lập tâm cứu nước của những người hữu tâm có thể nhìn thấy dã tâm của quân Minh và sự bất chánh của nhà Hồ, là chuẩn bị cho sự đứng dậy sau này. Liên kết hào kiệt khắp nơi, thành lập thế lực âm thầm chờ đợi thời cơ đứng cờ khởi nghĩa.

Tích Nhân liên tiếp gật đầu tán thưởng:

- Tiên bối thật là người ở trong lều tranh mà nhìn thấu suốt được thiên hạ.

Nùng bản Thanh khiêm nhường:

- Thật ra, những nhận xét này không phải là của riêng lão phu, mà cũng còn nhiều bạn thân, những anh hùng phải ẩn lánh nhà Hồ, hay những người có cái nhìn cao xa. Lão phu nghe họ nghị luận và cũng thấy đó là con đường phải theo.

Trần Ngải:

- Trần mỗ nghe được lời này như vén được mây mù mà nhìn thấy trời cao.

Nùng bản Thanh hỏi Tích Nhân:

- Hiền đệ có chuẩn bị gì trong những ngày tới?

- Trước hết tiểu đệ đi lấy hài cốt mẫu thân đem lên Công mẫu sơn cải táng. Sau đó sang trung nguyên chấn chỉnh lại Phượng hoàng bang để cho đại tỷ được vui lòng.

Nùng thừa Lân:

- Tiểu đệ rất muốn được theo đại ca.

Tích Nhân:

- Có Lân đệ đi cùng sẽ vui vẻ lắm, nhưng nhiều người sẽ gây sự chú ý nên ta hẹn với Lân đệ nửa năm sau sẽ trở lại đây hay hẹn gặp một nơi nào đó. Trong thời gian này Lân đệ tập luyện thêm võ công. Côn pháp của Lân đệ đã được nội tổ truyền dạy.. nhưng Lân đệ chưa phát huy đúng mức.

Nùng bản Thanh:

- Bụt nhà không thiêng! Hay là hiền đệ nán ở lại một thời gian chỉ điểm thêm cho Thừa Lân và Tiên nhi? Không dẫu gì hiền đệ, bộ côn pháp nhà lão phu đã thất truyền khá nhiều, lão phu lại ham mê vẽ tranh, du ngoạn hơn là võ thuật nên đường còn có quá nhiều sơ hở..

Tích Nhân vòng tay:

- Cung kính không bằng tuân mạng. Tiểu đệ xin ở lại một thời gian để cùng Lân đệ và Tiên nhi hiền muội nghiên cứu thêm côn pháp và kiếm pháp. Trước đây đại tỷ của tiểu đệ cũng có truyền dạy một ít bộ pháp có thể tránh né sự tấn công của kẻ khác một cách thần diệu gọi là mê tung bộ và Tích Nhân muốn tặng lại cho nghĩa đệ và nghĩa muội.

Trần Ngải buột miệng:

- Mê tung bộ! Nghe nói đã thất truyền từ lâu, không ngờ chủ nhân lại học được.

- Trong những ngày ở lại đây, nếu thúc thúc không ngại chúng ta cũng có thể cùng nghiên cứu kiếm thuật và bộ pháp với nhau.

Trần Ngải đứng lên cung kính:

- Nếu được chủ nhân chỉ điểm, trở lại giang hồ Thanh hồng kiếm khách chẳng những hoàn toàn thay đổi tư cách mà cũng võ công cũng khác xưa.

Tích Nhân chợt nghiêm nghị:

- Thúc thúc đã coi trọng Tích Nhân tôi, thì tôi cũng coi thúc thúc là cánh tay mặt của mình. Tích Nhân tôi không có mộng tranh bá đồ vương, nhưng rất có lòng muốn trung hưng nền võ thuật nước ta. Theo lời ngoại tổ, trước đây khoảng một trăm năm chục năm võ thuật nước ta rất cao thâm. Danh thủ nước ta làm cho võ lâm Trung nguyên nể sợ. Thế nhưng, từ lúc chiến thắng quân Nguyên đến nay càng ngày càng suy đồi. Ngoại tổ giải thích: chiến công quân sự và thời bình đã làm cho những thanh niên thông minh, tư chất có khuynh hướng học võ học chỉ tập luyện để biết bắn cung, cầm thương lên ngựa mong làm một vị tướng quân nên nhiều bậc tôn sư võ học đã không thể tìm được truyền nhân, võ công vì thế mà thất truyền dần. Sự dùng bái Phập pháp của cung đình quá lớn như cúng hiến đất đai hàng ngàn mẫu, dâng hàng ngàn lao nô làm công phục vụ cho chùa chiền.. đã làm cho giai cấp tầng lớp trở thành thành phần trưởng giả ăn chay. Họ thi học cho nhiều sách, thuyết pháp cho thật hay, sửa giọng tụng niệm cho du dương để tiến thân.. mà hiếm người chịu khó theo con đường Đạt ma sư tổ, Huệ năng sư tổ. Võ học thiên môn vì thế cũng thất truyền nhanh chóng. Nếu thúc thúc thấy rằng mình vẫn muốn một ngày nào đó áo mão vinh quy, thì Tích Nhân không thể giúp thúc thúc được nhiều, nhưng nếu thúc thúc có lòng nghiên cứu, bồi bổ kiếm pháp của mình, sau này thu dạy đồ đệ, xiển dương võ học chân chính thì Tích Nhân rất vui lòng cộng tác cùng thúc thúc.

Trần Ngải đứng lên:

- Trần Ngải này quyết theo chủ nhân thì suốt đời vì chủ nhân mà ra sức. Chủ nhân muốn hưng binh lập nên triều đại thì Trần Ngải vì chủ nhân làm kẻ tiên phong, chủ nhân muốn làm một bậc kỳ hiệp, thì Ngải tôi cũng cấp kiếm theo hầu bên cạnh.

Tích Nhân cũng đứng lên:

- Như lời Nùng tiền bối đã nói, Tích Nhân dù không có lòng tranh bá đồ vương, tự chúng mai sau khởi nghĩa, nhưng đã làm người học võ thì tương lai của đất nước chúng ta cũng không thể không quan tâm tới. Diệt trừ những phường tham ô, bán nước cầu vinh, cứu giúp những kẻ có lòng và đào tạo nhân tài là những gì mà chúng ta phải làm. Và để chúng ta có thể thực hiện những điều này. Hiện tại Tích Nhân được đại tỷ Phượng hoàng tiên tử di chúc đảm nhiệm chức bang chủ Phượng hoàng bang ở Trung nguyên, thì ở Đại Việt chúng ta cũng có thể thành lập bang hội này, và mong chi nhánh Phượng hoàng bang ở Đại Việt, Trần thúc thúc, và Lân đệ đảm trách cho.

Trần Ngải:

- Chủ nhân đã dạy thuộc hạ cung kính bất như phụng mạng.

Nùng thừa Lân:

- Chỉ sợ tiểu đệ còn kém tài.. khó giúp được gì cho đại ca.

- Để có thể phát triển Phượng hoàng bang, ta sẽ truyền tất cả công phu trấn bang của Phượng hoàng bang cho Trần thúc thúc và hiền đệ. Nếu hai người chăm chỉ luyện tập, trong vòng năm bảy năm sẽ trở thành cao thủ mà giang hồ không mấy người theo kịp.

Thừa Lân vui vẻ:

- Được đại ca truyền võ công cho thì bảo Thừa Lân làm gì cũng không từ nan.

Tiên nhi đứng lên, vẻ mặt không vui:

- Xin nội cho con vào nhà trong.

Thừa Lân nắm tay chị:

- Đại ca không nhắc gì đến tỷ tỷ, nàng đã buồn giận rồi!

Tích Nhân nhìn nàng:

- Đại ca chưa dám hứa hẹn nghiên cứu võ công cùng Tiên Nhi hiền muội, vì hiền muội là đồ đệ của Nga Mi, chỉ sợ những góp ý của ta đối với kiếm pháp của hiền muội sẽ làm cho Nga Mi cho chúng ta không kính họ.

Thừa Lân đính chính:

- Tỷ tỷ đã theo Liễu Trần sư thái đi Nga Mi học võ nhưng lại không được thu nhận làm Nga Mi đệ tử.

Tích Nhân ngạc nhiên:

- Tại sao vậy?

Nùng bản Thanh thở dài:

- Liễu Trần sư thái vân du đến đây ở lại Vân trung cốc mấy ngày rồi thương mến Tiên Nhi đưa nó về Nga Mi, nhưng Vô Trần sư thái, chưởng môn phái này khi biết Tiên Nhi là người Đại Việt lại sợ võ công của họ truyền ra nước ngoài vì thế mà cự tuyệt. Tiên Nhi vẫn được Liễu Trần truyền cho kiếm pháp và nội công căn bản nhưng bị buộc phải thề chỉ sử dụng để bảo toàn mạng sống khi bị kẻ thù đến Vân trung cốc tấn công mà không được sử dụng võ công hành hiệp, bôn tẩu giang hồ, truyền lại võ công cho bất cứ người nào, dù là con cháu..

Tích Nhân:

- Nếu vậy thì Tiên Nhi hiền muội không cần phải sử dụng võ công của Nga Mi làm gì. Nội công của tiểu huynh là Thái âm thần công, nhưng môn nội công âm nhu kiêm bị này tốn rất nhiều thời gian để hoàn thành, lực dương thần công của Phượng hoàng bang lại chỉ thích hợp cho nam giới nên tiểu huynh sẽ truyền huyền âm thần công, huyền âm chưởng chỉ và Phượng hoàng kiếm pháp cho hiền muội.

Tiên Nhi trở nên vui vẻ:

- Cảm ơn Nhân đại ca.

Sau đêm hôm đó Tích Nhân đã ở lại Vân trung cốc trau dồi võ nghệ cho Trần Ngải, Thừa Lân và Tiên Nhi. Ngày nắng họ tập luyện chiêu thức trên đồng cỏ, khi mưa vào trong một căn nhà chứa cỏ. Chỉ hơn một tháng nhưng võ công của Tiên Nhi và Thừa Lân tiến bộ thấy rõ và tình cảm của họ cũng trở nên khắng khít hơn. Tiên Nhi tự tay may thêm quần áo và giặt giũ cho Tích Nhân và Tích Nhân cũng nhận thấy tình cảm của Tiên Nhi dành cho mình nhưng trong lòng không thể nào quên hình ảnh Trần Kỳ Anh, cả con tim vẫn đầy ắp hình ảnh của nàng, nên cố tình không để ý đến ánh mắt tha thiết của Tiên Nhi. Cử chỉ đối xử hàng ngày không khác gì với em gái.

Thấm thoát hơn tháng trôi qua, Tích Nhân ngỏ lời ra đi. Đêm đó Nùng bản Thanh làm tiệc đưa tiễn. Tiên Nhi vẫn cố làm vẻ tự nhiên, nhưng ai cũng biết nàng rất bịn rịn. Theo sự sắp xếp của Tích Nhân, Trần Ngải ra giang hồ thăm dò động tĩnh của tổ chức họ Đoàn ở Đại Lý và Hoàng Mật; Thừa Lân và Tiên Nhi ở lại Vân trung cốc tiếp tục tập luyện côn pháp, kiếm pháp. Tích Nhân về Đông Đô lấy hài cốt của mẹ. Tháng sau sẽ cùng gặp nhau ở Công Mẫu Sơn.

Buổi sáng trước khi chia tay, trong khi cùng Nùng bản Thanh và Trần Ngải ăn bánh uống trà, Thừa Lân mang về một con ngựa hồng:

- Con hồng mã này là con ngựa đầu tàu của một bầy ngựa hoang cả trăm con. Tiểu đệ và Tiên Nhi tỷ tỷ mất cả tháng rình mò mới bắt được. Tiểu đệ huấn luyện cũng vừa thuần thục, nó chẳng những phi với tốc độ rất nhanh, mà còn dai sức hơn ngựa thường, chúng em tặng đại ca.

Tích Nhân không khách sáo:

- Có con ngựa như thế này tiểu huynh cũng sẽ đỡ phải mất công lực nhiều trên con đường ngàn dặm.

Trần Ngải nhìn con ngựa thân thể không mấy cao lớn nhưng lông đỏ như lửa, ngực to bụng thon, lưng thẳng, bốn ống chân thon dài, bốn đùi bắp thịt nổi cuộn cuộn, khen:

- Thật là một con ngựa thiên lý.

Nùng bản Thanh:

- Vùng này khác biệt nhiều với các nơi khác. Núi cao chón chở, sườn núi đôi lúc thẳng đứng, khe sâu muôn trượng nên ngựa hoang sinh sản ở đây có khả năng phóng qua chướng ngại, vượt qua hố sâu, lên đèo xuống núi không có ngựa nào bằng. Con hồng lô này nếu so với ngựa thiên lý của Đại Uyển thì nhỏ thó hơn nhiều,

nhưng nếu thi đường trường, ngựa Đại Uyển cũng không qua nổi. Tuấn mã đợi anh hùng, lão phu ở đây cả đời chưa bao giờ tìm được con ngựa như thế này.

Trần Ngải lại xem hàm răng:

- Nó chỉ vừa mới mọc đủ răng mà đã là con ngựa đầu tàu của một bầy ngựa hoang rất lớn, đủ nói lên bản lãnh phi thường.

Tiên Nhi e ấp mang ra một gói hành lý:

- Đây là quần áo của đại ca. Tiểu muội biết đại ca có nhiều vàng ngọc, nhưng cũng cần phải mang theo một số tiền nhà Hồ để dễ chi dùng dọc đường. Khi vào địa phận Chiêm Hóa mới có quán xá nên đại ca dùng tạm xôi và thịt tiểu muội giữ theo..

Tích Nhân cầm túi hành lý và mấy ống xôi thịt, cảm động:

- Trên một tháng ở đây được sự săn sóc của hiền muội tiểu huynh cảm thấy như đang ở trong một gia đình ấm cúng có một cô em gái rất ngoan hiền..

Đôi mắt Tiên Nhi chợt đỏ, cúi đầu:

- Cảm ơn đại ca..

Nàng vụt chạy vào nhà trong để khỏi phải bật lên tiếng khóc.

8. Chương 8: Gặp Gỡ Anh Hùng

Nùng bản Thanh nhìn theo cháu, thở dài:

- Là con nhà võ, nhưng con bé lúc nào cũng dễ mủi lòng.

Thừa Lân cột gói hành lý lên lưng ngựa. Tích Nhân cung tay cáo từ Nùng bản Thanh, giắt ngựa ra cổng. Sau khi cung tay già từ mọi người lần nữa, Tích Nhân nhảy lên lưng, con hồng lô hí lên một tiếng dài, phóng xuống núi.

Dù học cỡi ngựa không bao lâu, nhưng lúc này đã là một cao thủ thượng thặng, Tích Nhân không lo ngại bị té, bị trượt khỏi lưng ngựa gây tay bể đầu như trước nên ra khỏi Vân trung cốc liền muốn xem khẩu năng của hồng lô như thế nào. Chủ muốn xem sức ngựa, ngựa lâu ngày chưa được dịp trở tài, trên con đường núi nhỏ từ Vân trung cốc ra bờ sông Ngô, có nơi chỉ người ngựa qua lọt, hồng lô vẫn phi như bay và Tích Nhân ngồi trên lưng phải nhanh mắt để lách mình tránh tàng cây nhánh cây có thể đập lên người.

Đến sông Ngô đã vừa trưa, lúc này trời đang giữa đông, nước chảy xiết nhưng trong xanh, Tích Nhân cho Hồng lô uống nước, gặm cỏ, còn mình lấy xôi Tiên Nhi dỡ theo ra ăn. Nghĩ đến cô gái vừa xinh đẹp vừa hiền thực như Tiên Nhi, Tích Nhân thở dài, cho mình không có phước để có một người vợ như vậy. Không có phước vì gặp nàng quá trễ, con tim hắn đã đầy ấp một hình ảnh khác! Không thể yêu Tiên Nhi, nhưng Tích Nhân tự hứa phải chăm sóc nàng, phải thương yêu nàng như một cô em gái, và cũng sẽ làm cho Tiên Nhi xem mình như một người anh thật sự.

Trở lại với Hồng lô, Tích Nhân vuốt ve:

- Ngươi là một con ngựa tốt, từ nay ta và ngươi sẽ cùng nhau bôn ba khắp nơi. Ta hiện cũng không có gì gấp gáp, bây giờ xuôi nam, ngươi cứ thông thả mà đi.

Sông Ngô chảy len chân núi, có nơi nước chảy như thác, nhưng cũng có khúc thuyền bè có thể đi được. Con đường dọc theo sông có nơi có đường sá, có nơi chỉ là một lối mòn xuyên núi. Địa thế và đường sá khó khăn cho thấy con ngựa Hồng Lô sinh và lớn lên giữa vùng rừng núi đã thích ứng như thế nào. Tích Nhân có cảm tưởng nó băng đèo lội suối như trên đất bằng. Tuy nhiên, nửa ngày đường cũng chỉ đi qua ranh giới núi Thượng Lâm. Sợ trời tối, ngựa đói, Tích Nhân để ngựa gặm cỏ ở bờ sông và tìm một gốc cây chuẩn bị nghỉ đêm. Mới ăn hết ống xôi Tiên Nhi dỡ theo, Tích Nhân nghe tiếng ngựa chạy rầm rập từ hướng hạ lưu đưa tới, giây lát sau, một người quần rách rưới, nằm rạp trên lưng ngựa chạy thục mạng, phía sau bị người hò hét đuổi theo. Người đuổi phía sau thỉnh thoảng dùng tên bắn vói theo người chạy phía trước. Con ngựa

của người bị đuổi có lẽ đã đuổi sức hay trời đã tối không thấy đường nên qua chỗ Tích Nhân ngồi vấp đá vướng hay giầy leo ngã nhào. Người bị đuổi có thân pháp mau lẹ, gọn gàng, ì nhảy khỏi mình ngựa hạ chân xuống đất, nắm chặt cây kiếm trong tay sẵn sàng ứng chiến. Tích Nhân thấy người này đã bị thương, trên lưng đang dính một mũi tên, máu chảy đỏ lưng. Bọn người đuổi theo tất cả nắm tên, cùng vận võ phục xanh. Thân pháp chúng nhảy xuống ngựa bao vây người thanh niên rách rưới chứng tỏ đều là cao thủ. Bấy giờ Tích Nhân mới để ý dù áo quần xanh, nhưng viền cổ của mỗi tên áo xanh có màu sắc khác nhau. Tên cổ áo màu hồng, khoảng bốn mươi, nhìn người bị bao vây:

- Đến nước này ngươi không chịu ngoan ngoãn đầu hàng còn đợi đến bao giờ?

Người ăn mặc rách rưới, mặc may lem luốc nhưng tiếng nói chứng tỏ còn trẻ, đáp trong giọng cười gần ngạo nghễ:

- Phạm mỗ đã có thể sống mấy năm nay, thì hôm nay các ngươi cũng đừng hòng động được đến ta.

Người cổ áo màu hồng khoát tay, hai tên áo xanh tuốt kiếm bao vây người ăn mặc rách rưới vào giữa. Hai tên áo xanh không nhân nhượng, kiếm tuốt khỏi vỏ, liền tấn công ngay. Kiếm pháp của chúng làm Tích Nhân cau mày, đây là kiếm pháp được truyền dạy cho hầu hết cao thủ vệ sĩ Hồ Quý Ly, Thiên Long kiếm pháp đã được sư phụ Quý Ly là Sư Đề bồi bổ, biến chế thêm. Khẳng định bọn áo xanh phải là người của Hồ Quý Ly và thấy người bị nạn dù cương cường, nhưng sức đã yếu, đường đao không còn linh hoạt, Tích Nhân quát lên một tiếng phóng mình ra. Đang yên trí sắp hạ người bị thương, hai tên áo xanh bỗng thấy một áp lực rất mạnh đè lên kiếm của mình, và cây kiếm trong tay như bị xoay tít, không thể nào giữ nổi phải thả ra. Mất kiếm chúng vội thoái bộ, thấy trước mắt xuất hiện một thanh niên chỉ độ hai mươi, tay cầm một khúc cây khô mà thôi lấy làm kỳ dị. Tên cầm đầu cau mày:

- Ngươi là ai lại dám can thiệp vào chuyện triều đình?

Đã nghe biết tình trạng thay ngôi đổi chúa trong nước, Tích Nhân cả cười:

- Ngươi nói triều đình nào? Tên của vua các ngươi là ai?

Bấy giờ mọi người nước ta, ngoài các sắc dân thiểu số đều nhuộm răng đen, riêng Tích Nhân lúc nhỏ bị tuyệt chủng, rồi sau đó gia đình tan nát lê thân đây đó nên vẫn còn răng trắng. Bộ võ phục mặc trên người cũng do Nùng bản Thanh mua ở Tô Châu, lại hỏi vua các ngươi là ai làm năm tên võ sĩ nhà Hồ tưởng hấn là người Minh. Lúc bấy giờ sứ nhà Minh là Dương Bột mới sang nước ta dụ dân trong nước cho biết con cháu nhà Trần còn hay không, nhà Hồ có cướp ngôi hay không? Tuy rằng Minh Thành Tổ phong cho Hán Thương làm An nam quốc vương, nhưng vẫn cử người qua lại, hạch sách điều tra, Hán Thương không dám làm phật lòng nên phải nhẫn nhịn, mua chuộc. Vì thế năm tên đưa mắt nhìn nhau, có chút e dè, tên cầm đầu:

- Có lẽ ngài là người của thiên triều phái sang?

Tích Nhân lại cả cười:

- Cái gì là thiên triều? Đây là sự ngạo nghễ của vua Tàu! Ta chẳng phải người Tàu.

Một tên áo xanh:

- Thì ra ngươi chỉ là một tên điên khùng! hãy đi tránh chỗ khác nếu không muốn tìm cái chết.

Bằng một thân pháp quái dị, thân pháp trong Đăng tiên bí kíp, Thái átt mê tung, Tích Nhân bước tới tên vừa mắng và khi Tích Nhân bước lui về sau, thì tên này đã bị một cái tát tưởng chừng như trời giáng, thân thể chao qua một bên, hàm răng gãy đi mấy cái.

Tích Nhân nghiêm nghị, gần từng tiếng:

- Các ngươi là đều là tay sai trong đội thám sứ của gian tặc Quý Ly. Tất cả đều đáng tội chết, nhưng ta vì lòng hiếu sinh của thượng đế mà tha cho. Nếu không mau chóng chạy đi, thì đây là chỗ chôn thây các ngươi.

Tên đầu đàn thấy Tích Nhân võ công cao diệu, nhưng nghĩ có thể vì chúng không đề phòng mà Tích Nhân mới đắc thủ dễ dàng, nên quát lớn:

- Đừng để tên ngông cuồng này sống sót!

Sau tiếng quát của thủ lĩnh, năm cây kiếm nhất tề phát động. Đối phó với năm cao thủ, trong làn kiếm quang dày đặc, thanh niên rách rưới bên ngoài nhìn xem chỉ thấy Tích Nhân ung dung bước tới, bước lui, ngã người ra sau, chồm người tới trước, khúc cây trong tay như có phép màu đẩy kiếm của người này đỡ lấy nhát kiếm của người kia và mỗi khi Tích Nhân cười nhẹ, khúc cây trong tay phóng nhanh ra thì nhất định có một tên áo xanh bị mất kiếm và bị đầu cây đâm lên người, mất ngay khả năng chiến đấu. Chỉ trong giây lát năm tên cao thủ đều mất kiếm, kẻ đứng người ngồi sắc mặt đều kinh hoàng.

Tích Nhân vứt khúc cây khô trong tay xuống sông, cười khẩy:

- Các người muốn tên ngông cuồng ta nhất định phải chết nữa hay thôi?

Một tên áp ứng:

- Chúng tôi không biết Thái sơn trước mắt, lỡ chạm oai hùng xin thiếu hiệp tha thứ.

Tên này nói xong biết mình sẽ bị thủ lĩnh quở phạt, có thể rơi đầu, lấm lét nhìn các tên khác.

Tích Nhân nhìn tên thủ lĩnh:

- Người tên họ là gì?

Tên này cứng cỏi:

- Tên một bại tướng cần gì phải hỏi! Muốn giết, muốn mổ cứ tùy ý.

Tích Nhân chắc lưỡi:

- Thật là khí khái! Nếu đem lòng khí khái này vực nước phò vua thì hay biết mấy. Đáng tiếc lại cam tâm làm chó săn cho cha con họ Hồ!

Tên thủ lĩnh cười nhạt:

- Người còn con nít biết gì việc nước nhà? đương kim hoàng thượng và Thượng hoàng là những bậc anh minh tài trí có thể làm cho dân cường nước thịnh, có đâu như các ông vua hôn ám nhà Trần gây lầm than khổ sở cho dân chúng. Trần có thể theo mệnh trời thay nhà Lý, thì tại sao bọn phù Trần các người lại nhất định phải gây nội loạn. Chẳng những thế còn cam tâm lay lục nhà Minh công rấn cắn gà nhà?

Người thanh niên rách rưới bị thương cất tiếng thào mạt:

- Người cầm mỏ chó của người lại! dân chúng lầm than khổ sở kể từ lúc nào? Phải chăng từ lúc Quý Ly đắc thế, nắm giữ triều chính, ức chế hiếp vua, nay giết người này, mốt diệt người khác, cắt nhấc tay chân của hãn nham giữ uy quyền trong nước là lúc cả nước mới sống trong khổ ải, lo sợ pháp phòng. Người lấy sự nhiều nhường của dân mà trách nhà Trần, sao không thấy đó là tội của tên gian thần âm mưu thoán nghịch đã khuynh đảo kỷ cương? Người làm nha trảo, bán thân cho Quý Ly vì lương bổng hay yêu nước thương nòi? Bọn người theo dõi sục tìm con cháu trung thần để tận diệt cho kỳ hết, tay vấy máu tanh là yêu nước hay thật sự vì mong lập công để được thăng quan tiến chức? Tổ bà mi! nói thế mà nói được.

Tên thủ lĩnh kiêu ngạo:

- Người không đáng nói chuyện với ta!

Thanh niên gầm lên:

- Người đã là thứ gì kia chứ?

Tích Nhân cả cười:

- Theo kiếm pháp và võ công mà người xử dụng, nếu ta không lầm, trước kia các người cũng đã từng theo học võ của lão tổ sư Nguyễn Sư Đề, nếu không thì sư phụ các người cũng là học trò của ông ấy. Như vậy các người nghĩ gì về việc thượng tướng Nguyễn Đa Phương, con trai của sư phụ hay sư tổ các người bị giết? Lúc ấy ta còn nhỏ, quá nhỏ để hiểu biết, nếu các người kể lại ta nghe cho thông, nếu ta nhận đúng Quý Lý là người đứng cầm trong trận Ngụ Giang, tướng Đa Phương bị buộc phải thắt cổ mà chết là Quý Lý vẫn có tình có nghĩa với sư phụ và sư đệ lão, thì ta không làm hại các người một sợi lông. Thế nào? (Chính

Sử: Quý Ly học võ với Nguyễn Sư Đê. Nguyễn Đa Phương là con trai Sư Đê. Đa Phương được Quý Ly cất nhắc để làm vậy cánh. Tháng 10 năm Kỷ Tỵ, Quý Ly đem binh chống nhau với quân Chiêm, quân giặc chặn nước sông Lương rồi đặt binh mai phục. Quân thủy bộ, trên bảy chục tướng lĩnh của ta bị giết, Quý Ly bỏ trốn về kinh thành, để Phạm Khả Vĩnh và Nguyễn Đa Phương ở lại chống nhau với giặc ở Ngu Giang. Nguyễn Đa Phương đã dùng kế nghi binh, cầm cờ xí cho nhiều để quân giặc tưởng quân mình còn đông đảo không dám thừa thế tấn công, rồi đến đêm mới lén rút quân, bảo toàn được quân đội. Sau trận này Đa Phương oán trách Quý Ly. Quý Ly gièm pha với Nghệ Tông việc đánh Chiêm thất bại vì Đa Phương, xin Nghệ Tông xử tử. Nghệ Tông không nỡ, chỉ muốn bắt tội nhẹ, Quý Ly nói: “Đa Phương là người mạnh khỏe, tôi sợ hắn sẽ chạy sang phương Bắc với nhà Minh, hay là chạy vào Nam với Chiêm Thành, thả cộp ra sẽ di họa về sau, chi bằng giết đi là xong. Sau đó hạ lệnh bắt Đa Phương tự tử.”

Nghe Tích Nhân hỏi như vậy, tên áo xanh sợ chết vừa lên tiếng xin tha, bật khóc:

- Các vị đại ca! Cái chết của Nguyễn sư bá thật đau thương khôn cùng. Sư phụ tiểu đệ mỗi lần nhớ tới đều không dấu nổi ngậm ngùi.

Tên thủ lĩnh cứng đầu:

- Tôn đệ! Người sợ chết đến như vậy sao? Người có biết hai tiếng trung thần là gì không?

Tích Nhân khen:

- Hay! hay lắm! Thế thì Quý Ly là bề tôi mà giết vua, soán ngôi có phải là trung thần hay không?

Người thủ lĩnh nghe hỏi, không biết trả lời như thế nào, gãi có vẻ thẹn, cúi đầu không nói.

Tích Nhân bắt ngờ lướt qua bọn chúng, giải khai huyết đạo:

- Các người hãy đi đi.

Nắm tên áo xanh thấy máu huyết lưu thông, tay chân cử động được đều nhất tề đứng lên. Tên thủ lĩnh ngẩn ngơ nhìn Tích Nhân giây lát rồi cung tay:

- Xin cho biết quý tánh đại danh.

Tích Nhân cũng vòng tay:

- Tại hạ họ Lê, tên Tích Nhân.

Tên thủ lĩnh:

- Đa tạ Lê thiếu hiệp tha mạng và chỉ điểm. Trương Thanh và anh em sẽ không ai báo cáo việc hôm nay lên cấp trên để gây phiền nhiễu cho mình và làm thiếu hiệp phải mất thì giờ với quan binh sau này. Anh chúng tôi cũng sẽ suy nghĩ để tìm cho mình một con đường thích đáng.

- Trương đại ca đã có ý như vậy thì hay lắm. Hậu hội còn dài sau này chúng ta còn có khi gặp lại. Xin Trương đại ca tự nhiên.

Họ Trương lấy trong người một chai thuốc:

- Tên chúng tôi dùng có độc, xin thiếu hiệp lấy chai thuốc này để dành sử dụng sau này.

Tích Nhân không từ chối. Gã họ Trương cung tay giã từ, anh em lão cũng vậy, chờ bọn chúng lên ngựa ra roi, Tích Nhân quay lại thanh niên:

- Các hạ bị thương nặng lắm không?

Thanh niên:

- Đa tạ ân huynh cứu mạng, mũi tên trên lưng sâu đến xương nên nhức nhối khôn cùng.

- Thấy trời đã tối tại hạ định ngủ ở đây qua đêm, các hạ lại đàng gốc cây kia, tại hạ rút mũi tên và băng bó lại cho.

- Đa tạ ân huynh cứu giúp.

Thanh niên đến gốc cây nằm xuống. Tích Nhân điểm một số huyết cầm máu quanh mũi tên rồi rút mạnh ra. Mũi tên có ngạnh, nhất là da thịt chung quanh bị độc làm sưng tấy, khi rút ra như vậy đau đớn kịch liệt, nhưng thanh niên chỉ hơi gồng mình lên, không rên la một tiếng.

Tích Nhân thấy thanh niên gan dạ cũng phải khen:

- Các hạ là người gan dạ phi thường. Nằm yên để tại hạ lấy nước rửa máu trên lưng cho các hạ.

Thanh niên vội chống tay ngồi lên:

- Máu đã chảy xuống tận dưới chân tiểu đệ. Để tiểu đệ xuống sông tắm cho sạch là tốt nhất. Chỉ cần xin ân huynh vài viên thuốc trị độc.

Tích Nhân đưa chai thuốc cho thanh niên, nhưng nói:

- Nhân huynh giữ chai thuốc để dùng sau này, còn lần này nằm xuống trở lại để tại hạ trị độc giúp cho.

Thanh niên nằm xuống, Tích Nhân lấy viên hùng hoàng châu đặt lên vết thương, giải huyết, vận công lực đẩy máu độc ra ngoài thân thể cho thanh niên. Khi thấy hết máu đen, Tích Nhân thu tay:

- Nhân huynh có thể xuống sông tắm uể được rồi.

Thanh niên ngồi lên rồi rít:

- Y thuật ân công thật kỳ diệu như phép tiên. Chỉ giây lát mà tiểu đệ đã cảm thấy thân thể thoải mái vô cùng.

Thanh niên xuống sông tắm rửa, Tích Nhân thấy thanh niên quá rách rưới, muốn lấy một bộ áo quần mang theo tặng cho, nhưng nghĩ lại đó là ân tình của Tiên Nhi, nàng đã tận tụy từng đường chỉ mũi kim may cho mình, nên thấy không thể trao tặng người khác.

Thanh niên tắm rửa xong, bới lại tóc, Tích Nhân thấy thanh niên cũng trạc độ tuổi mình mà râu mắt tròn, miệng rộng trán cao, thân hình lực lưỡng đúng là một trang trắng hán, trong lòng khen thầm. Trong khi thanh niên tắm, Tích Nhân đã quơ một ít cây đốt lửa và khi gã lên bờ, đưa cho ống xoi còn lại:

- Tại hạ còn ống cơm, nhân huynh dùng tạm.

Thanh niên không khách sáo, dùng bàn tay bóp bể, ăn ngay một vốc lớn:

- Hơn ngày nay tiểu đệ chẳng có gì trong bụng.

Tích Nhân dò hỏi:

- Nhân huynh vì sao bị cao thủ đại nội truy đuổi?

- Tiểu đệ họ Phạm, tên là Hồ Hùng, bà con cùng họ với Phạm bá bá, Phạm Tổ Thu. Gia phụ không dính líu quan trường mà làm rẫy sinh sống. Tuy nhiên, khi Phạm bá bá tham gia dự mưu tại Đồn Sơn thất bại, thì cả dòng họ Phạm có can dự hay không cũng bị Quý Ly tàn hại. Gia đình tiểu đệ trên mười người đều bị giết. Trong lúc đánh nhau, gia gia vừa chống địch vừa ra nghiêm lệnh buộc tiểu đệ phải bôn tẩu, trốn tránh để giữ chút máu huyết cho dòng họ sau này. Vì nóng trả thù nhà, tiểu đệ lên gia nhập lực lượng Thiết Sơn và làm một đầu mục dưới trướng Nguyễn Nhữ Cái. Lực lượng Thiết Sơn ô hợp nên đã chẳng thể chống lại quan binh do Nguyễn Bằng Cử chỉ huy, từ đó tiểu đệ trốn tránh hết nơi này đến nơi khác và khi bị nhận diện tức thời bị truy sát.

Tích Nhân thở dài:

- Hoàn cảnh của Phạm huynh cũng giống phần nào với tại hạ. Gia gia tại hạ là Ngân bút Lê Trung Lương, chỉ vì để cho Bùi Mộng Hoa bá bá ở trong gia trang mà bị họa toàn gia.

Thanh niên kêu lên:

- Ô! Gia gia tại hạ ẩn cư làm rẫy, nhưng cũng thường nghị luận việc giang hồ với bạn hữu, người thường đề cập đến Lê bá bá và bá mẫu..Thường nói rằng trong thiên hạ ngày nay không ai có võ công tuyệt thế như Đổng tiên lão nhân gia. Không ngờ tiểu đệ hôm nay được cứu mạng và được chứng kiến võ công phi thường của lão nhân gia truyền lại.

Hổ Hùng ăn hết miếng xôi cuối cùng, thở dài:

- Trời đất bao la, tiểu đệ hiện nay chẳng biết ngày mai của mình như thế nào, muốn theo bên mình làm người giết ngựa cho ân công, nhưng chỉ sợ với cao và cũng gây phiền phức cho ân công.

Tích Nhân vỗ vai Hổ Hùng:

- Chúng ta đều là con cháu nạn nhân Hồ tặc. Tình cờ gặp nhau hôm nay cũng kể là hữu duyên. Anh em chúng ta cùng trang lứa kết tình huynh đệ với nhau chẳng phải là hay hơn?

-Ồ! Đây là vinh dự rất lớn cho tiểu đệ.

- Cái gì vinh dự với không vinh dự? Việt nữ kiếm pháp của dòng họ Phạm nổi tiếng trong giang hồ cả trăm năm nay. Kết bạn với Phạm huynh cũng là vinh dự của tại hạ vậy.

Hổ Hùng vội quỳ gối:

- Xin đại ca nhận Hổ Hùng ba lạy.

Tích Nhân cản lại:

- Đã kết bạn thì anh em ta phải công bằng, ai lớn làm huynh trưởng.

Hổ Hùng:

- Tiểu đệ sinh tháng Dần năm Ất Sửu, năm nay mười chín tuổi.

Tích Nhân vui vẻ:

- Ta sinh tháng Tý năm Giáp tý, lớn hơn hiền đệ đúng một tuổi. Từ nay anh em chúng ta có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia.

Hổ Hùng dập đầu:

- Xin ra mắt đại ca.

Để Hổ Hùng lạy ba lạy, Tích Nhân nâng dậy:

- Đại ca rất mừng có thêm một người thân như Phạm hiền đệ.

Bên ánh lửa hồng Tích Nhân và Hổ Hùng tâm sự, kể chuyện cuộc đời mình cho nhau nghe, giãi lát cả hai cảm thấy thân mật hợp ý khôn cùng. Nhất là Hổ Hùng cũng tỏ ra không muốn con đường làm quan, cúi đầu cấp trên, hô hét cấp dưới. Nhận thấy Hổ Hùng bị thương, dù rất muốn tiếp tục nói chuyện, nhưng Tích Nhân cũng nhận ra sự mệt mỏi của Hổ Hùng, nên khuyên đi ngủ và Hổ Hùng nằm xuống đất thì ngáy ngay. Tiếng ngáy to như sấm. Nghe tiếng ngáy của Hổ Hùng, Tích Nhân biết người hiền đệ mới của mình có sức mạnh trời sinh, nhưng đã không luyện nội công căn bản của người võ học thượng thừa. Nhìn gân cốt của Hổ Hùng, Tích Nhân biết Lục Dương thần công rất thích hợp với Hổ Hùng, nhưng chưa hiểu Hổ Hùng là người có kiên nhẫn hay không?

Mờ sáng hôm sau, Tích Nhân đánh thức Hổ Hùng dậy. Khi ngồi dậy vết thương làm Hổ Hùng nhăn mặt, nhưng vui vẻ:

- Tiểu đệ chưa bao giờ ngủ ngon được như hôm nay. Đại ca! Chúng ta đi đâu đây?

- Đến thị trấn gần nhất, mua thuốc băng bó để vết thương hiền đệ mau lành. Sau đó rồi tính xem hiền đệ nên theo ta về kinh thành hay lên Vân trung cốc sống với tam muội và tứ đệ một thời gian.

Đã nghe kể về Tiên Nhi và Thừa Lân, sự sắp xếp của Tích Nhân như thế nào, Phạm Hổ Hùng nói:

- Tiểu đệ rất muốn theo đại ca dung rui, nhưng chắc chắn sự hiện diện của tiểu đệ sẽ làm cho hai anh em ta khó ngày nào được yên. Tiểu đệ mấy năm nay hết trốn chỗ này, mai chạy chỗ kia, tinh thần lúc nào cũng bất định, không có thì giờ tập luyện nội công, thành ra đại ca an trí tiểu đệ thế nào cũng tốt.

- Con ngựa của hiền đệ hôm qua ngã té, chúng ta không để ý đến nó, sáng nay không biết nó đã đi đâu mất rồi!

- Tiểu đệ làm gì có ngựa! Đó là con ngựa cướp của một người đi đường. Hy vọng nó biết đường tìm về nhà chủ.

Tích Nhân gọi Hồng lô, con ngựa chạy đến, Tích Nhân bảo Hồ Hùng:

- Hiền đệ hãy dùng nó đỡ chân, ta đợi hiền đệ ở chợ Vân Quang. Ta sẽ ở khách điểm nào lớn nhất ở đấy cho hiền đệ dễ tìm.

Khu vực núi non chỗ này, buổi sáng sương mù dày đặc, cách mấy thước không thể nhìn ra cảnh vật. Hồ Hùng nghe Tích Nhân dặn thì hình dáng của Tích Nhân đã mất trong màn sương, Hồ Hùng phóng lên lưng Hồng lô, vượt cổ võ về:

- Sương mù khó thấy đường đi lắm, người cẩn thận giùm ta, nhưng nếu đi nhanh để kịp gặp đại ca, thì người cũng rán hết sức giùm cho.

Hồ Hùng vừa thúc chân, Hồng lô đã phóng ngay bốn vó. Trong màn sương dày đặc, Hồ Hùng không nhìn xa tới phía trước hơn ba thước, thế nhưng hồng lô như xé sương mà chạy làm Hồ Hùng lo sợ vô cùng, hấn nằm rạp ôm lấy cổ ngựa:

- Cẩn thận! Đừng làm người bị nạn và ta bị đại ca quở trách!

Hồ Hùng ôm cổ nắn nỉ, nhưng không thúc chân kiềm hãm, nên Hồng lô cứ tung vó như bay. Khu vực này cũng đi xuyên núi, nhưng đường sá đã rộng nhiều, nên Hồng lô không bị cản trở. Buổi trưa sương mù tan dần, Hồ Hùng có thể nhìn thấy cảnh vật chung quanh, mới thấy con hồng lô có sức dẻo dai và phi nhanh trên đường đèo không có ngựa nào bằng. Đã kính phục võ công nghi biểu của Tích Nhân, cỡi con Hồng lô, Hồ Hùng càng kính phục, lòng thầm nhủ trên đời không ai có thể có võ công như đại ca Tích Nhân của mình, thì cũng không có con ngựa nào hay như ngựa của đại ca Tích Nhân của mình cỡi.

Ngựa chạy nhanh nhưng cũng không gặp Tích Nhân dọc đường, Hồ Hùng càng cảm thấy kính phục. Là người học võ, xuất thân từ con nhà võ, Hồ Hùng biết người có khinh công cao có thể phóng qua mái nhà, đột cây, chạy nhanh hơn ngựa, nhưng cũng chỉ trong giây lát, một khắc, một giờ, không ai có thể có nội lực liên miên, dùng khinh công để thi sức với ngựa trong đường trường. Thế nhưng con Hồng lô phi như tên bắn, đã cả nửa ngày mà không bắt kịp Tích Nhân.

Xế chiều, Hồng lô đã đi vào địa phận phố Vân Quang. Đây là khu vực buôn bán của các sắc dân thiểu số và người Kinh. Ở đây cũng rất nhiều người Tàu sang khai thác tửu điểm, khách điểm, tiệm thuốc. Đã từng ở đây, Hồ Hùng cho ngựa đến khách điểm Vân Quang, khách điểm lớn nhất của phố Vân Quang. Chủ điểm người Tàu và tiểu nhị nửa Tàu, nửa Việt. Người Tàu khai thác khách điểm, hay buôn bán ở miền cao, nói được nhiều thứ tiếng, tiếp được mọi hạng người, sắc dân, và sự tiếp đón rất nồng hậu, giữ chữ tín cho nên dù có ai ghét người Tàu, nước Tàu, cũng đều muốn dùng tiện nghi và buôn bán với họ.

Hồ Hùng dắt ngựa đến Vân Quang, thấy mình rách rưới te tua, trong túi không một đồng bạc, lòng hơi ngại ngần chưa biết làm sao, thì hai tiểu nhị đã từ trong cửa chạy ra, một tên vồn vã:

- Phạm công tử! Ngài nhất định là Phạm công tử mà Lê công tử đang chờ đợi. Lê công tử đang chờ ngài ở khu biệt xá sau vườn hoa.

Tên tiểu nhị này vừa nắm cương ngựa, thì tên thứ hai lấy gói hành lý của Tích Nhân trên lưng ngựa xuống, vái Hồ Hùng:

- Mời công tử theo tiểu nhân.

Tên tiểu nhị mang giày cỏ, mặc áo bông, tươm tất, còn nhìn mình rách te tua, thấy hấn quá lễ phép, sinh ngượng, gất:

- Thì cứ đi ta theo! Ta chẳng là công tử gì cả! Đừng rờm lời.

Tên tiểu nhị dạ dạ, đi trước dẫn đường, không dám nói gì thêm với Hồ Hùng nữa.

Vừa đi, Hồ Hùng vừa để ý quan sát, thấy Vân Giang khách điểm phía trước có khoảng mười lăm căn phòng, phía sau vườn rộng và xây bốn căn nhà sàn bằng gỗ riêng biệt nhau, tiểu nhị đưa mình đến một trong những căn nhà sàn này.

Tiểu nhị lên cầu thang, kính cẩn:

- Thưa Lê công tử, Phạm công tử đã đến nơi.

Tích Nhân mở cửa mỉm cười với Hồ Hùng:

- Nhị đệ!

Đã từng ở nhiều khách điểm với Thu Hà trước đây, Tích Nhân đã cho tiền tiểu nhị rất hậu hỷ nên chúng rất lễ độ và cung phụng như vậy. Đón lấy gói hành lý từ tay tiểu nhị, Tích Nhân cho một đồng bạc thủy ba, dặn:

- Chuẩn bị cơm nước, rượu thịt sớm hơn cho ta một chút.

Tiểu nhị:

- Sẽ mang đến ngay cho công tử.

Hồ Hùng vào trong thấy nhà có phòng giữa rộng rãi có thể nằm ngồi những mười người, hai bên là hai căn phòng. Tích Nhân chỉ căn phòng bên trái:

- Hiền đệ ở phòng bên đó. Ta tạm mua cho hiền đệ thuốc cao trị thương, hai bộ võ phục và đôi giày vải, để da. Hiền đệ tắm rửa, dịt thuốc cao, thay áo quần..

Tích Nhân cười khà, vỗ vai Hồ Hùng:

- Đã là hiền đệ của ta, từ nay cấm không được ăn mặc rách rưới nữa.

Hồ Hùng cảm động, giọng nghèn nghẹn:

- Tiểu đệ cũng nhất định không để người hà hiếp nữa.

Tích Nhân khen ngợi:

- Có chí khí!

Hồ Hùng vào phòng lấy quần áo, xuống nhà tắm rửa, khi lên tưởng chừng một người hoàn toàn khác, và Tích Nhân cũng đang ngồi đợi trước một bàn cơm nóng năm bảy món ăn:

- Hiền đệ nhất định đã đói.

Hồ Hùng ngồi xuống ghế:

- Mấy năm rồi hôm nay tiểu đệ mới nhìn thấy được bữa cơm như thế này.

Tích Nhân rót rượu:

- Chúng ta cùng cạn chung mừng ngày kết nghĩa.

Hồ Hùng nâng ly:

- Kính đại ca!

Sau khi cạn chung rượu họ cầm đũa, Tích Nhân bảo:

- Ta không gọi nhiều rượu, vì hiền đệ đang bị thương.

Hồ Hùng vừa ăn vừa cười:

- Cuộc đời nhiều việc buồn phiền cũng đã làm cho tiểu đệ thành một thứ Lưu Ly, nhưng cái bụng tiểu đệ hiện giờ đang cần cơm thịt hơn là rượu.

Trong khi ăn uống chuyện vãn, Tích Nhân nói cho Hồ Hùng biết ý định của mình, họ sẽ ở lại Vân Giang mười ngày. Trong mười ngày này Hồ Hùng sẽ phải tập trung ghi nhớ khẩu quyết Lục Dương thần công, còn ban ngày sẽ tìm chỗ để traу dôi lại Việt nữ kiếm pháp. Sau mười ngày họ chia tay, Tích Nhân xuôi nam còn Hồ Hùng lên Vân Trung Cốc tiếp tục luyện võ với Tiên Nhi, Thừa Lân.

Thời gian thấm thoát trôi qua, hàng ngày được Tích Nhân phân tích những chỗ hay, chỗ yếu của Việt nữ kiếm pháp, rồi cùng thực tập, bổ cứu đã làm cho cây kiếm trong tay Hồ Hùng khác trước rất nhiều. Hồ Hùng rất chuyên chú trong việc luyện tập, hết sức khắc chế bản thân, có nhiều khi cử động quá sức làm vết thương rách ra chảy máu, cũng không để ý đến đau đớn. Nhưng nhờ hàng ngày Tích Nhân bắt uống thuốc và thay thuốc dầu đều đặn, vết thương của Hồ Hùng khi họ chia tay nhau cũng đã kín miệng, kéo da non.

Biết Vân trung cốc có nhiều ngựa quý, nên khi Tích Nhân đề nghị mua cho, Hồ Hùng không bằng lòng, cho rằng mình cũng không có gì gấp, đi bộ vài ba ngày tốt hơn. Sáng hôm ấy, Hồ Hùng đưa Tích Nhân đến bờ sông bịn rịn chia tay nhau. Khi Tích Nhân dắt ngựa lên thuyền dùng đường thủy để đi về Nam, thì Hồ Hùng đứng trông theo cho đến khi chiếc thuyền khuất hẳn tầm mắt, mới quay bước lên đường lên Vân trung cốc.

9. Chương 9: Gieo Rắc Giây Tình.

Hành khách đi trên thuyền với Tích Nhân chỉ có mấy người buôn bán, nhưng hàng hóa rất nhiều, họ sẽ xuống hàng ở bến Cường Nỗ, Tích Nhân và con ngựa được chủ thuyền để riêng khoang sau. Sở dĩ Tích Nhân đi đường thủy, vì theo Hồ Hùng đi thuyền xuôi dòng cũng nhanh chóng, tránh được nhiều vùng núi non hiểm trở, phải vượt nhiều con suối, phải chờ đợi đi đò qua nhiều sông lạch để đến Thăng Long.

Đến Cường Nỗ thuyền cập bến, Tích Nhân phải ở đêm hôm sau mới chuyển sang một thuyền buôn khác về Đông Đô.

Dắt ngựa đến quán trọ, sau khi lấy phòng, Tích Nhân qua một tửu quán bên cạnh để ăn tối.

Đang ngồi chiếc bàn sát cửa sổ nhâm nhi với đĩa thịt gà nướng, Tích Nhân nhìn ra ngoài bất gặp ánh mắt một gã hành khất đang đứng nép cây cột ngoài hiên nhìn vào với đôi mắt thèm thuồng. Đã từng phải ăn mày từng bữa, Tích Nhân hiểu nỗi khổ, sự hành hạ của cái đói. Nhớ lại mấy năm trước cũng buổi tối trời đông lạnh lẽo, phải đi ngủ đói và suýt chết đói như thế nào, nên nhìn gã ăn mày, Tích Nhân động lòng thương hại, ngoắc tay gọi:

- Bằng hữu, vào đây ăn tối với ta.

Gã ăn mày nghe gọi, nhưng hình như không tin là mình, vẫn đứng yên một chỗ. Tích Nhân phải gọi lần thứ hai và lần này gã mới tin tưởng mình được gọi liền bước vào. Mới qua cửa liền bị một tiểu bảo quát mắng:

- Ra ngoài ngay! Ăn mày không được vào trong này!

Tích Nhân lên tiếng can thiệp:

- Không được cản trở! Ta mời đấy! Cho ta thêm một con gà, một đĩa thịt nai và một tô mì lớn.

Được lời Tích Nhân, tiểu bảo không dám cản trở nữa, nhưng gã ăn mày hình như ngại ngùng, chẳng dám bước thêm nửa bước. Tích Nhân đứng lên bước lại:

- Bằng hữu cứ vào đây với ta.

Trong một cử chỉ để tỏ ra thân mật, Tích Nhân đưa tay ra định nắm tay đưa đi, nhưng bàn tay Tích Nhân đưa ra thì cánh tay của gã ăn mày cũng đã nhanh nhẹn dẩu ra phía sau. Chỉ qua cử chỉ nhỏ này, Tích Nhân nhận ngay gã có võ công chẳng phải tầm thường. Khám phá này làm Tích Nhân từ chỗ thương hại, đến cảm thấy thích thú, cười:

- Mời bạn.

Tích Nhân đưa tay trong cử chỉ mời mọc. Gã ăn mày ngần ngừ rồi áp úng trong miệng hai tiếng cảm ơn, rón rén lại bàn.

Đợi gã ngồi xuống ghé đối diện, Tích Nhân đẩy đĩa gà nướng của mình chỉ mới ăn một đùi qua phía gã:

- Mời!

Gã ăn mày như người câm, không nói lời nào, nãy giờ chậm chạp, nhưng bây giờ thì rất nhanh nhẹn đưa hai bàn tay dơ hẳn lên xé con gà và đưa ngay lên miệng. Gã ăn mày mặc áo vá trăm miếng, rộng thùng

thình, mặt mày dơ bẩn, lộ đất dính trên mặt cả lớp, tóc ngắn xõa bù xù che mặt mũi cũng dính đầy bùn đất, nhưng khi gã xé gà và đưa miếng thịt lên miệng, đôi mắt sắc sảo của Tích Nhân thấy cổ tay lộ ra khỏi cánh áo rộng lại rất trắng trẻo tròn trịa, và hàm răng của gã lại đen bóng, nhỏ rất đều, đó là hàm răng hạt huyền của những cô gái có hàm răng đẹp. Vóc dáng, hàm răng, một chút da thịt lộ khỏi cánh tay áo..những khám phá này cho Tích Nhân nghĩ ngay đó là một cô gái, và vì lý do gì đó phải che mắt thiên hạ.

Tích Nhân gợi chuyện:

- Tại hạ họ Lê, tên là Tích Nhân còn bạn là?

Gã ăn mày vừa ăn, vừa lầu bầu:

- Tiểu nhân tên là Tiểu Qúa..

Bấy giờ tiểu bảo đang mang đồ ăn ra, Tích Nhân bảo tiểu bảo cho thêm rượu và một chén uống rượu. Trong giây phút ngắn ngủi này Tích Nhân cũng cảm nhận đôi mắt sau mái tóc lò xo của cô gái giả trang ăn mày đã liếc rất nhanh để quan sát mình.

Tích Nhân rót rượu đầy qua:

- Mời dùng chút rượu cho ấm.

Cô gái trong lớp ăn mày xua tay:

- Tiểu nhân không biết uống rượu.

- Vậy để tại hạ kêu thêm bình trà..

-Ồ! Không cần thiết. Tiểu nhân đã quen uống nước sông, nước hồ. Đại nhân cho ăn miếng thịt là phước đức lớn lắm rồi.

Tích Nhân chỉ tô mì:

- Tô mì này kêu cho bạn.

Gã ăn mày không khách sáo, cầm đũa ăn ngay.

Cô gái giả trang cổ ăn ngấu nghiến, nhưng cô ta dù đói cũng không ăn hết tô mì lớn nớ. Tích Nhân vừa ăn vừa gợi thêm chuyện:

- Tại hạ về Đông Đô tạm ghé lại đây đêm nay, chẳng ai quen biết, bằng hữu nếu không có gì bận nhâm nhi nói chuyện với tại hạ cho vui.

- Tiểu nhân chưa bao giờ gặp người hảo tâm để được ăn một bữa no nê như tối nay. Bụng đã no mắt còn đói. Tuy nhiên, tiểu nhân lại có việc khó thể ở lâu.

- Nếu bằng hữu phải đi thì tại hạ đành độc ẩm.

Cô gái giả ăn mày đứng lên:

- Cảm ơn đại nhân. Tiểu nhân xin cáo từ.

Biết rõ người đối thoại là gái giả trai, có võ công khá cao, nhưng Tích Nhân cũng thấy cô ta đang đói khát thật sự chứ không phải giả bộ bèn lấy ra một xấp tiền giấy, không cần xem nhiều ít:

- Bằng hữu lấy khoản này, ngày mai, ngày mốt có thể chi dùng.

Cô gái ngần ngừ rồi cầm lấy, lấp bắp thêm mấy tiếng cảm ơn, đa tạ. Tích Nhân thấy cô ta ra cửa đi về hướng bên sông.

Vừa uống rượu, Tích Nhân vừa phân vân không hiểu cô gái là ai. Đã có võ công sao lại giả dạng ăn mày để mình đói khát. Tuy nhiên, nghĩ rằng mỗi người, ai cũng có một hoàn cảnh riêng, những bí mật riêng. Tò mò đến việc người khác thì không bao giờ lo cho hết.

Uống hết hai bình rượu, Tích Nhân định trả tiền để về phòng, thì có một nhóm người bước vào. Tiểu bảo đơn đả chào mời đưa họ đến chiếc bàn lớn giữa nhà. Tất cả tám người. Sáu người trung niên và hai người

thanh niên. Sáu người trung niên vạm vỡ to lớn, mặt mày râu ria. Cả sáu đều mặc áo ngắn, đội khăn để lộ những cánh tay gân guốc, bắp thịt nổi cuộn cuộn. Hai thanh niên cùng đi chung lại hoàn toàn tương phản với đám trung niên. Cả hai đều mày thanh mắt sáng, da trắng, môi hồng, cả hai đều để râu mép, thân thể thanh nhã. Nếu nói Tích Nhân là một thanh niên đẹp trai, thì hai thanh niên này còn đẹp hơn nhiều. Một khoảng hai mươi, một khoảng hai ba hai bốn. Sáu gã trung niên, hai tên mang đao, bốn tên mang kiếm. Còn hai thanh niên, đều mang trường kiếm.

Nhìn cách nhường nhau ngồi xuống ghế, Tích Nhân hiểu người thanh niên có vẻ lớn tuổi là lãnh tụ của nhóm. Chờ gã và người thanh niên thứ hai ngồi xong, đám trung niên mới lần lượt ngồi vào chỗ. Thấy đây là nhóm người giang hồ, bọn trung niên đều là người thiếu số vùng biên giới, Tích Nhân lại kêu thêm bình rượu.

Tên đàn ông ngồi bên tả gã thanh niên lớn tuổi gọi rượu, đồ ăn. Đi đông người đáng lẽ ồn ào, nhưng chúng lại im thin thít. Bấy giờ trong quán chỉ còn vài người, hầu hết là dân thương buôn, thấy đám giang hồ vô quán tướng mạo dữ dằn, họ ăn nhanh rồi hối hả trả tiền đi ngay. Khi tửu bảo mang rượu thịt ra cho nhóm này, trong quán chỉ còn mỗi Tích Nhân còn ngồi và cảm thấy mình bị bắt đầu chú ý. Những cặp mắt sắc như dao liên tiếp liếc nhìn.

Hai thanh niên và những cao thủ người thiếu số xuất hiện đã gây cho Tích Nhân mỗi nghi ngờ, nhưng khi trong quán chẳng còn ai, sợ nếu ngồi dai, chúng sẽ chú ý hơn nên kêu tiểu bảo tính tiền.

Đi một đoạn, Tích Nhân liền dùng khinh công trở lại, núp sau vách tường dùng thuật thiên thính lắng nghe, nhưng ngoài việc khen chê món ăn, mời nhau uống rượu, chúng không đề cập điều gì việc đang làm.

Tích Nhân không nản chí, trực cảm cô gái giả ăn mày và toán người mới đến có thể có liên quan với nhau, kẻ trốn người tìm. Và bọn người này rất có thể liên quan đến tổ chức bí mật muốn khôi phục Đại Lý nhưng đã sục tìm bí cấp võ công Đại Việt và chiêu mộ võ sĩ người Thái, Thổ, Mèo, Nùng.. vùng biên giới làm bộ hạ cho chúng như Nùng Bản Thanh và Trần Ngải đã cho biết.

Tích Nhân chờ khá lâu, nhưng bọn người ăn uống trong quán cũng chẳng ai nói lời nào khả dĩ đoán ra chúng là ai và làm gì. Sự cẩn thận của chúng làm Tích Nhân càng tò mò hơn. Khi bọn chúng trả tiền ra khỏi quán, Tích Nhân âm thầm theo dõi. Khi đi đến một ngã tư, sáu người đàn ông, chia ra hai người một cặp đi ba hướng khác nhau, còn hai thanh niên thì lại thông thả về khách điểm. Cùng một khách điểm với mình. Khách điểm sang nhất bên bờ Cờn Nỗ.

Đây là một bến đò ghe thuyền xuôi ngược, nhưng cũng không phải là thị trấn, phố chợ lớn nên hai ba khách điểm mở cửa ở đây chỉ là những dãy nhà sàn dài, chia thành năm bảy căn phòng cho thuê. Ngựa của khách được cột ngay trước cửa.

Trời lạnh, sương mù dày đặc, nên chưa khuya lắm mọi người có lẽ đã đi ngủ cả. Khách điểm chỉ còn hai phòng có ánh đèn le lói, lại sát bên nhau. Tích Nhân đang ở căn cuối dãy, và hai thanh niên trở về đã mở cánh cửa căn phòng kế bên.

Đợi một lúc lâu, Tích Nhân mới trở về phòng, và khi đi có ý làm bước chân mình nặng nề một chút.

Hai phòng ngăn chia bằng một tấm vách là những tấm ván gỗ ghép lại với nhau, Vào phòng, Tích Nhân không cần phải dùng thuật thiên thính, cũng nghe những tiếng động phòng kế bên. Hai thanh niên chẳng chuyện vãn gì nhiều, chỉ một vài câu mời nhau, nhường nhau thay đồ đi ngủ, nhưng chỉ vài câu nói của họ Tích Nhân nghi ngờ cả hai đều là gái giả trai. Tích Nhân cởi giày ngã người xuống giường nhắm mắt, trong lòng tính toán tìm cách dò ra nguồn gốc.

Mỗi căn phòng có hai chiếc giường, không biết thanh niên lớn tuổi hay nhỏ nằm ở chiếc giường đặt phía sát vách với mình. Nằm một lúc Tích Nhân nổi ý ngộ nghĩnh giả ngủ và ngáy thật lớn.

Nghịch ngợm của Tích Nhân đã làm cho một trong hai người lên tiếng:

- Coi bộ Trình Vân tỷ tỷ đang nằm bên một con bò mộng.
- Thế này thì cả hiền muội cũng không thể nhắm mắt được. Để ta làm cho hần cảm miệng lại.
- Ô! Chúng ta giấu giếm hành tung, gây sự chẳng may lại bị chú ý!

- Hắn ngủ ngáy như bò mộng, chẳng biết nội công, ta có thể điểm huyết hắn.
- Nhưng hắn đang ngủ làm máu huyết ngưng trệ nguy cho tính mệnh của hắn. Thôi rán chịu vậy.
- Ta bắt hắn thức dậy. Đau đớn không ngủ được.
- Ủ! Có lẽ như vậy tốt hơn.

Cô gái tên Trinh Vân búng tay, chỉ kinh xuyên qua vách bắn tới huyết kiên ngưng và tỳ nhu nơi bả vai Tích Nhân. Tích Nhân biết cô ta có ý làm mình thức giấc và đau đớn không thể ngủ nữa mà thôi, nên vận công hứng lấy chỉ lực, rồi la to lên như bị đau đớn lắm. Tích Nhân nghe hai cô gái cười khúc khích, hắn lại giả bộ vuốt ve bờ vai đau đớn, miệng giả giọng ồn ồn lầm bầm chửi rửa, đứng lên mở cửa. Một cử chỉ như chúng tỏ muốn tìm hiểu chuyện gì xảy ra.

Tích Nhân đóng cửa vào phòng, lên giường ngồi dựa vách lầm bầm, rên rĩ.:Hừ! Phòng này chắc có ma quỷ, đồ quỷ cái nào dám chọc ông? Ông đang ngủ tự nhiên làm vai ông đau như thế này!..

Không bị tiếng ngáy làm khó chịu, thì liên tiếp bị Tích Nhân rên la, cô gái tên Trinh Vân bấy giờ lại giả giọng ồn ồn lên tiếng:

- Tên kia! Người không đi chỗ khác và im miệng, bản thiếu gia sẽ qua cắt lưỡi người!

Tích Nhân xăng giọng:

- Phòng của ta ta muốn làm gì ta làm sao người lại lên tiếng? Người là ai mà nói chuyện vô thiên vô pháp như vậy? Đây là nước Đại Ngu, nhà vua là con cháu trăm đời, chín chục kiếp của Đế Thuấn, năm cái gì ..Khai Thái chứ có phải chỗ hồ đồ không có phép nước hay sao?

Phòng bên có tiếng cười khúc khích, nhưng cũng có tiếng bực mình:

- Đúng là gặp nhầm một tên điên. Này! Phòng người có một mình, người làm ơn qua giường bên kia, cách xa ra để cho chúng ta ngủ được không?
- Cái khách điểm này tồi tệ, vách che chẳng kín, đây là phòng cuối dãy, gió lùa vào từng cơn, nằm cái giường bên đó có mà lạnh cho chết hay sao chứ?
- Nhưng người rên rĩ, lầm bầm mãi, ai mà ngủ được?
- Ta đã ngủ, nhưng bị ma quỷ làm cho bả vai đau như răn độc cắn, không rên sao chịu được? Có lẽ phòng ta có ma, có quỷ. Có lẽ con ma dạ xoa, con ma quỷ cái thấy ta đẹp trai nằm ngủ rồi động tình mới đánh ta đau thế này!

Cô gái tên Trinh Vân nghe rửa mình như vậy, không dần được nữa, cô ta tổng mạnh một chưởng. Ngọn chưởng cách vách đập mạnh lên lưng Tích Nhân. Đẩy hắn bay ra khỏi giường rớt xuống đất. Cô gái sử dụng chưởng kinh rất khéo, sức chưởng đẩy Tích Nhân bay xa, nhưng dù Tích Nhân là người không có nội công hộ thể đi nữa cũng không đến nỗi bị nội thương. Tích Nhân lom còm bò lên la toáng:

- Đúng là ma quỷ! Đúng là ma quỷ!

Trinh Vân đe dọa:

- Người không im mồm, ma quỷ sẽ làm người không sống được quá đêm nay.

Tích Nhân làm bộ sợ sệt, trèo lên giường, bắt đầu niệm Phật:

- Nam mô quan thế âm bồ tát..Nam mô quan thế âm bồ tát..

Cô gái thứ hai lên tiếng:

- Đại ca qua nằm với đệ, để gã muốn làm gì thì làm cho êm chuyện!
- Hiền đệ ngủ đi, giường không rộng, nằm hai người càng khó chịu hơn.

Tích Nhân:

- Nam Mô A Di Đà Phật..Phải chi người là con gái, thì ta chẳng thêm lo sợ ma quỷ gì nữa. Dù cách một tấm vách mỏng.. Đầu óc ta cũng tưởng tượng được..

Lời chộc ghẹo quá đáng của Tích Nhân làm cô gái tên Trinh Vân không còn chịu đựng nổi nữa, cô ta tung chưởng. Lần này không chút nương tay. Vách ván bị bàn tay cô ta đánh ra vỡ vụn. Trinh Vân yên trí với chưởng lực của mình Tích Nhân bị thương nặng. Thế nhưng, cô liền cảm thấy chưởng kinh như xuôi tuột theo người Tích Nhân và cổ tay mình bị một bàn tay nắm lấy. Cảm thấy bị nguy, bàn tay còn lại và ngọn cước cứu mạng tức thì phóng ra. Một khoảnh vách đổ ập xuống, khi bụi đất lắng xuống, người giả dạng thanh niên trẻ, bây giờ là cô gái trẻ nhìn qua thấy Tích Nhân đang nằm ngửa trên giường. Còn Trinh Vân, trong bộ đồ ngủ mỏng manh thì nằm một bên, một tay và một chân gác lên người Tích Nhân như đôi trai gái đang nằm âu yếm.

Cô gái trẻ rất bình tĩnh, cô ta khoát áo, thấp thêm ngọn đèn, ngồi xuống giường Trinh Vân nhìn qua Tích Nhân cười nhẹ:

- Thì ra chúng tôi đã gặp cao nhân mà không biết. Thật thất kính.

Cô gái không động võ, Tích Nhân không thể ừ lý trong thế chộc ghẹo được, vội ngồi lên cười:

- Ô! Thì ra hai vị đều là nữ nhân, và là những nữ nhân đẹp nhất trong đời. Tật ngủ ngáy của tại hạ làm mỹ nhân khó chịu thật đáng trách.

Cô gái trẻ bằng một động tác nhẹ nhàng, phác hai bàn tay, Trinh Vân bị nhấc lên đưa sang giường nàng trở lại và huyết đạo liền được giải khai. Tích Nhân thầm khen cô gái còn trẻ mà có võ công đáng phục.

Trinh Vân được giải khai huyết đạo liền rút kiếm trên đầu giường, mắt hạnh tròn xoe, gần từng tiếng:

- Ta không giết được người, thì không sống nữa!

Cô gái trẻ la:

- Tỷ tỷ! Bình tĩnh lại!

Mặc cô gái trẻ ngăn cản, khoảnh ván vỡ trước đó lại bị lưỡi kiếm của Trinh Vân lướt qua một đường, ván bị tiện đứt đổ rầm xuống lần nữa, nàng phóng qua phòng Tích Nhân và liên tiếp tung ra những đòn trí mạng, vừa la như phát khóc:

- Hôm nay có trời cản ta cũng phanh thây hắn làm muôn đoạn.

Thấy Trinh Vân phần hận như vậy, Tích Nhân mới la thầm trong lòng việc đùa cợt của mình đã quá đáng, đã quên mất làm như vậy xúc phạm đến tự ái nữ nhân, họ coi như trinh tiết bị xúc phạm. Tích Nhân một mặt tránh né những đường kiếm hung hiểm, khốc liệt của Trinh Vân, một mặt van nài:

- Xin Vân cô nương bớt giận, tại hạ chỉ nhất thời hồ đồ, chẳng biết cô là gái, hoàn toàn chẳng có ý xúc phạm đến cô.

Tích Nhân kêu, Trinh Vân vẫn nhào tới với những đường kiếm chỉ công không thủ.

Kiểm pháp của Trinh Vân so với một danh thủ như Trần Ngải có hơn không kém, nội lực của nàng cũng không vừa, căn phòng lại chật khó xoay trở, Tích Nhân thấy mình có lỗi không nỡ làm cô ta phần hận thêm, nên khi chạy tránh đến gần cửa, thì tung mình ra ngoài.

Tích Nhân chạy, tẩu vi thương sách, Trinh Vân quyết đuổi theo. Đến bờ sông, Tích Nhân dừng chân, lớn tiếng:

- Tại hạ có đùa cợt, nhưng cô giả giọng nói tiếng đàn ông, đâu biết cô là gái kia chứ!

Trinh Vân hét:

- Với võ công của người, ngủ ngáy, rên rỉ.. đều là trò lừa gạt. Ta không giết tên dâm tặc như người, thì chẳng làm người..

Kiểm ảnh lại chập chùng đổ tới. Tích Nhân lảng không tránh né. Dầm co một lát, sức nhớ trong người có mặc áo thiên ty của Ngũ Độc Giáo, Tích Nhân mạo hiểm vận công, đưa lưng đón lấy một đường kiếm của

Trình Vân. Lưỡi kiếm nàng chém xuống, thì cổ tay nàng bị Tích Nhân nắm lấy. Nàng tung tả chưởng đánh ra, cổ tay cũng liền bị giữ chặt. Từ ngày xuống núi đến nay, Trình Vân là cao thủ đầu tiên mà Tích Nhân gặp phải. Hai cổ tay bị Tích Nhân nắm giữ nàng vận công lên chống cự, phong bế huyết đạo và bất ngờ vận khí lên miệng phóng ra một luồng tụ lực vào mặt Tích Nhân. Đòn bất ngờ của nàng làm Tích Nhân vội ngã người ra sau để tránh. Tránh được luồng khí kinh từ miệng Trình Vân phóng ra, Tích Nhân la lên:

- Cô nương bớt giận giùm tại hạ đi nào! Chúng ta có ân oán gì để phải sống chết với nhau kia chứ?

Hai cổ tay Trình Vân bị Tích Nhân nắm chặt, nàng dùng hết sức cũng không thoát được, nghe Tích Nhân la, nàng lại hét:

- Người thả tay ta ra!

Tích Nhân:

- Nếu cô không làm dữ, thì tại hạ không chế cô làm gì?

Và xuống giọng năn nỉ:

- Xin cô nương bớt giận!

Hai người đứng sát nhau, dù dưới ánh trăng mờ nhạt, vân vụ mờ mờ cặp mắt của Tích Nhân cũng bất chợt nhận ra Trình Vân chỉ mặc một chiếc áo choàng mỏng, đường nét phô bày lồ lộ vội hoảng hốt thả hai tay nàng phóng ra xa. Và một tí tắc ấy, Trình Vân cũng trực giác vì sao địch thủ vội vàng như vậy, nàng rung mình, hai cánh tay tự động ôm lấy vai và cũng phóng ra xa như bị ma đuổi.

Cả hai đều không biết phải nói gì, làm gì trong một lúc, Tích Nhân xoay lưng về phía Trình Vân thở dài:

- Tại hạ tự biết có chút xúc phạm xin cô nương tha lỗi.

Trình Vân hướng xuống dòng sông, cảm thấy một cảm giác kỳ lạ, nửa còn giận, nửa như luyến tiếc điều gì nên đứng im. Tích Nhân bước lại gần:

- Cô nương..

Trình Vân cúi đầu chưa biết nên nói gì, nàng bỗng rung mình hoảng hốt:

- Ôi! chết rồi! Gớm quá..

Tích Nhân nghe nàng tỏ ra sợ hãi, phóng tới:

- Cô nương!

Trình Vân cũng vụt ra sau chụp lấy Tích Nhân như người quen biết:

- Ôi! Chân ta... hai bàn chân ta..

Trình Vân đang đi ngủ, bị chọc ghẹo rồi đi đến sống chết với Tích Nhân nên không mang giày dép gì cả. Chỗ nàng đang đứng, lại trên một ổ kiến và bấy giờ nó đã bu đen. Tích Nhân nghe kêu, nhìn xuống xem, vội cắp nàng bay ra một hòn đá lớn trên sông, đặt nàng ngồi xuống vốc nước rửa. Kiến và bùn đất rửa sạch, hai bàn chân và cổ chân Trình Vân có vài vết sưng đỏ vì kiến cắn, còn thì mịm màng, trắng ngà như ngọc. Đôi chân không khác gì đôi chân Kỳ Anh, làm cho Tích Nhân chột bâng khuâng.

Trong lúc Tích Nhân cúi xuống vốc nước rửa chân cho nàng, Trình Vân ôm vai Tích Nhân trong một cảm giác kỳ diệu, muốn bàn tay hần mãi mãi mân mê trên da thịt mình. Còn Tích Nhân khi nhìn đôi chân nhớ đến Kỳ Anh, thì ngẩn ngơ xuất thần. Trình Vân như hết sức lực:

- Người..người.

Trong thời gian đưa Kỳ Anh đi thưởng lãm rừng suối chung quanh thạch động, có lúc Tích Nhân cũng rửa chân cho nàng, và khi Kỳ Anh cảm nhận cảm giác êm mê, cũng kêu lên những tiếng người.. người.. như đôi môi Trình Vân. Tích Nhân ngồi thẳng lưng lên, một cánh tay choàng qua, Trình Vân từ lồng ngực chàng ngã xuống, Tích Nhân nhìn xuống đôi mắt lim dim, đôi môi hé mở.. mái tóc mây xoắn dài càng thấy nàng giống Kỳ Anh khôn tả. Tích Nhân như cái máy cúi xuống nàng.

Tích Nhân mê mê trong cảm giác gặp lại Kỳ Anh, âu yếm với người trong mộng và được nàng hưởng ứng. Tích Nhân mê đắm trong những tiếng tỷ tỷ, đại tỷ đầy ấp yêu thương, thì Trinh Vân cũng quần quai trong tiếng rên rĩ " người.. người...".

Là một thanh niên đã từng gần gũi đàn bà, những nụ hôn say đắm đã thúc đẩy bàn tay của Tích Nhân đi xa hơn, nhưng bỗng có tiếng gọi:

- Tỷ tỷ! Tỷ tỷ đang ở đâu?

Tiếng gọi làm Trinh Vân rùng mình, bàn tay giữ chặt bàn tay Tích Nhân lại, ngồi lên hoảng hốt:

- Chúng ta đang làm gì?

Tích Nhân chẳng biết phải trả lời như thế nào, nhìn sững nàng. Trinh Vân cũng quắc mắt nhìn Tích Nhân. Nàng đứng lên dậm chân mấy cái ra chiều bực tức phân vân, rồi phóng đi.

Biết tấm vách giữa hai căn phòng đã không còn là tấm vách nguyên lành nữa, Tích Nhân thấy mình về phòng sẽ phải đối diện với hai cô gái, Phượng hoàng lệnh bài, hồng hoàn châu, tiền bạc luôn luôn mang theo trong người, gói hành lý trong phòng chỉ mấy bộ bộ chẳng cần phải quan tâm, nên Tích Nhân ngồi trên đá hành công.

Lúc bên đèn đuốc thấp sáng, đánh thức màn đêm với những tiếng réo gọi nhau, Tích Nhân xả công về phòng để chuẩn bị ra đi. Mở cửa bước vào, trong ánh sáng ngọn đèn mờ heo hắt, Tích Nhân thấy khoảng vách vỡ được lấy chiếu che lại, gói hành lý của mình vẫn còn nguyên chỗ cũ, nhưng phòng bên cạnh hình như không còn ai ở nữa, không một hơi thở nhẹ nhàng được nghe thấy. Tự tin ở thính lực của mình, nhưng Tích Nhân cũng vạch tấm chiếu nhìn qua quan sát, và đúng là hai cô gái đã ra đi từ lúc nào.

Tích Nhân xuống phòng dắt ngựa tới chỗ chường quỹ. Mới thấy mặt, ông ta đã lắp bắp:

- Đêm hôm quan nhân và hai vị khách kia đã làm cho mọi người sợ hãi.. Ồ! tấm vách của tôi..

Tích Nhân lấy một đỉnh bạc nhỏ:

- Ông cho người sửa lại! Đủ không?

Chường quỹ vui vẻ:

- Cảm ơn quan nhân nhiều lắm! Hai vị khách kia âm thầm bỏ đi làm lão phu tưởng mình đang bị xui xẻo chẳng biết hỏi ai đòi bồi thường. Đa tạ quan nhân! Đa tạ..

Dắt ngựa đến bến đò, Tích Nhân vừa đi vừa bâng khuâng. Cô gái tên Trinh Vân là ai? Cô ta giống Kỳ Anh hay không? Tại sao mình có cảm tưởng như rất giống? Những gì bất ngờ xảy ra giữa mình và cô ta có phải là một cái duyên kỳ lạ? Tại sao mình định làm quen, tìm hiểu, theo dõi nhóm người của nàng, nhưng tốn công đóng tuồng cả đêm rồi bỏ dở, chẳng dám tiếp tục gặp mặt và bây giờ có muốn tìm cũng chẳng biết phải làm sao?

Con thuyền về Đông Đô rất to lớn, con hồng lô và Tích Nhân được sắp xếp ở phía sau. Ngựa đứng dưới khoang còn chủ thì ngồi trên sập phía trước người cầm lái. Mờ sáng, thuyền nhổ neo, khách trên thuyền rất đông, ngồi chen chúc với rổ, rá, thùng, hộp... Hầu hết đều là người đi buôn bán, và nói chuyện rất ồn ào. Thuyền xuôi nước, thuận buồm đi rất nhanh, đến trưa, Tích Nhân thấy lòng sông trở nên rộng hẫ hẫ ra, người trong thuyền lại bày cơm nước ra ăn uống, và hết người này đến người khác tìm chỗ dựa lưng cho một giấc ngủ trưa.

Tích Nhân đang bâng khuâng suy nghĩ đến việc đã xảy ra trong đêm, bâng khuâng nhớ đến hình bóng Kỳ Anh, thì một cụ già lơm khom, râu quai nón bạc trắng để dài che kín miệng mồm, mang một túi vải từ khoang thuyền phía trước trèo qua chỗ hồng lô, bước lại làm quen:

- Công tử có thể cho lão ngồi ở đây cho rộng rãi, thoải mái một chút?

- Xin lão trượng cứ tự nhiên.

Ông lão ngồi xuống:

- Chắc công tử là người Đông Đô?

- Không, văn bói chỉ ở Đông Đô một thời gian.

Ông lão thở dài:

- Tôi cũng từng ở Đông Đô nay mới có dịp trở về. Nghe nói Đông Đô lúc này thay đổi rất nhiều!

- Văn bói cũng nghe như thế.

Ông lão thở dài:

- Không hiểu công tử có phải là con nhà quan hay không? Nói ra cũng sợ công tử trách phạt, nhưng Đông Đô đất bằng rộng rãi, núi châu, sông phục, dân cư trù phú. Từ khi Lý Thái Tổ mở nền dựng nước là kinh đô Đại Việt đã mấy trăm năm. Nhà Lý, nhà Trần đều ở ngôi lâu dài, công nghiệp hiển hách chứng tỏ là đất đế vương. Đáng tiếc, hôm nay không còn là kinh đô nữa!

Tích Nhân không ngờ ông lão lom khom, có vẻ nghèo khó lại nghị luận cao xa, tỏ lời kính trọng:

- Lão trượng chắc là người cửa Khổng sân Trình, vì thời thế mà nhuộm phong trần?

Ông lão cười:

- Lão làm gì có phước như thế? Lão biết này nọ chút đỉnh cũng giống như gần mực thì đen, gần đèn thì sáng đó mà! Lão chỉ là một người nô bộc, từng nghe chủ nhân nghị luận nên nhắc đến Đông Đô thì buột miệng nói ra những gì mà mình từng nghe được.

- Chủ nhân lão trượng hẳn là một bậc danh học?

- Vâng, ông là một người văn võ song toàn. Đáng tiếc vì thời thế mà chẳng thể làm nên công nghiệp, lưu danh với đời. Chỉ chấp nhận làm chủ nhân một quán ăn mà sống.

Tích Nhân cau mày, rồi kêu lên:

- Phải chăng chủ nhân lão trượng là Phạm tiên sinh. Chủ nhân quán Tư Bụng?

Ông lão tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Công tử biết chủ nhân?

- Ông ta từng cứu mạng cho tại hạ.

Ông lão có vẻ tự hào:

- Chủ nhân Nho, y, lý, bốc đều hơn người. Có lẽ ông ta từng trị bệnh cho công tử.

Tích Nhân nhớ lại dĩ vãng, chắc lưỡi:

- Mấy năm trước nhờ Phạm tiên sinh mà tại hạ thoát chết.

Ông lão hơi cau mày:

- Sao lão không biết gì vậy? Lạ thiệt!

- Lão trượng xa kinh đô mấy năm rồi?

- Ồ! có lẽ cũng.. bốn năm năm.

Ông lão kể lể:

- Lão là nô bộc duy nhất trong nhà. Phạm Tiên sinh làm gì, hàng ngày đều kể cho Phạm tiểu thư nghe, lão dâng trà cho hai người nên cũng nghe biết hết. Một hai năm.. trước khi chủ nhân cho lão về ở với con trai, lão đâu nghe chủ nhân từng đi trị bệnh cho ai?

Tích Nhân bùi ngùi:

- Có lẽ khi cứu tại hạ, tiên sinh chỉ bốc thuốc một lần, không phải đi đâu cả nên lão trượng không biết.

Ông lão bỗng vỗ đùi:

- Nhớ ra rồi.. nghe người làm ở quán Tư Bụng nói chủ nhân từng cứu một đứa bé ăn xin bị chết cồng. Nhưng công tử đâu có thể là chú bé ấy được?

Tích Nhân rất thành thật:

- Chú bé ấy là tại hạ..

Ông lão ngồi xích lại gần hơn, nhìn vào mặt:

- Công tử không đùa với lão đây chứ? Làm gì một người có tướng mạo phong tư như công tử lại từng là một cậu bé ăn xin, chết cồng kia chứ!

- Trăng có lúc tròn lúc khuyết, con người trong thời thế hỗn loạn, lúc đang no đủ, bỗng tai bay họa gởi phải lang thang đầu đường xó chợ cũng là chuyện thường tình.

Ông lão hỏi gặng:

- Công tử thật sự là chú bé ấy?

- Chính là tại hạ.

Ông lão lấy tay ra dấu cho Tích Nhân nhỏ tiếng, xít gần thêm, có vẻ quan trọng:

- Hôm ấy.. bà Năm bị giết, quan làm lệnh truy nã công tử và cô Đoàn Nhã Lan, cháu bà Năm. Nếu chủ nhân không có chút tên tuổi thì cũng gặp nhiều khó khăn. Công tử trốn thoát được lưới tầm nã.. kể cũng quá may mắn. Chủ nhân từng nói công tử sức khỏe bạc nhược, không thể là thủ phạm giết người được. Nhưng vụ đó là thế nào công tử có biết gì nhiều không?

Ông lão ngồi gần sát Tích Nhân, xuống giọng rất nhỏ, và khi Tích Nhân vừa có chút nghi ngờ từ hơi thở của ông lão, thì bàn tay của ông ta cũng đã điểm nhanh lên các huyệt cân sức, chí dương...sau lưng mình.

Tích Nhân vì không đề phòng, tích tắc toàn thân bị tê cứng. Tích Nhân đã bị điểm huyệt, nhưng ông lão cũng nắm cứng mạch môn, Bàn tay còn lại đưa lên điểm huyệt cam rồi mò vào túi Tích Nhân, lấy nhanh những gì muốn lấy. Hai người ngồi sát nhau, người lái thuyền lại không phải là người có võ công nên hoàn toàn không biết Tích Nhân bị lão già khống chế.

Ông lão quơ ít tiền bạc trong túi Tích Nhân bỏ nhanh và người mình, rồi lớn tiếng kêu:

- Chủ thuyền, công tử bảo tới dải đất bên tả phía đằng trước, cập thuyền lại cho công tử lên bờ. Công tử mới nhớ cần ghé thăm một người quen trước khi tới Đông đô. Công tử sẽ cho ông ít quan tiền vì việc cập bờ bất ngờ này.

Chủ thuyền khó xử :

- Công tử đã có lệnh chúng tôi đâu dám trái. Nhưng công tử có con ngựa.. chỉ e..

Ông lão khoa tay:

- Con ngựa này thuần thực lắm. Các người chỉ kèm thuyền lại, bắc một tấm ván là nó nhảy lên bờ ngay.

Ông ta rút một xấp giấy bạc, xòe ra, giơ cao:

- Mười hai đồng con rồng.. Mười đồng cho chủ thuyền và thuyền phu. Còn hai đồng đền bù cho khách thương bị mất chút ít thì giờ.

Mười hai tờ giấy con rồng có mệnh lực rất lớn. Chủ thuyền liền lớn tiếng hô hào cập thuyền vào bờ. Dải đất nhô ra bờ sông phía trước không còn bao xa, người hạ buồm, kẻ cầm sào chuẩn bị. Con thuyền từ từ đâm vào dải đất, và khi mấy tay sào ghì thuyền lại, một thuyền phu bắc mảnh ván lên bờ đất, ông lão đập nhẹ lên hông hồng mã:

- Nhảy lên đi nào?

Cái vỗ tay rất nhẹ, nhưng Tích Nhân biết con hồng mã đã bị lão đánh rất đau, nó hí lên một tiếng lớn, chum bốn vó phóng nhanh lên bờ. Sau khi hồng lô lên bờ, ông lão ngọt ngào:

- Mời công tử!

Ông ta nói mời, nhưng đúng hơn là dứt tiếng nắm tay Tích Nhân phóng lên bờ, rồi quay lại đưa tiền cho chủ thuyền:

- Công tử cảm tạ công khó của quý vị.

Chủ thuyền nắm xấp bạc cảm tạ rồi rít, rồi khoát tay cho người làm đẩy thuyền ra sông trở lại.

Đợi thuyền đi xa, ông lão đá Tích Nhân ngã nhào xuống cỏ, búng tay giải khai huyết cam:

- Tiểu quỷ! Ta mất mấy năm lặn lội để tìm cho ra nhà ngươi. Quyền bí kíp phải chăng ngươi đã ăn trộm?

Tích Nhân không trả lời thẳng, mà thở dài:

- Đoàn Tỷ tỷ cải trang quá giỏi. Đêm rồi tại hạ không bị lừa, nhưng hôm nay thì hoàn toàn không thấy được sơ hở. Tại sao tỷ tỷ nghi ngờ tại hạ lấy quyền bí kíp?

- Hừ! Ai là tỷ tỷ của ngươi? Mục đích của bọn chúng là tìm Vân long kiếm. Lẽ nào chúng lấy bí kíp mà để Vân long kiếm lại?

- Thì ra tỷ tỷ..à, cô nương đã có thể trở lại để lấy Vân long kiếm. Chúc mừng cho cô nương.

- Không cần ngươi chúc mừng. Hãy trả lời câu hỏi của ta.

- Vâng, chính tại hạ đã lấy cuốn bí kíp. Trong khi nằm trên giường cô nương, tại hạ vô tình phát hiện bí mật trên thành giường. Đêm đó khi đi một lúc trở lại thấy xảy ra án mạng, đồ đạc trong nhà bị xóc lung tung, nghĩ ngay kẻ gian tìm bí kíp và Vân long kiếm. Tại hạ vào phòng cô nương xem thử, thấy kiếm và bí kíp vẫn còn. Lúc bấy giờ tại hạ không biết võ công, thân thể suy nhược, nghĩ có lấy cây kiếm mang theo sẽ khó giữ được, nên chỉ lấy bí kíp.

- Bí kíp hiện dấu ở đâu?

- Trong đầu tại hạ.

- Nghĩa là sao?

- Sau khi chạy qua bên kia sông. Tại hạ lại nghĩ mang theo bí kíp mà mình cũng không biết võ công, lỡ bị phát hiện thì cũng khó giữ, nên đã học thuộc lòng rồi đốt bỏ.

Đoàn Nhã Lan, trong diện mạo lão già ốm yếu kêu lên:

- Ngươi thật sự đốt nó?

- Vâng! Tại hạ không dấu nửa lời.

Đoàn Nhã Lan trong tức giận và thất vọng:

- Ngươi đã làm một việc điên rồ ngươi biết không?

Tích Nhân:

- Tại hạ có thể đọc cho cô nương chép lại không sót chữ nào của quyền bí kíp.

Đoàn Nhã Lan tung chân đá Tích Nhân. Cú đá làm Tích Nhân bay xa mấy thước, nàng hét:

- Ta không cần ngươi chép lại những gì trong sách, nhưng quyền bí kíp còn chứa đựng một tâm pháp bí mật, một võ công thượng thừa của Đại lý là Nhất dương chỉ mà cha ta cả đời chưa thể tìm ra là viết ở đâu, dấu chỗ nào trong sách? Ngươi có hiểu không? Ngươi thật đáng phan thất!

Tích Nhân nghe Nhã Lan tiết lộ bí mật, tỏ vẻ hối hận:

- Tại hạ thấy thím Năm có ơn với mình và cô nương là tiểu thư của bà ta nên mới thày lay, không muốn kể gian đặc chí, không ngờ làm cô nương thiệt hại như vậy. Tại hạ thành thật xin lỗi.

- Hừ! Ngươi thật đáng giết, nhưng giết ngươi..

Tích Nhân bỗng tung mình đứng lên:

- Cô nương có giết tại hạ cũng chẳng được gì! Tha được nên tha để lưu lại phúc đức cho đời sau chẳng tốt hơn ư?

Thấy Tích Nhân tự nhiên khai thông huyết đạo, Đoàn Nhã Lan trở mắt:

- Người?

- Bị cô nương điểm huyết hôm nay, về sau tại hạ sẽ rút thêm kinh nghiệm trong lúc đi đứng trên giang hồ.

- Xem ra võ công của người cũng không tệ.

- Xem ra cô nương đã luyện hết tầng thứ tám càn long công và đã trở thành một cao thủ hữu hạng. Cô nương cũng đã thuộc nằm lòng càn long công và vân long kiếm pháp. Tại hạ xem ra không cần phải tốn công để viết lại cho cô nương.

- Nhưng người phải tìm cho ra tâm pháp luyện nhất dương chỉ cho ta. Nếu không ta không thể tha người.

- Tại hạ khuyên cô nương không nên luyện càn long công nữa và cũng không nên để trong lòng việc tập luyện nhất dương chỉ làm chi.

- Tại sao?

- Cả hai đều là công phu chỉ dương, mà cô nương là nữ nhân. Cô nương tập luyện sẽ không thành công đã đành mà còn biến cô nương thành một người bán nam, bán nữ. Hiện cô nương còn trẻ, và mới luyện được tám thành công lực triệu chứng này chưa có dấu hiệu, nhưng vài năm nữa sẽ phát triển rất nhanh.

- Người có thể biết như vậy?

- Ai luyện tập nội công tâm pháp đều hiểu như vậy. Tại hạ tin rằng lão bá bá cũng đã từng nói với cô nương như vậy. Biết đâu người còn căn dặn cô nương không nên tập luyện bí kíp..

Nhã Lan chợt ngồi xuống đất, ôm đầu khóc:

- Nhưng gia gia ta chết thật thảm thiết. Ta không thể không trả thù cho người.

Tích Nhân ngồi xuống cạnh nàng, thở dài:

- Tại hạ cũng mang trong người mối huyết hải thâm cừu. Tại hạ rất thông cảm nỗi khổ của Đoàn tỷ tỷ. Miễn sao tỷ tỷ trở thành một cao thủ là có thể trả thù, không cần phải theo một đường lối võ công không thích hợp với mình.

Nhã Lan khỏ sở:

- Ta có thể luyện tập thứ võ công gì? Càn long công là vật duy nhất của nhà ta!

- Tại hạ là cháu ngoại của Đẳng tiên lão nhân. Thái átt thần công âm dương kiêm bị. Tại hạ có thể truyền lại cho tỷ tỷ.

Đoàn Nhã Lan, ngẩn đầu, quệt nước mắt:

- Sao người lại quan tâm đến ta?

Nhìn mặt Nhã Lan, nước mắt làm long lớp hóa dung loang lổ trên mặt, Tích Nhân không dần tiếng cười:

- Tỷ tỷ đang trở thành một lão già kỳ dị nhất trên đời.

Nhã Lan rút tấm gương đồng nhỏ trong túi ra xem, rồi chạy ra bờ sông. Tích Nhân đứng lên:

- Trong lúc tỷ tỷ cải dung. Tại hạ đi tìm hồng lô, rồi trở về ngay.

Nghe hắn nói, Nhã Lan tức giận:

- Người định bỏ đi?

- Nếu tại hạ bỏ đi thì chỉ là thứ con rùa.

Nhã Lan định đuổi theo, nhưng nhìn Tích Nhân lướt trên cỏ phi như chớp, thấy nếu đuổi theo cũng không cách gì bắt kịp, đành đứng trông theo. Khi Tích Nhân mất hút trong bìa rừng, nàng mới ra bờ sông.. và sau đó tìm vào một lùm cây thay đổi y phục.

Nhã Lan đứng nhìn về bìa rừng, và đang tự trách tại sao lại tin lời Tích Nhân sẽ trở lại, thì thấy hồng lô xuất hiện. Không hiểu sao, khi thấy Tích Nhân quay lại nàng lại quay lưng, đứng nhìn xuống dòng sông.

Tích Nhân đến nơi xuống ngựa:

- Đoàn tử tử! Chúng ta ở đây làm gì. Hay là vừa đi, vừa tìm một chỗ chợ búa nào đó để trú ngụ qua đêm.
- Tùy ý người. Nhưng ta đang có rất nhiều kẻ thù theo dõi, tìm kiếm. Người cần hiểu như vậy.
- Nếu tại hạ lo sợ thì đã không mong tử tử đi cùng.

Tích Nhân nói thêm:

- Không hiểu Đoàn tử tử định đi đâu, còn tại hạ thì phải về Đông Đô. Nếu cùng đường... chúng ta nên đi chung, giữa rừng có thể ngủ bờ, ngủ bụi, gặp thị trấn thì mới ở khách điểm.

Nhã Lan nhìn dòng sông:

- Ta hiện cũng không biết mình nên đi đâu? Dù người thay đổi rất nhiều, nhưng đêm hôm qua tự nhiên ta nhớ mang máng khuôn mặt của người quen quen, muốn tìm hiểu là ai và cũng thấy cần phải trốn tránh sự truy lùng nên cải trang xuống thuyền mà thôi. Ta đến Đông Đô thật không biết phải làm gì nữa.
- Nếu chẳng có ý định nào, tử tử về Đông Đô thấp cho thím Năm một nén hương. Tại hạ cũng rất muốn được khấu đầu cảm ơn sự săn sóc của thím năm xưa. Hơn nữa, vì vô tình đốt cuốn bí kíp.. trên đường đi tại hạ mong sẽ tìm ra phương cách gì đó đền bù thiệt hại lại cho tử tử.
- Nếu vậy, thì ta..theo người.

Nhã Lan xây lại, trong bộ y phục bạc màu, nghèo nàn, Tích Nhân phải ngẩn ngơ trước nhan sắc của nàng. Nhã Lan bây giờ không còn là cô gái nước da sạm nắng năm xưa, nhưng là cô gái môi hồng má trắng. Có lẽ thiếu ăn nên hơi ốm, và điều đó lại làm nổi bậc cặp mắt to đen, sống mũi dọc dừa và đường nét tha thướt của nàng.

Tích Nhân buột miệng:

- Nếu không qua câu chuyện, biết tử tử là Lan tử, thì tiểu đệ không thể nào nhận ra được.
- Người thấy ta tiêu tụy lắm phải không?
- Chẳng phải, mà tiểu đệ không ngờ tử tử.. đẹp đến như vậy. Tử tử hoàn toàn khác hình ảnh năm xưa..

Nhã Lan xách túi bước đi:

- Người gặp ta chỉ một lần, trong giây lát làm sao nhớ được?

Tích Nhân dắt ngựa theo sau:

- Tiểu đệ vẫn nhớ cô gái thất bím năm xưa, nước da sạm nắng chứ chẳng phải như bây giờ. Nhưng tiểu đệ vẫn có thể nhớ đôi mắt của tử tử..
- Chỉ gặp một lần sao người nhớ kỹ như vậy?
- Có lẽ huyết án đã ăn sâu vào lòng, và những người chung quanh trong thời gian đó cũng tự nhiên có ấn tượng sâu sắc. Tử tử như tử tử, gặp tiểu đệ trong giây lát, lúc bây giờ là cậu bé ốm đói, nhưng đêm qua tử tử cũng nhớ ra những nét quen quen nào đó sau khi ăn cơm với tiểu đệ như tử tử đã nói.
- Ủa! Người phân tích thật hữu lý.

Nàng lại hỏi:

- Mấy năm nay người ở đâu? Phải chăng võ công của người do Đàng tiên lão nhân gia đích thân truyền dạy?

Họ băng cỏ lau dọc theo bờ sông mà đi. Vừa đi, Tích Nhân vừa kể lại chuyện mình cho Nhã Lan nghe. Đến một bờ đá cao khó giắt ngựa qua được, và thấy trời về chiều, Dòng sông vắng ngắt không còn chiếc thuyền nào qua lại Tích Nhân đề nghị:

- Hay đêm nay chúng ta tạm ở đây. Lan tỷ nghĩ sao?
- Người muốn sao cũng được. Ta hiện chẳng có chủ ý gì.

Tích Nhân dừng chân, tháo yên lặc cho hồng lô và vỗ vai nó:

- Người đi kiếm cỏ cho người. Còn ta cũng phải đi kiếm vài con cá hay chồn thỏ gì lót bụng qua đêm.
- Lan tỷ thích dùng thịt hay cá? Tích Nhân lên tiếng hỏi.

Nhã Lan đang ngồi trên mỏm đá, nhìn dòng nước, thuận miệng đáp:

- Có lẽ chúng ta bắt vài con cá là tiện nhất.
- Nếu vậy tiểu đệ không đến nỗi phải mất nhiều công phu. Nhưng để tiểu đệ kiếm một ít củi khô trước đã.

Tích Nhân chạy vô bìa rừng tìm củi. Khi quay trở lại bờ sông, không thấy Nhã Lan đâu, ném đồng củi xuống đất, gọi:

- Lan tỷ!

Tiếng Nhã Lan từ phía bên kia bờ đá:

- Ta đang bắt cá. Người nhúm lửa rồi ta đem cá qua. Đừng qua đây làm gì.

Tích Nhân vận công đốt một nhánh cây khô châm vào đồng củi, giây lát lửa cháy bùng nhưng Nhã Lan vẫn chưa đem cá về. Tích Nhân phóng qua gành đá, và vội vàng phóng ngay trở lại. Hắn vô tình đã thấy Nhã Lan đang lội dưới dòng sông với cây gậy trên tay để bắt cá, nhưng sợ ướt áo quần nên trên người chỉ còn chiếc yếm thắm. Không hiểu nàng đã bắt được con nào không. Quay trở lại, Tích Nhân đi dọc theo bờ sông và mỗi khi bàn tay cong lại như vuốt chim ưng phóng ra, thì hình như lặn không bốc lên ngay một con cá dầy đàn bạch. Tích Nhân bắt bốn con cá, trở về xiên ngang bụng hơ lên lửa nướng, thì Nhã Lan mới trở về. Nàng cũng đem về bốn con. Bốn con cá của nàng đã được chặt đầu, làm ruột sạch sẽ, cặp trên hai nhánh cây. Thấy Tích Nhân nướng cá, nàng kêu lên:

- Người tìm cá ở đâu mà nhanh vậy?

Tích Nhân chỉ ra sông:

- Chỗ nào lại không có cá?
- Nhưng nước sâu quá làm sao bắt được?
- Muốn tiểu đệ chỉ cách bắt cá hay không?
- Ồ! Thế nào ta cũng phải thụ giáo người.

Nhã Lan vừa nói vừa ngồi xuống, lấy trong túi vải của mình một ống tre lớn bỏ ra ngoài, rồi lấy một ống nhỏ, rắc tiêu muối hành lên cá. Sau đó, bươi từ trong đồng lửa một ít than hồng ra ngoài mới gác cá của mình lên nướng:

- Biết người bắt cá tài tình như vậy, ta đã không cần phải tốn công. Cá người nướng đã chín.. nhưng nếu người chưa đói lắm, thì chờ xem, cá người nướng và ta nướng mùi vị khác nhau không?
- Ồ nhất định là khác.

Tích Nhân bỗng buồn buồn:

- Cá của tỷ tỷ nhất định thơm ngon, nhưng liên tiếp mấy năm tiểu đệ hoàn toàn chỉ sống với cá nướng không gia vị, nên ăn vẫn thấy ngon như thường.
- Ồ! Nếu vậy thì ta không dám mời nữa. Nhưng chờ giây lát.

Nhã Lan lấy ống tre to ném vào lửa, giọng cũng trở nên u hoài:

- Ta thường hay bị đói khát, nên đêm qua khi có tiền của người cho, sáng nay ta đã mua một ít vật dụng, ngoài tiêu muối, còn có xôi và gạo. Ta hơi nóng ống xôi. Người ra tiền, ta có công, chúng ta chia nhau mỗi người một nửa.

Chưa hiểu rõ Đoàn Nhã Lan, nhưng mừng tượng hoàn cảnh lúc còn thơ của nàng không khác gì mình. Nàng hiện sống kiếp không nhà, tránh né khắp nơi, Tích Nhân bỗng động lòng luân tất:

- Nay Lan tử, chúng ta có thể kết nghĩa tỷ đệ hay không?

- Sao người lại có ý này?

- Tiểu đệ chưa biết nhiều về Lan tử, nhưng với quyền bí kíp và Vân long kiếm mang theo trong người từ nhỏ, Lan Tử vốn xuất thân từ gia đình võ học danh gia rồi bị tai nạn, hoàn cảnh không khác gì tiểu đệ. Tiểu đệ không biết đích thực kẻ thù hãm hại toàn gia là ai, nhưng từ ngày đó bọn ba trốn tránh khắp nơi. Nhất là sau khi mẫu thân mất, đã nhiều ngày đói khát, nếu hôm ấy không gặp được Phạm tiên sinh đưa đến nhà thím Năm cứu cấp thì giờ này đã là nắm xương chết đói. Nhờ ơn trời đất, tiểu đệ đã luyện thành Thái Ất thần công, được Đại tỷ Phụng Hoàng tiên tử chỉ điểm thêm võ công, nhưng nếu kẻ thù của tiểu đệ là triều đại nhà Hồ, thì võ công của mình cũng chưa hẳn sẽ làm gì được họ. Biết đâu cũng sẽ bị truy lùng khắp nơi.. không khác gì tỷ tỷ bây giờ.

- Đồng cảnh tương lân cũng đúng. Ta chỉ sợ ta sẽ trở thành gánh nặng cho người.

- Nhưng tỷ tỷ có sợ trở thành chị em với tiểu đệ, tiểu đệ sẽ đem khó khăn nào đó cho tỷ tỷ hay không?

Nhã Lan cười:

- Dù sao có túi vàng bạc trong mình người ta cũng... khỏi lo bị đói khát.

Khuôn mặt, mái tóc quấn tròn trên đầu và hàm răng hạt huyền của nàng lộ qua nụ cười làm cho Tích Nhân chợt ngẩn ngơ, vì thấy nàng giống mẫu thân mình khôn cùng. Ánh mắt của Tích Nhân làm Nhã Lan cúi đầu:

- Người!

Tích Nhân thở dài:

- Xin lỗi Lan tử! Khi nàng cười, tiểu đệ bất chợt thấy giống mẫu thân của mình khôn cùng.

- Thật vậy sao?

- Tiểu đệ xin thề không hề nói dối nửa lời.

- Ta khó tin người được, nhưng ta cũng thấy vui khi nghe người nói như vậy vì ta cũng từng nghe Đẳng tiên nữ hiệp chưởng những võ công xuất chúng mà cũng còn là một tuyệt thế mỹ nhân trên giang hồ.

Nàng kêu lên:

- Cá người cháy cả rồi!

Tích Nhân nhìn mấy con cá đã đen thui, cười:

- Có lẽ số tiểu đệ được ăn cá ướp của tỷ tỷ.

Nhã Lan vội vàng kéo ống tre xôi ra ngoài:

- Sút nữa ta cũng quên mất ống xôi. Người xẻ ra giùm ta được không?

Tích Nhân rút lưới ngũ độc thần trủy dậu trong ống giày ra, đi rửa sơ rồi cầm ống tre nóng bỏ một đường làm hai nhẹ như xắt dưa từ đầu chí cuối, nhìn xuống cười:

- Ống xôi còn may nắm hơn xâu cá tiểu đệ.

Nhã Lan gắt:

- Người còn cười nữa!

Nàng gắt nhưng không dám ngăn đầu lên. Nhã Lan không ngăn đầu, nhưng Tích Nhân lại chột bâng khuâng vì vẻ ngượng ngập của nàng với khuôn mặt trắng hồng qua ánh lửa. Để tránh né, Tích Nhân lại gành đá, dùng trủy thủ tiện ngang một hòn đá to làm bàn, đem hai hòn đá hỏ hơn cũng tiện bằng làm hai ghế ngồi, rồi gọi:

- Cá nướng sống một chút thì thịt ngọt hơn. Lan tỷ có nghe vậy không?

Nhã Lan cầm gấp cá đứng lên:

- Thưa đại nhân, tiểu nữ từng nấu ăn ở quán Tư Bụng nổi tiếng ở Thăng Long.

Tích Nhân thấy Nhã Lan pha trò cũng trở nên vui vẻ:

- Vậy thì bàn ghế đã chuẩn bị, mời đầu bếp bày cá nướng thượng hạng ra cho.

Nhã Lan bẻ vài cành sậy đến đặt lên mặt đá rồi mới đặt cá xuống, mỉm cười:

- Mời đại nhân dùng thử.

- Cá, xôi đều của chủ nhân. Chủ nhân chưa đụng tay đến thì kẻ hèn này đâu dám vô lễ.

- Nếu vậy, tiện nữ xin được hầu quan nhân.

Nhã Lan lấy lưới dao nhỏ cắt một khúc cá. Khi nàng cắt cá, Tích Nhân cũng bốc một nắm xôi. Lúc nàng cặp khúc cá đưa cho, Tích Nhân đón lấy khúc cá, thì cũng trao cục xôi cho nàng:

- Xin mời.

Nhã Lan đón lấy cục xôi cười:

- Vui nhỉ!

Tích Nhân cũng ngả ra cười:

- Chúng ta .. tiểu đệ tưởng chúng ta đang như thuở chơi trò chơi làm bánh, làm nhà..lúc năm bảy tuổi.

Sau khi cười, Nhã Lan chột rơi nước mắt:

- Tuổi trẻ của ta!

Tích Nhân ngưng cười, tỏ vẻ ân hận:

- Tiểu đệ ..

Nhã Lan vội lau nước mắt:

- Nhân đệ ăn đi.. xin lỗi ta chỉ nhất thời xúc động.

- Đã nhận tiểu đệ là nghĩa đệ thì tỷ tỷ dùng trước mới phải lễ cho.

Nhã Lan tròn mắt:

- Ta nhận hồi nào?

- Tỷ tỷ đã chẳng mới nói: “Nhân đệ ăn đi ..” là gì?

Nhã Lan bĩu môi:

- Như vậy ..là đã nhận hay sao?

Tích Nhân nghiêm trang:

- Chúng ta đều là hai đứa trẻ côi cút từ thuở nhỏ, sao lại không kết nghĩa với nhau, chiếu cố lẫn nhau. Mong Lan tỷ chấp nhận tiểu đệ.

Nhã Lan cúi đầu:

- Ta chỉ sợ.. trở thành gánh nặng cho Nhân đệ.

Tích Nhân đứng lên:

- Tỷ tỷ chỉ sợ.. thì chúng ta cùng bái lạy trời đất kết nghĩa với nhau đi.

Tích Nhân quỳ xuống đất, Nhã Lan cũng đứng dậy lại quỳ bên cạnh. Tích Nhân thấy nàng đã quỳ, cất tiếng:

- Hôm nay ngày tháng.. trên có trời, dưới có đất chứng minh, Lê Tích Nhân tôi nhận Đoàn Nhã Lan tỷ tỷ làm nghĩa tỷ. Từ đây có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia, nếu có lời nào gian dối xin quỷ thần trừng phạt.

Nhã Lan sụt sùi trong cảm động:

- Nhã Lan từ giờ phút này xin nhận Lê Tích Nhân làm nghĩa đệ, người thân yêu duy nhất của mình, phúc họa cùng chia, ngọt bùi cùng xẻ nếu dối trá nửa lời, xin đất trời trừng phạt.

Sau khi thề thốt, cả hai cùng bái thiên địa và bái nhau làm chị em. Nhã Lan cầm tay Tích Nhân, nghẹn ngào:

- Nhân đệ! Hiền đệ là người thân duy nhất của ta. Từ ngày nhũ mẫu bị kẻ thù giết đến nay, mấy năm nay ta không một người quen thân nào để có thể tâm sự. Ta đã sống những ngày tháng của tận cùng nỗi cô đơn.

Như ăm ức lâu ngày bùng dậy, nàng khóc thành tiếng, ngã lên vai Tích Nhân:

- Nhiều lúc.. ta nghĩ để kẻ thù giết đi, hay nhảy xuống sông kết liễu cuộc đời, nhiều lúc ta muốn cướp của giết người..nhưng nghĩ đến cha mẹ bị chết thảm thương.. lời dạy dỗ nghiêm khắc của cha mẹ..ta mới cố gắng sống như con chó đói, như con thú hoang đến ngày nay.

Tích Nhân ôm vai nàng vỗ về:

- Tiểu đệ biết nỗi khổ cực của mình, hiểu rõ tỷ tỷ. Từ nay tỷ tỷ có tiểu đệ để tâm sự, không ai có thể hà hiếp chúng ta nữa. Từ nay chúng ta sống chết có nhau...

Nhã Lan thút thít:

- Ta chỉ sợ..

- Nhất ngôn kim thạch, chúng ta đã thề thốt, tỷ tỷ còn cứ mãi.. “chỉ sợ” cái gì nữa?

Nhất thời xúc động, Nhã Lan ngã lên người Tích Nhân khóc, cánh tay Tích Nhân ôm trên vai và lời an ủi làm cho Nhã Lan cảm nhận một cảm giác che chở tuyệt vời, mong được vuốt ve an ủi nữa, nhưng nhận ra điều đó từ con tim mình, nàng cả thẹn, đẩy Tích Nhân ra:

- Chúng ta ăn đi, mọi thứ nguội cả rồi.

Tích Nhân lấy chiếc khăn đưa cho nàng:

- Tỷ tỷ lau nước mắt đi đã!

Nhã Lan dùng tay áo gạt nước mắt:

- Ai khóc mà có nước mắt?

Tích Nhân cả cười:

- Vân Long nữ hiệp làm gì lại rơi nước mắt kia chứ!

Nhã Lan:

- Cái gì Vân Long nữ hiệp?

- Tiểu đệ tạm thời đặt cho tỷ tỷ một biệt hiệu. Với thanh Vân long kiếm chém sắt như chém bùn, bảy mươi hai đường vân long kiếm pháp, tiểu đệ nghĩ sau này giang hồ sẽ gọi tỷ tỷ là Vân long nữ hiệp!

- Xí! Ta mà được gọi nữ hiệp, thì thế gian này ai cũng là nữ hiệp cả!

- Tỷ tỷ cần phải tự tin mình sẽ trở thành một nữ hiệp. Võ công của tỷ tỷ hiện giờ cũng đã khó có đối thủ.

Nhã Lan chợt buồn trở lại:

- Ta cũng chỉ nhờ nó mà thoát chết, trốn thoát sự truy lùng của kẻ thù mà thôi.
- Kẻ thù của tỷ tỷ là ai?
- Là người cùng dòng họ của ta.
- Tổ chức họ Đoàn ở Vân Nam?
- Đúng là bọn họ.
- Tỷ tỷ có thể cho biết rõ hơn.
- Nhân đệ đã kể về mình cho ta nghe, thì ta cũng phải kể cho Nhân đệ nghe biết về ta.
- Câu chuyện của tỷ tỷ hẳn cũng khá dài. Chúng ta ăn trước đã.

Họ ngồi xuống ghế đá, vừa ăn, Nhã Lan vừa kể:

” Cao tổ của ta vốn là tam hoàng tử nước Đại Lý. Khi triều đình đầu hàng quân Mông, ngài không đồng ý quyết định của phụ hoàng, nên bỏ trốn sang Đại Việt. Ngài là người văn học nhưng khi bỏ trốn thì Phương trưởng chùa Thiên Long lại trao Vân Long kiếm và càn long bí kíp yêu cầu mang theo để giữ di bảo của Đại Lý. Đến Đại Việt ngài gặp vua Trần xin được phép dung thân. Dù nhà Trần muốn phong quan chức cho, ngài nhất quyết từ chối và xin được làm một người dân thường. Mười năm sau, ngài lấy vợ, con gái một vị quan ngự sử trong triều, nhỏ hơn ngài mười lăm tuổi. Họ gặp nhau vì cao tổ có y thuật cao minh nên đã được mời chữa bệnh cho cao tổ mẫu. Cả hai rất tâm đầu ý hiệp, nhưng họ hiếm muộn. Đến năm ngài gần sáu mươi, cao tổ mẫu mới nhất quyết nạp hầu thiếp cho ngài và chỉ năm sau sinh một trai.

Tăng tổ lớn lên văn hay, võ giỏi nhưng cũng không có chí làm quan, mà thích đi ngao du sơn thủy. Khi Cao tổ mất và mãn tang, cao tổ mẫu buộc tăng tổ phải lấy vợ. Lúc bấy giờ vua Chiêm là Chế Chí bị nhà Trần bắt đem về nước và đau bệnh liên miên. Tăng tổ được vời đến trị liệu. Vua Chiêm được nhà Trần phong là Thuận Vương nên nước Chiêm cũng đã đưa những phi tử của người sang hầu hạ, và tăng tổ ta lại si mê nhan sắc của một trong những phi tử này. Khi Thuận Vương mất được phép hỏa táng, nhưng phi tử không phải theo tục lệ thiêu sống theo nhà vua như ở nước Chiêm. Sau đó một thời gian, tăng tổ đã có thể kết hôn với người phi tử này. Tăng tổ và tăng tổ mẫu là một cặp vợ chồng hạnh phúc, nhưng kỳ lạ là họ cũng hiếm muộn, tăng tổ mẫu lại giống như cao tổ mẫu nạp hầu thiếp cho tăng tổ, và liên tiếp nạp bốn người hầu thiếp, người thứ tư mới có con. Nhưng là con gái nên phải nạp thêm một người hầu thiếp thứ năm, người này mới sinh ra nội tổ ta...”

- Nội tổ cũng hiếm muộn nữa? Tích Nhân xen lời.

- Không! Năm nội tổ lên mười hai, tăng tổ mất. và ba năm sau tăng tổ mẫu buộc ông phải lấy vợ. Người chính thất một năm chưa có con, thì tăng tổ mẫu liền cưới thêm thiếp cho nội tổ và sau đó hai bà đều sinh nở. Ngoài những người bị bệnh và mất khi còn bé, nội tổ có tới chín người con. Bốn trai năm gái. Ông không học võ và do đó, các vị bá bá của ta không ai biết càn long công và Vân long kiếm là gì. Mọi người đều học làm thuốc và đều ở quây quần trong Đoàn gia trang. Không học võ đã đưa đến thảm cảnh cho Đoàn gia. Khi quân Chiêm vào kinh thành, Đoàn gia đã bị chúng cướp phá và ba vị bá bá và các cô cô của ta bị bắt đưa về Chiêm. Thuyền chúng ra cửa bể Đại An bị gió bão đánh đắm, nên họ đều chết. Gia gia ta lúc bấy giờ là một thanh niên mười tám tuổi, nhờ phái đi chữa bệnh ở xa mà thoát khỏi tai nạn. Biến cố này đã làm cho nội tổ buồn phiền, mấy tháng sau người mất và trước khi mất mới cho gia gia ta biết trong nhà có bí cấp võ công, nhưng vì nội tổ thấy tập luyện khó khăn, tốn nhiều thì giờ, chỉ phớt việc trau dồi y học, hơn nữa người cho rằng say mê võ nghệ sẽ đưa đến tinh thần hiếu thắng, trước sau cũng sẽ nhúng tay vào máu nên không cho con cháu biết. Nay vì trải qua tai nạn như vậy, nên người lưu lại cho gia gia tùy nghi xử dụng.

Đúng như nội tổ đã nói, gia gia khi tập luyện bí kíp đã say mê, không còn tha thiết việc kinh doanh, lần lần đóng cửa các tiệm thuốc, không hành nghề y, cắt giảm người ăn kẻ ở trong nhà xuống con số tối thiểu. Một hôm gia gia có người bạn thân vì vợ sau khi sanh bị bệnh nặng, nhiều thầy thuốc bó tay mới đến cầu xin, vì chỗ thân thiết nên gia gia mới đi x

10. Chương 10: Tái Ngộ Người Xưa

Sáng hôm sau, dắt ngựa qua khỏi gành đá, Tích nhân nhường ngựa cho Nhã Lan, nàng lại cho biết mình chưa bao giờ cưỡi ngựa. Tích Nhân bèn dạy và nàng đã nhanh chóng điều khiển được hồng lô, nhưng nàng nhất quyết không chịu để Tích Nhân đi bộ. Nhường qua nhường lại mãi, Tích Nhân đề nghị họ cùng cưỡi chung để đi cho nhanh, và giúp nàng thành thục hơn, Nhã Lan tỏ ra ngại ngùng, nhưng thấy cứ dắt hồng lô đi mãi giữa nơi hoang dã cũng bất tiện nên cuối cùng đồng ý. Yên ngựa được tháo xuống, hai người ngồi chung trên một chiếc khăn, mới đầu có thể ngồi cách xa nhau, nhưng chỉ một lúc sau, lưng Nhã Lan phải tựa lên người Tích Nhân, và khi đến một chỗ trống trải, hồng lô vụt chạy nhanh, Nhã Lan tỏ ra hoảng hốt, Tích Nhân đành phải ôm lấy để nàng khỏi ngã. Cánh tay vô tình này lại làm cho Nhã Lan bỗng rung mình như bị điện giật, thả dây rơi giây cương. Tích Nhân nhanh nhẹn chụp lấy và cũng nhận ra khuôn mặt hây hây kiều diễm của Nhã Lan ngã lên vai mình, còn hai bàn tay nàng lại cùng nắm chặt cánh tay đang ôm lấy vòng eo thon nhỏ của nàng, như nửa muốn đẩy ra, nửa muốn giữ lại.

Đã sớm gần gũi nữ nhân rồi mấy năm sống một mình ở nơi hoang lạnh, khi gần gũi Kỳ Anh dù yêu mê nàng ngây ngất, nhưng nàng lại là người sắp chết, và đối với nàng Tích Nhân cũng hết mực kính trọng nên những thôi thúc của bản chất trời sinh bị đè nén, khi ôm Nhã Lan bất ngờ lại bị đánh thức. Tích Nhân nghe cả người nóng lên và những gì tự hứa, tự nguyện khi Kỳ Anh mới mất đã hoàn toàn quên hết, chỉ còn biết thân hình êm ái của Nhã Lan đang ở trong lòng mình, khuôn mặt kiều diễm của nàng đang chờ đợi. Tích Nhân buông dây cương, hai cánh tay ôm chần lấy nàng. Nhã Lan kêu lên: “Nhân đệ.. Nhân đệ..” tiếng kêu như chống cự, như cảnh tỉnh, nhưng cũng như thúc giục. Đôi môi nóng cháy của Tích Nhân cúi xuống má, xuống cổ, Nhã Lan tưởng chừng ngộp thở, nàng xoay người lại, và Tích Nhân vươn tay bồng nàng lên, phóng xuống ngựa. Trong đám cỏ êm ái, hai bàn tay Tích Nhân như con thú hoang sức tìm, bức phá, và Nhã Lan khi vừa có ý định chống cự thì cảm giác mới lạ lại làm nàng háo hức, buông xuôi. Tuy nhiên, khi Tích Nhân dừng tay để sẵn sàng cho mình, Nhã Lan kịp cảnh tỉnh nàng cắn mạnh lên vai hắn và đẩy ra khỏi người mình.

Nhã Lan ngồi lên quơ vôi áo quần che người, hốt hển:

- Người..người..

Tích Nhân cảm thấy hối hận nhưng chưa biết phải nói gì, thì Nhã Lan ghen ghen:

- Ta có thể còn là thuần túy tỷ tỷ của người? Chúng ta..

Tích Nhân tự tát má mình:

- Tiểu đệ có chút hồ đồ, thật có lỗi với tỷ tỷ. Không hiểu sao khi tỷ tỷ ngã vào lòng tiểu đệ, dục tính tiểu đệ bùng lên như nước vỡ bờ. Có lẽ trời định chúng ta sẽ là một cặp vợ chồng, không phải là đôi tỷ đệ.

- Chúng ta mới gặp nhau, người đâu đã yêu ta?

- Có lẽ cả hai chúng ta đều mới có cảm tình, nhưng việc đã thế này, chúng ta phải yêu nhau. Tiểu đệ sẽ hết lòng thương yêu tỷ tỷ.

- Ta có thể tin người?

- Từ nay chúng ta lúc nào cũng bên nhau, không xa nhau nửa bước.

Nhã Lan sụt sùi:

- Ta có thể tin người? Chỉ sợ người sẽ khinh rẻ ta nữa!

- Tiểu đệ biết rõ lỗi mình càng thương quý tỷ tỷ hơn. Khi đến Công Mẫu sơn gặp ngoại tổ, chúng ta sẽ làm lễ thành hôn. Khi chưa thành hôn, tiểu đệ không bao giờ dám mạo phạm nữa. Nếu không giữ lời tỷ tỷ cứ giết tiểu đệ.

- Ta lo ngoại tổ lại chê ta. Hơn nữa ta đã thề trước mộ nữ nương không bao giờ lấy chồng nếu chưa trả được thù.

- Ai lại có thể chê một người xinh đẹp và võ công cao cường như tỷ tỷ? Chỉ với lời thề của tỷ tỷ thì không biết phải làm sao?

- Ta thật sự xinh đẹp?
- Dĩ nhiên xinh đẹp không ai bằng. Tiểu đệ mới gặp đã mê mết.
- Biết đâu người chỉ là tên dân tộc! Gặp đàn bà con gái thì..

Tích Nhân cười:

- Có thể tiểu đệ đúng là tên dân tộc. Cũng có thể là vì..

Nhã Lan:

- Vì việc gì?
- Có thể ai đó từng nói ở bên một người đẹp gỗ đá cũng phải nổi tình mây mưa là hoàn toàn đúng mà tiểu đệ lại không phải là gỗ đá.
- Hừ! Người lại bắt đầu ăn nói nham nhở.

Tích Nhân năn nỉ:

- Việc đã như vậy, mong tỷ tỷ tha thứ cho tiểu đệ. Chúng ta coi như duyên trời đã tác hợp phải làm đôi chim liền cánh.

Nhã Lan buâng khuâng:

- Ta luyện càn long công thế quyết phải trả thù cho cha mẹ, ta lấy người, có con thì biết phải làm sao? Biết đâu ta sẽ giống mẫu thân ta, có con thì quá thương con không muốn tìm kẻ thù nữa..
 - Nếu có con, họ Lê sẽ có hậu, rất đáng mừng, còn thù cha mẹ là thù chung của hai chúng ta. Tuy nhiên..
- Tích Nhân thở dài.

- Sao lại tuy nhiên?

Tích Nhân:

- Nếu tỷ tỷ không luyện Thái Ất thần công đến nơi đến chốn, chỉ sợ sẽ rất khó có con. Tiểu đệ đoán tình trạng kinh kỳ của tỷ tỷ hiện đã bất thường, có lúc tỷ tỷ cảm thấy thân thể hao hức, nhưng chỉ một thời gian, rồi sau đó lỗ có nam nhân nào dù là người tỷ tỷ thích đi nữa tỷ tỷ cũng cảm thấy dừng dừng. Nếu hôm nay là lúc khác, tỷ tỷ đã chống cự ngay từ lúc chúng ta còn trên lưng ngựa...
- Người đã nghĩ như vậy về ta. Hừ..

Tích Nhân thở dài:

- Tiểu đệ suy đoán từ sách vở, hiểu sao nói vậy, có lẽ lời xin tỷ tỷ tha thứ. Chúng ta dầu chưa bái kết vợ chồng, nhưng tiểu đệ đã lỡ xúc phạm và cũng chờ đợi cùng tỷ tỷ thành hôn. Nếu tỷ tỷ không chê bai tiểu đệ, chúng ta phải thành thật với nhau.

Nhã Lan:

- Ta không.. không trách Nhân đệ đâu. Ta nghe Nhân đệ nói, phối hợp với lời căn dặn của gia gia .. và ta cũng tự hiểu chính mình. Dù sao việc xảy ra quá xa vì ta cũng.. thật sự không muốn kiểm hãm. Chúng ta cứ coi như không có việc gì xảy ra. Chúng ta vẫn thanh bạch, vẫn là đôi tỷ đệ.
- Như vậy khuất tất cho tỷ tỷ.
- Chẳng có gì khuất tất.

- Tỷ tỷ rộng lượng khoáng đạt như vậy, tiểu đệ rất cảm kích. Từ hôm nay tiểu đệ chẳng bao giờ dám xúc phạm. Nhưng hy vọng khi đến Công mẫu sơn, tỷ tỷ sẽ không từ chối lời cầu hôn của tiểu đệ.

Sau buổi hôm đó, họ dung dăng dung dẻ, vừa đi vừa tắm sông, tắm suối, vui vẻ ngủ bờ, ngủ bụi, trao đổi kiếm thuật, nhưng tuyệt đối giữ thanh bạch và hầu như đêm nào Nhã Lan cũng dành hết thì giờ tập Thái Ất thần công. Một điều Tích Nhân và Nhã Lan cảm thấy vui mừng là căn bản càn long công không gây khó khăn mà còn làm năng luyện Thái Ất nhanh chóng hơn. Những lúc Nhã Lan luyện công, Tích Nhân âm

thầm tự hỏi tại sao mình lại có thể nhanh chóng mạo phạm Nhã Lan như vậy? Phải chăng mình cũng là một người bình thường, đã từng trải ân ái, rồi lâu ngày không gần gũi đàn bà, phải chế ngự khi bỗng ăm Kỳ Anh, thể xác đã bị dồn nén. Đêm trước đó lúc rửa chân cho Trinh Vân dục tình đã bùng lên, nhưng rồi phải thất vọng nữa chừng lại càng thêm ức nén. Vì vậy hôm sau, lúc Nhã Lan ngồi sát trong lòng và có cử chỉ xúc động vì sự tiếp xúc này thì ức nén đã bùng lên như con hổ đói không còn tự chế được nữa! Tích Nhân biết mình có lỗi với Nhã Lan vì không lúc nào quên hình ảnh Kỳ Anh trong tim trong óc, nhưng xảy ra bất ngờ với nàng cũng làm cho Tích Nhân cho rằng đã có sự sắp xếp, xuôi khiến kỳ bí nào đó. Với Tích Nhân, Nhã Lan là cô gái xinh đẹp dù không thể sánh với Kỳ Anh đi nữa, cũng khó thua ai, nàng là người yêu lý tưởng của mọi chàng trai trên đời. Với Nhã Lan khi cổ trả thù nhà đã luyện càn long công, nếu không gặp Tích Nhân, chỉ một vài năm nữa nàng sẽ trở nên một quái nhân. Có thể trời đất hay hôn thiêng gia gia và mẫu thân nàng xuôi khiến, khi nàng ở trong giai đoạn căn kè, giai đoạn dễ bức xúc nhất của những cảm giác con gái để rồi sau đó sẽ dần dần mất hẳn, thì họ đã gặp nhau.

Có lẽ cả hai đều muốn kéo dài khoảng thời gian và không gian vô tư vô lự bên nhau, họ len lỏi dọc bờ sông, rừng rậm, tránh né bản làng. Những khi bẻ ngô hay đào khoai để dùng, âm thầm lưu lại một chút bạc vụn, còn thịt thì chim trời, cá sông, cá suối. Thời gian quanh quẩn bên nhau, trau dồi võ công, cưỡi ngựa, đấu kiếm thì nhiều, di chuyển thì ít, cả mười ngày sau, trưa hôm ấy mới đến ngã ba sông Lô sông Cháy. Trong lúc chờ đò ngang qua phủ lý Tam Giang, họ ăn bữa cơm đầu tiên ở một quán nhỏ bên đường.

Đến phủ lý, Tích Nhân mượn hai phòng ở khách điểm Vạn An, do một người Tàu làm chủ trương quỹ. Tiền giấy trong túi trước đó đã bị Nhã Lan lúc giả dạng ông già lấy làm tiền thưởng cho chủ thuyền và thuyền phu nên Tích Nhân phải dùng vàng để trả tiền phòng và đổi một số tiền giấy để chi dùng. Sau khi đưa Nhã Lan vào phòng, Tích Nhân bảo:

- Tỷ tỷ nằm nghỉ, tiểu đệ đi giặt lát rồi trở về nhé.

Những ngày bên nhau Tích Nhân thấy Nhã Lan là một nữ nhân rất khoáng đạt, bây giờ nàng lại chứng tỏ thêm sự khoáng đạt này. Đáng lẽ hỏi đi đâu, thì nàng chỉ gật đầu:

- Nhân đệ có việc thì cứ đi, ta có thể nghỉ hay luyện công một lúc.

Tích Nhân ra ngoài hỏi thăm chủ trương quỹ, rồi đến một tiệm may bán quần áo sang trọng, ra kích thước hỏi mua ba bộ áo quần, giày vớ cho nữ nhân dài cát, ba bộ võ hải và võ phục gấm hay lụa cho nữ nhân. Chủ nhân đòi hỏi thời gian phải ba ngày mới có thể giao hàng và phải đặt tiền cọc trước. Tích Nhân hỏi giá và đưa đủ số tiền:

- Tại hạ sẽ trả thêm chừng này tiền, nếu lão trượng có thể cung cấp cho một hai bộ quần áo ngay bây giờ. Số còn lại ba ngày sau sẽ lấy.

Chủ nhân lắc đầu:

- Cám ơn lòng hậu hĩ của công tử, nhưng hiện giờ chúng tôi chỉ có vải mà chẳng có bộ nào đã may sẵn trong tiệm cả.

Tích Nhân thất vọng:

- Tại hạ đành tìm nơi khác vậy.

Tích Nhân lấy lại tiền, định bước ra, thì chủ nhân gọi lại:

- Xin công tử dừng bước, chờ lão trong giây lát.

Tích Nhân dừng chân, chủ nhân chạy ra nhà sau, ông ta và một người đàn bà, bưng một xấp áo quần bước ra, người đàn bà mau mắn:

- May cho chúng tôi và cho công tử, áo quần chuẩn bị cho tiện nữ cũng vừa đúng với kích thước mà công tử muốn. Đây là lụa Hà Đông thượng hạng, chúng tôi chuẩn bị cho tiện nữ mang theo về nhà chồng. Nghĩa tế hiện làm quan lớn huyện Tùng Thiện. Chúng tôi phước đức mới có con gả vào nhà quan. Này! Có cả đôi hài gấm thêu nữa. Còn bảy ngày nữa mới tới ngày cưới, chúng tôi có thể may lại. Không biết ba màu đen, trắng và thiên thanh này công tử có thích không?

- Ô! Nếu vậy thì đúng là may mắn. Tại hạ cảm kích vô cùng, và không để phụ lòng tốt của hai vị.

Tích Nhân lấy thêm vài tờ con rồng bỏ thêm vào cọc tiền:

- Khi lấy võ phục, tại hạ sẽ có thêm quà chúc mừng cho tiểu thư.

Nữ chủ nhân vui vẻ:

- Quý hoá quá. Công tử thật tốt bụng. Nếu khách hàng ai cũng như công tử, chúng tôi sẽ sớm phát tài.

Bà ta mau mắn nhận tiền, mau mắn lấy vải gói mấy bộ đồ giao cho Tích Nhân. Rồi rít cảm ơn.

Tích Nhân về phòng, Nhã Lan đang nằm nhồm dẫy:

- Ủa! Đi đâu nhanh vậy?

- Tiểu đệ mua quà cho tỷ tỷ. Hy vọng nàng vừa ý.

Ngồi xuống giường, Tích Nhân mở gói:

- Tỷ tỷ mặc thử mấy bộ xiêm y này xem có vừa không?

Nhã Lan nhìn mấy bộ áo quần cảm động:

- Lâu lắm rồi ta chưa biết mặc tơ lụa.

Tích Nhân lấy bộ trắng, kéo nàng đứng lên:

- Tỷ tỷ mặc thử xem sao?

- Hừ! Người ở đây làm sao ta có thể?

Tích Nhân nheo mắt:

- Thì cứ coi như chẳng có mặt tiểu đệ!

Và nhỏ giọng:

- Hay là để tiểu đệ thay cho tỷ tỷ!

Nhã Lan cau mày quát:

- Người mua áo quần mới về dụ ta phải không? Hừ! Đã hứa những gì?

Tích Nhân lè lưỡi:

- Tiểu đệ không dám! Không dám nữa..

- Đi ra nhanh lên!

Khi mặt trời gác sau dãy núi, một cặp trai gái từ cửa khách điểm bước ra, nữ thướt tha trong xiêm y lụa trắng, trai hiên ngang trong bộ võ phục gấm ngà. Kiệu phu chờ trước tiệm chào mời họ xua tay từ chối và cùng sánh vai nhau đi về hướng Tam Giang Tử Lâu. Đây là tử lâu sang trọng của thủ phủ Lộ Tam Giang. An phủ sứ Lộ Tam Giang Trần Cung Túc là tay chân thân tín của Quý Ly, nhưng lại là người thanh liêm cẩn mẫn, nên dân cư sung túc và thị trấn Tam Giang, trong thành ngoài chợ bán buôn tấp nập. Con đường từ khách điểm Vạn An đến Tam Giang Tử Lâu người qua kẻ lại. Nhưng cặp bộ hành Tích Nhân - Nhã Lan đều làm cho mọi người chú ý, họ ngạc nhiên sao trên đời có cặp nam nữ xinh đẹp như vậy và họ cũng ngạc nhiên sao cặp nam nữ xinh đẹp sang trọng này sao lại dung dăng cuốc bộ trên con đường chiều cát bụi? Điều hiếm thấy đối với những người gấm lụa.

Tam Giang Tử Lâu lợp ngói, tường vôi cất lưng chừng một ngọn đồi nhỏ thông trúc xanh rì, ba phía đóng sân gỗ, kê bàn ghế để những buổi chiều mát trời, những đêm trăng sáng khách tao nhân có thể vừa uống rượu vừa ngắm cảnh. Con đường tam cấp bằng đá lên quán cũng cả chục trượng nên ngoài cổng lúc nào cũng có sẵn mấy người chờ đón khách. Tích Nhân và Nhã Lan đến cổng, dù không kiệu, không ngựa, không xe cũng liền được niềm nở. Tích Nhân cúi cho người tiếp đón một đồng con lân

- Sắp xếp cho hai chúng ta một bàn bên ngoài!

Tên đón khách vốn vãi:

- Xin mời công tử và phu nhân. Tiểu nhân chạy đi lo ngay.

Cả hai lên đến sân, người này đã chờ:

- Bàn công tử ngay dưới tầng thông, mát mẻ và riêng tư vô cùng..

Tích Nhân cho gã thêm một đồng bạc nữa, gã nhanh nhẹn hướng dẫn đến bàn và kéo ghế ngồi:

- Bản tiệm có rượu Xương bồ, rượu nếp, rượu ngô thượng hạng cũng có cả Nữ nhi hồng..

- Cho ta một cân Nữ nhi hồng, thức nhắm.

- Gỏi gà, nai khô, dê tái của bản tiệm mọi người đều khen, công tử và phu nhân thích món nào?

Nhã Lan:

- Cho chúng ta ít lạc rang và nai khô. Ta cần xem thực đơn.

- Dạ dạ.. tiểu nhân đi lo ngay.

Tích Nhân nhìn quanh khen:

- Khung cảnh rất thơ mộng. Chúng ta ở đây ba ngày, và trong ba ngày này, mỗi ngày đều đến đây dùng cơm.

Nhã Lan cười:

- Có lẽ ta sẽ mập ra.

- Tỷ tỷ mập thêm một chút sẽ đẹp thêm ra và tiểu đệ càng mê một hơn nữa.

- Có lẽ khi gặp Tiên nhi, ta phải nhờ cô ta san sẻ bớt gánh nặng này.

Tích Nhân thở dài:

- Biết đâu sẽ có người vì vậy mà mặt ủ mày chau. Nhưng tiểu đệ chỉ xem Tiên nhi như em gái. Đừng vô tình lại gieo ấn tượng cho tiểu đệ, rồi hối tiếc.

- Hừ! Ai hối tiếc! Có ấn tượng càng tốt. Ta nghe nói về cô ta đã có lòng quý mến. Áo quần nàng may rất đẹp. Ta có.. cô em gái công dung ngôn hạnh như vậy cũng sẽ thấy vui. Bảo đảm chị em sẽ sống đề huề.

Tích Nhân cười:

- Vậy thì chờ xem?

- Đã có chủ tâm rồi phải không?

Tích Nhân bối rối:

- Chúng ta không nên vô tình xúc phạm tới nàng.

- Vậy thì ta không nói nữa. Chỉ chờ xem.

Tiểu nhị mang rượu và thức nhắm ra, trong lúc tiểu nhị rót rượu, Nhã Lan xem thực đơn rồi bảo:

- Chuẩn bị cho ta ba món mà thôi: ngọc hương chưng bát bửu, đuôi nai tiềm thuốc và chân gấu hầm rượu.

Tiểu nhị vâng dạ, rồi thưa:

- Hẳn xin phu nhân chờ lâu một chút.

- Không sao. Cứ dặn nhà bếp nấu phải nấu cho đúng lửa.

Tiểu nhị vâng dạ vào trong, Tích Nhân cười:

- Một quý phái tiểu thư kêu những món này, hẳn làm cho tiểu nhị ngạc nhiên.

- Ta đâu phải quý phái kia chứ? Hơn nữa Nhân đệ không biết đây thôi, các phu nhân quyền quý lại là những người thường đặt những món này để bồi bổ cho phu quân của họ.

Nàng cười:

- Ta đang bồi bổ cho Nhân đệ.

Tích Nhân cũng cười:

- Như vậy tối nay nếu tiểu đệ không được ở chung phòng với tỷ tỷ.. hẳn sẽ ..khó chịu vô cùng. Hay là cứ vớt tiểu đệ đi.

Nhã Lan nghiêm mặt:

- Nam nữ thọ thọ bất thân! Hơn nữa bản cô nương không thể để gián đoạn luyện công.

Tích Nhân bật cười với câu nam nữ thọ thọ bất thân của nàng, nhưng lại nghiêm chỉnh:

- Mấy ngày nay tiểu đệ nghĩ ra cách cùng luyện công với tỷ tỷ, có thể làm chân khí hai ta hoà đồng, thúc đẩy huyền âm kích thích khí chân âm phát sinh nhanh hơn trong người tỷ tỷ.

- Phải chăng là cách dụ dỗ mới mẻ?

Tích Nhân nheo mắt:

- Hãy thí nghiệm thử xem sao? Dụ dỗ thì tiểu đệ đã dụ dỗ rồi.

- Nói vậy ta đành phải thí nghiệm. Nhưng cũng không thể đi xa hơn.. chỉ như lâu nay mà thôi.

Họ đang riêng tư trò chuyện vui vẻ thì dưới đường bốn năm tên đón khách hụt hẫng chạy lên, một người lại bàn họ:

- Xin lỗi công tử, có thể công tử vui lòng để tiểu nhân dời bàn công tử sang phía bên kia?

Tích Nhân cau mày:

- Sao phải như vậy?

- Công tử con quan An phủ phó sứ cùng với nhiều bằng hữu đến đây uống rượu và lúc nào họ cũng muốn ngồi phía sân này. Đây là khách thể lực mà bản quán phải chiều chuộng. Xin công tử tha lỗi cho chúng tôi.

Tích Nhân muốn nổi nóng, nhưng Nhã Lan cười:

- Ta thông cảm việc làm ăn của các người, mịch lòng bọn công tử này sẽ khó khổ vô cùng. Chúng ta qua bàn góc sân phía bên kia cũng được.

- Cảm ơn phu nhân rất nhiều. Chủ nhân nhất định sẽ đền đáp cho công tử và phu nhân.

- Chúng ta không cần điều đó.

Nhã Lan nắm tay Tích Nhân:

- Cho bọn chúng một bài học cũng được, nhưng sẽ làm cho chủ quán khốn khổ. Không cần thiết.

Tích Nhân theo tay Nhã Lan đứng lên:

- Bọn quan lớn ở đây cũng thuộc loại ức hiếp dân lành.

- Thời nào cũng thế.

- Chẳng lẽ không thể nào thay đổi?

- Nhân đệ có làm vua, theo ta, cũng chỉ có thể thay đổi phần nào.

Tích Nhân thở dài:

- Có lẽ tỷ tỷ thấu hiểu tình đời hơn tiểu đệ.

- Trong thời gian Nhân đệ chỉ chú tâm luyện võ, còn ta phải lăn lóc khắp nơi.

Họ được sắp xếp ngồi dưới tàn lá của một cột thông già góc sân tả, khi tiểu nhị mang rượu và thức nhắm qua trở lại và bốn năm tên tiểu nhị vội vã đặt bàn trải khăn ở chỗ sân trước, bọn con quan đã ồn ào lên đến nơi, một tên lên tiếng quở trách:

- Đến giờ các người vẫn chưa bàn ghế xong là sao?

Tiểu nhị rối rít:

- Đã xong, đã xong, kính mời đại công tử và các công tử, tiểu thư.

Tích Nhân lại nghe, tiếng tên đại công tử oang oang:

- Lưu đại ca, đại tẩu và Vân Thao cô nương, xin mời, xin mời.. Mời quý huynh đệ.

Hai tiếng Vân Thao làm Tích Nhân vội xây mặt sang nhìn xem, thấy tên công tử mặc áo lụa ngà trông cũng khôi ngô đang đứng đầu bàn chỉ những chiếc ghế bên cạnh, rồi Lưu Gia Từ, Thu Hà và Vân Thao tiến lại. Tên đại công tử kéo chiếc ghế bên hữu:

- Xin mời Vân Thao cô nương.

Thu Hà cười:

- Cui bộ Bùi công tử đã ưu đãi Thao muội ta hơn mọi người rồi.

Vân Thao đắm nhẹ chị:

- Chị lại..

Tên Bùi công tử kéo ghế bên hữu:

- Mời Lưu đại ca, đại tẩu.

Hai người đi qua lưng họ Bùi, Gia Từ kéo ghế bên cạnh cho Thu Hà và chỗ ngồi này Tích Nhân có thể nhìn rõ họ. Gia Từ bây giờ để râu ba chòm lơ thơ, mặc áo gấm xanh biếc, đội khăn chiết xung có lẽ đã làm quan hàm lục hay ngũ phẩm. Thu Hà mặc sắc phục Nhung, lụa xanh nhạt thêu hoa vàng đỏ làm nổi bật khuôn mặt trắng ngà, đôi mắt to đen. Nàng ốm hơn, phảng phất nét buồn, nhưng lại trông hấp dẫn, kiều mị hơn xưa.

Nhã Lan theo ánh mắt Tích Nhân cười nhẹ:

- Trời đất bao la nhưng coi ra vẫn hẹp! Không biết rồi mấy món ăn ta kêu ra có còn ngon miệng nữa không?

Tích Nhân thở dài:

- Không ngờ lại gặp nàng ta ở đây. Có lẽ bây giờ đã là Lưu phu nhân. Tiểu đệ thật tình mà nói trong lòng không chút ghen hận nào đối với nàng, nhưng với tên Lưu Gia Từ thì muốn trừng trị hắn một phen. Mấy cú đá của hắn tiểu đệ khó thể quên nổi.

- Đã không ghen hận thì trừng trị Lưu Gia Từ biết đâu lại xuất phát từ ghen hận như hắn hành hung Nhân đệ năm xưa?

Tích Nhân cười:

- Khó nói lại tỷ tỷ.

- Bởi vì ta nói đúng.

- Đúng! Nghĩ lại hắn đánh tiểu đệ cũng chỉ vì ghen hận. Thu Hà không phải với hắn, hắn vẫn chấp nhận để lấy nàng. Hắn cũng đáng thương. Tiểu đệ không nghĩ đến tội xưa của hắn nữa.

Nhã Lan rót rượu:

- Ta chúc mừng tinh thần khoan dung khoáng đạt của Nhân đệ.

- Cảm tạ sự khoan dung và khoáng đạt của tỷ tỷ.

Họ nâng chén và cùng cười. Tích Nhân để chén rượu xuống bàn, bắt chợt bắt gặp ánh mắt Thu Hà. Bàn bên kia mọi người đều ngồi, riêng nàng vẫn đứng, đôi mắt đăm đăm nhìn hắn, rồi Gia Từ mặt tái hẳn, tên công tử họ Bùi, và Vân Thao cũng xoay lưng lại. Trước bao ánh mắt Tích Nhân cảm thấy nhột nhạt.

Thu Hà nhìn rồi rời bàn, như bị thôi miên từng bước tiến lại, giọng run run:

- Nhân đệ.. Người.. người nhất định là Nhân đệ... phải không? Hãy nói đi.

Vân Thao chạy theo nắm cánh tay Thu Hà la to:

- Tỷ tỷ hãy trở lại.

Thu Hà gạt tay Vân Thao, tiến lại sát bên Tích Nhân, nàng không để ý đến mọi người, coi như không có mặt Nhã Lan, giọng run lên:

- Nhân đệ ..phải chăng ..là Nhân đệ?

Tích Nhân không thể nào ngờ Thu Hà lại tỏ ra xúc động khi gặp lại mình như vậy, cũng chẳng biết phải làm sao. Nhã Lan nhìn người yêu, nhìn Thu Hà, nói:

- Lưu phu nhân, bà làm vậy chẳng phải rất khó xử cho Tích Nhân và trượng phu của bà?

Thu Hà chống hai tay lên thành bàn, và nghẹn ngào:

- Sao Nhân đệ lại có thể bỏ ta ra đi như vậy?

Tích Nhân chợt nổi giận, cười gằn:

- Chẳng lẽ ta phải bịt tai, nhắm mắt cho bà lợi dụng hòng chiếm đoạt đẳng tiên bí kíp?

Thu Hà ngồi phịch xuống chiếc ghế bên cạnh:

- Ta vẫn đoán Nhân đệ nghe ta nói chuyện với Vân Thao rồi tức giận, nhưng lúc bấy giờ ta có thể làm gì thích hợp, làm cho mọi người vui lòng ngoài kiếm cách làm họ tin rằng ta yêu Nhân đệ là vì quyền lợi Hoàng gia trang? Nhân đệ có bao giờ nghĩ lại tình cảnh chúng ta khi bị Tam kiếm bao vây đêm hôm đó? Kiến thức võ lâm của ta lúc gặp Nhân đệ nào biết cây đẳng tiên là thứ gì?

Tích Nhân nhớ lại cảnh Thu Hà kéo mình trốn chạy và liều chết dục mình chạy trước như thế nào, ánh mắt và lời nói dịu lại:

- Bây giờ nàng cũng đã là Lưu phu nhân, nhắc lại việc xưa có ích gì?

Thu Hà la lên:

- Ta chẳng là Lưu phu nhân gì cả. Ta chưa lấy ai cả. Chưa thành hôn với ai cả. Trời còn cho ta cơ hội gặp lại Nhân đệ.

Nàng gục xuống bàn khóc lớn.

Nhã Lan đứng lên, giọng khô lại:

- Ta phải đi trước một bước.

Tích Nhân áy náy nhìn Nhã Lan chẳng biết phải ngăn cản hay không.

Nhã Lan mới khuất, thì Gia Từ bước lại mắt tóe lửa:

- Ranh con, thì ra ngươi vẫn còn sống. Mỗi lần ta đang vui vẻ thì ngươi xuất hiện làm gan mật ứa lên.

Vân Thao cũng chửi mắng:

- Người đúng là oan hồn vất vưởng, tỷ tỷ vừa mới nguôi ngoai, không còn như người điên điên dại dại nữa, thì ngươi lại hiện lên phá đám!

Tích Nhân ngồi nghĩ lại mọi việc, nhớ lại khi mới gặp nhau mình đã mê một Thu Hà ngay còn nàng thì sau đó mới có tình ý và trước khi bọn Thiên thủ tam kiếm tìm tới, nàng chưa bao giờ quan tâm, chú ý đến cây

đăng tiên của mình. Lời mắng chửi của Vân Thao lại cho thấy nàng đã từng đau khổ vì mình rất lâu làm cho Tích Nhân bồi hồi. Quắc mắt nhìn Gia Từ và Vân Thao:

- Nếu các người có chút tôn trọng Thu Hà, hãy đi ngay để ta nói chuyện với nàng.

Ánh mắt Tích Nhân làm Vân Thao tự thụt lùi ra sau, nhưng Gia Từ điên lên hét lớn:

- Người phải chết!

Cùng với tiếng hét gã tung quyền đánh tới. Thoi quyền dừng mãnh khôn cùng, đâm vào đá cũng phải bể đá. Tích Nhân không cử động, tránh né. Vân Thao và bọn Bùi công tử đang đứng lên xem yên trí Tích Nhân sẽ bể mặt, nhưng thoi quyền đến sát mặt không thấy Tích Nhân đưa tay lên hời nào mà cổ tay Gia Từ lại bị bàn tay Tích Nhân nắm cứng còn Gia Từ thì nhả mặt coi bộ rất đau khổ nhưng không vùng vẫy gì được.

Thu Hà nằm úp trên bàn có lẽ không thấy tình trạng, khóc mùi:

- Lưu ca ca cứ giết hần đi, hần chết tiểu muội tự vận chết theo còn tốt hơn là sống trong tình cảnh trở trêu này.

Tích Nhân nắm cổ tay Gia Từ gần tiếng:

- Ta thông cảm sự si tình của người, tha cho tội đá ta một đá trí mạng năm xưa. Hãy cút đi.

Chỉ nắm cổ tay Gia Từ, không đứng dậy, nhưng Tích Nhân vụt ném gã rút huych, nằm ngã ngửa dưới chân bọn công tử thành Tam Giang đang đổ lại đứng xem. Tích Nhân lấy xấp giấy bạc bỏ lên bàn, dẫn bình rượu lên, đặt tay lên vai Thu Hà dịu dàng:

- Tỷ tỷ đi theo tiểu đệ. Tiểu đệ biết mình đã hiểu lầm.

Thu Hà vẫn rưng rức khóc, Tích Nhân cúi xuống bế thốc nàng lên hai tay, rồi bọn người bu xem nghe tiếng gió mạnh phát qua đầu, không thấy Tích Nhân đâu nữa, đảo mắt nhìn quanh và cùng la lên, há hốc ngạc nhiên chỉ trông theo bóng Tích Nhân đang từ mái lầu lầu phóng xuống một tầng thông rồi một tầng thông khác như chim rời chạy nhanh về phía đông bắc.

Tích Nhân đến một bãi cát vắng vẻ của bờ sông, trời vừa tối, dừng chân, cúi xuống Thu Hà đang ôm chặt cổ mình nước mắt còn nhạt nhòe:

- Tỷ tỷ..

Thu Hà mắt nhắm nghiền:

- Đây là thực hay là mộng?

Tích Nhân hôn lên mắt nàng:

- Hoàn toàn thực. Tỷ tỷ đang trong tay tiểu đệ. Chúng ta gặp lại nhau và tiểu đệ đã hiểu rõ nỗi khổ của tỷ tỷ.

Thu Hà chỗi chân đứng lên, nhìn chăm chú mặt Tích Nhân, nhẹ bóp hai vai, hai cánh tay:

- Nhân đệ đã là một trang hảo hán, có phải ta đã già rồi không? Lúc mới yêu Nhân đệ ta đã nghĩ sau này ta già sẽ kiếm cho Nhân đệ vài người thiếp, giống như đại má má của ta đối với gia gia ta...

Tích Nhân bỗng thấy thương Thu Hà vô cùng, mối tình đầu tưởng đã nguội lạnh, chợt bùng dậy, Tích Nhân ôm chặt nàng, nghẹn ngào:

- Tỷ tỷ vẫn đẹp như xưa. Tiểu đệ thật có lỗi, mấy năm nay đã hiểu lầm tỷ tỷ.

Thu Hà cảm thấy rộn rã, hạnh phúc tốt cùng trong vòng tay bao năm mong nhớ, nàng cũng ôm chặt Tích Nhân:

- Nếu lúc này ta có chết cũng mãn nguyện vô cùng.

Nhưng nàng thở dài:

- Nhân đệ đã trở thành một cao thủ vô song, biết bao người mê mệt.. ta sợ rồi Nhân đệ sẽ chê ta.

- Tiểu đệ vì hiểu lầm, có hận, có cố quên tỷ tỷ, nhưng nàng là người đầu tiên làm ta biết yêu, thấy đẹp tuyệt vời, từ nay nàng sẽ mãi mãi như vậy.

- Tiểu thư xinh đẹp đi với Nhân đệ là ai?

Thu Hà nhắc đến Nhã Lan làm Tích Nhân giật mình:

- Chúng ta về khách điểm ngay. Khi gặp nhau, tỷ tỷ và nàng đều là người thông tình đạt lý sẽ hiểu nhau và cùng thông cảm cho tiểu đệ.

Thu Hà biến sắc, nhưng Tích Nhân không để ý, lại bỗng nàng lên phóng nhanh. Vào thị trấn, Tích Nhân cũng không giảm tốc độ, mà phóng lên cao, phi vùn vụt trên các mái nhà. Đến khách điểm Vạn An lựa chỗ tối đáp xuống và kéo Thu Hà đi nhanh vào khách điểm. Tích Nhân mở cửa phòng Nhã Lan đã vắng bóng, trên bàn để lại tờ giấy nhỏ: “Mừng người gặp lại cố nhân, hãy săn sóc cho nàng. Ta tìm một nơi yên tĩnh luyện công để khỏi bị người dụ dỗ, phá bình và cũng khỏi làm người khó xử. Chuyển tặng mấy bộ áo quần vướng chân vướng cẳng lại cho Thu Hà. Số vàng bạc người san sẻ ta mang theo để chi dùng. Nghĩa là không ghen ghen gì người đâu.. Bảo trọng”.

Tích Nhân đọc thơ, vội bảo Thu Hà:

- Tỷ tỷ ở đây chờ tiểu đệ.

Tích Nhân ra ngoài chạy khắp nơi, phi thân lên những chỗ cao dõi mắt tìm để may ra có thể thấy bóng dáng Nhã Lan đang phi hành ra khỏi thị trấn hay không, nhưng đêm tối cũng không thể nhìn xa, và cũng không thể khẳng định Nhã Lan bỏ đi hướng nào, đành dừng chân, ngồi trên một nóc một ngôi chùa cao thở dài. Những ngày bên Nhã Lan, Tích Nhân cảm thấy vô cùng thoải mái với cách nói chuyện thẳng thắn, thông minh, hóm hỉnh và đôi khi trào phúng của người đã phải lặn lội trong cuộc đời nhưng cũng rất tế nhị của nàng, mỗi ngày họ hiểu nhau hơn, tình yêu mỗi ngày mỗi thêm tràn đầy, nhưng không ngờ lại chia tay nhanh chóng, chẳng biết bao giờ gặp lại.

11. Chương 11: Hộ Vệ Nhị Nùng

Tích Nhân thần thờ ngồi một im một lúc rồi nhớ Thu Hà đang chờ, phi thân trở lại khách điểm. Khi mở cửa, trong phòng cũng không có ai cả. Tích Nhân buồn bã ngồi xuống ghế:

- Ôi! Lại bỏ đi nữa rồi. Muốn tìm cũng biết nơi nao mà tìm bây giờ?

Tích Nhân bứt rứt thấy tình khó vẹn, lo cho Nhã Lan thì cũng rất phân vân về Thu Hà. Tự hỏi sao nàng lại bỏ đi như vậy? Họ còn nhiều việc phải nói với nhau kia mà? Hay là nàng lại trở về với sư huynh và em gái của nàng?

Tích Nhân trách lầm, cửa phòng chợt mở và Thu Hà trong bộ xiêm y dài cát hiện ra, một tay nàng cầm bộ quần áo người Nùng của nàng, một tay mang theo một giỏ thức ăn thơm tho. Theo sau nàng, một tên tiểu bảo mang theo hai thùng nước bốc khói và chiếc khăn to. Tích Nhân đứng lên mừng rỡ:

- Lại tưởng tỷ tỷ cũng bỏ tiểu đệ nữa rồi!

Thu Hà mỉm cười:

- Ta đi tắm và mua thức ăn. Nhân đệ về lâu chưa? Ta mặc bộ đồ Nhã Lan chuyển tặng để nàng thấy ta cũng chẳng tự ái hay ghen với nàng.

Tích Nhân cảm động:

- Tỷ tỷ, nàng..

Thu Hà ném bộ đồ trên tay xuống chân giường, đặt giỏ thức ăn lên bàn, móc cho tiểu bảo đồng bạc, gãi lui ra, nàng cài then cửa:

- Nhân đệ cởi đồ, ta lau người cho rồi ăn tối.

Lúc ở với Thu Hà là mùa đông, Tích Nhân ốm yếu sợ tắm lạnh nên nàng phải lau mình cho mỗi ngày. Nhớ lại sự săn sóc của nàng, Tích Nhân sa lệ:

- Tỷ tỷ vẫn nghĩ tiểu đệ là gã sợ lạnh năm xưa hay sao?

Thu Hà cũng chợt khóc:

- Nhân đệ đã là cao thủ trên đời này không ai bằng, nhưng ta vẫn mong Nhân đệ đối với ta vẫn như xưa và ta cũng muốn được săn sóc Nhân đệ như xưa.

Tích Nhân ôm lấy nàng:

- Vâng, tỷ tỷ cứ săn sóc tiểu đệ như những ngày chúng ta chẳng giây phút rời nhau.

- Đừng để cho xa cách nữa, từ lúc những bàn tay của chúng ta ngược ngáp nắm lấy nhau, xa nhau một chút là đã nhớ nhưng, nhưng ta đã phải nhớ đến điên dại trong mấy năm liền.

- Tha lỗi cho tiểu đệ.

Thu Hà:

- Trời đã khiến xuôi như vậy. Có lẽ phải xa ta hôm đó, Nhân đệ mới chữa được bệnh và có ngày nay. Ngày nào chúng ta phải làm lễ cảm ơn trời mới được.

- Vâng, tùy tỷ tỷ sắp xếp.

Thu Hà chợt đẩy Tích Nhân ra:

- Ồ! để nước nguội mát.

Tích Nhân cười:

- Tỷ tỷ nhất định phải lau người tiểu đệ hay tiểu đệ đi tắm.

Thu Hà chợt lộ vẻ buồn:

- Nhân đệ không muốn ta lau cho hay sao?

Tích Nhân lại kéo nàng vào người:

- Tiểu đệ không còn sợ lạnh nữa và chỉ sợ tỷ tỷ mất công mà thôi.

Tích Nhân đắp đắp hôn Thu Hà rồi cởi bỏ, nằm xuống giường như cậu bé ngoan ngoãn, Thu Hà kéo thùng nước lại vắt khăn và lau cho người tình yêu dấu. Tích Nhân nhắm mắt tận hưởng bàn tay săn sóc của Thu Hà và lòng cảm động vô biên.

Thu Hà lau xong, lấy áo đem lại:

- Nhân đệ mặc ngay kéo lạnh.

Tích Nhân cầm áo bỏ sang bên, kéo nàng xuống:

- Tiểu đệ không lạnh đâu.

- Nhưng.. cũng phải ăn cơm..

Thu Hà không thể nói thêm nữa, môi Tích Nhân đã phủ kín đôi môi nàng và trong yêu thương cảm động tột cùng của Tích Nhân, Thu Hà tưởng như lần đầu mình mới biết thế nào là hạnh phúc tuyệt vời. Trước đây sau những giây phút trao gửi Thu Hà bao giờ cũng phải làm sạch cho người tình bé bỏng đang thở dốc, còn bây giờ nàng vừa then thùng vừa sung sướng nhắm mắt đón nhận sự săn sóc của Tích Nhân. Và Tích Nhân khi chiêm ngưỡng thân thể Thu Hà lại thầm nhận ra người yêu năm xưa dù khuôn mặt không đẹp như Kỳ Anh, Nhã Lan, nhưng những đường nét vun tròn, nở nang cân đối lại không ai so sánh được.

Để cánh tay cho Thu Hà làm gối, Tích Nhân âu yếm:

- Chuyện mấy năm nay như thế nào tỷ tỷ kể cho tiểu đệ nghe đi.

- Hãy ăn chút gì đi đã kéo Nhân đệ đói.

- Vâng, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.

Thu Hà ngồi lên khoát áo, bày thức ăn ra bàn, Tích Nhân thấy đều là những món mình thích nhất, lại cảm động:

- Tỷ tỷ nhớ cả những món tiểu đệ ưa thích.

- Đã nguội chắc bớt ngon, nhưng hy vọng Nhân đệ có thể ăn được.

Tích Nhân cười:

- Như vậy tỷ tỷ đã quên tiểu đệ dù ưa thích một vài món, nhưng không bao giờ chê món ăn nào.

- Làm sao ta không nhớ, nhưng ta nghĩ Nhân đệ đã thay đổi, thì cũng có ít nhiều thay đổi.

Tích Nhân nắm tay nàng, kéo vào lòng:

- Tiểu đệ từ cậu bé ốm yếu không biết chết lúc nào trở thành một người khỏe mạnh, nhưng những gì hiểu lầm đã qua, chúng ta gặp lại, thì chúng ta năm xưa cũng là chúng ta ngày nay và sau này. Tỷ tỷ đừng nhắc câu tiểu đệ đã thay đổi nữa. Chỉ làm cho chúng ta..

Thu Hà ôm lấy Tích Nhân bật khóc:

- Ta mừng gặp lại Nhân đệ, mừng Nhân đệ đã trở nên thế này thì trong lòng tự nhiên lại cảm thấy có những lo lắng bồn chồn bất an nào đó.

Tích Nhân vuốt ve vỗ về:

- Sau sáu năm chúng ta bất ngờ gặp nhau. Sáu năm làm tiểu đệ lớn hẳn ra, trong khi trong lòng tỷ tỷ hình ảnh của tiểu đệ vẫn là cậu bé cao ốm nên tỷ tỷ có chút vừa gần, vừa xa.. nhưng chỉ vì tỷ tỷ vẫn còn quá xúc động nên không nhận ra rồi tưởng mình bồn chồn, bất an mà thôi.

- Nhân đệ đã thành người khác từ vô công, cử chỉ, đến cách ăn nói..

Tích Nhân cười nhẹ:

- Nếu tỷ tỷ muốn tiểu đệ biến trở lại thành cậu Tích Nhân sáu năm trước, ngày mai tiểu đệ nhịn ăn cho ốm và cố gắng thun người thấp xuống.

Thu Hà bật cười, rồi nép lên ngực Tích Nhân.

Tích Nhân âu yếm:

- Bây giờ tiểu đệ chỉ muốn nằm ôm tỷ tỷ, không muốn ăn gì nữa.

- Ta cũng không muốn ăn, nhưng Nhân đệ không đói sao?

- Mấy năm mới gặp, tiểu đệ đói tỷ tỷ hơn.

Thu Hà cắn nhẹ lên má người yêu giọng mềm ra:

- Ta cũng đói Nhân đệ, nhưng bụng cũng đang đói.

- Vậy thì tiểu đệ rán nhịn thêm tỷ tỷ thêm vài giờ, chúng ta ăn tối và tiểu đệ kể sơ qua những gì mình đã từng trải qua cho tỷ tỷ biết.

Tích Nhân vừa ăn vừa vẫn tắt kể sơ từ lúc chia tay nàng đến nay trải qua những gian khổ, gặp những nhân duyên hân hữu như thế nào cho Thu Hà nghe, bữa ăn chấm dứt, câu chuyện cũng vừa đến lúc Tích Nhân xuống núi. Thu Hà lấy nước mang lại ngồi vào lòng hắn:

- Trần đại tỷ là đại ân nhân của chúng ta, từ nay mỗi năm chúng ta phải tưởng niệm người.

- Vâng, Đại tỷ mất ngày tháng..

Tích Nhân sau đó hỏi Thu Hà:

- Người tỷ phu họ Tôn của nàng hiện như thế nào?

- Chẳng lẽ ngũ tỷ phu bị Nhân đệ làm hại?
- Đúng, lúc đó ta còn nghĩ đến ân tình của nàng nên mới tha cho hắn.

Thu Hà thở dài:

- Có lẽ ân oán giữa Nhân đệ và gia đình ta không thể nào hàn gắn.
- Dù yêu tỷ tỷ nhưng chủ trương của Hoàng đại nhân định đem nước Đại Việt dâng hiến cho nhà Minh, tiểu đệ cũng không thể nào chấp nhận.
- Nhân đệ không nói ta cũng hiểu.

Nàng nảo nuột:

- Má má ta cũng vì thấy gia gia như vậy nên xuống tóc quy y.
- Ồ! Bà đúng là một vị nữ trung hào kiệt.

Tích Nhân bồng Thu Hà vào giường:

- Tỷ tỷ có mặt ở đây chắc cũng vì công tác của Hoàng gia.

Thu Hà gối đầu lên cánh tay Tích Nhân:

- Đúng vậy! Tìm cách kết thân với thế lực vị phó an phủ sứ họ Bùi. Lưu đại ca là người quen biết. Đây là lần đầu tiên ta trở lại giang hồ. Ta không thể trái lệnh gia gia, hơn nữa Vân Thao là đứa em cùng cha cùng mẹ duy nhất của ta.
- Tên công tử ấy.. theo ta thấy cũng là loại kiêu căng hách dịch.
- Bọn công tử nhà quan ít người đứng đắn. Ta thấy Bùi bá Ân cũng là tay tửu sắc, trong lòng chỉ còn cầu mong với nhan sắc của Vân Thao sau này nó có thể kiểm soát được gã.
- Hôn sự coi như đã định?
- Không, mẫu thân Bá Ân là cô của Lưu Gia Từ, ta bị buộc phải đóng vai người vợ sắp cưới của gã, để đi thăm viếng, nhân tiện đem Vân Thao theo.

Nàng xót xa:

- Làm thân con gái trong một gia đình chỉ toan tính vì quyền lợi như gia đình ta thật khổ. Chúng ta không khác gì các cô công chúa đem gã bán, trao đổi vì quyền lợi vua cha.

Nàng ôm Tích Nhân khóc:

- Thật tình nếu hôm nay trời đất không dun rũi ta gặp Nhân đệ, trước sau ta cũng bị buộc gã cho Gia Từ.

Tích Nhân vuốt ve nàng:

- Tiểu đệ cũng được trời đất thương yêu nên không phải mất tỷ tỷ.

Nàng ầm ức:

- Nhân đệ có thương nhớ gì ta, như ta đã.. người ta nói nam nhân rất vô tình.

Tích Nhân đầy ân hận:

- Chính tai tiểu đệ nghe tỷ tỷ nói âm mưu của mình, cảm thấy bị phản bội và phần hận khôn cùng.
- Ta hiểu và vì vậy mà ta càng đau khổ, tự trách sao không nói rõ tình cảnh nguy hiểm của chúng ta lúc ấy, chúng ta rất cần có sự bảo vệ của Hoàng gia trang mới có thể đi tìm lương y, ngoại tổ hiền đệ. Ta vừa tự trách mình, vừa thương nhớ Nhân đệ đến điên dại, nhờ mẫu thân ta tận tình săn sóc, hàng ngày nghe lời kinh tiếng kệ mới nguôi ngoai dần.

Tích Nhân cảm động vô cùng, ghen ngào:

- Tỷ tỷ.

Thu Hà cảm thấy vô cùng ngọt ngào trong vòng tay ôm bọc lộ cảm xúc của Tích Nhân, rồi thỏ thẻ:

- Khi biết Nhân đệ bị bệnh tuyệt mạch, mới đầu ta vẫn nghĩ không đến nỗi nào, nhưng sau đó viết thư cho ngoại tổ mẫu và nhận phi vũ truyền thư của bà ta mới biết khó có lương y nào chữa được, ta đau khổ cho ta và cũng thương Nhân đệ vô cùng. Ta chỉ còn nghĩ chúng ta sống hết cho nhau, trọn vẹn cho nhau được ngày nào hay ngày ấy, thắm nguyện sống chết với Nhân đệ.

Nàng nhỏ giọng:

- Đêm đó ở khách sạn Bắc Hành ta không say, nhưng làm ra vẻ để khuyến khích Nhân đệ là vì vậy.
- Bây giờ tỷ tỷ khuyến khích tiểu đệ nữa đi.

Thu Hà cười khê, dụi vào cổ Tích Nhân, giọng ướm ra:

- Bây giờ Nhân đệ đã hết bệnh có thể có con được rồi, cho ta một đứa con. Ta muốn có một đứa con trai mặt mũi giống như cha nó.

Lời nói này của Thu Hà xua tan hết mọi nghi ngờ trong lòng Tích Nhân. Thu Hà đã biết rõ từ trước người bị bệnh thất âm không thể có con, nàng khuyến khích đêm đầu tiên đó và cùng chan hòa hạnh phúc trong những ngày bên nhau với mình, thì lúc ấy nàng cũng không khác gì mình âm thầm đau khổ đếm từng ngày tháng bước qua. Tích Nhân thầm kêu trong lòng: Ôi! Nàng là người đàn bà đau khổ nhất. Không dừng được, Tích Nhân cúi xuống nàng với nụ hôn dài, nụ hôn chất chứa mọi ân hận, cảm động nhất, trân trọng nhất với nàng. Thu Hà chợt ứa lệ, dòng lệ vui mừng rịn rã, ấm mát cả cõi lòng.

Họ âu yếm, tâm sự, kể lể suốt đêm, khi gần sáng Thu Hà thiếp vào giấc ngủ. Tích Nhân nằm im nhắm mắt dưỡng thần, cố không cử động để khỏi làm nàng thức giấc. Tuy nhiên, Thu Hà cũng không ngủ được lâu, tiếng động của buổi sáng đã làm nàng mở mắt, cựa mình., xoay lại ôm Tích Nhân.

Tích Nhân hôn trán:

- Ngủ thêm một chút nữa đi?
- Con nhà võ mà mặt trời lên còn nằm trên giường! Ngủ gì nữa?
- Cả đêm không ngủ kia mà!

Thu Hà nũng nịu:

- Một đêm không ngủ có sao, chỉ vì Nhân đệ làm ta mệt quá. Bắt đền Nhân đệ đó!
- Bắt đền như thế nào?
- Hừ! Ta đâu biết!

Tích Nhân vuốt bờ lưng mịn màng của nàng:

- Tiểu đệ cũng đang muốn bắt đền tỷ tỷ.
- Bắt đền ta việc gì?
- Tiểu đệ nhìn tỷ tỷ ngủ lại thấy ham muốn tỷ tỷ như lúc ở căn nhà bếp năm xưa.

Thu Hà áp môi lên tai người yêu rít nhẹ:

- Khỏe quá vậy! Không biết mệt sao? Phải dành sức chứ!
- Sức lực tiểu đệ liên niệm bất tuyệt.

Vòng tay Thu Hà ôm chặt hơn, hơi thở nóng bỏng:

- Ta đành phải rán đền cho Nhân đệ đó..

Và khúc khích cười:

- Nhưng đừng giống như lúc ở căn nhà bếp!

Thật trưa cả hai mới bước ra cửa, họ đưa nhau đến một quán ăn chỉ cách khách điểm mấy đoạn đường, và sau khi ăn xong, Thu Hà trả tiền, đặt mấy món ăn tối bảo chủ quán cho người mang lại cho mình, rồi trở về. Họ không muốn đi đâu cả. Chỉ xuất hiện trong giây lát, nhưng chiều hôm đó, trong khi họ ôm nhau trong giấc ngủ, khách điểm yên lặng, không một tiếng động làm cho giấc ngủ ngon hơn, thì Tích Nhân phải choàng dậy với tiếng đập cửa rầm rầm bên ngoài. Tưởng tiểu bảo có việc gì, Tích Nhân định hé mở hỏi xem và trách mắng, nhưng mới nhấc chốt, cánh cửa bị đẩy mạnh, một người phóng ngay vào, Tích Nhân tức giận, chụp lấy tay giữ lại, nhưng thả ra ngay, vì thấy đó là Vân Thao.

Bàn tay như kẽm sắt của Tích Nhân làm Vân Thao đau thấu xương cốt, vừa nhăn mặt vì đau, vừa đưa cổ tay lên xem, thấy cả cổ tay đều ửng đỏ. Vân Thao giận dữ nguyền rủa Tích Nhân rồi nhìn thấy chị đang vội vàng che dấu thân hình nhẽ nhại liền quay mặt đi, dậm chân:

- Tỷ tỷ thật hết nói nổi.

Thu Hà khoác áo xong đứng lên trách em:

- Sao lúc nào muội muội cũng cứ dùng dùng lên như vậy?

Vân Thao uất ức:

- Tỷ tỷ gây họa to rồi biết không? Tiểu muội bất chấp ngăn cản, nguy hiểm chạy vào đây lại còn trách nữa.

Thu Hà lại ôm vai em:

- Thôi tha thứ cho tỷ tỷ. Chuyện gì vậy? Ngồi xuống rồi sẽ nói.

- Còn ngồi? Hai người mau mau chuẩn bị xung đột trùng vi mà thoát thân. Ở đó mà còn ngồi, còn nói.

- Cái gì là trùng vi? Ai bao vây?

- Ra cửa mà nhìn. Phụ thân Bá Ân đem cả chục cao thủ, hàng trăm lính bố trí mọi con đường, nóc nhà chung quanh khách điểm đều bị bố trí cung thủ, quyết bắt cho được gã và chị để xử tội.

Thu Hà tái mặt kêu lên:

- Tội gì?

Vân Thao buông một hơi:

- Dâm tặc, dâm phu, dâm phụ.

Tích Nhân cau mày rồi bật cười:

- Thật hết nói cho tên cẩu quan này.

Tích Nhân lại giá móc áo lấy võ phục vào phòng trong, vừa thay vừa nghe Thu Hà hỏi em:

- Sao họ lại huy động cả quân binh?

- Gia Từ sư ca kêu khóc với phụ thân Bá Ân hôn thê bị dâm tặc bắt cóc. Bá Ân tả cảnh gã bông tỷ tỷ bay trên ngọn cây, võ công như thế nào, nói nếu không huy động cao thủ và quân binh, cung thủ, thì khó mà bắt được. Trưa nay, do thám lại về báo thấy tỷ tỷ âu yếm, dung dễ với dâm tặc, ăn cơm gấp đút tận miệng, cười nói tình tứ không có chút gì tỏ ra bị cưỡng bách nên phụ thân Bá Ân và Gia Từ càng tức giận..

Vân Thao thở dài:

- Họ chuối mắng tỷ tỷ là dâm phụ và cũng đã nhìn tiểu muội bằng cặp mắt khinh rẽ nữa. Gia gia thế nào cũng day nghiêng mẫu thân, cho người giết chị.

Tích Nhân bước ra, Thu Hà vào thay bộ áo quần Nùng của nàng. Tích Nhân thấy Vân Thao không có cảm tình với mình nên cũng chẳng hỏi han, đợi Thu Hà bước ra, Tích Nhân bảo:

- Tỷ tỷ ở trong này, tiểu đệ ra ngoài đối phó với bọn chúng.

Thu Hà quả quyết:

- Không, ta phải tự đối chất với họ.

Tích Nhân cau mày:

- Nếu đánh nhau tiểu đệ lại phải phân tâm.

Thu Hà cúi đầu:

- Nhân đệ đã chẳng nói.. từ nay không xa ta nửa bước. Ta không muốn xa Nhân đệ. Trong chỗ trăm quân lẫn lộn nhau, xa nhau lần nữa ta làm sao sống nổi.

Tích Nhân thấy nàng như vậy, bèn vào trong cũi áo thiên ty, đem ra:

- Tỷ tỷ mặc chiếc áo thiên ty này vào trong, rồi chúng ta cùng đi. Sẽ đi luôn không ở lại nơi này nữa để sinh thêm phiền phức. Coi thử chúng có thể chạm đến chéo áo chúng ta hay không.

Trong lúc Thu Hà đi mặc áo Thiên ty, Tích Nhân thu dọn mọi thứ cho vào bọc, đeo lên vai. Thấy cây trụ giá móc áo làm bằng gỗ tốt lên nước đen bóng vừa cầm tay, Tích Nhân lấy trủy thủ chặt chân, chặt đầu làm cây còn ngắn cầm theo.

Thu Hà bước ra, nắm tay Vân Thao sa lệ:

- Từ nay tỷ tỷ không thể săn sóc muội muội được nữa mong bảo trọng. Phụng dưỡng mẫu thân giùm cho tỷ tỷ.

Vân Thao bật khóc, ôm chèoàng Thu Hà:

- Chị em ta phải xa nhau thật sao?

Thu Hà cũng thút thít:

- Có còn cách nào được nữa? Tỷ tỷ cầu trời sau này em có người chồng xứng đáng.

Tích Nhân bước ra cửa phòng chờ Thu Hà, thì ngoài đường quan binh bắt loa gọi vào:

- Quan lớn ra lệnh cho dân tộc họ Lê, dân phụ họ Nùng hãy ra ngay chịu chết. Nếu để quan binh tràn vào, khách điểm bị hư hao, các người càng thêm nặng tội.

Vân Thao nghe chị mình bị gọi dân phụ họ Nùng tức giận:

- Gia Từ thật là quá đáng.

Thu Hà nắm tay em:

- Em vô tội, không phải mục tiêu của họ, nhưng phải ở trong phòng đừng ra ngoài kẻo bị họa lây.

Thu Hà đưa mắt nhìn Tích Nhân:

- Thao muội vì thương ta nên có lời nóng nảy, nhưng trước giờ chia tay này Nhân đệ hãy chào đứa em thương yêu nhất này của ta một tiếng.

Tích Nhân cười hiền hậu:

- Chào Vân Thao muội tử. Mong nàng bỏ qua những xúc phạm của ta. Nàng là em Thu Hà, ta coi cũng như em mình. Sau này ta tin rằng nàng sẽ hiểu chúng ta.

Tiếng réo gọi bên ngoài càng thúc bách.

Tích Nhân cười lớn, nắm tay Thu Hà:

- Tỷ tỷ! Chúng ta ra xem tên cầu quan họ Bùi này làm được gì hay không. Dù sao, dù trăm quan ngàn tướng bên lão đi nữa, trước khi bỏ đi, tiểu đệ cũng phải cạo trọc đầu lão mới đã nư cơn giận.

Thu Hà bước theo Tích Nhân, quay lại em:

- Muội muội vào phòng đi. Đóng cửa lại.

Thu Hà nhắc, nhưng Vân Thao đứng yên nhìn theo. Dáng đi hiền ngang, giọng cười ngạo nghễ của Tích Nhân chợt làm nàng bồi hồi. Vân Thao đưa cổ tay còn ửng đỏ của mình lên xem và lòng chợt nổi lên một cảm giác khác lạ. Tích Nhân và Thu Hà khuất ngoài cửa, thay vì vào phòng nàng lại chạy theo ra.

Tích Nhân bước ra khỏi cửa khách điểm, thấy bên kia đường một vị quan mặc áo đại hồng, đội mũ cao sơn, cỡi ngựa kim ô to lớn, đứng dưới tàng lọng che. Hai bên lão là Gia Từ và Bá Ân. Tiếp theo tả hữu mấy chục con ngựa, con nào cũng vạm vỡ, những gã ngồi trên ngựa, có kẻ mang giáp cầm thương, có tên mặc áo ngắn, để lộ những cánh tay gân guốc, kẻ mang đao, người mang kiếm. Hai đầu đường quân lính cầm giáo mang thuẫn đứng sắp mấy hàng như ra chiến trường chuẩn bị xáp trận và trên các nóc nhà hàng trăm cung thủ đang đứng theo tư thế tên lấp vào cung giương ra bắn ngay.

Tích Nhân liếc nhìn mọi nơi, nắm tay Thu Hà, chống cõn từng bước tiến về hướng tên lão quan. Tích Nhân tính càng đến gần càng tốt cho mình ra tay đột kích, bỗng nghe Vân Thao gọi:

- Tỷ tỷ! Tiểu muội quyết định đi theo tỷ tỷ. Chị em ta hôm nay sống cùng sống, chết cùng chết. Không để bọn chúng ức hiếp.

Thu Hà xoay lại la lên:

- Vân Thao sao em lại điên như vậy, đang nguy hiểm vô cùng em biết không?

Vân Thao chạy tới nắm tay chị:

- Chúng ta cướp ngựa, cướp thương xông phá một phen cho chúng biết tay.

Hai chị em Thu Hà lớn tiếng làm một số cao thủ cười rộ, có tên lớn tiếng:

- Có lẽ con em cũng mê dâm tặc nữa rồi!

Tích Nhân thấy Vân Thao đi theo, bọn cung thủ bắn tên xuống sẽ nguy hiểm vô cùng, nên ghé tai dặn Thu Hà ít câu, bỏ tay nàng. Thu Hà kéo tay em đi thụt lại khách điểm.

Bọn cao thủ hộ tống lão phó sứ không để Tích Nhân đi đến gần hơn, một tên tướng quát:

- Dâm tặc đứng lại đây. Giờ hai tay chịu trói.

Tích Nhân dừng chân, quát hỏi:

- Bù đại nhân, người huy động quan binh đến bắt ta vì tội gì? Giữa ba quân ngài phải tuyên bố cho sáng tỏ. Nếu đúng là ta có tội sẽ đưa hai tay chịu trói ngay.

Lão quan họ Bùi giọng khàn khàn:

- Cường đồ to gan, dám hạch hỏi ta?

Tích Nhân cười lớn, tiếng nói vang vang, sang sảng, có uy lực làm mọi người bất động:

- Nhà Hồ lên ngôi, đổi tên nước là Đại Ngu, cho mình là con cháu vua Nghiêu, vua Thuấn. Năm Tân Tỵ vừa rồi ban hành hình luật. Lão là đường quan triều đình trấn nhậm một phương, hãy nói cho ta nghe, đời vua Thuấn có việc người dân bị quan bắt mà không có quyền hỏi mình bị tội gì hay không? Bộ hình luật triều đình ban hành năm Tân Tỵ vừa rồi có điều khoản nào ấn định phó an phủ sứ có thể huy động quan binh đi bắt một người không can tội phản nghịch hay không? Cho dù ta đúng là một tên dâm tặc đi nữa đây có phải là việc phó an phủ sứ đích thân đặc trách? Nếu lão không trả lời thông suốt. Ta bảo cho mà biết, kẻ bị bắt, bị xử tội hôm nay sẽ là lão mà chẳng phải ta.

Lão phó an phủ nghe Tích Nhân sang sảng hạch hỏi, lính tráng đứng yên đồng tai nghe, tức giận hộc lên, cà lăm:

- Bắt .. bắt .. lấy nó cho ta...

Bọn người mặc áo võ quan nghe Tích Nhân vặn hỏi, liền phân vân đưa mắt nhìn nhau, chỉ lũ võ sĩ cao thủ nghe chủ quát liền tuốt đao kiếm phóng ra. Chúng phóng xuống ngựa, Tích Nhân cũng phóng tới. Số cao thủ này yên trí Tích Nhân tràn tới tấn công mình sẵn sàng cho trận đấu diễn ra. Chúng không thể ngờ khi khoảng cách giữa Tích Nhân và chúng gần lại vừa đủ để sử dụng đao kiếm, Tích Nhân quát lên một tiếng, thân hình như mũi tên, như chiếc vù phóng vút lên cao mấy trượng và rồi lại không khác gì con chim ưng từ trên cao đâm vút xuống lão phó an phủ. Mọi cặp mắt đều có thể nhìn thấy Tích Nhân, nhưng trước thân thủ quái lạ không tưởng được này, họ mở to mắt, không biết phản ứng như thế nào.

Như thiên thần, như chớp giạt, nhanh đến mức mấy chục tên cao thủ biết chủ lâm nguy, muốn hè lại cứu thì đã trễ. Trên con ngựa kim ô to lớn, người ngồi đã là Tích Nhân, còn lão phó sứ nằm sấp trên ngựa, Gia Từ, Bá Ân hai kẻ hộ vệ hai bên bị kẹp dưới hai nách Tích Nhân. Con kim ô chồm chân hí vang, phóng về cửa khách điểm.

Kim Ô dừng vó, Gia Từ và Bá Ân bị thả rớt xuống chân ngựa, Tích Nhân nâng lão phó sứ lên cả cười:

- Các người ai ở đâu ở đó. Vọng động ta giết lão này ngay! Muốn cứu lão hãy về mời Trần phủ sứ đến đây cho ta thưa chuyện.

Thấy Tích Nhân võ công khủng khiếp, ăn nói sang sảng, biết rõ luật lệ, không có vẻ gì một tên dâm tặc, và phó phủ sứ đã bị bắt, tên võ quan cấp bậc cao nhất trong đám giục ngựa tiến ra:

- An phủ đại nhân có việc về kinh từ mấy ngày trước. Bù đại nhân hiện quyền chưởng quản chánh sự Tam Giang.

Tích Nhân cau mày:

- Có quan khâm sứ nào của sở Liêm Phóng từ kinh thành phái đến đây hành sự hay không?

Tên võ quan:

- Không có ai cả.

- Hèn chi tên cầu quan này có thể tự tung tự tác lạm dụng quân binh. Ta phải đích thân bắt lão mang về kinh trị tội.

Giọng lớn lối của Tích Nhân làm tên võ quan cả sợ:

- Ngài .. ngài là khâm sứ...đại diện thiên tử hay sao?

Tích Nhân càng lớn lối:

- Ta là ai có lẽ ta phải nói chuyện với lão cầu quan này, và lão sẽ cho người biết.

Tích Nhân kéo lão ngồi lên, hỏi nhỏ:

- Ngài muốn sống hay muốn chết?

Lão sợ tái mặt lắp bắp:

- Xin tha mạng.

- Ta tha cho ngài nhưng rồi ngài lợi dụng quan chức thông tri đồ hình các nơi truy nã làm ta ăn ngủ không yên có phải là khổ cho ta không?

- Xin thề chẳng bao giờ làm như vậy.

Tích Nhân vận khí huyền âm thúc vào người lão, rít vào tai:

- Ta nói cho người biết ta là giáo chủ Ngũ độc thần giáo, ta đã truyền ngũ độc vào người người. Muốn khỏi bị chết thê thảm, thịt xương từng phần tiêu ra nước khi ta thả người, người quỳ gối dập đầu gọi ta là khâm sai đại nhân van xin như thế này, thế này..., bảo chúng rút lui. Ta sẽ giải độc cho người và cũng sẽ không tố cáo người định cấu kết với cha con Lưu Gia Từ liên lạc với quân Minh. Người không làm, ta giết người ngay, và cũng chặt đầu thẳng con của người lập tức.

Tích Nhân nói xong ném lão xuống ngựa. Lão họ Bùi thuộc loại nịnh bợ, tư lợi không chút tư cách. Lão làm quan lớn nên hiểu rõ sự căng thẳng giữa nhà Hồ và nhà Minh, hiểu rõ sức mạnh quân Minh, lại từng tiếp xúc với cha con Lưu Gia Từ nên cũng đã có dạ hai lòng, nghe nói càng thêm sợ hãi, hơn nữa lại thấy nếu không làm theo lời Tích Nhân cha con có thể bị giết ngay nên vội quỳ xuống dập đầu la lia lại:

- Xin khâm sai đại nhân tha tội, tiểu quan nhất thời hồ đồ nghe lời khuyển tử. Từ nay biết tội, sẽ luôn luôn cúc cung với triều đình, lo cho dân cho nước..làm thân khuyển mã..

Lúc đầu lão lắp bắp, lão lập đi lập lại càng lớn hơn. Bọn quan binh đi theo thấy quan phó sứ sụp lạy van xin, nào khâm sai đại nhân, nào triều đình, hốt hoảng cùng nhảy xuống ngựa quỳ gối:

- Tham kiến đại nhân.

Tích Nhân nhảy xuống ngựa, đỡ lão họ Bùi:

- Không cần phải đa lễ. Rồi truyền âm vào tai lão.

Bọn nịnh bợ đầu óc thường nhanh nhẹn nên lão hít một hơi lấy sức rồi đứng tuồng rất khéo:

- Đại nhân ban ân bảo các người đứng lên giải tán. Việc hôm nay không ai được bàn tán, môi miệng vô tình có thể tiết lộ hành tung của đại nhân. Biết ai vi phạm, người ấy sẽ bị chém. Trần Đô Thống hãy hạ lệnh rút quân. Rút tất cả không ai được ở lại. Con kim ô và con bạch mã ta sẽ dâng lên cho đại nhân xử dụng, các người lưu lại ta ba con ngựa để sau khi nghe đại nhân giáo huấn, cha con ta và Lưu điệt tự trở về. Trần Tứ, người phi ngựa về dinh ta, lấy ngay hành lý của nhị vị Nùng tiểu thư đem đến đây ngay. Càng nhanh càng tốt.

Viên Đô thống quỳ gối hô tuân thượng lệnh rồi vẫy tay cho quân lính, cung thủ rút lui.

Chờ quan binh đi hết, Tích Nhân gọi Thu Hà:

- Tỷ Tỷ! Chúng ta đã bình yên, trời còn sớm có thể chuẩn bị lên đường.

Từ lúc vào trong cửa để đề phòng xạ tiễn, hai chị em Thu Hà nắm cứng tay nhau, bốn con mắt mở to, nín thở, hết từ lo sợ đến hồi hộp, rồi ngạc nhiên quá lạ, miệng như cứng lại không ai có thể nói với nhau lời nào. Tiếng gọi của Tích Nhân làm họ giật mình, không ai bảo ai cùng chạy ra. Đến nơi, Thu Hà thì mừng rỡ reo to hai tiếng Nhân đệ, chụp lấy tay. Nếu không có lão phó sứ một bên nâng đỡ ôm cổ reo vui. Vân Thao cũng vui mừng như chị, nhưng kịp dừng chân. Nếu ai chú ý thấy má nàng chợt ửng hồng. Quan binh rút, chưởng quỹ và tiểu bảo chạy về, Tích Nhân kêu chưởng quỹ lại:

- Cho người mang ngựa lại cho ta. Tiền bạc còn thừa tặng người. Thiếu, phó sứ đại nhân sẽ cho người thanh toán.

Chưởng quỹ dạ lia.

Lão phó sứ sợ chưởng quỹ nhìn ra câu chuyện, vội bảo lão:

- Ta sẽ cho người đến thưởng người mười quan tiền vì tiếp rước đại nhân. Người lo việc người đi. Nhanh lên kéo tốn thời giờ đại nhân chờ đợi.

Chưởng quỹ lại dạ lia, hấp tấp chạy vào trong.

Lão phó sứ run run xuống giọng năn nỉ:

- Xin giáo chủ ban cho thuốc giải, lão phu cảm thấy thân thể càng lúc càng lạnh.

Tích Nhân nắm thúc khí chân dương vào người lão:

- Ta chẳng ưa gì hai cha con lão tặc Hồ, giết vua soán nghịch, nhưng cũng rất căm ghét bọn âm mưu mãi quốc cầu vinh và tham quan ô lại. Nếu người cấu kết với những phường này. Sau này bắt gặp ta chẳng tha người nữa.

- Tiểu nhân nhất định nghe lời dạy bảo của giáo chủ.

Tích Nhân hóa giải khí huyền âm trong người lão, giải khai huyết đạo cho Bá Ân:

- Cha con người có thể đi được rồi.

Gia đình họ bà con với Gia Từ, cùng hoạn nạn, nhưng khi có lời phóng thích của Tích Nhân, Bá Ân đứng lên được vội kéo cha mình hấp tấp lên ngựa đi ngay, không hỏi han hay xin xỏ cho Gia Từ nữa lời.

Tích Nhân giải khai huyết đạo Gia Từ, xúc gã lên:

- Ta rất muốn phanh thây người, nhưng nể tình người dù sao cũng từng là sư huynh của Thu Hà và Vân Thao, tha cho tội chết lần nữa. Cút đi!

Gia Từ vội ôm đầu chạy. Gã không lấy ngựa mà chỉ chạy thực mạng, không hiểu chạy đi đâu.

Tiểu bảo mang hồng lô tới, tên Trần Tứ lại cũng kịp phi ngựa tới dâng hành lý cho Thu Hà và Vân Thao, Tích Nhân phóng lên ngựa, cười:

- Tặng tỷ tỷ và Thao muội mỗi người một con chiến mã tốt nhất của lộ Tam Giang. Ai thích con nào thì chọn lấy.

Thu Hà bảo em:

- Thao muội thích con nào lấy đi
- Sao chị cứ mãi nhường cho em?
- Em là người ta thương nhất nhà mà.

Vân Thao cười:

- Trước kia thì đúng, nhưng bây giờ thì không. Lòng thương đã cho ai hết cả rồi.

Nàng nhảy lên Kim Ô, chạy ra dắt bạch mã lại:

- Tỷ tỷ mặc đen, nên ngồi ngựa trắng, mới nổi, thêm xinh đẹp.

Tích Nhân thúc ngựa, con Kim Ô nhanh chân chạy theo. Thu Hà vội phóng lên bạch mã, thúc chân.

Ra đến đường vắng, Tích Nhân gọi:

- Hà tỷ, Thao muội, hãy xem thử hai con ngựa của lão cầu quan có phải là ngựa tốt hay không?

Hồng lô tung nhanh bốn vó. Mỗi khi nghe chân ngựa phía sau cách hơi xa, Tích Nhân cho hồng lô chạy chậm lại. Chiều tàn, trăng lên, ba con ngựa tiếp tục phi nhanh về hướng Bạch Hạc.

Có lẽ đi được vài chục dặm, từ vùng núi trước mặt mây đen kéo tới, Tích Nhân dừng ngựa chờ chị em Thu Hà. Đến nơi Vân Thao đã lớn tiếng khen ngợi:

- Con ngựa của người..Ồ! của ..tỷ phu thật là thần mã trên đời hiếm có!

Thu Hà:

- Con bạch mã thông và kim ô cũng là chiến mã trên đời hiếm có, nhưng nếu Nhân đệ không khi nhanh khi chậm chờ hai ta, thì không thể nào bắt kịp.

Tích Nhân:

- Trời kéo mây có thể mưa tới Tỷ tỷ bảo chúng ta nên làm thế nào?
- Ta cũng mong bắt kịp Nhân đệ để bảo tìm chỗ trú ngụ.
- Nơi đây hoang dã sợ khó tìm được chỗ nào. Tiểu đệ nghĩ chúng ta cứ đi tới may ra gặp miếu hoang chùa vắng mà thôi.

Vân Thao:

- Chỉ còn cách đó!

Nàng thúc kim ô:

- Hai người đi sau tâm sự, ta tình nguyện làm tiên phong mở đường.

Trời trở nên tối nên Tích Nhân và Thu Hà cho ngựa đi chậm lại. Đi khá lâu vẫn chưa tìm ra nơi nào trú ngụ và cũng không thấy bóng dáng Vân Thao. Rồi mưa đổ xuống không còn cách nào khác phải dầm mưa tiếp tục đi tới. Đến lúc mưa tạnh mới thấy một căn cổ miếu trong rừng cây, rẽ ngựa tiến vào. Yên Trí trên đường đi, thế nào Vân Thao cũng phát hiện và có lẽ dục mưa trong đó. Tuy nhiên, đến nơi không thấy kim ô. Căn miếu hoàn toàn lạnh lùng im vắng. Thu Hà xuống ngựa đầy lo âu:

- Thao muội đi nơi nào mất rồi! Làm sao kiếm nó đây?

Tích Nhân chặt lưỡi:

- Có lẽ đêm tối nên đi lạc vào ngã khác!

Thu Hà lo sợ:

- Để ta quay lại tìm nó. Nếu không càng lúc càng đi xa, rồi cả đêm nó ướt loi ngoi, một mình trong rừng vắng.

- Nếu tỷ tỷ ở đây một mình không sợ ma, tiểu đệ dùng khinh công quay lại tìm nhanh hơn.

- Nhân đệ đi nhanh lên đi. Ta lớn lên trong chỗ rừng núi làm gì có việc sợ ma? Trong khi Nhân đệ tìm nó, ta đốt lửa để hai người về hong quần áo.

Tích Nhân cột ngựa, dùng khinh công quay trở lại, vừa chạy vừa chú ý hai bên đường. Được vài dặm thấy có một ngã rẽ đi về hướng Tây Nam và có vết chân ngựa. Tích Nhân dùng khinh công tối thượng phóng như bay, tin chỉ giây lâu sẽ bắt kịp Vân Thao, nhưng lối mòn càng lúc càng nhỏ, không còn thấy vết chân ngựa và khi đến một cánh rừng thưa thì mất hẳn. Tích Nhân nhìn cây gai chằng chịt biết không cách gì Vân Thao và kim ô có thể đi qua rừng trong đêm tối, bèn quay trở lại. Vừa phi thân vừa suy nghĩ, phải chăng nàng đã đi qua cổ miếu nhưng không thấy nên vẫn tiếp tục đi về phía trước. Tuy nhiên, Tích Nhân lại tự hỏi còn vết chân ngựa nơi ngã ba giải thích thế nào? Tích Nhân suy nghĩ như vậy nên dùng thiên ưng phi đằng phóng lên đồi để xem thử chung quanh, và thấy ngay phía tây bắc có ánh đèn lửa. Với địa điểm này, trong trường hợp ở giữa chặng đường đưa đến khu rừng, nếu nửa chừng con kim ô rẽ về bên trái bợ qua chân đồi, chỉ đi vài dặm là đến.

Tích Nhân nhắm chỗ ánh lửa phi xuống và thấy đó là một căn trại lớn che lợp bằng tranh, cửa phen mở rộng. Bên cạnh có một chuồng ngựa, nhốt năm con và có cả con kim ô trong đó. Trong trại có ba người đang ngồi nhậu nhẹt bên đồng lửa, rượu thịt bày đầy chiếu. Một tên phanh ngực, râu ria xồm xàm cười hô hố:

- Ba anh em chúng ta đang chờ. Nãy giờ nhìn ngắm mãn nhãn, máu huyết cũng xông lên tới đầu rồi, lão đại giải quyết phần mình lẹ lẹ cho anh em còn nhờ.

Phía trong có tiếng nham nhở:

- Lão nhị nôn nóng làm gì? Lâu ngày quá gấp của bở thế này, biết đâu ta mới khai mở được thì đã xep..

Thấy cái trại Tích Nhân đã nghĩ là hang ổ bọn cướp, nghe bọn chúng đối đáp càng tin Vân Thao bị chúng bắt và sắp bị làm nhục vội phóng ngay vào và cũng thấy ngay quần áo nàng vắt bên cạnh chiếu nhậu. Phía trong, nàng đang nhể nhại nằm trên một ổ rơm và một gã to lớn cũng đã thoát y đang quỳ gối nắm hai chân nàng dang ra cười khoái chí. Tích Nhân xuất hiện, ba tên ăn uống giật mình, nhưng tên phía trong không biết gì, gã nham nhở hơn:

- Ôi! Nhìn thấy hang động đã muốn ngắt ngay. ..

Thân thủ Tích Nhân nhanh như chớp giật, trong khi ba tên đang ngồi tưởng như cơn trốt bay vào chưa kịp phản ứng, hai vai tên quỳ gối đã bị hai bàn tay như sắt chụp lấy, bị nhấc lên và ném tuốt qua góc trại phía sau. Gã rớt xuống nằm ngửa trên mặt đất, hai vai bị mười ngón tay Tích Nhân bấu lủng, xương vai nát vụn máu phun ra thành vòi.

Ba tên đang ngồi, bấy giờ mới cùng hét lên, đứng dậy, kẻ chụp lấy đao, người chụp lấy kiếm.

Tích Nhân xoay lại quắc mắt nhìn chúng:

- Bọn bây đúng là lũ cùng hung cực ác. Hôm nay ta phải trừ hại cho giang hồ.

Tên đầu sỏ bị thiên ưng trảo của Tích Nhân chụp lấy bị thương nặng, nhưng chỉ nằm giây lát, gã búng hai chân xuống đất, đứng lên cười gằn:

- Không ngờ Tam Giang Nhất Hùng ta lại có thể bị đánh lén. Hôm nay ngươi có là thần tiên cũng phải phơi xác ở đây.

Gã quát to một tiếng, hai chân dùng liên hoàn cước nhắm Tích Nhân đá tới, cước phong hung mãnh lạ thường. Tích Nhân cũng thầm khen công lực của gã nhưng cười gằn: “Ngươi muốn chết!” Vừa nói vừa lắc

mình. Gã Nhất hùng thấy địch thủ biến mất, chưa kịp hạ chân xuống đất, cổ chân đã bị nắm chặt và thân hình bị xoay như chong chóng, rồi bị ném ra ngoài trại. Lần này gã nằm giãy giụa không dậy nổi nữa.

Nhìn tên thủ lĩnh nằm tênh hênh ngoài sân không biết sống chết thế nào, tên râu xồm gầm lên:

- Oắc con! Người là ai?

- Ta là ta. Kể thế thiên hành đạo đến diệt bọn dâm tặc các người.

Tên râu ria hét:

- Cuồng đồ! Người phải chết.

Cùng với tiếng hét, ngọn dao trong tay gã phóng ra. Nhắm đầu Tích Nhân bổ xuống, đường dao nhanh và rất mãnh liệt, dao phong veo veo, chứng tỏ là một tay võ nghệ cao cường. Tích Nhân lại hừ nhẹ, lách mình tránh sang bên. Chém hụt, tên râu xồm chưa kịp biến thế, sống dao cũng đã bị bàn tay Tích Nhân nắm chặt. Gã quát to một tiếng, dùng hết sức rứt mạnh, nhưng tưởng chừng lưỡi dao đã bị cây kim sắt giữ chặt, không nhúc nhích. Gã ứng biến nhanh nhẹn, nhích mình tới, tung tả quyền đánh vào ngực Tích Nhân, ngọn quyền cũng liền bị bàn tay hữu Tích Nhân nhẹ nhàng quơ lên chụp lấy và gã đau đến thấu xương, la to. Bàn tay Tích Nhân trong cái chụp nhẹ nhàng đã bóp nát bàn tay nắm thành quyền của gã. Khi bị đau cánh tay cầm dao của gã thả ra và Tích Nhân xoay lưỡi dao, phóng ra, thân thể gã bị đẩy ra sau, ngã nằm ngửa, giật lên mấy cái, nằm im.

Mới xuất hiện, Tích Nhân đã giết hai tên đầu sỏ một cách vô cùng nhanh chóng làm hai tên còn lại vô cùng sợ hãi, nhưng rồi chúng cùng hét to, dao kiếm nhất tề tung ra tấn công. Tích Nhân xuyên vào vùng dao phong kiếm ảnh, sử dụng mê tung bộ và thiên ưng thảo, tay chụp tên này làm bia đỡ dao chống kiếm tên nọ, chỉ trong giây lát hai tên đều thương tích đầy mình, máu đỏ ứa người. Khi chúng rã rời, Tích Nhân sử dụng huyền âm chỉ điểm huyết, cả hai lần lượt đứng trơ tại chỗ.

Tích Nhân quát mắt:

- Các người quá hung ác, ta không thể tha thứ, nhưng một đêm ta cũng không muốn giết quá nhiều người. Ta chỉ biến các người thành những tên không thể hiệp dâm phụ nữ nữa mà thôi.

Một tên nghe nói sợ quá bật khóc:

- Xin thiếu hiệp tha cho chúng tôi.

Tên khác:

- Cô gái kia, bị lão đại và lão nhị bắt đem về, anh em chúng tôi không biết gì cả.

- Hừ! Các người cũng chỉ là một bọn!

Tích Nhân phóng chỉ điểm lên các cánh tay cầm kiếm, cầm dao của chúng, rồi giải huyết, nghiêm nghị:

- Ta vì đức hiếu sinh của thượng đế tha cho các người. Gân cốt các cánh tay mặt của các người bị phế. Từ giờ, các người có muốn cũng không thể buông lung được nữa. Đi đi! Gặp ta lần nữa sẽ chỉ còn chết!

Hai gã mừng quá vội bung chạy. Chúng không dám chần chờ lấy ngựa sợ Tích Nhân đổi ý.

Tích Nhân cúi tìm áo quần Vân Thao, nhưng bấy giờ lại không thấy đâu, nghe mùi vải khét, biết trong khi đánh nhau đã bị chân người nào vô tình đá vào đốt lửa. Tích Nhân nhìn lên những ổ rơm thấy mỗi ổ đều có một chiếc bị, lại xem thử một cái, thấy bên trong là áo quần nhưng rất hôi hám. Tích Nhân, đổ một bị nữa cũng vậy. Bấy giờ mới chú ý đến chiếc bị lớn cạnh ổ rơm tên đầu đảng mà Vân Thao đang nằm. Lại lục ra, vui mừng thấy có chiếc khăn to. Dưới lớp áo quần tiền giấy gói thành cọc. Ngoài tiền giấy còn vàng, bạc nữa. Tích Nhân quơ bỏ hết vào áo, nhủ thầm sẽ dùng để giúp cho kẻ nghèo khó.

Tích Nhân lấy chiếc khăn quàng cho Vân Thao, giải huyết, ôn tồn:

- Thao muội! tiểu huynh may mắn cũng đến kịp thời. Chúng ta đi thôi.

Vân Thao òa khóc:

- Tiểu muội.. tiểu muội không muốn đi đâu cả! Chúng..chúng..đã..

Tích Nhân bàng hoàng:

- Chẳng lẽ chúng đã?

Vân Thao tức tưởi:

- Chúng đã..., từng thẳng, từng thẳng thay phiên nhau. Muốn cắn lưỡi tự tử cũng không được.

Tích Nhân thấy xót xa cho nàng vô cùng, hối hận đã không giết hết hai tên còn lại, ngồi xuống đỡ nàng lên:

- Thao muội! Tiểu huynh đã đến chậm một bước. Tiểu huynh thật có lỗi. Không ngờ lại... nhanh chóng như vậy.

Vân Thao càng khóc:

- Tỷ phu.. tỷ phu đánh đòn tiểu muội một chưởng. Tiểu muội không còn muốn sống nữa. Không còn muốn sống nữa. Sống không được nữa. Sống thêm giờ phút nào càng tủi hổ, đau khổ từng ấy.

Tích Nhân xót xa, chẳng biết phải an ủi nàng như thế nào, nghĩ chỉ còn cách đem nàng về cho Thu Hà an ủi. Và nghĩ trải qua thảm cảnh ba bốn tên một lúc Vân Thao làm sao có thể đứng lên nổi? nên không tiện hiềm cúi xuống bồng nàng:

- Tiểu huynh bồng Thao muội về.

Vân Thao rên rỉ qua kẽ răng:

- Hai tay, hai vai tiểu muội.. Ối..ôi..khi chống lại chúng đã bị vụn trặc.

Tích Nhân phải mở mắt xem thương thế thấy hai cổ tay nàng bầm và sưng lên, còn sờ hai vai thấy trặc khớp đã được kéo ra, nhưng còn sưng đỏ. Tích Nhân xót xa cho Vân Thao, vận công lên đôi tay xoa bóp cho nàng. Trong khi Tích Nhân săn sóc, Vân Thao nhắm nghiền đôi mắt, hơi thở phập phồng. Tích Nhân đỡ nhưng thấy hình như nàng không chút hơi sức cứ ngã tựa vào người mình. Và khi nàng hơi ngã dài xuống ồ ờ, Tích Nhân không dám quan sát lâu nhưng mừng tượng thấy nàng trong ngọc trắng ngà, đường nét hấp dẫn còn hơn Thu Hà, thân thể ngát hương trinh nữ, không có chút vết tích nào đã bị hãm hiếp.

Hít một hơi chân khí cho tâm bình khí ổn, Tích Nhân bảo:

- Thao muội dùng tạm áo quần bọn chúng, tiểu huynh đưa về nhều!

Vân Thao dấy nẩy:

- Mặc áo quần bọn chúng thà chết còn đỡ khổ hơn. Chỉ cái khăn cũng làm tiểu muội muốn ói ra.

- Vậy thì choàng tạm áo tiểu huynh.

- Có thể túi hành lý của tiểu muội còn trên lưng ngựa hay chúng để đâu đó. Tỷ phu tìm thử xem.

Tích Nhân chạy ra chuồng ngựa, thấy túi hành lý Vân Thao còn trên lưng, mừng rỡ mang vào. Trời mưa, túi hành lý ướt nhẹp và áo quần bên trong cũng ướt nhẹp. Tích Nhân lấy ra vắt bớt nước, giữ sơ đem lại:

- Thao muội mặc áo quần, Chúng ta đi kéo Thu Hà trông đợi.

Vân Thao tựa mình nhảu nhỏ, rồi ngã xuống. Nàng khóc:

- Để tiểu muội tạm nằm ở đây. Tiểu muội chẳng muốn gặp tỷ tỷ chút nào.. Tỷ phu hãy đi đi..

Tích Nhân biết nàng trật khớp bả vai đã được mình sửa lại, nhưng dĩ nhiên vẫn còn rất đau đớn làm sao tự ăn mặc được? Nghĩ vậy tự trách mình, ôn nhu:

- Tiểu huynh không phải không hiểu Thao muội còn đau lắm, tiểu huynh lại sợ..

Vân Thao bật khóc lớn, nói như gào:

- Người cứ đi đi, không phải quan tâm đến ta làm gì. Ta chẳng muốn gặp ai cả.

Tích Nhân ngồi xuống đỡ nàng lên, thở dài:

- Biến phải tòng quyền, để tiểu huynh mặc áo cho Thao muội. Dù hiền muội không muốn đi nữa, tiểu huynh cũng phải mang hiền muội rời khỏi nơi này.

Chiếc áo ướt làm Vân Thao rùng mình, người run lên, Tích Nhân cảm thấy rất khổ sở loay hoay mặc cho nàng, mắt phải nhìn thấy những nơi không đáng thấy. Dừng chạm những chỗ vừa mềm vừa săn cứng. Nhưng cuối cùng cũng hoàn tất công việc khó khăn này và bông nàng lên. Trong lúc Tích Nhân mặc áo quần cho mình, Vân Thao nhắm mắt, không rên rỉ, không nói một lời, nhưng Tích Nhân nghe hơi thở không điều hòa của nàng và cũng hơi nặng nhọc của chính mình.

Sau khi mặc đồ cho Vân Thao, Tích Nhân bông nàng ra chuồng ngựa, đá gãy cổng, bức giây cương, phóng lên lưng kim ô. Một tay ôm đỡ nàng, một tay cầm cương, thúc ngựa.

Sau cơn mưa ánh trăng sáng tỏ trở lại, nên Tích Nhân cũng không phải khó khăn lắm để cho ngựa chạy về căn cổ miếu. Trên đường đi Vân Thao cứ mãi yêu cầu Tích Nhân đừng kể tình trạng nàng cho Thu Hà biết. Chỉ nói nàng bị bọn cướp bắt và Tích Nhân đến kịp thời giải thoát. Tích Nhân nghĩ rằng nàng muốn dấu việc xấu hổ với Thu Hà nên gật đầu hứa với nàng.

Yên trí Thu Hà đang nóng lòng chờ đợi, nhưng kim ô về tới nơi chỉ thấy hai con ngựa cột dưới gốc cây, căn cổ miếu hoàn toàn vắng lặng. Tích Nhân hoảng hồn, bông Vân Thao phóng xuống ngựa gọi lớn:

- Tỷ tỷ! Thu Hà tỷ tỷ..

Đáp lại tiếng gọi của mình Tích Nhân chỉ nghe thanh âm chính mình vang vọng:

Vân Thao:

- Sao cả hai chị em tiểu muội đều hoạn nạn thế này? Vào trong miếu xem thử có dấu vết gì không? Có thể tỷ tỷ để lại ám hiệu.

Tích Nhân bông Vân Thao xuống ngựa, họ bước vào cổ miếu, nghe mùi khói còn vương trong không khí, nhưng trên nền cây khô vung vãi khắp nơi. Tích Nhân lấy một khúc cây vận công đốt thành đuốc rồi xem thấy hai gói hành lý trong góc bị lực tung ra và trên vách khắc mấy hàng chữ: “Chúng ta sẽ săn sóc nàng chu đáo. Bảo đảm không làm mất sợi tóc, nhưng người muốn đem vưu vật giá đáng liên thành này trở về, một tháng sau phải mang Đẳng tiên bí cấp đến Điền Trì, Vân Nam phủ để trao đổi”. Chữ khắc bằng mũi kiếm, nét chữ bay bướm, sâu đậm rất đều. Nhìn nét chữ, Tích Nhân biết kẻ bắt Thu Hà có lẽ là nữ nhân, và có công phu nội lực thâm hậu.

Tích Nhân thở dài, dù muốn đuổi theo cũng không biết hướng nào. Hơn nữa Vân Thao mới bị nạn, hai tay còn chưa cử động nổi, không thể bỏ nàng trong đêm, giữa nơi hiu quạnh.

Dồn những khúc củi lại với nhau, Tích Nhân đốt cho cháy bùng lên, thở dài:

- Thu Hà đã bị bắt cóc, nhưng chúng muốn trao đổi Đẳng tiên bí cấp nên nàng sẽ không nguy hiểm, vài bữa nữa tiểu huynh sẽ đi Vân Nam cứu nàng. Thao muội hong quần áo cho khô kéo cảm nhiễm.

Vân Thao ngồi xuống, ôm mặt khóc:

- Vì tiểu muội hấp tấp mà gây nên nạn cho cả hai chị em.

Tích Nhân xót xa:

- Đây là lỗi tiểu huynh. Đáng lẽ tiểu huynh phải biết đề phòng có người theo dõi. Hà tỷ bao năm đau khổ, mới gặp tiểu huynh một ngày đã phải chia xa.

Rồi ôn nhu bảo Vân Thao:

- Hiền muội hong khô quần áo, tiểu huynh ra ngoài cho hiền muội tự nhiên hơn.

Vân Thao rưng rức:

- Tiểu muội.. có hai tay. .nhưng có thể làm được gì bây giờ? Tiểu muội đã phải lỏa lồ trước bao cặp mắt.. có lẽ tỷ phu cũng... coi thường tiểu muội.

Tích Nhân khổ sở:

- Ô! sao hiền muội lại nói như vậy?

Và nghĩ Vân Thao qua tai nạn vừa rồi đang đau khổ vô cùng, nên cố khuyên nhủ:

- Mọi người trong đời có lẽ ai cũng phải trải qua một thảm cảnh nào đó. Hiền muội đừng bi thương nữa. Ngày mai xuống đến bến Bạch Hạc, tiểu huynh mua thuốc trặc đả cho hiền muội.

Vân Thao thút thít:

- Trong xách hành lý của tiểu muội và Hà tỷ đều có thuốc trị thương và trặc đả của ngoại tổ mẫu đặc chế. Nhưng sự đau khổ khác của tiểu muội còn gấp trăm ngàn lần hai vai bị trặc.

- Dù sao nếu có thuốc cũng nên thoa cho mau bớt đau. Để tiểu huynh lấy cho.

Tích Nhân mở gói hành lý của nàng, thấy có một lọ thạch cao và một lọ thuốc nước. Vân Thao nín khóc, bảo:

- Thuốc rượu là thuốc thoa trặc đả.

Tích Nhân lấy thuốc nhưng không biết phải làm sao. Vân Thao nhắm mắt thở dài:

- Không cần thiết phải xoa thuốc cho tiểu muội đâu. Nhân ca đừng bận tâm.

Nghe Vân Thao nói, Tích Nhân nghĩ mình đã từng xoa nắn hai vai nàng, thì bây giờ thoa thuốc sao lại phải tị hiềm? Bèn ngồi xuống cởi áo, trật vai nắn bóp xoa thuốc cho nàng. Sau đó Tích Nhân vận công truyền nhiệt lực thúc đẩy cho máu huyết lưu thông, và nói:

- Để tiểu huynh trải chiếc khăn cho hiền muội nằm nghỉ đêm nay. Trời đã khuya lắm rồi. Hiền muội ngủ một lúc sẽ khỏe ra.

Vân Thao lắc đầu:

- Tiểu muội còn lòng dạ nào để ngủ? Tiểu muội xốn xang nghĩ đến tỷ tỷ và cũng xót xa cho mình. Lòng tiểu muội trăm mối, còn thân thể tiểu muội thì chỗ nào cũng như kiến bò, nếu hai tay cử động không quá đau thì tiểu muội không thể nào ngồi yên như thế này.

- Sao hiền muội cảm thấy như vậy?

Vân Thao xịu mặt:

- Tỷ phu có lẽ chưa bao giờ mềm mại phải trần truồng nằm trên đồng rơm dơ bẩn, hôi thúi.

- Tiểu huynh quên để ý việc này. Hình như phía sau miếu có tiếng nước chảy. Nếu hiền muội cần tắm tiểu huynh đưa đi.

- Có phiền tỷ phu lắm không?

- Có gì mà phiền?

- Hai tay tiểu muội vẫn còn bất lực.

Tích Nhân nhắm mắt, thở dài:

- Tiểu huynh không phải là Liễu Hạ Huệ, tiểu huynh cũng cảm thấy không thể giữ tự nhiên khi cởi bỏ, mặc áo quần cho một thiếu nữ xinh đẹp như Thao muội. Nhưng...

- Nhưng điều gì?

- Hiền muội không nghĩ đã phương tiện cho tiểu huynh?

Vân Thao nhìn ánh lửa bập bùng, sa lệ:

- Mẫu thân tiểu muội chỉ sinh có hai chị em tiểu muội. Từ nhỏ Hà tỷ lúc nào cũng nhường nhịn hy sinh cho tiểu muội. Tiểu muội cũng hết lòng thương yêu Hà tỷ. Khi Hà tỷ dang dở, tiểu muội lúc nào cũng trông mong nàng có một người chồng yêu quý, mang lại hạnh phúc cho nàng. Vì thế, khi mới gặp Nhân ca, một thiếu niên non trẻ mà Hà tỷ tuyên bố sẽ nhận làm trạng phu, chà đạp lên mối tình tha thiết của Lưu sư ca, thì tiểu muội bức tức vô cùng. Khi Nhân ca mất tích, Hà tỷ thương nhớ thành bệnh, tiểu muội càng

cho nàng điên khùng. Tiểu muội và mẫu thân săn sóc tỷ tỷ, càng thương tỷ tỷ, tiểu muội càng khó chịu, mẫu thân đôi khi khuyên tiểu muội: “người chưa biết tình yêu và duyên nợ như thế nào thì đừng trách nó.” Hơn năm gần đây, tỷ tỷ đã bình thường. Lưu sư ca mất vợ, lại năn nỉ gia gia. Tiểu muội hy vọng họ sẽ nên duyên giai ngẫu. Không ngờ, tỷ tỷ lại gặp lại Nhân ca. Khi thấy Nhân ca rất xứng đáng với tỷ tỷ, tiểu muội mừng vô cùng, ao ước sau này sẽ gặp được một người yêu đầy khí khái anh hùng như Nhân ca. Hỡi ôi! Có phải con tạo trêu ngươi? Khi bị bọn Tam giang Tứ Dương bắt, tiểu muội bị lột trần cho chúng nhìn ngắm, nếu không bị chúng điểm huyết, tiểu muội đã cắn lưỡi tự vận. Khi bị tên lão đại sắp lẳng nhục, tiểu muội cầu mong cho hắn giải huyết để chết không ô nhục, nhưng không hiểu sao lại trong tâm tư lại cũng vừa cầu mong cho Nhân ca đến kịp.

- Thế nàng.. vẫn còn..

Nàng lau nước mắt:

- Chúng nhìn, chúng ngắm cười nói hả hê.. Nhưng Nhân ca đã đến kịp như cầu mong của tiểu muội. Rồi tình cảnh sau đó làm tiểu muội thật sự xúc động. Tiểu muội nghĩ đến tỷ tỷ, nhưng tiểu muội cũng không khống chế nổi cảm giác thèm muốn được Nhân ca săn sóc..và phân vân không hiểu Nhân ca có để tiểu muội vào mắt? Có coi khinh tiểu muội không? Tiểu muội thật mâu thuẫn.

Tích Nhân nhìn Vân Thao cảm động:

- Thao muội rất xinh đẹp. Người đàn ông nào được hiền muội để ý là người may mắn. Tiểu huynh cũng không phải gỗ đá. Nhưng tiểu huynh không thể quá tham lam và làm cả hai chị em hiền muội hiểu lầm nhau, khó xử với nhau.

- Nhân ca nói thật lòng mình?

- Dĩ nhiên.

Nàng gặng hỏi:

- Nhân ca thật sự thấy tiểu muội đẹp? Xứng đáng với Nhân ca?

Tích Nhân nhắm mắt:

- Nếu nói nét hấp dẫn của những nữ nhân mà tiểu huynh có thể chiêm ngưỡng đều là những sản phẩm thẩm mỹ tuyệt vời của trời đất, thì hiền muội là sản phẩm vô cùng hoàn mỹ.

Vân Thao mắt long lanh:

- Vậy thì Nhân ca đưa giùm tiểu muội đi tắm đi. Sự trong trắng của tiểu muội đáng lẽ mất mà còn. Tiểu muội đáng lẽ chết mà còn sống. Tiểu muội tự nguyện làm người của Nhân ca, nhưng tiểu muội cũng sẽ không bao giờ làm cho Hà tỷ đau khổ hay khó chịu vì tiểu muội.

Tích Nhân không muốn tiện nghi chút nào, nhưng với một cô gái đẹp và mới trải qua cảnh bị ô nhục như nàng, Tích Nhân hiểu mình càng cứng rắn, tự chế sẽ càng làm Vân Thao đau khổ tủi thân hơn. Tích Nhân đứng dậy cúi xuống bế nàng lên. Nhưng cũng thầm dặn lòng..

Vân Thao kêu:

- Nhân ca không lấy giùm một bộ đồ sạch và tấm khăn cho tiểu muội?

Tích Nhân lấy một bộ quần áo và chiếc khăn to cho nàng. Ra cửa miếu dùng khinh công phóng về hướng nghe có tiếng nước chảy.

Chỉ giây phút sau họ đến một bờ hồ rộng độ vài mẫu. Trăng lồng bóng nước, thông soi mặt hồ. Khung cảnh thật nên thơ, huyền hoặc. Từ chân đồi một con suối bạc xuyên kẽ đá róc rỏ rất chảy xuống nghe như một bản nhạc êm ái kỳ diệu của thiên nhiên. Vân Thao nhìn khung cảnh phải buột miệng:

- Không ngờ sau khu rừng lại có một nơi đẹp như thế này.

Tích Nhân gật đầu:

- Đúng là đẹp. Có lẽ đây là hồ tiên, trời đã dành riêng cho tiên nữ tắm.

Vân Thao cười nhẹ:

- Dù sao tiểu muội cũng rất vui nghe Nhân ca nói vậy.

Nàng liền có vẻ buồn:

- Chỉ sợ tiểu muội đã chẳng phải tiên mà tấm thân còn làm dơ bẩn cả nước hồ trong veo.

Khi người con gái đẹp có nét buồn lại người đàn ông cảm thấy đẹp hơn và cũng dễ xúc động hơn. Tích Nhân kéo nàng ôm lấy:

- Thao muội đừng buồn nữa. Bọn chúng đã đền tội. Chuyện giữa chúng ta trời đất đã xui khiến như vậy, nếu nàng không cho ta là kẻ tham lam, thì từ nay tiểu huynh cũng sẽ quan tâm đến nàng như đối với Thu Hà.

Vân Thao gục lên vai Tích Nhân khóc:

- Nhân ca không coi thường tiểu muội, thì tiểu muội xin dâng cả đời mình cho Nhân ca. Đây có lẽ là hạnh phúc ngắn ngủi mà trời có thể dành cho tiểu muội. Nhân ca không phải ái ngại. Tiểu muội nhất định không làm Hà tỷ đau khổ. Nhất định là vậy.

Tích Nhân hôn lên trán nàng, thì thầm:

- Tiên nữ muốn tắm không y phục hay là?

Vân Thao giấu mặt lên vai Tích Nhân, thì thào:

- Nhân ca muốn tắm cho tiểu muội như thế nào cũng được.

Tích Nhân đẩy nhẹ Vân Thao ra, cúi xuống cởi giày cho nàng. Cởi túi thắt lưng và giày của mình rồi bồng nàng xuống hồ nước. Một lúc sau, những gì vướng mắc lần lần ném lên bờ. Khi đôi cánh tay đau đớn của Vân Thao không hiểu có phép lạ nào làm nàng có thể vươn lên ôm cổ Tích Nhân, thì nàng hỗn hển:

- Đưa tiểu muội lên bờ.. hãy yêu tiểu muội trên chiếc khăn .. để tiểu muội có thể giữ giọt trinh trắng của mình ..làm kỷ niệm.

Tích Nhân bồng nàng lên bờ, đã dặn với lòng không đi xa hơn với việc giúp Vân Thao tắm rửa, nhưng thân thể như ngọc của nàng dưới ánh trăng đêm, cả người nàng như tỏa ra hương thơm man mác, hơi thở dồn dập thúc bách của Vân Thao làm Tích Nhân đã phải thấy môi khô..Lên bờ, với hai ngón chân Tích Nhân đã có thể trải tấm khăn trên cỏ, và rồi Hằng Nga có lẽ cũng thẹn thùng nên giấu mặt sau đám mây đầu núi.

Đêm miền núi nhiều sương, gần sáng Vân Thao thấy lạnh, Tích Nhân đưa nàng về căn cổ miếu. Nàng ngoan ngoãn nằm trong lòng Tích Nhân mà ngủ. Gặp nàng mấy lần, Tích Nhân đều không mấy cảm tình, nàng lúc nào cũng chống đối và chứng tỏ ghét mình cay đắng, nhưng không thể nào ngờ, hôm nay nàng lại trở thành người đang nằm ngủ trong lòng mình. Ngắm Vân Thao trong giấc ngủ, Tích Nhân mới nhận ra nàng có những nét giống chị, nhưng cũng lại có những đường nét nào đó của Nhã Lan như vầng trán, như sống mũi. Đặc biệt hai đồng tiền trên má càng tăng thêm vẻ duyên dáng.

Nhớ đến Nhã Lan, Thu Hà, Tích Nhân cảm thấy bàng hoàng. Những gì đưa đẩy trong những ngày qua thật kỳ lạ đến không ngờ, nhưng

12. Chương 12: Vân Thao Mất Tích

Sáng sớm hôm ấy, trời còn mờ sương, trên con đường nhỏ hẹp dọc theo núi Long Đầu thổ dân nhìn thấy ba con tuần mã len lỏi đi về hướng sông Thao. Một trong ba con, con bạch mã thông chỉ mang trên lưng hai gói hành lý nhẹ nhàng, còn trên lưng hai con ngựa kia, một nam, một nữ. Người nam như Phan An, Tổng Ngọc còn người nữ cũng thuộc hàng quốc sắc thiên hương. Thổ dân nhìn họ rất lấy làm ngạc nhiên, không hiểu một cặp công tử, tiểu thư, không tùy tùng hộ tống, không mang theo vũ khí và cỡi ngựa quý như vậy sao lại có thể dám dẫn thân trên con đường đầy nguy hiểm, ngoài việc có thể gặp thú dữ còn có thể bị trộm cướp đón đường. Thổ dân nhìn thấy lo âu cho họ, nhưng đôi nam nữ hình như lại không có chút gì ngần

ngại trên con đường rừng núi nhỏ hẹp này cả. Dù kẻ trước người sau hay sóng ngựa kề vai, lúc nào họ cũng cười cười nói nói, vui vẻ khôn cùng. Con đường mòn càng lúc càng nhỏ hẹp hơn, không còn nhìn thấy bóng dáng thổ dân nữa, nhưng cả hai cũng không để ý. Xế trưa đến một con khe nước rất trong, hai bên cây to bóng cả che rợp một vùng. Tích Nhân dừng ngựa:

- Chúng ta cho ngựa nghỉ ngơi. Tiểu huynh tìm một con thú nhỏ nướng dùng bữa.

Vân Thao nhìn chung quanh:

- Ở đây cây cối um tùm, con khe lại chảy ra từ rừng rậm rả, nước khe có thể độc. Bệnh chống nước là một căn bệnh tiềm ẩn, dù có hùng hoàng châu cũng không thể trị.

- Có lẽ hiền muội hiểu về rừng núi hơn tiểu huynh. Từ nay, sự nghỉ tiểu huynh để cho hiền muội sắp xếp.

Vân Thoa nghiêm chỉnh:

- Nếu cho hiền muội chỉ huy, thì chúng ta tiếp tục đi. Khi nào thấy suối từ mạch đá chảy ra, hay từ trên núi cao đổ xuống chúng ta mới dừng, mới nghỉ ngơi. Khi đến Thanh Ba, tiểu muội sẽ mua thực phẩm, rượu, trà, vật dụng có thể dùng để đun sôi nước mang theo. Nhân ca có nội công cao thâm có thể không có độc nào xâm phạm được, nhưng hiền muội nếu không cẩn thận sẽ làm gánh nặng cho Nhân ca hay sau này trở nên bưng beo, thì thà rằng chết còn hơn.

- Theo hiền muội, tối nay chúng ta đến Thanh Ba được không?

- Nếu đường đi không quá chật hẹp. Hay chúng ta không lạc đường.

Tích Nhân cho Hồng Lô lội qua khe:

- Chúng ta cứ hướng tây mà đi thì trước sau gì cũng gặp sông Thao, đường quan lộ.

Vân Thao cho ngựa theo sau. Qua khỏi khe, Tích Nhân hỏi:

- Hiền muội lớn lên trong vùng núi non, cũng quan ngại rừng núi hay sao?

- Dù cũng núi non, phong thổ mỗi nơi mỗi khác. Núi non có chỗ là tiên cảnh trong lành, trời thanh nước mát. Con người sống ở những nơi này càng khỏe, càng tăng tuổi thọ, nhưng có nơi lại độc địa khôn cùng. Tiểu muội dù lớn lên từ núi rừng, nhưng nếu phải đến châu Mai, châu Mộc cũng phải lo sợ từng giờ.

- Ma châu Mộc, độc châu Mai! Tiểu huynh cũng từng nghe nói như vậy. Tuy nhiên tiểu huynh không thể tin có ma lai, hay đầu phi lạo tử đêm về đầu bụng lìa thân thể đi ăn đồ dơ bẩn hay hút máu người, cũng như chuyện bọn thầy mo có thể thư sắt đá vào bụng người ta. Hiền muội có tin những việc này không?

- Nhân ca nói chuyện ma lai làm tiểu muội..tiểu muội.. chẳng dám một mình ngồi trên ngựa.

Tích Nhân cười lớn:

- Đường sá nhỏ hẹp, ngựa không thể đi mau, để tiểu huynh ngồi chung ngựa với hiền muội vậy.

Dứt tiếng cười, Tích Nhân đang ngồi thân thể bốc lên cao và tà tà rút xuống, ngồi ngay sau lưng nàng. Con kim ô chỉ hơi giật mình đi nhanh tới trước mấy bước.

Vân Thao ứng hồng đôi má:

- Nhân ca! Chàng..

Tích Nhân cười:

- Tiểu huynh nói đến ma thì cũng thấy sợ..sợ phải ngồi trên ngựa một mình.

Vân Thao cười:

- Có phải vậy không?

Nàng ngả đầu lên vai Tích nhân, má hây hây, nhắm mắt:

- Tiểu muội hiểu vì sao Hà tỷ tỷ si mê Nhân ca đến như vậy.. tiểu muội bây giờ lẽ phải xa chàng.. hẳn cũng thấy đời chẳng còn có gì ý nghĩa nữa. Bây giờ có gặp đầu phi lạo tử tiểu muội cũng không sợ gì cả. Có chết ngay cũng vui lòng.

Tích Nhân ngậy ngất cúi xuống nàng:

- Tiểu huynh cũng vậy..có chết bây giờ cũng thấy vui lòng.

Họ đang âu yếm, hồng lô đi phía trước bỗng đứng lại, giồng tai và xoay trở muốn quay đầu lại. Con kim ô cũng dừng chân. Tích Nhân thấy mấy con ngựa đều tỏ vẻ sợ hãi. Vân Thao la lên:

- Có thể có cộp hay thú dữ phía trước. Coi chừng ngựa.

Tích Nhân buông nàng, phóng tới lưng hồng lô, nắm cương la lên:

- Hồng lô! Có ta.. có ta.. đừng sợ..

Dù có chủ trên lưng, nhưng hồng lô vẫn thụt lùi và không tuân lệnh. Tích Nhân chưa từng thấy con ngựa trở chứng như vậy bao giờ. Phần con kim ô và bạch mã, chúng đã quay đầu và phóng chạy. Trên lưng kim ô, Vân Thao nằm rạp xuống ôm lấy lưng ngựa để tránh cây nhánh. Tích Nhân không biết làm sao, la lớn:

- Thao muội cẩn thận!

Khi ba con ngựa chạy ra khỏi con khe một lúc, tới chỗ tương đối rộng, Tích Nhân dùng khinh công thượng thừa phóng theo bạch mã gìm giữ nó lại, đứng chặn đầu, hai con ngựa kia mới chịu dừng chân.

Vân Thao ngồi lên lau mồ hôi trán:

- Thật nguy hiểm.

Tích Nhân nhảy xuống ngựa, hỏi xem nàng có việc gì không? An ủi vỗ về ba con ngựa rồi phi thân lên một cây cao nhất bên đường, để khí đứng trên cao rồi mắt quan sát chung quanh. Nhảy xuống, Tích Nhân lấy cương hồng lô trao cho Vân Thao:

- Hiền muội dắt nó theo tiểu huynh. Chúng ta trở lại độ nửa dặm, có chỗ cây thưa tìm đường qua ngọn đồi bên kia. Tiểu huynh thấy có nương rẫy. Nếu gặp người sẽ hỏi thăm tình hình ở đây và đường đi.

Khi đến chỗ cây thấp, Tích Nhân lại thấy hai bên gai góc, dây leo chằng chịt, dừng ngựa:

- Chẳng lẽ chúng ta phải đi thêm nữa? Hay là tiểu huynh chạy tới phía trước xem thử rồi quay lại.

Vân Thao tỏ ra ngần ngại:

- Nhưng.. đừng đi xa lắm..Hay là..

Rồi nàng cười:

- Nhân ca chạy đến phía trước rồi quay lại.. tiểu muội nghĩ chỉ mất công chẳng giúp ích được gì.

Tích Nhân hiểu nàng không muốn xa mình vì trong lòng lo sợ, cũng cười:

- Nói vậy chứ tiểu huynh đâu thể rời xa hiền muội, dù trong nháy mắt. Chúng ta cứ quay trở lại, đến đâu cũng chẳng sao.

Vân Thao:

- Miệng Nhân ca ngọt như đường! Thật sự tiểu muội đang lo sợ.

- Sợ ma lai, ma cà rồng?

- Ma lai, ma cà rồng đúng là chuyện khó tin, nhưng không phải là hoàn toàn không có. Ngoại tổ mẫu kể trong gia đình của người trước kia có người làm quan đạo Đà Giang, đi kinh lý các động Xuân Nha, Mộc Thượng đã bị ma lai rù quyến, bỏ quan theo cô ta và chỉ hơn năm thì chết. Nếu không có ma lai, ma cà rồng, thì sách vở nước ta cũng như của Tàu đã không đề cập đến tên đầu phi lạo tử. Tuy nhiên, đi trong vùng này, tiểu muội không sợ ma lai mà lo sợ việc khác. Sợ gặp cặp quái nhân đang ẩn cư ở đây.

- Hiền muội biết rất nhiều việc trên giang hồ.

- Khi Đẳng tiên bí kíp trở nên sôi nổi với sự xuất hiện của Nhân ca, tiểu muội và các vị tỷ phụ được gia gia kể cho biết võ lâm Đại Việt có những bậc kỳ nhân không còn xuất hiện, được liệt theo thứ tự: Nhất tiên, Nhất Ẩn, Nhị quái, Tam đạo, Song Yêu. Nhất tiên là Đẳng tiên lão nhân. Nhất ẩn hay nhất hạt, không ai biết tên họ là gì, võ công gì, nghe nói ông ta chỉ xuất hiện ở những nơi danh lam thắng cảnh cùng một con hạt đen mà thôi, có khi mới thấy ngồi đã không còn thấy dạng. Có người cho rằng võ công Nhất Ẩn còn kỳ bí hơn Nhất Tiên, muốn đặt Nhất Ẩn lên trên Nhất Tiên. Tam đạo là ba đại trưởng lão Huyền Linh Cung, núi Chí Linh cả đời chỉ nghiên cứu về Thái cực. Nhị quái là đôi anh em sư đệ, một người họ Đinh, một người họ Phạm, nếu còn sống cũng đã trăm tuổi, và có tin cho biết họ ẩn cư ở khu vực này nên tiểu muội lấy làm lo sợ.

Tích Nhân:

- Họ có gì đặc biệt phải sợ?

- Họ ..nghe nói họ nuôi thú dữ, sẵn sàng giết người cho thú dữ ăn thịt. Giang hồ mấy chục năm trước có câu: “Thà gặp yêu còn hơn gặp quái” hay “gặp yêu chết sướng một lần, gặp quái chết thảm, mộ phần bụng trần”.

- Câu gặp yêu chết sướng là sao?

Vân Thao hồng đôi má:

- Song yêu là cặp dâm nữ nghe nói đàn ông tốt tướng, đẹp trai gặp họ sẽ bị nài ép và vài ngày không còn đi đứng nổi. Kiệt sức mà chết.

Tích Nhân:

- Bọn tà đạo có thuật thái dương bổ âm. Có lẽ song yêu đã sử dụng thuật này để tăng cường công lực cho chúng. Nếu gặp bọn nhị quái song yêu này, tiểu huynh nhất định vì giang hồ mà trừ hại.

- Tiểu muội cầu mong chúng ta không bao giờ gặp họ.

- Tại sao?

- Tiểu muội sợ. Nếu họ còn sống, nay cũng có cả bảy tám chục năm công lực, những cao thủ như vậy sẽ không dễ đối phó.

Nàng cười khúc khích:

- Lỡ song yêu phải lòng Nhân ca.. mà Nhân ca không thể thắng chúng..Hà tỷ và tiểu muội biết phải làm sao?

Tích Nhân:

- Những người được liệt vào danh sách võ công cao cường với ngoại tổ ta có lẽ rất khó đối phó. Tuy nhiên, không phải tuổi càng lớn nội lực càng cao, càng nhiều năm hỏa hầu nội lực càng mạnh như nhiều người tưởng. Nếu năm ba năm nữa, hiền muội hoàn thành huyền âm khí công, thì huyền âm chân khí của tiểu muội không thể mạnh bằng người đã luyện hai ba chục năm. Tuy nhiên gân cốt của con người thì theo định luật từ năm sáu chục trở về sau càng ngày càng yếu đi. Cho nên công phu nội gia hay ngoại gia cũng vậy, nó chỉ mạnh nhất lúc con người ở tuổi khí huyết phương cương nhất.

- Ô! Thì ra như vậy. Lâu nay tiểu muội cứ tưởng các bậc tiền bối võ lâm ai cũng trọng vọng vì công lực càng ngày càng cao.

- Nghĩ như hiền muội lại cũng không sai.

- Nhân ca giảng giải cho tiểu muội điều khó hiểu này.

- Nói đến cao thủ không phải chỉ nói đến sức, đến nội lực thâm hậu hay chiêu thức tinh kỳ mạnh bạo mà còn phải nói đến tri, đến ý. Một người mạnh bạo như voi chỉ biết dùng sức lực không thể chiến thắng một người không dùng sức vụng về, mà biết tri cơ tri thế, đoán hiểu tâm ý địch thủ, xuất chiêu thì tâm thần hợp nhất, bên trong ý khí vận động, bên ngoài thần khí phát động, nhất động toàn động, chu thân nhất gia. Những bậc võ lâm tiền bối, sức lực có thể bị giảm vì định luật trời đất, nhưng khả năng tri cơ tri thế, khả

năng tâm ý tương thông càng ngày lại càng nhiều, càng mạnh. Tóm lại, họ có kinh nghiệm chiến đấu dồi dào, có thể thừa cơ nhất chiêu thủ thắng.

- Như vậy những cao thủ có tên tuổi cả trăm năm như nhị quái, song yêu.. đâu dễ đối phó như Nhân ca nói.

- Dễ thì không dễ, nhưng.. cũng không đến nỗi phải sợ hãi. Chưa gặp mà đã sợ, tức là đã chịu thua, đã sẵn sàng làm tù nhân cho người ta. Sẵn sàng để cho người bắt mình cho thú dữ ăn thịt. Hiền muội đã hiểu ý tiểu huynh chưa?

- Tiểu muội đã hiểu. Tiểu muội không sợ nữa.

- Thế thì tốt lắm.

Vừa đi vừa chuyện vãn, Tích Nhân vẫn quan sát hướng rẽ về phía ngọn đồi và đã thấy một nơi tuy cỏ lau rậm rạp nhưng ngựa có thể băng qua được, ra dấu cho Vân Thao và rẽ con bạch mã thông. Người ngựa lội lau cỏ cao quá đầu một lúc khá lâu, mới đến một nơi tương đối khoáng đạt, Tích Nhân cho ngựa đi kề Vân Thao, cầm lấy dây cương hồng lò từ tay nàng tỏ sự áy náy:

- Hiền muội hẳn vừa mệt, vừa đói khát.

- Không mệt lắm, nhưng khát.

- Cố gắng rán thêm một lúc nữa. Có lẽ chỉ trong giây lát chúng ta sẽ đến căn nhà sàn nọ.

- Khung cảnh như thế này.. chỉ sợ đó là căn nhà bỏ hoang. Tuy nhiên đã có nhà thì có nước.

- Tiểu huynh cũng nghĩ như vậy. Dù sao đêm nay chúng ta cũng phải ở lại căn nhà sàn đó.

Ngọn đồi trước mặt trông gần, nhưng vì phải lách chỗ này, len chỗ kia mà đi, nên cả giờ sau mới đến chân. Khu đất mà Tích Nhân cho là mương rẫy vẫn còn dấu tích đây đó vài thân ngô, thân sắn nhưng dây leo, cỏ dại um tùm, còn căn nhà sàn đã là căn nhà hoang lâu đời, nửa mái đã sập xuống. Chung quanh cũng um tùm cây cỏ. Tích Nhân thở dài:

- Hiền muội đoán đúng. Biết như thế này chúng ta đã không phải mất công băng bờ băng bụi.

Vân Thao lau mồ hôi:

- Phải đến nơi mới biết được. Dù sao chúng ta cũng phải đi tìm nước. Ba con ngựa cả ngày nay không được giọt nước nào.

Tích Nhân:

- Hiền muội ở đây đợi tiểu huynh giây lát.

Vân Thao lắc đầu:

- Tiểu muội phải đi với Nhân ca. Trước khi đi chúng ta tháo yên cương cho ba con ngựa trước. Mấy con ngựa này có thể đi tìm cỏ nước cho chúng nữa. Nhất là con hồng lô, từng là con ngựa hoang, thông tánh đối với cỏ nước trong rừng núi còn hơn chúng ta rất nhiều.

Được tháo yên cương, hồng lô ngửa mũi lên hít và chạy về phía trái chân đồi. Hai con kim ô và bạch thông cũng liền chạy theo. Vân Thao chỉ mấy con ngựa:

- Chúng ta cứ theo sau nó sẽ nhìn thấy suối nước ngay.

Tích Nhân nắm tay nàng:

- Hiền muội có kinh nghiệm hơn tiểu huynh rất nhiều.

- Chỉ là ít kinh nghiệm của người rừng núi. Từ đây cho đến ngày tới Điện Trì, Vân Nam phủ chúng ta đi nhanh cũng phải mất nửa tháng, phải đi qua hàng ngàn dặm núi rừng, Nhân ca cũng sẽ biết hết.

Tích Nhân bá vai nàng:

- Sự phụ phải chỉ bảo cho.

Vân Thao cười:

- Đồ đệ cũng phải chứng tỏ ngoan ngoãn mới được.

Tích Nhân cúi xuống bế thốc nàng lên hai cánh tay:

- Đồ đệ bỗng sư phụ đi tìm nước uống để chứng tỏ mình ngoan ngoãn.

Vân Thao vươn hai tay bá cổ, nũng nịu:

- Ủ! Hừ.. Ngoan ngoãn như thế này ..sư phụ ngây ngất chẳng còn thần trí gì nữa..

Bước qua khỏi đám lau cao, Tích Nhân thấy ba con ngựa, chúng đang uống nước. Đây là một cái ao nhỏ, gần như bị lau lách che khuất. Nói với Vân Thao:

- Nước ao bị ba con ngựa làm đục. Không biết làm sao sư phụ có thể dùng.

- Đặt tiểu muội xuống, chúng ta lên chân đồi xem có khe ngòi hay không? Nhất định có khe ngòi nhỏ.

Đúng như Vân Thao nói, họ đi lên phía trên một chút, mặc dù lau cỏ che phủ, Vân Thao đã tìm ra một hốc đá và từ trong hốc đá nước róc rách chảy ra, rót xuống một vũng nhỏ trong xanh chu vi vài thước. Nàng đưa tay hứng nước uống một ngụm, rồi vốc cho Tích Nhân:

- Nhân ca thử xem, nước rất mát và ngọt.

Tích Nhân uống vốc nước trong tay nàng:

- Ồ! Rất mát, rất ngọt.. nhưng biết đâu nước mát và ngọt vì .. ở trong đôi tay hiền muội!

Vân Thao má hây hây:

- Nhân ca làm tiểu muội nghe mát cả lòng. Nhưng có lẽ mát hơn nếu có thể tìm cách mức nước này tắm một chút.

- Không khó gì! Hiền muội uống nước rồi nghỉ giây lát tiểu huynh sẽ có gáo cho hiền muội mức nước.

Tích Nhân rút trủy thủ dưới chân bước lại một thân cây gần đó, đốn nó ngã xuống, chặt lấy một khúc độ sải tay. Khúc cây dưới lưỡi trủy thủ sắc bén và công lực của Tích Nhân chỉ trong giây lát đã chuốt và đẽo gọt thành một cái gáo mức nước vừa sâu, vừa tròn trịa, cán thẳng bằng. Vân Thao nhìn Tích Nhân gọt khúc gỗ như gọt đậu cũng thầm khen công lực thâm hậu, thần kỳ của người yêu.

Tích Nhân đưa cái gáo cho nàng:

- Hiền muội có thể tắm được rồi.. hay để tiểu huynh mức nước cho nàng.

Vân Thao cười:

- Hai tay hiền muội đã bình thường.

- Nhưng tiểu huynh lại muốn có hân hạnh này.

- Lúc khác! Nếu để Nhân ca mức nước, ngày mai .. tiểu muội lại chẳng đủ sức ngồi trên ngựa.

Nàng bậm môi:

- Tiểu muội cũng cấm Nhân ca nhìn tiểu muội tắm.

- Hôm nay hiền muội hắt hủi tiểu huynh quá vậy?

Tích Nhân làm bộ mặt buồn bã:

- Thôi tiểu huynh đi cho xa kéo nàng lại nghỉ ngơi ta nhìn lên!

Tích Nhân phóng đi, Vân Thao gọi giật lại:

- Khoan đã!

Tích Nhân dừng chân, Vân Thao tủm tỉm cười:

- Tiểu muội chưa tắm bây giờ. Chúng ta phải làm một việc trước đã.

- Việc gì?

Vân Thao bước lại nắm tay:

- Chúng ta xem căn nhà còn chắc chắn không. Có chỗ nào có thể nằm tạm đêm nay không. Có một chỗ cao ráo cũng tốt hơn nằm trong lau lách.

- Thì ra hiền muội của ta rất ý tứ.

- Nữ nhân bao giờ cũng để ý đến những chuyện chi ly.

Họ vạch cây vào căn nhà sàn, Vân Thao đến nơi nhìn trụ cột, nói:

- Nhà này xây bằng gỗ tốt và to lớn hẳn còn rất chắc chắn. Nếu sửa lại mái có thể còn ở được.

Tích Nhân la lên:

- Hiền muội muốn ta sửa lại mái nhà?

Vân Thao bật cười:

- Chúng ta chỉ ở một đêm sửa lại mái làm gì? Nàng lấy tay xô thử, rồi kéo Tích Nhân lên cầu thang:

- Xem thử ra sao, tiểu muội lau quét sàn nhà cho sạch là đêm nay chúng ta có một chỗ nằm lý tưởng.

Nàng lên trước, nhìn vào trong nhà, vội quay lại ôm chầm Tích Nhân, la to:

- Ghê sợ quá!

Tích Nhân nhìn vào trong thấy trên sàn nhà có tới ba bốn bộ xương người trắng hếu, đưa nàng xuống cầu thang, nói:

- Có lẽ gia đình này trước đây cũng khá giả và bị trộm cướp tàn hại. Người đã chết có gì phải sợ?

Vân Thao nắm chặt tay Tích Nhân:

- Chúng ta nói đến ma ban trưa.. thì chiều đã gặp ma. Để tiểu huynh đốt căn nhà, hỏa táng những bộ xương trong đó.

- Đừng đốt, biết đâu họ còn con cháu ở xa sẽ trở về để chôn cất, ma chạy cho họ. Chúng ta nên đi xa chỗ này là tốt nhất.

- Hiền muội không muốn tắm nữa hay sao?

Vân Thao xịu mặt:

- Không! Nghĩ đến mấy bộ xương đã rợn người.

Tích Nhân cả cười, bồng nàng lên:

- Dù sao trời cũng đã chiều, nàng sợ nơi đây thì chúng ta đi xa hơn một chút. Tìm xem có chỗ nào lý tưởng không?

Vân Thao tưởng mình như bay bổng, nàng nhớ lúc Tích Nhân bồng Thu Hà bay nhảy trên các tầng cây, bá cổ Tích Nhân sẽ mất nhìn và tưởng như cả hai là cánh chim bay lên ngọn đồi, nàng nhìn xiên lên khuôn mặt đẹp của Tích Nhân chợt nghe một sự ngầy ngất, vừa kính phục vừa thương yêu chưa bao giờ có. Tích nhân bay nhảy một lúc dừng chân, cả người cứ đưa lên đưa xuống:

- Nàng nhìn xem, đêm nay chúng ta có thể trú ngụ chỗ kia được không?

Vân Thao thấy người yêu đang đứng trên nhánh một cây cổ thụ ở lưng chừng đồi. Nhánh cây quật lên nghiêng xuống vì sức nặng của hai người nhưng đôi chân của Tích Nhân như dính chặt trên đó. Theo ánh mắt Tích Nhân nàng thấy dưới chân đồi độ nửa dặm, giữa vùng cây cỏ xanh um một mặt hồ phẳng lặng, rực rỡ dưới nắng chiều, từng bầy chim cò lũ lượt bay về, đậu trắng. Vân Thao quay mặt, hai tay ôm chặt, úp má lên cổ Tích Nhân, nũng nịu:

- Ở đâu cũng được, niềm Nhân ca cứ bồng tiểu muội..là được

Tích Nhân cả cười:

- Nếu vậy, tiểu huynh tìm nơi tắm cho hiền muội rồi chúng ta nướng vài con cò đỡ đói.

Từ trên đồi nhìn xuống những tường là hồ nước trong xanh, nhưng đến nơi mới thấy chung quanh gai góc mọc chằng chịt, cây lá phân chim phủ trắng, không có chỗ nào để có thể hạ chân đã đành, mà nhìn xuống nước lại thấy đục ngà ngà, rác rưởi nổi chung quanh, và đó đây hình như có vài đầu cá sấu mằm im, ngẩn lên cao chờ đợi. Tích Nhân trụ bộ trên một nhánh cây to, vịn cành đi vào trong cháng ba, đứng dựa thân cây thở dài với Vân Thao:

- Có lẽ hiền muội phải tắm bằng cái gáo mà tiểu huynh đã làm.

Vân Thao cũng đã nhìn ra cái đầm bên dưới, và không khí không mấy trong lành nên nói:

- Nhân ca không cần mệt nhọc tìm kiếm nữa. Chúng ta trở về chỗ cũ đi. Dù sao cũng không thể ở quá xa ba con ngựa. Ban đêm vùng này có thể có thú dữ. Chúng ta không ở gần ba con ngựa, lỡ chúng có bề gì lại hối hận.

Tích Nhân đặt nàng ngồi lên nhánh cây bên trên:

- Hiền muội ngồi đây giây lát, tiểu huynh bắt hai con cò, rồi chúng ta trở về.

- Thịt cò nướng không mấy ngon, hôi và dai. Trong lúc Nhân ca làm gáo múc nước, tiểu muội có quan sát chung quanh hình như có dấu vết heo rừng. Tiểu muội có khả năng biết tìm ra nơi trú ẩn của chúng.

- Nếu vậy, chúng ta trở về.

Tích Nhân đưa tay ra bộ đôi chân Vân Thao, nàng ôm lấy cổ:

- Chim bay cũng cần lấy trốn.. ở chỗ thế này làm sao Nhân ca sử dụng khinh công?

- Nàng cứ ôm chặt ta là được. Xem đây! Vài năm nữa, hiền muội không thể mang thêm một người như ta nhưng từ nhánh này phóng sang cây khác không phải là việc khó.

Tích Nhân bước vài bước ra xa thân cây một chút, dùng sức tấn dặm nhánh cây to quăn xuống, rồi phóng thẳng lên, khi nó bung lên, Tích Nhân hạ xuống và đề khí, mượn thêm trốn nhánh cây bung lên, Tích Nhân nhấc thân ảnh lên cao hơn nữa và đưa thân hình về phía trước..Chuyển qua bảy tám thân cây cao như vậy đã ra khỏi vùng gai góc. Khi chân đụng mặt đất và chỉ phải phóng qua cây bụi, Tích Nhân vừa đi vừa giáng giải:

- Ngày xưa Đạt ma tổ sư có thể đạp cộng lau mà qua sông. Cao thủ khinh công tuyệt thế sau này cũng rất nhiều người có thể đề khí đạp thủy phi hành, dù không thể băng qua những con sông quá lớn, nhưng với khe ngòi vài trăm thước không phải là chuyện khó khăn. Người có khinh công cao như vậy dù đi trên tuyết cũng không lưu dấu chân cho nên việc lướt trên đầu cây ngọn cỏ là việc dễ dàng. Khi có hiền muội trong tay, tiểu huynh không thể mượn sức từ những thứ mềm yếu, mà phải là những cành cây cứng.

- Tiểu muội hiểu, nhưng làm sao có thể lượng khoảng cách từ cành này sang cành khác để không hụt cước bộ?

- Đây là phản ứng từ tai mắt. Điều này trở thành phản ứng tự nhiên của người sử dụng khinh công.. cũng như khi địch thủ tấn công, chúng ta phải nhanh chóng biết phân hư thực, chỗ nặng chỗ nhẹ là phản ứng tự nhiên của người biết võ.

- Tiểu muội không biết bao giờ có thể được trong muôn một như Nhân ca.

- Tùy sự quyết tâm tập luyện của hiền muội.

- Chúng ta bốn ba như thế này tiểu muội dù muốn cũng chẳng thể tiến bộ nhanh được. Khi cứu tỷ tỷ xong.. có lẽ tiểu muội sẽ tìm một nơi thanh tịnh để dốc lòng tập luyện.

- Không nhớ tiểu huynh sao? Và tiểu huynh cũng đâu muốn phải xa hiền muội lâu..

Vân Thao bĩu dài môi:

- Biết đâu không có mặt hiền muội Nhân ca càng mừng.. khỏi bị quấy rầy!

- Hiền muội đã nói vậy thì lúc nào tiểu huynh cũng ôm chặt lấy không cho rời xa nửa bước..

Sau câu nói hai cánh tay Tích Nhân siết nhẹ.. Vân Thao nghe ngậy ngắt và nàng thì thào:

- Chốc nữa Nhân ca tắm cho hiền muội.. hiền muội sợ ma.

Tích Nhân cười lớn, tăng công lực phi nhanh.

Tích Nhân dừng chân, cúi xuống Vân Thao:

-Tắm hiền muội bây giờ nhé?

Vân Thao nũng nịu lắc đầu:

- Sau khi chúng ta chuẩn bị chỗ nghỉ đêm nay. Ở chỗ như thế này cần đốt lửa.. và chúng ta cũng không thể ngủ đối.

Tích Nhân đặt nàng xuống, chỉ tay:

- Gốc cây đằng kia có thể giúp chúng ta tránh sương. Lại đó xem, nếu không có gì trở ngại thì tiểu huynh chuẩn bị ngọc sàng cho hiền muội.

Vân Thao cười khê, nhưng tình tứ:

- Chỗ nào.. dù cục đá hay đồng lá.. của Nhân ca hay có Nhân ca cũng là ngọc sàng của hiền muội.

Cả hai dắt tay đến nơi, Vân Thao thấy dưới gốc cây lau bụi um tùm, nói:

- Có lẽ chúng ta phải nằm nghỉ dưới sương rồi. Chỗ cỏ thấp đằng kia mới là ngọc sàng của chúng ta.

Tích Nhân rút trủy thủ:

- Tiểu huynh dọn dẹp gốc cây một chút xem sao.

Cầm trủy thủ vận kinh lực, Tích Nhân phát ra mấy phát, cỏ lau chung quanh bị chặt lìa sát đất, ngã rạp xuống trải lên nhau, cười nói:

- Hiền muội nói đồng lá cũng là ngọc sàng, thì đồng cỏ lau này có thể coi là ngọc sàng được không?

Vân Thao mở to mắt:

- Nếu không mục kích tiểu muội không thể nào tin được. Võ công Nhân ca không khác phép màu.

- Chuyện kể tiếp là tìm cây đốt lửa.. cái này tiểu huynh phải mất công một chút. Hiền muội ngồi nghỉ đợi ta giây lát.

Tích Nhân để Vân Thao ở gốc cây, chạy đi tìm củi. Nghĩ muốn cho có lửa cháy suốt đêm, số củi phải nhiều, Tích Nhân phi thân tới một thân cây khô cách đó độ vài chục trượng. Sau khi chặt mấy cành lớn rơi xuống, Tích Nhân dẫn thành khúc. Nếu làm nghề tiểu phu có lẽ Tích Nhân là một tiểu phu tuyệt thế. Nhánh cây lớn hay nhỏ, cũng chỉ một nhát trủy thủ đã bị chặt lìa. Sau khi có một đồng lớn, Tích Nhân bứt mấy sợi dây dài cột lại, rồi mỗi tay mỗi bó mang về. Yên trí khi trở lại chiếc ngọc sàng bằng lau, người đẹp Vân Thao sẽ lần nữa mở to mắt ngạc nhiên và mừng vui chỉ trong giây lát mà người yêu đã có thể mang về hai đồng củi to, khó có lực sĩ nào có thể mang nổi. Nhưng khi trở lại chỉ thấy ba gói hành lý đặt bên cạnh ngọc sàng cỏ lau, còn Vân Thao không thấy đâu.

13. Chương 13: Chạm Trán Họ Đoàn

Nhất Ẩn nói xong, đang ngồi thân thể bỗng nhấc lên cao bay ra cửa. Tích Nhân thấy người ông ta hiện ra rồi mất, hiện ra rồi mất, giây lát mất hẳn trong ánh trăng đêm. Tích Nhân dọn dẹp chén bát, lên giường tre nằm nghỉ, suy nghĩ những lời Nhất ẩn chỉ dạy, ôn lại các bí kíp võ công mà mình đã học qua, thấy rõ vì vàng lời Kỳ Anh nên đã học quá nhiều thứ, nhưng không có thứ nào chuyên biệt, tập luyện cho đến chỗ uyên thâm. Trong thời gian đọc di thư của Trương Thái Thanh cũng đã dụng tâm phân tích chỗ hay chỗ dở kiếm pháp quyền chưởng các môn phái, nhưng rồi cũng không đặc biệt rút ra cho mình một kết luận nào.

Gặp Nhất Ẩn khai sáng, Tích Nhân mới thấy mình có nội công thâm hậu, kiến thức võ học bao la, nhưng gặp cao thủ tuyệt đỉnh khó lòng đương cự. Dòng tư tưởng của Tích Nhân từ đó liên tục đi từ Lục dương, huyền âm, càn long công, chưởng pháp, kiếm pháp của các môn phái..lúc ngồi lên tung ra một quyền, lúc đánh ra một chưởng, khi thì quay cây đằng tiên trên tay thành vòng to vòng nhỏ..căn nhà đổ sụp xuống vì chưởng phong hay kinh lực phát ra từ cây gậy mây, nhưng nó chỉ là căn chòi tranh nên không đánh thức Tích Nhân lần lần đi trạng thái mê man với chiêu thức của các võ phái trên giang hồ đã được học và ghi nhớ trong óc. Căn nhà sập, Tích Nhân ngồi lên mái tranh, bước xuống phía suối.. nhưng hình như không còn biết gì đối với ngoại cảnh. Sáng hôm sau Nhất Ẩn trở lại thấy Tích Nhân trong trạng thái này, đứng vuốt râu mỉm cười, nhìn Tích Nhân với đôi mắt triều mến.

Liên tiếp ba ngày ba đêm trong trạng thái như vậy, sau đó Tích Nhân mới tỉnh thoảng đánh ra một chiêu đằng tiên trông rất đơn giản chậm chạp nhưng kết quả lại mạnh hơn so với mấy ngày trước rất nhiều, tiên vụt lên không cây cành ngã đổ, tiên quét xuống đất đá tung bay.. Bao nhiêu ngày Tích Nhân không ăn, không uống nhưng Nhất Ẩn cũng không bao giờ tỏ vẻ lo lắng.. và từ ngày thứ ba về sau, Tích Nhân cũng ở trong trạng thái xuất thần, nhưng con người không chút tiêu tụy mà lại càng thấy tươi sáng hẳn ra.

Đến ngày thứ bảy, sau khi cây đằng tiên đánh ra một chiêu, kinh lực không khác gì lưỡi gươm chém tiện một cây cổ thụ bằng người ôm ngã xuống đất, Tích Nhân cũng ngã ra sau bất tỉnh.

Trong lúc Tích Nhân nằm mê trên mặt đất, Nhất Ẩn chống căn nhà lá lại, kê đá nấu một nồi cháo. ngoài ít gạo còn có hoa và nấm. Sau khi cháo chín, ông ta đặt lên bàn một xấp giấy, một chiếc túi da dài rồi thung dung xuống núi, lưng chừng núi một con hạc đen cũng vỗ cánh bay theo. Và cũng từ hướng ông ra đi vắng đưa lại tiếng hát thanh thoát bụi trần:

...

U thảo Tống triều cung kiếm

Cổ khâu Tấn đại y quan

Vương, Tạ phong lưu

Triệu, Tào sự nghiệp

Toán vãng cổ lai kim khanh tướng

Thạch triện đài man..

...

(Cung kiếm Tống triều vùi cỏ rậm

Mũ đai Tấn đại lấp gò hoang

Phong lưu Vương, Tạ

Sự nghiệp Triệu, Tào

Găm lại cổ kim khanh tướng

Rêu phủ bia tàn..)

Sau đó có tin Hồ hán Thương trong lúc đi săn ở Na Sơn có gặp một người sống trên núi, vừa đi vừa ngâm thơ thoát trần như trên mời lại hỏi han, năm lần bảy lượt cho người lên mời về giúp nhà Hồ, nhưng sơn nhân nhất định cự tuyệt. Hán Thương tức giận đốt núi, buộc sơn nhân xuất hiện. Lúc lửa cháy quan binh thấy con hạc đen vỗ cánh bay cao, vùn vụt rời Na Sơn, nhưng không thấy sơn nhân đâu cả. Việc này sau đã được viết thành truyện trong Truyền Kỳ Mạn Lục có tên là Na Sơn Tiều Đồi Lục. Có thể Nhất Ẩn là sơn nhân ở Na Sơn. Về sau không còn ai thấy Nhất Ẩn xuất hiện trên chốn giang hồ nữa.

Tích Nhân tỉnh dậy thấy bụng đói cồn cào, nghe mùi cháo thơm phức không khách sáo vào nhà múc ăn một mạch. Cảm thấy chưa no, nhưng cháo trong nồi không còn một hột. Ăn xong nồi cháo Tích Nhân cảm thấy trong người phần chần lả thường. Để ý thấy tập giấy trên bàn đá. Cầm lên xem. Qua thơ Nhất Ẩn viết:

“Hài tử! võ công của sư tổ Thái ất chân nhân ngươi là người sẽ phát huy đến tột đỉnh. Ta rất vui mừng không phải tốn công nhiều mà đã đạt mục đích mong muốn cho sư môn. Không muốn bị ngươi bịn rịn nên ra đi trước, lưu lại ngươi bí quyết tập Thái ất di hình hoán ảnh, Thái ất đồ trận để ngươi thủ đắc toàn bộ võ công Thái ất và hiểu về trận pháp. Sau khi thủ đắc hãy tiêu hủy. Nếu không, thì tuyệt đối không được mang theo trong chuyến đi Trung nguyên. Ba năm trước đây ta và hắc hạt có gặp một con thiết tuyến xà, ngoài phần bụng chỗ nào da cũng cứng như sắt đá không có vũ khí nào có thể chặt đứt. Giết con rắn này, ta thấy cây đằng tiên bị gươm dáo làm sứt mẻ quá nhiều nên bỏ mấy ngày để làm chiếc bao da cho nó. Cây đằng tiên có thêm bao da thiết xà này sẽ tăng hiệu dụng khi phải đối phó với người có bảo kiếm trong tay. Trong nồi cháo ta có bỏ hai tai nấm linh chi và hai bông ngải tiên núi Long hoa, giúp ngươi tăng thêm một phần chân khí. Hãy điều tức tiếp nạp nó cũng như ôn lại những gì mà ngươi thủ đắc trong mấy ngày qua. Bách lan động cũng trên đường lên Vân Nam, theo họa đồ ta vẽ mà đi. Nhưng ta chỉ biết bách Lan động nằm ở khu vực đó, mà không biết chính xác chỗ nào. Hãy tìm gặp song yêu, tự nhận là đệ tử của ta, thay ta kết thúc cuộc ước hẹn với chúng trước khi đặt chân lên nước Minh. Song yêu tự cao tự đại không dễ tiếp kiến. Không tìm ra Bách lan động hay buộc song yêu phải xuất hiện cứ ngâm bài Thanh Bình Điệu của Lý Bạch, thì dù có việc gì quan trọng đến đâu chúng cũng sẽ tiếp ngươi. Không thắng Bách Lan khôn thắng Bạch Liên. Chuyến đi vào đất Minh của ngươi nguy hiểm trùng điệp, nhưng gặp hung hóa kiết. Hãy lấy định lực để chống cảm dỗ, lấy chân tình đối xử với chân tình mới hóa giải được uất hận của nữ nhân và đồ kỵ. Thế nước xoay vần, Hồ tận ở Kỳ La, Lê khởi tự Lam Sơn, sau này liệu mà giúp đỡ cho nhân sĩ, anh hùng trong nước.. Bức thủ niệm phong ngươi mang theo, khi gặp song yêu hãy trao ngay cho họ.”

Đọc thơ Nhất Ẩn, Tích Nhân vô cùng cảm khái. Gặp ông ta trong thời gian rất ngắn ngủi, cũng không biết được họ tên là gì, nhưng đã được sự chỉ điểm và thụ đắc rất lớn lao. Trong khi cảm khái với vị sư thúc tổ Tích Nhân cảm thấy chân khí từ đan điền xung lên liền ngồi yên dẹp bỏ tạp niệm điều tức. Chỉ trong năm sáu năm luyện công nhưng gặp nhiều kỳ duyên chân lực tương đương với người tập luyện ba bốn chục năm và lần này Tích Nhân biết rõ nồi cháo của Nhất Ẩn giúp mình ít nhất cũng năm mười năm công lực nữa. Hôm sau xả công, Tích Nhân bắt đầu tập Thái ất di hình và thấy rõ môn khinh công này vô cùng ảo diệu, sử dụng ít tốn hao công lực mà tốc độ phi thường. Tập luyện thuần thục môn khinh công ảo diệu này, Tích Nhân lại học tập nghiên cứu trận pháp.

Mười ngày sau, sáng sớm Tích Nhân tắm rửa, nấu một nồi cơm nóng ăn với dưa muối Nhất Ẩn còn để lại, sau đó dấu hai cuốn kỳ thư trong một hốc đá, dùng những tảng đá to che đậy lại, lòn cây đằng tiên vào bao thiết xà cầm tay, dùng Thái ất di hình xuống núi. Đến sông Thao đón một khúc cây thả xuống nước, đề khí đứng lên, phe phẩy hai tay vượt sông, nhắm Bách lan động phi như bay biển.

Ngày đi đêm nghỉ, ba hôm sau, vào buổi xế chiều, Tích Nhân đến một vùng núi non trùng điệp. Đứng trên núi như đứng trong mây, bốn bên mây núi chập chùng, mây ôm ấp núi, núi nổi trên mây. Một hai đỉnh núi cheo leo tuyết đọng phản chiếu ánh mặt trời chiều phát ra muôn tia sáng vàng rực rỡ. Trời xanh, mây trắng, rắng hồng, núi rừng ẩn hiện tạo nên cảnh sắc kỳ ảo khôn cùng, tưởng như tiên cảnh. Trước cảnh sắc, Tích Nhân cũng chợt cảm thấy lòng lâng lâng thoát tục, nhưng khi nhớ mục đích của mình lại phải tự cười mỉa mai, vì nơi chốn tưởng chừng như cách biệt hẳn với cõi đời ô trọc lại là nơi ẩn cư của song yêu, một cặp dâm nữ nổi tiếng giang hồ. Theo lời dặn của Nhất Ẩn, Tích Nhân hú một tiếng dài, nhắm ngọn núi cao chót vót trong vùng phi tới. Mắt thấy như gần, nhưng khinh công tuyệt thế, đến gần tới, Tích Nhân cũng thấy còn cách ngọn núi cao vút tầng mây trước mặt vẫn còn khá xa, quyết định tìm nơi nghỉ qua đêm. Vừa vượt núi băng rừng vừa để ý hang động hay bờ suối để nghỉ chân, Tích Nhân vắng nghe tiếng thác reo, theo hướng, khi băng qua một sườn núi, thấy ngay một thác nước réo chảy trắng xóa như năm sáu giải bạc từ sườn non xanh thẳm trải xuống vực sâu, vừa hùng vĩ, vừa đẹp tuyệt vời.

Tích Nhân dừng chân, nhìn cảnh đẹp trước mắt giây lát, rồi phi tới thác. Định xuống thác lấy nước uống, ăn lương khô, rồi tìm chỗ yên tĩnh nghỉ ngơi, điều tức, nhưng khi đến gần, Tích Nhân như bị thôi miên. Trong dòng thác nhỏ nhất, nhưng nước vẫn đổ xuống rất mạnh, hai cô gái, ngoài chiếc khăn quần trên đầu, thân thể không mảnh vải, trắng muốt, lồ lộ, với những tư thế tuyệt đẹp, cùng nhau nhào lộn. Nhìn hai cô gái dùng sức thác để luyện tập tăng cường nội lực và công phu quyền cước làm Tích Nhân không khỏi cảm khái. Giáo chủ Ngũ Độc Giáo Trương Thái Thanh đã để ý đến sức mạnh thiên nhiên, nhưng chưa biết áp dụng như thế nào, thì ở nơi chốn hẻo lánh của Đại Việt đã có người sử dụng. Với võ công của hai cô gái đang nhào lộn, tập luyện quyền cước trong dòng thác chảy ào ạt trước mắt, Tích Nhân tự hỏi không hiểu

họ liên thủ mình có thể chiến thắng được hay không?

Vừa thăm phục, vừa tò mò, Tích Nhân len lỏi đến gần hơn để xem hai cô gái đang tập luyện quyền pháp gì? Tuy nhiên, lại tự thấy rình xem người khác luyện công, nhất là hai cô gái lại không mảnh vải trên thân thể là điều không phải nên lại dừng chân. Lướt lự giây lát Tích Nhân la thầm: Phải chăng hai cô gái là song yêu? Nếu là song yêu thì sao lại không nhân cơ hội nhìn xem cho biết võ công của chúng? Tích Nhân lại len lỏi đến gần hơn. Tuy nhiên, khi thấy quá rõ thân thể song yêu, Tích Nhân lại tự trách, nhìn lên như vậy không quang minh chính đại, không phải hành vi của người quân tử nên dứt khoát rời xa, không nhìn tới nữa.

Xuống phía dưới dòng suối, vốc uống vài ngụm nước, thấy nước mát và ngọt, Tích Nhân múc đầy một bầu, nhắm theo lối mòn hướng tây bắc phi thân đi, vừa để ý tìm chỗ thoáng mát để nghỉ điều tức. Khi mặt trời khuất núi, tai không còn nghe tiếng thác reo và thấy một vùng trống trải, có mấy hòn đá khá to, Tích Nhân dừng chân, ăn chút lương khô, chọn một tảng đá bằng phẳng nằm nghỉ. Từ lúc xa rời Vân Thao, một thân một mình trong rừng núi hoang vu, Tích Nhân có thói quen ngủ sớm, nửa khuya thức giấc điều tức cho tới sáng mới lên đường, nhưng hôm nay chỉ chớp mắt giây lát, Tích Nhân thức ngay vì nghe tiếng chân người. Hai người đang đi về hướng thác nước khinh công chứng tỏ rất có công phu, nhưng bước chân hơi nặng, hình như mang vật dụng trên người. Họ vừa đi vừa nói chuyện ròn rã, cười khanh khách trong đêm vắng lạnh. Tiếng một cô gái:

- Nam nhân nghe nói rất thúi tha, thúi như mấy con gấu của chúng ta vậy.

Cô gái khác:

- Tứ muội chưa gặp nam nhân làm sao biết chúng thối tha? Ủ! Nay ngươi đã mười lăm, nên bắt đầu mơ ước nam nhân rồi phải không?

Cô gái tru tréo:

- Sao tam tỷ bảo tiểu muội mơ ước nam nhân, bọn thối tha ấy chứ? Nếu mười lăm phải mơ ước nam nhân thì..chà chà.. mười tám như tam tỷ.. mơ ước lắm phải không?

Cô gái lớn cười:

- Ta nghe nói trên đời có nữ thì có nam, nam nữ thương nhau mới có con cái.

Cô gái trẻ bắt bẻ:

- Tam tỷ nghe ai nói?

Cô gái được gọi tam tỷ lúng túng:

- Ta cũng không nhớ nghe ai.. nhưng ..

- Nhưng cái gì? Tam tỷ không nói rõ tiểu muội sẽ mét sư phụ..

- Ngươi mét cũng bị phạt như ta, vì chính ngươi khơi mào ra chuyện nam nhân. Sư phụ chẳng phải đã cấm chúng ta nói đến nam nhân là gì?

Cô gái được gọi tam tỷ giọng hơi buồn:

- Tứ muội bảo nam nhân thối tha thì bất kính với thân phụ của mình.

- Bốn chị em chúng ta đều là con mồ côi làm gì có thân phụ?

- Chúng ta là con mồ côi, nhưng không có nghĩa là từ trong hòn đá chui ra, chúng ta đều có cha mẹ, họ mất sớm hay ..hay chúng ta bị họ bỏ rơi.. nên sư phụ mới đem về nuôi dưỡng.

Cô gái nhỏ im lặng giây lát:

- Ước gì có ngày biết được cha mẹ tiểu muội là ai nhỉ.

Cô gái lớn:

- Có lẽ không bao giờ, có gặp, họ cũng không biết chúng ta là con, và chúng ta cũng không biết họ là cha mẹ mình. Chúng ta, ngay đại tỷ, nhị tỷ cũng không nhớ gì về song thân, chúng ta không nhớ gì hết thì làm sao tìm ra thân thế?

- Chúng ta hỏi nhị sư phụ.

Cô gái lớn nghiêm giọng:

- Đại sư phụ nghe được sẽ nghiêm trị cho coi. Sư phụ từng dạy phải bỏ hết những suy nghĩ vẩn vơ, chú ý học võ. Cuộc ước hẹn của sư phụ với kẻ thù đã gần kề. Cuộc ước hẹn này chúng ta nhất định phải thắng. Đại tỷ và nhị tỷ hơn hai năm nay ngày đêm phải luyện võ trong dòng thác cũng vì ước hẹn này.

Cô gái nhỏ:

- Từ ngày tiểu muội lớn lên đến nay chưa gặp người ngoài, không biết bên ngoài như thế nào.. mong cho sư phụ và hai tỷ tỷ thắng kẻ thù để chúng ta có thể ra ngoài cho biết.

- Ta cũng mong như vậy..

Lời chuyện vãn hai cô đệ tử song yêu xa dần.. Tích Nhân nghĩ cứ ngủ một giấc .. chờ khi bọn chúng trở về, theo dõi phía sau để tìm ra Bách lan động.

Trời chưa sáng, Tích Nhân đang điều tức đã nghe từ xa tiếng cô gái nhỏ:

- Đại tỷ, nhị tỷ.. suốt ngày sống trong nước lạnh như cắt, nhưng càng ngày càng hồng hào, xinh đẹp thêm ra.

- Nội công càng tiến, con người xinh đẹp là chuyện dĩ nhiên, nhị vị sư phụ đã sáu mươi nhưng vẫn trông không khác gì như hai bà tiên. Theo nhị sư phụ, võ công của đại tỷ, nhị tỷ đã cao hơn nhiều so với hai vị sư phụ lúc hai chục năm trước.

- Tiểu muội nhớ ba năm trước trời đã vào xuân, nhưng đại tỷ, nhị tỷ nhảy vào thác nước bị bắn tung ra ngoài và chỉ mấy lần đã run cầm cập, thế mà bây giờ cả ngày trong thác nước không biết lạnh là gì. Sư phụ chúng ta giỏi thật.

Tích Nhân theo sau hai cô gái nghe họ tiếp tục chuyện trò:

- Mười năm trước hai sư phụ chúng ta cũng tập luyện như vậy và từ đó đến nay, thời gian hai người bế quan nhiều hơn thời gian gần gũi và dạy võ cho chúng ta. Thế nhưng với kẻ thù vẫn như chưa yên lòng chắc thắng. Không biết kẻ thù là ai?

Cô gái nhỏ:

- Không hiểu ông ta là ai, nhưng hình như..

- Hiền muội được nhị sư phụ rất thương yêu, biết được gì không? Nói cho ta nghe biết với...

- Tiểu muội cũng không biết ông ta là ai, nhưng đối với ông ta, cả hai vị sư phụ như vừa hận, vừa yêu. Tiểu muội được nhị sư phụ chỉ điểm âm luật, thường theo hầu khi hai người đàn. Có lúc thì uất hận tràn trề, nhưng có khi tình tứ liên miên. Cả đại sư phụ cũng vậy. Tiểu muội còn thấy có khi hai người sa lệ nữa. Có lẽ vì ông ta mà sư phụ ghét hận nam nhân.

- Có lẽ như vậy..Nhưng đừng để sư phụ nghe được kéo không sẽ bị nhốt vào nhà đá.

Bước chân hai cô gái nhanh thoăn thoắt theo lối mòn nhỏ hẹp, có khi phải chui qua bờ bụi, vừa đi vừa trò chuyện liên miên. Khi thấy mặt trời lên cao, cô gái lớn hỏi cô em:

- Chúng ta phải đi nhanh hơn, kéo trưa nay không làm kịp cơm nước sư phụ sẽ quở phạt. Hai ta thi xem khinh công ai hơn ai.

Cô gái nhỏ liền phóng lên cao, lướt nhanh tới trước cười:

- Tam tỷ đuổi kịp trưa nay tiểu muội làm cơm. Nếu không thì tam tỷ lo.

Cô gái nhỏ như bóng mờ lướt nhanh trên bờ bụi, dứt tiếng đã xa cô chị hơn chục trượng.

Cô chị cũng vút theo:

- Từ đây về tới nhà còn xa, ta không tin không bắt kịp người.

Cô gái nhỏ vẫn trong tiếng cười:

- Tam tỷ .. ban đêm mơ tưởng nam nhân, không chịu luyện nội công, lần nào khảo nghiệm sư phụ cũng quở phạt, thì chắc gì dai sức hơn tiểu muội.

Nhìn kinh công của hai cô gái, lần nữa Tích Nhân cũng phải khen thầm trong lòng sự dạy dỗ của song yêu. Qua đối đáp của hai cô gái, chứng tỏ còn rất thơ ngây này, Tích Nhân lại cũng phân vân song yêu có phải là hạng thâm ác tốt đỉnh hay không? Dù sao, Tích Nhân cũng tiếp tục theo sát hai cô gái như hai cánh chim đang lướt nhanh ở phía trước.

Cả hai cúi búng bằng rừng vượt suối. Mấy giờ sau, họ đến một chân núi bằng bạc mây giăng. Hai cô gái một chạy một đuổi, tốc độ chậm dần, nhưng khoảng cách cũng không thu ngắn được. Tích Nhân nghe hơi thở của cả hai đều không còn đều hòa, và lúc này họ thi đua thật sự nên không cô nào còn lên tiếng nói.

Tích Nhân theo sau hai cô gái một khoảng cách không xa mấy, nhưng lên lưng chừng núi, bỗng dừng cả hai đều mất tích. Đến chỗ chúng thất tung, Tích Nhân thấy xen kẽ dưới những gốc thông già, rải rác đó đây có những tảng đá to. Nếu không gặp Nhất Ẩn và được ông chỉ dạy trận pháp, Tích Nhân đã phải cho rằng những tảng đá trước mắt là mấu chốt đi vào một bí động dưới lòng đất. Nhờ kiến thức mới học hỏi, Tích Nhân quan sát phương vị của các tảng đá rồi mỉm cười, biết rằng song yêu đã thiết lập thạch trận để ngăn ngừa người lạ xâm nhập, và nó không thể nào ngăn chặn được mình. Tuy nhiên, Tích Nhân không xông vào trận, cũng không lên tiếng báo sơn, mà quan sát giây lâu lại phi thân trở lại thác nước. Tích Nhân nghĩ tới những lời đối đáp của hai cô gái, muốn khảo sát xem võ công của mình những ngày vừa qua thật sự tiến bộ đến đâu? Có thể thắng hai đệ tử đặc ý của song yêu một cách dễ dàng hay không?

Thác nước từ trên sườn núi cao đổ xuống, cả khu rừng núi bao la cũng nghe thấy âm vang của nó, cho nên khi đến thác nước, Tích Nhân mới thấy trận đấu đang diễn ra. Tiếng thác đổ ầm ầm đã che lấp tiếng chưởng kinh của một trận chiến rất khốc liệt. Một bên là hai cô gái và một bên là hai ông già. Bên ngoài, đứng nhìn trận đấu, một ông lão thân thể khôi vĩ, dáng bộ đường bệ, độ sáu bảy mươi, mặc hoàng bào, râu dài, chắp tay sau lưng. Bên cạnh ông lão là một nữ lang áo trắng độ mười tám mười chín xinh đẹp vô cùng. Phía sau lưng ông già mấy thước, hai bên tả hữu, mỗi bên hai người trung niên mang kiếm, huyết thái dương gỗ cao lồ lộ chứng tỏ nội công thuộc hạng thượng thừa. Sau bốn người này khoảng hơn mười cao thủ, già có, trẻ có. Những cặp mắt sáng như điện chú mục vào trận đấu. Hai cô gái, đại và nhị đệ đệ của song yêu, lúc này đều ăn mặc đàng hoàng, một cô áo hồng, một cô áo lục đang dùng chưởng pháp kỳ lạ, mỗi lần đánh ra có tiếng nổ ầm ầm không ngớt, trong cương có nhu, mạnh bạo lạ thường, nhưng hai ông già lại sử dụng Ban nhược kim cương chưởng của phái Thiếu lâm, rất cương mãnh, và sức mạnh của chưởng lực chứng tỏ nội công rất thâm hậu. Có lẽ trận chiến đã diễn ra từ lâu, đã trải qua nhiều trăm hiệp là ít, nên hai bên đều lộ vẻ mệt nhọc. Có lẽ đã nhìn xem đầy đủ võ công của hai cô gái, lão già hoàng bào khoát tay:

- Ngưng!

Thác đổ ầm ầm không thể át tiếng “ngưng” nhẹ nhàng của lão. Hai lão già đang đấu với hai cô gái nghe tiếng chủ vội đánh ra hai chưởng cực mạnh, tháo bộ ra phía sau.

Lão hoàng bào vuốt râu cả cười:

- Không uống chuyển đi này của ta. Bách lan song tiên quả danh bất hư truyền. Hai cô bé hãy đưa ta đi gặp sư phụ các người.

Cô gái áo trắng quắc mắt:

- Ông là ai? Sư phụ chúng ta không bao giờ gặp nam nhân. Nam nhân đến Bách lan động là phải chết!

Ông lão cười nhẹ:

- Ta hiểu lẽ luật của Bách lan động nên mới đích thân tới đây. Hai người còn trẻ lại có thể song đấu ngang ngửa với hai vị hộ pháp của ta, thật đáng khen. Nhưng ta đã đến đây, thì Bách lan động không tiếp kiến cũng không được.

Ông ta ra lệnh:

- Đưa bái thiệp của ta cho chúng mang về trình song tiên.

Một trong bốn người đứng phía sau lão hoàng bào bước ra, tiến lại hai cô gái, còn cách xa độ hai hơn trượng rút bì thư trong áo ra và nói:

- Xin tiếp nhận.

Phong bì mỏng manh, từ tay gã bay từ từ lên cao và từ từ bay về phía hai cô gái. Trong thung lũng gió núi xoay vần, phải là tay có nội lực hùng hậu mới có thể điều khiển chiếc bì thư nhẹ nhàng bay từ từ như vậy. Cô gái áo tím đưa mắt nhìn cô gái áo hồng, và hình như cô gái áo hồng đồng ý, cô gái áo tím vận công lực đón lấy.

Cô gái áo hồng:

- Các người là những người có võ công phi phàm, lai lịch không nhỏ. Hai ta đồng ý đem bái thiệp về Bách lan động cho sư phụ.

- Nói với sư phụ các người sáng mai chúng ta đến bái kiến.

Hai cô gái nói xong, phi thân đi ngay. Họ vừa quay lưng, khuất trong rừng, một trong bốn người đứng phía sau lão hoàng bào cúi ra phía sau. Hai con chim ưng nhốt trong cái lồng đặt sau chân gã vỗ cánh bay lên cao. Tích Nhân nghĩ hai đệ tử song yêu không thể nào biết mình bị theo dõi như vậy. Nơi họ đứng rất gần thác nước, nên nhóm người lão hoàng bào cười nói không dùng nội lực, Tích Nhân không thể nghe họ nói những gì với nhau.

Hai con chim ưng bay được một lúc, nhóm người lão hoàng bào dùng khinh công đi ngay. Đợi họ đi giây lâu, Tích Nhân cũng rời chỗ nấp.

Đã hiểu rõ đường lên Bách lan động, Tích Nhân chống cây đũa tiên đi theo. Tin tưởng nhóm người của lão hoàng bào phải tìm nơi nào đó trên đường đi làm chỗ nghỉ ngơi chờ hẹn vào ngày mai với song yêu, muốn gặp để tìm hiểu họ là ai, không cần phải vội vã để gây nghi kỵ.

Đúng như Tích Nhân nghĩ, khi gần đến chân núi song yêu đang ẩn cư, đã thấy ẩn hiện trước mặt ba bốn tấm lều vải. Muốn gặp họ nên Tích Nhân vẫn tiến tới, chỉ làm cho đôi chân nặng nề hơn một chút, chống cây gậy xuống đường mạnh hơn để che dấu bớt võ công của mình.

Tích Nhân còn cách bờ suối chảy băng ngang lối mòn vài chục trượng, một người trong rừng bước ra, nhìn Tích Nhân từ đầu xuống chân:

- Đứng lại! Người là ai đến nơi đây có việc gì?

Tích Nhân cau mày:

- Nơi này rừng núi mênh mông, cảnh sắc tuyệt vời. Tại hạ là người vân cảnh. Các hạ cũng không phải là chủ nhân nơi đây. Tình cờ gặp nhau lại có thái độ tra hỏi như vậy hay sao?

Người trung niên cả cười:

- Hay cho tiểu tử ngông cuồng! Nếu biết chúng ta là ai người đã chẳng dám thốt ra những lời vô lễ như vậy.

Tích Nhân lắc đầu, ngạo nghễ:

- Các người là ai? Hoàng đế nhà Minh? Vân Nam vương? Vua Đại Việt? Trong chỗ đất trời này ai cũng như ai mà thôi. Mỗi chút mỗi thị uy quyền không phải là thái độ của bậc trưởng giả. Ta có thể lặn lội đến nơi hoang dã này đã không sợ hùm beo, rắn rết thì có việc gì phải sợ? Phải ngại? Nếu các hạ không tránh đường, tại hạ đành thất lễ.

Trung niên quát:

- Ta thấy ngươi còn trẻ nên không muốn giết người. Hãy đi đâu thì đi, quay trở lại ngay, tiến tới nửa bước người sẽ chết ngay tức khắc.

- Sĩ khả sát bất khả nhục. Xin mời!

Tích Nhân vừa nói vừa tiến tới. Trung niên hừ một tiếng, không cần lấy thế, hai tay nắm thành quyền tung ra theo thế mãnh cung xạ tiễn, quyền lực như hai cây trùy đồng phóng thẳng vào mặt và ngực Tích Nhân. Thấy Tích Nhân còn trẻ, nghe bước chân nặng nề, trung niên ý y cho rằng chỉ một đòn quyền phục hồ tầm thường nhưng với công lực của mình là có thể đánh ngã ngay. Không ngờ hai tay Tích Nhân cũng nắm thành quyền tức thời tung ra y như thế quyền của trung niên. Quyền chọi lấy quyền. Bốn quyền đụng nhau, trung niên cảm thấy hai tay quyền của mình như đụng phải một nắm bông, nhưng tức thời một sức đẩy thật mạnh bung ra làm cả hai cánh tay tê chồn, vội vàng phóng ra sau.

Biết thanh niên trước mặt không phải là kẻ tầm thường, trung niên cười gằn:

- Thì ra ngươi cũng có chút ít công phu. Ta đã đánh giá lầm.

Gã rút kiếm, lưỡi kiếm ánh sáng lập loè. Chiã mũi kiếm tới trước, lưỡi kiếm đưa ngược lên. Hất hàm:

- Xin lãnh giáo.

Tích Nhân quơ cây đằng tiên một vòng, chống lại xuống đất:

- Không thù không oán lại muốn giết người hay sao? Muốn gì cứ tự nhiên.

- Ta không khách sáo.

Tích Nhân tỏ vẻ miễn cưỡng không muốn ra tay, nhưng trung niên nhận thấy thế đứng kín đáo vô cùng. Trong lúc hai bên giằng co, cô gái áo trắng từ phía bờ suối xuất hiện, cô ta quay nhìn rồi hỏi vọng:

- Từ tướng quân! Việc gì vậy?

- Thưa công chúa, tiểu tử này không biết từ đâu tới, tiểu nhân cản lại.

- Đây là đường lên Bách lan động. Có thể là người của song tiên. Cản trở làm gì?

- Bách Lan động tuyệt đối không có nam nhân.

Cô gái tha thướt tiến lại. Đã thấy cô gái áo trắng xinh đẹp đứng bên lão hoàng bào từ trước, nhưng khi cô ta đến gần như bây giờ Tích Nhân mới thấy cô ta xinh đẹp lạ thường. Nhìn cô ta, Tích Nhân chẳng dám thăm so sánh với bất cứ người yêu nào của mình.

Cô gái đến nơi, nhẹ nhàng:

- Từ tướng quân thu kiếm lại đi.

Trung niên được gọi là Từ tướng quân, vội thu kiếm cho vào bao. Cô gái nhìn Tích Nhân:

- Công tử là ai? Đến đây có việc gì?

- Tại hạ họ Lê? Vốn thích rừng núi, cảnh đẹp thiên nhiên nên đi ngoạn cảnh. Trời gần tối, tìm chỗ nghỉ chân thì bị cản lại, buộc phải đi nơi khác. Tại hạ vốn tính ngông cuồng, thà chết chứ không để bị ai bức bách.

Cô gái:

- Thì ra Lê công tử. Ta thay mặt phụ thân xin lỗi Lê công tử. Chúng ta đang có lều trại nếu công tử không ngại có thể mời nghỉ đêm với chúng tôi.

Người họ Từ kêu lên:

- Cứu công chúa!

Tích Nhân cười:

- Tại hạ vốn là người thảo dã.. gần gũi với bậc vương giả, quyền quý chỉ sợ có điều thất thổ, mạo phạm. Xin đa tạ mỹ ý. Quý vị đã không muốn tại hạ đi tới đường này, thì tại hạ tìm đường khác vậy.

Tích Nhân nói rồi, không đợi cô gái nói gì thêm, xoay lưng đi ngay.

Tích Nhân đi, trong lòng mong được mời giữ nữa, nhưng cô gái không mời thêm, không cản trở. Đi trở lại một đoạn Tích Nhân dùng khinh công băng lên phía tây, phía đầu suối.

Đến một cây thông lớn mọc trơ trọi giữa một bãi cỏ, Tích Nhân dừng chân, phát một vùng cỏ gom lại dưới gốc làm chỗ nằm, kiếm một mớ củi khô chất thành đống, sau đó mới dùng khinh công đi tìm thịt rừng. Với đôi tai có thể nghe từng chiếc lá rơi, nhưng lượn quanh một vùng thật rộng, Tích Nhân cũng không thể phát hiện có con thú nhỏ nào. Trời đã tối, Tích Nhân quyết định ngủ đói một đêm. Quay trở lại gốc thông, lại thấy đống củi của mình đang cháy, và nữ lang áo trắng đang chăm chú nướng một đùi nai thơm phức.

Tích Nhân dừng chân, cô gái áo trắng không quay lại:

- Biết Lê công tử đang đói, và cả khu vực này mấy con chim ưng đã săn, đã đuổi thú rừng chạy cả nên tiểu muội mạo muội đến mời Lê công tử dùng tạm thịt nai, phụ thân tiểu muội cũng gởi Lê công tử một bầu rượu nhạt, gọi là tạ lỗi Từ tướng quân đã cản trở đường đi.
- Không hiểu tại hạ tu từ kiếp nào mà được một công chúa càng vàng lá ngọc như cô nương hạ cố.
- Nếu tiểu muội là công chúa cành vàng lá ngọc thì đã không lặn lội đến chỗ hoang sơn thảo dã này.
- Tại hạ thật không hiểu. Qua danh xưng công chúa, tướng quân.. lão nhân gia phải là vị hoàng đế, đại vương..
- Trên đời cũng có những vị hoàng đế, đại vương thất quốc, phải bôn ba xuôi ngược tìm cách quang phục giang sơn.
- Nếu vậy đi nữa thì cũng là một ông vua, một triều đình. Cô nương không phải là người Đại Việt, thì hẳn là..
- Công tử đoán là ai? Ồ! Thịt đã chín, nếu công tử không ngại tiểu muội có bỏ chút thuốc độc thì mời công tử dùng với tiểu muội.

Cô gái nhắc đùi nai ra khỏi ngọn lửa, để lên chiếc khay đồng bên cạnh, quay mặt lại. Trong ánh lửa bập bùng, khuôn mặt cô gái trắng hồng, đôi mắt long lanh, nửa đùa nửa thật, duyên dáng xinh đẹp tuyệt trần.

Tích Nhân mỉm cười:

- Được một người xinh đẹp như cô nương mời ăn, dù là đoạn trường tán, hạt đỉnh hồng..tại hạ cũng không từ chối.

Ngồi xuống bên chiếc khăn, Tích Nhân rút lưỡi trủy thủ, cắt một miếng thịt:

- Nếu cô nương không ngại trủy thủ của tại hạ có độc.. thì xin mời cô nương.

Nhìn thấy lưỡi trủy thủ thân năm sắc của Tích Nhân, cô gái cau đôi mày liễu, nhưng vẫn nhẹ nhàng:

- Công tử dù không muốn hạ độc, nhưng lưỡi trủy thủ cũng đã làm cho miếng thịt có độc.
- Tại hạ lượn lưỡi trủy thủ này cách đây mấy năm. Từ đó đến nay dùng nó cắt thịt, làm cá, gọt vỏ trái cây hàng ngày chưa thấy có độc gì cả. Nếu cô nương ngại, tại hạ xin thất lễ.

Tích Nhân găm miếng thịt đưa lên miệng cắn một miếng lớn, vừa ăn, vừa khen:

- Tại hạ chưa từng ăn miếng thịt nào nướng khéo, vừa mềm, vừa thơm.. như thế này?

Cô gái đưa bầu rượu:

- Ăn thịt không thể thiếu rượu!

Tích Nhân cầm bầu rượu tu một miếng, lại khen:

- Rượu của bậc trưởng giả, quý nhân dùng đúng là rất khác xa rượu nơi trà lầu, tửu quán.

Cô gái nhìn Tích Nhân ăn, nhìn băng quơ ánh lửa mà không dám đụng tay lên miếng thịt nào đã được Tích Nhân cắt ra nhiều miếng nhỏ trên chiếc khay cô ta mang theo.

Tích Nhân ăn vài miếng thịt, uống vài hớp rượu rồi lại xin lỗi:

- Tại hạ vốn người thảo dã, ham ăn, háu đói nên vô lễ. Cô nương là bậc quyền quý nhưng cũng lẫn lộn giang hồ, chiếc trâm thông thiên tề trên mái tóc cô nương có thể thử độc. Nếu cô nương có lòng chiếu cố, cùng ăn với tại hạ có thể kiểm soát xem thịt có độc hay không kia mà!

Cô gái cười:

- Tiểu muội biết thịt không độc, công tử chưa biết tiểu muội là ai. Sao lại hạ độc? Nhưng lưỡi ngũ độc thần trụ thủ đã làm tiểu muội không thể không sợ. Mọi người đi lại trên giang hồ, ai thấy nó cũng sợ. Tiểu muội lại là nữ nhân. Nữ nhân hay cả sợ.

-Ồ! thì ra lưỡi trụ thủ của tại hạ lại có cái tên khó nghe như vậy. Nếu tại hạ biết đã không dùng nữa chiếc đùi nai làm cô nương lo ngại. Tại hạ bảo đảm với cô nương trụ thủ hoàn toàn không độc. Nếu nó có độc tại hạ đã chết lâu rồi. Cô nương có thể tin, thì tại hạ xin hân hạnh mời cô nương một miếng. Dù đây là thịt cô nương ban cho.

Tích Nhân xoay tay dùng thuật lẳng không nhiếp vật chớp lấy một nhánh cây, lấy trụ thủ gọt sơ làm một cây xiên nhỏ, ghim một miếng thịt đưa cho cô gái:

- Nếu cô nương không còn sợ nữa xin dùng cùng tại hạ.

Cô gái đưa bàn tay trắng nuốt đón lấy cây xiên, nhưng bàn tay của cô ta chưa đụng tới, thì một tiếng rắc nhỏ vang lên, cây xiên gãy làm hai, miếng thịt rơi xuống đất.

Cô gái kêu lên:

-Ồ! tiểu muội chẳng có phước được dùng..

Tích Nhân không ngờ cô gái xử dụng kinh lực khéo léo bẻ cây xiên như vậy dễ từ chối. Nên cũng không kịp xử dụng công lực để bảo vệ, đành cười:

- Tại hạ có lẽ cũng không có phước để được mời cô nương.

- Tiểu muội cũng còn rất no. Công tử không phải quan tâm. Nhìn công tử ăn ngon là tiểu muội cũng đã thấy no rồi.

- Tại hạ chỉ còn cách đa tạ mỹ ý.

Tích Nhân ăn thêm vài miếng thịt, uống thêm vài hớp rượu, rồi lấy khăn lau miệng:

- Nếu ngày nào tại hạ cũng được ăn ngon như thế này thì chẳng còn có gì ao ước nữa.

Cô gái:

- Với nhân phẩm và võ công như công tử làm nên sự nghiệp to lớn, quyền cao chức trọng, kẻ hầu người hạ cũng trong tầm tay huống chi là một miếng thịt rừng thô sơ. Chỉ có điều không biết chí công tử như thế nào?

Tích Nhân thở dài:

- Tại hạ vốn con cháu trung thần triều đại nhà Trần. Đất nước thay ngôi đổi chủ, chẳng thể làm được gì nên lấy thú ngao du sơn thủy làm vui.

- Thì ra công tử là người Đại Việt. Nhưng công tử không nhuộm răng ăn trầu, làm tiểu muội tưởng là người Minh. Đúng như gia gia tiểu muội nói Đại Việt tuy nhỏ, nhưng nhân tài, võ công thời nào cũng đáng sợ.

- Nói đến võ công Đại Việt thời nay phải nói đến Nhất Tiên, Nhất Ẩn, Nhị Quái, Tam Đạo, Song Yêu... nhiều người nữa mà tại hạ kiến văn thô lậu không biết tới. Còn tại hạ chỉ biết chút đỉnh phòng thân để ngao du không bị người ức hiếp, thú dữ đe dọa mà thôi.

- Biết chút đỉnh mà có thể làm cho hai tay quyền của Từ Thiên Hậu tê chồn hay sao?

- Trình Giáo Kim năm xưa có ba búa. Tại hạ may mắn có sức mạnh lúc đầu. Nếu cô nương không xuất hiện kịp, bây giờ sợ đã phơi thây hoang dã.

Cô gái cười thành tiếng:

- Công tử nói dối y như thật.

Tích Nhân thăm dò:

- Cô nương là cửu công chúa, không hiểu lệnh tôn ông là hoàng đế nước nào?

Cô gái thở dài:

- Thân phụ.. cả đời bôn ba, vẫn là ông vua thất quốc.

Cô ta nhìn Tích Nhân với đôi mắt tha thiết, gổ đá cũng phải cúi đầu:

- Hoàng phụ đang lặn lội khắp nơi chiêu hiền đãi sĩ giúp người phục hồi sự nghiệp tổ tiên. Nếu được một người như công tử bằng lòng giúp đỡ. Tiểu muội tin tưởng hoài vọng cả đời của người có thể thành công. Và công tử, một người đã mang tài năng như vậy chẳng lẽ không có lòng tiến thủ, cam tâm làm người rưng rú hay sao? Nếu công tử vui lòng đến gặp phụ thân, tiểu muội rất mừng từ nay sẽ thường xuyên được gặp công tử.

- Đa tạ mỹ ý của cô nương. Thường xuyên được gặp gỡ chuyện trò với một mỹ nhân như cô nương là điều vinh hạnh vô cùng cho tại hạ. Nhưng làm người hạt nội mây ngàn lại là chí của tại hạ.

Cô gái:

- Tiểu muội cũng không dám nài ép công tử, nhưng mong qua đêm nay. Sau khi suy nghĩ một đêm công tử sẽ đổi ý. Tiểu muội đành về thưa với thân phụ nhiệm vụ người giao phó không hoàn thành được.

Cô gái đứng lên. Tích Nhân cũng đứng lên:

- Xin cung tiễn cô nương.

- Ngày mai tiểu muội cùng phụ thân sẽ đợi chờ để được đón tiếp công tử.

- Tại hạ sẽ đến bái tạ. Không hiểu xưng hô với lệnh tôn như thế nào?

- Mọi người gọi phụ thân là Đoàn hoàng gia.

- Ồ! Thì ra tại hạ thô lậu cho nên không sớm đoán ra.

- Xin chào.

Cô gái nói xong như làn mây trắng tà tà rời xa.

Cô gái đi, Tích Nhân lấy viên hùng hoàn châu ngậm vào miệng vận công. Khi nhả ra viên hùng hoàn châu biến sắc, nhưng không hiểu cô gái đã dùng thứ độc gì. Nếu không có viên hùng hoàn châu, Tích Nhân không thể nào biết mình trúng độc vì nó không gây ảnh hưởng nào. Có thể là một loại độc mãn tính. Nhớ đến hoàn cảnh Đoàn Nhã Lan, nhớ đến ngày mình bị Bế Thiệu bắt cóc, Thu Hà đang bị làm con tin, Tích Nhân cảm thấy chán ghét, cảm hận lão họ Đoàn vô cùng, nằm xuống đóng cỏ, nhắm mắt nghĩ cách đối phó.

Trời chưa sáng Tích Nhân rời cội thông già, và khi ánh sáng ban mai chan hòa trên đầu cây ngọn cỏ, từ một bờ suối vắng, Tích Nhân chống cây gậy mây bao da rắn nhắm Bách Lan động đi tới. Khi đến vùng trận thế vào Bách lan động, hết xuyên qua gốc cây này, hòn đá kia, đi tới, lúc đi lui, hơn giờ sau lọt vào một thung lũng nhỏ và liền có cảm tưởng như lọt vào tiên cảnh. Khắp cả một vùng sức nức hương hoa, muôn ngàn đóa hoa lan khoe nở khắp nơi, muôn màu, muôn sắc. Trong giữa vùng thung lũng thơm ngát hương lan là ba căn nhà sàn cất bằng gỗ rất lớn, và trước căn nhà gỗ này, bảy tám tên cao thủ của lão họ Đoàn đang đứng gác. Tích Nhân nhắm căn nhà giữa đi tới, cất tiếng ngậm nhẹ:

Vân tưởng y thường, hoa tưởng dung

Xuân phong phát hạm lộ hoa nồng

Nhược phi Quân- ngọc sơn đầu kiến

Hội hướng dao đài nguyệt hạ phùng..

Mấy câu thơ đã có hiệu quả nhanh chóng. Trong căn nhà gỗ, hai bóng người như hai làn mây bay ra. Họ dừng chân cách Tích Nhân hơn trượng. Đó là hai nữ nhân không thể đoán tuổi tác và trên đời khó có nữ

nhân nào xinh đẹp, phong tư như họ. Cả hai trông giống nhau như khuôn đúc, một mặc xiêm vàng, một mặc xiêm trắng. Trong rừng hoa lan muôn sắc, họ như hai đoá hoa sống động, rực rỡ một vùng. Hai nữ nhân nhìn Tích Nhân chăm chăm, làm Tích Nhân cũng cảm thấy nhột nhạt. Đoán hai người đàn bà là song yêu, Tích Nhân cũng không ngờ họ có phong tư không chút gì có vẻ đầy dâm ác như đã nghe. Giấy lát nữ nhân áo vàng, quắc mắt, quát hỏi:

- Người là ai?

Tích Nhân vái chào:

- Vãn bối vâng lệnh sư phụ đến phó ước.

Song yêu cau mày chưa nói gì, trong nhà có tiếng lão họ Đoàn:

- Người đến là ai, song tiên vội vàng đón tiếp, nhất định chẳng phải kẻ tầm thường.

Theo sau cha con lão họ Đoàn, những cao thủ của lão bước ra. Bốn đệ tử của song yêu cũng bước ra, nhanh chân đến đứng sau lưng hai bà. Tích Nhân nhìn qua sáu thấy trò song yêu không khỏi bàng hoàng. Sáu người đứng bên nhau không khác gì sáu cụm hoa lan, mỗi người mỗi vẻ. Cô gái họ Đoàn rất xinh, so với thấy trò song yêu hình như lu mờ hẳn.

Cô gái bên cạnh lão họ Đoàn, thấy Tích Nhân buột miệng:

- Thì ra là người!

Lão họ Đoàn cả cười:

- Thì ra người mà song tiên phải bỏ cả ta vội vàng đón tiếp lại là gã thanh niên vô danh này.

Nữ nhân áo vàng:

- Xin lỗi đã thất lễ với hoàng gia, nhưng đã là người thay mặt lão thất phu đó, thì cũng không phải tầm thường.

Bà ta cau mày liễu hỏi Tích Nhân:

- Người có gì chứng minh có thể đại diện cho lão .. thất phu đó?

Tích Nhân bấy giờ mới nhớ phong thư của Nhất Ẩn, vội vàng:

- Có thư của sư phụ.

Tích Nhân lấy phong thư, vận công đưa nó bay từ từ qua phía song yêu.

Nữ nhân áo vàng, giơ tay đón lấy, và mở ra, người đàn bà áo trắng cũng nhích gần lại ghé mắt đọc qua. Không hiểu trong thư Nhất Ẩn nói gì, Tích Nhân thấy song yêu có vẻ xúc động. Người áo trắng kêu nhỏ:

- Tỷ tỷ..

Đôi mắt nhìn nữ nhân áo vàng tha thiết.

Nữ nhân áo vàng thần thờ xa vắng:

- Người.. người..?

Nữ nhân áo trắng cúi đầu:

- Muội nghĩ chị em chúng ta đã thực sự chờ đợi điều gì, thì bây giờ cũng nên là lúc..

Nữ nhân áo vàng bỏ thư vào áo, xây lại lão hoàng gia:

- Bách Lan Cốc đã mười năm chờ đợi cuộc ước hẹn này. Kẻ thù đã y ước. Vì thế không còn thời gian để nghĩ tới lời mời của hoàng gia và cũng không dám mời hoàng gia lưu lại.

Lão Đoàn hoàng gia cau mày, rồi cả cười:

- Ta cần nhân tài như khát nước, nhưng chưa bao giờ đích thân đi mời như hôm nay. Vì Hoàng Lan! Người chẳng chút nể tình?

Nữ nhân áo vàng:

- Chị em chúng ta xưa nay chưa bao giờ có ý muốn rời Bách Lan Cốc. Cũng chưa bao giờ muốn chịu sự sai khiến của ai. Sự ưu ái của hoàng gia xin cảm ơn. Nhưng không thể nào tiếp nhận.

Hai lão già đứng sau lưng lão họ Đoàn bước ra, ngạo nghễ:

- Trên đời này không ai có thể không tuân lời Đoàn hoàng gia của chúng ta. Hoàng gia đã tận lễ mà các người còn ngoan cố, thì Bách Lan Cốc này các người cũng không thể ở được. Không nơi nào trong trời đất này các người có thể ở được.

Người đàn bà áo vàng, cười khẩy:

- Đoàn Hán Thiên! Người muốn dùng vũ lực?

Lão Đoàn Hán Thiên:

- Ta rất trọng hai nhà người nên đích thân xuống Nam. Nếu ta không được sự vị nể nào, ta có thể can thiệp hạ hôm nay, nhưng không thể nào cản trở chúng trong nay mai. Vì thế ta cũng lo âu cho Bách lan cốc xinh đẹp này không biết sẽ ra sao?

Song yêu tức giận chưa kịp nói gì thì một cô đệ tử của song yêu:

- Lão đe dọa chúng ta? Hừ! Chúng ta chẳng sợ đâu! Bọn đàn ông thú vị các người mới tới nơi ta đã muốn đuổi đi rồi! Hãy đi ngay đi.

Người đàn bà áo trắng:

- Tiểu Thanh! Không được vô lễ.

Cô gái bị mắng cảm môi, vừa sợ sệt vừa tỏ sự tức giận.

Người đàn bà áo trắng:

- Đoàn Hán Thiên, Người coi thường Bách lan cốc chúng ta quá. Hôm nay bọn người không đi, chúng ta đành phải thất lễ vậy.

Bà ta đưa mắt nhìn người áo vàng. Cả hai nhất tề phóng về phía sau mấy bước. Bốn cô đệ tử cũng tức thì sắp thành một hàng chuẩn bị đối địch.

Lão hoàng bào vuốt râu, đưa mắt nhìn chung quanh, chắc lưỡi:

- Một nơi thế ngoại như thế này, bao nhiêu người quần đấu sẽ tiêu hủy tất cả thật đáng tiếc. Thôi thì ta có điều kiện như thế này, hai người có thể chấp nhận không?

- Điều kiện gì?

- Ta phá lệ, đích thân ra tay tỷ thí với hai người. Nếu hai người thua, phải theo làm hộ pháp cho ta.

Người đàn bà mặc áo vàng, tức Vi Hoàng Lan cau đôi mày liễu:

- Ta chấp nhận, nhưng người cũng phải chấp nhận điều kiện của ta.

- Cứ nói.

- Hôm nay, để chúng ta giải quyết cuộc ước hẹn năm xưa với gã tiểu tử này. Ba ngày sau chúng ta tỷ đấu với người.

Lão Đoàn Hán Thiên:

- Vì thật tình kính ngưỡng võ công của chị em người. Ta chấp nhận. Nhưng giải quyết một gã tiểu tử có cần phải làm cho ta chờ đợi đến ba ngày hay không? Ta hẹn người ngày mai vậy. Đó là thời gian ta có thể nhân nhượng.

Tích Nhân khi biết đích xác lão hoàng bào là người cho thuộc hạ đi khắp nơi tìm kiếm võ công bí kíp ở Đại Việt, gieo rắc tang thương không biết bao nhiêu gia đình, trong đó có gia đình Nhã Lan, đã bắt cóc Thu

Hà để đòi Đàng tiên bí kíp của mình, và hiện lão đang ở trước mặt tỏ vẻ đầy tự hào kiêu ngạo, không dừng được tiến lên, cười khẩy:

- Hai vị tiền bối Bách lan cốc vì ta mà phải dời ngày hẹn ước ta thấy mình có tội đã tới không đúng lúc, lại thấy bọn người hạ mực vô nhân quá, nên ta cũng muốn xem võ công của các người như thế nào. Sao? Người dám cùng ta tỷ thí không?

Lão Đoàn Hán Thiên quát mồm:

- Cái gì? Người đòi tỷ thí với ta?

- Vâng, ta muốn xem võ công của người thế nào. Không biết người tài giỏi đến đâu, nhưng cái kiêu ngạo của người làm ta không chịu được.

Nhóm người sau lưng lão tên nào cũng tức giận, có kẻ quát lớn:

- Tên tiểu tử ngông cuồng.

Tích Nhân xử dụng thiên ưng phi đằng, nhắc mình lên cao cả trượng, tà tà bay ra bìa rừng, đáp xuống một cành cây to, ngạo nghễ:

- Lão Đoàn tặc kia! Ở đây nơi nào cũng đầy hoa quý, người nếu tự lượng có thể thắng ta. Hãy theo ta ra ngoài tìm chỗ trống quyết đấu. Ta cả quyết người không phải là đối thủ của hai vị Vi tiền bối.

Nhìn thân ảnh kỳ dị của Tích Nhân, Đoàn Hán Thiên biết Tích Nhân võ công rất cao, thuộc hạ của mình không ai bằng, tức giận, chưa biết thể hiện thế nào, có thể hạ mình để tỷ đấu với một người trẻ tuổi và vô danh như Tích Nhân không, thì hai lão già hộ pháp và bốn tên hầu tướng của lão kẻ gầm, người hét cùng phóng mình lên, đuổi theo. Khi đón lão họ Đoàn, Song yêu tạm giải trận thế trong rừng, sau đó đóng lại. Điều này lão họ Đoàn không biết, bọn tùy tướng của lão lại càng không biết. Tích Nhân là người đến sau, biết trận âm dương bố trí trong rừng huyền diệu vô cùng, khi thấy bọn tùy tùng của Hán Thiên đuổi theo, liền tà tà thân pháp bay sang cây thông to cách mấy trượng. Đứng đợi. Sáu tên cao thủ hữu hạng này khi lọt vào vùng ảnh hưởng của trận thế, liền thấy bốn phương mờ mịt, phong vũ tứ bề chẳng biết đâu là đâu. Bình thường, Tích Nhân muốn chế ngự số cao thủ này cũng không phải dễ, nhưng trong lúc chúng bối rối, hoang mang, như người mù Tích Nhân lại hiểu biến hóa của trận thế và ra tay nhanh nhẹn vô cùng, nên chỉ trong chớp mắt, hai lão già và bốn tên hầu tướng đều bị cây gậy trong tay Tích Nhân tung ra điểm huyết ngã nhào xuống đất. Bên ngoài, mọi người đều nhìn thấy rõ ràng, ngoài song yêu và các đệ tử của bà, bọn Đoàn Hán Thiên không hiểu vì sao những cao thủ của họ chỉ trong nháy mắt bị Tích Nhân kìm chế dễ dàng như vậy! Sau khi khống chế sáu tên cao thủ thượng thặng của Đoàn Hán Thiên, Tích Nhân hạ mình xuống đất, nhanh nhẹn tay bốc, chân đá cho chúng nằm chồng lên nhau và cũng vừa đẩy một hòn đá dưới đất sang bên. Lão họ Đoàn sau giây lát bất ngờ đến bất động cũng đã lướt mình tới nơi. Tích Nhân ngồi lên mình sáu tên cao thủ mới chết thành đồng mỉm cười với lão:

- Bây giờ ta không nghĩ người chê ta không xứng tỷ thí với người. Và ta nghĩ nếu người không ngoan ngoãn rời khỏi Bách lan cốc, trả lại sự bình yên ở đây ngay. Có lẽ vài khắc chỉ người là người duy nhất có thể nhanh chân chạy thoát mà thôi.

Sáu tay cao thủ thượng thặng của mình đã bị hạ, một cách kỳ quái, chưa hiểu nguyên do. Nhìn lại thực lực, Đoàn Hán Thiên thấy rõ, nếu lão ra tay đánh Tích Nhân ngàn chiêu cũng chưa chắc thắng. Thời gian đó, số người theo lão còn lại, trong đó có con gái lão, dù nhiều, nhưng không thể nào cự lại song yêu và bốn đệ tử Bách lan cốc. Lão phấn hận, nhìn Tích Nhân như muốn ăn tươi nuốt sống mới hả lòng. Cuối cùng lão cười lớn đầy phẫn hận:

- Hay! Hay!..Hay cho tiểu tử. Người có thể bắt chết ta hôm nay, thì mạng sống của người coi như cũng không còn bao nhiêu ngày nữa. Bách lan cốc này biến thành hoang dã cũng không còn bao lâu nữa.

Không quan tâm tới những cao thủ đã bị Tích Nhân kìm chế, lão kéo con gái rảo bước đi ngay. Bọn hộ tòng cũng nhanh nhẹn chạy theo lão chủ.

Đoàn Hán Thiên đi khuất, Tích Nhân đứng lên cung tay với song yêu:

- Xin nhị vị tiên bối tha lỗi đã mạo phạm, tự chuyên lợi dụng trận thế trong rừng khuất phục đám họ Đoàn. Sáu tên cao thủ này xin tiên bối phát lạc.

Bà Vi Hoàng Lan cười nhẹ:

- Lão họ Lý đào luyện một người quyền biến như ngươi thật chúng ta không bằng. Lâu nay chúng ta cũng không muốn lạm sát. Ngươi có thể phóng sanh làm phước.

- Bọn chúng võ công rất cao, nếu theo lão họ Đoàn sẽ giúp lão làm ác hơn nữa. Tiểu tử xin phép nhị vị tiên tử kiểm chế chúng một thời gian.

Tích Nhân đá từng tên nằm ngửa lên đất, vung gậy điểm mạnh một số huyết đạo. Khi tất cả bọn chúng lồm cồm chỗi tay đứng lên, Tích Nhân tuyên bố:

- Ta không giết, cũng không phế bỏ võ công của các ngươi. Thuật thái âm phân cân tán khí của ta chỉ làm cho các ngươi tạm thời mất công lực trong thời gian chín tháng. Trong thời gian này, các ngươi phải sống một đời sống thật bình thường, không luyện công, không làm việc gì rán sức, công lực sẽ dần dần hồi phục. Các ngươi có thể đi đi.

Tưởng chừng phạt nhẹ như vậy hai lão hộ pháp và bốn tên hầu tướng sẽ cảm kích, không ngờ tên nào cũng long cặp mắt đầy căm hờn nhìn Tích Nhân, cùng hét lên một tiếng rút đao ngắn trong mình phóng tới. Công lực không còn, chúng ra tay bất ngờ, nhưng với thân thủ như Tích Nhân thì làm sao xâm phạm được. Không ngờ, Tích Nhân lách mình tránh, chúng tự đâm lẫn nhau. Nhắm ngay tim nhau mà đâm, không nhân nhượng, cũng không ai né tránh. Cả sáu tên, thành ba cặp ôm nhau ngã xuống cỏ, dây dưa giằng lết rồi tắt thở.

Bà Vi Hoàng Lan thở dài:

- Lão Hán Thiên khổng chế thủ hạ tàn độc thật!

Tích Nhân bối rối:

- Nếu biết chúng tự ái đến như vậy, tại hạ để cho chúng ra đi.

Bà Vi Hoàng Lan:

- Ngươi không phải tự trách. Bọn chúng không tự tử, lão họ Đoàn cũng không tha mạng cho chúng. Xác bọn chúng để đấy cho đệ tử và mấy con gấu của ta tới dọn dẹp. Chúng ta cần tranh thủ thời gian thực hiện cuộc hẹn ước với Lý lão đầu.

Bà dẫn bốn cô đệ tử:

- Đem chúng chôn cất. Bố trí lại trận thế. Trong thời gian ta và nhị sư phụ bế quan trao đổi võ công, nếu lão họ Đoàn trở lại vào bí động ẩn tránh. Cẩn sinh cường.

Bà ta không đợi Tích Nhân trả lời vội bước đi ngay. Người đàn bà áo trắng tỏ vẻ thân thiện hơn:

- Ngươi theo hai chúng ta.

- Văn bối xin tuân mạng.

Song yêu kẻ trước người sau, bước chân vô cùng tha thướt nhẹ nhàng, ẻo lả, nhưng nhanh nhẹn khôn cùng. Từ lâu nghe tiếng song yêu âm ác tột cùng, không ngờ cả hai lại có cốt cách phi thường làm cho Tích Nhân đi theo họ mà lòng rất phân vân.

Song yêu theo con đường mòn nhỏ quanh lên sườn núi. Một lúc sau đến một miệng hố nhỏ như cái giếng, bà ta không nói không rằng thả rơi thân mình xuống bên dưới. Người đàn bà áo trắng đi sau xây lại:

- Chỉ sâu khoảng ba trượng. Ngươi cần nhớ mà xử dụng công lực.

Sau khi bà áo trắng gieo mình xuống hố. Tích Nhân ngẩn ngừ giây lát rồi cũng phóng xuống theo. Khi đặt chân xuống mặt đá bên dưới, chung quanh tối đen và bên trên bỗng nghe tiếng rung rinh và bóng tối càng thêm dày đặc. Tưởng mình bị song yêu lừa nhốt trong lòng núi, Tích Nhân cảm thấy tức giận, chưa biết

phản ứng ra sao, lại nghe tiếng vách đá rung chuyển. Giấy lát một cánh cửa mở rộng, bên trong ánh sáng dịu dịu chiếu ra và tiếng bà Vi Hoàng Lan:

- Hãy vào đây.

Tích Nhân bấy giờ cảm nhận phải đề phòng, vận công hộ thể. Từ từ bước vào. Qua một con hầm độ bốn năm thước, Tích Nhân lọt vào một căn phòng rộng lớn, những cây đèn sáp ong đang thấp cội với những hạt minh châu đây đó làm cho căn phòng có ánh sáng mờ mờ tỏ tỏ. Căn phòng cũng không biết song yêu dùng thứ hương hoa gì làm cho nó có mùi thơm quyến rũ. Trong ánh sáng mờ tỏ đó, căn phòng làm cho cặp mắt Tích Nhân phải mở to ra. Chung quanh, hàng chục hình tượng nữ nhân kẻ đứng, người ngồi, duỗi mình trong những tư thế vô cùng khiêu gợi. Xa hơn phía trong, một chiếc giường ngà to rộng, song yêu mỗi người chỉ mặc một giải yếm đào và khi cặp mắt Tích Nhân nhìn tới họ, cả hai cùng nở hai nụ cười vô cùng khiêu gợi. Hai bàn tay bàn tay ngà ngọc của bà Vi Hoàng Lan bấm nhẹ tiếng đàn. Còn người đàn bà thứ hai, môi hồng nhẹ thổi ống tiêu ngọc biếc.

Tiếng bà Vi Hoàng Lan êm ái như tơ rung:

- Chúng ta nổi tiếng giang hồ là những người dâm ác. Lý lão đầu vì thế coi thường chị em ta. Cuộc tỷ thí hôm nay để hoàn thành lời hứa. Hôm nay, nếu lão đến và nghe qua các khúc Vu sơn mãn mãn, mà không động sắc, chị em ta thua, sẽ phải thật sự qui ẩn giang hồ. Nếu lão không kháng cự được thì suốt đời cung phụng chị em ta, dành hạnh phúc tình yêu cho chúng ta trong những tháng ngày còn lại. Người đến đây thay thế lão, thì điều kiện cũng không thay đổi. Chị em ta tự hào xuân sắc đến nay vẫn còn hoa nhường nguyệt thẹn. Người có thua, cũng không đến nỗi thiệt hại gì, nhưng cũng cần phải nói trước cho người biết. Người thua cuộc tỷ thí định lực này, người sẽ không còn tự chủ được. Cuộc đời của người sẽ từ đây thuộc về chúng ta. Người thay thế lão yêu thương chị em chúng ta.

Những lời nói êm ái, nhẹ nhàng của bà Vi Hoàng Lan làm Tích Nhân cảm thấy run lên. Vừa sợ hãi vừa tức giận Nhất Ẩn vô cùng. Ông ta đã là sư thúc tổ mà lừa mình thay thế ứng hẹn điên rồ thế này. Chị em song yêu, đúng là còn xinh đẹp vô cùng, nhưng mình làm sao có thể thuộc về hai người đàn bà tuổi tác như vậy?

Tích Nhân không thể suy nghĩ và oán trách Nhất Ẩn lâu hơn, tiếng đàn, tiếng tiêu đã cất tấu, cảm thấy chân khí kích động, nhộn nhạo ngay, vội vàng ngồi xuống lấy viên hồng hoàng châu ngậm vào miệng, vận dụng thái âm thần công chống chọi.

Công lực song yêu cao thâm khôn lường, Tích Nhân chịu đựng hơn khắc thời gian cảm thấy ảo ảnh xâm nhập, những thân hình ngà ngọc hiện ra nhảy múa trước mắt làm chân khí nhộn nhạo, miệng khô, cổ đắng, trong lòng lo sợ khôn cùng. Nhưng khi nguy hiểm như vậy tiếng đàn tiếng tiêu lại thay đổi âm điệu làm cho Tích Nhân có cơ hội thu liễm tinh thần, xua đuổi ảo giác, tạp niệm và thêm muốn. Tiếp tục vận dụng Thái âm thần công chống chọi.

Cuộc tỷ thí định lực không biết diễn ra trong bao lâu. Khi tiếng đàn đã ngưng, Tích Nhân mở mắt, trong phòng không thấy song yêu. Vừa đứng lên, trên cao, từ trên trần hầm, có một lá thư hồng nhẹ nhàng rơi xuống.

Tích nhân cầm lên đọc: “Hài tử! Anh hùng nan quá mỹ nhân quan là chuyện thường tình xưa nay. Sợ người sau này bị nữ sắc cám dỗ nên Lý đại ca đã nhờ hai ta huấn luyện cho người. Trong phòng, trên bàn ta ngồi, có cuốn Ngọc nữ tổ thư, người dụng tâm đọc qua sẽ giúp người hiểu nhiều những nhu thuật ma mị của phụ nữ và cách định tâm tự chế. Hai ngày qua, hai ta đã giúp người vận dụng tối đa thái âm thần công chống lại tạp niệm, cám dỗ và từ đó cũng làm cho công lực người tăng tiến rất nhiều. Trên bàn, chúng ta cũng có viên bạch lan đơn có hiệu dụng làm cho thân thể sau này không bị mị được ảnh hưởng. Sau khi người đọc thư này dùng thời gian nghiên cứu ngọc nữ tổ thư và

14. Chương 14: Dong Ngựa Bên Nhau

Đúng như Hồng Lan ra lệnh, một giờ sau bốn chị em Hồng Lan gọn ghẽ trong các bộ võ phục hồng, tím, xanh, đen. Vai mang bọc hành lý cũng cùng màu áo, tay cầm kiếm, bao kiếm bằng da cũng được nhuộm theo màu sắc ứng hợp sắc áo sắc quần trở lại Bạch lan hiện. Tích Nhân đứng lên nghinh tiếp, hỏi:

- Chúng ta đi bây giờ?

Bốn cô gái trở mắt nhìn:

- Chẳng lẽ người không muốn đi bây giờ?

Tích Nhân gãi đầu, lúng túng:

- Tại hạ ..tiểu điệt không có ý gì. Vâng, đi ngay bây giờ.

Hắc Lan hỏi:

- Đi đâu?

Hồng Lan cau mày:

- Tiểu hắc! Đi đâu thì hắc đưa đi. Cần gì cứ phải hỏi.

Hắc Lan chau môi:

- Đi đâu, tiểu muội hỏi một chút đã sao? Làm gì cũng không biết.. thì trong lòng đâu hẳn nhiên được. Chúng ta xuống núi, đi bộ hay cỡi ngựa. Nếu đi ngựa thì chúng ta còn phải đi lấy ngựa nữa chứ.

Hồng Lan đưa mắt hỏi Tích Nhân. Tích Nhân nhận thấy bốn cô gái võ công rất cao, nhưng không thể ngày nào cũng dùng khinh công để đi cả trăm dặm, chịu đựng mệt mỏi, chậm rãi:

- Tại hạ .. tiểu điệt đang trên đường qua Diên trì cứu người. Tại hạ.. tiểu điệt.. chưa từng đặt chân đến đó, nhưng tin chắc có đường lộ nên khi ra tới thị trấn chúng ta có thể mua ngựa đi đường để tiết kiệm sức lực.

Hồng Lan hơi cau đôi mày liễu:

- Ta chưa từng ra khỏi Bách lan cốc, nhưng thường nghe sư phụ nói Đại Việt và Vân Nam có thông thương buôn bán, thì hẳn phải có đường chuyên chở, xe ngựa qua lại. Chúng ta không cần mua, mà mang theo ngựa.

Từng nghe Hồng Lan gọi Hắc Lan là tiểu Hắc, Tích Nhân nghĩ có lẽ vì cùng tên Lan, phân biệt nhau bằng chữ lót, nên Thanh Lan được gọi là Tiểu Thanh, Hắc Lan được gọi là Tiểu Hắc và như vậy theo tên lót của họ mà gọi thì dễ hơn, thân mật hơn nên nói:

- Nơi này núi cao chốn chốn, rừng rậm bao la bát ngát. Hồng cô nói chúng ta cũng có nuôi ngựa và có đường mòn có thể cỡi ngựa hay sao?

Hồng Lan gật đầu:

- Sư phụ không những chỉ dạy chúng ta võ công, mà cả cầm kỳ thi họa. Người cũng nói ra giang hồ không thể không biết cỡi ngựa. Ngựa của chúng ta, theo sư phụ nói là giống ngựa rất hiếm quý. Người đã cho lai giống thiên lý mã của Đại Uyển và ngựa hoang trong vùng nên nó có sức phi nhanh của thiên lý mã, có khả năng đi trên đường núi chênh vênh, gành đá và dai sức khôn cùng.

Tích Nhân vui vẻ:

- Nếu vậy, ngựa của chúng ta rất thích hợp cho chuyến đi này.

Hồng Lan:

- Nhưng muốn lấy ngựa, chúng ta cũng phải đi cả chiều nay mới tới nơi. Mà nó lại ở trong một thung lũng thuộc hướng đông nam..i không thuận đường lên Bắc.

Tích Nhân:

- Không sao! Quý sư cô có thể khởi hành. Chậm một buổi, một ngày, nhưng có ngựa chúng ta sẽ bớt mệt nhọc trên con đường vạn lý. Tích Nhân này vốn không thuộc đường hướng. Xin mời quý sư cô đi trước cho.

Hồng cô không nói gì nữa, bước đi ngay. Tích Nhân theo sau Hắc Lan. Khinh công của bốn chị em Hồng cô làm cho Tích Nhân thầm khen ngợi. Con đường mòn từ Bách lan cốc xuống bờ suối trong xanh ở chân núi khoảng hơn dặm. Có lẽ là nơi họ tắm rửa, lấy nước. Vượt qua con suối là rừng rậm, không còn lối mòn

nào, họ phải dùng khinh công và bốn chị em Hồng Lan như bốn con chim nhanh nhẹn phóng từ cây này sang cây khác. Liên tiếp cả giờ mới ra tới một con đường mòn và sau đó với tốc độ đi nhanh như ngựa, họ vượt hết sườn núi này, sang sườn núi khác. Khi trời gần tối mới đến một thung lũng, bốn bên núi đá cheo leo. Trên con đường nhỏ xuyên qua thung lũng, Tích Nhân thấy hươu nai từng bầy. Có người đi tới chúng chỉ chạy vài bước tránh né rồi ung dung trở lại. Cuối cùng họ đến một căn nhà sàn cất dưới ba cây ngọc am to, bên bờ một cái hồ nước trong xanh như gương. Ba cây ngọc am thân to mấy người ôm, cành lá sum sê che mát một vùng. Tầng lá của ba cây ngọc am và chân người làm cho căn nhà sàn có một khoảng sân đất rộng lớn, giống như chiếc nong to nằm giữa hồ nước và vùng cỏ xanh mơn mơn thẳng tắp đến vách đá. Trên vùng cỏ xanh non ấy, một bầy ngựa mười mấy con, con nào cũng mình thon, chân to, vóc dáng tuyệt đẹp đang ung dung gặm cỏ. Mấy chị em Hồng Lan dừng chân. Hắc Lan quay lại:

- Đến nơi rồi! Đây là nơi nuôi ngựa của chúng ta.

Tích Nhân tò mò:

- Nơi này cách Bách Lan cốc khá xa làm sao có thể nuôi dạy cho ngựa thuần thực? Nếu đã thả hoang lâu ngày sợ rằng..

- Người tướng hàng ngày không có người hay sao? Trước đây ngoài Mã bà bà ở luôn ở đây, mỗi ngày chị em chúng ta cũng phải chia nhau tới săn sóc. Đó là cách tập luyện khinh công cho chính mình và tập cỡi ngựa. Mã bà bà mất cách đây một năm, đại tỷ nhị tỷ đi tập Thiên hà thần công, tam tỷ lo nấu ăn cho sư phụ nên ta..

Thanh Lan cười:

- Tứ muội nhờ cả năm nay ngày nào cũng phải vượt núi băng rừng đi chăn ngựa nên khinh công chẳng những không thua mà còn hơn cả ta nữa. Còn cỡi ngựa, tắm ngựa, chải lông ngựa thì chị em không ai bằng.

Hắc Lan đậm chân:

- Tam tỷ lại ghẹo ta? Ta.. sẽ không tha cho Tam tỷ đâu.

Tử Lan, người ít lên tiếng nhất, tỏ vẻ khó chịu:

- Hai người lúc nào cũng cãi nhau. Có người ngoài mà chẳng ý tứ gì cả. Mời khách vào nhà, rồi lo làm cơm tối.

Hắc Lan lớn tiếng:

- Tại tam tỷ hay tại em gây chuyện? Hắc bây giờ đâu phải là người ngoài nữa mà khách sáo? Phải mời!

Hồng Lan cau mắt nhìn Hắc Lan, cô ta vội cúi đầu. Hồng Lan xoay qua nói với Tích Nhân:

- Căn nhà này rộng lớn, nhưng không có phòng riêng biệt. Sư phụ ta bảo nam nữ.. ngoài vợ chồng không thể nằm chung một phòng. Hôm nay có người là nam nhân... Ta không biết phải làm sao cho thích hợp.

Tích Nhân cười:

- Tại hạ nhảy lên nhánh cây nằm qua đêm là xong. Đã lặn lội giang hồ, việc ăn ngủ không cần phải có phòng ốc, giường chiếu. Hồng cô không phải quan tâm.

Tử Lan:

- Chúng ta có thể căn võng cho người nghỉ đêm nay.

Hắc Lan:

- Không có chiếc võng nào cả. Nó đã rách nên tiểu muội ném rồi. Thấy hắc nằm trên cây tội nghiệp, thì để nằm một góc. Bốn chị em chúng ta một góc. Có gì phải câu nệ.

Thanh Lan:

- Ủ! Đúng đấy. Sư phụ bảo từ nay chúng ta cùng hắc đồng cam cộng khổ, có phước cùng hưởng, có họa cùng chia.. Sao phải bắt hắc nằm trên nhánh cây, chúng ta ở trong nhà? Mưa gió thì sao?

Tử Lan gật đầu:

- Ủ! Như thế ta cũng thấy ... không tiện lắm.

Hồng Lan lại cau cau mày liễu ra chiều suy nghĩ rồi nói:

- Thôi! Để hẩn ở đây. Chúng ta vào nhà bỏ hành lý, lấy gạo và thịt khô, đi bắt cá, nấu cơm, việc ngủ hãy tính sau.

Hồng Lan không đợi chị em phóng mình lên hiên nhà. Ba chị em Tử Lan cũng phóng lên theo. Bấy giờ Tích Nhân mới thấy căn nhà sàn cất trên hàng cột cao hơn những căn nhà sàn thường, nhưng không có thang bước lên xuống. Trong căn nhà sàn lại nghe tiếng Hắc Lan:

- Làm gì có gạo và thịt khô ở đây chứ! Từ ngày Mã bà bà mất..đâu có ai phải đến đây nấu cơm ăn một mình? Đại tỷ thật là...

Tiếng Hồng Lan:

-Ồ! Ta quên..mất. Làm sao có cơm ăn đêm nay đây?

Thanh Lan:

-Đành phải giết một con nai ... nhưng ai làm đây? Tiểu muội có thể nướng nhưng không thể ra tay giết con nào trong bầy nai được. Tiểu muội chưa bao giờ làm.

Tiếng Tử Lan:

- Chúng ta đã có ai giết nai lấy thịt ngoài Mã bà bà! Và từ ngày Mã bà bà mất, bạch hổ hay hắc hùng đi săn giết nai. Tam muội từng ra lệnh cho bạch hổ hay hắc hùng, thì bây giờ có thể .. giết một con được.

Thanh Lan kêu lên:

- Ta không thể làm. Ta không thể nhẫn tâm giết một con nai nào trong thung lũng này. Ta cũng như các người chưa ai làm cả. Ta chỉ theo lệnh sư phụ bảo bạch hổ hay hắc hùng đi tìm thịt mang về, những con nai, con hươu đó.. không phải là nai ở đây.

Hắc Lan kêu lên:

- Hẩn! Hẩn có thể làm việc ấy cho chúng ta. Hẩn là đàn ông. Hẩn cũng chưa từng vui đùa với đàn nai.

Tích Nhân nghe đối đáp của mấy chị em Hồng Lan phải mỉm cười. Không ngờ tiếng là đệ tử song yêu dâm ác tột cùng trong giang hồ, họ lại lương thiện đến không dám giết một con nai như vậy. Tích Nhân nghĩ cả nhóm năm người .. không có chút cơm nào thì phải bắt cả chục con cá cũng không no. Bắt cá không khó nhưng cả chục con, vừa làm sạch, vừa nướng mất nhiều thì giờ nên không đợi chị em Hồng Lan xuống yêu cầu, móc túi hành lý lên cột nhà, Tích Nhân phóng mình về phía đàn nai. Tới nơi thấy chúng rất ngoan hiền, chẳng tỏ ra chút lo sợ, tránh né nào làm Tích Nhân chợt thấy không nỡ xuống tay.

Trở lại căn nhà, bốn chị em Hồng Lan đang đợi, Hắc Lan liếng thoảng:

- Chúng ta tưởng người đi bắt nai! Người đi đâu vậy?

Tích Nhân thành thật:

- Tại hạ nghe các cô nói chuyện trên nhà, tính đi bắt một con nai, nhưng.. lại không nỡ xuống tay.

Các cô gái nhìn nhau, không hện cùng hỏi:

- Người cũng không dám?

Tích Nhân thở dài:

- Khi đói tại hạ bắt thú rừng nướng ăn là chuyện thường, nhưng trước bầy nai này.. chúng không tỏ chút hốt hoảng, vô tư quá lại làm tại hạ thấy chẳng nỡ.

Hồng Lan:

- Chị em ta cũng từng đi săn bắn, khi thú rừng tháo chạy.. lại làm cho mình phóng phi tiêu hay bắn tên không để ý gì, khoan khoái với chiến thắng, với kết quả, nhưng với những con vật mình nuôi, gặp chúng hàng ngày.. thì chẳng thể nào ra tay được. Bầy nai trong thung lũng này chúng ta nuôi và thân quen với chúng..Người mà không thể ra tay thì chị em ta không ai làm được. Hay là ..chúng ta nhịn đói một đêm?

Hắc Lan cúi đầu:

- Tiểu muội.. đang đói... mấy ngày nay không ngày nào ăn ngon miệng.

Mấy cô gái đưa mắt nhìn nhau. Họ không nói, nhưng Tích Nhân biết vì xa sự phụ, phân vân với tương lai, cả bốn cô mấy ngày không ai ăn no, hôm nay dùng khinh công cả buổi, nên đói bụng, bèn nói:

- Quý cô cô lo đốt lửa chuẩn bị đi, tại hạ đi tìm thú rừng.

Không chờ họ bàn thêm, Tích Nhân dùng khinh công phóng mình lên ngọn núi trước mặt. Lên đầu núi, qua ánh trăng mờ nhạt, Tích Nhân rảo mắt nhìn quanh thấy giữa hai eo núi phía trái có dòng suối ẩn hiện, liền phi xuống. Đã từng vượt qua nhiều vùng rừng núi, Tích Nhân biết rõ thú rừng phải sống gần nước. Dọc con suối nào cũng có những quăng bị cây cao che phủ, ánh mặt trời cũng không thể len tới, thì cũng thường có những khúc chảy qua những trảng cỏ xanh, nai hươu tập trung sinh sống. Từ trên núi phi xuống, Tích Nhân vận dụng nhãn lực thấy một bãi cỏ rộng và ở đó đang có một đàn nai. Tới nơi, Tích Nhân không khác con chim ưng sà xuống, một con nai nhỏ đã bị đánh cho một chưởng chết ngay tức khắc. Bầy nai sợ hãi bỏ chạy tán loạn.

Tích Nhân trụ bộ, xách con nai lên để trên vai,. Chưa kịp xử dụng khinh công lên núi trở về, thì nghe tiếng cung bật và một mũi tên xé gió bắn tới. Tốc độ mũi tên chứng tỏ người xử dụng có đôi tay rất mạnh, giương chiếc cung rất cứng. Tích Nhân lách mình tránh, mũi tên kế tiếp bay tới và có tiếng hét to hơi cà lăm:

- Muốn.. sống.. bỏ bỏ..con nai xuống. Đứng.. đứng im.

Không biết là ai và tự hỏi phải chăng bầy nai cũng có chủ. Tích Nhân gơ tay bắt mũi tên thứ hai, vắt con nai xuống, hỏi:

- Các hạ là ai?

Từ trong bìa rừng một người cầm cây cung to, mình choàng áo da thú bước ra, theo sau gã một con hổ rất lớn. Trong bóng tối khó ước độ tuổi tác. Gã vừa tiến tới vừa nói cà lăm:

- Trông người.. người.. không giống người quanh đây, nếu không.. không.. ta đã cho cộp xé xác. Sao lại dám.. dám..bắt nai của ta?

Tích Nhân vòng tay:

- Tại hạ đi tìm chút thịt rừng qua đêm. Không ngờ bầy nai sống giữa núi rừng trùng điệp này lại có chủ nên mạo phạm. Tại hạ xin đền bù chút tiền bạc cho các hạ.

Gã mặc áo da thú tới gần, Tích Nhân thấy mặt mày gã lem luốc, khó ước lượng tuổi tác, nhưng qua âm thanh của tiếng nói biết gã còn rất trẻ. Gã choàng áo da thú tới nơi, không chú ý đến Tích Nhân, ngồi xuống lật con nai xem xét, rồi hỏi:

- Người .. người..làm sao giết nó?

- Tại hạ dùng chưởng.

Gã đứng lên:

- Thì ra người .. người.. biết võ. Ta muốn.. muốn xem võ công người giỏi.. giỏi ra sao. Bằng.. bằng.. ta không?

Không đợi Tích Nhân đồng ý, gã cởi tấm áo da thú ném xuống đất, để lộ một thân thể nẩy nở, bắp thịt nổi cuộn cuộn và nhóm người theo thể song quyền quán nhĩ, đậm chân, tung hai cú đấm như hai ngọn chùy sắt vào mặt Tích Nhân. Không ngờ gã sơn nhân nói đánh là đánh và biết sử dụng Thiếu Lâm la hán thân quyền, Tích Nhân lách mình tránh. Gã sơn nhân không tha, xoay người xử dụng thể vân đỉnh tam xung tấn công tiếp. Tích Nhân la lên:

- Hay lắm! Ở đây lại có đệ tử Thiếu Lâm, quyền chưởng không tệ.

Miệng thì khen, nhưng tay quyền gã sắp đụng mặt, Tích Nhân đã chụp lấy cổ tay và cả khối thân thể của gã bị Tích Nhân ném ra xa cả trượng. Con hổ theo gã bấy giờ gầm lên một tiếng rung chuyển sơn lâm phóng tới chụp xuống Tích Nhân. Thân pháp của hổ nhanh như chớp, nhưng không thể nhanh bằng một cao thủ thuộc hàng thượng đẳng giang hồ, Tích Nhân chẳng những tránh cái chụp của con hổ mà hai tay còn khéo léo nắm lấy hai chân sau của nó quay tít. Sức quay làm con hổ không thể gầm thét và không thể nào xoay mình lại được. Gã sơn nhân bị ném e ẩm mình mẩy mới lồm cồm đứng lên, thì thân hình con hổ bị Tích Nhân vụt tới đẩy gã ngã xuống trở lại. Con hổ bị Tích Nhân quay mấy vòng, ném lần mấy vòng đứng lên được liền cong đuôi bỏ chạy. Hồi lâu gã sơn nhân cố gắng chống tay xiêu vẹo đứng lên, nhìn Tích Nhân đôi mắt kinh ngạc, hoang mang rồi áp ứng:

- Người...là người... người.. hay sơn.. thần?

Tích Nhân cười:

- Người tên là gì? Tại sao ở chỗ này? Làm gì có sơn thần đi kiếm nai vì đói bụng như ta?

Gã sơn nhân cạ lăm lại nhìn Tích Nhân chăm chăm, bất chợt quỳ gối:

- Người.. Ông.. là một trong những.. đại.. đại cao thủ mà gia gia.. gia gia.. tôi thường nói tới. Xin nhận.. nhận.. tôi làm.. đồ đệ.

Thấy gân cốt của gã sơn nhân rất thích hợp luyện tập võ công thượng thừa nhưng không hiểu gã là người như thế nào, Tích Nhân nghiêm nghị:

- Ta chưa từng nhận đệ tử, và cũng không thể nhận người làm đệ tử khi không biết người là ai? Tại sao người biết Thiếu lâm quyền pháp?

Gã sơn nhân vẫn quỳ gối:

- Tôi ..tên là ..tiểu Lý. Lý.. Lý.. Thời..Thời Minh. Năm nay chắc là mười bốn..Ồ!.. mười lăm tuổi. Gia..gia.. dẫn tôi.. đi tìm.. đại cô.. của người. Nghe nói ở vùng này. Khi.. đến đây ..gia gia .. bị rắn độc cắn phải.. không sống được. Tôi chôn..gia gia..và không biết .. đường về, phải ở mãi nơi đây. Võ công.. do.. gia gia.. chỉ dạy hồi còn nhỏ. Hai năm nay... tôi đã đánh.. bọn thợ săn.. chúng phải bỏ chạy.. tưởng mình .. giỏi..giỏi lắm..

Tích Nhân đưa kinh lực nâng Lý Thời Minh lên, hỏi:

- Người ở đây bao lâu rồi?

Thời Minh:

- Năm mùa lạnh..là.. năm năm phải không?... Lúc đến đây ..mười.. mười tuổi.

Tích Nhân không ngờ trong rừng hoang lại gặp một người có hoàn cảnh kỳ lạ như Lý Thời Minh. Một đứa bé mười tuổi sống giữa rừng hoang, có thể tự sinh tồn. Hoàn cảnh này cũng không thể trách gã đã có nhiều dã tính. Tích Nhân nghĩ gặp gã cũng là duyên trời đưa đẩy, nhưng phân vân không biết nên nhận làm đệ tử hay nhận làm nghĩa đệ. Tích Nhân hiện không biết mình chính thức ở môn phái nào. Thái ất môn có lệ người trong gia đình được truyền dạy nội công Thái ất nhưng không được truyền hết toàn bộ bí quyết võ công. Đệ tử chỉ được nhận một truyền nhân chính thức, ngoài gân cốt, căn cơ thích hợp còn phải trải qua nhiều thử thách chứng tỏ là người có tâm hồn cao thượng, không ham danh lợi. Sau khi gặp Nhất Ẩn, Tích Nhân thấy rõ ông ngoại mình là Nhất Tiên, chưởng môn phái Thái ất, đã giao cây đẳng tiên cho mẹ. Khi bà mất đưa cây đẳng tiên cho mình, căn dặn đi tìm người sư bá là Chu Tích Cương. Như vậy, người sư bá Chu Tích Cương có thể là người kế thừa chính thức của Thái ất môn chứ không phải là mình. Nếu hôm nay nhận đệ tử mà không truyền hết võ học chính tông, nghĩa sư đồ cũng không trọn vẹn. Ngược lại, thì phạm kỷ cương. Tích Nhân nghĩ việc mình vì hoàn cảnh đưa đẩy học hết võ công của Thái ất môn có thể cũng đã bị coi là phạm môn qui, và không thể tự tiện nhận đệ tử nên nói:

- Ta không thể nhận đệ tử. Tuy nhiên ta có thể nhận người làm nghĩa đệ và truyền dạy võ công cho người. Tuy nhiên, người phải tuyệt đối tuân theo mọi sự dạy bảo của ta để làm người tốt. Người thấy sao?

Lý Thời Minh quỳ gối:

- Được .. chỉ dạy làm..người.. người ..tốt. Cũng mừng..mừng..lắm.

Tích Nhân nâng Thời Minh lên:

- Từ nay người gọi ta là đại ca và người trở thành ngũ đệ của ta. Nhị ca của người là Hồ Hùng, tam tỷ là Tiên Nhi và tứ ca tên là Thừa Lân. Ta cần mang con nai về cho mấy người sư cô đói bụng đang chờ. Người lại suối tắm rửa sạch sẽ, chuẩn bị mọi thứ cần thiết mà người muốn mang theo, giấy lát ta trở lại đem áo quần cho người mặc và đưa người rời khỏi nơi đây.

- Dạ.. dạ..

Tích Nhân dùng chân khì nâng con nai lên vai, nói:

- Ta đi đây. Ít giờ sau trở lại.

Thời Minh thấy Tích Nhân đứng xa mà con nai nằm dưới đất tự bay lên vai, người mới thấy trước mắt đã biến mất, đứng lên liền tiếp lấy tay dịu mắt, không hiểu là mộng hay thật, Tích Nhân là người hay sơn thần. Đứng mãi hồi lâu, Thời Minh mới ré lên, chạy nhanh về phía chân núi.

Mấy chị em Hồng Lan đang ngồi trên khúc cây to bên đồng lửa có vẻ chờ đợi, thấy Tích Nhân trở về với con nai trên vai, cùng đứng lên. Hắc Lan cầm một cái cây vuốt nhọn đưa cho Thanh Lan:

- Con nai này..cũng khá mập đấy. Tam tỷ bây giờ có thể ra tay để quay nó rồi. Tiểu muội đói lắm.

Thanh Lan la:

- Còn phải làm ruột nữa chứ. Người phải phụ với ta.

Tích Nhân nghe nói, vác con nai ra bờ hồ và dùng ngũ độc thần trủy làm thịt. Khi rạch bụng xong, Thanh Lan bước lại:

- Chúng ta chỉ cần thịt.. không cần rửa sạch, cạo lông làm làm gì. Ta phụ người một tay.

Tích Nhân:

- Nếu đơn giản như vậy không đến nỗi phiền đến Tam cô phải bẩn tay chân.

Vừa nói Tích Nhân vừa rạch bụng nai. Sau khi chặt đầu và đem ruột ném xuống một cái hố gần đó, Tích Nhân ghim con nai vào cây xiên. Thanh Lan, lấy trong người một chiếc hộp nhỏ, mở ra đưa cho Tích Nhân một viên thuốc bằng ngón tay út, nói:

- Người thật gọn ghẽ. Thôi để ta đem vào nướng, người.. có thể tắm rửa đi. Đây là nước cốt của một loại trái rừng ta sắc ra và cô lại. Người tắm hay rửa tay sẽ không còn thấy hôi mùi tanh nữa.

Tích Nhân đón lấy viên thuốc:

- Cảm ơn tam cô quan tâm.

Cũng thuộc hàng võ công thượng thừa, nhưng con nai khá nặng, Thanh Lan phải dùng cả hai tay một tay cầm cán xiên, một tay cầm một chân mới nhấc con nai đem đi. Tích Nhân xuống suối rửa tay rồi mới trở lại lấy áo quần đi qua phía bên kia bờ hồ tắm giặt.

Khi trở lại, Tích Nhân thấy Thanh Lan đang chăm chú quay nai, khói toả thơm phức. Hắc Lan, và Tử Lan đang soạn cốc đĩa, nước chấm trên một chiếc bàn. còn Hồng Lan không thấy đâu. Tích Nhân cầm nhánh cây mang theo xuống đất, chưa kịp bỏ bộ áo quần ướt lên hong, Thanh Lan đã la:

- Người.. sẽ làm cho áo quần hôi mùi thịt nướng mất. Phải chờ nai chín đã.

Nghe Thanh Lan nhắc, Tích Nhân thấy rõ con gái dù ở trong núi bao năm không tiếp xúc với bên ngoài cũng ý tứ hơn nam nhân như mình. Cười:

- Tam cô không nhắc .. tại hạ sẽ mang theo dọc đường mùi thịt nai đêm nay mất. Thấy các cô chuẩn bị và mùi thơm.. tại hạ chưa ăn cũng biết chúng ta sẽ có một bữa ăn rất ngon.

Hắc Lan:

- Còn nói nữa! Tam tử là người quay thịt rành nghề. Thịt quay cắt ra sẽ không quá chín, nhưng cũng không sống. Miếng thịt sẽ vừa mềm vừa ngon ngọt. Nhị tử lo gia vị, nào mè, nào tiêu, tương ớt. Còn đại tử đi tìm rượu. Ta lại đang đói nữa.. bữa ăn này nhất định không lúc nào ngon bằng.

Tích Nhân ngạc nhiên:

- Chẳng lẽ Hồng cô về lại Bách lan cốc lấy rượu?

Hắc Lan la:

- Về Bách Lan cốc! Người thật sự có kinh nghiệm giang hồ hay không? Chúng ta mất gần nửa ngày mới tới đây, đại tử về lại Bách lan cốc thì cũng gần sáng mới có thể trở lại. Bộ diên hay sao chứ?

Tích Nhân nghĩ lại thấy mình hỏi câu khờ khạo, đành cười:

- Hắc cô mắng đúng lắm. Tại hạ.. hỏi mà chẳng suy nghĩ gì cả.

Tử Lan:

- Tứ muội.. có tính ăn nói không giữ lời. Người đừng để tâm làm gì nhé!

- Đâu dám nào. Nhị vị tiên tử đã dạy chúng ta là người một nhà, thì đâu thể mỗi chút mỗi trách móc nhau.

Hắc Lan cong cớn:

- Mà người đâu có quyền trách móc. Chúng ta vai vế là sư cô người kia mà! Tiểu bối đâu thể oán hận bậc trưởng bối nếu bị mắng mỗ một chút. Phải không?

Tích Nhân cả cười:

- Đúng vậy! đúng vậy! Tiểu bối không có quyền trách trưởng bối. Tứ cô cô nói đúng lắm.

Hắc lan cũng cười:

- Người đã biết vậy thì ta sẽ không.. không mắng mỗ người nữa đâu.

Nàng kéo một chiếc ghế mây:

- Trong nhà chỉ có bốn chiếc ghế, chúng ta năm người. Ta nhường ghế của ta cho người. Người ngồi xuống đây nghỉ giây lát. Thịt cũng gần chín tới.

Tích Nhân:

- Để tại hạ làm thêm chiếc ghế cho mình.

Tiếng Hồng Lan từ xa:

- Không cần phải làm đâu. Ta có mang về chiếc ghế cũ đây.

Khinh công của Hồng Lan rất nhanh, giây lát xuất hiện, một tay xách một chiếc ghế mây cũ, một tay ôm một vò rượu lớn, vò rượu mới rửa còn ướt.

Tử lan vui vẻ:

- Tiểu muội cứ tưởng.. đại tử không dễ gì tìm trong khi trời tối thế này.

Hồng Lan:

- Ta biết những nơi Mã bà bà hay chôn dấu, nhưng cũng phải tìm mấy chỗ mới có. Vò rượu này đã chôn chắc cũng lâu lắm rồi.

Hồng Lan đặt vò rượu xuống bàn, lấy tay búng bể đất hàn và mở nắp, mùi rượu bay ra thơm phức. Nàng hít mùi rượu nói:

- Đây là rượu làm bằng tiên đào. Cũng không khác gì rượu bồ đào chúng ta từng nghe nói. Nước rượu đỏ au, chôn ít nhất cũng ba năm rồi.

Hồng Lan trút rượu ra cốc, đưa cho Tích Nhân:

- Người.. xem rượu có ngon không?

Tích Nhân:

- Đâu dám vô lễ như vậy, mời Hồng cô cô dùng trước.

Tích Nhân từ chối làm Hồng Lan trở nên lúng túng. Tích Nhân nhận ngay ra vẻ lúng túng ấy, vội nói:

- Hồng cô đã ban cho, tại hạ..tiểu điệt xin vô lễ vậy.

Tích Nhân tiếp lấy cốc rượu, đưa lên môi, thấy rượu thơm và ngọt. Không thích hợp lắm với mình, nhưng cũng khen ngợi:

- Rượu thơm quá.

Thanh Lan kéo con nai ra xa ngọn lửa, bảo Hắc Lan:

- Tứ muội lấy chiếc khay và hai con dao cho ta.

Hắc Lan vồ tay:

- Hay lắm! Tiểu muội lấy ngay.

Hắc Lan phóng mình lên nhà và phóng xuống đưa hai con dao nhỏ cho Thanh Lan, còn chiếc khay gỗ to đặt giữa bàn. Thanh Lan cầm hai con dao vừa rạch vừa cắt thoăn thoắt, miếng thịt nào được Thanh Lan để lên khay thì Tử Lan rắc ngay mè và gia vị lên. Khi lóc mấy miếng thịt đùi và bả vai, Thanh Lan kéo dàn quay ra xa đồng lửa, rồi nói:

- Nếu còn đói.. sẽ cắt thêm. Ta nghĩ bao nhiêu đó chúng ta cũng ăn không hết.

Hắc lan kéo ghế:

- Tam tỷ có công .. quay..ngồi xuống đây ăn miếng đầu tiên. Ăn xong nhớ đi tắm, kéo đêm nay tiểu muội tưởng đang nằm bên miếng thịt nai quay cần cho một miếng.

Nghe Hắc Lan nói, mấy cô gái cùng cười.

Tử Lan kéo ghế cho Tích Nhân:

- Người là khách, mời ngồi.

Tích Nhân nói lời cảm tạ ngồi xuống, Thanh Lan cắt miếng thịt đặt lên bát:

- Người là khách, mời ăn trước.

Hắc Lan rót rượu:

- Người là khách, mời uống trước cốc rượu khai vị.

Mấy cô gái, hết người này lên tiếng, đến người khác làm Tích Nhân lúng túng, hấn giọng:

- Mời Hồng cô, quý cô cô..dùng trước cho. Tại hạ..tiểu điệt đâu dám vô lễ.

Hắc Lan cau mày bắt bẻ:

- Sao lúc nào người cũng gọi ba chị em ta người là nhị cô, tam cô, tứ cô. Chẳng là Tử cô, Thanh cô, Hắc cô. Nhưng với đại tỷ lại gọi là Hồng cô mà mà không gọi là đại cô cô! Người phân biệt như vậy là sao? Đây ta muốn hỏi nữa, người giận ta chịu, nhưng không thể không hỏi. Đã gọi chúng ta là cô cô thì phải luôn luôn xưng mình là tiểu điệt. Chứ sao mở miệng là tại hạ..rồi chữa lại là tiểu điệt..Lúc tiểu điệt lúc tại hạ? Trong lòng người.. có thật sự xem chúng ta là sư cô?

Hắc lan bắt bẻ làm Hồng Lan đỏ hồng đôi má, còn Tích Nhân thì chẳng biết phải nói sao. Thật sự trong lòng Tích Nhân không có ý phân biệt gì chỉ thấy gọi Hồng Lan là đại cô cô thật không thuận miệng. Còn với mấy cô gái còn trẻ mà xưng mình là tiểu điệt càng thấy khó mở miệng hơn.

Bị bắt bẻ, Tích Nhân thở dài:

- Nhị vị tiền bối, sư phụ các vị có vai vế ngang với ngoại tổ và sư thúc tổ của tại hạ. Vai vế của các vị như vậy thuộc hàng sư cô của tại hạ. Chỉ có điều.. chúng ta mới gặp mà tuổi tác chúng ta.. Như Tứ cô thì còn quá trẻ, vì thế chưa thuận miệng. Tại hạ sẽ sửa đổi lần.

Hồng Lan thở dài:

- Tứ muội hơi nông nổi và bạo miệng, người đừng buồn lòng. Thật sự cả bốn chúng ta đều rất khó chịu khi người gọi là cô cô. Chúng ta đều còn con gái, tuổi không lớn hơn người. Tam muội và tứ muội chỉ đáng em út mà người cứ cô cô, tới cô cô.. chúng ta thấy rất nhột nhột.

Tích Nhân:

- Nhưng vai vế của chúng ta phải như vậy.

Thanh Lan nhìn Tích Nhân:

- Vai vế gì? Khi Hắc hạt lão nhân tới đón sư phụ, nghe đại sư phụ ta thuật lại việc dạy người gọi chúng ta là sư cô, người cười nói rằng: “Đại muội đã quá lo xa rồi. Mọi sự trên đời đều có duyên số. Gã không phải là đồ tôn của ta. Ngoại tổ của gã và ta có thể nói là đồng môn, nhưng cũng có thể nói là không. Sư phụ của Nhất Tiên và sư phụ ta dù cùng một thầy nhưng đã chia ra hai phái khác nhau. Đắc ngộ khác nhau, cả trăm năm nay không qua lại. Ta giúp gã ..vì võ lâm trong tương lai, chứ chẳng phải vì môn phái. Ta với hắn thật tình chẳng liên hệ gì. Ta hiểu ý đại muội, nhưng mọi sự trên đời đều đã được an bài từ trước. Chúng cùng lứa tuổi với nhau, thanh niên nam nữ đưa nhau ra giang hồ, giúp đỡ nhau mà làm chúng xa cách quá không phải là việc tốt”. Nghe lời Hắc hạt lão nhân, sư phụ và nhị sư phụ cùng cười. Khi họ ra đi, dặn chúng ta phải theo người hành hiệp, không cần phải coi người là sư đệ. Khi gặp người... chúng ta cứ để người kêu là sư cô... để xem cảm giác làm lớn ra sao nhưng chúng ta đều thấy.. khó chịu quá.

Tích Nhân kêu lên:

- Thì ra Nhất Ẩn có đến Bách lan cốc. Sao không nói sớm?

Hắc Lan:

- Người có hỏi đâu mà nói!

Tích Nhân:

- Tại hạ.. vì lời dạy của nhị vị tiền bối.. nhưng gọi các cô là cô cô thật ra cũng không.. thuận miệng lắm. Nhất Ẩn đã nói vậy, thì Tích Nhân này cùng quý vị kết bái làm huynh muội có được không?

Hồng Lan mỉm cười:

- Chúng ta đã được sư phụ dạy theo người, thì có hay không có kết tình, kết nghĩa cũng không thay đổi gì. Dù sao chúng ta phải theo người mà thôi.

Tử Lan:

- Sư phụ chúng ta không thích những chuyện kết bái. Người nói người đối với người cốt ở tấm lòng. Người xem chúng ta là chị em, thì chúng ta cũng coi người là anh em của mình. Sao phải kết bái làm gì?

Tích Nhân vui vẻ:

- Hay lắm! Không cần phải có nghi thức làm gì. Từ nay Tích Nhân này coi bốn vị như chị ruột, em ruột của mình. Chúng ta là người một nhà có phúc cùng hưởng có họa cùng chia. Chúng ta phải cùng cặn cốc chúc mừng cho chúng ta.

Hắc Lan rót rượu cho mọi người. Nâng cốc cười:

- Ta chắc là không thể làm tỷ tỷ người được. Ta chúc mừng.. Nhân ca ca của ta.

Thanh Lan:

- Ta chắc cũng không thể làm tỷ tỷ nổi!

Hồng Lan cười:

- Có lẽ chỉ có ta và nhị muội mới có thể làm tỷ tỷ được.

Thanh Ngân nâng cốc:

- Mời đại tỷ, nhị tỷ, tam muội.. không! tứ muội và ngũ muội. Chúng ta cùng mừng giây phút này.

Bốn cô gái cùng cạn cốc rượu của mình. Thanh Lan nhắc:

- Đã uống rượu.. thì cũng không thể để mâm thịt nai nguội hết.

Hắc Lan cắt thịt liến thoắng:

- Thịt có nguội.. tiểu muội bây giờ ăn cũng ngon. Còn nóng mà cứ bị tứ cô, tứ cô.. nuốt cũng không vô nổi.

Bốn cô gái cùng cả cười. Có chút rượu, qua ánh lửa hồng, Tích Nhân thấy bốn cô gái má đỏ hây hây, ánh mắt long lanh xinh đẹp tuyệt vời.. phải nhẹ hít một hơi chân khí và cúi xuống đĩa thịt của mình. Miếng thịt này vào miệng, Tích Nhân đã thấy không cô này thì cô kia đã cắt miếng khác đưa đến. Cốc rượu này cạn, đã có người, không phía này thì phía kia rót ngay. Giây lát Tích Nhân no kênh, khoát tay:

- Tại hạ... không thể nào dùng nữa!

Hắc Lan kêu lên:

- Cái gì! lại tại hạ nữa! Tại hạ ở đâu mà lảm thế?

Tích Nhân nhẹ cú lên đầu mình:

- Ngũ muội tha lỗi cho. Ta có chút chưa quen miệng.

Nghĩ đến mấy anh em kết nghĩa, Tích Nhân nói:

- Tích Nhân này có ba người kết nghĩa sanh tử chi giao. Mới đây khi bắt nai gặp một cậu bé ở bên kia núi .. và cũng nhận làm nghĩa đệ. Chút nữa sẽ đưa gã về đây. Mong đại tỷ, nhị tỷ, tứ muội và ngũ muội xem mấy người anh em của Tích Nhân này cũng như của mình.

Hắc Lan lắc đầu:

- Chị em ta chỉ biết Nhân ca mà thôi. Bốn chị em ta, bốn mà như một. Sư phụ đã từng dạy như vậy. Cả đời chúng ta phải sống bên nhau, chiếu cố lẫn nhau. Ta cũng không thể từ tứ muội trở thành bát muội, cửu muội. Ta gọi nhân ca là nhân ca, chứ không phải tam ca. Và Nhân ca cũng gọi ta là tứ muội chứ không phải ngũ muội được.

Thấy Tích Nhân phân vân, Hồng Lan nhẹ nhàng:

- Người thân của Nhân đệ là người thân của chị em chúng ta. Không có điều gì khó khăn. Chỉ vì bốn chị em chúng ta không khác gì cốt nhục. Sư phụ dạy chúng ta phải luôn luôn là một như vậy để không làm giảm sự thương mến nhau, tình thương nhau phải chia sẻ, giảm bớt. Nhân đệ thông cảm vậy.

Tích Nhân:

- Tiểu đệ hiểu. Tiểu đệ cũng thấy điều này không có gì quan trọng. Thôi! tiểu đệ đi đưa Lý Thời Minh về đây, để ngày mai chúng ta có thể lên đường sớm.

Tích Nhân nói xong, lấy bộ quần áo phi thân đi ngay. Tới nơi thấy Lý Thời Minh đang mình trần tròng trực đứng giữa gió lạnh đợi chờ. Tích Nhân cảm động:

- Minh đệ sao lại không khoát miếng da thú cho khỏi lạnh?

- Tiểu đệ mới tắm.. sợ .. dơ mình lắm..

Đưa bộ quần áo cho Thời Minh, Tích Nhân nói:

- Minh đệ mặc rồi chúng ta đi.

Thời Minh cầm lấy bộ áo quần, nhưng bối rối:

- Cái này!.. tiểu đệ vâng lời đại ca.. nhưng mặc .. mặc như thế nào?

Tích Nhân đành chỉ cho Thời Minh làm thế nào để mặc quần áo. Bộ áo quần chỉ rộng chút đỉnh. Thời Minh mặc xong xoay người ngắm đi ngắm lại hơn hở:

- Tiểu.. đệ.. đẹp quá..

Tích Nhân cột tóc cho Thời Minh, nói:

- Đáng tiếc ta không có đôi giày nào cho ngươi. Khi ra thị trấn sẽ mua sắm cho ngươi vậy.

Và hỏi:

- Ngươi không có gì để mang theo sao?

Nghe hỏi, Thời Minh vùng chạy nhanh vào bì rừng, Tích Nhân theo sau, thấy nơi ở của Thời Minh là hai gốc cây thiết sam to lớn và giữa hai gốc cây Thời Minh cột một chiếc võng đan thô sơ bằng những sợi giấy to. Trên thân một cây thiết sam treo một cây cung lớn. Cây cung không có gì đáng chú ý, nhưng bên cạnh cây cung là một cây kiếm bao da đen tuyền và Thời Minh lấy cây kiếm:

- Tiểu.. đệ.. phải mang cây.. cây.. kiếm .. này theo. Cây kiếm này.. của .. gia.. gia.

Tích Nhân lấy cây kiếm của Thời Minh, nghe nặng chình chịch, rút ra khỏi bao, nghe một luồng khí lạnh xông ra, thân kiếm xanh biếc, biết là kiếm quý, Tích Nhân thử nhẹ vung tay, một thân cây bằng cổ chân gần đó đứt tiện ngay làm đôi. Có một cây kiếm quý như thanh bảo kiếm này, chủ nhân của nó, phụ thân Thời Minh phải là một danh gia kiếm thuật sao lại có thể bị rắn độc cắn chết nơi hoang dã và để lại con thơ ở đây? Nghĩ vậy, Tích Nhân hỏi:

- Hiền đệ có nhớ tên của phụ thân là gì không? Từng thấy ông ta dung kiếm chiến đấu với kẻ thù lần nào không?

Thời Minh:

- Tiểu .. đệ.. không biết gia gia tên gì.. Lúc còn ở thị trấn. mọi người gọi gia gia là Mai lão đầu. Gia gia mở quán ăn.. khi quán bị cháy, gia gia.. mang kiếm và giắt tiểu đệ đi khắp nơi. Những khi ở nhiều ngày trong hoang sơn, gia gia .. dạy võ cho tiểu đệ, nhưng không dạy kiếm thuật. Khi người bị rắn cắn.. mới nói tiểu đệ phải nhớ tên mình là Lý ..Thời Minh, phải cố gắng sống và bảo quản cây kiếm, không để ai lấy nó.

Tích Nhân có nghe việc tôn thất nhà Lý sau này bị nhà Trần buộc cải họ thành họ Mai nên cảm xúc:

- Có thể hiền đệ là dòng dõi nhà Lý năm xưa, là con cháu của một đại tướng tên tuổi, kiếm pháp cao siêu.. đáng tiếc, có kiếm quý mà không có kiếm phổ võ công còn để lại. Ta sẽ huấn luyện cho hiền đệ trở thành một danh gia kiếm thuật và tìm ra gốc gác của mình.

Tích Nhân đeo kiếm cho Thời Minh và nắm lấy tay gã:

- Chúng ta đi thôi.

Thời Minh thấy tay mình có một luồng khí nóng truyền qua, đẩy xuống hai chân và theo tay Tích Nhân chạy như bay lên núi. Khi gặp gai góc có cảm tưởng như mình phi lên trời và khi trên cao rút xuống tưởng mình có khả năng không khác chim muông, vừa thích thú vừa kính phục người đại ca của mình vô cùng.

Tích Nhân trở lại căn nhà sàn đã khoảng canh tư, chị em Hồng Lan không còn ai bên ngoài, nhưng trên bàn rượu thịt để lại che đậy rất gọn ghẽ như có ý để dành lại cho mình và Thời Minh. Tích Nhân gỡ mâm thịt ra ngồi xuống bàn:

- Hiền đệ có đói bụng không?

Thời Minh vừa hít vừa lập cập:

- Sao thơm.. thơm quá.. vậy?

Và không đợi Tích Nhân bảo lần thứ hai, ngồi xuống ghế bóc thịt ăn, vừa ăn vừa rói rít khen ngon. Tích Nhân ăn thêm vài miếng rồi bảo:

- Hiền đệ ăn cho no.. rồi lại gốc cây kia ngủ. Ta ngủ gốc cây phía này.

Tích Nhân ngồi dưới gốc cây điều túc, khi tiếng chim riu rít trên cành, chị em Hồng Lan ra khỏi căn gác, mở mắt, đứng lên vươn vai mỉm cười:

- Quý tử muội ngủ ngon?

Hắc Lan chỉ Thời Minh đang dựa gốc cây ngáy khi khi:

- Người ngủ ngon giấc chỉ có gã.

Tích Nhân chỉ cây kiếm nằm bên Thời Minh:

- Lý hiền đệ.. có lẽ chẳng những là con cháu của một cao thủ kiếm thuật, mà có thể là con cháu của nhà Lý năm xưa. Nhờ việc tìm nai đêm qua mà ta có thể đưa gã ra khỏi hoang sơn làm một hảo hán trong giang hồ sau này. Có lẽ đây cũng do linh hồn gia gia hiền đệ dung rủi.

Hồng Lan hơi cau đôi mày liễu:

- Gã họ Lý.. không hiểu có bà con gì với Mã bà bà? Chúng ta gọi bà bà là Mã bà bà, là người bà bà nuôi ngựa, nhưng bà bà họ Lý và kiếm thuật rất cao minh.

Tích Nhân:

- Rất có thể, vì theo lời Thời Minh, gia gia gã mang gã đi tìm người cô của mình, bị rắn độc cắn chết, vì thế Thời Minh mới phải sống cô độc trong hoang sơn từ lúc mười tuổi cho tới nay. Lý bà bà có lai lịch như thế nào?

Hồng Lan:

- Mã bà bà rất thương chúng ta, nhưng không bao giờ tâm sự, nói tới quá khứ của mình. Bà ta là người thế nào chỉ sư phụ chúng ta biết. Nhưng sư phụ nói.. từ nay về sau không còn ai có thể gặp họ nữa, ngay cả chị em chúng ta thì không thể nào hỏi được. Mã bà bà mất cũng không có trời trăn, tâm nguyện gì để lại.

Tích Nhân:

- Với cây kiếm huyền thiết của Lý hiền đệ chúng ta có thể từ đó tìm dần ra gốc tích. Ở trong hoang sơn lâu ngày, Lý hiền đệ không hiểu việc đời, chúng ta nói với gã những gì chúng ta nghi ngờ về thân phận của gã có lẽ chỉ làm gã thêm bối rối chứ chẳng ích gì. Thôi thì cứ ra giang hồ, kiên thức gã lần lần mở mang, chúng ta cũng để ý xem xét rồi giúp hiền đệ tìm ra thân thế của mình!

Bốn chị em Hồng Lan chợt đượm nét buồn. Hồng Lan thở dài:

- Gã còn có cơ hội tìm ra gốc gác của mình.. còn bốn chị em chúng ta suốt đời sẽ chẳng bao giờ biết mình là con cháu của ai!

Tử Lan cũng u buồn:

- Chúng ta chỉ biết có nhị vị sư phụ.. họ như cha mẹ. Chúng ta là những cô nhi lưu lạc.. ngay sư phụ cũng không biết chúng ta là con cháu của ai. Từ lâu chúng ta cũng không phân vân, thì hôm nay chúng ta có buồn, có phân vân đã được ích gì?

Thanh Lan:

- Chúng ta sửa soạn điểm tâm, gấn yên cương rồi ra đi là thực tế nhất!

Tích Nhân:

- Tam muội cứ thông thả. Ta phải đánh thức Lý đệ dậy dạy hắn biết cỡi ngựa sơ rồi mới ra đi được! Những con ngựa nào là của quý tử muội? Con nào có thể dành cho ta và Lý hiền đệ?

Hắc Lan chỉ:

- Ngựa ô truy duy nhất kia là của tiểu muội, con Hồng lô của đại tỷ, con Kim tiền báo của nhị tỷ con thanh tông của tam tỷ. Con hoàng tông và bạch mã là của nhị vị sư phụ.. dù người không còn sử dụng nữa nhưng...

Tích Nhân:

- Chúng ta không thể mạo phạm dùng ngựa nhĩ vị sư phụ. Để ta chọn ngựa cho ta và Minh đệ..

Hắc Lan:

- Ngựa trong đàn chỉ có sáu con thuần sắc, nhưng các con khác vẫn là những con ngựa hiếm quý. Nhiều con còn có khả năng phi nhanh và dẻo dai hơn các con hồng lô, bạch mã, ô truy..

Nàng đưa tay chỉ hai con ngựa, một con màu trắng loang lỗ đốm đen và một con ngựa màu đỏ, trán trắng, bụng trắng, bốn chân trắng nói:

- Hai con ngựa kia mới là hai con khỏe mạnh nhất. Mãnh chúa trong đàn ngựa.

Tích Nhân ngắm hai con ngựa mới thấy chúng to lớn hơn những con khác, gật đầu, rồi chỉ tay hỏi Lý Thời Minh:

- Hai con ngựa kia, hiền đệ thích con nào?

Thời Minh:

- Con nào.. cũng .. thích.. nhưng nếu dùng ngựa.. tiểu đệ thích con.. con xích thố.. ..con xích thố phi như.. như ..tên bắn.

Tích Nhân tưởng Thời Minh có nghe truyện Tam quốc, và con ngựa Xích thố của Quan Vân Trường, cười:

- Con xích thố đã chết mấy trăm năm rồi. Minh đệ có muốn cũng không thể nào có được.

Thời Minh mở to mắt:

- Con xích thố... của.. của .. tiểu đệ.. tiểu đệ mới cưỡi nó... hôm kia.. kia .. mà!

Tích Nhân ngạc nhiên:

- Hiền đệ có ngựa?

Thời Minh lập cập:

- Có..có .. nhưng chỉ một con thôi.. Cách đây.. hai..hai năm.. một bầy ngựa cả mấy trăm con băng... băng.. qua thung lũng, xích thố hồi ấy còn.. còn nhỏ, sa dưới suối, tiểu đệ cứu.. cứu nó. Hồi nhỏ có nghe chuyện thầy đồ kể, ..tiểu đệ thích ông Quan Công.. nó màu đỏ nên cũng.. cũng đặt tên là xích thố.

Hắc Lan:

- Thì ra người đã có thể nuôi một ngựa rừng! Con xích thố người nói, chạy nhanh, nhưng nhỏ con hơn ngựa của chúng ta nhiều phải không?

Thời Minh ngắm đàn ngựa trước mặt, gật đầu:

- Nhỏ nhỏ.. hơn.. chút..đỉnh.

Hắc Lan cười:

- Thôi thì người cứ chọn một trong những con ngựa ở đây đi. Nhân ca dù võ công cao cường, nhưng không thể vượt qua hai ba rặng núi mang một con ngựa sống về đây cho người được.

Thời Minh gật đầu, chỉ con đốm trắng:

- Tiểu đệ.. thích con lông đỏ.. để..cưỡi thử.

Nói rồi, Thời Minh chạy ủa ra đàn ngựa.. phóng chụp lên lưng ngựa. Kiểu lên ngựa như cộp chụp của Thừa Minh làm con ngựa giật mình phóng chạy. Thời Minh kẹp chặt hai chân lên mình ngựa, vỗ tay, hét:

- Chạy.. phi.. phi...lấy đầu nghịch tặc...

Thấy Thời Minh cưỡi ngựa không giống ai, nhưng ngồi vững vàng, chắc chắn trên lưng ngựa, Tích Nhân vui vẻ:

- Hắc . .. coi bộ còn cưỡi ngựa giỏi hơn cả ta nữa. Có lẽ chỉ dạy hắc thạo cách cầm cương là chúng ta có thể ra đi. Không tốn thì giờ nhiều.

Đội Thời Minh chạy qua lại trước nhà hai ba lần, Tích Nhân lấy yên cương rồi la to:

- Ngừng lại!

Nghe Tích Nhân la, thay vì điều khiển cho ngựa dừng lại, Thời Minh chống tay lên lưng ngựa phóng xuống. Tốc độ làm hần lần mấy vòng, mới chống tay ngồi lên. Cười:

- Con.. con này.. cũng khá.. khá lắm.

Tích Nhân chờ cho con ngựa dừng lại, bảo Thời Minh:

- Người theo ta!

Tích Nhân lại bên ngựa vuốt ve, thắng yên cương rồi bảo:

- Minh đệ cỡi ngựa giỏi lắm, nhưng không phải như vậy. Xem ta đây!

Tích Nhân nhẹ nhàng phóng lên yên. Tay cầm cương, tay nắm tay Thời Minh kéo lên ngồi phía trước. Thúc ngựa bước đi rồi giảng giải cách cầm cương điều khiển ngựa như thế nào cho hần. Thấy Tích Nhân muốn ngựa dừng thì ngựa dừng, muốn đi phải, đi trái, chạy nhanh, chạy chậm thì ngựa đều theo ý mình, Thời Minh lấy làm thích thú dụng tâm ghi nhớ. Sau đó Tích Nhân đưa cương cho Thời Minh và thấy hần đã biết cách điều khiển. Tích Nhân phóng xuống ngựa:

- Người tập giấy lát nữa rồi về nhà ăn uống. Chúng ta khởi hành.

Gần trưa ngày hôm đó, Hồng Lan dẫn đầu, cho ngựa phi về hướng giữa hai ngọn núi phía đông và tây của thung lũng giao nhau. Càng đi càng thấy vách núi hai bên càng cao, có nơi như thẳng tắp. Tích Nhân vừa theo chị em Hồng Lan vừa suy nghĩ có lẽ sẽ phải băng qua một đường hầm nào đó mới ra khỏi thung lũng được. Nhưng không đúng như Tích Nhân nghĩ, khi gần đến chỗ hai ngọn núi giao nhau, có một con đường đá chênh chét đi lên. Con đường đã có sự phối hợp giữa thiên nhiên và bàn tay con người. Nơi nào quá sát vách đá hay đứt đoạn đã có những miếng ván bắt cầu đi qua. Có khúc hoàn toàn là một con đường sạn đạo. Tích Nhân đi sau thấy rõ chị em Hồng Lan khi đi qua chỗ có cầu, thì người sau dừng lại chờ, một ngựa đi qua, rồi mới đến ngựa khác tiếp theo. Tuy nhiên, Hắc Lan cũng quay lại dặn Tích Nhân và Thời Minh:

- Các chỗ có cầu, hay khúc đường sạn đạo không nên cho hai ngựa qua một lúc. Dù Mã bà bà làm rất chắc, nhưng chúng ta phải cẩn thận. Lỡ có bề gì người không sao, nhưng ngựa không thể nào cứu được.

Khi Tích Nhân lên khỏi vực, thấy bốn chị em Hồng Lan và Thời Minh đang phi ngựa xuống sườn núi. Một dải sườn núi sâu dài chênh chéch, mụt mắt xuống bên dưới. Sườn núi lơ thơ cây cỏ, nhưng lởm chởm đá, nếu chỉ là kỳ mã lành nghề mà ngựa không phải là giống ngựa sinh trưởng, quen phi chạy với núi cao vực thẳm thì không ai thể dám cho ngựa phi với tốc độ như vậy. Tích Nhân la nhắc Thời Minh:

- Lý hiền đệ phải cẩn thận!

Thời Minh đầy thích thú:

- Hay.. hay.. lắm. Ngựa giỏi.. giỏi..lắm. Thích.. quá thích!

Tích Nhân thấy Thời Minh tự tin và vui thích, và tin tưởng chị em Hồng Lan nếu không tin vào khả năng của ngựa, đã không cho ngựa chạy như vậy, nên cũng thúc ngựa đuổi theo. Tiếng Hắc Lan từ xa vọng lại:

- Nhân ca cứ để ngựa chạy tự nhiên, nó tự điều khiển lấy nó tốt hơn là mình điều khiển. Ngựa đã quen với trò chơi này của chúng ta. Tiểu muội cũng đã dặn dò Thời Minh rồi.

Nghe lời Hắc Lan, Tích Nhân để mặc ngựa lúc mau, lúc chậm đuổi theo.

Khi xuống hết sườn núi, đoàn ngựa chạy men theo một bờ suối, và tiếng Hắc Lan vọng lại:

- Tai mắt hãy để ý đến những nhánh cây đe ra ngoài và sà thấp! Cứ để ngựa tự nhiên chạy theo chúng ta. Đi nhanh mới đến trạm nghỉ trước khi trời tối.

Đã có lời dặn của Hắc Lan, nhưng Tích Nhân không cần phải quan tâm đến những nhánh cây ngã sà thấp xuống lối đi. Bốn cô gái phía trước như bốn mảnh tường xung trận, ngựa phi đến đâu, nhánh cây bị bốn cây kiếm lần lượt phạt rạp xuống đất hết cả. Mỗi nhát kiếm, một nhánh cây sà ra cản đường đã bị chặt đứt

thành nhiều đoạn. Phía trước Tích Nhân, Thời Minh vừa ôm cổ ngựa, vừa la hét ca tụng bốn cô gái phía trước.

Với tốc độ ngựa vừa đi nhanh vừa phi, hết dọc theo bờ suối, rồi lên lối mòn, hết quanh đèo rồi xuống dốc. Trời vừa xẩm tối, chị em Hồng Lan đến một căn nhà sàn dưới chân một ngọn núi, chung quanh cây cối um tùm, tàn lá che kín bên trên. Căn nhà sàn nhỏ nhưng rất cao, các cây cột chống đỡ rất lớn. Chị em Hồng Lan xuống ngựa và Hồng Lan ra lệnh:

- Tam muội và ta lo chuẩn cơm nước, nhị muội, tứ muội lo mấy con ngựa.

Tích Nhân xuống ngựa, hỏi ngay:

- Còn tiểu đệ và Thời Minh có thể làm gì?

Hồng Lan cười nhẹ:

- Một trong hai người, một người có thể đi lấy ít củi khô nhóm lửa. Một người có thể theo ta đi lấy thịt rừng. Gạo, muối, gia vị trong nhà rất nhiều, nhưng thịt tươi phải đi lấy.

Thời Minh cà lăm nhưng mau miệng:

- Tiểu đệ.. không.. không đem theo.. cung tên. Để nhóm lửa cho.

Tích Nhân cười nhẹ:

- Vậy tiểu đệ đi theo tỷ tỷ.

Hồng Lan:

- Bên kia núi có một vùng thung lũng, có mấy hồ nước rộng, chim muông tụ tập về đây rất nhiều, chúng ta đi ngay kiếm vài con về cho tam muội trở tài nội trợ. Nhưng chờ ta giây lát.

Hồng Lan phi thân lên nhà sàn, giây lát sau trở ra với chiếc bao trên tay, và từ sân nhà sàn nàng phóng mình lên một nhánh cây cao vẫy tay gọi Tích Nhân:

- Theo ta!

Tích Nhân vắt túi hành lý lên lưng ngựa, nhắc thân ảnh theo Hồng Lan. Khi qua bên kia núi, nhìn xuống phía dưới thấy một cảnh vô cùng ngoạn mục. Chim vượn vũ từng bầy, có nhiều nơi chúng đậu trắng trên cây, cũng có nơi chúng bu đen kịt. Hồng Lan dừng chân trên một tàng cây, chờ Tích Nhân đứng xuống bên cạnh, nàng chỉ tay nói:

- Cò, quạ và chim rừng hàng đồng, quơ tay có thể bắt hàng chục con nhưng chúng ăn không ngon. Béo và ngon nhất là sáo trắng, chim cu. Chúng ta tìm những loại này mà bắt. Nhân đệ nếu không biết rành các loại chim thì khi nào ta ra tay mới làm theo.

Hồng Lan lại như cánh chim bằng tà tà thân ảnh xuống bên dưới. Tích Nhân theo sát bên cạnh. Khi họ đáp xuống một thân cây dầy đủ chim đậu, chúng rào rào đập cánh bay lên, nhưng mấy lần như vậy Hồng Lan chẳng ra tay bắt con nào cả. Và Khi nàng đáp xuống một khóm cây cao, hàng ngàn con chim nhỏ rần rập bay lên, bấy giờ nàng mới nói:

- Nhân đệ bắt đi! Sáo trắng đấy!

Tích Nhân sử dụng khinh công phóng theo, hai tay đã chụp ngay được hai con. Chưa biết làm sao để có thể bắt tiếp, thì nghe Hồng Lan cười:

- Nhân đệ võ công cao cường nhưng chưa biết dùng võ công để bắt chim rồi.

Tích Nhân đáp chân xuống ngọn cây, thấy Hồng Lan đứng yên một chỗ, một tay làm cho chiếc bao bung miệng ra, một cánh tay vẫy nhẹ xoay vòng lên trên, một bầy chim cả trăm con bên trên giống như mắc vào tấm lưới vô hình, xoay tròn rần rập đập cánh bay nhưng không bay được và lần lần từng con từng con rớt xuống chiếc túi của nàng. Những con rớt xuống túi không còn chiếc lông nào.

Thấy cách xử dụng chân khí bắt chim kỳ diệu của Hồng Lan, Tích Nhân buột miệng:

- Tiểu đệ thật mở mắt ra. Nhưng cũng có thể học làm theo tỷ tỷ được.

Hồng Lan cười:

- Nhân đệ chưa biết, nhưng đã biết thì hơn ta. Chúng ta không cần phải sát sanh nhiều làm gì? Số này đã đủ dùng.

Tích Nhân thấy rõ với số chim Hồng Lan đang bắt sáu người ăn cũng không hết, nên đứng chờ, và khi Hồng Lan ngừng quơ tay lên không, số chim bên trên được phóng sanh chập choạng bay đi, đậu xuống mấy cây bên cạnh, Hồng Lan cột miệng bao, đưa cho Tích Nhân:

- Nhân đệ mang dùm ta. Chúng ta trở về. Việc mổ ruột ta giao cho Nhân đệ đó.

Tích Nhân thấy hơn nửa bao chim, ít nhất cũng bốn năm chục con, cười nói:

- Tiểu đệ xin tuân lệnh, nếu có suối nước sạch nào gần đây, tiểu đệ làm ruột và rửa sạch luôn một thể.

- Gần nhà có con suối nhỏ, nhưng gần đây, phía tây núi này cũng có một cái hồ lớn rất sâu. Chung quanh là bờ đá rất sạch sẽ.

- Vậy thì chúng ta lại cái hồ ấy.

- Đi thì đi cho nhanh. Kéo tam muội chờ.

Hồng Lan phóng đi, Tích Nhân xách bao chim phóng theo. Đến bờ hồ Tích Nhân bỏ bao chim xuống, nói:

- Thế Thiên la địa võng của Hồng tỷ chỉ trong giây lát bắt được cả mấy chục con chim, tiểu đệ cũng phải làm sạch chúng cho nhanh chóng mới được.

Hồng Lan:

- Ta biết Thái ất thần công tuyệt thế vô song. Bình sinh sư phụ ta chỉ nể phục võ công của Lý sư bá.

Tích Nhân mở miệng bao, tung hết số chim lên cao, rút ngọn ngũ độc thần trủy, dơ cao, trầy nhẹ. Những con chim lần lượt rớt xuống suối, và khi chúng rớt xuống nước, bàn tay còn lại Tích Nhân lại dùng đưa tới lui nhẹ nhẹ. Con chim rớt xuống nước bị luồng chân lực vô hình kéo tới đẩy lui một hai lần rồi từ dưới nước bay lên bờ, chúng bị xẻ đôi, nằm chồng lên nhau. Ruột gan đều rửa sạch và cũng không có giọt máu nào rơi xuống đầu mình Tích Nhân, hay vung vãi sang Hồng Lan. Nói thì lâu, nhưng Tích Nhân xẻ ruột, rửa sạch mấy chục con chim chỉ trong giây lát. Không lâu hơn thời gian Hồng Lan bắt chim.

Hồng Lan lấy chiếc bao xuống nước giặt, vừa bỏ chim vào bao, vừa khen ngợi:

- Một lúc có thể phân ra ba luồng lực đạo, làm ba động tác trong cùng một lúc, võ công của Nhân đệ tưởng đời này không ai bằng.

Tích Nhân rửa trủy thủ dắt xuống ống giày khiêm nhượng:

- Tiểu đệ được như hôm nay là nhờ Lý tiên bối và nhị vị tiên tử dạy dỗ thêm cho. Trước đây nửa tháng, võ công của tiểu đệ e rằng không bằng tỷ tỷ.

Hồng Lan cười:

- Chúng ta đang mặc áo thụng bái nhau đó phải không?

Tích Nhân chân thành:

- Không! Cách đây mấy ngày khi nhìn thấy tỷ tỷ và nhị tỷ tập luyện võ công trong thác nước, tiểu đệ tưởng hai người là nhị vị tiên tử và phân vân không hiểu mình có thể thắng trong cuộc tỷ đấu hay không?

Sự chân thành của Tích Nhân làm Hồng Lan bỏ rớt bao chim xuống đất, trợn đôi mắt ngọc:

- Nhân đệ đã nhìn chúng ta luyện công trong thác nước?

Tích Nhân thấy thái độ của Hồng Lan biết mình thất thố, nhưng không còn biết sao hơn, đành thú nhận:

- Mới đầu tiểu đệ nghĩ là nhị vị tiên tử và vì Lý tiên bối dạy tiểu đệ đi chuyển này là tỷ thí võ công với hai vị, nên có chút tò mò, nhưng sau đó thấy như vậy là vô si nên đi tránh.

Hồng Lan quắc mắt:

- Dù sao người cũng đã nhìn thấy chị em chúng ta luyện công trong thác nước! Phải không?

Tích Nhân phải gạt đầu, và Hồng Lan rít lên:

- Ta phải móc cặp mắt người.

Hồng Lan dứt tiếng vung chỉ điểm tới. Thế đánh nhanh như chớp giật. Hai người đứng gần nhau, võ công của nàng không vừa, và Tích Nhân cũng không biết đối phó như thế nào cho thích hợp với tình hình, nên nhảy lùi ra sau. Một chân tụt xuống nước. Hồ nước lại sâu như dốc đứng. Biết thất thế, Tích Nhân đẩy mạnh chân còn lại vào bờ đá phóng ra xa. Với khinh công của mình, Tích Nhân có thể ngự thân trên mặt nước trong giây lát và phóng lên bờ. Tuy nhiên, đánh hụt, Hồng Lan, không để lỡ cơ hội đẩy ra hai luồng cường lực có sức như sóng cồn, nước trong hồ do hai luồng lực đạo của nàng bung ra tung cao lên thành cột. Võ công siêu quần, nội lực hơn hẳn Hồng Lan nhưng đang đứng trên nước, Tích Nhân lại đành phải phóng ra xa tránh né. Hồng Lan như con chim tung mình theo, hai chưởng từ trên không đè xuống như núi. Lần này Tích Nhân đành phải vung tay chống đỡ. Sức mạnh của chưởng lực đẩy Tích Nhân chìm xuống, còn Hồng Lan bị đẩy tung lên cao. Với khinh công của mình, Hồng Lan có thể lợi dụng lảng không vào bờ lấy sức rồi tấn công tiếp, nhưng nàng hét lên một tiếng tiếp tục từ trên đánh xuống. Tích Nhân bị đẩy xuống nước. Nghĩ ra tay với Hồng Lan sẽ làm nàng thêm giận, nên lặn xuống hồ. Không ngờ từ phía dưới hồ một sức mạnh khủng khiếp xé nước đẩy tới. Tích Nhân theo phản xạ lách tránh và tung ra một quyền với tất cả công lực, nghe tay mình tê chồn như đánh vào tảng đá trơn trượt. Còn Hồng Lan trên không phóng chưởng đánh xuống mặt nước, thì nghe sau lưng một luồng kinh lực như núi đổ ập tới, luồng kinh lực quá dữ dội không có cách gì chống đỡ, la lên một tiếng, ngã xuống nước tránh né và thấy chung quanh như sóng cuồn nổi dậy. Tưởng Tích Nhân sử dụng công lực hại mình, Hồng Lan tức giận mở miệng mắng chửi, uống liền mấy ngụm nước. Muốn vận công cường lại sức nước đang cuốn lôi mình nhưng không làm nổi.

Tích Nhân nội lực thâm hậu và khi đánh ra thoi quyền biết mình gặp quái vật, lo lắng cho Hồng Lan, đẩy nước tung người lên lại may mắn thấy nàng đang bị sức nước kéo chìm xuống. Tích Nhân chụp lấy nàng nhưng chỉ nắm được mảnh áo. Sức nước và sức kéo

15. Chương 15: Biến Đổi Khó Lường

Tử Lan bồng Hồng Lan giao cho Tích Nhân. Và Tích Nhân không nói gì thêm, nhắc ngay thân ảnh.

Khi đi khỏi bờ hồ, nghe tiếng Hắc Lan kêu rêu:

- Nhị tỷ, tam tỷ dừng lại. Chúng ta phải xem quái vật là thứ gì đã. Nếu là giao long, mặt của nó có thể tăng cường công lực.

Trong tay Tích Nhân, Hồng Lan e lệ:

- Trước khi về nhà, chúng ta xuống suối tắm rửa đã. Hai ta đều tanh hôi mùi máu.

Tích Nhân cũng biết cả người tanh hôi, hỏi:

- Suối bên cạnh nhà có tắm được không?

- Có thể lấy nước ăn uống, nhưng muốn tắm thoải mái, thì hãy qua thác nước. Ở phía đông cách nhà hơn dặm.

Tích Nhân phóng đi như bay, giây lát thấy một giòng thác nhỏ, đổ xuống một chiếc hồ con nước trong thấy đáy. Chung quanh hồ những tảng đá to làm cho mặt hồ không bị cây cối che phủ. Tích Nhân bồng cả Hồng Lan phóng xuống hồ. Hồng Lan lại ôm chặt Tích Nhân:

- Ta.. ta..

Tích Nhân nhẹ mỉm cười, hai tay khoát nước lên người nàng và bàn tay nhẹ rửa hai bờ vai ngọc. Hồng Lan lại cong người lên. Tích Nhân nghe người rực nóng dù đứng trong nước lạnh, và không muốn nghĩ đến việc dùng định lực khống chế. Chiếc yếm còn lại trên người Hồng Lan bị giòng nước cuốn trôi xuống bên dưới và áo quần trên người Tích Nhân cũng lần lượt trôi theo, những bàn tay của cả hai bầu vú nhau, đôi môi

tham lam của Tích Nhân làm cho Hồng Lan rên rĩ và không hiểu họ đã hết tanh mùi máu của quái thú chưa, Tích Nhân lần lần đưa đẩy thân hình nóng bỏng của Hồng Lan lên một mặt đá bằng phẳng, hai thân thể hoà nhập vào nhau với tiếng hét nhẹ của nàng. Họ quần quai trên mặt đá rồi rớt xuống nước cũng không rời nhau.

Một lát trong đôi tay Tích Nhân, Hồng Lan áp má lên vai Tích Nhân, thở dài:

- Đời con gái của ta.. đã hiến dâng cho Nhân đệ. Tình cảnh của chúng ta, ta không trách Nhân đệ, nhưng mong Nhân đệ sẽ không coi thường ta.

Tích Nhân siết nhẹ nàng âu yếm:

- Chỉ sợ tỷ tỷ chê bai tiểu đệ mà thôi. Từ nay chúng ta không xa nhau nửa bước và tỷ tỷ sẽ thấy tiểu đệ yêu kính tỷ tỷ như thế nào. Chỉ mong sau này hiểu hoàn cảnh tiểu đệ, tỷ tỷ cũng tha thứ cho.

Tích Nhân định nói cho Hồng Lan hiểu hoàn cảnh đã có chị em Thu Hà của, nhưng nàng hốt hoảng:

- Chúng ta phải về nhà.. kéo..mấy đứa ..

Tích Nhân nghe nàng nhắc, thấy áo quần của mình, chiếc yếm của nàng đã trôi đâu mất, cũng vội đẩy nàng ra:

- Trong bị áo của tiểu đệ có viên hùng hoàng châu và Phượng hoàng lệnh bài, tiểu đệ không thể bỏ mất. Nếu thấy chờ lâu, tỷ tỷ chịu khó về trước, tiểu đệ sẽ về ngay.

Tích Nhân chạy theo giòng suối tìm kiếm, vì nước suối nhỏ nhưng chảy xiết, Tích Nhân chạy một lúc lâu mới thấy chiếc quần vướn vào một hòn đá, lấy vác khô mặc lên người rồi chạy tiếp. Chạy theo một hồi nữa mới thấy áo của mình và chiếc yếm đào của Hồng Lan, nhưng trong bị áo không có gì cả. Viên hùng hoàng châu và phụng hoàng lệnh bài đều là vật quan trọng, một thứ do giáo chủ Ngũ độc giáo Trương Thái Thanh nhờ giao cho con gái, còn Phượng hoàng lệnh bài là vật ủy thác xây dựng lại Phượng hoàng bang của đại tỷ Trần Kỳ Anh người mà trong lòng Tích Nhân không bao giờ quên thương nhớ, cho dù sau này có gần gũi với nhiều cô gái khác. Thấy mất hai vật quý giá Tích Nhân quyết định phải tìm lại cho bằng được, nhưng trong lòng cũng tự cảm thấy và không ngờ mình đã say mê Hồng Lan đến mất hết cả khả năng cảnh giác của người có võ công. Hùng hoàng châu nhẹ nhàng, nhưng Phượng hoàng lệnh bài không nhẹ đến rớt mất mà không biết.

Tích Nhân thấy chiếc áo còn dơ bẩn tanh tưởi, cầm tay đi ngược lại giòng suối tìm kiếm một lúc thì Hồng Lan xinh đẹp như hoa nở trong y phục chỉnh tề xuất hiện, nàng vui vẻ đưa một bộ áo quần cho Tích Nhân:

- Nhân đệ thay y phục đi. Về ăn cơm. chúng ta không có thịt chim, nhưng Tam muội nấu thịt khô cũng thơm ngon lắm. Ta thấy đói.

Tích Nhân thở dài:

- Viên hùng hoàng châu và Phụng hoàng lệnh bài luôn luôn mang theo trong túi áo tiểu đệ đã mất. Tiểu đệ phải đi tìm mới được. Tỷ tỷ ăn trước đi.

- Ô! Như vậy ta trở về lấy đuốc và kêu Thời Minh ra giúp hiền đệ.

Tích Nhân đón nhận bộ quần áo sạch của Hồng Lan đưa cho, thay chiếc quần ướt, đi ngược giòng suối chú tâm tìm một lúc thì Hồng Lan và Thời Minh tới nơi. Dù mắt có thể nhìn rõ trong đêm tối, nhưng có ba cây đuốc, Tích Nhân cảm thấy tự tin hơn. Cảm ơn Hồng Lan rồi soi đường tiếp tục đi tìm. Hồng Lan cũng chú tâm tìm kiếm, nhưng chỉ giầy lát tỏ vẻ phân vân:

- Ta nghĩ chúng đã rớt trong khi giao đấu với quái vật.

Nàng e thẹn, cúi đầu giọng nhỏ đi:

- Lúc đó áo quần chúng ta cũng rách nát, thì có vật gì trong túi còn giữ được?

Nghe Hồng Lan nói, Tích Nhân mới vỗ đầu:

- Tiểu đệ thật hồ đồ! Nếu vậy thì ngày mai mới có thể hy vọng tìm được.

Thời Minh hỏi:

- Đại ca tìm .. thứ gì? Hồng tỷ tỷ bảo đi tìm... nhưng.. tiểu đệ.. chẳng biết tìm thứ gì?

Tích Nhân:

- Một viên ngọc châu sáng loáng, tròn như viên bi và một chiếc lênh bài bằng ngọc, to bằng bàn tay, hình chim phượng. Minh đệ theo giòng suối tìm cho đến hồ nước xem thử có không? Nếu không có thì thôi, có thể chúng đã rơi ở chỗ khác.

Thời Minh vâng dạ, rào bước đi tìm, Tích Nhân kéo Hồng Lan vào người:

- Tiểu đệ say mê tỷ tỷ đến trở thành ngốc nghếch, chẳng còn chút đầu óc. Nhất định bị mất trong hồ nước.

Hồng Lan ném bó đuốc xuống suối, bó đuốc trên tay Tích Nhân cũng rớt xuống chân tắt ngấm, và Tích Nhân cúi xuống nài ham hố. Hồng Lan cũng triển chân tham lam đón nhận những nụ hôn của ham hố ấy, nhưng rồi nắm chặt bàn tay vuốt ve nóng bỏng Tích Nhân lại, thì thào:

- Về ăn chút cơm, kéo bọn Tử Lan trở về không thấy chúng ta. Kỳ chết!

Tích Nhân ngạc nhiên:

- Họ chưa về?

- Nếu về thì đã ra đây rồi.

Tích Nhân lo lắng:

- Nếu chỉ lấy mất con vật đã chết thì sao lâu vậy?

Hồng Lan đẩy Tích Nhân ra phóng lên cây:

- Ta cũng hồ đồ mất! Đi ngay!

Tích Nhân phóng theo Hồng Lan và chụp lấy nàng, Hồng Lan hét:

- Nhân đệ đi nhanh đi, ta về nhà lấy kiếm!

Tích Nhân buông nàng ra, tăng thêm công lực phi như bay tới hồ nước. Tới gần nghe tiếng ầm ì vọng lại, tăng thêm tốc độ và khi từ một cột nước trong hồ bắn tung lên một người, rồi rớt nhanh xuống như không còn chút công lực nào, Tích Nhân hét lên một tiếng như con chim đại bàng vút theo vừa vịn chụp lấy và đập nước phóng nhanh vô bờ đá, phi thân lên một tảng đá cao. Người được cứu là Tử Lan áo quần chỗ chỗ mất và đã không còn biết gì nữa, ú ớ mấy tiếng rồi ngất lịm. Tích Nhân đỡ nàng lên, thúc chân khí vào người nàng cứu cấp. Không giống như Hồng Lan, Tử Lan bị nội thương trầm trọng. Khi Tích Nhân trị thương cho Tử Lan, mặt hồ sóng dậy ào ạt, và khi Hồng Lan tới nơi thì trở nên yên tĩnh trở lại. Thấy Tử Lan bị thương Hồng Lan đau đớn:

- Nhị muội!

Tích Nhân:

- Nàng bị nội thương trầm trọng.

Hồng Lan lấy trong người một viên thuốc đặt lên miệng Tử Lan. Ngồi đối diện với nàng nắm hai tay, chưởng tâm đối nhau, sa nước mắt:

- Nhân đệ tìm tam muội, tứ muội..coi chúng ra sao rồi? Nhị muội và ta có phương pháp giao truyền công lực cho nhau. Ta sẽ làm nàng nhanh tỉnh lại.

Tích Nhân đi một đoạn, thấy Hắc Lan nằm nửa trên đá nửa dưới nước cả người đầm máu, phóng tới nâng lên thấy đầu bể, thân thể mềm nhũn đã chết từ lâu. Tích Nhân xót xa bồng nàng lên để lên bờ đá rồi chạy đi tìm Thanh Lan nhưng không thấy đâu cả. Tích Nhân lo sợ, không dám nghĩ nàng có thể táng mạng dưới hồ và nghĩ giờ có lặn xuống hồ tìm kiếm cũng không dễ gì tìm thấy. Tích Nhân thở dài quay trở lại bồng Hắc Lan tới chỗ Hồng Lan, Tử Lan cũng vừa tỉnh và bật khóc:

- Tam muội! Tứ muội!

Hồng Lan mặt tái xanh, chụp Hắc Lan trong tay Tích Nhân vừa bông tới, ôm lấy khóc ngặt:

- Chuyện gì xảy ra?

Tử Lan nói trong tiếng nghẹn ngào:

- Tìm mãi dưới hồ không thấy xác quái vật đâu cả. Nước quá sâu lặn không tới. Tiểu muội bảo đi về sáng ngày hễ hay, nhưng tam muội nói để quái vật chết quá lâu mật không còn tốt. Tứ muội nói nếu là giao long ngàn năm sẽ có nội đờn xử dụng tăng mấy chục năm công lực, nên rán tìm. Khi tứ muội tìm được đuôi giao long kéo lên mừng rỡ, không ngờ chiếc đuôi của nó vung lên bằng một sức mạnh khủng khiếp, tứ muội bị hất lên bắn đi như viên đạn. Ngay sau đó tiểu muội và tam muội không thể cứu kịp tứ muội đã đành mà phải vật lộn với quái vật để giữ mình. Hình như chúng có tới hai con thì phải.

Nàng khóc ngặt:

- Tam muội võ công yếu kém nhất trong bốn chị em.. có lẽ.

Tích Nhân nhìn Hắc Lan nhớ lại nét xinh đẹp, vui tươi, hồn nhiên, thơ ngây và đầy sức sống của nàng, chỉ trong phút giây trở thành một cái xác không hồn, xót xa:

- Tỷ tỷ, quái vật dưới hồ này không thể để sống. Tam muội cũng phải tìm dưới hồ, nhưng bây giờ trời tối quá, nhị tỷ cũng cần dưỡng thương để tiểu đệ đưa tứ muội về rồi ngày mai...

Hồng Lan ôm chặt Hắc Lan gục khóc:

- Tứ muội! Ta hại tứ muội rồi! Phải chi ta đừng đến nơi này.

Nàng ôm Hắc Lan loạng choạng đứng lên và loạng choạng phóng đi. Tích Nhân nhìn theo lo lắng, nhưng thấy thân ảnh của nàng vững dần, cũng cúi xuống bông Tử Lan đuổi theo. Thân thể của Tử Lan cũng gần như lơ lửng, nhưng Tích Nhân không còn lòng dạ nào để ngại ngùng. Và trong đau khổ, Tử Lan cũng không còn có thể có cảm giác thẹn thùng nào.

Căn nhà sàn nhỏ bé khi họ trở về đây không khí bi thương. Hồng Lan ôm Hắc Lan khóc, Tử Lan cũng sà xuống khóc. Tích Nhân thở dài bước ra ngoài, nhảy xuống bên Thờ Minh, gãi ấp úng:

- Việc.. việc gì?

Tích Nhân xót xa:

- Chưa ra khỏi núi, ta đã mất hai cô em gái. Hỡi ôi! Cuộc đời thật không có cái gì có thể biết trước được. Thật là trời đất trêu người.

Thờ Minh rần hồi:

- Sao.. sao mà mất?

- Giao long hay quái vật gì, ta cũng chưa xác định được.

Tích Nhân hỏi Thờ Minh:

- Cho ta mượn cây kiếm của hiền đệ. Hồng tỷ hay Tử Lan tỷ tỷ có hỏi nói ta ra hồ nước. Ta cần phải xem quái vật là thứ gì.

Thờ Minh:

- Nhân ca không ăn một chút cơm hay sao?

Tích Nhân thấy trên bàn có bầu rượu, lại lấy và rút cây kiếm của Thờ Minh, phóng mình đi.

Thờ Minh rất muốn đi theo, nhưng biết mình không thể nào phóng lên cành cây phi chạy được, đập tay lên gốc cây:

- Ta ..phải giỏi.. để theo đại ca mới được.

Thời Minh không biết làm gì, đành đứng nhìn lên căn nhà sàn, nghe tiếng khóc của Hồng Lan và Tử Lan vọng xuống. Giấy lát nghe hai chị em lên tiếng an ủi lẫn nhau, nhưng tiếng khóc xót xa vẫn không ngừng nổi.

Tích Nhân phi tới hồ, tìm tảng đá to ngồi xếp chân đường thần, một mặt định xem thử quái vật có xuất hiện không, nó là gì? Và nếu trời sáng thì lặn xuống tiêu diệt quái vật, tìm xác Thanh Lan, Hùng hoàng châu, Phượng hoàng lệnh bài. Tuy nhiên, ngồi hàng giờ, Tích Nhân không thể nào định tâm, hình ảnh Thanh Lan, Hắc Lan mới mấy giờ trước còn vui tươi, bây giờ ra người thiên cổ làm Tích Nhân tức giận, vận công nhắc một hòn đá thật to ném xuống nước, quát thét:

- Quái vật đáng chết!

Viên đá to ném xuống hồ giấy lát thấy hiệu dụng. Mặt hồ dậy sóng, một vùng nước tung lên, và đầu một con quái thú đen đúa nhất cao lên, mũi phun ra hai làn hơi như mưa bay, hai cặp mắt sáng rực như hai ngọn đèn quắc nhìn chung quanh. Giấy lát sau một chiếc đầu nhỏ hơn ngoi lên, và Tích Nhân thấy dưới cổ con vật này có vết chém. Nhìn đầu hai con vật, Tích Nhân thấy một con có sừng ngắn, mõng ngắn, râu dài nên trông kỳ dị, còn đầu con kia không khác gì đầu một con rắn khổng lồ. Tích Nhân nhìn hai con quái vật mà kinh sợ. Nghĩ lại có lẽ khi mình và Hồng Lan dưới nước chỉ gặp con không sừng, con mái. Nếu cả hai con cùng tấn công chưa chắc gì sống sót được. Tuy nhiên, Tích Nhân nghĩ lại cũng thấy rằng mình và Hồng Lan bị thất thế vì cả hai ở dưới nước. Sức cuốn của nước do quái vật gây nên làm cho điên đảo, tránh né phải dùng sức nhiều hơn đã đành, mà cũng không thấy quái vật ở đâu để tấn công.

Đã quyết định biện pháp đối phó, Tích Nhân hét lên một tiếng, như con chim đại bàng từ bờ đá phóng ra, và cây thiết huyền kiếm xung ra một luồng kiếm quang dày đặc nhắm đầu hai con quái vật vút xuống. Con quái vật có sừng nghe áp lực, phản ứng nhanh nhẹn, cụp đầu xuống nước và chiếc đuôi khổng lồ như khúc gỗ cả người ôm từ dưới nước vút lên. Tích Nhân chưa từng gặp sức tấn công nào mạnh và hung dữ như vậy. Sức mạnh tưởng chừng đập vào núi cũng đổ núi. Bị đuôi quái vật bổ tới, Tích Nhân hét lên một tiếng, người quay như chong chóng, không khác con vạ vút lên cao. Đây là một trong những thế kỳ diệu của Thiên ung phi đằng. Từ trên cao, Tích Nhân phóng ra một luồng kiếm khí lại lạng mình và như con chim xà cánh bay vào bờ đá trở lại.

Hai con quái thú không ngẩng đầu lên nữa, nhưng chúng lờn lộn trong nước, làm mặt hồ như bị động đất, sóng cao cả thước đập vào bờ đá ầm ầm như biển động. Tích Nhân chú tâm đang quan sát, như con chim ưng rình rập kẻ hở con mồi, nhưng hai con quái vật lại lặn xuống hồ, mặt nước dần dần yên tĩnh lại. Tích Nhân cạy thêm một tảng đá to khác, thì nghe tiếng Hồng Lan đầy lo lắng:

- Nhân đệ!

- Tiểu đệ ở đây!

Tiếng Hồng Lan trách nhưng đầy vui mừng:

- Sao Nhân đệ không chờ sáng? Làm ta biết được thì..gan ruột nóng như lửa.

Tích Nhân đón nàng, Hồng Lan đáp chân xuống đá ôm chân lấy:

- Nhân đệ có bề gì nữa, thì ta và Tử Lan cũng không sống ở đời làm chi nữa!

Biết sự lo âu của Hồng Lan, Tích Nhân ôm chặt nàng giấy lát, rồi chỉ tay xuống hồ:

- Đúng như nhị muội nói, có những hai con quái vật. Nếu khi chúng ta ở dưới nước mà có cả hai con cùng tấn công thì giờ này, chúng ta cũng đã không sống nữa. Nhị tỷ thoát được cũng là một sự may mắn vô cùng.

Hồng Lan thở dài:

- Nhị muội không đoán thọ. Sư phụ rất yêu thương Tứ muội. Tam muội cũng thông minh vô cùng, nhưng người không nghiêm khắc với hai hiền muội trong việc luyện võ, đôi khi thường tỏ vẻ buồn tiếc là trong tương lai cũng chỉ có song tiên mà không có tứ tiên. Ta không hiểu gì cả, mới đây nghĩ lại mới thấy sư phụ biết trước tam muội và tứ muội vẫn số. Nhưng không ngờ.. không ngờ nhanh như vậy. Hồng Lan lại nức nở.

Tích Nhân vuốt ve nàng:

- Tỷ tỷ bớt u sầu, định tỉnh lại tinh thần để giết quái vật trả thù cho hiền nhị muội.

Hồng Lan nín khóc, lau nước mắt và trở lại nét bình thần:

- Cả hai con, chúng ta có khả năng giết chúng hay không? Hay là..

Tích Nhân cương quyết:

- Không vì trả thù cho tam muội và tứ muội, chúng ta cũng phải trừ cái hại lớn cho muôn thú hay người vô tình lạc bước đến đây. Nhất là xác tam muội còn dưới hồ. Tiểu đệ cũng cần tìm ra Phượng hoàng lệnh bài và Hùng hoàn châu.

Hồng Lan nắm chặt tay Tích Nhân:

- Từ nay, mọi thứ, sống chết ta và nhị muội đều nghe theo lời Nhân đệ.

Nghe nàng hai lần nói đến mình cũng không quên Tử Lan, Tích Nhân ngạc nhiên:

- Sao lúc nào tỷ tỷ cũng nhắc đến nhị tỷ và coi cả hai như một vậy?

Hồng Lan gật đầu:

- Nó và ta như một là chỉ thị của sư phụ. Hai ta không thể xa cách nhau. Võ công của hai ta phối hợp thì không lo ngại trước địch thủ nào. Võ công chúng ta bổ túc nhau. Ví dụ nếu ta dùng chiêu Tịch dương tây lĩnh, thì nhị muội ra chiêu Trì nguyệt đông thương, một âm một dương, một cương một nhu, bổ sung nhau tạo thế như thành đồng vách sắt. Ngoại trừ cao thủ thượng thừa, kiếm thuật có trình độ thâm kiếm hợp nhất, nội lực thâm hậu gấp nhiều lần mới có thể bị bại. Hôm nay ta đã ..thành vợ Nhân đệ, nó cũng sẽ phải lấy Nhân đệ. Nhị muội xinh đẹp cũng không thua sút ta. Nhân đệ cũng đã bông bế, đụng chạm vào da thịt nó, đã nhìn thấy nó trong thác nước như ta thì nó có thể lấy ai ngoài Nhân đệ chứ?

Tích Nhân:

- Tiểu đệ nào dám mơ đến phước lớn như vậy?

Và chân thành:

- Tỷ tỷ và nhị tỷ xinh đẹp vô cùng. Xứng đáng hai chữ song tiên. Có hai người đẹp cùng một lúc, tiểu đệ..làm sao có phước lớn như vậy? Hai chúng ta tưởng như tiền định, một phút nên duyên, phải thương yêu nhau, nhưng nhị tỷ và tiểu đệ chưa có gì. Người như nhị tỷ ra giang hồ sẽ biết bao nhiêu anh hùng hảo hán say mê, có thể chọn và tìm cho mình một hạnh phúc trọn vẹn. Tỷ tỷ hãy nghĩ cho tương lai nhị tỷ.

Hồng Lan đọc nhỏ:

“Song tiên hề

nhất phượng hề

nhị kiếm nhất tiên!

nam bắc giang hồ hề

danh vọng lưỡng biên

Nữ sắc nam tài hề

hạnh phúc vô biên

bắc ngạo hề

nam yên hề

Nhất phượng nhất tiên..

Và nàng nói:

- Khi Lý tiên bối giắt tay nhị vị sư phụ ra đi, căn dặn bốn chị em chúng ta hãy có lòng bao dung, thông cảm, lấy đức phục người. Rồi khi người đi khỏi sân, quay lại nhìn ta và nhị muội ngâm nga mấy câu này.

Ta chẳng hiểu gì hết. Cái gì song tiên, nhị kiếm, cái gì song tiên, rồi nhất tiên? Nhưng sau khi cùng Nhân đệ bất ngờ trở nên duyên phận, ta mừng tượng Lý tiên bối ám chỉ Nhất Phượng là Nhân đệ, vì Nhân đệ là bang chủ Phượng hoàng bang. Song tiên là chị em chúng ta vì sư phụ muốn chúng ta thể thân cho họ. Nhị kiếm cũng là hai ta, vì chúng ta dùng kiếm, nhất tiên là Nhân đệ vì Nhân đệ dùng cây đàng tiên làm vũ khí. Ta tin sự mừng tượng của ta không sai. Ý người nói gì nữa sau này có lẽ chúng ta phải chờ thời gian mà chiêm nghiệm.

Tích Nhân trầm ngâm, nắm tay Hồng Lan:

- Lý lão tiên bối thông đạt huyền cơ, những gì người nói ra đã ám tàng mọi sự sắp xếp của số mạng. Tương lai như thế nào chúng ta khó biết được, nhưng bây giờ tiểu đệ có được một hồng nhan tri kỷ như tỷ tỷ thật cảm thấy mình có phước phận vô cùng. Nhưng mong tỷ tỷ cũng thông cảm và lượng thứ cho tiểu đệ.

Tích Nhân thở dài:

- Tiểu đệ khi gặp tỷ tỷ cũng đã có hai người đàn bà. Một hiện đang bị bọn Đoàn thị bắt giam, đòi tiểu đệ đem Đàng tiên bí kíp đi chuộc, và một thì thất thân với tiểu đệ khi bị dâm được hành hạ. Hiện được song quái thu làm đồ đệ. Tiểu đệ nói ra trong lúc tỷ tỷ đang đau buồn thật không phải, nhưng im lặng tiểu đệ cũng cảm thấy không an trong lòng.

Hồng Lan cười nhẹ:

- Làm được gì khác hơn bây giờ? Sư phụ và Lý tiên bối cũng xa gần nhắc ta việc này. Tuy nhiên, Nhân đệ có thấy đã đủ chưa? Nếu chưa, Ta và nhị muội về lại bách Lan cốc tốt hơn theo chân Nhân đệ.

Tích Nhân đượm buồn:

- Tiểu đệ đâu phải là kẻ hiếu sắc, nhưng..cuộc đời đã đưa đẩy và không thể không thấy rõ trách nhiệm của mình mà thôi. Hy vọng có tỷ tỷ bên cạnh sẽ giúp tiểu đệ sau này không trở thành người đàn ông năm thế bảy thiếp.

Hồng Lan:

- Làm sao ta có thể giúp Nhân đệ việc này? Có nói gì phải chăng chỉ mang tiếng là một người ghen tuông, thất đức?

- Tiểu đệ xin thề trước anh linh tam muội và tứ muội..

Hồng Lan dẫn tay Tích Nhân:

- Thề thốt làm gì? Nhân đệ có quyết tâm hay không là được rồi!

Hồng Lan dựa vào Tích Nhân:

- Đêm nay đời ta thay đổi lớn quá. Mất một lúc hai người em gái và mất đời con gái của chính mình. Nhưng.. trong đau khổ, phân vân đã làm ta suy nghĩ nhiều hơn về cuộc đời, về số mệnh. Ta sẽ không làm Nhân đệ khó chịu về ta đâu.

Tích Nhân nhẹ ôm nàng:

- Tiểu đệ đa tạ tỷ tỷ. Bây giờ trời cũng sắp sáng. Để tiểu đệ chọn quái vật xuất hiện diệt trừ chúng, tìm thi thể của tam muội.

- Nhân đệ ra tay đi.

- Khi chống với quái vật, tuyệt đối đừng để rơi xuống nước. Hay là tỷ tỷ chỉ đứng xem, khi nào tiểu đệ nguy hiểm mới ra tay phụ giúp.

- Ta hiểu cách nhân đệ muốn đối phó. Khinh công của ta chắc cũng không đến nỗi không phóng ra giữa hồ đánh ra vài chiêu kiếm.

Tích Nhân rời Hồng Lan, ôm tảng đá to vận sức ném mạnh xuống hồ. Đợi một lúc, mặt hồ cũng không có biến động. Tích Nhân rần rần một tảng đá to hơn ném xuống lần thứ hai, cũng không thấy hai con quái vật xuất hiện.

Tích Nhân phân vân:

- Chẳng lẽ hai con quái vật chỉ xuất hiện ban đêm, mờ sáng trở đi chúng trốn mất?
- Rất có thể như vậy. Hồng Lan trả lời.
- Như vậy thì tiểu đệ chờ trời thật sáng, mạo hiểm xuống hồ.
- Chúng ta chờ tới nay xem sao đã. Chúng ta xuống nước là thất thế.
- Để tiểu đệ thử xem vài lần nữa. Nếu chúng thật sự không xuất hiện thì mình trở về, chờ tới.

Tích Nhân ném xuống hồ ba tảng đá to nữa, nhưng hồ nước vẫn lặng yên.

Hồng Lan không muốn Tích Nhân mạo hiểm, và nghĩ cả đêm Tích Nhân chưa ăn uống nên nắm tay:

- Nhân đệ về ăn chút cơm. Ta nghĩ khiêu khích mãi mà chúng không xuất hiện, thì chắc chúng là loài vật sợ khí dương. Nếu đêm nay chúng không xuất hiện, ngày mai trong thế bất buộc chúng ta mới mạo hiểm xuống hồ. Còn bây giờ ta nghĩ vội vàng quá.

Tích Nhân đồng ý với Hồng Lan:

- Vâng, tiểu đệ đợi. Chúng ta trở về.

Sợ Hồng Lan nhọc nhằn hay muốn hưởng thú ôn nhu, Tích Nhân bồng Hồng Lan lên. Sau khi hôn nhẹ nàng, phóng mình đi ngay.

Bây giờ Hồng Lan không ngại mà còn bảo Tích Nhân lên căn phòng của nhà sàn. Tích Nhân phóng lên, thấy Tử Lan vẫn ngồi bên xác Hắc Lan, đôi mắt đỏ hoe, áo quần vẫn chưa thay đổi. Tích Nhân và Hồng Lan xuất hiện làm nàng bối rối, ngồi co lại. Tích Nhân, thấy vậy phóng xuống bên dưới:

- Tiểu đệ xin lỗi nhị tỷ.

Hồng Lan nói:

- Nhân đệ chờ giây lát ta hâm lại cơm, cá.

Nghe nàng nói, nhưng Tích Nhân lại bên bếp lửa tự hâm lấy, và cùng Thời Minh bày lên bàn, gọi:

- Mời tỷ tỷ và nhị tỷ xuống dùng cơm.

Hồng Lan nắm tay Tử Lan đã ăn mặc tề chỉnh từ trên nhà phóng xuống. Nàng nói:

- Ta đã làm Nhân đệ khổ cực rồi!

Tích Nhân mỉm cười:

- Tỷ tỷ và nhị tỷ đang đau buồn, tiểu đệ không thể an ủi được, chỉ hâm lại chút cơm cá có gì phải nói. Mong tỷ tỷ và nhị tỷ dùng cơm. Sức khỏe là quan trọng. Hơn nữa, đêm nay chúng ta cần có sức để tiêu diệt quái vật.

Hồng Lan nắm tay Tử Lan kéo ngồi xuống:

- Hiền muội rán ăn chút đỉnh. Nhờ Nhân đệ trị thêm nội thương cho em. Đêm nay hai chị em chúng ta phải cùng Nhân đệ tiêu diệt quái thú, tìm xác tam muội.

Tử Lan dàu dàu:

- Tiểu muội sẽ không làm tỷ tỷ thêm lo âu nữa.

Hồng Lan bới cơm cho mọi người. Tử Lan cầm đũa cùng ăn. Hồng Lan vừa ăn vừa vạch ra việc làm:

- Sau khi ăn cơm, Nhân đệ nghỉ ngơi giây lát dùng công lực trị thêm nội thương cho nhị muội. Ta nghĩ với công lực của hiền đệ, trong vài giờ mọi kinh mạch của nhị muội sẽ được đả thông. Sau đó nhị muội tự hành công, Nhân đệ điều tức phục hồi công lực. Chiều nay nhị muội có thể liên tay với ta. Trong thời gian nhị muội trị thương, ta đến một bản người Dao gần đây nhờ họ đóng hai cái hòm cho tam, tứ muội. Thời Minh hiền đệ canh gác nơi này.

Thời Minh:

- Việc gì Thời Minh.. cũng.. cũng cố gắng làm.

Tích Nhân:

- Chúng ta cần tranh thủ thì giờ. Ăn cơm xong tiểu đệ sẽ trị thương ngay cho nhị tỷ.

Hồng Lan:

- Như vậy cũng tốt.

Ngoài Thời Minh ăn ngon lành, hai chị em Hồng Lan và Tích Nhân chỉ dùng chút đỉnh. Sau khi Tích Nhân đưa Tử Lan lên nhà trị thương, Hồng Lan phóng đi ngay. Xác Hắc Lan bấy giờ đã được che đậy kín bằng hai chiếc chăn và đặt ngay ngắn giữa nhà. Tử Lan và Tích Nhân ngồi ngay trước cửa để trị thương.

Tích Nhân trị thương Tử Lan một lúc thì trời chợt tối sầm, gió xoáy từng cơn và mưa đổ xuống ào ào như thác. Nhưng mặc cho trời thịnh nộ. Cả hai để hết tâm trí vào việc trị thương. Khi kinh mạch Tử Lan đã hoàn toàn đã thông, Hồng Lan cũng ướm loi ngoi về tới:

- Mưa to quá, người thường không ai dám ra khỏi nhà lúc này. Việc đóng hòm phải chờ trời tạnh mới nhờ người thực hiện được.

Nàng cũng ngồi xuống bên cạnh:

- Hai người điều tức phục hồi công lực, ta cũng cần tự hong khô quần áo.

Cả ba ngồi bên nhau nhắm mắt vận công, điều dưỡng thân thể trong vài giờ thì nghe căn nhà rung rinh qua lại, một lần, rồi hai lần.

Tích Nhân vội xả công, nói:

- Coi chừng căn nhà bị sập!

Hồng Lan chú tâm giãy lất la:

- Không phải sức gió, đang mưa to, nhưng không gió lớn nữa. Sức rung này là rung chuyển của núi. Hay quái vật đang xuất hiện?

Tích Nhân cũng thấy ngay sức rung động từ đâu, phóng xuống đất chụp lấy cây thiết huyền kiếm, nói to:

- Tiểu đệ đến đó xem thử.

Tích nhân giở tuyệt đỉnh khinh công xông pha mưa gió đi ngay và khi phi hành thấy ngay cây cối dưới chân đang đong đưa qua lại. Đến gần hồ nước sức rung rinh càng mạnh. Tích Nhân tới hồ, thấy cây đá đang ầm ầm đổ xuống, nước trên núi đổ xuống hồ, thì nước trong hồ đang tràn đầy, đục ngầu, thịnh nộ rầm rầm chảy xuống một khoảng núi đã bị vỡ. Cây cối đất đá bị cuốn trôi, sạt lở, dù có thần tiên cũng không cản lại. Tích Nhân trụ chân đứng nhìn cảnh trời long đất lở khủng khiếp trước mắt, thì Hồng Lan và Tử Lan tới nơi và cả hai cũng chẳng thể nói lên lời nào.

Mưa từ từ nhẹ hạt, cặp mắt sáng như điện của Tích Nhân thấy hai cây trụ cả vài người ôm từ mặt nước nhô lên, cuốn trôi theo giòng nước, há hai chiếc miệng đỏ lòm kêu rú lên những tiếng như khóc. Hồng Lan la lên:

- Quái vật! Giống rắn to lớn như thế này, da nó đao kiếm tầm thường không thể làm bị thương nổi. Chỉ dưới cổ mới có tử huyết.

Tích Nhân:

- Nước chảy như thế này khi tấn công chúng đừng để rơi xuống nước. Rớt xuống sẽ bị cuốn đi ngay. Hai vị tỷ tỷ đừng mạo hiểm. Tấn công nó xong phải dùng khinh công trở lại bờ ngay.

Hồng Lan:

- Chúng ta lại gần chúng thêm rồi liệu cách.

Cả ba dùng khinh công len lỏi, lướt qua đá, vượt qua cây cối gãy đổ đến sát bờ hồ. Hai con quái vật như không hay biết vẫn cất cao đầu lên trời, xoay qua xoay lại kêu thét những tiếng nghe rất ai oán.

Hồng Lan quan sát, nói:

- Mãng da trắng thật to dưới cổ quái vật là tử huyết đầy. Chúng cất cao đầu thế kia là cơ hội ra tay tốt nhất.

Tích Nhân nghe nói đạp chân như con chim phóng ra như mũi tên. Ngọn thiết huyền kiếm đã đâm ngay lên cổ con quái vật có sừng. Đúng như Hồng Lan nói, lưỡi kiếm trong tay Tích Nhân đã xuyên suốt cổ con quái vật, nhưng khi Tích Nhân đạp chân lên mình nó để lấy trớn phóng lên bờ, con quái vật bị tấn công đầu cụp xuống, lưỡi kiếm rút ra bị cản, sức đập của hàm quái vật làm cây kiếm đâm vô cổ nó trở lại. Tích Nhân thất thế, đành dùng trảo chộp cứng một mảng da mềm của nó để giữ khỏi rớt xuống nước. Máu quái vật theo vết thương bắn ra tẩm đỏ thân mình Tích Nhân, mờ cả mắt, nghẹt cả mũi, cảm thấy nóng như tắm nước nóng. Con quái vật bị thương tiếp tục cất cao đầu vùng vẫy. Tích Nhân vận công bám chặt, và thay vì rút kiếm ra khỏi thân hình quái vật, phải giữ yên để làm chỗ đu thêm một tay. Trong khi Tích Nhân ra tay, hai chị em Hồng Lan cũng đã tấn công con thứ hai. Hai lưỡi kiếm của hai cô gái cũng rất chính xác, và có lẽ cũng gặp trường hợp không khác gì Tích Nhân.

Cả ba đồng đưa dưới cổ quái vật một lúc, chúng quẫy đầu mạnh hơn, càng lúc càng mạnh. Tích Nhân tưởng chừng gân cốt muốn gãy, nhưng cố bám chặt, không dám để rớt xuống giòng nước đang như thác cuồn chảy bên dưới. Nhưng một lúc rồi đầu hai con quái vật cũng lần lần hạ xuống, hai cái đuôi quẫy lên đập mạnh chung quanh, và đất đá cây cối bên hai bờ nước đổ xuống ầm ầm. May mắn lúc một thân cây to trôi tới, cành mắc vào thân quái vật chống gốc lên rồi từ từ ngã xuống nước trở lại, Tích Nhân nhanh mắt ước độ khoảng cách, lấy cán cây thiết huyền kiếm đang nắm làm trớn nhún mình, phóng hai chân lên và đáp xuống gốc cây. Đứng trên gốc cây đang xiêu đổ xuống nước, Tích Nhân rút lưỡi truy thủ, hét với tất cả sức lực:

- Đại tỷ, nhị tỷ cố gắng. Tiểu đệ tới đây.

Từ gốc cây xiêu đổ Tích Nhân phóng qua cổ con quái vật thứ hai, và cây truy thủ cũng đâm phật xuống đầu nó. Lưỡi truy thủ chém sắt như chém bùn đâm thủng đầu quái vật. Tích Nhân một tay nắm chặt cán truy thủ, một tay chụp lấy tay Tử Lan và cũng hét to trong mưa:

- Bỏ cây kiếm.

Tử Lan buông tay, Tích Nhân kéo Tử Lan lên lưng quái vật, thì hét:

- Khi tiểu đệ tung lên cao, thì dùng khinh công lướt vào bờ. Cố gắng. Đây là sống chết.

Không đợi Tử Lan hiểu hay không, làm được hay không? Tích Nhân vận công lực tung Tử Lan chênh chếch vào bờ rồi cúi xuống chụp tay Hồng Lan. Có lẽ con quái vật bị truy thủ đâm lút não, ngưng cử động trong giây lát nên Tích Nhân đã có thể tung Tử Lan vào bờ và chụp lấy Hồng Lan rồi cũng hét to và cũng tung nàng lên cao như Tử Lan. Không còn kịp xem Hồng Lan và Tử Lan ra sao, Tích Nhân rút cây truy thủ, đạp mạnh hai chân lên người quái vật như con chim bay vào bờ. Đáp chân xuống đất, Tích Nhân thấy đất đá đang chài dưới chân. Trước mặt, Hồng Lan và Tử Lan như hai con người máu đang lao đảo nhảy tránh đất đá đổ xuống. Rán hết sức bình sanh, Tích Nhân phóng tới chụp tay Hồng Lan, rồi Tử Lan, và la to:

- Chúng ta rán nhảy lên. Đáp xuống và nhảy lên. Nếu không có thể bị chôn sống.

Trong lúc họ tấn công quái vật, mưa ngừng đổ thì bây giờ vừa mưa to vừa gió lớn. Không hiểu quái vật bị thương vùng vẫy hay mưa quá to làm lở núi, mà chung quanh cây cối đổ xuống ầm ầm như thiên băng địa chấn. Tích Nhân và hai cô gái cố dìu nhau chạy nhảy tránh vùng nguy hiểm. Họ phi thân lên, khi đáp xuống đất dưới chân chài đi, chưa kịp thở phải phi thân trở lại. Tích Nhân có khi vừa phi thân lên, vừa kéo Hồng Lan và Tử Lan hai chân bị chôn dưới đất đá. Khi nghe một thân cây đổ ập tới, hốt hoảng nắm tay nhau nhảy tránh... Chưa kịp lấy hơi lại phải nhảy tránh một cây to đang lặn xuống. Cuộc chiến với cuồng nộ của thiên nhiên, gian nan, nguy hiểm vô cùng. Sức người đã không thắng nổi thiên nhiên. Cuối cùng họ cũng không còn sức lực và ôm chặt nhau ngã xuống. Lăn lóc theo triền núi.

Tích Nhân tỉnh lại thấy trời tối đen, mưa đổ ào ào xuống mặt, hai tay còn ôm Hồng Lan, Tử Lan. Không

hiếu cả hai ra sao vội ngồi lên nắm mạch. Mừng rỡ thấy hai nàng cũng chỉ ngất xỉu như mình, Tích Nhân hít mấy hơi chân khí, thúc chân lực vào cả hai. Hồng và Tử Lan cùng ú ớ. Tích Nhân đỡ ngồi lên mừng rỡ:

- Ba chúng ta còn sống.

Bấy giờ núi không còn sụp đổ nữa, nhưng trời vẫn mưa như trút.

Hồng Lan thở dài:

- Khi chúng ta không thể còn khả năng nhảy tránh nữa, lăn lông lốc. Tưởng khó thoát chết, không ngờ còn sống. Nhưng đang ở đâu đây?

Tích Nhân:

- Mưa to và trời tối đen không thể nhìn xa. Khó biết ở đâu nhưng tiếng nước chảy như thác cách chúng ta không xa.

Tử Lan mệt mỏi:

- Bây giờ ta nghĩ ta không còn chút sức lực nào. Có gì nguy hiểm cũng khó tránh nổi.

Tích Nhân:

- Mưa to và gió lớn thế này, chúng ta cũng không biết địa thế ra sao không thể đi bừa bãi. Chi bằng cứ ngồi đây hành công, phục hồi chân lực trước đã.

Tử Lan:

- Làm sao có thể tĩnh tâm để hành công giữa mưa gió thế này?

- Chúng ta cố thử. Vận chuyển chân khí phục hồi công lực, chứ không phải luyện công, không sợ sơ ý bị tẩu hỏa nhập ma.

Hồng Lan đồng ý:

- Chúng ta phải rán quên mưa gió phục hồi công lực. Nếu không có nguy hiểm sẽ bó tay chờ chết.

Hồng Lan nói và thực hành ngay. Tử Lan ngằn ngừ giây lát rồi ngồi ra xa làm theo chị.

Tích Nhân cũng nhắm mắt hành công. Phải một lúc lâu mới có thể xua đuổi tạp niệm, không bị mưa gió đang đổ xuống làm xao động. Chị em Hồng Lan, công lực không bằng Tích Nhân, nhưng vốn quen luyện tập võ nghệ quyền cước trong thác nước nên cũng nhanh chóng quên được ngoại cảnh, chú tâm, định thần đưa chân khí luân lưu qua kỳ kinh bát mạch. Một lúc sau mưa không rót xuống người họ được. Chung quanh mỗi người một luồng khí mờ đục xung ra càng lúc càng lớn.

Khi Tích Nhân xả công, cảm thấy chân khí trong người đầy đặn, tưởng như công lực đã tăng hơn nhiều. Mở mắt thấy trời đã sáng, mưa vẫn như trút. Giòng suối dưới chân đục ngầu réo chảy như thác và họ đang ngồi ở một vùng nham thạch tương đối bằng phẳng, chu vi vài trượng, chung quanh đất đỏ, cây cối ngổn ngan. Tích Nhân thở dài, thấy rõ nếu không may mắn lăn xuống vùng đá cứng chơ vơ này, thì đã lăn xuống nước và bây giờ đã trở thành cái xác không hồn.

Hồng Lan, Tử Lan cũng lần lượt xả công, cùng nhìn ra ngoại cảnh. Hồng Lan thở dài:

- Trời còn thương chúng ta.

Và nàng nhìn Tử Lan rồi Tích Nhân nói:

- Bây giờ chúng ta có thể tìm đường về nhà. Nhưng cũng cần phải tắm. Máu quái vật đông thành cục trên người chúng ta, mưa gió như trút cũng chưa làm cho chúng ta sạch.

Tử Lan và Tích Nhân nhìn lại mình, và người đối diện, thấy những cục máu nhỏ còn bám đầy áo quần, tóc tai. Tích Nhân đứng lên xoa mái tóc, tắm mưa, và khi chà đến tay chân ngưng ngay lại. Hồng Lan, Tử Lan đang đứng xoay lưng tắm mưa phía sau cũng cùng kêu lên:

- Da thịt ta!

Tích Nhân đã thấy mình cử động bình thường nhưng làn da mềm mại của mình, bây giờ giống như thật dày.

Tích Nhân, Hồng Lan, Tử Lan cùng quay lại, sáu mắt nhìn nhau, tay sờ da thịt mình, phân vân lo lắng. Tích Nhân không ngại bước lại nắm tay Hồng Lan. Cổ tay êm mềm của nàng bây giờ cứng ngắt. Hồng Lan, đưa tay sờ da thịt Tử Lan. Hai chị em sờ nhau và hoảng sợ, cùng la lên:

- Chúng ta.. chúng ta bị độc! Máu quái vật có độc!

Tích Nhân cau mày:

- Tiểu đệ vận công không thấy triệu chứng có độc mà hình như chân khí có phần đầy đặn hơn trước rất nhiều.

Hồng Lan và Tử Lan cùng buộc miệng:

- Ta cũng thấy như vậy. Như vậy là sao?

Tích Nhân:

- Không hoạ thì phước. Nó cũng chẳng gây khổ sở gì bây giờ. Chúng ta tắm sạch máu đông trên người rồi về. Không hiểu chỗ ở của chúng ta thế nào. Tứ muội và Thời Minh ra sao?

Hồng Lan nhìn lại cảnh vật la:

- Chúng ta đi mau.

Nàng phóng người đi ngay. Khi cả ba dừng lại, thấy rõ cả hòn núi to đã không còn trọn vẹn. Đất đá ngổn ngang không biết chỗ nào là nơi có căn nhà sàn. So với những ngọn núi chung quanh, hòn núi nơi họ ở đã sụp xuống, chỉ còn là một hòn núi ngổn ngang. Chỗ này rễ gốc, ngọn cây ngóc lên, chỗ nọ đá hòn chơ vơ, có nhiều nơi chỉ toàn đất đỏ đang theo giòng nước mưa tuông chảy xuống sườn.

Tích Nhân vận công kêu réo:

- Minh đệ! Minh đệ!..

Đáp lại tiếng kêu của Tích Nhân chỉ là âm thanh vang vọng.

Hồng Lan và Tử Lan sa nước mắt:

- Tứ muội.. tứ muội đã mất mà xác cũng không an.

Tích Nhân an ủi:

- Tứ muội và tam muội đã được thiên táng. Người chết trở về với đất. Chúng ta chôn cất hay trời chôn cất cũng là trở về với đất.

Nhưng buồn bã:

- Minh đệ không chút võ công. Sợ cũng dữ nhiều lành ít.

Cả ba đứng như chôn chân, chết lặng trước cảnh tang thương biến đổi. Một lúc thật lâu, Tích Nhân nắm tay Hồng Lan:

- Tỷ tỷ! Chúng ta tìm chỗ tránh mưa trước đã. Trong mưa lạnh thế này, chúng ta là sắt cũng không thể chịu đựng lâu được.

Hồng Lan thẩn thờ nắm tay Tử Lan. Họ buồn bã len lỏi bùn đất đưa nhau qua hòn núi bên cạnh. Băng qua mấy con suối chảy xiết. Họ may mắn tìm được một hốc đá nhỏ đủ ba người ngồi. Hồng Lan và Tử Lan đau đớn trước sự ra đi bi thương của Thanh Lan, Hắc Lan nước mắt lại lưng tròng, không buồn nói năng. Tích Nhân vừa thương hai cô gái trẻ, vừa lo lắng Thời Minh, vừa thấy có lỗi với Trần Kỳ Anh đã đánh mất Phượng Hoàng lệnh bài. Có lỗi với Trương Thái Thanh đã đánh mất hùng hoàng châu, và khi Thu Hà bị bắt, áo thiên ty nàng đang mặc chắc gì giờ này đã còn? Cây đẳng tiên tổ truyền vạt trên cột nhà sàn phải chăng cũng đã chôn dưới trăm thước đất? Trong lòng trăm mối buồn lo.. nên Tích Nhân cũng im lặng.

Mưa bên ngoài khi nhẹ, khi nặng, hết ngày tới đêm. Nội công thâm hậu, nhưng không ăn uống. Không có chỗ điều tức, cả ba cùng mệt mỏi và khi chị em Hồng Lan ngồi dựa bờ đá ngủ gục rồi mê mệt. Tích Nhân cũng đã phải nằm xuống.

Tích Nhân thức giấc, bên ngoài trời vẫn mưa, nước trên núi vẫn đổ xuống các giòng suối ào ạt. Chị em Hồng Lan còn say trong giấc ngủ. Xoay người lại thấy hai khuôn mặt xinh đẹp của hai cô gái, Tích Nhân phải nhẹ hít một hơi chân khí. Không dám nhìn lâu, quay nhìn mưa bay, cây cỏ đang ngập chìm trong màn mưa, trông mong mưa sớm ngưng để có thể tìm chút gì lót dạ. Tích Nhân nghe mình đói cồn cào và nghĩ chị em Hồng Lan cũng vậy.

Mỗi một quá phải ngủ, nhưng đã là những kẻ có công lực cao, ngủ được một đêm họ cảm thấy khỏe mạnh ngay và Hồng Lan, Tử Lan cũng lần lượt ngồi lên. Tích Nhân:

- Trời đã sáng. Chúng ta lại một ngày nữa ngồi nhìn mưa gió!

Tử Lan:

- Núp ở chỗ này không phải là cách hay. Nếu mưa kéo dài thêm vài ngày, chẳng lẽ cũng phải ngồi đây vài ngày. Chỉ bằng đợi mưa đến làng lão Nông Khả Khả tá túc tạm.

Hồng Lan:

- Phải vậy thôi! Không thể không xông mưa mà đi. Lão họ Nông cũng không khác gì người nhà. Chúng ta không thể ngồi mãi ở đây chịu đói lạnh.

Tích Nhân bước ra khỏi động đá:

- Hai tỷ tỷ đi trước, tiểu đệ theo sau.

Hồng Lan phóng chân đi ngay. Trong mưa to gió lớn nàng không dám dùng khinh công thượng thừa, len lỏi cây cối mà đi. Nhiều lúc gặp suối to, nước chảy xiết, phải tìm chỗ thích hợp mới dùng khinh công phóng qua. Họ đi cả nửa ngày mới tới một bản nhỏ, chỉ có năm sáu căn nhà sàn cất rời rạc trên sườn núi. Hồng Lan tiến vào căn nhà sàn lớn, gọi:

- Lão Nông mau mở cửa.

Giấy lát cánh phen cửa hé mở, một ông lão độ trên sáu mươi ló đầu ra nhìn, vội vã mở rộng cánh phen che, với giọng nói vừa kính trọng và ngạc nhiên:

- Nhị vị tiểu tiên cô.. Sao các tiên cô..lại.giáng lâm.

Hồng Lan và Tử Lan nhẹ phóng mình lên. Hồng Lan:

- Chúng ta đang ở căn nhà trạm. Nơi đó không còn ở được nữa phải đến đây.

Nàng gọi Tích Nhân:

- Nhân đệ sao còn đứng dưới đó. Vợ chồng lão Nông không khác người nhà.

Hồng Lan và Tử Lan bước vô cửa. Tích Nhân phóng lên, thấy bên trong có một bếp lửa còn đang cháy, mùi ngô nướng thơm phức. Lão bà họ Nông, trải chiếu chiếu hoa xuống sàn:

- Mời..mời hai tiểu tiên cô ngồi sưởi ấm.

Hồng Lan chỉ Tích Nhân giới thiệu:

- Đây là Nhân đệ của chúng ta.

Bà lão vội lấy thêm chiếu chiếu, ông lão khum người:

- Xin mời.. Xin mời..

Và ông ta hướng vào Hồng Lan, Tử Lan:

- Nhị vị tiểu tiên cô giáng lâm bất ngờ. Tiểu lão sợ đắc tội..gì. Mong tha thứ.

Hồng Lan:

- Không có việc gì cả. Lão không có đắc tội điều gì. Gạo muối cung cấp đầy đủ và chúng ta cũng cho lão vàng ngọc, rượu ngon thuốc men đầy đủ. Chúng ta là người một nhà.

Lão họ Nông xá dài:

- Đa tạ ..

Hồng Lan:

- Chúng ta đã ở ngoài mưa hai ngày, rất đang đói. Nhà lão có gạo, nếp nấu cho ta một vò.

Ông lão hơn hớ:

- Đây là vinh hạnh của lão nô. Chắc cũng có diêm tiên cô giáng lâm, nên đêm qua, thằng Phóng, con lão đã đánh được con nai to lạc chân dưới suối. Nó cho vợ chồng lão cả đùi thịt.

Ông ta hỏi vợ:

- Nấu ngay đi.

Và ông ta chắc lưỡi:

- Lão bà nấu cơm ngon lắm. Nhưng sợ nấu thịt không làm tiểu tiên cô ăn được.

Hồng Lan:

- Không sao! Ta nghe lão bà cũng nấu ngon lắm. Người có rượu? Cho chúng ta một ít.

Lão Nông lại xít xoa:

- Lão quên.. quên quá. Ngoài rượu ngô của lão, còn cả một bình rượu tiểu tiên cô ban cho, chưa uống.

Ông lão vội chạy vào góc nhà mang ra bình rượu. Lấy tô chén bày ra. Ông ta cũng lấy một số thịt khô hơi lửa nướng. Tử Lan rót cho chị và Tích Nhân. Trong thời gian chờ cơm, Hồng Lan kể cho lão họ Nông nghe sự phụ mình không còn ở Bách lan cốc. Họ đang theo Tích Nhân xuống núi, và khi tới nhà trạm nhận gạo muối đã bị mưa và núi sập như thế nào cho lão Nông nghe. Ông ta luôn luôn hít hà, chắc lưỡi.

Hơn giờ sau, Tích Nhân và chị em Hồng Lan, quần áo cũng đã khô, họ cùng ngồi bên bếp lửa ăn cơm với vợ chồng lão Nông. Có lẽ quá đói, Tích nhân thấy bữa cơm ngon vô cùng. Khi trời vừa tối, vợ chồng lão Nông ngỏ ý dành căn nhà cho họ, qua nhà con trai, con gái. Hồng Lan không khách sáo:

- Cảm ơn lão Nông vô cùng. Ta sẽ có quà tặng hậu hĩ.

Đêm đó, Tích Nhân và chị em Hồng Lan điều tức và ngủ thêm một giấc ngủ thoải mái bên bếp lửa bập bùng ấm cúng. Sáng hôm sau, vợ chồng lão Nông và con cái sang chào hỏi. Hồng Lan và Tử Lan tháo những món trang sức còn lại trên người ra tặng. Hứa khi trở lại sẽ cho thêm nhiều vàng bạc. Vợ chồng lão Nông lại nấu cơm, phục vụ sẵn sàng tận tình. Chiều tối ngày hôm đó mưa coi như dứt hẳn. Bầu trời đã thấy lác đác ít vì sao. Cả ba mừng thấy mưa đã tạnh, và cũng tỏ ra nhiều phân vân lo âu có thể từ chỗ đổ nát của cả một hòn núi, tìm lại những gì đã mất. Hay sự biến đổi của da thịt có phải là một sự nguy hiểm? Chẳng lẽ họ phải chịu như vậy và không biết có biến chứng gì hay không.

Sáng hôm sau, trời nắng đẹp, Tích Nhân và chị em Hồng Lan từ già lão họ Nông, mang theo một gói xôi lớn, một số thịt khô, dùng khinh công thượng thừa phi như bay. Vài giờ sau đã tới vùng núi đổ nát. Đứng nhìn chung quanh, Tích Nhân thấy rõ vùng thung lũng chim muông đậu đầy trước kia là một nơi bằng phẳng, bây giờ ở giữa là một cồn đất to không khác gì một hòn núi nhỏ. Cây cối ngã đổ cho thấy nước lai láng chung quanh. Còn phía tây, nơi có hồ nước to và sâu không thấy đáy, nơi hai con quái vật ẩn mình bây giờ trở thành một vùng đất đá. Cả nửa hòn núi phía tây và hòn núi họ đang đứng đã đổ xuống hồ và tất cả nước hồ, nước mưa hẳn đã đổ xuống thung lũng chim muông. Hai con quái vật còn sống hay chết? Nó đang ở đâu, không ai muốn buồn nghĩ tới.

Hồng Lan và Tử Lan nhắm mắt, sa lệ:

- Xác tam muội đã táng dưới hàng trăm thước đất.

Tích Nhân thở dài:

- Tứ muội có lẽ cũng bị chôn theo căn nhà sàn. Chúng ta qùy xuống cầu linh hồn tam muội và tứ muội sớm siêu thăng. Không còn cách gì có thể nhìn hai nàng lần cuối và chính mình tẩm liệm.

Cả ba cùng qùy xuống. Đứng lên, Hồng Lan cầm tay Tích Nhân an ủi:

- Nhân đệ có tiếc cho viên hùng hoàng châu và Phượng hoàng ngọc lệnh, cũng đành .. Biết làm sao bây giờ. Ôi! Số trời.

Tích Nhân u buồn:

- Đó là vật quý, vật của người ủy thác, nhưng là vật ngoại thân có đáng gì so với sự mất mát tam muội và tứ muội của chúng ta. Bây giờ phải có tìm cho ra Thời Minh. Hy vọng nó không việc gì.

Hồng Lan:

- Mấy con ngựa thông linh vô cùng, chúng hiểu rõ nguy hiểm sẽ tháo chạy tìm sống. Thời Minh có thể chạy theo chúng. Không biết đi đâu chúng có thể tìm về đàn của mình. Chúng ta trở về xem sao? Chỉ còn đường đó.

Tử Lan:

- Ta nghĩ chúng ta cũng phải về Bách Lan cốc trở lại. Bây giờ chúng ta mình trần thân trọi. Áo quần không, vũ khí không.. ra giang hồ làm sao được?

Hồng Lan nhìn Tích Nhân:

- Dù mất thì giờ, chúng ta có lẽ không cách nào khác hơn.

Tích Nhân gật đầu:

- Đành phải như vậy!

Chợt Tích Nhân mừng rỡ kêu to:

- Minh đệ! Minh đệ! Thời Minh!

Tiếng Thời Minh vọng lên:

- Đại ca! Đại ca!..

Tích Nhân bất ngờ thấy thấp thoáng bóng người dạng từ ngọn núi bên kia. Chị em Hồng Lan cũng vui mừng:

- Gã đến kìa. Gã còn sống.

Tích Nhân phi như bay xuống núi. Thấy Thời Minh đang dùng cây đuề tiên quấy gói hành lý của mình trên vai, càng mừng hơn. Tích Nhân ôm choàng lấy Thời Minh hét lên:

- Minh đệ không việc gì! Nhờ trời.

Thời Minh cũng mừng rỡ:

- Đại ca vẫn còn. Chưa bao giờ.. tiểu ..tiểu đệ..thấy khủng khiếp như vậy. Cả.. cả hòn núi.. đổ rầm rầm!

Tích Nhân đẩy Thời Minh ra, bóp hai vai vui vẻ:

- Minh đệ! Minh đệ cĩnh nhanh chân lắm.

Hồng Lan và Tử Lan tới nơi, cả hai mừng rỡ thấy Thời Minh còn sống, nhưng hỏi ngay:

- Khi người chạy đi tình hình thế nào?

Thời Minh ngơ ngác:

- Tình.. tình hình là sao?

Tích Nhân:

- Việc gì xảy ra. Như thế nào?

Thời Minh:

- Tiểu đệ nghe.. ngựa hí vang, tháo chạy. Nghe chung quanh rung lên.. rồi..nhà đổ ầm xuống. Sợ quá.. cũng chạy. Nhưng nhớ hành lý.. của đại ca. Sợ mất chạy lại lấy. Chạy xuống chân núi, nghe ầm ầm.. đâm đầu chạy. Nhiều hòn đá bắn theo.. làm tiểu đệ ..đau muốn chết. Nhưng cũng cố chạy. Chạy tới con suối lớn, ...mấy ..mấy..con ngựa không qua được đứng lại. Tiểu đệ đưa chúng lên gò cao cột lại. Chỉ có con ngựa ô.. có lẽ bị nước cuốn mất. Tiểu đệ tìm một cây to ẩn mình. Tiểu đệ.. mấy lần lội nước, dầm mưa trở..lại tìm đại ca. Mọi sự thay đổi hết.. không biết đâu là đâu. Hôm nay mới gặp.

Tích Nhân nắm chặt tay Thời Minh:

- Tội nghiệp hiền đệ! Mấy ngày nay đói bụng lắm phải không? Ăn xôi nhé!

Thời Minh:

- Tiểu đệ có bắt con nai... nhờ nó ... không đói. Bọn ngựa đói lắm.. chung quanh không có cỏ. Tiểu đệ chỉ bú được chút ít cho chúng.

Tích Nhân:

- Hiền đệ đưa chúng ta đến đó, xem bầy ngựa thế nào.

Thời Minh chỉ biết ít thể quyền cước Thiếu Lâm, nhưng lớn lên trong rừng núi, thể lực sung mãn nên trên đường núi hiểm trở, trơn trượt, đá lởm chởm vẫn có thể vạch cây leo lên đi rất nhanh. Phải băng qua mấy con suối, nước chảy xiết, sâu tới bụng mới đến sườn núi Thời Minh giữ mấy con ngựa. Đây là một xéo đất nhỏ, trước mặt một con suối lớn, nước chảy ào ạt, trên là núi cao cây cối rậm rạp. Trước khi từ lối mòn qua mé đất, Thời Minh cũng phải lội qua một giòng suối sâu. Hồng Lan và Tử Lan phóng tới vượt ve mấy con ngựa. Chúng cũng tỏ ra rất mừng gặp chủ, hí vang, hay khi khịt luôn.

Tử Lan hỏi:

- Làm sao có cỏ cho chúng ăn đây?

Tích Nhân:

- Để tiểu đệ đi một vòng gần đây xem sao?

Hồng Lan:

- Tử Lan ở lại với Thời Minh. Ta phụ Nhân đệ một tay.

Hồng Lan lướt theo Tích Nhân đã dùng khinh công phóng qua khỏi giòng suối trước mặt. Trời không mưa nên hai cao thủ như Tích Nhân và Hồng Lan có thể quan sát rất xa. Họ đã tìm ra một trảng cỏ dày đặc, xanh non. Ngựa đang đói, nhưng Tích Nhân không nôn nóng. Dừng chân, Tích Nhân ôm ngay Hồng Lan, và cúi xuống nài vồ vập. Hồng Lan cũng không lo tới ngựa, đôi tay vòng lên ôm cổ Tích Nhân. Những bàn tay của cả hai bám lấy nhau. Những chiếc áo ném xuống cỏ và họ kéo nhau nằm xuống. Thật lâu họ mới ngồi lên. Tích Nhân ôm vai Hồng Lan:

- Hình như máu quái vật làm cho tiểu đệ có thay đổi. Đáng lẽ trong đau buồn.. không thể có việc thêm muốn. Nhưng mấy ngày qua, tiểu đệ phải nhiều lần tự chế. Tỷ tỷ..

Hồng Lan cúi đầu:

- Nhiều lần ta .. ta.. cũng muốn lại với Nhân đệ. Ta tự rửa mình hư đốn, vận công đè nén. Nếu đúng là vậy phải chăng... máu quái vật chẳng những làm da chúng ta dày lên mà còn có dâm chất...Ồ! Như vậy thì Tử Lan làm sao?

- Nàng vẫn còn con gái nên có thể không có tình trạng của chúng ta.

- Ta không nghĩ vậy. Ta sẽ thăm dò nàng xem sao? Chị em ta không có gì giấu nhau.

Hồng Lan vội kéo mấy chiếc áo nhàu nát dơ bẩn lên:

- Ta đi giặt sơ cho sạch. Nhân đệ cắt cỏ nhanh lên kéo Tử Lan lại nóng lòng.

Tích Nhân căn dặn:

- Cẩn thận!

- Con suối này do mưa to nên mới có nhiều nước. Không có quái vật, suối nước không làm ta chết đâu!

Tích Nhân rút trủy thủ, lưỡi trủy thủ ngắn, nhưng trong tay Tích Nhân mỗi nhát phát ra cắt đứt một lần mấy thước. Tích Nhân bức giầy rừng bó lại thành nhiều bó to. Hồng Lan từ bờ suối trở lại đã có thể mang về. Tích Nhân mặc áo quần, hai tay ôm bốn bó to:

- Chúng ta sẽ trở lại. Phải mang vài lần mới đủ cho mấy con ngựa.

Hồng Lan cũng chất lên vai bốn bó. Cả hai phi thân trở về. Mang thêm được hai lần, đủ cho ngựa ăn. Nhưng Hồng Lan mượn cây trủy thủ, bảo Tích Nhân đốt lửa còn nòng và Tử Lan đi lấy thêm cỏ để trải nằm qua đêm.

Rồi một đêm trôi qua, sáng hôm sau, sau khi ăn mỗi người một ít xôi Hồng Lan nói:

- Chúng ta cũng phải chờ ở đây một hai ngày cho các con suối rút bớt nước mới lên đường được. Nhân đệ đưa nhị muội trở lại Bách lan cốc để lấy ít quần áo, một đôi kiếm và chút vàng bạc còn lại trong cốc. Chúng ta không thể đi cả. Ta ở lại lấy cỏ và bảo vệ đàn ngựa. Với khinh công thượng thừa đi theo đường chim bay, ngày mai hai người đã có thể trở lại nơi này được.

Tử Lan cúi đầu:

- Tỷ tỷ đi với Nhân đệ đi. Tiểu muội ở lại.

Tích Nhân:

- Túi hành lý của tiểu đệ vẫn còn. Ngoài vàng bạc còn châu ngọc. Hay là ra thị trấn mua sắm cho hai tỷ tỷ.

Hồng Lan:

- Vàng bạc trong cốc cũng còn khá nhiều bỏ lại cũng uổng. Nhưng ta và nhị muội cần nhất là kiếm. Kiếm mua ở ngoài ngàn lạng không dễ có kiếm tốt. Cặp bảo kiếm của sư phụ, khi đi chúng ta sợ phạm thượng không ai dám lấy. Nhưng tình hình của chúng ta hiện nay. Biến phải từng quyền và sư phụ biết được cũng sẽ tha thứ.

Tích Nhân thấy nàng hữu lý:

- Vậy tiểu đệ và nhị tỷ đi ngay.

Và nói với Tử Lan:

- Nhị tỷ chúng ta đi thôi.

Tử Lan lắc đầu:

- Ta ở lại. Người đi với tỷ tỷ. Ta chẳng muốn đi. Trong người của ta không khỏe.

Hồng Lan nắm tay Tử Lan đưa cho Tích Nhân:

- Ta hiểu vì sao. Máu quái vật đã ảnh hưởng. Nhị muội sử dụng công lực càng nhiều thì sẽ thấy thay đổi ngay. Đi nhanh về sớm.

Tử Lan không còn cách nào, không để Tích Nhân nắm tay nhắc thân ảnh đi ngay.

Hồng Lan nói nhanh vào tai Tích Nhân:

- Chỉ có Nhân đệ mới có thể chữa trị cho nhị muội. Máu quái vật đang hành hạ nàng. Từ chiều qua ta thấy trong người rất thoải mái, làn da sáng nay cũng bớt dày cứng đi rất nhiều. Trái lại nhị muội thì càng dày cứng thêm. Nó có bề gì ta không tha Nhân đệ. Chị em ta tuy hai mà một. Nhớ lời ta.

Nàng đẩy Tích Nhân:

- Theo nhị muội kéo lặc nhau.

Tích Nhân phóng theo Tử Lan. Kinh công cao hơn nàng nhiều, chỉ giây lát bắt kịp. Tử Lan không nói năng, cảm đầu theo bước phi hành. Tích Nhân vừa theo nàng, vừa sờ da của mình, cũng thấy như mềm hơn. Nghĩ lại tình trạng nhiều lúc trong người rất bức xúc phải tự chế của mình mấy ngày qua hiểu ngay những gì Hồng Lan nói, và cảm thấy trong lòng thật thấy khó xử. Tuy nhiên cũng thấy rõ không có cách chọn lựa nào khác. Máu quái vật là loại độc gì? Sẽ làm cho cả ba biến đổi thế nào đâu dễ biết được? Nhưng Hồng Lan đã nói sau ân ái nàng cảm thấy dễ chịu hơn, thì đâu thể bỏ mặc Tử Lan? Theo Tử Lan hơn giờ, Tích Nhân thấy nàng loạng choạng, tưởng suýt rơi xuống đất, vội lướt qua nắm lấy tay:

- Nhị tỷ!

Tử Lan giật mạnh tay. Cả hai mắt trợn phải hạ thân xuống đất. Tích Nhân thấy Tử Lan bấy giờ mặt đỏ như gấc, hơi thở nặng nhọc. Tích Nhân hoảng hốt:

- Nhị tỷ..nhị tỷ.

Tử Lan xua tay:

- Người hãy đi đi. Ta ta.. không muốn người ở đây.

Tích Nhân:

- Nhị tỷ làm sao rồi?

Tử Lan hốt hốt:

- Người đi đi..đi ngay đi.

Tích Nhân hiểu tình trạng của nàng. Chẳng những không đi mà chụp tay kéo nàng vào lòng. Tử Lan xua đuổi nhưng bấy giờ không còn chút phản kháng, nhắm mắt. Tích Nhân cũng cảm thấy mạch máu mình căng thẳng.

Sau khi an ủi, vỗ về Tử Lan. Tích Nhân nắm tay nàng nhắm hướng Bách lan cốc. Tới nơi thấy nhà cửa đã trở thành đồng tro tàn. Bách lan cốc với muôn sắc lan, thơm ngát một vùng bấy giờ khô héo tang thương.

Tử Lan cảm hận:

- Lão họ Đoàn khó thể tha thứ.

Tích Nhân thở dài:

- Chúng ta trở lại chỉ nhìn cảnh đau lòng. Mọi thứ đã bị thiêu rụi hết rồi.

Tử Lan:

- Chúng không dễ tìm ra mặt thất đâu. Nhất là thấy không còn ai. Chúng nghĩ đã di chuyển mọi đồ quý báu

16. Chương 16: Kết Bái Nghĩa Huynh.

Chiều hôm đó, ở Cam Đường, một khu phố nhỏ, nằm cách biên giới nước Minh, có bốn người cưỡi ngựa từ vùng rừng núi phía Tây Nam tới. Đi đầu là một thanh niên thanh nhã, cưỡi ngựa hoa tòng. Theo sau là hai cô gái xinh đẹp tuyệt trần, và sau cùng là một thiếu niên vạm vỡ. Thanh niên đi đầu không mang vũ khí, nhưng ba người đi sau đều mang kiếm. Bốn con ngựa nhìn tới ai cũng biết là ngựa quý, và qua cách ăn mặc ai cũng thấy bốn kỵ mã không phải là những người tầm thường. Cam Đường là một phố nhỏ nơi đèo heo hút gió, một trạm biên giới, nơi nghỉ chân của những người buôn bán với hàng hoá thô bằng ngựa từ nước Minh sang, hay thương buôn từ miền xuôi lên. Cam Đường không có khách sang trọng, nhưng cũng có nhiều khách điếm để tiếp đãi thương buôn. Nhóm người ngựa do thanh niên dẫn đầu, lần đi trên con đường lớn duy nhất trong phố và dừng lại trước cửa một dãy nhà gỗ dài rộng và có bảng hiệu “Khách Sạn Nam yên” rất lớn. Chủ nhân và tiểu nhị nhìn thấy họ dừng ngựa liền chạy ra mừng rỡ đón tiếp. Thanh niên:

- Các người săn sóc bốn con ngựa cho kỹ. Lấy cho chúng ta bốn căn phòng và phải có chiếu chăn thật sạch sẽ. Tiền bạc không cần phải nói trước giá cả.

Biết được mối bờ, chủ nhân mừng híp mắt, nhưng áp ứng:

- Khách sạn chúng tôi chỉ có mười sáu căn phòng và đã có người thuê hết mười ba. Xin phiền công tử cho hai người ở chung một căn.

Người thanh niên:

- Đành phải vậy. Ta và hiền đệ ta một phòng. Hai hiền tỷ của ta, mỗi người một căn. Đun nước nóng cho mọi người tắm rửa. Chúng ta đi tìm chút ít lót dạ, kéo tối không còn hàng quán.

Chủ nhân vốn vãi:

- Ở đây có lão Triệu, người Minh, lúc nào có khách tới, chúng tôi bảo nấu thì nấu ngay mang lại. Hàng quán che bên đường, bên chợ không thể nào ngon bằng cơm nước của lão Triệu. Khách sạn chúng tôi dù không nấu nướng nhưng có phòng ăn uống sạch sẽ cho khách ở trọ dùng.

Thanh niên:

- Vậy thì cho người bảo nhà họ Triệu mang cơm nước lại. Những món ngon nhất. Chúng ta cũng cần rượu ngon. Tiền bạc cần thanh toán trước hay không?

- Dạ không.. dạ không. Khi nào quý khách lên đường ban cho luôn thể. Dù là nhỏ so với các trị trấn phồn hoa, nhưng ở đây Nam Yên là khách sạn lớn nhất có thể tiếp đãi khách quý từ xa tới. Mời công tử, quý cô nương lên phòng ngồi nghỉ, nửa giờ sau chúng tôi sẵn sàng cơm nước.

Bốn người khách tới Cam Đường không ai khác hơn là Tích Nhân, chị em Hồng Lan và Lý Thời Minh. Tích Nhân đưa chủ nhân một nén bạc:

- Trả tiền phòng, tiền cơm .. còn lại không cần thôi. Chúng ta chỉ ở một đêm. Với số tiền này...

Chủ nhân chấp tay:

- Đa tạ! Đa tạ. Với số bạc công tử gia ban cho ăn ở mấy ngày cũng chưa hết. Chúng tôi tận tình phục vụ quý khách.

Chủ nhân vừa vồn vã mời mọi người vào trong, vừa sai bảo tiểu nhị, người lo cho ngựa, người chạy lo cơm nước.

Tích Nhân lên phòng thấy Khách Sạn Nam Yên cũng không tệ. Phòng cũng khá sạch sẽ, ngăn nắp. Giường rộng có thể nằm được hai người. Để hành lý xong, Tích Nhân bảo Thời Minh:

- Hiền đệ có mệt nằm nghỉ đi.

Thời Minh vui thích:

- Tiểu đệ chưa bao giờ thấy một căn phòng thế này. Tiểu đệ nằm dưới đất cũng thấy sạch sẽ vô cùng.

Tích Nhân:

- Là người giang hồ, hôm nay chúng ta có thể ngủ phòng, ngày mai có thể ngủ bờ, ngủ bụi. Minh đệ nên hưởng thú ngủ giường một đêm đi. Ta ngồi điều tức.

Thời Minh:

- Nhân ca đã bảo tiểu đệ.. đêm nào cũng phải luyện công.

- Vậy thì Minh đệ tự nhiên. Chuyên cần sẽ mau thành công.

Và nghiêm nghị:

- Chưa hẳn đêm nay Minh đệ được yên ổn để luyện công. Nếu có gì xảy ra, cứ ở yên trong phòng.

- Đêm nay có gì xảy ra hay sao?

- Trên đường đến đây ta biết có người âm thầm theo dõi, ta không cần tìm hiểu xem chúng là ai? Nhưng nếu chúng khiêu khích thì không thể không ra tay.

Tích Nhân và Thời Minh chuyện trò giây lát thì có tiếng gõ cửa và Hồng Lan hỏi:

- Nhân đệ ! Chúng ta có thể vào?

Tích Nhân mở cửa và hỏi ngay:

- Phòng của hai tỷ tỷ có điều gì không vừa ý?

- Cũng không tệ lắm. Nằm đông cổ giữa rừng cũng không sao. Có phòng ở thì còn chê bai nỗi gì? Chúng ta thấy hình như mình bị theo dõi.

- Trên đường đến đây tiểu đệ đã biết có mấy gã lấp ló phía sau. Võ công chúng tầm thường. Không hiểu có phải là bọn người lão họ Đoàn hay không? Chúng ta cứ chờ. Lấy bất biến ứng vạn biến. Trước tiên là chúng ta ăn một bữa cơm cho ngon miệng trước.

Tử Lan:

- Chúng đã bị theo dõi thì cơm canh cũng phải cẩn thận. Chúng có thể dùng độc.

Tích Nhân khen ngợi:

- Nhị tỷ mới ra giang hồ mà tinh tế vô cùng.

- Chúng ta chưa có kinh nghiệm bản thân, nhưng giang hồ hiểm ác như thế nào, sư phụ thường chỉ bảo cho chị em chúng ta. Tử Lan nói.

Tích Nhân:

- Hai vị tiền bối thật hai vị sư phụ xứng đáng. Trên đường đi, đến khách sạn tiệm ăn chúng ta phải luôn luôn cẩn thận. Đáng tiếc là viên Hùng hoàn châu của tiểu đệ đã mất.

Hồng Lan:

- Chúng ta có thể biết thức ăn có độc hay không? Chị em chúng ta cũng rất rành cách dùng độc.

Chuyện vẫn một lúc, tiểu nhị mời cơm. Tích Nhân và chị em Hồng Lan lại nhà ăn, thấy đó là căn phòng nhỏ, trống trải, chỉ có ba cái bàn. Mỗi bàn bốn năm ghế. Trong nhà ăn thấp đèn sáng sủa. Không có ai trong phòng ăn ngoài họ. Tích Nhân và mọi người được mời uống trà, giấy lát một người đàn bà và một cô gái mang đồ ăn tới. Cả hai cũng rất cục mịch, tiếng chào hỏi ồ ề, cách bày cơm nhanh nhẹn, thành thạo, chẳng có cử chỉ nào đáng để ý. Cơm mang tới có thịt heo nướng, gà quay, cá chiên, nấm xào.. không phải sơn hào hải vị, nhưng nhiều ngày ăn uống nhạt nhẽo, mọi người nghe mùi vị thơm ngon vô cùng. Thời Minh cầm đũa:

- Tiểu đệ nghe.. đói lắm..

Hồng Lan:

- Khoan đã. Để ta xem mấy món ăn mùi vị như thế nào trước. Sư phụ dặn ta khi ra ngoài luôn luôn phải đề phòng thức ăn ở các khách điểm.

Nàng lấy chiếc trâm trên đầu đưa vào các đĩa thức ăn để thử. Đến bát canh, nàng nhíu mày, và chụp lấy người đàn bà, quát:

- Người bỏ độc gì trong canh? Tại sao hạ độc chúng ta?

Người đàn bà hoàn toàn không biết võ công lú lỏi:

- Tiểu nhân chỉ mang cơm canh từ nhà lão Triệu đến đây, không biết.. không biết.. không biết cơm canh có độc.

Cô gái đi theo mặt tái vì sợ nhưng rồi có vẻ tức giận:

- Lão Triệu làm ăn lâu ngày ở đây, mẹ con chúng tôi phục dịch quán này bao nhiêu năm, ai không biết. Chúng tôi hạ độc quý quan gia làm gì? Để bị ở tù hay sao?

Tích Nhân bảo Hồng Lan:

- Đồ ăn có độc không phải do họ, cũng không phải do lão nhà bếp họ Triệu. Chúng hạ độc dọc đường hay ngay trong bếp lão họ Triệu và lão cũng chẳng biết.

Hồng Lan bỏ tay người đàn bà ra. Tích Nhân bảo nàng:

- Tỷ tỷ thử xem còn mấy món ăn có độc?

Hồng Lan tiếp tục thử từng món ăn và nói:

- Chỉ có trong canh và thịt nướng.

Tích Nhân:

- Như vậy chúng ta đổ canh và vớt thịt nướng đi. Còn thì chúng ta cứ dùng. Sau đó giả bộ trúng độc xem bọn chúng làm gì?

Lấy đĩa cho mu đem cơm một nén bạc, Tích Nhân bảo:

- Đại tẩu đừng sợ hãi. Chờ chúng tôi ăn xong mang chén đĩa về. Cứ coi như không có gì xảy ra. Nếu đại tẩu và cô nương tỏ ra sợ hãi hay ra đường nói lên việc này. Bọn đầu độc chúng tôi có giết mẹ con đại tẩu.

Người đàn bà run run nhận nén bạc:

- Đa tạ công tử.

Nhóm Tích Nhân đang ăn, chủ nhân đưa bốn người vào. Cũng rất xảo hợp, họ cũng hai nam hai nữ. Hai người nữ không thể so bì với chị em Hồng Lan, nhưng cũng hạng cân quắc anh thư. Khoảng mười tám hai mươi tuổi. Hai người Thanh niên khoảng hai lăm, hai sáu, tướng mạo đường đường, Một người thân thể khô vữa, mặt vuông, miệng rộng, tai lớn, mày râu mặc áo đen, đeo đao to bản. Một người mặc áo trắng đeo kiếm rất tuấn tú, mặt trắng môi hồng, trán cao, đôi mày lưỡi kiếm, đặc biệt cả hai mắt sáng như điện, hai huyết thái dương lộ cao chứng tỏ nội công rất cao và rất thông minh linh mẫn. Cả hai đều ăn mặc bình dị, nhưng phong thái thoát ra vẻ uy nghi, khiến người vị nể. Bốn người đều mang hành lý.

Chủ nhân tỏ vẻ rất kính trọng những người này, chấp tay mời ngồi, rồi rót:

- Xa đại gia giáng lâm, phòng đã hết nhưng tiểu nhân thế nào cũng sắp xếp được. Bản điểm có hai hũ rượu ngon, và nai khô sẽ đem ra cho Xa đại gia thưởng thức chờ tiểu nhân điều đình với khách và sai người đi đặt cơm nước.

Người thanh niên đeo đao xua tay:

- Chúng ta có thể tạm dùng lương khô và rượu của chúng ta. Lão cho hai căn phòng rộng chúng ta nghỉ qua đêm là tốt. Không đòi hỏi gì nữa.

Chủ nhân vâng dạ bước ra, bốn người khách mới đến lấy lương khô và rượu mang theo để dùng. Bốn người ăn uống, không chuyện vãn gì với nhau nhiều. Hai người đàn ông thái độ bình thản, nhưng hai cô gái thỉnh thoảng lại lên nhìn qua bàn Tích Nhân. Có vẻ tò mò. Tích Nhân cũng ngầm quan sát bốn người mới tới, trong lòng phân vân không hiểu sao lão họ Đoàn có thể mua chuộc được nhiều nhân tài Đại Việt như vậy. Ăn xong, Tích Nhân bảo người đàn bà mang thức ăn:

- Đại tẩu có thể dọn dẹp được rồi.

Mụ mang đồ ăn và cô con gái hồi hã dọn dẹp. Hai mẹ con người đưa cơm đi được một lúc, Tích Nhân uống hớp rượu cuối cùng, nói với chị em Hồng Lan:

- Chúng ta về phòng đi thôi. Đêm nay cần phải ngủ sớm.

Bốn người vừa đứng lên, Tích Nhân giả bộ xiêu xiêu ngã xuống bàn. Và la lên:

- Thức ăn có độc!

Chị em Hồng Lan và Thời Minh cũng ngồi xuống ghế kẻ ôm bụng, người nhăn nhó. Người thanh niên mày thanh, đeo kiếm chú ý và nói với người bên cạnh:

- Chắc họ ngộ nạn thay chúng ta rồi!

Một trong hai cô gái:

- Họ cũng hai nam, hai nữ như chúng ta. Rất xảo hợp.

Thanh niên này đứng lên nói với Tích Nhân:

- Huynh đệ có thể cho tị hạ xem các vị trúng độc như thế nào và có cách gì giúp đỡ cho được không?

Tích Nhân làm bộ khổ sở và tức giận:

- Các người là ai? Phải chăng các người đã hạ độc chúng ta?

Người mang đao lộ vẻ tức giận, vỗ bàn, lớn tiếng:

- Huynh đệ tưởng chúng ta là phường vô lại như vậy hay sao?

Tích Nhân:

- Nếu các vị không phải là những người hạ độc. Xin thứ lỗi cho. Chẳng hay các vị là ai?

Thanh niên đeo kiếm nhũn nhặn:

- Tại hạ người Cổ Lô, họ Lý tên Triện, còn huynh đệ của tại hạ, là người có rất danh vọng cả vùng Đà Giang, họ Xa tên Khả Tham. Hai tiểu muội đây là bào muội và sư muội của Xa đệ, phương danh Xa Minh và Xa Nguyệt.

Tích Nhân đứng lên cung tay:

- Tại hạ có chỗ mạo phạm xin quý vị miễn chấp. Thức ăn mang đến cho bọn tại hạ dùng đã bị bỏ độc, chúng tôi sớm phát hiện. Không việc gì. Vừa rồi tưởng các vị là kẻ thù, chỉ là đóng trò để xem thái độ quý vị như thế nào mà thôi.

Thanh niên đeo kiếm sáng khoải:

- Tứ hải giai huynh đệ. Không hiểu Lý mỗ có thể biết tôn tính của huynh đệ và các vị và kẻ thù là ai? Chúng tôi còn rượu ngon mang theo, chẳng hay có thể cùng nhau cạn vài chén làm quen.

Tích Nhân vui vẻ:

- Tiểu đệ họ Lê, tên Tích Nhân, hai vị tỷ tỷ là Hồng Lan, Tử Lan. Nghĩa đệ là Lý Thời Minh. Bọn tiểu đệ mới ra giang hồ, nhưng nhìn phong thái hai vị cũng biết là những bậc anh hùng, nữ kiệt của Đại Việt ta. Được làm quen với quý vị nhân huynh là điều vinh dự và may mắn cho tiểu đệ.

Hai cô gái em của Xa Khả Tham đứng lên lại bên chị em Hồng Lan. Xa Minh thân mật:

- Hai vị tỷ tỷ xinh đẹp phi thường. Bọn tiểu muội xông xáo giang hồ đã lâu, nhưng trong hàng nữ lưu chúng ta chưa thấy ai được như hai tỷ tỷ. Chưa biết tỷ tỷ là người thuộc lộ nào, nhưng tiểu muội nhìn thấy đã mến ngay, rất muốn làm quen.

Hồng Lan và Tử Lan mới ra giang hồ, cách ứng xử vụng về, đứng lên đáp lễ, nhưng không biết phải nói sao, Hồng Lan chỉ có thể ấp úng:

- Thế thì .. hay lắm.

Xa Khả Tham kéo thêm chiếc bàn kê lại:

- Mời Lê huynh đệ và các vị..

Tích Nhân bước qua, chờ Lý Triện và Khả Tham ngồi, rồi mới ngồi bên Lý Triện. Chị em Hồng Lan ngồi cạnh chị em Xa Minh, Xa Nguyệt.

Lý Triện rót rượu:

- Mời Lê huynh đệ. Chưa biết nhiều về huynh đệ. Nhưng Lý mỗ tin tưởng ở cặp mắt mình, huynh đệ không phải con cháu trung thần, thì cũng môn đồ của bậc danh sư.

Tích Nhân cười nhẹ:

- Lý huynh quá lời rồi! Tiểu đệ chẳng phải con cháu trung thần nhà Trần, mà cũng không phải cao đồ của môn phái nào. Gia phụ gia mẫu lúc con sinh tiền có chút tiếng tăm. Gia phụ là Ngân bút Lê Trung Lương, và mẫu thân là Đẳng tiên Trần Kim Phượng. Các người bị kẻ thù hãm hại, lúc tiểu đệ còn nhỏ.

Lý Triện đập nhẹ tay xuống bàn, giọng ngạc nhiên, cảm xúc:

- Tình cờ mà gặp! Lê thúc là bạn thân của gia phụ. Lúc ta bốn năm tuổi, thúc thúc và thẩm thẩm từng ghé qua gia trang ở chơi một thời gian đánh cờ, dượt võ, bàn luận thế sự cùng gia phụ. Ta cũng được thúc thúc chỉ điểm cho ít đường bút pháp còn thẩm thẩm chỉ cho một ít bộ pháp tránh né kẻ địch. Thẩm thẩm rất thương ta, hứa sau này giới thiệu cho Chu sư bá nào đó nhận làm đệ tử. Hà! nhưng sau này nghe hai người ẩn cư ở Quan Sơn, không biết đích xác nơi nào rồi mất tích, muốn tìm cũng không biết nơi đâu.

Tích Nhân nghe Lý Triện từng gặp cha mẹ, cũng cảm xúc:

- Phụ mẫu đã bị kẻ thù bịt mắt hãm hại. Tiểu đệ hiện đang dò la tung tích chúng.

Lý Triện nói vài lời phân ưu, tiếc rẻ rồi giới thiệu Tích Nhân và Xa Khả Tham với nhau:

- Chúng ta đều nghe danh một kỳ nhân trong làng võ thuật Đại Việt là Đẳng tiên lão nhân gia. Lê đệ là ngoại tôn của người. Còn Xa hiền đệ, nhỏ hơn ta một tuổi. Chúng ta là bạn chí thân. Nhưng Xa đệ không phải là người cùng đinh lang bạt như ta mà một trại chủ cai quản một vùng giang sơn cấm tú, rừng núi mệnh mông gồm hai mươi ba động. Hai ta thân nhau vì chí hướng tương đồng, đao pháp chẳng ai chịu nhường ai...

Khả Tham cả cười:

- Lý ca nói ta thân nhau vì đánh nhau cả mấy ngày không phân hơn kém thì được, nhưng nhắc đến chuyện trại chủ của đệ có phải chỉ làm cho Lê hiền đệ tướng ta cũng là loại quan quyền của nước Đại .. Đại .. Ngu rồi chán ta hay không?

Xa Minh cũng cười nhẹ:

- Một người có cả hàng mấy trăm mẫu ruộng ở đất Lỗi Dương có thể là một cùng đinh hay không?

Lý Triện cười:

- Ruộng đất là của gia phụ, còn ta bây giờ là người nay đây mai đó. Mấy tháng nay đã chẳng nhờ Xa cô nương cho ăn nhờ ở đậu hay sao?

Xa Minh đỏ mặt:

- Lý ca ở với gia huynh hay tiểu muội?

- Ở với Xa đệ, nhưng cũng nhờ cô chiếu cố.

Tích Nhân thăm dò:

- Lý đại ca và Xa đại ca đến chỗ biên giới đèo heo này hẳn có việc gì quan trọng?

Lý Triện:

- Có hai tên dâm tặc đến động Xuân Nha, đầu độc, hiếp dâm phụ nữ. Theo lời người trong động kể lại, Xa đệ đoán biết là đệ tử của lão Phàn Độc Ông, và chúng ta đang đi tìm chúng để trừ hại cho giang hồ. Ngoài việc nhỏ này, chúng ta cũng muốn có dịp tham quan non sông vùng biên giới.

Xa Minh duyên dáng, thân mật:

- Lý đại ca và ca ca ta đều muốn làm tướng nên đi tham khảo địa hình địa thế, tưởng tượng chỗ này làm đồn, chỗ kia làm lũy, bố trận, mai phục. Còn chị em chúng tôi thì muốn đi thưởng thức các món ăn ngon. Ở khu vực này có một nơi gọi là Mương Hum có một dòng suối kỳ lạ, sản xuất một giống cá không đâu có là cá Thanh ngư, người bản xứ gọi là cá Pia Ngờ, mình xanh, đầu đẹp, nghe nói nướng hay rán mà ăn thơm ngon vô cùng. Hai vị Lan tỷ ngày mai đi với chị em muội được không?

Hồng Lan dè dặt:

- Thời giờ và đi đứng của chị em ta tùy theo Nhân đệ.

Khả Tham la em:

- Lê thiếu hiệp phải đi cứu người. Thời giờ đâu mà đi thưởng thức thanh ngư của người!

Xa Minh xịu mặt xuống:

- Tiểu muội..

Lý Triện hình như không muốn Xa Minh buồn:

- Ta biết Nhân đệ rất gấp, nhưng chúng ta có duyên gặp gỡ, có thể lưu lại một ngày cho thoả tình tương hội?

- Tiểu đệ cũng có một việc đang lo trong lòng. Được gặp Lý ca cũng là duyên và cũng muốn nhờ Lý ca giúp cho một việc. Nên cũng có thể ở lại một hai ngày.

Lý Triện vui vẻ:

- Nhân đệ ở lại hàn huyên với ta một ngày. Nhân đệ muối sai phó điều gì ta cũng chẳng nề khó nhọc.

Tích Nhân:

- Chuyên đi sang Vân Nam của đệ phải đối phó với những cao thủ hữu hạng, mà Lý Thời Minh võ công còn thô sơ nên nếu có thể Lý ca đưa dùm đến Vân Trung Cốc. Ở đó tiểu đệ có hai người nghĩa đệ là Nùng Thừa Lân, và Phạm Hồ Hùng để ba anh em có thể chiếu cố nhau, giúp Thời Minh trau dồi võ nghệ.

Lý Triện:

- Ta và Xa hiền đệ đang muốn xuyên rừng Việt Bắc, đi tận tới Lạng Sơn, xem xét động tĩnh Thần thương trang. Vân trung cốc, Bách nhận động cũng trên đường đi. Đưa Lý hiền đệ đến đó, chúng ta còn có dịp bái kiến Nùng Bản Thanh tiên bối là một vinh dự.

Xa Minh:

- Lý đại ca và Lê đại ca gặp nhau đã mến, sao không kết nghĩa với nhau. Thì Lý thiếu hiệp cũng là nghĩa đệ của Lý đại ca vậy.

Lý Triện nhẹ vỗ tay xuống bàn:

- Ý kiến rất hay. Chỉ sợ Nhân đệ mới gặp ta, chưa hiểu gì nhau có chút e dè.

Tích Nhân khẳng khái:

- Nhìn Lý huynh và Xa huynh, tiểu đệ cũng biết hai người là bậc anh hùng thời nay. Chỉ sợ hai người chê bỏ tiểu đệ mà thôi.

Khả Tham đứng rót rượu cho mọi người vui vẻ:

- Đêm nay bọn họ Phàn hạ độc thức ăn của Lê đệ. Chúng sẽ kéo đến đây. Đêm nay chúng ta dạy chúng một bài học. Ngày mai cùng dùng khinh công đến khu rừng núi Mường Hum bắt cá Pía Ngờ hay Thanh ngư uống rượu, cùng núi cao trời rộng kết tình huynh đệ buổi gặp bất ngờ này!

Tích Nhân nâng rượu đứng lên:

- Kính mừng hai vị đại ca!

Lý Triện và chị em Xa Minh đứng lên. Chị em Hồng Lan và Thời Minh cũng làm theo. Lý Triện nói:

- Ngày mai chúng ta cùng nhau kết bái, nhưng ly rượu này coi như chúng ta đã là thủ túc chi giao.

Họ cùng nâng rượu và cạn chén, và ngồi xuống, Tích Nhân đặt chén xuống bàn, cười nhẹ:

- Bọn địch nhân đã tới. Có tất cả chín tên. Có hai tên chân bước nhẹ nhàng như lá rụng. Chúng đang rình quanh khách sạn, hình như còn chờ đợi ai.

Nghe Tích Nhân nói, Lý Triện và Xa Khả Tham lấy làm nghi ngờ trong lòng, nhưng không tiện tỏ ý.

Tích Nhân hỏi:

- Lão Phàng Độc Ông là người ở vùng này?

- Không, căn cứ của lão ở núi Ngư Sơn. Một ngọn núi hiểm trở vùng Để Định, nhưng lão có con cháu và đệ tử ở nhiều nơi làm tay chân. Hai tên dâm tặc, đệ tử hay có thể là con cháu lão, theo dấu vết có lẽ trú ẩn ở vùng này. Chúng ta cũng định trên đường đi ghé Ngư Sơn tìm lão để trừ hại cho giang hồ.

Tích Nhân cười nhẹ:

- Vì truy đuổi hai tên dùng độc nên các vị chỉ dùng lương khô của mình. Còn tiểu đệ tưởng các vị là người theo dõi mình và dùng độc ám toán. Dọc đường đến đây, tiểu đệ bị nhiều kẻ rình mò theo dõi. Bọn rình bên ngoài đã có mười hai tên. Chúng còn kéo tới nữa.

Trong lòng không dám tin vào thánh lực của Tích Nhân, Lý Triện hỏi cho qua chuyện:

- Nhân đệ vì sao đến vùng này?

Tích Nhân thở dài:

- Tiểu đệ phải sang Vân Nam, đến tận vùng Đại Lý để cứu người.

-Ồ! Sao lại có việc như vậy?

Tích Nhân kể sơ cho anh em Lý Triện nghe việc lão họ Đoàn, dòng dõi vua Đại Lý trước đây muốn phục nghiệp, nhưng lại chiêu mộ người Đại Việt làm tay sai và cũng luôn luôn cho người đến Đại Việt tìm các bí cấp võ công. Chúng đã bắt Thu Hà đòi mình đem Đẳng tiên bí kíp đi chuộc cho họ nghe.

Lý Triện thở dài:

- Ta bốn ba nhiều nơi giao kết anh hùng hào kiệt, nhưng lại hoàn toàn không biết gì về việc hậu duệ nước Đại Lý lại hoành hành ở nước ta như vậy.

Khả Tham cau mày:

- Anh em chúng tôi có biết việc nhiều gia tộc có võ công bị bọn bí mật tàn sát, nhưng cứ cho đó là tội ác nhóm nha trảo họ Hồ hay bọn bại hoại võ lâm. Hoàn toàn không nghĩ có chuyện hậu duệ Đại Lý làm ra việc này. Nhân huynh đệ đã dối đầu hẳn hiểu nhiều về bọn chúng?

- Tiểu đệ cũng không hiểu nhiều. Chưa biết căn cứ của họ ở đâu. Lúc còn trẻ bị chúng bắt trùm kín trong bao vải mang đi, có nghe tới hai tên người Đại Việt làm tay sai cho chúng là Đèo Cẩn và Bế Thiệu. Chúng làm việc cho một cô gái xưng là đàn chủ. Mới đây, tiểu đệ có gặp lão vua vong quốc họ Đoàn, nhưng chưa tỷ thí. Những cao thủ hộ vệ cho lão đều thuộc hàng nhất lưu cao thủ.

Lý Triện thở dài:

- Nước ta đang bị mật thám nhà Minh rình rập, mật thám nhà Hồ soi mói, một số không nhỏ hào kiệt võ lâm ráo riết hoạt động để tiếp tay cho Trần Khang, chuẩn bị làm toán tiền phong cho quân Minh, còn có thêm lão hậu duệ họ Đoàn hoành hành nữa. Biết phải làm sao đây?

Xa Nguyệt:

- Lý đại ca được nhiều người tôn xưng là Trại Gia Cát, mà than như vậy, thì còn ai biết phải làm thế nào?

Nguyên Lý Triện là người rất có tên tuổi, có thể nói là người văn võ toàn tài. Lúc trẻ có mộng làm tướng, nên ngoài võ nghệ gia truyền, còn học thêm võ công của nhiều cao thủ lừng danh và tham thấu các sách binh cơ, mưu lược cổ nhân. Khi thấy họ Hồ chuyên quyền, có mưu đồ soán nghiệp, Lý Triện âm thầm làm việc cho Thượng tướng Trần Khát Chân. Mưu cơ ám sát Hồ Quý Ly không thành, ông bốn ba ẩn tránh, hành tung nay đây mai đó, kết giao hào kiệt. Vì võ công rất cao, và họ Hồ cũng không nắm được bằng chứng ông giúp dật Thượng tướng Trần Khát Chân nên vẫn có thể ung dung đi đứng. Kiến thức, nhận định của Lý Triện, so với những người chỉ học võ rất chênh lệch nên được võ lâm xưng tôn là Trại Gia Cát.

Lý Triện:

- Việc anh em mến mộ mà khen tặng, thưởng quá đáng.

Tích Nhân đồng tai, nói:

- Bọn chúng đã tới. Tám tên nữa, tất cả đều cao thủ!

Lý Triện và Xa Khả Tham khẽ cau mày. Xa Khả Tham trong lòng thầm khó chịu, tưởng Tích Nhân loè bịp, khoát lác. Ngồi trong nhà mà biết bên ngoài có bao nhiêu người kéo tới. Tiếc thầm đã lỡ hứa kết nghĩa đệ huynh với Tích Nhân, nhưng chỉ giấy lát là kinh ngạc và bên ngoài có tiếng ngạo mạn vọng vào:

- Mời Xa trại chủ và Trại Gia Cát tương hội. Lão phu đã đích thân đến đây, hai vị không gặp cũng không được nữa.

Người nói vận công lực vào âm thanh, tiếng nói không lớn, nhưng nếu ai ở trong khách điểm đều nghe rõ nuồn nuột.

Lý Triện thở dài:

- Ta chưa tìm, chúng đã đến cửa khiêu chiến. Kỳ này chúng ta đã bị bao vây.

Xa Khả Tham đứng lên:

- Đêm nay đành đại khai sát giới.

Khả Tham ra cửa, Lý Triện, chị em Xa Minh, và nhóm Tích Nhân cũng ra theo.

Ra ngoài, Khả Tham thấy trước cửa khách điểm có đúng tám người đứng thành hàng ngang. Ở giữa là Phàng Độc Ông và một trung niên. Tích Nhân thấy Phàng Độc Ông khoảng trên sáu mươi. râu thưa, quần khăn đen, mặc áo dài trắng. Thân thể khô đét. Người bên cạnh lão họ Phàng không ai xa lạ chính là Lý Đại Hùng, người anh rể thứ tư của Thu Hà. Ba người bên tay trái lão họ Phàng là ba anh em Thiên Thủ tam kiếm. Còn ba người bên phải Lý Đại Hùng thì chưa từng gặp mặt. tuổi tác độ bốn mươi, nước da đen đúa nhưng diện mạo trông cũng rất đoan chính. Cả ba cùng cầm thiết trượng. Bọn Khả Tham ra tới sân, còn thấy rõ trên nóc khách điểm đứng giang hàng bốn cao thủ, hai bên khách điểm mỗi bên bốn. Bấy giờ Khả Tham và Lý Triện mới thăm phục, biết Tích Nhân võ công hơn họ rất xa và biết vậy nên cũng cảm thấy an tâm, không lo tình trạng quả bất địch chúng. Khả Tham hướng vào lão Phàng, quắc mắt:

- Ta định đến Ngư Sơn tìm người trừ hại cho giang hồ. Không ngờ người lại tự mang đầu đến nạp.

Phàng Độc Ông cười khục khặc:

- Nghe tên không bằng mắt thấy, thì ra Xa trại chủ cũng chẳng phải là người có cặp mắt nhận biết tình hình chút nào. Ta chỉ sợ đêm nay, nếu trại chủ không ngoan ngoan theo lời yêu cầu của chúng ta, sẽ khó mà về tới nhà thấy mặt mấy người em.

Lý Đại Hùng, không ngạo mạn như Phàng Độc Ông, tỏ ra rất giữ lễ và không phải là người của Phàng Độc Ông.

- Tại hạ Lý Đại Hùng, đệ tử dưới trướng Thần thương trang xin chào Xa trại chủ.

Gã hắng giọng:

- Sư phụ tại hạ đã định tìm dịp đến yết kiến Xa trại chủ, nhưng chưa có dịp. Hôm nay tình cờ qua đây, nghe Phàng tiên bối có ước hẹn với Xa trại chủ và Lý đại hiệp nên cũng đến đây, mong hai bên hoá giải những mối hiểu lầm, hoá địch thành bạn.

Xa khả Tham cười khẩy:

- Hoàng Mật mới quật khởi, so với lão độc vật họ Phàng, xú danh trong giang hồ còn kém xa, người chỉ là đệ tử của lão Hoàng Mật thì có khả năng gì bảo ta và lão họ Phàng nghe lời người?

Và Khả Tham hét lớn:

- Phàng Độc Ông! Đệ tử của người đến địa phận của ta hiếp dâm phụ nữ, giết người lương thiện. Ta chưa hỏi tội người, hôm nay người mang người đến bao vây, người muốn gì?

Lão họ Phàng cười the the:

- Người bảo đệ tử ta hiếp dân phụ nữ, giết người lương thiện, vậy chúng là ai? Tên gì? Dừng độc trong thiên hạ đâu phải chỉ mình ta? Gần đây có mục Bế Diều. Ngay vùng người ở lão Xa Tư Vinh nổi tiếng ác độc, ai nghe đến lão mà không ớn lạnh. Họ Xa các người ngoài Độc lão Xa Tư Vinh, còn rất nhiều người chuyên dùng độc nữa, sao người lại không tra xét từ tông tộc của người mà nói rằng dùng độc hiếp dân là đệ tử của ta. Họ Xa bọn người đời đời nổi nghiệp làm phụ đạo, võ nghệ bá chủ một phương, quân lính hàng ngàn, ngay như ta cũng không dám đến chỗ của người hoành hành, huống gì là đệ tử của ta. Hôm nay ta mời nhiều cao thủ đến đây cũng chỉ muốn làm sáng tỏ việc này.

Khả Tham cả cười:

- Người hạ độc vào thức ăn, mời bọn thảo khấu tới đây làm sáng tỏ sự việc với ta hay sao?

Người đàn ông đứng bên cạnh Lý Đại Hùng trầm giọng:

- Xa trại chủ quả mục hạ vô nhân.

Lý Triện hỏi ngay:

- Các hạ có phải là người đến từ Phù Long đảo?

Người nọ cười lớn:

- Quả nhiên danh hiệu Trại Gia Cát cũng có chỗ khác thường.

Lý Triện:

- Phù Long đảo chủ lâu nay không lai vãng giang hồ, sống sung túc với cá dưới biển, mật ong hảo hạng trên rừng. Vốn có danh tiếng hiệp nghĩa, hôm nay lại vì có gì lại dính líu với Phàng độc vật?

Phù Long đảo chủ là Vũ Văn Di, hai người em là Vũ Văn Quý và Vũ Văn Tham vốn người Hải Dương, lúc nhỏ học văn, sau được một nhà sư vân du chỉ dạy trượng pháp. Từ đó, không còn chí thi cử mà đến đảo Phù Long cư trú. Với võ công khá cao, mấy lần bọn cướp bể nhà Minh ghé đảo đều bị ba anh em đánh bại, bảo vệ dân chúng trên đảo, tên tuổi vì thế nức danh cả vùng duyên hải.

Vũ Văn Di cười:

- Nghe đồn Lý đại hiệp văn võ song toàn, nhưng không hiểu rằng, một tiếng hét của thần tăng có thể làm anh đồ tể giác ngộ. Anh hùng thảo mãng, trộm đạo đi nữa khi được gặp minh chủ giường cao ngọn cờ đại nghĩa có thể trở thành tướng giỏi, hiền thần. Phàng tiên bối, có thể không quản thúc đồ đệ chặt chẽ, gây ra một số bất mãn, nhưng cá nhân của Phàng tiên bối đâu đã làm điều gì quá đáng. Anh em tại hạ không phải đến đây bênh vực Phàng tiên bối chống lại Lý đại hiệp và Xa trại chủ mà chỉ muốn mời quý vị đi gặp thượng cấp một chuyến.

Lý Triện:

- Người có thể sai khiến Phù Long tam trượng, Thiên thủ tam kiếm, nhất định không phải là kẻ tầm thường, chẳng hay Lý mỗ có thể biết được đại danh?

Vũ Văn Di:

- Nghe danh sao bằng diện kiến! Tại hạ mong Lý đại hiệp và Xa trại chủ vui lòng theo chúng tôi, tất gặp được người muốn gặp và sau đó tất cả chúng tôi đều xin lỗi hai vị đã xúc phạm lần này.

Khả Tham quát mắng, tiếng sang sảng:

- Họ xa ta nếu không mang tội đại nghịch, ngay hoàng đế cũng không phi lễ như các người. Chủ nhân người là ai, ta cũng không thèm gặp. Hôm nay các người không đi, thì ngọn đao trong tay ta đuổi các người đi vậy.

Đinh Hưng, thủ lãnh Thiên thủ tam kiếm cười lạnh:

- Trẻ con không sợ cọp dữ. Chúng ta đã thừa lệnh, các người không tự đi thì trói các người mang đi vậy.

Cả ba rút kiếm xông tới.

Tích Nhân đứng đằng xa, quát:

- Thiên thủ tam kiếm! Ta đã tha chết một lần lại không ăn năn hối cải còn hung hăng giúp giặc làm dữ hay sao?

Tích Nhân ngằm vận nội lực, làm cho bọn cao thủ cảm thấy máu huyết nhộn nhạo. Thiên thủ tam kiếm, sợ hãi dừng chân.

Tích Nhân thông thả bước ra đứng bên Lý Triện và Xa Khả Tham. Hồng Lan và Tử Lan cũng bước ra đứng phía sau.

Thiên thủ tam kiếm từng gặp Tích Nhân, lúc bấy giờ là một cậu bé ốm yếu. Lúc này thấy một thanh niên nói từng tha chết cho mình, nhưng chứng tỏ công lực rất cao, lấy làm ngạc nhiên. Đinh Khai nóng nảy, thấy Tích Nhân chỉ là một thanh niên còn trẻ, trước mặt mọi người nói từng tha chết cho anh em mình thì tức giận:

- Cầu tạp chủng, ngươi không muốn sống nữa phải không?

Bằng thân pháp cũ, từng tát Đinh Khai một bạt tai ở nhà Hoàng Thu Hà. Tích Nhân lách mình, một tiếng bốp vang lên. Tích Nhân quay trở lại chỗ cũ, còn Đinh Khai tưởng như búa tạ đập lên mặt, lão đảo liên tiếp bốn năm bước mới đứng lại được. Tích Nhân hỏi:

- Nếu ta dùng thêm chút công lực, thì ngươi có thể sống không? Nhớ lại ta là ai chưa? Biết điều thì đi đi. Ta tha chết cho ba anh em các người lần nữa.

Đinh Hưng nhăn tít đôi mày, rồi cung kính chấp tay:

- Đa tạ thiếu hiệp lưu tình. Đã có thiếu hiệp ở đây, anh em tại hạ đâu dám không vâng lời. Chúng tôi sẽ tìm thiếu hiệp sau này để nghe lời sai bảo.

Như con chim, Đinh Hưng phóng đi ngay. Hai người em cũng vội chạy theo anh.

Ba anh em Thiên thủ tam kiếm rất có danh trong giang hồ. Mới gặp Tích Nhân đã bỏ chạy làm bọn cao thủ có mặt đều bàng hoàng. Lý Triện nghe biết Đẳng tiền lão nhân là một kỳ nhân, nhưng thấy Tích Nhân còn trẻ cũng tưởng công lực cũng không thể nào cao siêu cho lắm, nhưng Tích Nhân đánh Đinh Khai như thế nào, ngay mắt mình cũng không nhìn thấy, thì kính phục vô cùng. Còn Xa Khả Tham từ lâu vẫn nghĩ võ công như mình và Lý Triện, trong giang hồ cũng không có mấy đối thủ, bây giờ thấy Tích Nhân như vậy mới biết ngoài trời có trời, và cũng cảm thấy vui mừng được kết nghĩa huynh đệ với Tích Nhân.

Tích Nhân đuổi ba anh em tam kiếm đi rồi, mắt nhìn Lý Đại Hùng:

- Lý đại ca cũng nên về nói với Hoàng tiền bối nên đoạn giao với Hoàng Quảng Thành và không nên đem Thần thương trang làm nơi tiếp tay cho tham vọng nhà Minh. Cha con Hồ Quý Ly oán nghịch người người đều giận, nhưng tiếp tay cho giặc ngoại xâm, công rắn cắn gà nhà còn có tội lớn hơn.

Lý Đại Hùng, nhìn Tích Nhân chăm chăm, rồi cười lớn:

- Thì ra ngươi là tên mặt trắng dụ dỗ cả Thu Hà và Vân Thao bỏ nhà, phản cha phản anh đó phải không? Hai đứa nó đâu rồi? Bảo ra đây gặp ta.

- Thu Hà và Vân Thao không đồng quan điểm với cha, là hai bông sen trong bùn. Hai nàng đều không có mặt ở đây. Nếu không thì cũng phải khuyên Lý đại ca ít lời.

- Nhạc phụ ra lệnh truy tìm bọn chúng và ngươi, gấp đầu giết đó để bảo toàn gia pháp họ Hoàng. Hôm nay người gặp ta là tới số. Hãy ngựa cổ chịu chết.

- Lý Đại Hùng xách thương bước ra. Nhắm Tích Nhân phóng tới.

Cây thương Lý Đại Hùng xử dụng toàn bằng sắt, nặng cũng cả trăm cân và trong tay khác hẳn Tôn Cường một trời một vực. Đại Hùng múa thương xông tới Tích Nhân, bóng thương vùn vụt, thương ảnh chớp chớp, nổi thành trận gió, áp lực bao trùm mọi nơi. Xa Khả Tham và Lý Triện thấy uy lực đường thương, cũng phải thán khen võ công của Lý Đại Hùng, né sang một bên cho Tích Nhân dễ đối phó. Lý Đại Hùng phóng tới, Tích Nhân vẫn đứng yên, định thương tới nơi dùng trảo công chụp lấy, giựt thương, dãn mặt gã một

phen và làm nhụt chí lão Hoàng Mật, chứ không đả thương, hại mạng. Tuy nhiên, Hồng Lan và Tử Lan thấy Đại Hùng vô lễ với Tích Nhân, phía sau nhấc mình lên cao phóng ra, hai lưỡi kiếm cũng tung ra. Một léo sáng như chớp giăng, mang theo tiếng nổ ầm ỉ, một nhẹ nhàng như tơ trời. Đại Hùng thấy áp lực nặng nề đè xuống, vội hét lên một tiếng vận hết nội lực khoa thương lên đón đỡ. Cây thiết thương rất nặng, đúc bằng thép tốt. Đại Hùng định nhìn hai lưỡi kiếm mỏng manh sẽ bị cây thần thương đánh tạt ra, nhưng gã không thể nào ngờ hai cô gái trước mặt là truyền nhân của bậc kỳ nhân, hàng ngày luyện kiếm trong thác nước, nội lực và kiếm chiêu của họ ngay sự phụ của hắc cũng không phải đối thủ. Võ công của Đại Hùng, nếu hiểu biết địch nhân thuộc loại nào, cũng có thể rón cầm cự tránh né với song Lan một lúc, không đến nỗi bại ngay, nhưng vì ý y sức mạnh của mình và ưu thế của thương so với kiếm, định lấy lực đè người đã làm gã chết không kịp nhắm mắt. Cây thương gã tung lên như gặp một tấm lưới vô hình, không thể đẩy lên cao được. Lưỡi kiếm mỏng manh nhẹ nhàng của Hồng Lan đè chặt mũi thương của gã, như hút lấy, gã chưa kịp phản ứng, thì nháy mắt ấy kiếm của Tử Lan như mũi tên xuyên vào tim gã. Hồng Lan và Tử Lan giết xong Đại Hùng, chân không chấm đất, như hai cánh bướm phi thân trở ra sau lưng Tích Nhân, tra kiếm vào vỏ, còn Đại Hùng hai mắt còn mở to, đứng yên một lúc rồi mới ngã xuống, máu từ ngực mới bắn ra thành vòi. Tất cả cao thủ hiện diện thấy hai cô gái vô danh trong nháy mắt giết ngay một cao thủ có hạng như Đại Hùng, ai cũng bàng hoàng, thất sắc. Tích Nhân thấy Đại Hùng bị giết có chút ân hận, nhưng Hồng Lan và Tử Lan không kinh nghiệm giang hồ, ra tay thì không nhân nhượng, và việc đã lỡ cũng không còn cách nào hơn. Không thể trách hai nàng trước mặt mọi người.

Phàng Độc Ông chạy ra đỡ Đại Hùng lên, điểm huyết cầm máu, nhưng thấy tim đã ngừng đập và máu không còn chảy ra nữa. Lão đứng lên vừa phẫn nộ, vừa run sợ. Hỏi Tích Nhân:

- Các vị là ai? Xin cho biết tôn tính đại danh, và môn phái.

Tích Nhân chậm rãi, từng tiếng:

- Tại hạ họ Lê, tên Tích Nhân. Hai hiền tỷ họ Vi từ Bách Lan cốc tới đây. Các vị nên rút khỏi nơi này đi. Đừng làm việc ác, toan tính việc bán nước cầu vinh nữa.

Phàng Độc Ông hình như không để ý hết lời Tích Nhân, lão trầm ngâm lẩm bẩm:

- Họ Vi.. Họ Vi..Bách lan cốc..Họ Vi, Bách Lan Cốc...nhất âm, nhất dương.. xuyên tâm vô huyết..

Lão tự lẩm bẩm rồi rung mình, mặt mày sợ hãi, xốc Đại Hùng lên vai cầm đầu chạy. Bọn cao thủ theo lão cũng vội vàng chạy theo, chỉ ba anh em họ Vũ còn đứng lại. Nhưng chỉ giây lát, họ cũng bỏ đi. Bị bao vây, tưởng phải đối đầu với hai chục cao thủ, võ công ai cũng không vừa, thấy rõ dữ nhiều lành ít, sống chết khó biết, nhưng mình chưa có dịp ra tay mà chỉ giây lát địch nhân phải bỏ chạy cả, làm Xa Khả Tham và Lý Triện cũng phải bàng hoàng. Cả hai không ngờ trận chiến kết thúc nhanh như vậy. phải lúc sau Khả Tham mới cười lớn:

- Hay lắm! Lê hiền đệ. Ta không thể nào ngờ võ công của hiền đệ và hai vị hiền tiểu muội siêu thần nhập thánh đến như vậy. Nếu không chứng kiến, ta không thể nào tin được.

Tích Nhân khiêm nhượng:

- Xa đại ca quá khen mà thôi.

Tiếng cười của Khả Tham như làm cho hai cô em bừng tỉnh.

Xa Minh vội chạy đến bên Hồng Lan, Tử Lan nắm tay:

- Hai tỷ tỷ phải nhận tiểu muội và Nguyệt muội làm em, chỉ dạy cho chút kiếm pháp mới được.

Hồng Lan thấy được khen ngợi trong lòng vui vẻ, nhưng ấp úng:

- Ta..ta..

Tích Nhân cười:

- Xa huynh và Lý huynh đồng lòng kết nghĩa huynh đệ cùng tại hạ. Chúng ta chẳng phải là người một nhà hay sao?

Lý Triện vui vẻ:

- Không ngờ! không ngờ! Ta biết Lê đệ là con nhà danh gia, võ công chẳng phải tầm thường. Nhưng ta không thể nào tưởng tượng đã thuộc loại tuyệt đỉnh như vậy. Đêm nay chúng ta phải cạn ngàn chung mới được.

Tích Nhân cười:

- Đêm nay thức trắng uống ngàn chung rượu ngày mai Lý đại ca làm sao có thể đưa Xa cô nương đi bắt cá thanh ngư?

Xa Minh có chút nũng nịu:

- Lý đại ca gặp người anh hùng thì quên ngay tiểu muội. Có ngồi một bên cũng như ở tận chân trời.

Khả Tham cười:

- Chứ không phải ngươi mến phục Lý đại ca, vì cũng giống ca ca ngươi, đã có bạn hiền thì không còn quan tâm việc gì khác hay sao? Bây giờ ngươi và Xa Nguyệt hãy chứng tỏ là những phụ nữ tài giỏi, dù đêm hôm cũng có thể làm mấy món nhắm ngon, còn ta nhờ lão chủ nhân, tìm mua hết rượu trong tiểu trấn này đem về đây là việc cần nhất.

Xa Minh cong cớn:

- Đại ca lúc nào cũng bắt nạt tiểu muội..

Nói lời cự nự, nhưng Xa Minh và Xa nguyệt đi nhanh vào khách điểm.

Đêm đó, Thời Minh ngồi im lắng nghe Tích Nhân, Lý Triện, Tích Nhân uống rượu chuyện trò một lúc, và không hiểu gì nên chưa khuya đã gục xuống bàn ngủ gật như sấm. Tích Nhân phải dìu để sang một bàn khác. Chị em Hồng Lan, Xa Nguyệt ngồi giấy lát nữa rồi vào phòng. Chỉ còn bốn người. Xa Minh là gái, nhưng tửu lượng không thua nam nhi, và nghị luận cũng vô cùng sắc bén. Tích Nhân thấy nàng và Lý Triện xứng đáng là một cặp tri kỷ, tri bỉ. Lý Triện là người vốn có lòng vì nước, Xa Khả Tham dòng dõi nói đời phụ đạo cai quản một phương, dù vẫn làm quan với nhà Hồ, nhưng lòng trung với nhà Trần không thay đổi. Vì thế việc nghị luận của họ cũng chỉ xoay quanh việc thời thế. Tích Nhân chân ướt chân ráo vào giang hồ, nhưng từng nghe Nùng Bản Thanh nói quan điểm của ông về nhà Hồ, về quân Minh và người Đại Việt có nên vì chống nhà Hồ mà giúp quân Minh hay không? Những quan điểm của Nùng Bản Thanh rất hợp ý Tích Nhân. Và dĩ nhiên Tích Nhân cũng đem nó ra trình bày. Những người anh hùng, kiến thức như nhau, luôn có nhận định giống nhau. Lý Triện và Xa Khả Tham nghe ý kiến Tích Nhân rất hợp ý làm cho họ cảm thấy gần gũi nhau hơn.

Lý Triện và Xa Khả Tham đều là những người hăng tâm với dân với nước. Họ không chấp nhận nhà Hồ, nhưng cũng không đồng ý với những người kêu van, xin nhà Minh đem quân sang Đại Việt, thấy Tích Nhân võ công xuất thần nhập hoá, nghĩ trên đời này, tìm khắp cả nước không có ai bằng, và tâm ý giống mình nên cùng khuyên Tích Nhân đứng ra lãnh đạo, chiêu mộ hào kiệt, đối phó với họa nước. Tích Nhân khiêm nhượng cho biết trước đây Thanh hồng kiêu khách Trần Ngải cũng mong mình có chí lớn, xây dựng lực lượng chống lại nhà Hồ, nhưng từ chối vì chỉ mình chỉ muốn theo gương ngoại tổ, làm người hạt nội mây ngàn, và góp phần xây dựng nền võ thuật Đại Việt hiện đã sa sút nhiều so với một hai trăm năm trước. Thấy Tích Nhân quá quả quyết, Lý Triện và Xa Khả Tham không nài ép thêm. Không đồng ý mình đứng ra lãnh đạo, nhưng Tích Nhân thấy Lý Triện và Xa Khả Tham đều là bậc anh tài, và cùng có chí vì nước vì dân nên khuyến khích họ mạnh dạn đứng lên. Xa Khả Tham nói mình là người thiếu số khó làm cho người trong nước chấp nhận. Còn Lý Triện nói mình chỉ có một số anh em tương đắc, nhưng không có thuộc hạ, không có căn bản lo việc lớn, và cười:

- Huynh đệ gọi ta là Trại Gia Cát. Ta không thể so bì trong muôn một với Gia Cát Lượng, nhưng cái danh mà anh em tặng cho ta, cũng nói lên ta chỉ có thể là người làm kẻ tôi thần, thờ phụng đáng mình quân mà thôi.

Xa Minh bắt ngờ hỏi:

- Hai vị đại ca có nhận định gì về anh em họ Lê động Khả Lam?

Lý Triện trầm ngâm:

- Ta chưa từng gặp, nhưng biết Lê Lợi dù còn trẻ tuổi, mà có chí cao xa. Trong số anh hùng hiện nay, ngoài Xa đê, Lê Lợi có căn bản phát cờ khởi nghĩa, tranh bá đồ vương nhất. Dưới tay Lê Lợi thuộc hạ, tôi tớ hàng ngàn. Ân nghĩa ông cha ba đời rải khắp vùng Lương Giang. Anh hùng vùng Thiên Xương như Phạm Vãn, Lê Sát, Lê Ngân, Nguyễn Lí, Lê Văn Linh, Đinh Lễ... đều là những tay võ nghệ cao cường, thông thạo binh thư.

Lý Triện uống một nhấp rượu rồi kể:

- Một buổi chiều kia ta trú mưa trong một lương đình, nghe có người ngựa chạy tới, tưởng nha trảo họ Hồ, ra cửa sợ chúng nhìn thấy bèn lánh mình lên cây xà ngang. Bọn người tới, là ba cụ già và bốn trang thanh niên tráng hán đi buôn về. Sau khi ăn uống, họ cùng nhau ca tụng Lê Lợi anh hùng nghĩa khí, nhân cách phi thường. Người mình rất tin tưởng tướng số và phong thủy. Bọn người này, kẻ thanh niên hỏi, mấy cụ già trả lời. Một ông già nói rằng Lê Lợi đi như rồng, bước như hổ, tiếng vang như chuông, vai trái có bảy nốt ruồi đỏ như son theo hình thất tinh, là tướng đế vương, thụ mệnh ở trời. Một người phụ họa nói rằng khi Lê Lợi sinh ra ánh sáng đầy nhà, chỉ có đế vương khi sinh ra mới có ánh sáng như vậy. Một người nói thân phụ của Lê Lợi là Lê Khoáng được táng trên đất kết, hình quả quốc ấn. Phía tả có núi Thái Thất, Chí Linh, phía trước có nước Long Sơn, bên trong có nước Long Hồ. Bên hữu nước vòng quanh tay Hồ. Bên ngoài núi như hạt trai bao bọc, thế nào Lê Lợi cũng phát đế vương. Một cụ già nói bà Trịnh thị Ngọc Thương là người cùng thôn Như Áng với mình. Bấy giờ ở thôn Như Áng có cây quế to, có một con hổ đen, ngày ngày xuất hiện, không làm hại ai. Lâu ngày thân quen với dân chúng. Tối đêm ngày mồng sáu, tháng tám, năm Ất Sửu con hổ đen gầm lên một tiếng rung chuyển từng núi rồi biến mất, và lúc ấy là lúc Lê Lợi sinh ra. Khi lọt lòng mẹ Lê Lợi lông tóc đều đen, rất khác với những đứa trẻ khác. Tóm lại, họ rất sùng bái, tin tưởng ở Lê Lợi có chân mạng, cùng nhau tán tụng và kẻ già dặn người trẻ hết lòng trung thành với chủ, dù dầu sôi lửa bỏng cũng không từ nan. Câu chuyện trên cho thấy Lê Lợi rất được dân chúng trong vùng tin tưởng..

Xa Khả Tham hỏi:

- Đại ca có tin tưởng những chuyện huyền hoặc ấy hay không?

- Ta không tin lắm, nhưng cũng không bác bỏ những việc mà lâu nay mọi người tin tưởng. Chính vì không quá tin nên dù ở không xa Lê Lợi mấy mà cho đến nay ta cũng chưa tìm đến Lam Sơn yết kiến.

Xa Minh:

- Sau này chúng ta phải đến Lam Sơn một chuyến, xem Lê Lợi là người thế nào? Có thể Lê Lợi là người có tham vọng, nên tạo ra những chuyện này để lừa gạt dân chúng.

Tích Nhân:

- Tiểu đệ không biết phong thủy, tướng mạo có thể đánh giá con người hay không, nhưng với một người có thuộc hạ trung thành như vậy, đại ca cũng nên tiếp xúc. Không hiểu việc huyền hoặc có đáng tin không? Nhưng có nhiều người có thể biết trước họa phúc, vận mệnh con người và vận mệnh cả một nước. Gia cát Lượng năm xưa theo phò Lưu Bị cũng biết trước nghiệp Hớn không thể trung hưng. Thiền sư Vạn Hạnh biết suy vong tới mấy trăm năm, hết Lý tới Trần, hết Trần lại Lê. Lúc Bùi Mộng Hoa bá bá trú ẩn trong nhà tiểu đệ, người có đọc mấy câu sấm của Thiền sư, tiểu đệ còn nhớ:

Thụ căn diểu diểu

Mộc biểu thanh thanh

Hòa đao mộc lạc

Thập bát tử thành

Đông A nhập địa

Dị mộc tái sinh

Chấn cung kiến nhật

Đoài cung ẩn tinh

Lục thất niên gian
Thiên hạ thái bình.
(Rễ cây thăm thăm
Ngọn cây xanh xanh
Hòa đao mộc ngã
Thập bát tử thành
Đông A vào đất
Cây khác lại xanh
Khoảng sáu bảy năm
Thiên hạ thái bình)
Xa Minh hỏi ngay:

- Mấy câu sấm ý nghĩa thế nào? Vì sao qua nó mà biết hết Lê tới Lý, hết Lý tới Trần..?

Lý Triện giải thích:

- Ba chữ Hòa, Đao, Mộc ghép lại là chữ Lê. Ba chữ Thập, Bát, Tử ghép lại thành chữ Lý. Đông A là họ Trần. Dị mộc tái sinh có ý nói cây Lê khác sẽ sống lại.

Tích Nhân:

- Qua mấy câu sấm này, Bùi bá bá nói sau này họ Lê sẽ hưng khởi. Không hiểu hai vị đại ca có biết Nhất Ẩn là sư thúc tổ của tiểu đệ hay không? Ông ta có thể biết việc vị lai. Tiểu đệ nghĩ ông ta không khác gì một vị tiên ông tại thế. Trong thư dặn dò tiểu đệ, có nói “Hồ taten ở Kỳ La, Lê khởi tự Lam Sơn, liệu mà giúp đỡ anh hùng thiên hạ”. Như vậy, có thể Lê Lợi là người có chân mạng đế vương.

Lý Triện trầm ngâm giây lát:

- Nếu Nhất Ẩn có lời như vậy, thì Lam Sơn có ai ngoài Lê Lợi? Nhưng biết đâu sau này Lê đệ gặp anh em Lê Lợi và họ cũng giống ta và Xa đệ muốn Lê đệ lãnh đạo quần hùng. Lê khởi tự Lam Sơn không ứng vào Lê Lợi mà là Lê đệ.

Tích Nhân cả cười:

- Tiểu đệ nhất định không có mệnh đế vương, cũng không có chí làm bậc đế vương. Đại ca không nên suy nghĩ, để tâm chuyện này.

Bốn người nói hết chuyện này đến chuyện khác, hết thời cuộc đến bản thân. Qua đó, Tích Nhân biết Xa Khả Tham có nhiều anh em. Xa Khát, Xa Bàn, Xa Điềm, Xa Bân.. đều anh hùng hào kiệt, võ nghệ cao siêu. Tiên tổ họ Xa vốn là một hoàng tử nước Ai Lao, khi đến châu Mộc đã dừng chân lập nghiệp. Dòng họ Xa, trai gái ai cũng có tài bắn cung bách phát bách trúng. Ngoài ra, họ còn biết thuần hoá voi rừng, nuôi dưỡng hổ báo. Theo lời Lý Triện, họ Xa còn biết dùng độc rất giỏi, nhưng Xa Khả Tham đã ngăn cấm anh em, tên độc chỉ có thể dùng để săn thú mà không được hại mạng người. Với lòng hào hiệp, thích kết giao bạn hữu, từ ngày Xa Khả Tham cai quản châu Mộc, việc buôn bán với người Kinh phát triển, dân trí mở mang, và những căn nhà sàn to lớn của Xa Khả Tham cũng luôn luôn có mặt anh hùng, hào khách giang hồ thăm viếng. Những người trốn tránh nhà Hồ cũng được Xa Khả Tham tận tình giúp đỡ, giấu diếm.

Khi nghe biết chuyến hành trình của Tích Nhân, Lý Triện khuyên nên cải trang để không bị người Đoàn thị biết rõ hành tung và như vậy cũng dễ dàng tìm ra căn cứ của chúng mà cứu Thu Hà. Qua lời khuyên của Lý Triện, Tích Nhân cũng thấy Lý Triện và Khả Tham có thể chiếu cố cho Thời Minh, thì mình và chị em Hồng Lan dùng khinh công, lúc đi, lúc nghỉ, khi cần ngựa mua ngựa, không cần thì bán tốt hơn là mang theo mấy con tuần mã, dù giúp ích rất lớn trên đường quan lộ, nhưng khi gặp địch nhân, hay cần băng rừng, vượt suối cũng làm cản trở hành trình. Khả Tham và Lý Triện từ vùng Đà giang vượt núi mà tới, khi gặp đường lộ rộng rãi mới mướn ngựa nên khi Tích Nhân ngỏ lời, vui vẻ chấp nhận. Xa Minh mong khi

Tích Nhân cứu Thu Hà thì xong thì về Mộc châu để anh em họp mặt và nàng học thêm võ công của chị em Hồng Lan. Biết Lý Triện là người văn võ song toàn, trong hành lý lúc nào cũng có giấy mực để làm thơ, vẽ cảnh, và muốn gián tiếp giúp cho Xa Khả Tham, Lý Triện tăng tiến võ công, Tích Nhân nói Lý Thời Minh không biết chữ nghĩa, khi xa mình khó tiếp tục tập luyện nếu không có người hướng dẫn, nên nhờ Lý Triện chép lại Càn long thần công và Càn Long kiếm pháp. Xa Minh mài mực, Tích Nhân đọc, Lý Triện chép. Những chỗ ý nghĩa không rõ, Tích Nhân giải thích hay biểu diễn cho họ xem. Là những người thông minh, Khả Tham và Lý Triện cũng hiểu ý Tích Nhân nên hết lòng ghi nhớ. Trời sáng, khi chị em Hồng Lan và Xa Nguyệt thức giấc trở lại, cuốn bí kíp trấn quốc của họ Đoàn năm xưa đã được ghi chép lại đầy đủ. Dĩ nhiên, Tích Nhân cũng nói Càn long công nữ giới không thể tập luyện, và hứa với Xa Minh sẽ truyền cho nàng môn huyền âm khí công.

Dù thức suốt đêm, nhưng họ không chút cảm thấy mệt nhọc. Sáng hôm ấy, anh em Xa Khả Tham ra ngoài chợ tìm mua một số vòng vàng, vòng bạc, vải vóc, rồi mới trở lại lữ quán để cùng mọi người lên đường. Khả Tham mua nhiều đến độ mỗi con ngựa đều phải mang theo một gói lớn. Tích Nhân tìm hiểu thì Xa Minh cho biết thổ dân vùng Mường Hum có một đặc sản rất ngon là rượu thóc. Tên là rượu San Lùng. Người dân Mường Hum rất hiếu khách, họ sẵn sàng hậu đãi khách phương xa, nhưng Khả Tham muốn có đồ vật để hậu tặng. Nhất là, người mà họ sẽ thăm viếng là Giềng Tả Xáng, một nhân vật có võ nghệ rất cao, xem cộp beo như mèo. Có danh là Nhất quyền đả hổ.

Từ suối Mường Hum đi sang biên giới không xa, nên Tích Nhân cũng quyết định sau khi thưởng thức thanh ngư mà thổ dân gọi là cá pia-ngờ, uống rượu San Lùng với hai người nghĩa huynh rồi sẽ đi ngay sang Vân Nam. Tích Nhân nói cho Hồng Lan, Tử Lan biết ý định để họ mang theo hành lý.

Con suối có cá thanh ngư, tiếng thổ dân gọi là suối Mường Hum, nằm trong một thung lũng nhỏ, chung quanh núi cao chồm chở, nhưng người thiểu số cũng dùng ngựa để chuyên chở sản phẩm xuống thị thành buôn bán nên có những con đường mòn, ngựa có thể đi lại. Mặc dù biết ai cũng có võ công, Lý Triện cũng cẩn thận nhắc nhở, đường đi có nơi là vực sâu thăm thẳm, một bên là núi đá trơn trượt, nên phải cẩn thận. Biết ngựa của anh em Khả Tham là ngựa mướn, nên Tích Nhân và Thời Minh nhường ngựa mình cho Xa Minh, Xa Nguyệt.

Xa Khả Tham là tay kỵ mã trèo đèo vượt suối hữu hạn, đi trước dẫn đường. Khúc bình thường vẫn cho ngựa phi nhanh, lúc gặp khúc cheo leo hiểm trở mới cho ngựa đi chậm lại. Thế nhưng mãi đến chiều họ mới tới nơi.

Không biết thứ cá mà anh em Xa Khả Tham và Lý Triện muốn thưởng thức thơm ngon như thế nào, nhưng cảnh sắc trước mắt làm Tích Nhân cảm thấy lâng lâng thoát tục. Dọc theo giòng suối trong xanh thấy đáy, thác chảy rào rạt, thảo nguyên xanh mướt hai bờ, như hai tấm thảm trải dài tận tới chân núi. Đó đây trâu ngựa ung dung gặm cỏ. Giữa thung lũng xanh tươi, ven khu con suối chảy vòng hình cánh cung, một ngôi làng nhỏ bé độ vài chục căn nhà sàn nhấp nhô qua rặng cây xanh, khói lam chiều ấp ủ trông thật bình yên. Tích Nhân có cảm nghĩ, những người sống ở đây suốt đời sẽ luôn luôn vô tư, vô lự. Những ngọn núi cao che chở họ và họ cũng vui sướng sống riêng trong góc trời của mình.

Xuống thung lũng, qua một cây cầu gỗ, đoàn người đã được một số dân làng, trai gái trẻ già đổ ra chào đón bằng những cặp mắt vui mừng. Tích Nhân thấy người sống trong thung lũng trai cũng như gái đều ăn mặc xinh đẹp. Những cô gái, cô nào cũng da trắng nõn nà, mắt đen lay láy. Tích Nhân tưởng mình lọt chân vào chốn thiên thai. Mọi người xuống ngựa, Xa Minh và Khả Tham giới thiệu nhóm người của mình, nói đến mục đích thăm viếng. Từ xa, một ông lão khoảng sáu bảy mươi, râu đốm bạc, mình mặc áo vải xanh màu lá, tay chống gậy trúc vừa đi vừa cười to, vui vẻ:

- Xa trại chủ không quản ngại đường xá xa xôi bắt ngõ đến chỗ hẻo lánh này thật là vạn hạnh cho bản chúng tôi.

Bước chân ông lão nhẹ nhàng, nhanh nhẹn, giầy lát tới nơi. Xa Khả Tham vòng tay:

- Nghe danh Giềng lão đã lâu nay mới hân hạnh gặp mặt.

Cụ già cười:

- Giềng Tả Xáng suốt đời ở nơi hẻo lánh làm gì có danh như Xa động chủ nói.

Xa Minh ngọt ngào:

- Giềng tiền bối sống yên trong cảnh thần tiên, và nơi này bao đời sống được bình an cũng nhờ hai cánh tay như sắt, nhất quyền đả hổ, vang tiếng khắp nơi.

Giềng Tả Xáng cười ha hả, vui vẻ:

- Xa tiểu thư khách sáo mất rồi! Ở giữa rừng núi, trong sự bình an cũng có nhiều nguy hiểm, thú dữ đe dọa, phải có chút công phu phòng vệ thì có gì phải nói. Chúng tôi sống bình an do ở đây ngoài ngô, thóc, một ít trà ngon, thổ sản, chẳng có kho lẫm gì khác. Hắc đạo chẳng muốn đến đây lấy ngô thóc làm gì, còn những người anh hùng như Xa trại chủ, thì lúc nào chúng tôi cũng coi như người trong thôn, trong bản. Tứ hải giai huynh đệ. Có ai xung đột với mình?

Xa Khả Tham chỉ từng người trong nhóm giới thiệu với Giềng Tả Xáng. Đôi mắt ông ta sáng lên nhìn Tích Nhân, mừng rỡ:

- Nùng Bản Thanh lão ca, trước đây nửa tháng có ghé qua thăm lão, hết lời ca tụng thiếu hiệp. Không ngờ lão phu cũng có may mắn hôm nay được gặp.

Tích Nhân chấp tay:

- Thì ra tiền bối là bạn của Nùng tiền bối.

Anh em Xa Khả Tham và mọi người lấy quà cáp trên lưng ngựa xuống, Khả Tham cung kính:

- Chúng vãn bối một phần muốn được biết tôn nhan, và cũng vì muốn thưởng thức đặc sản thanh ngư và rượu thóc đến quấy quả sự yên tĩnh của Giềng tiền bối. Xin tha lỗi. Chút quà mọn xin tiền bối không chê bỏ.

Thấy quà cáp quá nhiều, Giềng Tả Xáng rờ ra hiệu cho mấy cô gái trong thôn nhận quà, trách nhẹ:

- Xa trại chủ khách sáo quá rồi! Không nhận không được, nhưng hậu hĩ

17. Chương 17: Khốn Khổ Ý Tình

Vui mừng được kết bái nhau làm anh em, mọi người ngồi vào bàn ăn cùng nâng chén chúc mừng, chuyện vãn vô cùng thân mật vui vẻ, không còn sự dè dặt khách sáo nữa. Trong lúc mọi người vui say, Thời Minh vẫn im lặng ngồi bên Tích Nhân không biết nói gì, còn Ninh Hồng sau khi nghe Văn Thản nói tới quyết định của ông nội, nàng trở nên dụt dề. Thỉnh thoảng nàng lén nhìn người chồng tương lai. Chú ý tới Thời Minh, nàng thấy gã cũng không phải xấu trai, nghĩ vài năm nữa cũng sẽ trở thành một trang nam tử đường đường nên trong lòng cũng có chút an ủi. Rượu được vài tuần, Giềng Tả Xáng tuyên bố quyết định của mình. Ninh Hồng e thẹn cúi đầu nhận lời chúc mừng, còn Thời Minh dần dần hiểu ra, vội la lớn:

- Ta.. tiểu đệ không.. không lấy vợ đâu. Tiểu đệ không.. không lấy vợ. Thập nhị tỷ là thập nhị tỷ. Học Thần hổ quyền thì học nhưng không lấy vợ..

Lời nói thơ ngây bộc trực của Thời Minh làm Ninh Hồng cảm thấy xấu hổ vô cùng. Nàng đứng lên, nước mắt chảy dài:

- Ông nội! Hồng nhi có phải thứ dui què gì mà phải làm như vậy! Hồng nhi còn mặt mũi nào nữa!

Nàng bỏ bàn tiệc phóng mình chạy bay ra ngoài.

Giềng Tả Xáng thấy cháu phẫn uất, nhìn Thời Minh lộ vẻ tức giận, nhưng ông thấy nét mặt thơ ngây của Thời Minh, đành thở dài. Tích Nhân lúc này cũng không biết phải làm sao. Đành xin lỗi Tả Xáng:

- Minh đệ còn khờ dại, để mai mốt hấn hiếu việc ra mới thấy hậu ý vun bồi của tiền bối. Tiểu đệ thay mặt hấn xin tiền bối tha thứ.

Trước hoàn cảnh của em, Văn Thản thần thờ giây lát, rồi vội xô ghế đứng lên:

- Hồng muội hiền thực, nhưng lại rất quyết liệt. Phải tìm nàng.. kéo..

Văn Thản ra ngoài, các cô gái cũng vội vàng chạy theo.

Lý Triện rót rượu:

- Thời Minh còn trẻ vụng về, mong Giềng tiền bối không quá buồn lòng. Đã là anh em, mọi sự sẽ được giải quyết trong vui vẻ.

Tích Nhân bảo Thời Minh:

- Hiền đệ hãy quỳ lạy xin lỗi Giềng tiền bối.

Thời Minh nghe lời Tích Nhân, chưa kịp quỳ thì nghe tiếng quát lớn của Hồng Lan:

- Ác tặc to gan! Thả người xuống.

Sau tiếng quát của Hồng Lan là tiếng hú dài..như ma tru quỷ khóc..vọng lại.

Giềng Tả Xáng mặt tái đi, lấp bắp:

- Yêu nhân...

Tích Nhân chụp cây đằng tiên, phóng ra ngoài.

Giềng Tả Xáng cũng không chút chần chờ.

Lý Triện và Xa Khả Tham cũng vội vã chạy ra, thấy Xa Minh, Xa Nguyệt, đang hấp tấp đốt đuốc. Văn Thản đánh trống. Sau tiếng trống đồng của Văn Thản, tiếng trống, tiếng phen từ các nhà trong thôn lần lượt đánh lên inh ỏi. Các nẻo đường nhiều người thấp đuốc chạy tới.

- Việc gì xảy ra? Lý Triện và Xa Khả Tham vội hỏi.

Văn Thản lo lắng:

- Mới đây trong vùng, vào ban đêm, mỗi tháng có một cô gái bị mất tích. Ngựa trâu bị uống máu. Thôn này chưa có việc gì xảy ra. Chỉ mới xảy ra ở hai thôn người Dao ở gần. Mọi người tin tưởng nội tổ có võ công nên yêu nhân không dám hẻo lánh tới, vì thế vẫn sống vô tư. Không ngờ.. nó lại đến đây và người đầu tiên bị bắt là Hồng muội.

Lý Triện hỏi:

- Có biết nó chạy hướng nào?

Xa Minh:

- Bọn tiểu muội ra ngoài, Hồng Lan tỷ tỷ nghe hơi gió biết Ninh Hồng đang chạy vô núi, nên đuổi theo. Khinh công bọn tiểu muội không bằng nên trượt lại phía sau. Sau đó chỉ nghe tiếng thét của Ninh Hồng, tiếng la của Hồng Lan tỷ tỷ. Tiếng hú rừng rợn của yêu nhân.

Văn Thản không chờ đợi, dẫn đầu đoàn người trong thôn, kẻ gậy, người đao thương đưa nhau chạy vào núi. Đến chân núi, Văn Thản thấy Giềng Tả Xáng đứng yên nhìn lên. Chỗ này vách núi gần như đứng thẳng, cây cối um tùm rậm rạp. Không có lấy một lối mòn. Lý Triện và Khả Tham nhìn địa thế nghĩ mình với đêm tối thế này cũng không thể nào vượt qua nổi. Đành khuyên Tả Xáng:

- Nhân đệ và Hồng Lan, Tử Lan thế nào cũng bắt gặp yêu nhân, cứu Ninh Hồng hiền muội. Xin tiền bối đừng quá lo lắng.

Đêm tối và thế núi làm cho mọi người dù nóng lòng cũng không biết làm sao hơn. Tối khuya, Hồng Lan và Tử Lan trở về. Gặp mọi người, Hồng Lan thở dài:

- Ngoài trời có trời! Quái nhân mang theo một người, mà ta và Tử Lan cũng không đuổi kịp. Đêm núi sương mù, tối như bưng. Chỉ còn hy vọng ở Nhân đệ.

Tích Nhân phóng ra ngoài lắng nghe rồi dùng hết khả năng khinh công đuổi theo Hồng Lan, Tử Lan. Khi vượt qua hai nàng, hối hả bảo:

- Hai tỷ tỷ trở về, bảo hộ mọi người. Khinh công yêu nhân cao vô cùng, chờ nhau sẽ lạc mất hần.

Hồng Lan và Tử Lan nghe bảo, nhưng hai nàng lo lắng cho Tích Nhân nên không vâng lời. Rán sức rượt theo. Tuy nhiên, lần bị Tích Nhân và quái nhân bỏ xa, không biết họ đuổi nhau về hướng nào nên đành quay về. Quái nhân biết có người rượt theo, hình như thích chí, có lúc cười sằng sặc. Tích Nhân không ngờ giữa chốn núi rừng lại có cao nhân công lực khủng khiếp như vậy. Với công lực của quái nhân, Tích Nhân không hiểu mình có thể thắng nổi không, nhưng nghĩ đến tính mạng Ninh Hồng nên quyết truy đuổi đến cùng. Vượt qua không biết bao nhiêu đỉnh núi, đến một nơi rất lạnh và đó đây có tuyết đọng, Tích Nhân nghĩ là một đỉnh núi rất cao trong vùng, quái nhân trước mặt sắp bị đuổi kịp thì hú lên một tiếng lồng lộng và thân ảnh mờ mờ của gã trước mắt chợt biến mất. Tới chỗ quái nhân mất dạng, Tích Nhân vận dụng hết nhãn lực quan sát, mới thấy trên đỉnh núi lại có một miệng hố tối đen. Biết quái nhân lẩn không xuống hố, nhưng không hiểu hố sau bao nhiêu, Tích Nhân đành dùng công phu bích hồ du tường, bám thành đá leo xuống. May mắn, trong lúc mò mẫm tình cờ quơ được sợi giây. Giật thử sợi giây, Tích Nhân hiểu không phải quái nhân lẩn không mà đây là nơi quen thuộc của gã, nên gã đã đu giây xuống bên dưới. Theo sợi giây tuột xuống, Tích Nhân thấy giây có nhiều khúc nối, và cũng không ngờ nơi ẩn của quái nhân sâu đến như vậy. Trong miệng hố tối đen, nhưng khi chân Tích Nhân đặt lên nền đá, lại thấy một khung cảnh khác thường. Trước mắt là một lòng động to lớn. Không hiểu ánh sáng mờ mờ từ đâu đưa tới, mà đủ để thấy thạch nhũ đủ hình dạng, chiếu ra muôn sắc. Ngoài những tiếng tí tách của những giọt nước từ thạch nhũ nhỏ xuống trong động không có dấu vết gì quái nhân đang ở đây. Nghĩ quái nhân đang ở trong một bí thất nào đó. Tích Nhân mò mẫm thành đá dò tìm. Trong lúc vừa nóng lòng, vừa tuyệt vọng, Tích Nhân bỗng nghe mùi hôi thúi từ xa đưa tới. Nghe mùi hôi từ một vùng tối tăm hắt ra, Tích Nhân lần theo và lọt vào một vùng trơn trượt, ẩm ướt. Đi được một lúc thấy xương cốt súc vật vắt ngổn ngang. Trong chỗ tối tăm, ánh lân tinh chiếu heo hắt càng làm cho khung cảnh thêm lạnh lẽo, ma quái. Vận dụng công lực phòng thân, Tích Nhân tiếp tục đi tới. Rồi thấy mình đang đứng dưới một hố sâu. Nước từ trên róc rách chảy xuống. Dùng công phu leo lẩn lên, lại thấy một con đường hầm khác. Con đường này khô ráo, không quá tối tăm như trước. Đi độ khoảng vài chục trượng, Tích Nhân bỗng nghe một luồng áp lực cực mạnh đẩy tới. Từ khi xuất sơn, Tích Nhân chưa gặp cao thủ nào có công lực mạnh như vậy, vội lách mình ra sau tránh né. Tránh được luồng chưởng lực cực mạnh, Tích Nhân vừa hít một hơi chân khí, thì luồng chưởng thứ hai như sóng cồn bổ tới. Tích Nhân vùng hai chưởng đánh trả. Hai luồng chưởng lực cực kỳ mạnh bạo đụng nhau, trong đường hầm kinh lực không nơi phát tiết, dồn nén thành áp lực rất lớn, đẩy Tích Nhân thối lui liên tiếp. Đàng kia, hình như quái nhân cũng không hơn gì, gã hự lên một tiếng lớn. Tránh khỏi đòn tập kích, Tích Nhân vận dụng toàn bộ công lực chuẩn bị ứng chiến, nhưng đường hầm đen tối lại trở nên im lặng. Vận dụng tất cả thính lực để nghe ngóng động tĩnh, Tích Nhân lần mò đi tới, lại đụng vào thành đá. Mò mẫm chung quanh cũng chỉ vách đá lạnh lẽo. Tích Nhân lấy khăn trên đầu xuống dùng nội lực đốt lên quan sát, mới thấy đường hầm bị một cánh cửa đá đóng lại. Đập tay lên nghe thử, Tích Nhân biết cửa đá rất dày, không dễ dùng công lực phá sập được. Từng ở trong thạch động với Kỳ Anh, và tới Bách lan cốc, Tích Nhân biết những chỗ như thế này, có mấu chốt cơ quan nên mò, ẩn chung quanh tìm thử. Có lẽ vận mệnh Ninh Hồng chưa đến nỗi nào, khi Tích Nhân bắt ngờ làm cho cánh cửa nhích động, thì cũng vừa nghe tiếng thét của nàng. Tiếng thét đầy sợ hãi, tuyệt vọng. Tích Nhân không kể nguy hiểm phóng như bay về hướng tiếng hét. Khi lọt vào một căn phòng rộng, có ánh nền soi sáng, dạ quang lấp lánh, Tích Nhân không dấu nổi phần nộ. Trên thạch sàn giữa phòng, một quái vật không hiểu người hay thú, khắp người lông trắng như bông đang trong tư thế chuẩn bị hiệp Ninh Hồng. Quái vật thấy Tích Nhân phóng vào, gầm lên một tiếng phần nộ, nhảy tới tấn công. Thế tấn công nhanh như chớp giật. Hai tay quái nhân chụp Tích Nhân, mười đầu ngón tay phóng ra mười luồng chỉ phong như lửa hồng, rít réo rất trong không khí như mười làn đạn. Tích Nhân chưa từng gặp cường địch như thế này lần nào, đành dùng Thái Ất di hình và mê tung bộ tránh né. Chỉ phong quái nhân đánh hụt Tích Nhân, bắn vào vách đá làm mặt đá thủng mười lỗ đen sì. Tránh được chỉ phong, Tích Nhân cũng vừa dùng chân bên thạch sàn, vội kéo Ninh Hồng và dụng nhu kinh đẩy thân thể loã lồ của nàng vào góc phòng. Tích Nhân hiểu rõ với công lực của quái nhân, hai bên đánh nhau cả ngàn chiêu cũng chưa phân hơn kém. Áp lực quyền chưởng của hai người, có thể ép chết nàng.

Trong lúc Tích Nhân đẩy Ninh Hồng vào góc phòng, quái nhân chụp lấy ngay thời cơ. Gã hú lên một tiếng đẩy ra hai chưởng. Bóng chưởng như bao kín cả căn phòng. Tích Nhân mừng thầm, nếu quái nhân lại phóng cả mười luồng chỉ lực như trước, trong lúc phải đẩy Ninh Hồng khó có cơ tránh đỡ được cả. Không chút trì hoãn, cây đằng tiên của Tích Nhân cũng vùng lên. Chưởng ảnh quái nhân không làm mờ mắt, chạm tới Tích Nhân. Ngược lại, cây đằng tiên cũng không thể làm hai cánh tay của quái nhân chậm lại.

Càng đánh với quái nhân, trong lòng Tích Nhân lo ngại. Không hiểu quái nhân là ai có công lực cao như

vậy? Cả hai lúc xấp lại, lúc gồm nhau.. hết hiệp này tới hiệp khác. Ninh Hồng tỉnh lại thấy Tích Nhân đang đánh với quái nhân, lòng mừng thấy mình được cứu, và nhìn thân thể thấy không còn gì, trong lòng lại nổi lên nhiều mối băng khuâng. Trước áp lực trong phòng, nàng đành phải ngồi trong góc, co ro ôm ngực giương mắt ra nhìn.

Tích Nhân cầm cự với quái nhân, cho đến lúc thấy trong phòng sáng ra, và thấy rõ căn phòng là một hang đá nằm trên bờ vực. Quái nhân không thể hạ Tích Nhân. Ngược lại, Tích Nhân cũng chưa tìm ra đối pháp không chế. Công lực quái nhân có hơn mà không kém, chiêu pháp liên hoàn kín đáo và nhanh nhẹn vô cùng. Tích Nhân mới tìm ra chỗ sơ hở, thì quái nhân đã nhanh chóng biến chiêu. Chứng tỏ là một cao thủ lão luyện, dày dặn kinh nghiệm. Đánh mãi không hạ được Tích Nhân, quái nhân trụ bộ, vận dụng công lực, xương cốt kêu răng rắc, lông tóc trên người dựng đứng cả lên. Tích Nhân biết quái nhân chuẩn bị đánh ra chiêu trí mạng, cũng vội vàng định tâm, vận dụng hết công lực để phản kích. Tuy nhiên, quái nhân đang trong chu kỳ vận công, chợt thân thể run lên, Tích Nhân không chần chờ, lợi dụng ngay cơ hội, nhắc thân ảnh, ngọn đuềng tiên đã điểm ngay vào các huyệt đạo thiên đột, hoa cái, ngọc đường. Quái nhân ngã xuống, miệng phun máu ồ ạt.

Không ngờ cuối cùng lại thủ thắng nhanh như vậy, Tích Nhân chống đuềng tiên đứng nhìn, thân hình quái nhân run dấy một lúc rồi nằm im không nhúc nhích. Tưởng quái nhân đã chết, biết Ninh Hồng đang trần trụi, Tích Nhân quay lưng cởi áo quần của mình ném cho nàng:

- Hiền muội mặc tạm rồi chúng ta rời khỏi nơi đây.

Ninh Hồng chụp lấy bộ đồ Tích Nhân, thì thân mình quái nhân nhúc nhích và lăn nhanh vào chiếc thạch sàn, và thạch thất rung lên. Biết quái nhân điều khiển cơ quan, nếu một mình, Tích Nhân đã có thể phóng ra ngoài, nhưng nghĩ tới Ninh Hồng, Tích Nhân phóng tới vừa chụp lấy nàng. Lúc bấy giờ Ninh Hồng chưa kịp mặc bộ đồ của Tích Nhân, thì cả hai bị hất lăn vào một con đường hầm thoai thoải xuống bên dưới. Và bên tai nghe tiếng động ầm ầm như địa chấn.

Tích Nhân gượng người lại được, bỏ tay khỏi người Ninh Hồng, chưa kịp quan sát đang ở đâu, đã nghe tiếng cười đắc ý, và tiếng nói yếu ớt của quái nhân:

- Không ngờ Đại Việt lại có người như ngươi, nhưng nếu ta không bị lúc huyết mạch xung kích, mất công lực thì ngươi cũng không thể hạ được ta. Hà! Nếu ta kịp hấp thụ tinh âm của con nhỏ...công lực không mất mấy phần, thì ngươi cũng đã bỏ mạng, không cần phải giết ngươi ở đây để làm ô uế nơi này..ô uế nữ thần của ta.. Hà..hà..

Tiếng nói của quái nhân nhỏ dần rồi tắt hẳn. Tích Nhân bây giờ mới thấy mình và Ninh Hồng đang ở trong một động thất. Ánh sáng dịu dịu do những hạt dạ quang trên trần soi xuống. Giữa thạch thất là một bức tượng bằng bạch ngọc, như người sống. Phải nói bức tượng là một nữ nhân đã vô cùng xinh đẹp, sống động và tư thế cũng vô cùng khuê gởi. Tích Nhân nhìn ngọc tượng cũng thấy như bị thu hút. Ngẩn ngơ. Ninh Hồng nhìn thấy ánh mắt Tích Nhân, run lên:

- Ngủ ca..

- Tiếng kêu của Ninh Hồng kéo Tích Nhân trở về thực tại. Biết nàng đang loã lồ, trên người mình cũng chỉ còn chiếc quần ngắn. Tích Nhân không dám nhìn, vội đi quanh, ẩn chỗ này, đẩy chỗ kia, nơi nào cũng thấy vách đá liền lặn, cứng rắn. Ninh Hồng e thẹn lại ngồi một chỗ hai tay ôm ngực. Tích Nhân đi sờ sẫm một vùng không có kết quả nào, thở dài náo nức. Ninh Hồng nhìn sự thất vọng của Tích Nhân, bật khóc:

- Tiểu muội làm hại ngủ ca. Chúng ta có lẽ phải chết đói chết khát ở đây mất rồi.

Tích Nhân an ủi:

- Tiểu huynh từng gặp nhiều tao ngộ. Chắc không bị chết nhảm như thế này.

Và muốn làm cho nàng vui:

- Thập tam đệ đang chờ hiền muội. Ta phải uống rượu mừng của hai người. Không thể nào chết ở đây được.

Tích Nhân vô tình nhắc đến Thời Minh lại càng làm cho Ninh Hồng thêm buồn, nàng lại ôm mặt khóc to:

- Nội tổ gia gia chỉ xúc động nhất thời. Tiểu muội bây giờ, dù muốn nghe theo lời ông, cũng làm sao làm được. Thời Minh cũng đâu có ý gì với tiểu muội.

Tích Nhân không hiểu ý, còn nói thêm:

- Chúng ta nhất định có thể ra ngoài. Hiền muội đừng lo. Thời Minh có người vợ như hiền muội là phước đức mấy đời của nó.

Ninh Hồng nổi nóng:

- Tiểu muội không thể! Thân thể tiểu muội gần như chẳng còn gì trước mắt ngũ ca. Tiểu muội còn có thể làm vợ ai nữa? Ngũ ca có ra ngoài thì ra. Tiểu muội thà chết ở đây.

Tích Nhân nghĩ lại tình cảnh thâm kêu khổ. Ngồi xuống bên nàng thở dài:

- Đúng là hoàn cảnh trở trêu. Hiền muội đã có lời của Giềng tiền bối. Thời Minh là người đáng thương. Nó chưa hiểu gì, nhưng sau này.. cũng có thể trách chúng ta. Hơn nữa, tiểu huynh hiện giờ không thể gần gũi với bất cứ nữ nhân nào, và lấy ai làm vợ ngoài Hồng lan và Tử Lan.

Tích Nhân kể sơ việc họ kịch chiến tình long và cả người tẩm máu chúng như thế nào, và có ảnh hưởng gì cho Ninh Hồng nghe.

Ninh Hồng lau nước mắt:

- Tiểu muội không được Nhân ca để vào mắt, không thể thờ phụng Nhân ca, chỉ trách mình bạc mệnh. Nhưng suốt đời cũng không nghĩ lấy ai. Nhân ca đừng quan tâm đến tiểu muội làm gì!

Thấy nàng quá quyết liệt, Tích Nhân đành dấu tiếng thở dài:

- Thôi, chúng ta hãy tìm đường ra ngoài trước đã. Nếu đã có duyên số với nhau, thì tiểu huynh cũng đâu thể từ chối diễm phúc được hiền muội để ý tới.

Tích Nhân khó khăn đứng lên, lòng chúi nặng phân vân. Bất giác nhìn thấy tượng ngọc, và tâm hỏa bỗng nổi lên, phải hít một hơi chân khí mới dần xuống. Sự quái lạ của ngọc tượng làm Tích Nhân nghĩ ngay nó có thể chính là nơi mấu chốt. Tích Nhân liền lại sờ mó ngọc tượng để mong tìm mấu chốt cơ quan, không ngờ đèn sát bên nghe ngọc tượng như tiết ra mùi thơm nhẹ nhàng và khi sờ vào ngọc tượng lần lần tưởng chừng như đang sờ mó vào thân thể mát lạnh của nữ nhân. Thấy cử chỉ của Tích Nhân, Ninh Hồng la lên:

- Nhân ca!

Tiếng la của Ninh Hồng làm Tích Nhân sực tỉnh. Phát hiện sự bất thường này, làm Tích Nhân nghĩ ngay ngọc tượng là một thứ mê tượng, nếu còn trong động sẽ làm mình khó khống chế hỏa dục, rồi có thể xúc phạm đến Ninh Hồng, nên quát lên một tiếng, tung ngay một chưởng. Dưới chưởng lực thần hậu của Tích Nhân, tượng ngọc ngã đổ vỡ toang, hương thơm xông ra ngát mũi, tức thời chung quanh rung chuyển. Tích Nhân phóng tới chụp Ninh Hồng lên tay và nàng được dịp ôm lấy, thì cả hai như sao sa rơi xuống bên dưới.

Trong lúc Tích Nhân và Ninh Hồng không biết mình sống chết thế nào, thì bọn anh em Lý Triện chia nhau tìm kiếm khắp nơi. Họ tìm cả ngày không phát hiện vết tích nào Tích Nhân và yêu nhân đánh nhau, cũng không có vết tích nào của Tích Nhân để lại. Ban đêm mọi người kéo về nhà, chị em Hồng Lan và Thời Minh vẫn tiếp tục đi tìm. Mấy ngày liên tiếp cũng không thấy Tích Nhân trở về, cũng không tìm chút manh mối nào. Khi Phạm Hồ Hùng, Thừa Lân, Tiên Nhi tới nơi, nghe tin chẳng lành lại cùng nhau sục tìm khắp núi non. Hầu như đầu nguồn, hóc núi đầu đầu họ cũng tìm kiếm. Hồng Lan và Tử Lan tìm mãi không thấy Tích Nhân đau buồn bỏ cả ăn uống. . Còn Thời Minh thì ít nói, càng ngày càng ít nói hơn. Lý Triện, Khả Tham, Giềng Tả Xáng hết lòng khuyên nhủ, hai nàng cũng như kẻ mất hồn. Có khi vài ngày hai nàng vẫn ở trong rừng núi. Tiên Nhi cũng rất đau khổ nghe tin Tích Nhân mất tích, nhưng thấy Hồng Lan và Tử Lan quá xinh đẹp, võ công lại cao và hết lòng yêu Tích Nhân như vậy, nàng rán nuốt đau khổ vào lòng, không dám để mọi người thấy tâm tình si của mình. nửa tháng sau, Trần Ngải nhận thư Thừa Lân về tới. Nghe tin dữ, ông ta cũng thấy lo lắng, nhưng trấn an mọi người:

- Chủ nhân lão phu nhất định không có nguy hiểm nào đâu. Người là kẻ từng bị chứng bệnh bất trị mà vẫn sống, rồi tập thành công phu võ nghệ thượng thừa trên đời hiếm có, thì số mạng không nhỏ. Mọi người hãy an tâm, tập luyện công phu và chờ ngày chúng ta lên đường. Tốt hơn là cứ mãi đi tìm và lo lắng.

Lý Triện, Khả Tham trong lòng thầm nghĩ Tích Nhân dữ nhiều, lành ít. Nhưng thấy chỉ có tin tưởng như Trần Ngải mới xua tan không khí bi hoài của mọi người, nên cũng tiếp lời khuyên nhủ. Xa Minh và Hồ Hùng tiên phong hưởng ứng trở lại rèn luyện võ nghệ. Trước đây Giềng Tả Xáng theo lời Tích Nhân muốn để mọi người dùng căn trại trong núi để tập luyện cho kín đáo. Nhưng Tích Nhân, Ninh Hồng mất tích, không hiểu yêu nhân còn tác quái nữa hay không, nên ông yêu cầu mọi người lấy vườn nhà làm nơi thao luyện. Ngày đầu tiên, Trần Ngải, Lý Triện và Khả Tham chia nhau tỉ thí với bọn Thừa Lân. Nhưng ngày thứ hai, qua sự khuyên nhủ của Trần Ngải, Hồng Lan, Tử Lan bắt đầu chỉ dẫn kiếm pháp cho bọn Xa Minh, Xa Nguyệt và Tiên Nhi. Giềng Tả Xáng thì truyền bộ quyền pháp của mình cho Thời Minh và thấy rõ Thời Minh học rất nhanh và rất thích hợp. Khác với phục hổ quyền của Thiếu Lâm, Thần hổ quyền phỏng theo thể thức săn mồi, chiến đấu của mãnh hổ chế ra. Bộ quyền lúc uyển chuyển như mèo, lúc nhanh chóng, mạnh bạo như chớp giật. Thời Minh vừa khỏe mạnh, vừa từng vui đùa với cạp beo nên trong một tháng, Giềng Tả Xáng thấy quyền cước, thân thủ của gã còn hơn cả mình. Hồng Lan và Tử Lan thì truyền kiếm pháp cho Xa Minh, Xa Nguyệt. Giúp Tiên Nhi thuần thục hơn bộ kiếm pháp Tích Nhân truyền thụ. Ba cô gái đều tiến bộ thấy rõ. Kể học thêm, người luyện tập qua tỷ thí nhau. Mọi người cố quên việc Tích Nhân mất tích, chú tâm vào võ học, nhưng cả tháng sau, cũng không thấy Tích Nhân trở về, không khí lần lần trở nên u buồn, lạnh nhạt. Rồi một hôm trời vừa sáng, Tiên Nhi cầm một lá thư hốt hoảng :

- Tam và tứ tỷ đã bỏ đi rồi!

Xa Minh lấy lá thư đọc cho mọi người nghe:

“ Ta và Tử Lan không thể chờ đợi thêm được nữa. Ta nghĩ các huynh muội cũng nên ai về nhà nấy. Hai ta và Nhân đệ tuy chưa thành hôn, nhưng đã có nghĩa phu thê. Trước đây, ba chúng ta gặp đôi tình long, đã ra tay giết chúng nhưng thân thể tắm máu của đôi quái vật. Chỉ có âm dương hoà hợp mới giải được tình long độc. Nhân đệ không chỉ là người chúng ta yêu quý, trọng phu xứng đáng của chúng ta, mà tình long độc cũng làm cho ba chúng ta không thể xa cách nhau lâu. Không hiểu Nhân đệ vì sao mà không về, có thể dữ nhiều lành ít. Dù sao, hai tháng nữa không gặp, hai chị em chúng ta và Nhân đệ cũng khó sống với tình long độc. Vì vậy, thời gian của hai chị em ta không còn nhiều. Trước khi bị tình long độc hành hạ và chờ chết, chúng ta muốn làm những gì mà Nhân đệ chưa làm được. Đó là tìm cách cứu Thu Hà tỷ tỷ khỏi sự giam giữ của bọn Đoàn thị. Các huynh đệ, tuy võ công đều khá, nhưng mười mấy người chúng ta không phải là đối thủ của tập đoàn này. Hãy bảo trọng thân thể, gia công luyện nội công và võ công để còn phục vụ giang sơn Đại Việt như anh em mong muốn. Nếu từ nay không gặp lại.. Coi như đây là lời vĩnh biệt..”

Xa Minh đọc thư rơi nước mắt:

- Không ngờ hai vị tỷ tỷ và ngũ ca có hoàn cảnh như thế này.

Xa Nguyệt:

- Chúng ta phải theo tiếp ứng cho hai tỷ tỷ.

Lý Triện:

- Nhất định không để hai nàng đơn thân vào nơi nguy hiểm.

Khả Tham:

- Đã là anh em sống chết, thì sống chết cùng nhau.

Trần Ngải trầm ngâm giây lát:

- Lão phu tin tưởng chủ nhân không mệnh hệ nào đâu. Lão phu thì không thể điềm nhiên toạ thị, không lo tới hai vị chủ mẫu. Nhưng các vị đều là sanh tử chi giao với chủ nhân.. Chủ nhân truyền lại một phần võ công cũng muốn quý vị giúp ích cho dân cho nước sau này, không thể khinh thường. Theo ý lão phu, quý vị nên rán luyện võ công cho tinh tiến hơn nữa. Trong trường hợp, chủ nhân.. của lão phu đã gặp bất trắc, hai vị chủ mẫu và lão phu cũng không về.. thì chúng ta cũng còn tiềm năng đối phó với tập đoàn Đoàn thị. Theo lão phu nghe ngóng, chúng thấy nhà Minh mới khởi, còn hưng thịnh khó lòng mưu toan, còn Đại Việt thì nhà Hồ không được lòng dân, nên định không chế, mua chuộc một số động chủ, tù trưởng vùng biên cảnh, chiếm một vùng đất làm căn cứ địa. Lý đại hiệp, Xa trại chủ và Vân trung cốc.. phải lo đối phó với

âm mưu này. Trách nhiệm không nhỏ. Lão phu từ lâu vâng lời chủ nhân, điều tra biết được một số tin tức của bọn Đoàn thị nên phải theo hai vị chủ mẫu ngay.

Không đợi mọi người nói thêm, Trần Ngải lại góc nhà lấy hành lý và cây kiếm, bước ra sân nhà sàn. Bọn Lý Triện không ngờ Thanh hồng kiếm khách nói đi là đi ngay như vậy, đổ ra theo. Ra sân, Trần Ngải rút kiếm, cây kiếm hoa lên và ngừng lại, trên cây cột đầu sân đã khắc năm ngôi sao. Trần Ngải chỉ năm ngôi sao bảo:

- Chủ nhân có về, nói lão phu đi đến đâu sẽ lưu ký hiệu này đến đó.

Nói xong Trần Ngải phóng người xuống vườn, bọn Lý Triện nhìn theo thấy ông ta thân ảnh phát phới trên ngọn cây như con chim lớn phi vùn vụt về hướng núi rừng tây bắc. Lý Triện thở dài:

- Chúng ta chưa ai có võ công được một phần của ngũ đệ, của tam, tứ muội mà còn thua kém Trần tiên bối rất xa. Lời nói của ông ta, chúng ta không thể để ngoài tai.

Khả Tham:

- Không đi Trung nguyên, chúng ta phải cùng nhau lo nhiệm vụ của mình. Mộc châu tai mắt họ Hồ rất đông. Tiểu đệ đề nghị đại ca về Vân trung cốc, lấy đó làm tâm điểm theo dõi động tĩnh vùng bắc và đông bắc. Tiểu đệ quan tâm vùng tây bắc. Anh em chia nhau hoạt động.

Lý Triện gật đầu:

- Hiền đệ nói rất đúng. Ngũ đệ có như thế nào đi nữa, thì lo cho giang hồ, và đất nước là nhiệm vụ chúng ta.

Hai ngày sau anh em Lý Triện giã từ Giềng Tả Xáng. Văn Thẩn và Xa Nguyệt có tình cảm với nhau, nên Văn Thẩn xin ông theo Xa Khả Tham đi Mộc châu. Lý Triện, anh em Thừa Lân, Hồ Hùng và Thời Minh về Vân trung cốc. Trong thời gian ở nhà Giềng Tả Xáng, Hồ Hùng và Thời Minh trở nên rất thân và rất thích nhau. Cả hai đều có sức lực trời sinh, ăn to uống lớn. Mọi người lên ngựa, Giềng Tả Xáng tiễn đưa cho đến chân đèo. Khi bóng ngựa cuối cùng khuất sau rừng cây mới chống gậy quay về. Ông ta thấp hương cầu trời và thần linh phù hộ cho Tích Nhân, Ninh Hồng và mọi người.

Nói về Tích Nhân khi thấy rớt xuống bên dưới, vì ôm Ninh Hồng nên cũng không thể dùng Thiên ưng phi đằng giảm tốc độ. Ninh Hồng nghe bị rơi vùn vụt càng ôm cứng. Tích Nhân biết mình đang rơi vào cõi chết, phía dưới là đất hay đá, mình và Ninh Hồng cũng tan xương nát thịt và nghĩ không ngờ mình chết chung với cô gái chưa từng có chút tình cảm yêu đương nào.

Thế nhưng, Tích Nhân và Ninh Hồng không rơi xuống chỗ đất đá, mà là một vùng nước sâu. Sức rơi và sức cản của nước làm Ninh Hồng chết giấc, tay Tích Nhân cũng không giữ được cây đằng tiên. Nhưng biết sa xuống nước, Tích Nhân nghĩ mình còn may mắn. Một mặt ôm chặt Ninh Hồng, một mặt chờ cho sức mạnh chìm xuống bớt dần, thì tung người lên. Qua sức chìm xuống, Tích Nhân biết mình sa xuống từ trên cao ngàn trượng và nước chung quanh cũng rất sâu. Càng xuống sâu thấy nước càng thấy nóng. Khi Tích Nhân vượt lên mặt nước và bơi vào bờ đá thì mừng rỡ vô cùng. Thấy mình ở trong một lòng động. Ánh sáng từ những khe đá soi vào như sao lấp lánh. Tưởng như lọt vào một vùng trời xa lạ. Ninh Hồng được cứu tỉnh lại, mở mắt nhìn giây lát, yếu ớt hỏi:

- Chúng ta có phải đã chết rồi?

Tích Nhân nhẹ nhàng:

- Nhờ dưới đây là nước, nước rất sâu nên chúng ta chưa chết. Nhưng không biết có tìm được lối ra hay không?

Ninh Hồng ngồi lên, co người lại:

- Nhân ca không ra được sẽ buồn lắm, nhưng tiểu muội có chết nơi này cũng mãn nguyện. Được chết với Nhân ca.

Thấy nàng tình ý nồng nàn, Tích Nhân cảm động:

- Giềng muội.. nàng..

Ninh Hồng ngã vào lòng Tích Nhân, khóc oà:

- Xin đừng hắt hủi tiểu muội. Tiểu muội không đòi hỏi gì, cũng không làm cho tam tỷ, tứ tỷ buồn lòng.

Tích Nhân dẫu tiếng thở dài:

- Hiền muội có lòng, thật là diễm phúc của tiểu huynh. Nhưng hiền muội biết tiểu huynh có độc tình long trong máu, không thể gần gũi ai.. ngoài Hồng Lan và Tử Lan. Việc này khuất tất cho hiền muội và cũng làm tiểu huynh thêm khó xử.

- Tiểu muội không đòi hỏi gì. Nhân ca biết lòng tiểu muội, không coi thường là đủ cho tiểu muội cảm thấy hạnh phúc và đáng sống.

Tích Nhân vô cùng cảm động, cánh tay nhẹ siết nàng vào lòng:

- Hiền muội thật là ngu ngơ! Sau này thấy hiền muội xinh như đoá hoa rừng, mà tiểu huynh bị độc trong người, không gần gũi được thì khổ đến chừng nào?

Ninh Hồng sung sướng cười khê:

- Tiểu muội có bị độc mà chết cũng vui lòng.

Và nàng ngập tràn tình ý:

- Được như thế này, được nhân ca ôm ấp, tiểu muội nhắm mắt ngay cũng mỉm cười.

Ninh Hồng thân thể không vảnh vãi, Tích Nhân người cũng chỉ còn chiếc quần ngắn. Sự đụng chạm da thịt một lúc làm cho Tích Nhân cảm thấy mạch máu căng thẳng. Lo sợ định đẩy Ninh Hồng ra, thì nàng vươn người lên, hơi thở phập phồng:

- Nhân ca..tiểu muội muốn hiến dâng cho chàng.. Hãy yêu tiểu muội.

Tích Nhân nghe hai tai lùnh bùng, đẩy ngay nàng ra:

- Tiểu huynh không thể! Tình long độc sẽ làm hiền muội chết trong đau khổ!

Vừa la, Tích Nhân vừa phóng người ra xa. Ninh Hồng bị đẩy ra ngoài, thân thể run lên quần quai, rên rĩ:

- Tiểu muội chết mất.. Tiểu muội đau phải ... hư đốn.. nhưng..

Nàng lăn xuống hồ, trong cử chỉ muốn quyên sinh.

Tích Nhân phóng tới, xốc nàng lên. Ninh Hồng quàng tay ôm Tích Nhân, cơ thể nóng ran:

- Hãy để tiểu muội chết đi.. đánh tiểu muội một chưởng chết đi.. tiểu muội.. đã phải cắn răng chịu khổ, chịu .. hành hạ lâu rồi..

Tích Nhân hiểu ngay, Ninh Hồng đã bị quái nhân cho uống dâm dược.

Biết tình trạng của nàng Tích Nhân sa nước mắt:

- Hồng muội! Ta không biết phải làm sao bây giờ!

Ninh Hồng hơi thở đứt đoạn:

- Nhân ca.. không có lòng thương tiểu muội.. để tiểu muội xuống và.. đi đi.. đi ngay đi..

Làm sao Tích Nhân có thể bỏ nàng? Ảnh hưởng của tình long độc thể nào chưa biết chính xác, nhưng Ninh Hồng có thể khô kiệt mà chết là việc thấy ngay trước mắt.

Tích Nhân cúi xuống nàng, nghẹn ngào:

- Tiểu huynh .. thương Hồng muội lắm.. chỉ sợ tình độc trong người mình làm hại Hồng muội..

Ninh Hồng quặn người lên ôm chặt Tích Nhân:

- Tiểu muội .. cũng đang sắp chết.. .. được chết với Nhân ca.. chết không hối tiếc.

Tích Nhân cảm thấy thương Ninh Hồng vô cùng, cũng không còn có thể nghĩ gì nữa, khi cảm thấy da thịt của chính mình cũng tự thúc giục khó kềm chế nổi.

Khi Ninh Hồng không còn ảnh hưởng của dâm dược thúc đẩy và Tích Nhân cũng nguội lạnh, trong động trở nên tối tăm. Cả hai lấy lại hơi thở, rồi Tích Nhân khẽ hỏi nàng:

- Hiền muội thấy trong người thế nào?

Ninh Hồng nghiêng người ôm lấy người yêu:

- Tiểu muội đang sung sướng trong hạnh phúc.

Nàng thở dài:

- Nếu dâm dược của quái nhân không giải trừ được, hay tiểu muội bị tình long độc của Nhân ca làm hại. Mong Nhân ca đừng hối tiếc gì. Được Nhân ca yêu.. tiểu muội.. tiểu muội cảm thấy ngập tràn hạnh phúc..

Tích Nhân cảm động ôm lấy nàng. Và những lúc sau đó họ tìm nhau trong hơi thở, sưởi ấm nhau trong lòng đá lạnh tối tăm không còn chút ngại ngùng, lo lắng nào nữa, cho đến khi đưa nhau vào giấc ngủ.

Tích Nhân đang trong giấc ngủ say, Ninh Hồng lay dậy:

- Nhân ca! Thức dậy.. Xem kia.

Tích Nhân mở mắt, nhìn theo tay nàng, thấy bên kia thành động, cao khoảng hai trượng có một vùng dạ quang. Những điểm sáng này nhiều màu sắc, khác với ánh sáng từ bên ngoài theo lỗ hổng của đá chiếu vào. Dĩ nhiên cả hai không biết bây giờ là lúc nào bên ngoài. Trưa hay chiều. Ánh sáng lơ mơ trong động làm Tích Nhân có thể thấy thân thể trắng nuột của Ninh Hồng, thay vì chú mục vào vùng ánh sáng lạ, lại đắm đuối nhìn nàng:

- Hồng muội! nàng đẹp không khác gì tượng ngọc.

Ninh Hồng nhìn thấy ánh mắt người yêu, e thẹn ngã xuống:

- Có lời này của Nhân ca.. tiểu muội vui khôn cùng.. nhưng tiểu muội không ma quái như ngọc tượng.

Tích Nhân ôm lấy nàng:

- Nhưng tiểu huynh đang si mê hiền muội và.. không muốn làm gì khác.

Ninh Hồng thì thào:

- Ước gì chúng ta mãi thế này...

- Dù sao chúng ta cũng phải kiếm chút gì ăn. Nếu không.. muốn mãi thế này cũng không nổi..

Ninh Hồng khẽ cười, nhướn người dậy:

- Có nước tất có cá.. chúng ta tìm cá.

Tích Nhân chợt vươn tay bế xốc nàng nhảy xuống:

- Vừa tắm vừa tìm cá.

Nhưng phóng xuống nước Tích Nhân thấy nóng như chìm vào nước sôi và Ninh Hồng la lên:

- Ối! Lột da tiểu muội rồi.

Tích Nhân vội vàng phóng lên, bỗng Ninh Hồng trong tay, ngạc nhiên:

- Nước hôm qua đâu có nóng như thế này! Hôm qua tiểu huynh chìm xuống thật sâu mới thấy nóng. Tưởng là xuống sâu thì nước nóng, không để ý.

Ninh Hồng:

- Đêm qua chúng ta cũng không thấy trong động nóng chút nào.

Tích Nhân:

- Nếu nước trở nên quá nóng, bốc hơi thì trong động cũng sẽ rất nóng. Chúng ta khó có thể thở.

Ninh Hồng:

- Không có gì ăn, bị sức nóng bao trùm, chúng ta.. chắc không sống được lâu.

Và nàng chỉ tay vào vùng dạ quang:

- Nhân ca lên đó xem thử chỗ ấy như thế nào? Chẳng lẽ ngồi chờ chết?

- Nàng dụi đầu lên ngực Tích Nhân nũng nịu:

- Bây giờ tiểu muội chưa muốn chết! Sống được ngày nào .. được ngày ấy.

Tích Nhân cả cười, bỗng nàng lướt qua mặt hồ. Đặt chân xuống thành đá, Tích Nhân thấy có con đường tam cấp đi lên. Đặt Ninh Hồng xuống, dắt nàng lần đi lên, và nhận rõ ngay đó là những viên ngọc gắn lên thành đá. Soi sáng mờ ảo một cửa động. Tích Nhân vận công lực đề phòng, lần bước vào trong. Qua một đường hầm độ hơn trượng, lọt vào một căn phòng, ánh sáng dịu dịu. Ánh sáng đủ cho Tích Nhân và Ninh Hồng thấy một người đàn bà đang ngồi trên chiếc giường đá giữa phòng. Bà ta độ bốn năm chục tuổi, mặt hoa mày liễu, tư dung nghiêm chỉnh. Bà ta có tư thế người nhìn tới thấy kính trọng ngay. Người đàn bà đội chiếc mũ cao, trên châu kết thành tua thả xuống hai bên mặt, áo quần thêu hoa sắc sỡ. Với công lực của mình, Tích Nhân hiểu người đàn bà chỉ là một xác chết chứ không phải người sống. Trong phòng không một hơi thở nhẹ, và rất lạnh lẽo. Cái lạnh lẽo của mộ địa. Không hiểu người đàn bà là ai, nhưng phải là một kỳ nhân công lực cao thâm khôn lường mới có thể đã chết mà trông như sống như vậy. Biết vậy, Tích Nhân quỳ xuống cung kính:

- Vãn bối là Tích Nhân và Ninh Hồng hiền muội vô tình lạc bước vào đây, xin tiền bối tha thứ tội quấy động.

Tích Nhân định lạy ba lạy và lui ra, không ngờ lạy đến lạy thứ hai, Ninh Hồng la lên:

- Quý.. quý..

Tích Nhân giật mình nhìn lên, thấy người đàn bà đang ngồi trông như sống trước mắt áo quần, da thịt lần lần tan biến. .. xương trắng lộ ra. Trong lúc ấy, thạch sàng rung rinh di chuyển. Tích Nhân nắm tay Ninh Hồng cho nàng bớt sợ. Vận công phòng bị.

Khi thạch sàng đụng vào vách, vách đá đưa cao lên, cả thạch sàn và hài cốt người đàn bà chìm vào trong, vách đá lại đóng lại. Tích Nhân đang quan sát, đề phòng thì nghe tiếng chuyển động rè.. và chỗ thạch sàn nhô một hòn đá vuông vắn, có khảm dạ quang, bên trên có hai quyển sách, một chiếc hộp ngọc nhỏ, một chiếc trống đồng đen và mấy miếng da thú viết đầy chữ.

Nghĩ lại tình trạng gặp Trương Thái Thanh, Tích Nhân hiểu người đàn bà di truyền lại tuyệt học, vội quỳ gối hướng vào vách đá bái lạy:

- Tích Nhân xin tạ ơn tiền bối.

Ninh Hồng ngơ ngác không hiểu Tích Nhân làm gì. Lạy đủ tám lạy, Tích Nhân đứng lên, nói:

- Chúng ta xem lão tiền bối để lại vật gì. Hy vọng có chỉ điểm cho chúng ta ra ngoài.

Ninh Hồng bấy giờ mới chú ý đến hòm đá. Tích Nhân bước lại, trước hết gỡ mấy tấm da viết chữ và đọc cho Ninh Hồng cùng nghe:

“ Hình tượng con yêu nữ họ Vương không làm người say mê, đủ cam đảm hủy diệt nó. Lọt vào đây người quỳ lạy ta, và không vội vã ra tay khi xương cốt ta dờ vào vách đá chứng tỏ người là người quân tử không tham sắc, có lòng trung kính và có bình tĩnh. Với những đức tính này người mới thoát chết và xứng đáng nhận lãnh kỳ thư của ta. Ta ở họ Đồng Cổ. Dòng họ ta bao đời lánh mình trong một tuyệt cốc núi Ngọc Long, phân cách với bên ngoài bằng những thạch trận kỳ cổ, và không lai vãng với đời. Đến đời phu quân ta, người lại không yên phận trong cảnh thần tiên, ra ngoài du lịch. Giang hồ là chốn nhiễu nhương, phu quân ta đôi khi phải dùng công phu võ học để tự vệ hay giúp người cô thế. Người chỉ mới đặt chân tới Thành Đô đã có nhiều cao thủ võ lâm đổ đến làm quen, hay thách đấu, tỷ thí. Ngay cả những cao thủ của các phái Thiếu lâm, Nga Mi, Không Động, Võ Đang, Hoa Sơn.. cũng muốn đánh bại phu quân ta. Chấn ngay cảnh bên ngoài, phu quân ta quay về. Nhưng võ công thần bí của người đã bị võ lâm chú ý và tìm

kiếm. Một hôm bên ngoài tuyết cốc có một cô gái bị độc thương nặng, rên rỉ đau đớn. Người trong cốc báo cáo và phu quân ta ra ngoài xem xét. Chúng ta sống riêng biệt với đời, nhưng cũng không phải là những người thấy chết không cứu. Cô gái xinh đẹp phi thường. Khi phu quân ta mang về, chính ta là đàn bà cũng cảm thấy say mê. Sau này ta mới biết nó là Giáo chủ Thần Ma giáo Vương Như Huệ. Đệ nhất mỹ nhân cũng là đệ nhất dâm nữ và ma nữ của võ lâm Trung nguyên. Con quỷ nữ đóng vai thiếu nữ bị nạn làm cho chu quân ta mê say, và ta cũng đồng ý tác hợp cho họ. Qua cách nói năng nhã nhặn, lễ phép ta đã có cảm tình với nó. Hơn nữa ta cũng đã có lỗi với chồng là đã lấy nhau nhiều năm mà không có con. Trong đêm thành thân, mọi người đều say sưa và bị đầu độc, thì tuyết cốc của ta bị tấn công. Già trẻ trong cốc bọn chúng đều giết, không chừa ai. Trẻ sơ sinh cũng ngoại lệ. Người chết, máu chảy khắp nơi. Là đàn bà, dù chấp nhận cho chồng nạp thiếp, nhưng ai là người khi biết trượng phu của mình đang sắp ôm ấp người khác lại có thể vui say? Ta cũng có tâm trạng đó. Và vì vậy, ta đã không uống rượu trong tiệc, và cũng không uống rượu của yêu nữ đem dâng, nên cả động chỉ còn ta và hai con a hoàn là ba người không bị rượu độc làm hại. Chúng ta nghe biến, chạy tới phòng tân hôn, phu quân ta đã bị đâm thủng ngực. Máu ra lai láng. Thấy ta, người chỉ có thể nói được..”Đừng để chúng lấy đồng cổ và bí kíp.”, rồi tắt thở. Ta vuốt mắt người, bảo hai con nha hoàn sẵn sàng thi thể rồi phóng ngay tới bí động. Con yêu phụ đã mở được cơ quan, nhưng thân thủ của ta đã dễ dàng cướp được đồng cổ và bí cấp trên tay nó. Mảnh hổ nan địch quần hồ, ta bị con yêu phụ và tám lão hộ pháp của nó vây đánh. Biết nếu còn ham đấu, thế nào cũng nguy hiểm, kỳ thư và đồng cổ sẽ lọt vào tay chúng nên mở đường tháo chạy.

Sau khi ra khỏi tuyết cốc, ta không còn dịp trở về xem tình hình thế nào. Thi thể phu quân ta có được an táng không? Sau đó, ta không những chỉ bị cao thủ Thần ma giáo của yêu nữ truy đuổi mà cao thủ Minh giáo của Bành Doanh Ngọc, cao thủ của các sứ quân Minh Giáo như Trần Hữu Lượng, Minh Ngọc Trân, Chu Nguyên Chương.. Gần như hắc bạch lưỡng đạo Trung Nguyên đều đổ xô truy tầm ta. Chúng muốn cướp bí cấp và đồng cổ nhà ta lại giương cao cờ diệt trừ ma nữ. Vì tự vệ ta cũng đã giết nhiều người. Có thể hàng trăm người. Mỗi lần ta đánh lên tiếng trống đồng không cao thủ nào chịu đựng nổi. Nhưng ta cũng không thể sống yên được.. Và phải quyết định đi thật xa trong rừng núi để ẩn cư một thời gian. Ta đến đây, tình cờ tìm được động đá này. Có lẽ đây là nơi ẩn cư của một kỳ nhân, một gia tộc kỳ cổ nào đó. Dù động bỏ hoang từ lâu, bên trong có rất nhiều châu ngọc. Các cơ quan không bị hư hao nhiều, ta chỉ cần gia công tu sửa, sắp đặt lại. Võ công của ta lúc bấy giờ chỉ có bốn tầng công lực Đồng cổ công. Trượng phu ta cũng chỉ được năm tầng. Xưa nay chưa có ai luyện tới tầng thứ chín. Hai trăm năm trước mới có một người luyện qua tầng thứ tám. Nhưng lúc bấy giờ cũng đã trên trăm tuổi. Công phu chúng ta được gọi là Đồng cổ công, khác hẳn với các tên gọi khác vì tiên tổ lâu đời của chúng ta đã có người phúc chí tâm linh, nghiên cứu được kinh văn và hình vẽ các kinh huyết vận khí trên một chiếc trống đồng kỳ cổ ở Động đình hồ, rồi sao chép lại. Và cũng do tập luyện công phu này, chúng ta lấy Đồng Cổ làm họ. Vì cần trả thù, ta quyết luyện cho tới tầng thứ bảy bộ môn công phu này. Chỉ nam nhân mới có thể luyện qua tầng thứ tám và chín.

Không may, khi luyện đến tầng thứ bảy, ta bị tẩu hỏa. Âm dương xung kích, kinh mạch chạy ngược. Thủ thái âm phế kinh, thủ thiếu âm tâm kinh, và thủ thiếu dương tam tiêu đều rối loạn. Nếu có một cao thủ như phu quân ta đưa chân khí vào huyết linh đài, giúp ta lần lần dẫn thông thì không đến nỗi này. Nhưng ta ở trong động một mình, và lòng đầy lo âu nên chỉ lần hồi khôi phục công lực lúc đầu, còn hai chân bị liệt hẳn. Ta rất đau khổ, biết thù lớn không thể trả được. Ta ẩn trốn nơi xa xôi này, nhưng bọn cao thủ trung nguyên vẫn có thể tìm tới. Ta không dám thường xuyên ra ngoài hái thuốc chế thuốc cho khuây khỏa nữa. Sau đó ta khám phá thêm phía dưới còn có hang động sâu hơn. Ta dùng giấy đu xuống, tìm lòng động và mật thất này. Ta bố trí thêm cơ quan để ẩn thân, và trả thù bọn tham lam. Sẵn trong động có tảng bạch ngọc lớn, ta tạc hình con yêu nữ, chế Vạn diệu mê hương thoa bên ngoài, dấu bên trong để lúc nào cũng tiết ra. Ngoài mê hương, ta còn trấn yểm bùa pháp lên tượng con yêu nữ. Ta sao chép một phần công phu luyện Đồng Cổ công, nhưng thay đổi thứ tự luyện tập và cách vận khí để ở bên ngoài. Bọn chúng đã đến nơi, đánh giết nhau, hàng chục cao thủ vùi thân xuống vực thẳm. Cuối cùng một tên có võ công rất cao, có lẽ là người của Minh Giáo đoạt được bí kíp.. Sau đó ta cũng cố tình làm cho gã nhìn thấy hình tượng con yêu nữ. Hà! Với hai đạo bùa gia tộc của ta, mỗi lần tên cao thủ không kiềm chế được tâm dục..trên hình tượng của nó, con yêu nữ dù ở đâu, làm gì.. cũng sẽ điên cuồng lên đến xé áo, xé quần. Ta trả được một phần thù oán. Khi tên cao thủ biến thành vượn người, từ đó ta không ra ngoài nữa.

Những ngày ta biết ta không còn sống được bao nhiêu lâu nữa, mới thấy võ công Đồng Cổ bị chôn vùi trong

lòng núi cũng ủng phí vô cùng, nhưng để lọt vào tay kẻ gian ác càng tội lỗi nên ta thiết kế thêm cơ quan và nhờ đó mới đưa người vào đây. Tất cả thạch động bên trên đã bị lấp. Phía trái căn thạch thất này độ hai mươi trượng có một con đường hầm dài năm trượng. Qua khỏi sẽ tới một hồ nước lạnh, ta gọi chỗ đó là âm động, có nhiều cá tôm. Rong trên vách đá và dưới hồ chẳng những có thể ăn được mà còn có công dụng bồi nguyên bổ khí. Ở đó có thạch thất trống và rộng cho người luyện công. Vách đá phía sau của thạch thất ấy dày khoảng vài mươi trượng. Phi luyện thành Đồng Cổ Thần Công qua tầng thứ tám có khả năng ép đá thành bột, không làm đá chung quanh đổ bể mới ra ngoài được. Mạch đá ở đây, thiết thạch không liên lạc, lớp đá vôi bên trên lại cao dày, nếu cưỡng cầu sẽ gặp thảm họa. Ra khỏi thạch thất sẽ gặp một vực sâu, và với Đồng Cổ công, phi thân lên sườn núi không khó.

Không hiểu người lọt vào đây là họa hay phúc của người. Nếu không hoàn thành Đồng Cổ Công ít nhất tới tầng thứ tám, không cách gì người có thể ra được, phải chết già trong động này như ta. Khi ta gần mất, trong âm động có mọc ra bốn tai thiên niên linh chi, nếu ta dùng có thể sống thêm mười năm, nhưng ta không còn thiết sống, kéo dài sự cô quạnh, nên chế thành hai viên cửu chuyển tiên đơn để lại trong hộp ngọc mong giúp người một phần công lực, sớm hoàn thành Đồng cổ công và võ học nhà Đồng Cổ. Càng sớm luyện thành Đồng cổ công chừng nào tốt chừng ấy, vì theo nhận xét của ta, cả âm và dương động sẽ bị chôn vùi nếu gặp một cơn địa chấn dù rất nhẹ.

Tuyệt bút

Đồng Cổ Minh.

Nghe thư Ninh Hồng thở dài:

- Vị tiền bối này rất đáng thương. Bà ta dụng tâm âm độc, nhưng không thể trách được. Thảm cảnh của bà ta lớn quá.

Tích Nhân:

- Chúng ta vẫn còn sinh lộ, nhưng không biết có thể hoàn thành công phu Đồng Cổ hay không? Võ công của tiểu huynh hiện nay không thể nào phá vách núi được.

Ninh Hồng:

- Tiểu muội tin Nhân ca sớm hoàn thành. Còn tiểu muội thì có ra khỏi nơi đây hay không, không quan trọng.

Nàng dựa vào người yêu:

- Được ở bên Nhân ca, tiểu muội thấy mình có tất cả.

Tích Nhân siết nhẹ nàng:

- Bây giờ hiền muội đã là hiền thê của ta. Ta chỉ sợ chất độc tình long làm hại nàng mà thôi. Nếu nàng bình an và không ghen tương với..Thu Hà, Vân Thao, Hồng Lan, Tử Lan.. thì chúng ta cũng suốt đời bên nhau hạnh phúc.

Ninh Hồng thở dài:

- Các vị tỷ tỷ không trách tiểu muội, thì tiểu muội làm sao lại có thể ghen ngược được. Chỉ sợ tiểu muội xấu xí, không bằng ai, Lúc ấy Nhân ca không quan tâm tới nữa.

Tích Nhân cười:

- Chỉ sợ các nàng sẽ.. ghen với Hồng muội, vì ta quá mê nàng.

Tích Nhân ghé tai thì thào, Ninh Hồng đỏ mặt:

- Nhân ca thiệt hư đồn.

Tích Nhân lại nghiêm nghị:

- Đồng Cổ tiến bối để lại kỳ thư, chúng ta phải luyện tập, thì người cũng là sư phụ chúng ta. Hai ta quỳ gối làm lễ cho trọn đạo.

Ninh Hồng cau mày:

- Nhân ca lạy sư phụ thì đúng, nhưng tiểu muội ngu ngốc, nhận làm đệ tử, tiền bối có bằng lòng hay không?
- Sao biết tiền bối không bằng lòng? Tiểu huynh tin tưởng sư phụ vui mừng có một cô đệ tử xinh đẹp như hiền muội. Chúng ta quỳ lạy rồi đem kỳ thư ra ngoài, không nên ở đây lâu quấy nhiễu sự thanh tịnh của âm linh.

Không để Ninh Hồng nói thêm, Tích Nhân kéo nàng quỳ xuống:

- Duyên phận đưa đẩy Tích Nhân và Ninh Hồng hiền muội lọt vào đây, được tiền bối trao lại kỳ thư. Không hiểu chúng đệ tử tài sơ trí siển có hoàn thành công phu hay không, và có ra khỏi hang đá hay không, hai đệ tử xin chân thành đội ơn sư phụ. Nếu nhờ công phu võ học của sư phụ mà ra được bên ngoài, chúng đệ tử sẽ tâm nguyện giúp kẻ yếu, trừ kẻ ác, trợ giúp nghĩa, hành hiệp. Hai đệ tử thoát khỏi nơi đây, cũng sẽ tìm họ Đồng Cổ, nếu có người sống sót và là người tốt, hai đệ tử sẽ truyền lại tuyệt học cho họ, để dựng lại cơ nghiệp.

Tích Nhân và Ninh Hồng cùng cung kính lạy tám lạy.

Sau khi trọn lễ, Tích Nhân mới lấy mọi thứ trên thạch sàng. Liền sau đó, cả thạch động bỗng rung nhẹ, các hạt dạ quang phụt tắt, cả thạch thất lại nghe mùi hương thơm tho xông ra, nước trên trần phun xuống như sương. Tích Nhân phản ứng, vận công lực thành khí để hộ thân và che chở Ninh Hồng, nhấc chân định phóng ra, nhưng cũng tức thời nghĩ lại sư phụ Đồng Cổ Minh không làm hại mình lúc này làm gì, và lớp chân khí của mình cũng vô phương bảo vệ hoàn toàn cho Minh Hồng, nên cứ để tự nhiên, kéo nàng đi nhanh ra ngoài.

Hai người vừa khỏi cửa, động thất liền đóng lại ngay. Những hạt dạ quang chung quanh cửa trước đây cũng biến mất. Nhìn ra không còn vết tích nào. Ninh Hồng phải la lên:

- Sư phụ thật trí tuệ phi thường. Làm sao người có thể sắp xếp được những cơ quan kỳ diệu như vậy?

Tích Nhân kéo nàng đi:

- Tài ba thần kỳ của sư phụ hẳn có ghi trong hai quyển sách lưu lại. Chúng ta tìm thứ gì ăn, rồi đọc xem sao.

Theo lời trong thư, Tích Nhân và Ninh Hồng dò dẫm ra tới hồ nước, và rất vui mừng thấy như lọt vào tiên động. Ánh sáng không đủ nhìn thấy toàn vẹn mặt hồ ngằm rộng lớn ra sao, nhưng vòm đá chung quanh nhiều nơi thạch nhũ rủ xuống thành muôn vàn hình dạng, đủ màu sắc. Có chỗ như tượng phật, có chỗ như cô gái khỏa thân. Vách đá có nhiều khe ngách lớn nên không khí mát dịu, và có lẽ cũng vì có ánh sáng bên ngoài len vào được nên bờ hồ có nhiều giống cây lá kỳ lạ, trổ nhiều bông hoa rất đẹp. Tích Nhân chú ý tìm thạch thất, và thấy ngay phía bên trái mình một căn phòng rộng, gần nhiều dạ ngọc. Do trong động có ánh sáng dịu dịu, ngọc quang càng sáng.

Tích Nhân đến thạch thất, đặt kỳ thư và đồng cổ lên thạch sàng. Hỏi Ninh Hồng:

- Hiền muội có thấy trong người có triệu chứng gì khác lạ không?
- Tiểu muội.. hình như sau khi hít hơi thơm trong động cảm thấy rất khỏe khoắn.
- Như vậy là tiểu huynh an tâm. Chúng ta kiếm thứ gì ăn rồi xem kỳ thư của sư phụ.
- Sư phụ nói trong hồ nhiều cá tôm, nhưng.. chúng ta làm sao nấu chín?
- Ồ nhỉ! Thôi thì chúng ta cứ ăn sống vậy. Tiểu huynh có thể vận công làm cho nước sôi, đun chín cá, nhưng như vậy cũng hao tổn chân lực rất nhiều. Hơn nữa không có muối mắm, gia vị cũng chỉ tẻ nhạt.
- Như vậy thà đừng ăn tốt hơn. Nhân ca ăn được thì tiểu muội ăn được đâu có thể để Nhân ca hao tổn chân lực.

Tích Nhân cầm tay Ninh Hồng bước lại bờ hồ. Mặt nước như gương, ánh sáng đủ cho Ninh Hồng thấy bóng mình và Tích Nhân giống như hai người tiền sử, cả thẹn nhào xuống nước. Nhưng nàng vội vùng lên:

- Lạnh quá!

Tích Nhân cũng thấy nước lạnh như cắt nên bảo:

- Hiền muội tắm một chút, cho nhanh rồi lên bờ, để tiểu huynh tìm cá tôm cho.

Ninh Hồng ngoan ngoãn nghe lời. Khi Tích Nhân lên bờ với hai con cá rất mập, mình đỏ rất kỳ lạ, thì Ninh Hồng đã lên bờ ngồi co ro run rẩy. Tích Nhân thấy tình cảnh vội ném hai con cá, và ôm nàng vào lòng, vận công sưởi ấm. Trong vòng tay Tích Nhân, Ninh Hồng như không còn cảm thấy đói khát, lạnh lẽo nữa, thì Tích Nhân lại thấy khô môi. Khô môi vì thân thể mát lạnh, êm ái và toát ra một mùi hương hoa kỳ lạ. Tích Nhân bồng nàng vào thạch sàng, kỳ thư và đồng cổ bị đẩy sang một bên. Rồi trong động dần dần tối lại. Khi Ninh Hồng gối đầu lên cánh tay Tích Nhân, và mấy lần bị gợn hỏi về hương thơm tự nhiên, trong ân ái càng lúc càng nồng của nàng. Ninh Hồng thủ thỉ:

- Đây là chuyện bí mật, chỉ tiểu muội và Nhân ca biết. Từ nhỏ tiểu muội rất yêu hoa rừng, yêu đến độ không bao giờ nữ hái một cánh hoa cài lên mái tóc hay lên khăn che đầu. Tiểu muội chỉ ngửi hương hoa, nâng nui hoa nên nhiều chị em trong thôn, gọi hiền muội là si hoa muội tử hay si hoa công chúa. Vùng này có nhiều bộ tộc, nhưng nội tổ là người bảo vệ cho mọi người nên được quý trọng, xem như người lãnh đạo, vì thế họ mới gọi tiểu muội là công chúa. Hàng ngày, sau giờ luyện võ hay làm việc nhà tiểu muội vào rừng tìm hoa và ngắt hoa. Năm tiểu muội lên mười ba, lúc xuân về hoa rừng nở rộ, tiểu muội đi sâu lên núi, thấy một cảnh lan rất đẹp bên bờ vực. Tiểu muội leo lại nhìn cho tận mắt. Không may đá vỡ và trượt chân lăn xuống bên dưới. Tiểu muội đứng là lăn xuống một bụi hoa thiên nhiên giữa bờ vực. Bụi hoa rất rậm, hoa nở, hoa búp dày đặc, cây hoa cao bằng tiểu muội, hoa to bằng miệng chén, ngoài trắng trong hồng, đẹp vô cùng. Cả vùng thơm ngát. Sức thơm của hoa làm cho tiểu muội say đi, hơn giờ sau người ngầy ngật, không thở được và ngất xỉu. Khi tiểu muội tỉnh lại thấy chung quanh tối đen và trời đang mưa. Có lẽ vì nhờ trời đổ mưa nên tiểu muội mới tỉnh lại. Nội và mọi người chiều đó không thấy tiểu muội trở về, dùng chó đi tìm khắp nơi cũng không tìm được, mấy ngày sau cũng vậy, nên tiểu muội mắc kẹt giữa vực, bên bụi hoa kỳ dị. Sau khi tỉnh, hương hoa không làm tiểu muội say nữa. Quá đói khát tiểu muội đành liều ăn hoa. Hoa nhai trong miệng, mới đầu thấy nhân nhẩn, nhưng nuốt xuống cổ thấy ngọt ngào. Và cứ như thế tiểu muội ăn những bông hoa. Những giống hoa kỳ lạ trong rừng mọc thành khóm, thành bụi thường gọi chung là ngải, có hàng trăm thứ. Không biết thứ hoa mà tiểu muội ăn là loại gì, nhưng ba ngày sau tiểu muội ăn hết hoa thì chúng khô héo. Khô héo rất nhanh. Nhìn sự tàn tạ của bụi hoa thiên nhiên, tiểu muội đau lòng quá nên gào khóc thê thảm. Nhờ tiểu muội khóc, mà người đi tìm nghe được, báo cho Nội, dân làng cho người đu giây xuống kéo tiểu muội lên. Người trong thôn chân chất, không ai tò mò, gợn hỏi làm sao tiểu muội sống, ăn gì mà sống..? Thấy tiểu muội còn sống là mừng rỡ, tin có thần núi, thần sông phò trợ. Tiểu muội lúc nhỏ thường đau yếu, nhưng từ hôm đó đến nay chưa lần nào bị bệnh. Rắn rít thấy tiểu muội là chạy trốn. Ngay cả ông muối cũng không lại gần tiểu muội. Một điều lạ khác là khi tiểu muội mệt nhọc, hay trời nắng nóng làm đổ mồ hôi, thì người tiết ra hương thơm phảng phất. Tiểu muội sớm mất mẹ, trong nhà ông nội và Văn Thần đại ca là đàn ông.. nên việc người tiểu muội có hương thơm chẳng ai biết, và tiểu muội cũng không thể tâm sự. Các cô gái trong thôn, tiểu muội cũng không nói với ai vì thấy cũng chẳng có gì quan trọng. Và cũng sợ họ cho tiểu muội khoe mẽ.

Tích Nhân:

- Sau này hẳn năm nào hiền muội cũng trở lại chỗ ấy?

- Năm nào tiểu muội cũng trở lại, nhưng chỗ đó chỉ có cỏ tranh và hoa dại. Tiểu muội tìm khắp nơi cũng không thấy giống hoa này. Tiểu muội hỏi các thầy mo cũng không ai biết rừng núi có giống hoa như vậy.

- Có lẽ hiền muội gặp một kỳ duyên ít người gặp được. Vì hiền muội yêu hoa nên thần hoa hiển phép biến hiền muội thành đóa hoa thơm.

Và cười:

- Có lẽ tiểu huynh có phúc lớn nên mới có người yêu thơm tho như hiền muội. Và.. từ này về sau, ngày nào cũng hưởng hương thơm của đóa hoa này.

Ninh Hồng chột buồn:

- Nếu tiểu muội là đóa hoa thơm, thì đời hoa cũng rất ngắn ngủi.. tiểu muội chỉ sợ..

Và nàng hỏi:

- Tình long độc khi bộc phát thì tri

18. Chương 18: Nhã Lan Xuất Hiện

Ngày tháng trôi qua, Ninh Hồng ngày lo bắt tôm cá, hái rong rêu làm bữa. Nàng chịu khó làm đồ dùng bằng đá, đi qua dương động lấy nước sôi nóng rồi vận thêm nội lực làm chín cá tôm. Một mình bên hồ nước nóng nàng chú tâm luyện lấy võ công, chưởng pháp, chỉ pháp ghi trong kỳ thư. Đã có nội công thượng thừa, nàng luyện tập tiến bộ phi thường. Còn Tích Nhân nhờ kỳ duyên ăn được con bạch long và hoá thiềm thừ, lại vô tình thu lấy chân khí của Trần Kỳ Anh nên nội công đã xông phá tam quan, đến mức tam điền quy nguyên, hoa tụ đỉnh nên dù hai tầng công lực của Đồng Cổ công phức tạp phi thường, vẫn tiến bộ rất nhanh chóng. Khi tập luyện Tích Nhân mới thấy những gì mình nghĩ khi mới đọc qua khẩu quyết tăng tám và chín Đồng Cổ công là sai lầm. Qua tập luyện hiểu rằng khi nội công đã vào mức âm dương hợp nhất, thì chân dương tăng chân âm cũng phát sinh theo. Ninh Hồng hiểu một người đang luyện nội công chí dương gần nữ sắc không tốt, nên những khi Tích Nhân tỏ vẻ muốn được gần gũi thì nhất định cự tuyệt. Tích Nhân càng thấy thương và kính trọng nàng hơn, và thấy cũng không nên để nàng coi thường nên kiên nhẫn tập luyện, có khi vài ngày mới dùng tôm cá. Thời gian trôi qua, trong động khi có ánh sáng nhiều biết là ngày, tối tăm biết là đêm.. nhưng không ai đếm xem bao nhiêu ngày đêm trôi qua.

Nói về Hồng Lan và Tử Lan, sau một tháng cũng không thấy Tích Nhân trở về và tìm không ra vết tích, chỉ sợ dữ nhiều lành ít, vì hai nàng đã thấy quái nhân võ công rất cao cường, ôm một người mà hai nàng không thể đuổi theo kịp. Võ công ấy, ngay sư phụ của hai nàng cũng không bằng, và tự hỏi Tích Nhân có thể thắng được không? Nếu đã thắng thì sao lại không về? Những suy nghĩ ấy làm hai nàng càng ngày càng lo âu thêm. Nếu Tích Nhân có mệnh hệ nào, hai nàng nghĩ mình cũng không còn sống trong bao nhiêu lâu nữa. Hồng Lan đã bàn với Tử Lan và quyết định không thể chờ đợi. Không muốn làm quấy động mọi người, nghe lời bàn ra tán vào nên nửa đêm hai nàng âm thầm ra đi.

Đã dò hiểu địa hình từ Xa Minh, hai nàng dùng khinh công thượng thừa vượt rừng núi đi về hướng đông bắc. Theo hướng này sẽ vào biên giới, tránh được cửa ải Hà khẩu một đoạn rất xa, từ đó vượt sông Thao tìm đường đi Điện trì. Mới ra giang hồ, kiến thức của hai nàng chỉ có từ những lời chỉ dạy của sư phụ, hai nàng đã gặp lão họ Đoàn và bộ hạ ở Bách lan cốc, nhưng không hiểu căn cứ của chúng ở nơi nào. Từng nghe Tích Nhân nói ước hẹn đối người ở Điện trì, nên quyết định đến đó để thăm dò. Phi hành cho tới sáng, cảm thấy chân lực hao tổn khá nhiều, lựa một bờ suối, dưới chân một ngọn núi cao, Hồng Lan ra hiệu cho Tử Lan dừng chân nghỉ dưỡng vài giờ rồi mới tiếp tục hành trình. Buổi sáng trong rừng tĩnh mịch kêu riu rít khắp nơi, và với tài năng của hai nàng, họ đã bắt hơn chục con, làm lông, thổi lửa để nướng. Ăn xong, điều tức giây lát, cả hai lại nhắc mình. Đi được một lúc, băng qua một sườn núi cao, vách đá thẳng tắp, Hồng Lan và Tử Lan không ai bảo ai, đồng dừng chân. Dưới chân họ, trong một sơn cốc ẩn mình giữa hai bờ đá, họ thấy có bóng kiếm quang phản chiếu ánh mặt trời lấp lánh. Qua tốc độ của làn kiếm quang, cả hai biết người sử dụng kiếm là một tay kiếm thủ hữu hạng. Kiếm cũng là cây bảo kiếm. Tử Lan hỏi:

- Chúng ta có nên xem kẻ kia là ai?

Hồng Lan suy nghĩ, rồi bảo:

- Cũng nên xem là ai. Biết đâu có thể là cao thủ của Đoàn thị.

Cả hai lần xuống sơn cốc, thấy rõ đây là nơi ẩn cư rất bí mật. Chung quanh là vách núi cao vây kín, ở giữa, một giòng suối nhỏ lẫn mình trong tàng cây cổ thụ đổ vào một cái hồ rộng vài mẫu, cây cao che phủ chung quanh. Nơi cao thủ luyện kiếm chỉ là một bãi đá trống giữa hồ. Người múa kiếm, thân pháp phiêu hửng, kiếm quang dày đặc, mạch lạc liên tục. Tường mưa rơi cũng không thể lọt. Nhìn làn kiếm quang, Tử Lan nói nhỏ:

- Kiếm pháp của gã ra so ra cũng không thua chúng ta.

Nhìn trong giây lát, cả hai cùng ngạc nhiên, kêu lên:

- Càn long kiếm pháp!

Càn Long kiếm pháp là bộ kiếm pháp mà Tích Nhân từng đem ra truyền dạy cho Thừa Minh, cũng đã cùng hai nàng nghiên cứu và Tích Nhân cũng cho biết đây là bộ kiếm pháp mà cao thủ Đoàn thị thường dùng. Hồng Lan xem giấy lát, nói:

- Tên này hẳn là cao thủ số một của bọn Đoàn thị. Chúng ta phải hàng phục gã để tìm manh mối.

Hai chị em tâm ý tương thông, cùng nhau nhấc chân và cùng đáp xuống thạch bình trong cùng một lúc. Mỗi người đứng một phía của người múa kiếm. Dĩ nhiên, khi hai nàng đáp xuống thì kiếm thủ cũng dừng tay. Hồng Lan và Tử Lan bấy giờ mới nhận thấy kiếm thủ là một nữ nhân, trạc tuổi mình, dáng vẻ vô cùng xinh đẹp, nhưng nét mặt lạnh lùng. Kiếm thủ mỉm cười, nụ cười chua chát:

- Bọn người đứng là oan hồn bất tán. Các người cũng tìm được bốn cô nương, nhưng lần này, các người sẽ làm quỷ không đầu dưới lưỡi kiếm của ta.

Thiếu nữ nói, Hồng Lan và Tử Lan mới nhận thấy cô gái có hàm răng hạt huyền rất đều đặn. Cây kiếm trong tay nàng, sáng lóng lánh như gương.

Hồng Lan hỏi:

- Người là gì của lão quái vật họ Đoàn?

Cô gái tức giận:

- Người dám nhục mạ gia gia ta?

Và cô ta phóng chiêu tấn công ngay. Hồng Lan cũng quát to:

- Thì ra người là con gái của lão quái vật.

Hai cây kiếm của Hồng Lan Tử Lan là bảo kiếm, nhưng cây kiếm trên tay thiếu nữ cũng sắc bén bền dẻo phi thường, kiếm chạm kiếm nẩy lửa cũng không hề hấn gì. Kiếm pháp Hồng Lan, Tử Lan một nhu một cương, một thuận một nghịch phối hợp liên lạc như thành đồng vách sắt, cây kiếm trong tay thiếu nữ cũng dừng mãnh xông phá, gạt trên đỡ dưới nhanh như sao sa chớp giạt. Khi nguy hiểm nàng liền sử dụng bộ pháp kỳ dị tránh né. Hồng Lan và Tử Lan biết nàng sử dụng mê tông bộ, trong lòng lại tưởng thuật này của Tích Nhân nhưng cao thủ họ Đoàn cũng học lén được nên càng không nương tay. Hai bên kịch chiến từ sáng cho đến mặt trời ngã về tây, qua cả ngàn chiêu. Hồng Lan và Tử Lan nhiều năm tập luyện kiếm pháp trong thác nước, nội lực bền dẻo, tâm ý tương thông, kiếm pháp phối hợp chặt chẽ lần lần đẩy cô gái vào thế thụ động, hơi thở không còn điều hoà. Kiếm pháp rời rạc lần. Cuối cùng, khi lưỡi kiếm của Hồng Lan vận dụng công lực theo bí quyết chữ hấp đè lên lưỡi kiếm, xoắn theo cây kiếm cô gái không cho rời ra, trong tí tắc ấy, cây kiếm của Tử Lan đã chong vào cổ cô ta. Bằng một thân pháp kỳ diệu, cô gái ngửa người ra sau, thoát chết trong đường tơ kẽ tóc, nhưng cô ta đã không thể tránh ngọn chỉ kinh của Hồng Lan đánh vào huyết huyết hải. Và cây kiếm trong tay cũng theo đà chong vào huyết trung phủ. Muốn từ cô gái tìm ra hành dinh của bọn Đoàn thị, Hồng Lan không đẩy lưỡi kiếm xuống bụng, mà chỉ búng thêm mấy luồng chỉ phong điểm huyết cô ta. Bị kiếm chế, nằm ngửa trên đá, cô gái oán hận:

- Ta có chết làm ma cũng không tha các người.

Hồng Lan:

- Nếu ta muốn giết thì giờ đây ngươi đã là cái xác không hồn. Ta có thể để ngươi sống nếu thành thật trả lời cho ta..

Cô gái cười ngạo mạn:

- Các người không giết thì cũng đừng hòng lấy được bí kíp.

Tử Lan biểu môi:

- Rõ điên! Bí kíp của ngươi là thứ gì thần công mà chúng ta cần lấy kia chứ?

Cô gái phun một miếng nước bọt vào Tử Lan:

- Bọn nha trảo Đoàn Hán Thiên các người đều là bọn mặt người dạ thú. Ta sống không trả được thù nhà, thì cũng làm ma báo oán.

Tử Lan tránh khỏi miếng nước bọt của cô gái, nhấc chân tay định đá vào người cô ta, nhưng ngưng nửa chừng, và ngạc nhiên:

- Người bảo ai là nha trảo Đoàn Hán Thiên? Người thù hận lão?

Cô gái cười khẩy:

- Bọn người giết cả nhà ta lại không thù hận?

Hồng Lan:

- Người chẳng bảo gia gia người họ Đoàn?

Cô gái đầy oán hận, mắng:

- Dĩ nhiên ta họ Đoàn. Gia gia ta cũng là con cháu hoàng gia Đại Lý, nên vì Càn long bí kíp người cất giữ mà các người giết hết cả nhà. Bọn các người chỉ là bọn mặt người dạ thú. Đoàn Hán Thiên là tên mặt người dạ thú, làm ô danh họ Đoàn nhà ta.

Tử Lan hỏi Hồng Lan:

- Chẳng lẽ chúng ta làm hay sao?

Hồng Lan hỏi cô gái:

- Người có thù với lão Đoàn Hán Thiên tự nhận làm vua nước Đại Lý?

Cô gái hình như cũng có chút ngạc nhiên:

- Các người không phải là nha trảo của lão?

Hồng Lan bỗng nghe tiếng nói líu lo:

- Nhã Lan.. Nhã Lan tử tử..

Nhìn về hướng tiếng nói, nàng thấy trên nhánh ba một cây cổ thụ cạnh bờ hồ có cất một túp lều nhỏ, một con két đang đậu gần đấy kêu lanh lút, liền phóng chỉ khai mở huyệt đạo cô gái:

- Có lẽ chúng ta lầm! Chị em ta thấy người sử dụng Càn long kiếm pháp, tưởng người là người của lão Đoàn Hán Thiên. Nhưng đã là người của lão thì không lý do gì trốn tránh ở đây.

Cô gái hỏi:

- Các người là ai?

- Chúng ta muốn tìm căn cứ của lão để cứu người. Người đã không phải là người của lão, xin lỗi đã xúc phạm.

Nàng đưa mắt ra hiệu cho Tử Lan, cả hai phóng mình đi. Cô gái nhìn theo, rồi gọi:

- Hãy dừng bước.

Hồng Lan dừng chân trên tàng cây:

- Người có điều gì muốn nói?

Cô gái:

- Ta họ Đoàn, tên Nhã Lan. Cùng một họ với lão Hán Thiên, nhưng lão là kẻ thù không đội trời chung. Ta cũng muốn rời khỏi chỗ này đi tìm lão trả thù. Chẳng hay chúng ta có thể cộng tác?

Hồng Lan:

- Càn long kiếm pháp của người thật phi thường. Người là cao thủ thượng thừa đầu tiên chúng ta tỷ đấu. Nếu không phải chị em ta phối hợp thì không thể đánh bại người. Tuy nhiên, cả ba chúng ta cùng ra tay cũng không thể đánh bại lão Đoàn vương gia nổi. Chúng ta không tìm lão để trả thù, mà chỉ cứu người nên có lẽ không cộng tác với người được.

- Hai người biết rõ lão?
- Chúng ta đã từng gặp và từng chứng kiến võ công của lão.

Hồng Lan vòng tay:

- Xin tha tội hiểu lầm và xúc phạm.

Hồng Lan và Tử Lan đi khuất, Nhã Lan thần thờ nhìn theo. Thấy mình đã nhiều ngày tập luyện vẫn bị hai cô gái vô danh đánh bại và hai cô gái này đề cập đến võ công rất cao của Đoàn Hán Thiên lại càng buồn thêm. Tuy nhiên, nhìn theo hướng đi của chị em Hồng Lan, Nhã Lan quyết định chủ ý. Nàng mau chóng vào căn lều cỏ và giấy lát sau, mang hành lý phóng mình theo. Con kết xanh bám chặt trên gói hành lý nàng mang trên vai. Khinh công của nàng cũng không thua chị em Hồng Lan.

Khi ở thành Tam Giang, Tích Nhân gặp lại Thu Hà, Đoàn Nhã Lan thấy tuyệt vọng với mối tình của mình nên bỏ đi. Tuy ẩn tránh không gặp Tích Nhân, nhưng nàng cũng không rời xa, vì thế việc Tích Nhân đại náo Tam Giang nàng chứng kiến từ đầu đến cuối. Khi Tích Nhân và chị em Thu Hà dùng ngựa phi về hướng Nam, nàng cũng cưỡi một con ngựa đuổi theo. Dù trong lòng đau khổ vô cùng, muốn bỏ đi, muốn xa lánh người yêu, nhưng nàng vẫn như bị ma ám, cứ theo con đường Tích Nhân đang đi phía trước cho ngựa ruổi dong. Nàng đi được một lúc nghe tiếng ngựa phía sau đuổi theo, vội tránh sang bên đường. Bốn kỵ mã đuổi theo là hai thanh niên tướng mạo xinh đẹp, nàng nhìn ra là chị em Đoàn Trinh Vân giả trai từng gặp ở Cường Nỗ và hai cao thủ của họ. Thấy bọn người Đoàn thị, những người từng truy tìm mình, đáng lẽ tránh né, Nhã Lan lại âm thầm theo sau, và khi chúng bắt Thu Hà, Nhã Lan biết ý định của chúng đem Thu Hà làm vật trao đổi Đẳng tiên bí kíp của Tích Nhân nên nàng lại tiếp tục theo dõi. Biết rõ võ công của mình thua xa chị em Trinh Vân, Nhã Lan không dám mạo hiểm. Khi theo dõi bọn Trinh Vân, Nhã Lan có lưu dấu hiệu cho Tích Nhân, nhưng lúc bấy giờ Tích Nhân bận lo cứu Vân Thao nên không để ý, và có để ý cũng khó thấy, những ký hiệu của nàng bị trời mưa, nước chảy che hết dấu vết. Chín mươi ngày liên tiếp theo dõi hành trình của chị em Trinh Vân. Lúc chúng đi đường sông, thì nàng băng rừng đi dọc theo bờ, lúc chúng dùng ngựa thì nàng dùng khinh công theo sau từ xa. Đến một hôm, khi qua khỏi quan ải được nửa ngày, vào lúc buổi chiều đang buông xuống, có lẽ đã thấy an toàn, bọn Trinh Vân chỉ để một người canh chừng Thu Hà, cho một tên đi kiếm thịt rừng, còn hai nàng dắt tay nhau đi dọc bờ sông và tìm chỗ khuất cởi áo quần tắm rửa. Nhã Lan lợi dụng cơ hội lúc hai cô gái đang đùa giỡn với nhau dưới nước, bỏ lại lấy áo quần và hai cây kiếm. Sau đó nhanh chóng giả dạng Trinh Vân đến chỗ tên canh giữ. Trong lúc bất ngờ, tên này bị nàng hạ sát. Nhã Lan giải huyết cho Thu Hà dắt nàng bỏ chạy, thì cũng vừa lúc tên đi tìm thịt rừng trở về, Nhã Lan phải hối Thu Hà chạy trốn một mình, còn nàng ở lại cự chiến. Tuy là người tùy tòng của chị em Trinh Vân nhưng võ công gã này rất cao siêu, nội lực rất hùng hậu. Tên cao thủ vừa kịch chiến Nhã Lan vừa la hét báo động. May là chị em Trinh Vân bị trộm quần áo, không dám lên bờ, nên Nhã Lan có thể tấn công mấy đòn toàn lực rồi phi vào rừng. Tên cao thủ này đuổi theo sát gót. Nhã Lan vừa đánh vừa chạy được một lúc, thì chỉ nhất tâm tìm đường trốn vì hai chị em Trinh Vân cũng đuổi tới nơi. Một phần nhờ mê tung bộ học được từ Tích Nhân, một phần cây kiếm của chị em Trinh Vân trong tay nàng là kiếm báu làm cho ba kẻ thù phải e dè. Phần khác, chị em Trinh Vân cũng nhận ra nàng là người họ phải đi tìm để lấy Càn long bí kíp, không có ý hạ sát, nên Nhã Lan mới có thể thoát bao vây nhiều lần trong đường tơ kẽ tóc. Nàng lúc dùng khinh công, lúc lượn gai góc, chạy mãi, mong đêm tối sẽ làm cho chị em Trinh Vân không theo kịp. Không may nàng đụng một bờ vực thẳm, và tiếng chân đuổi theo đã gần sát. Nhã Lan cùng đường. Nàng không muốn rơi vào tay bọn Trinh Vân, quyết ý liều mình, hét lên một tiếng ai oán, tung mình xuống bên dưới. Số nàng chưa chết, may mắn, khoảng vài chục trượng, dưới bờ vực chỗ nàng nhảy xuống lại có một số cây cối, tàng nhô ra ngoài, tàng cây lại có nhiều giây leo, nàng rơi ngay chỗ đó. Ý chí cầu sinh đã giúp Nhã Lan vội bám chặt, giữ mình nằm trên tàng cây ấy. Thân thể chỉ bị thương vì cành gãy đâm vào người, nhưng thương thế không nặng. Chỉ gói hành lý và cây kiếm nàng mang trên vai rớt xuống phía dưới.

Lúc bấy giờ trời đã quá tối, bọn Trinh Vân không thể thấy rõ tình trạng của Nhã Lan. Trinh Vân đến bờ vực, cạy một viên đá ném xuống, nghe tiếng vọng, biết vực rất sâu, Nhã Lan có lẽ tan xương nát thịt nên nói với người con gái theo nàng:

- Phụ hoàng! Phái hai ta đi tìm con nhỏ này để lấy Càn long bí kíp. Vì Đẳng tiên bí kíp mà chúng ta thay đổi kế hoạch. Nghĩ là sẽ làm phụ hoàng vui lòng. Bấy giờ con nhỏ này nhảy xuống vực, hai cây kiếm chị

em ta do phụ hoàng đích thân ban cho lại bị nó cướp mang theo. Nếu để con tin trốn thoát thì cả hai đều bất thành. Không khỏi bị trách phạt. Bây giờ Tường muội giúp ta thông tri cho các phân đàn, nỗ lực đi tìm lại con tin, trong vòng trăm dặm nam bắc ải Hà Khẩu nơi nào cũng tìm kiếm, còn ta thì chờ sáng dò đường xuống vực, lấy lại kiếm và xem trên xác con nhỏ kia có Càn long bí kíp hay không?

Nhã Lan nghe cô gái đáp lại :

- Tiểu muội đi ngay. Ngày mai tiểu muội chờ thất tỷ ở phố Bảo Thắng.

Theo dõi bọn Trinh Vân nhiều ngày, Nhã Lan biết cô gái đi với Trinh Vân là Tường Vân, nhưng không biết Tường Vân là em ruột nàng, và đều là con Đoàn Hán Thiên. Hai chị em Trinh Vân cũng giống hoàn cảnh như Thu Hà và Vân Thao là cùng mẹ sinh ra. Cả hai đều thông minh, nhan sắc và võ công cao cường. Đoàn Hán Thiên rất đặc ý. Hán Thiên tự coi mình là ông vua, nên có rất nhiều thê thiếp. Nhưng chỉ được chín người con, bảy trai ba gái. Trinh Vân và Tường Vân là con người phi thứ năm, đã mất sớm. Bà vợ ông ta yêu quý bây giờ họ Vương, được gọi là Vương quý phi, võ công rất cao. Vương quý phi là mẹ của cô con gái thứ chín, nên cô cũng công chúa rất được ông ta thương yêu, lúc nào cũng giữ bên cạnh. Còn hai chị em Trinh Vân thì ít được gần gũi. Nhưng hai nàng thường được phái ra ngoài, thực hiện những công tác quan trọng và khó khăn mà bọn thuộc hạ không thể chu toàn. Cửu công chúa, tên Đoàn San San, ngoài nhan sắc, võ công, mưu mẹo còn biết xử dụng chất độc. San San đã từng muốn dùng nhan sắc và thuốc độc để chiêu mộ Tích Nhân làm thuộc hạ cho phụ thân mình.

Nhã Lan nghe Trinh Vân phân phó nghĩ ngay đến việc tìm cách trốn tránh. Nàng lần mò bò vào thân cây. Theo thân cây tụt xuống. Vạch gai góc ngồi nghỉ giây lát. Nàng quá mệt nhưng nghĩ hành lý bị rơi xuống đáy vực, ngày mai Trinh Vân dò xuống sẽ từ đó mà nhận ra mình ở đâu. Nên Nhã Lan liền cầm cúi cắt những giây leo chung quanh, nối lại, rồi cột vào thân cây, lần lần tụt xuống. Sợi giây của nàng cũng dài được vài chục trượng, nhưng cũng quá ngắn để có thể giúp nàng đặt chân xuống đáy, nên sau đó lại phải mò mẫn bám vào đá leo từng bước. Vì quá mệt mỏi, có khi nàng bám không vững, hụt tay rơi xuống, nhưng nàng không kể đau đớn, chụp thành đá bám lại được. Cuối cùng nàng đã nghe tiếng nước chảy phía dưới chân và lúc sau có thể đặt chân xuống chỗ bằng phẳng. Bây giờ không còn sức để ngồi nghỉ mà phải nằm lẫn ra. Nằm một lúc thấy khoẻ lại, Nhã Lan bò ra bờ suối uống nước. Sau đó điều tức để phục hồi công lực. Mờ sáng, Nhã Lan thấy gói hành lý và cây kiếm thứ hai cách mình không xa. Nàng thấy không cần phải mang theo hai cây kiếm làm gì nên rút hai cây so sánh, giữ lại một, còn một cây ném xuống suối. Giòng suối tuy nhỏ nhưng nước sâu. Cây kiếm chìm xuống, trôi đi, rồi không thấy tăm dạng nữa. Nhã Lan tự biết võ công của mình dù có kiếm báu trong tay cũng không bằng Trinh Vân, phải trốn mới giữ được mạng sống. Nàng quan sát bờ vực và dòng suối, rồi men theo bờ, đi xuôi theo dòng suối. Nàng đi nhưng cố ý để lại ít dấu vết được một đoạn, rồi đổi hướng, chạy về hướng thượng nguồn. Bờ suối có chỗ là thềm đá, có chỗ cây cao mọc che kín bên trên, vách đá trơn trượt, Nhã Lan lúc chạy, lúc bò, đi đến trưa, thấy một hồ nước rộng. Nàng ngồi xuống một nhánh rễ cây cúi xuống uống hớp nước thì nghe bên trên có tiếng hỏi lú lo bằng ngôn ngữ Hán, giọng hơi già nua: “ngươi là ai? ngươi là ai?”.

Nhã Lan lấy làm kinh sợ, ngẩn đầu lên trên, chỉ thấy cây lá um tùm, không thấy người nào càng kinh sợ. Vội đứng lên bỏ chạy, tiếng nói từ trên không tiếp tục đuổi theo. Chung quanh hồ cây cối um tùm, như một cánh rừng nhỏ bao bọc bởi bờ đá cao, thẳng dốc, nhưng không còn quá cao như khúc trước. Khi Nhã Lan đến bờ đá, nhìn lại tiếng nói trên đầu là con két, vừa bay vừa lú lo, nàng buồn cười thì cũng trở nên tức giận, lấy một hòn đá ném ra và mắng: “Đồ quỷ quái”. Con két bay vụt lên, lập lại những tiếng mắng của nàng: “Đồ quỷ quái”, “đồ quỷ quái”..

Biết tiếng nói chỉ là từ một con két nhỏ, Nhã Lan không còn căng thẳng, và cảm nhận cái bụng đang rất đói của mình, nàng trở lại hồ nước bắt được hai con cá, thổi lửa nướng ăn. Nhã Lan ăn xong hai con cá thì con két trở lại, lần này nó lại kêu:

- Ngươi theo ta! Ngươi theo ta! .. gia gia ta muốn gặp ngươi.

Nhã Lan thấy con két nói rành sỏi, vừa ngạc nhiên, vừa buồn cười:

- Tiểu quỷ! Gia gia ngươi sao không bay ra đây gặt ta?

Con két không thể trả lời nàng, mà chỉ lập lại:

- Người theo ta.. gia gia ta muốn gặp người..

Nhã Lan nhìn gia gia con kết.. thì cũng phải là con kết.. Gặp một con kết làm gì? Nên lấy đá ném:

- Cút đi, ta đang cần nghỉ ngơi giây lát.

Ném hòn đá, Nhã Lan không có ý làm hại nó. Con kết đúng là đáng yêu, chỉ vì trong lúc tâm tình hoang mang, Nhã Lan chỉ muốn ăn no, rồi tìm cách trốn Trinh Vân, nên mới xua đuổi. Con kết bị ném đá bay đi một lúc rồi trở lại:

- Đùng sợ, gia gia ta bệnh sắp chết, muốn gặp người.

Ăn no và được nghỉ giây lát, Nhã Lan bình tĩnh nghĩ ngay gia gia con kết phải là một người nào đó, một người Tàu, mới dạy nó nói một số lời mình muốn nói mà thôi. Con kết thông minh nhưng những gì nó nói chưa hẳn nó đã hiểu nói gì, có hỏi gia gia mày là ai, nó cũng không thể trả lời được. Tò mò nàng đứng lên:

- Ta theo người.

Con kết luồn cây rừng bay chập choạng phía trước. Nhã Lan rảo gót theo sau. Ra đến gần bờ vực, gần một khe nước chảy róc rách, dưới hai tàng cây lớn, trong vực đá có một hang động nhỏ, và trong đó có một người ốm tong teo, râu tóc bạc phơ đang ngồi. Ông ta mặc áo dệt bằng sợi vỏ cây. Che phủ đôi chân. Mặt mày ông lão không nhìn rõ được vì râu tóc, nhưng nàng cũng thấy hai cặp mắt sáng như hai luồng điện đang nhìn mình. Trước mặt ông già, không hiểu thiện ác thế nào, Nhã Lan cũng cung kính:

- Đoàn Nhã Lan tham kiến tiền bối.

Ông già nghe nàng xưng tên, cặp mắt lộ vẻ oán độc, nhưng ông ta hỏi ngay:

- Người họ Đoàn, là người gì của Đoàn Hán Thiên?

Nhã Lan biết kẻ thù giết cha mẹ là họ Đoàn, cũng giòng dõi vua Đại Lý, nhưng không biết người cầm đầu là Đoàn Hán Thiên:

- Văn bối chưa từng nghe qua.

Ông già bất ngờ lẳng không chớp ra, lực đạo rất mạnh. Nhưng Nhã Lan đã có ý đề phòng, dùng mê tung bộ né tránh. Chụp huyệt, ông lão chống hai tay bắn mình ra khỏi động, thân thể bay là là bên trên, hai tay vừa điểm vừa chụp mau lẹ phi thường. Nhã Lan thấy võ công ông ta còn nguy hiểm hơn chị em Trinh Vân nhiều lần, vừa vung kiếm hộ thân, vừa dùng mê tung bộ tránh né và bỏ chạy. Ông lão đánh ra mấy chiêu, Nhã Lan bỏ chạy thì không đuổi theo, mà bay vào động trở lại. Nếu Nhã Lan có võ công cao, đứng lại ứng phó thì thấy ông ta không có hai chân. Ông lão đuổi Nhã Lan chạy, vào động ngồi ôm ngực ho sù sụ.

Nhã Lan len lách cây rừng mà chạy, nàng chạy theo bản năng thoát hiểm chứ không biết đi đâu trong cái thung lũng quá nhỏ này. Khi nghe phía sau không có người đuổi theo, thì phía trước có tiếng cười gằn:

- Người chạy đâu cho thoát!

Nhã Lan nhìn ra, thì Trinh Vân trong y phục nam trang ung dung đứng phía trước không xa. Ánh mắt Trinh Vân nhìn nàng vừa dịu ngọt, vừa miệt thị:

- Ta truy lùng người, người lại dám mò theo thả người của ta bắt. Hôm nay ta xem lá gan của người to đến đâu.

Biết không thể nào trốn tránh Trinh Vân, Nhã Lan thủ thế:

- Cây kiếm của người trong tay ta xem ra rất sắc bén.

Trinh Vân cười:

- Cây Ngân linh sắc bén, nhưng trong tay người cũng vô dụng với chủ nhân của nó.

Nhã Lan quyết liều chết. Mong kẻ thù cùng chết với mình, hét lên một tiếng, chiêu Vân long tại thiên của cần long kiếm pháp tức thì tung ra. Đoàn Hán Thiên cho người truy lùng Cần long bí kíp vì trong đó ngoài Cần long công và Cần long kiếm pháp có ẩn dấu một môn võ học thất truyền, chứ Cần long kiếm pháp thì lão cũng đã biết từ lúc học võ, Trinh Vân là người đã truyền kiếm pháp này cho nhiều cao thủ dưới trướng,

nắm rõ nó như bàn tay, nhất là Nhã Lan chỉ tập luyện mà chưa từng đấu với cao thủ thật sự nào, chưa có kinh nghiệm và xoay trở, biến chiêu nhanh chóng nên Trinh Vân tránh né dễ dàng. Để cho Nhã Lan đánh ra liên tiếp vài chục chiêu, bấy giờ nàng mới cười lớn:

- Tội nghiệp cho cây Ngân linh của ta! Cây kiếm của ta bị ngươi xử dụng thật là làm mất giá trị của nó. Ta lấy lại đây!

Nói xong, Trinh Vân xông vào vùng kiếm ảnh. Nhã Lan đang xử dụng nửa chừng chiêu Phong vân vũ vũ, một trong những chiêu kiếm trùng điệp của Cần Long kiếm pháp, kiếm quang như tỏa ra tứ bề, liền bị chỉ phong của Trinh vân bắn tới, trúng ngay thân kiếm, cảm thấy hổ khẩu tê chồn, thanh kiếm vụt khỏi tay, và bằng một thế cầm nã tuyệt diệu, cổ tay cầm kiếm của nàng bị Trinh Vân nắm chặt. Nhã Lan vung tay đánh ra, bàn tay này cũng bị Nhã Lan chớp lấy. Sau khi thúc chân khí kiếm chế huyết đạo Nhã Lan, Trinh Vân xô nàng ngã xuống đất. Và điểm thêm mấy huyết đạo nữa, làm Nhã Lan không thể cựa cựa. Chỉ có thể giương cặp mắt thù hận ra nhìn.

Trinh Vân giắt gói hành lý của nàng đổ tung ra, thấy chỉ có mấy bộ áo quần, một chiếc khăn rộng và ít vàng bạc, không có sách vở gì, thì ngồi xuống lục soát. Nàng sờ vài nơi trên người Nhã Lan thấy cũng không có gì, đứng lên, đe dọa:

- Chúng ta có một có một thuật điểm huyết gọi là Phong kinh phá huyết, làm khí huyết chạy ngược, ba trăm sáu mươi lăm huyết đạo trên người bị chân khí xung kích, cảm thấy như bị muôn ngàn mũi kim đang đâm vào người. Người bị điểm huyết sẽ đau khổ như vậy trong bảy ngày bảy đêm mới chết. Ta không phải là người hiếu sát. Nếu ngươi chỉ nơi dấu Cần long bí kiếp và Vân long kiếm. Ta hứa bảo toàn tính mạng của ngươi.

Nhã Lan cười khẩy:

- Ta không thể tiếc mạng sống của ta mà chịu nhục vì ngươi uy hiếp. Hơn nữa, tổ tiên từ ngày thành lập nước Đại Lý đời đời lấy nhân đức mà trị dân, lấy đạo nghĩa giao tiếp với giang hồ. Thế nhưng các người hôm nay nhân danh họ Đoàn để phục quốc mà hành động không khác gì đám tà ma, một bầy ác đạo, cả người trong tông tộc cũng ra tay sát hại, gà chó không tha. Ta không trả được thù nhà, chết đã có tội với cha mẹ. Thì không vì tiếc mạng sống để các người có bí kíp gây thêm bạo ngược, trở thành tội nhân của dòng họ, tổ tiên. Người muốn giết, muốn làm gì thì làm, đừng bao giờ mong ta nói nơi cất giữ bí kiếp vào bảo kiếm.

Trinh Vân cũng cười khẩy:

- Nói thì dễ, nhưng để ta xem cái gan của ngươi thể nào đã.

Nàng búng tay, nhưng chỉ kinh của nàng chưa chạm tới người Nhã Lan, thì mấy tiếng tăng tăng từ sau một gốc cây bắn ra. Tiếng tăng tăng vang ra từ ba viên đá nhỏ xé gió bắn tới nàng bằng một tốc độ rất nhanh. Bị tấn công bất ngờ Trinh Vân ngã người ra sau tránh né. Ba viên đá bay lướt qua người nàng, hơi gió nghe rất cả mặt. Ba viên đá đi qua, từ thể ngã hai chân trụ mặt đất, Trinh Vân búng lên, người lộn ra sau hơn trượng trụ bộ, chuẩn bị ứng chiến, và thấy một ông lão râu tóc che phủ mặt mày, mặc áo gai, ngồi bên gốc cây cách Nhã Lan đang nằm độ hơn trượng. Hai mắt ông ta như hai tia điện chăm chú nhìn nàng.

Biết ông lão võ công không phải tầm thường, Trinh Vân quát:

- Lão quái vật là ai lại xen vào việc của ta?

Ông lão ôm ngực ho mấy tiếng, không đáp lại câu hỏi của nàng mà lại lẩm bẩm:

- Thiên Hương! Giống Thiên Hương như đúc.

Và hỏi giọng xúc động:

- Ngươi là Trinh Vân phải không? Phải ngươi không?

Trinh Vân kinh ngạc:

- Ông là ai lại biết mẫu thân ta và hình như biết cả ta nữa?

- Mẫu thân ngươi còn mạnh khỏe không?

Ông lão hình như chưa khẳng định cặp mắt mình, lại lăm bắm:

- Người là Trinh Vân hay Tường Vân? Ồ! Người ăn mặc giả trai, nhưng người rất giống Thiên Hương. Người là Trinh Vân mới đúng. Nhất định phải là Trinh Vân.

Thấy ông lão giống như người quen biết cũ, Trinh Vân trở nên ôn tồn dè dặt:

- Lão tiên bối là ai? Chẳng hay có liên hệ gì..?

Ông lão nhắm đôi mắt, giọng xa xăm hồi tưởng:

- Lúc bé người chẳng những có khuôn mặt giống Bạch Thiên Hương, và chúng tỏ là cô gái biết thương người, thương cả con thỏ bị thương, con cheo nhỏ bị sa lưới. Vật đổi sao dời, mười mấy năm nay gặp lại, người đã hoàn toàn thay đổi. Sẵn sàng dùng cả thủ pháp phong kinh phá huyết. Xem ra người hấp thụ hết sự ác độc của hắc.

Trinh Vân giọng run lên:

- Tiên bối là ai?

Ông lão giọng nghèn nghẹn, đầy xúc động:

- Lúc các người còn nhỏ, từ lúc biết đi cho đến lên mười, Tường Vân lên tám, một vài ngày thì hai người đến ta, đòi ta đưa đi chơi. Hai vai ta mỗi bên một đứa, bảo ta dùng khinh công lên núi thả diều, bắt bướm, hái hoa... Mới đó mà bây giờ người đã là một nữ cao thủ trong giang hồ..

Rồi ông ta nhìn nàng:

- Ta là ai? Chắc người nhớ lúc người lên mười tuổi, trong ngày sinh nhật của người, ta tặng người một hạt minh châu, nhưng người không nhận mà đòi ta dạy môn khinh công Phi yến xuyên vân. Ta đã nhận lời, nhưng người đã không bao giờ học được môn công phu này của ta. Và từ đó hôm nay mới gặp lại người.

Trinh Vân đi lùi mấy bước, xúc động la lên:

- Là nhị thúc.. Chẳng lẽ người là nhị.. nhị thúc! Nghe nói người bị Đẳng tiên lão nhân sát hại. Chẳng lẽ ..

Ông lão thở dài, chua chát:

- Đẳng tiên lão nhân võ công thông huyền, có thể ta không phải là địch thủ, nhưng ta chưa từng có cơ duyên gặp mặt. Hơn mười mấy năm ta sống lê lết ở chỗ này là do gia gia người ban tặng.

Trinh Vân run lên:

- Sao lại có chuyện này? Nhị thúc có lầm lẫn hay không?

Ông lão cười chua chát:

- Lầm lẫn! Ta đã già, trong mình bị nội thương trị mãi không lành, nhưng không đến nỗi không biết mình đã bị ai đánh, bị ai cầm kiếm chặt cụt hai chân và sau đó ném ta xuống lòng vực thẳm.

Trinh Vân bước nhanh tới bên ông lão:

- Tại sao? tại sao.. điệt nhi càng nghe càng hồ đồ.. Gia gia và thúc thúc, lúc bấy giờ một người là bang chủ, một người là phó bang chủ Thiên long bang lại sao có cơ sự này? Tranh quyền đưa tới tàn sát lẫn nhau?

Ông lão thở dài:

- Người hãy về hỏi mẫu thân người biết lý do vì sao ta rời khỏi Thiên long bang, sẽ hiểu rõ vì sao mà gia gia người hạ thủ đoạn với ta.

Trinh Vân buồn bã:

- Sau khi thúc thúc vắng mặt ở tổng đàn, thì mẫu thân cũng từ trần. Điệt nhi và Tường Vân mồ côi mẹ cũng đã mười ba năm.

Ông lão lộ vẻ xúc động:

- Thì ra nàng đã chết! Chết trước ta mười mấy năm. Nàng chết như thế nào?

- Mẫu thân bị bệnh lạ mà từ trần.

Ông lão lại nhắm mắt thở dài, chua chát:

- Bị bệnh lạ từ trần! Hà! Bị bệnh lạ từ trần!

Rồi ông ta thở dài, xót xa:

- Mẫu thân ngươi là đệ tử Thiên thai môn, võ công đã cao mà còn tinh thông y lý. Lúc bấy giờ bà ta cũng chưa được bốn mươi! Ngươi có tin là mẫu thân ngươi có thể chết vì bệnh?

Trinh Vân thay đổi nét mặt:

- Thúc thúc nói vậy là ý gì?

Ông lão nảo nuốt thở dài, rồi từ từ kể trong giọng đau thương:

- Ta không hiểu ngươi muốn nghe hay không. Gặp ngươi cũng là cơ duyên, thôi để ta kể lại vài việc quá khứ cho ngươi nghe. Khi họ Đại Lý bị diệt, có hai vị hoàng tử bỏ nước ra đi là tam hoàng tử và ngũ hoàng tử. Tam hoàng tử chạy sang Đại Việt, còn ngũ hoàng tử thì lưu lạc giang hồ. Tam hoàng tử không biết võ công, chỉ tinh thông y đạo. Còn ngũ hoàng tử lại là người gần như học hết võ công của Đại lý, sau lại được Thái hự thượng nhân của Toàn Chân Giáo truyền thêm công phu võ học đạo gia mới thành lập Thiên thai môn. Ẩn cư trên Thê hà cốc trong dãy Kim Mã. Võ công của Thiên thai môn ngoài con cháu họ Đoàn, chỉ truyền cho những người có căn cơ rất tốt. Chưởng môn Thiên thai môn theo luật thừa kế, cha truyền con nối. Tuy đã mấy đời nhưng con cháu không nhiều vì Thiên thai chưởng môn thường phải tiết dục, học hết võ công mới lấy vợ, và cũng chỉ chọn được một người vợ mà thôi. Ta là chưởng môn đời thứ năm. Lúc ta gần ba mươi tuổi, mẫu thân ngươi mới được gia gia ta vâng du trở về đưa lên Thê hà cốc, bấy giờ nàng mới mười tuổi. Tuy ta lớn tuổi hơn mẫu thân ngươi quá nhiều, nhưng lúc mẫu thân ngươi lớn lên thì hai ta đều có tình thanh mai trúc mã. Đáng tiếc, ta là người không thể lấy vợ. Lúc còn nhỏ ta treo cây bị té và bị thương bộ phận đàn ông, trở thành người bất lực. Khi mẫu thân ngươi hiểu rõ sự đau khổ của ta, nàng không trách ta hững hờ và chúng ta đã coi nhau không khác gì anh em ruột thịt.

Khi Đại lý mất, nhà vua vẫn được quân Mông tôn trọng. Tuy không có quyền lực, nhưng vẫn có thể sống ung dung làm bậc đại phú thiên hạ trong thành Đại Lý. Dòng họ truyền tới đời gia gia ngươi, và lúc nhà Nguyên suy yếu, giang hồ quật khởi, ông ta có lòng muốn khôi phục lại cơ nghiệp, bán hết tài sản lên núi thành lập Thiên Long bang. Gia gia ngươi lúc nhỏ nghe nói có gặp kỳ duyên hân hữu trong núi Vô Lượng, trở nên một thân võ học ít người sánh kịp. Khi gia gia ngươi thành lập Thiên long bang, tìm đến Thê hà cốc đem công nghiệp tổ tiên thuyết phục ta giúp cho một tay. Bấy giờ Chu Nguyên Chương đã thống nhất Trung nguyên, ta thấy họ Đoàn rất khó làm nên đại sự, nhưng thấy phụ thân ngươi là người có lòng, nên đồng ý giúp và nhận làm phó bang chủ. Mẫu thân ngươi cũng theo về Tổng đàn Thiên long bang. Gần mười năm ở Thiên long bang, gia gia ngươi tận tâm chiếu cố đeo đuổi, cuối cùng nàng đã cảm động và sau đó các ngươi ra đời.

Sau khi sanh Tường Vân, mẫu thân ngươi mới biết không phải gia gia ngươi chỉ có bốn bà vợ đã mất trước khi lấy ông ta, mà ở bên ngoài ông ta có nhiều thê thiếp khác đều phong là vương phi. Ông ta hiện cùng Vương Tổ Thư, con gái út của giáo chủ Thần ma giáo Vương Như Huệ ân ái mặn nồng và họ có một người con gái. Mẹ ngươi bấy giờ cũng mới biết gia gia ngươi có biệt danh được giang hồ tặng cho là Tam si lão quái: Mê võ công, mê nữ sắc, và mê được gọi là Đoàn hoàng gia! Mẹ ngươi đã ghen tương, nhưng cuối cùng Vương Tổ Thư cũng được đem về Tổng đàn và thành lập Tây cung. Từ khi Vương Tổ Thư có mặt ở Thiên Long Bang, mẫu thân ngươi chỉ lo cho các ngươi, không muốn tham gia nhiều công việc trong bang nữa. Từ đó, cách hành xử của gia gia ngươi càng ngày đi xa chính nghĩa, bang chúng từ hành hiệp trượng nghĩa để thu phục nhân tâm dần dần hung ác, làm nhiều việc táng tận nhân tâm. Công việc trong bang do tên quân sư Ngọc phiến tú sĩ Lã Nhượng và Vương Tổ Thư quyết định. Gia gia ngươi dần dần bị tâm bốc và cung cách lần lần không khác gì ông vua có nước có ngôi thật sự. Thuộc hạ gặp qùy gối hô vạn tuế, đi đâu cũng được tiền hô hậu ủng nhưng chỉ thị cho thuộc hạ, ứng xử công việc lại cũng chỉ do Tổ Thư chấp chưởng, bà ta nói gì gia gia ngươi nghe theo đó. Khi ta nghe chi họ Đoàn ở Đại Việt bị giết tận. Ta rất tức giận, thẳng thắn chỉ trích, đòi rời bỏ Thiên long bang, gia gia ngươi và Tổ Thư nản nể, đổ cho thuộc hạ làm điều sai

trái. Sẽ tìm mọi cách bù trừ cho con cháu còn sống sót. Ta đã nguôi lòng. Nói đúng ra là ta không thể bỏ đi vì lo sợ mẹ con người bị Tổ Thư gia hại.

Ông lão lại thở ra một hơi dài, u oán:

- Bữa sinh nhật hôm đó của người, quà chúc mừng mang tới rất nhiều, nhưng ít người đến. Gia gia người cũng chỉ ghé lại xoa đầu người, tặng người con phượng hoàng bằng ngọc thạch Miến Điện rồi ra về. Lúc nữ tỳ dẫn người và Tường Vân đi ngủ, trong phòng khách Đông cung chỉ còn ta ở lại. Mẫu thân người đã đau khổ khóc lóc với ta, đòi ta đưa nàng và các người về Thê hà cốc. Ta không phải là người đàn ông có thể lấy mẫu thân người làm vợ, nhưng ta yêu nàng vô cùng. Ta hết lời khuyên nhủ, trình bày cho nàng biết nếu về Thê hà cốc, gia gia người sẽ không tha thứ tìm đến tầm thù, còn mang các người đang còn nhỏ ra giang hồ lang bạt đây đó chỉ làm cho người và Tường Vân sẽ chịu nhiều khổ sở. Lúc ta ra về, mẫu thân người bắt người ôm lấy ta, đòi ta ở lại. Cử chỉ bất thường. Ta bắt mạch biết nàng bị đầu độc bằng thứ dâm dược mẫn tính và bây giờ nó mới phát. Ta điểm huyết, bồng nàng vào phòng, rồi vội vàng về nhà chế thuốc giải. Ta không thể dùng quá nhiều công lực khi điểm huyết mẫu thân người, nên khi trở lại, huyết đạo nàng đã được tự giải và áo quần không còn kín đáo nữa. Nàng lại ôm kéo ta. Cảnh này đã lọt vào mắt gia gia người. Hà! Hắn đã có người thông báo cho từ trước, nhưng hắn bỏ đi, không có phản ứng nào cả. Ta đã khó nhọc suốt đêm để giải độc cho mẫu thân người đêm đó. Hai hôm sau, khi nàng hoàn toàn khôi phục, đến chỗ ta ở nói lên sự lo lắng bị hãm hại của mình, muốn chúng ta tìm cách thoát ly. Đoàn Hán Thiên lại xuất hiện, dĩ nhiên điều này làm cho ta và cả mẫu thân người đều bối rối. Nhưng Hán Thiên vẫn ngọt ngào, làm như không để ý đến sự hiện diện bất thường của mẫu thân người trong nhà ta. Sau khi vui vẻ chào hỏi rồi nói phải đích thân đến tìm ta là vì cần nhờ ta đi làm thế một công tác quan trọng. Đó là có ước hẹn với Đẳng tiên lão nhân núi Công Mẫu bên Đại Việt. Hán Thiên nói đang chuẩn bị lên đường thì chân khí bị xung động, không thể phò hẹn. Ta đi thay thế nếu hạ được Đẳng tiên lão nhân, buộc ông ta phải làm hộ pháp cho Thiên long bang thì quá tốt, ngược lại thì Hán Thiên còn cơ hội có thể thách thức Đẳng tiên lão nhân tỷ đấu lần nữa. Gia gia người cho biết cuộc ước hẹn chỉ còn ba ngày. Nếu ta có thể giúp được thì lên đường trong ngày mai. Hán Thiên ham hố võ công, luyện nhiều thứ công lực khác nhau, nên thường bị các luồng chân khí nổi lên xung kích, phải khó khăn để trấn áp là việc ta biết thường hay xảy ra. Hơn nữa, ta cũng muốn trốn tránh mẫu thân người một thời gian. Ta là người đàn ông đau khổ vô cùng. Ta yêu mẫu thân người, nhưng khi thấy nàng rất quyết liệt đòi ta đưa đi xa lánh Hán Thiên lại lo sợ có tội với Hán Thiên và cũng có lỗi với nàng. Một người đàn bà làm sao có thể sống hạnh phúc với một người không khác gì thái giám như ta? Ta không thể nào đem lại hạnh phúc cho nàng, mai sau chỉ làm cho nàng đau khổ hơn. Ta đã nhận lời Hán Thiên và sáng hôm đó, ra đi không từ già. Ta đi, nhưng như người mất hết hồn vía, không chọn đường sá, khi thì đứng thẩn thờ trên núi cao, khi thì dùng khinh công mà đi, trong lòng phân vân không hiểu có nên tìm gặp Đẳng tiên lão nhân không? Hay rời bỏ Thiên long bang? Ta có thể để mẹ con các người ở lại? Ta đau khổ không biết phải làm sao! Khi ta đi núi này, Hán Thiên xuất hiện, mặt đờng đờng sát khí:

- Ta không muốn có ngày hôm nay! Nhưng không thể để người sống trên đời! Ta không ngờ người là kẻ lòng lang dạ sói, gian dâm cùng Thiên Hương lâu nay mà ta không biết!

Và Hán Thiên cười chua chát:

- Nhị đệ ơi nhị đệ! Suốt đời ta chỉ ruồng bỏ đàn bà, chứ chưa một người đàn bà nào phụ lòng ta. Hà! Người và Thiên Hương hay lắm! âm mưu thật thâm độc! Đáng tiếc Trình Vân và Tường Vân đều là con gái, không phải con trai để sau này phục hưng Đại lý có thể thừa kế ngôi cửu ngũ của ta!

Ta tức giận quát:

- Đại ca nói vậy là ý gì? Đại ca cũng biết khi tiểu đệ ra giúp đại ca, Thiên Hương là sư muội của ta và ta coi nàng không khác em ruột của mình.

Hán Thiên cũng nổi giận:

- Ta đã chứng kiến cảnh người và nàng ôm nhau trong phòng, đỡ trở tời bại mà còn chối cãi! Hôm nay dù sao người cũng phải chết. Ta đã nghe đồn từ lâu người và Thiên Hương tư tình với nhau, Trình Vân và Tường Vân chưa hẳn là con ta. Ta không thể nào tin, vì tin người là chính nhân quân tử, người chẳng những là người cùng họ, con cháu vua Đại lý, mà là người nghĩa đệ duy nhất của ta. Hà, ta tin.. người nhưng ta cũng không thể không tin cặp mắt của ta. Ta không muốn chuyện xấu này thuộc hạ biết được nên..hôm

nay mới gặp người.

Biết Hán Thiên hiểu lầm ta từ tốn:

- Đêm ấy nàng bị đâm được mãn tính bộc phát. Tiểu đệ phải cứu chữa mà thôi.

Hán Thiên quát:

- Người cho ta là con nít lên ba! Thiên Hương tinh thông y lý, hiểu rành độc tính. Hơn nữa trong tổng đàn ai hạ độc nàng?

Ta chưa biết trả lời sao cho phải, Hán Thiên tung chưởng đánh tới. Ta không chống trả. Hai chưởng của Hán Thiên trúng cả vào người. Có lẽ thấy ta không đánh trả, một chút nhân tính nào đó phát sinh, hay thấy thái độ của ta sợ bị ta lừa, Hán Thiên thu bớt công lực vội nhảy ra sau phòng thủ. Nhờ đó ta chỉ bị nội thương trầm trọng. Khi ta ngã xuống đất, Hán Thiên mới tàn độc:

- Hôm nay ta phải phanh thây mi làm ba đoạn. Và con Thiên Hương, hai đứa con ngoại tình của các người cũng sẽ bị phân thây thành ba đoạn.

Hán Thiên đã vung kiếm chặt đứt đôi chân của ta. Ta biết mình sắp chết, nhưng sợ hấn làm hại mẹ con người nên lấy hết hơi sức còn lại hét:

- Tiểu đệ là người cố tật, không khác gì một thái giám từ ngày còn nhỏ. Không thể gần gũi và có con với ai. Đại ca muốn giết ta thì giết, nhưng Thiên Hương không có lỗi gì, và hai đứa nhỏ đều là con của đại ca. Đừng hồ đồ giết hại con mình.

Nghe ta la hét, sấn kiếm báu trong tay Hán Thiên đã vung lên khám xét. Khi nhìn thấy sự thật của thân thể ta, Hán Thiên tỏ ra hối hận, ngồi xuống nâng ta lên, điểm huyết cầm máu đôi chân ta, cho ta uống phục linh hoàn, và định trị thương cho ta, nhưng rồi lại đứng lên:

- Ta có lỗi với hiền đệ. Thật có lỗi. Nhưng việc đã thế này, làm sao giải thích với thuộc hạ và giang hồ? Thôi ta đã lỡ phụ hiền đệ, thì đành..phải phụ luôn vậy. Hiền đệ tha thứ cho đại ca này!

Ông lão cười hà hà, chua chát:

- Hán Thiên sau khi nói, thay vì đánh ta một chưởng, hay vung kiếm lấy đầu ta, lại cúi xuống nâng ta lên, dùng sức ném ta xuống vực này. May sao ta rớt lên một tàng cây rậm nên không chết, và sống lê lét ở đây cho tới bây giờ.

Trình Vân im lặng lắng nghe, sắc mặt càng lúc càng tái. Cuối cùng nàng khóc oà, nhào tới ôm ông lão:

- Thúc thúc.. Trình Vân và Tường Vân lúc nào cũng nhớ thúc thúc và mẫu thân. Vì muốn tìm Đăng tiên lão nhân trả thù mà không lúc nào không cố gắng học võ công. Không ngờ gặp thúc thúc ở đây và biết nhiều việc đau lòng như vậy.

Ông xoa đầu Trình Vân, rơi nước mắt:

- Các người còn sống và trở thành cao thủ hiếm có như thế này. Trước khi chết ta biết được cũng vui lòng lắm.

Ông lại hỏi:

- Mẫu thân người mất như thế nào?

Trình Vân ngồi lên, lau nước mắt:

- Khi thúc thúc ra đi mấy ngày, mẫu thân nghe nói bị bệnh đậu mùa, mọi người ở Đông cung phải dời đi để tránh bị lây. Mười ngày sau mẫu thân mất.

Ông lão nhắm mắt, từ đôi mắt giòng lệ tuông trào:

- Hán Thiên là gia gia người. Các người không thể trả thù, nhưng với những kẻ khác, dù ai đã làm cho mẫu thân người chết mờ ám. Người và Tường Vân trả thù cho nàng.

Trình Vân cũng sa lệ:

- Thù mẹ tất báo. Diệt nhi nhất định điều tra cái chết của mẫu thân.

Ông lão:

- Các người cẩn thận. Vương Tổ Thư và Lã Nhượng tinh tế và tàn độc khôn cùng. Hình như hai đứa tư thông với nhau. Gia gia người.. ta nghĩ là người chỉ sống trong mộng, khoan khoái với tung hô vạn tuế, thần công cái thế, vô địch thiên hạ.. Công việc là tìm và đánh bại những cao thủ danh chấn giang hồ để cảm thấy khoan khoái tự hào mà thôi. Những ngày sau này của gia gia người ta biết, không phải là một bang chủ còn biết lo cho tương lai của bang mình. Muốn phục quốc nhưng chẳng có kế hoạch gì phục quốc. Ông ta đứng ra chỉ là Tam si lão quái. Chỉ có vậy thôi, còn thực sự cai trị Thiên long bang, dẫn chúng làm bậy là Vương Tổ Thư.

Trinh Vân buồn bã thừa nhận:

- Thúc thúc vắng mặt rất lâu nhưng hiểu rõ hết mọi việc. Hai chị em tiểu nữ nhiều lúc bất bình, nhưng không dám nói với gia gia.

Nhã Lan nằm nghe ông lão và Trinh Vân, biết họ quen nhau, cố vận công giải huyết cho mình. Lúc này các huyết đạo đã thông, nàng len lén nhìn, rồi ren rén bò dậy, đứng lên. Nhã Lan chưa kịp bỏ chạy, thì ông lão nói:

- Con nhỏ kia! Còn định chạy đâu nữa? Chúng ta là người đồng tông. Ta đứng hàng thúc bá của người. Sao không tương kiến?

Không biết làm sao, Nhã Lan bước đến cúi đầu:

- Xin tham kiến ..tiền bối.

Ông lão:

- Ta họ Đoàn, tên Tú Phu. Trong dòng họ có lẽ hàng thúc bá của người.

Nhã Lan:

- Tham kiến Đoàn đại bá.

Trinh Vân không để ý tới Nhã Lan, nói với Đoàn Tú Phu:

- Diệt nhi muốn đưa thúc thúc rời khỏi chỗ này và tìm nơi an trí, phụng dưỡng thúc thúc.

Đoàn Tú Phu buồn bã lắc đầu:

- Người cứ coi như không có gặp ta ở đây, hoàn toàn chẳng biết gì hết, mới có thể điều tra về cái chết của mẫu thân người. Không hiểu căn nhà của ta còn không? Đồ vật có thay đổi không? Nếu căn nhà còn, người hãy cố nhớ lại chỗ ta nằm khi xưa. Cứ ấn viên đá trên đầu giường ba cái liên tiếp, dưới sàn sẽ mở ra một lỗ hổng, trong đó có Thiên thai bí kíp và chương môn lệnh bài. Chức vụ chương môn này ta giao cho người, đừng phụ lòng ta. Phải nhớ kỹ, ngoài phần y dược, yếu quyết nội công và võ công của Thiên thai môn phải đọc từ trái sang phải, cứ hai bỏ một. Ta từ nhỏ có khuyết tật, không lấy gì làm vui nên không cố gắng nhiều. Nếu ta đã luyện hoàn toàn công phu trong Thiên thai bí kíp, gia gia người cũng chưa thể là đối thủ. Sau khi mẫu thân người mất, gia gia người vẫn để cho hai người tiếp tục luyện nội công của Thiên thai môn do ta và mẫu thân người truyền thụ? Có lẽ linh cảm bất tường, nên khi người lên tám chúng ta đã bắt người phải học thuộc lòng toàn bộ nội công tâm pháp.

Trinh Vân:

- Gia gia không những không bảo thay đổi mà còn đích thân chỉ điểm, giảng giải cho hai chị em diệt nhi những chỗ khó hiểu. Khuyến khích cố gắng để an ủi linh hồn mẫu thân. Nhưng võ công của diệt nhi và Vân muội thì do các vị hộ pháp truyền dạy.

- Nếu vậy thì hay lắm. Sẽ không làm các người có trở ngại để luyện võ công Thiên thai môn. Thôi người có thể đi được rồi.

- Thúc thúc hình như bị bệnh nặng, tâm phế hao tổn, diệt nữ nghĩ thúc thúc ra ngoài mới có thể điều trị.

Đoàn Tú Phu:

- Ta biết bệnh của mình. Khi học Thiên thai bí kíp, người sẽ hiểu người Thiên thai môn tinh thông y lý hơn người.

Đoàn Tú Phu lại vui vẻ:

- Ta biết ta sắp gặp lại mẫu thân người.

Trinh Vân quỳ gối:

- Diệt nhi nhất định điều tra cái chết của mẫu thân, trả lại công đạo cho người. Và cũng sẽ không để Thiên thai môn bị mai một. Diệt nhi đi đây, vài hôm sẽ trở lại.

Tú Phu khích lệ:

- Ta biết người làm được. Người có cái tâm lương thiện của Thiên Hương nhưng cũng có cái tính cương quyết của Hán Thiên. Tường Vân có chút lãng mạn, nhưng thông minh cơ trí. Lúc nhỏ ta và mẫu thân người đã có lòng kỳ vọng các người sẽ làm rạng rỡ Thiên thai môn sau này. Ta gặp được người đúng là lòng trời.

Ông ta chỉ Nhã Lan:

- Cô bé kia, cũng là bà con tông tộc. Còn có hoàn cảnh đáng thương hơn các người gấp nhiều lần. Người không nên làm khó dễ cô ta nữa.

Trinh Vân:

- Vì mệnh lệnh phải làm không dám trái, nhưng trong lòng diệt nhi và Tường Vân cũng thật rất miễn cưỡng. Đã có lời dạy của thúc thúc đâu dám không vâng. Diệt nhi sẽ có cách ứng phó.

Nàng quay lại Nhã Lan:

- Ta mong tỷ tỷ tha thứ cho ta. Ta sẽ nói tỷ tỷ mất tích dưới vực sâu để không bị truy lùng nữa. Nếu ta không làm như vậy chị em ta có bị phạt tội, không làm công tác này người khác cũng sẽ thay thế. Còn vị tỷ tỷ kia.. ta không thể không tìm bắt. Ta cũng hiểu sự cầm giữ cô ta không làm cho Thiên long bang có thể lấy Đẳng tiên bí kíp. Nhưng nếu hai ta không làm như vậy, thì chúng ta không thể trở về tổng đàn được. Hai chị em ta tuy danh là con bang chủ, là công chúa Thiên long bang nhưng cũng không bảo đảm không bị mất mạng nếu công tác không hoàn thành.

Nhã Lan đã nghe qua hoàn cảnh Trinh Vân, nên thông cảm:

- Cảm ơn tỷ tỷ có lòng che chở. Thu Hà tỷ tỷ.. là.. là phụ nhân của nghĩa đệ ta.. mong tỷ tỷ không hành hạ nàng.

- Tỷ tỷ đã thấy chúng ta có hành hạ gì nàng bao giờ! Ta phải tìm bắt nàng cho bằng được, nhưng khi gã.. gã tới Diền Trì phó ước, ta cũng sẽ âm thầm tìm cách giúp đỡ. Tỷ tỷ có gặp bảo với gã như vậy.

- Tiểu muội ghi nhớ.

- Ta không thể mang thanh Ngân linh kiếm ra ngoài mà không làm lộ hành tung tỷ tỷ được. Ta tặng nó cho tỷ tỷ.

- Nếu tỷ tỷ đã có lòng che chở, tiểu muội giữ dùm cho tỷ tỷ một thời gian.

- Được! Chúng ta cứ như vậy.

Đoàn Tú Phu vui vẻ:

- Sau này các người cũng phải chiếu cố giúp đỡ nhau. Thiên thai môn có ba đứa người sẽ làm ta vô cùng hân diện.

Trinh Vân:

- Ô! thì ra thúc thúc đã có ý. Sư muội! nàng chiếu cố cho sư phụ. Sau này chúng ta gặp lại.

Trình Vân lạy Tú Phu ba lạy, lẳng không đi ngay. Nhã Lan nhìn Tú Phu nghi ngại:

- Đại bá bá.. người..

Tú Phu:

- Thiên thai môn là môn phái duy nhất trong thiên hạ hiện nay có thể ban tặng công lực của mình cho người khác. Ta không còn sống bao lâu nữa, từ nhiều năm cầu mong gặp ai sẽ truyền tặng công lực của ta cho người ấy để giúp ta hoàn thành tâm nguyện chiếu cố cho mẹ con Bạch Thiên Hương. Người đã có duyên đến đây, hãy giúp ta và ta cũng có thể giúp người có bản lãnh hơn. Đưa tay của người cho ta xem thử.

Nhã Lan ngoan ngoãn đưa tay cho Tú Phu. Ông ta nắm tay giấy lát, hiền từ:

- Người rất khổ tâm luyện tập nên mới có công lực Càn long công đến độ này. Người đang luyện công phu âm nhu của đạo gia để mong ngăn chặn khí dương cương làm thay đổi nữ tánh. Nhưng điều này sẽ làm cho công lực của người nhiều năm không tiến bộ được. Công phu luyện khí của Thiên thai phái là công phu đặc biệt. Không thể có luồng chân khí nào khác trong người. Ta phế bỏ võ công của người trước khi tiếp nhận công lực của ta người có bằng lòng không? Từ khi ta bị nội thương, công lực mất đi mấy phần, người cũng chỉ thừa hưởng hơn nửa phần công lực này của ta, nhưng người muốn có công lực này cũng phải ba mươi năm rèn luyện.

Nhã Lan vừa lo lắng, nhưng cũng vừa cảm kích:

- Vãn bối.. chỉ sợ.. không thể vô công mà thọ hưởng.

Tú Phu:

- Ta biết mình sắp chết. Mang công lực xuống tuổi vàng cũng chẳng ích chi. Ta không thể đích thân chỉ điểm võ công cho người, nhưng ta có ghi chép công phu Thiên thai môn trên mấy chục miếng vỏ cây để trong động. Người theo đó mà luyện tập. Khi chị em Trình Vân trở lại cũng bảo chúng ghi nhớ, đề phòng trường hợp bí kíp chính tông không tìm được.

Nghĩ lại lời những lời đối đáp của Tú Phu và Trình Vân, Nhã Lan quyết định chủ ý, qùy gối:

- Đệ tử Đoàn Nhã Lan tham kiến sư phụ.

Để Nhã Lan lạy ba lạy, Tú Phu vui vẻ cười lớn:

- Hay lắm! hay lắm! Tổ tiên họ Đoàn còn thương ta, hôm nay ra đi ta đã có ba đứa đệ tử đều con cháu họ Đoàn và đều là kỳ nữ. Người hãy ngồi xuống theo thể toạ công cho ta. Không được có ý chí phản kháng.

Nhã Lan vâng lời, Đoàn Tú Phu người đang ngồi tà tà bay lên cao hơn thước, quay tròn chung Nhã Lan, đánh điểm liên tiếp lên người nàng. Nhã Lan cảm thấy đau đớn, nhưng cứ rón chịu không dám vận công phản kháng. Sau khi quay quanh người Nhã Lan, mấy vòng, cả người Đoàn Tú Phu quay ngược lên. Hai chân lơ lửng trên trời, đầu đặt lên đầu Nhã Lan, hai tay khuỳnh ra chống xuống vai nàng. Nhã Lan nghe chân khí nhẹ nhàng liên tục truyền qua huyết bách hội xuống thân thể, dẫn qua kinh mạch của mình. Sau đó, Đoàn Tú Phu lại xoay quanh người nàng đánh điểm, rồi chúc ngược đầu trút ra chân khí. Mấy lần như vậy, Nhã Lan nghe thân thể dần dần dễ chịu và sau đó cảm thấy vô cùng khoan khoái. Sau lần thứ bảy, khi nàng nghe đầu Tú Phu rời khỏi đầu mình, ông ta cười lớn mấy tiếng vui vẻ mãn nguyện, và thều thào:

- Thiên Hương ta đến với nàng đây! Từ đây chúng ta không còn đau khổ nữa!

Nhã Lan chờ đợi giây lâu không thấy Tú Phu làm gì nữa, nàng mở mắt ra nhìn thấy ông ta nằm dài trên mặt đất và nhắm mắt. Nhã Lan nhồm dậy, trong lúc vội vàng người bỗng bay lên cao, phải hoảng hốt trụ bộ lại. Sau khi đến bên Tú Phu kêu mấy tiếng đại bá, sư phụ.. không nghe Đoàn Tú Phu mở miệng, nàng lấy tay sờ mũi biết đã tắt thở. Nhã Lan xúc động, ôm lấy ông, giọng lệ bắt chợt lăn dài theo má.

19. Chương 19: Tam Nữ Đồng Hành

Mãi cả giờ sau Nhã lan mới có thể dần cảm xúc, mang thân xác Đoàn Tú Phu về hốc đá. Khi đặt ông xuống nền đá, nhìn thi thể hai chân bị chặt cụt, chiếc áo khoát bên ngoài được đan thô thiển bằng sợi vỏ cây không

đủ che kín da thịt, tóc tai râu ria dơ bẩn che kín mặt mày, Nhã Lan càng thấy thương cảm cho sự phụ của mình. Lúc này trời đã sắp tối, nàng vào rừng cây quơ một số cây khô mang về đốt lửa, qua ánh sáng của đồng lửa nàng xé liền mấy chiếc áo của mình mang theo, ráp nối và may một chiếc áo choàng. Nàng cặm cùi suốt đêm mới hoàn tất chiếc áo cho Đoàn Tú Phu. Thức suốt đêm, nhưng được hưởng công lực của Tú Phu, Nhã Lan không cảm thấy có chút mệt nhọc nào. Có cây Ngân linh kiếm sắc bén của Trinh Vân tặng, cả ngày hôm sau, nàng đón một thân cây to, dặt chéo bốn cạnh ngay thẳng rồi khoét một tử cung. Cây ngân linh sắc bén, nhưng cũng chỉ là một cây kiếm, không phải là dụng cụ thổ mộc nên nàng làm suốt ngày mới xong cái hòm cho Tú Phu. Dĩ nhiên là cái hòm rất vụng về. Bấy giờ nàng mới thấy đói và mệt. Đêm đó, sau khi ăn vài con cá nướng, nàng ngồi dựa chiếc hòm mới đểo, ngủ một giấc cho tới sáng.

Là người lẫn lộn giang hồ, nhưng vẫn là một cô gái, chưa bao giờ biết tắm liệm người chết. Khi sờ vào thân thể lạnh cứng của Tú Phu, Nhã Lan có hơi run sợ, nhưng lòng thương kính dành cho Tú Phu đã xua tan nỗi sợ sệt của nàng. Nhã Lan dùng khăn của thấm nước lau rửa thi thể, mặc áo, cạo râu và quần tóc cho ông. Bấy giờ, nàng mới thấy Đoàn Tú Phu khi còn sống phải là một cụ già quắc thước, tướng mạo phương phi. Bồng thi thể đặt vào hòm, nàng mới biết mình chưa có miếng ván làm nắp đậy. Chỉ có cây kiếm, nàng mới thấy làm một miếng ván đậy nắp hòm còn khó hơn cái hòm mà mình vừa làm. Làm chiếc hòm, từ khúc cây to lớn nàng phải dặt từng miếng làm cho tư vuông, số lượng gỗ phải dặt bỏ không nhiều, nhưng làm một miếng ván từ một khúc cây to dày mấy thước còn lại bằng vài lóng tay, sẽ phải tốn rất nhiều công phu. Công lực của nàng chưa thể xả khúc cây bằng cây kiếm mỏng, dù là bảo kiếm. Thấy khó khăn, nhưng không thể không làm. Nhã Lan lại cặm cùi làm việc.

Nàng chỉ làm trong giây lát, thì Trinh Vân trở về. Trinh Vân mang theo một bọc lớn, ngoài áo quần còn có được liệu, thức ăn và rượu. Trinh Vân những tưởng nàng trở để dâng lên lòng hiếu kính của mình với Tú Phu. Người không phải cha nhưng thương yêu nàng và Tường Vân không khác gì con ruột. Khi trở lại thấy Tú Phu đã ra người thiên cổ, Trinh Vân không dằn nỗi xót xa, ôm chiếc hòm khóc ngất, Nhã Lan thấy nàng than khóc xót thương như vậy, lại động lòng, nước mắt lại lã chã tuông rơi.

Khi vơi được giọt lệ, Trinh Vân hỏi đến cái chết của Tú Phu, Nhã Lan nhất nhất thuật lại. Khi già từ Tú Phu, Trinh Vân biết ông quyết định nhận Nhã Lan làm đồ đệ, chỉ không ngờ ông tặng công lực của ông cho Nhã Lan để phải chết nhanh như vậy. Nhưng rồi nàng hiểu, Tú Phu không còn muốn kéo dài kiếp sống đau khổ nhiều hơn nữa, và càng cảm động khi biết ông khi chết vẫn dặn dò Nhã Lan giúp đỡ mình trả thù cho mẹ.

Đêm đó, bên thi thể Tú Phu, Trinh Vân và Nhã Lan đốt lửa chuyện trò, Trinh Vân cho biết, Tường Vân cũng rất thương kính Tú Phu, nhưng khi mẹ nàng mất Tường Vân còn quá nhỏ, từ lâu lại rất kính trọng phụ thân, nên có thể không tin tưởng những gì Tú Phu nói, và nàng quyết định dấu kín việc này. Trinh Vân cũng biết Nhã Lan có thù bất cộng đái thiên với phụ thân mình, nàng trình bày hoàn cảnh trong nhiều năm qua, công việc Thiên Long Bang đều do mẹ ghẻ của mình quyết định, mong sau này Nhã Lan không giết Hán Thiên để tình chị em không sút mẻ. Đã từng nghe Tú Phu nói điều này, nên Nhã Lan khẳng khái:

- Vì thù song thân tiểu muội không thể không trả. Nhưng oan có đầu, nợ có chủ. Nếu biết rõ lão bá không hề hay biết việc này, thì tiểu muội cũng không thể kết tội lão bá được.

Sáng hôm sau, Trinh Vân lấy áo quần mới mua mặc cho Tú Phu, nhưng chiếc áo choàng Nhã Lan may rất khéo, và Trinh Vân cũng biết nàng tốn rất nhiều công phu mới may được nó, nên vẫn mặc cho ông ta. Có Trinh Vân trở lại, thi thể Tú Phu ngoài ăn mặc tươm tất còn có quần áo sắp xếp thêm vào áo quan. Miếng ván đậy, Nhã Lan nghĩ sẽ tốn cả ngày để có thể thực hiện, thì Trinh Vân với cây kiếm trong tay, chỉ trong giây lát nàng đã có thể chẻ đôi khúc gỗ và làm được tấm ván đậy. Nhã Lan hết lời tán dương, Trinh Vân thành thật:

- Công lực sư muội hiện cũng không thua gì ta, chỉ vì nội lực sư muội hiện nay là công lực của sư phụ truyền lại, sư muội chưa biết vận dụng nội lực này vào kiếm pháp nên công việc có phần khó khăn mà thôi. Sau khi sư muội luyện thuần thực nội công, cách vận khí lực và võ học của Thiên Thai môn, trên giang hồ tưởng cũng không có mấy người trong lứa tuổi chúng ta hơn được hiền muội.

Ngày hôm ấy, Nhã Lan và Trinh Vân chôn cất Tú Phu. Sau khi chôn cất, Nhã Lan về động lấy mấy chục miếng vỏ cây Tú Phu dùng chỉ lực ghi chép võ công để cùng Trinh Vân nghiên cứu. Ngoài môn khinh công Phi yển xuyên vân, Trinh Vân cho biết kiếm pháp và nội công của nàng tập từ nhỏ là võ công của Thiên

Thai môn, và căn nhà mà Tú Phu ở trước kia vẫn còn bảo quản như cũ, nên toàn bộ bí cấp của Thiên Thai môn sẽ không mất mát được. Trình Vân ở lại với Nhã Lan ba ngày, một mặt muốn ở bên mộ Tú Phu tỏ lòng hiếu kính, một mặt giúp Nhã Lan lãnh hội võ công của Thiên Thai môn. Thiên thai kiếm pháp cũng tương tự như Càn long kiếm pháp về chiêu thức, nhưng được bồi bổ cho thích hợp với nội lực nhu kinh. Khi Trình Vân ra đi, căn dặn Nhã Lan là nàng vẫn là người mà Thiên Long Bang ráo riết truy tầm. Nếu gặp nhau bên ngoài nàng cũng không thể ra mặt che chở. Cao thủ Thiên Long Bang rất nhiều, kỹ luật sắt thép, đối diện với kẻ thù có thể chết mà không thể rút lui hay nhân nhượng vì thế Nhã Lan phải vô cùng cẩn thận. Với lời căn dặn của Trình Vân, sau khi nàng ra đi, Nhã Lan tiếp tục ở trong lòng vực, che một cái chòi trên ngã ba một thân cây cổ thụ làm chỗ che mưa nắng, miệt mài luyện tập võ công. Nàng cảm thấy mình ngày càng tiến bộ. Không ngờ khi gặp chị em Hồng Lan nàng vẫn không thể chiến thắng. Bị thua, Nhã Lan rất thất vọng, nhưng sau đó nàng cũng tự hiểu, nếu hai chị em Hồng Lan không phải hai người đấu một thì nàng không thể thua họ. Nhìn chị em Hồng Lan bỏ đi, Nhã Lan thấy mình tiếp tục ở lại trong lòng vực không còn ích lợi gì nữa, và nếu lên đường tìm Thiên Long Bang trả thù, không gì hơn là đi với chị em Hồng Lan rồi tùy cơ ứng biến.

Đuổi kịp chị em Hồng Lan, Nhã Lan kêu gọi:

- Mong hai vị tỷ tỷ dừng chân giây lát.

Chị em Hồng Lan đứng lại. Nhã Lan tiến tới thì lễ rồi nói:

- Biết rằng hai vị tỷ tỷ đi tìm bọn Đoàn thị cứu người, Nhã Lan biết công lực của mình chưa thể đối đầu với Thiên long bang, nhưng cũng rất muốn dò thám hư thực bọn chúng. Tiểu muội nghĩ con tin bị cầm giữ mà hai tỷ tỷ muốn cứu ra phải là người Đại Việt chúng ta nên mong hai tỷ tỷ chấp nhận cho tiểu muội đi cùng để chúng ta có thể tương trợ lẫn nhau.

Hồng Lan đã có lòng thăm phục võ công Nhã Lan. Thấy có một tay trợ thủ như nàng cũng rất lợi ích nên không từ chối nữa:

- Có một tay võ công như Nhã Lan cô nương đi cùng sẽ giúp chúng ta rất nhiều. Chỉ sợ làm phiền cô nương mà thôi.

Nhã Lan vui mừng:

- Nhị vị tỷ tỷ xinh đẹp vô cùng lại có võ công trác tuyệt được đi theo hai vị là hân hạnh cho Nhã Lan rất nhiều. Chẳng hay có thể cho tiểu muội biết phương danh để tiện xưng hô?

Hồng Lan:

- Ta là Vi Hồng Lan còn nhị muội tên là Vi Tử Lan.

- Ô! Chúng ta đều cùng tên Lan. Có lẽ hai vị lớn hơn Nhã Lan này một hai tuổi. Mong xem Nhã Lan như em và chỉ bảo cho. Hồng tỷ tỷ! Chẳng hay hai người định đi đâu để cứu người?

Hồng Lan thành thật:

- Chúng ta nghe Nhân đệ có hẹn ước ở Điện Trì nên quyết định đến đó để lần ra manh mối.

Nghe Hồng Lan nói đến chữ Nhân đệ rồi Điện Trì, Nhã Lan phân vân không hiểu tại sao có sự trùng hợp như vậy. Trình Vân đã để thư hẹn ước với Tích Nhân ở Điện Trì. Chẳng lẽ hai cô gái này quen với Tích Nhân? Nàng buột miệng:

- Nhân đệ của hai tỷ tỷ có phải là Lê Tích Nhân?

Hồng Lan và Tử Lan cùng ngạc nhiên. Tử Lan hỏi ngay:

- Cô nương quen biết Nhân đệ?

Nhã Lan không hiểu hai cô gái trước mặt có liên hệ gì với Tích Nhân nên thăm dò:

- Nếu Nhân đệ của hai tỷ tỷ là Lê Tích Nhân, cháu ngoại của Đẳng tiên lão nhân gia, thì năm sáu năm trước gã có ở nhà tiểu muội một thời gian. Chúng tôi coi nhau như chị em. Nhưng lâu lắm rồi chưa gặp lại. Ba

tháng trước tiểu muội có cứu một nữ nhân tên là Hoàng Thu Hà trong tay bọn Đoàn thị, và Thu Hà tỷ tỷ nói có tình tri kỷ với Tích Nhân. Không hiểu có phải vậy không?

Tử Lan kêu lên:

- Người chúng ta muốn đi cứu là Hoàng Thu Hà.

Nhã Lan cũng không dấu ngạc nhiên:

- Hai tỷ là người thân của Thu Hà tỷ tỷ?

Hồng Lan thở dài:

- Chúng ta chưa biết Hoàng Thu Hà, nhưng nàng là người mà Nhân đệ định đi Điền Trì giải cứu. Nhân đệ mất tích, không biết lành dữ thế nào nên chúng ta muốn giúp chàng hoàn thành tâm nguyện này.

Nhã Lan:

- Thì ra hai vị tỷ tỷ là..tri kỷ của Nhân đệ. Như vậy chúng ta không khác gì người ..một nhà.

Và nàng tỏ ra lo lắng:

- Nhân đệ một thân võ học.. sao lại có chuyện mất tích được?

Biết Nhã Lan quen biết Tích Nhân từ năm sáu năm trước, Hồng Lan không chút nghi ngờ hai người có tình ý, mà trong lòng nghĩ người quen thân của Tích Nhân thì cũng là người thân quen của mình nên thở dài, thuật lại việc Tích Nhân đuổi theo quái nhân rồi không trở về nữa thế nào cho Nhã Lan nghe. Nhã Lan nghe câu chuyện trong lòng cũng lo sợ cho Tích Nhân, nhưng rồi an ủi:

- Nhân đệ lúc nhỏ bị chứng thất âm tuyệt mạch tưởng chết từ lâu, nhưng sau này gặp nhiều kỳ duyên hãn thế và có công phu võ học rất cao. Tưởng trong võ lâm Đại Việt chúng ta khó có đối thủ. Gã không trở về, hẳn là gặp khó khăn nào đó, nhưng tiểu muội tin tưởng gã không thể nào bị quái nhân kia hạ sát. Mạng số của gã rất lớn.

Hồng Lan nghe Nhã Lan nói đến mạng số của Tích Nhân, nhớ lại những câu thơ sấm của Nhất Ẩn, trong lòng chợt cảm thấy nhẹ nhàng như trút gánh nặng ngàn cân. Nàng bước lại nắm tay Nhã Lan:

- Hiền muội nói đúng. Ta hồ đồ quên mất, nếu Nhân đệ vẫn sống thì Nhất Ẩn Lý đại bá và hai vị sư phụ chúng ta đã không đặt nhiều kỳ vọng vào chàng như thế. Cảm ơn hiền muội nhắc nhở ta.

Và nàng quay lại nói với Tử Lan giọng đầy vui tươi:

- Nhị muội! Chị em chúng ta không đến nỗi chết sớm đâu. Lý đại bá thông suốt huyền cơ. Nếu chúng ta vẫn mạng thì người đã chẳng nói chàng và hai ta sẽ xông pha phương Bắc, đem bình yên cho phương Nam. Nhớ lời Lý đại bá.. ta không còn lo gì nữa.

Tử Lan cũng nở nụ cười tươi như hoa:

- Tỷ tỷ nhắc đến Lý đại bá và sư phụ tiểu muội cũng đã cảm thấy lạc quan về tương lai.

Nhã Lan không biết Nhất Ẩn là ai. Hai vị sư phụ của Hồng Lan và Tử Lan là ai, nhưng thấy hai nàng từ vẻ buồn bã lạnh nhạt trở nên vui vẻ và vui vẻ với mình cũng tự nhiên cảm thấy vui:

- Nếu người hai tỷ tỷ muốn cứu là Hoàng Thu Hà tỷ tỷ, thì chúng ta không cần phải đi Điền Trì. Tiểu muội đã giải thoát Thu Hà tỷ tỷ, nhưng vì võ công thua kém bọn Đoàn thị Thiên Long bang nên phải bỏ chạy thoát thân. Lúc bấy giờ mỗi người chạy một hướng. Thiên long bang tai mắt miền biên giới đông đặc. Thu Hà tỷ tỷ võ công lại rất tầm thường chỉ sợ bị bắt lại. Trước hết chúng ta phải dò xem nàng có bị bắt lại hay không trước đã. Người bắt Thu Hà tỷ tỷ và đòi chuộc bằng Đăng tiên bí kíp biết mặt Tích Nhân hiền đệ và hẹn ước là hẹn ước với Nhân đệ, cho nên chúng ta có tới đó cũng có thể chỉ hoài công.

Tử Lan:

- Xem ra chúng ta gặp cô nương cũng là sự may mắn. Chẳng hay cô nương nghĩ chúng ta cần phải làm gì bây giờ?

Nhã Lan nhanh nhẹn:

- Tìm ra tổng đàn bọn chúng và dò thám hư thực. Tổng đàn bọn chúng tiểu muội không biết đích xác nơi nào, nhưng có lẽ ở trong vùng Đại Thiều Sơn và sông Lan Thương. Muốn dò thám căn cứ của chúng, chúng ta phải cải trang che dấu hành tung cho khéo nếu không thì dễ bị chúng phát giác.

Hồng Lan thành thật:

- Chị em ta mới gặp Nhân đệ và mới ra khỏi núi, kinh nghiệm giang hồ gần như không có gì. Cô nương hẳn đã lặn lội nhiều, chị em chúng ta sẵn sàng nghe theo lời chỉ bảo.

Nhã Lan:

- Tiểu muội đâu dám như thế.

Và nàng nhìn hai chị em Hồng Lan giây lát như có chút đắn đo, rồi nói:

- Tiểu muội bị hai tỷ tỷ đánh bại trong lòng cũng chẳng thể nói là vui. Tiểu muội thấy hai tỷ tỷ tuy xinh đẹp trên đời hiếm có, nhưng cũng rất lạnh lùng. Tuy nhiên không hiểu sao trong lòng lại cảm thấy tin tưởng và lại có hảo cảm..chẳng hay chúng ta có thể kết nghĩa tỷ muội?

Tin tưởng mình không đến nỗi yếu mệnh vì tình long độc trong lòng đang vui. Biết Nhã Lan có quen Tích Nhân, Hồng Lan sốt sắng:

- Chị em chúng ta sẽ rất vui có người hiền muội xinh đẹp võ công phi phàm như Nhã Lan hiền muội. Nhưng...

Nàng thở dài..rồi mới tiếp lời:

- Trước đây chúng ta có bốn chị em, tình như ruột thịt. Bốn nhưng không khác gì một. Thanh Lan và Hắc Lan không may bị tình long làm hại trong lòng chúng ta lúc nào cũng xót xa. Hiền muội cũng có tên Lan, kết nghĩa chị em với hai ta không gì quý bằng. Nhưng chúng ta có kết nghĩa thì gọi nhau bằng tên, hiền muội gọi chúng ta là Hồng Lan tỷ tỷ, Tử Lan tỷ tỷ và chúng ta gọi hiền muội là Nhã Lan hiền muội mà không gọi nhau là đại tỷ, nhị tỷ, tam muội như bình thường. Có được không?

Nhã Lan vui sướng:

- Chúng ta là nữ nhi nhưng là hạng múa kiếm đánh quyền một lời đã nói cũng “tứ mã nan truy” đâu khác nam nhi. Tình nghĩa từ từ hiểu nhau, thương mến nhau thì mới sâu đậm, xưng hô cho đúng mà tình nghĩa lơ là thì cũng chẳng ra chi. Tiểu muội thấy chúng ta bắt tay nhau hứa hẹn là đủ. Không cần phải nhang đèn kết bái như thủ tục thông thường.

Hồng Lan cả cười:

- Chị em chúng ta cũng nhiễm tính sư phụ không ưa thủ tục thông thường. Hiền muội cũng không khác chúng ta chút nào. Một lời đã nói từ nay chúng ta là chị em. Nào Tử Lan! Ba chúng ta cùng vỗ tay nhau ước tình tỷ muội.

Ba người vỗ tay nhau minh ước. Nhã Lan sung sướng nắm tay Hồng Lan, Tử Lan:

- Tiểu muội từ nhỏ cha mẹ bị kẻ thù hãm hại, trốn tránh khắp nơi cô độc một thân. Hôm nay trở đi có hai tỷ tỷ chiếu cố cho không gì vui bằng. Trời cũng đã về chiều chúng ta tìm bờ suối nào đó nghỉ qua đêm, tiểu muội làm cơm cho hai tỷ tỷ.

Nàng vỗ bụng:

- Đánh nhau với hai tỷ tỷ suốt ngày rồi mang đồ chạy theo. Bây giờ tiểu muội thật đói.

Tử Lan cười:

- Hiền muội nói vậy thì thành ra chiếu cố cho chúng ta mà không phải chúng ta chiếu cố hiền muội. Ta rất dở nấu nướng nhưng chiều nay để ta làm cơm chiều cho hiền muội thưởng thức.

Nàng chỉ tay qua bờ núi bên kia:

- Có căn nhà thấp thoáng trong rừng cây. Nhưng chiều xuống vẫn không có khói. Có thể là nhà hoang. Chúng ta qua đó xem có thể ở qua đêm được không?

Tử Lan không chờ hai người đồng ý phóng người đi. Hồng Lan đưa mắt cho Nhã Lan rồi phóng theo. Đến nơi họ thấy dựa bờ suối dưới tàng lá cây rừng có ba căn nhà sàn cao ráo, con đường mòn dọc theo bờ suối cỏ mọc len lỏi, chung quanh lá khô rải đầy hình như nhiều ngày không người lai vãng. Cả ba chia nhau vào ba căn nhà thám thính. Hồng Lan vào căn giữa, thấy có khách sảnh và một dãy phòng chạy dài theo căn nhà. Mỗi căn, bên trong ngoài một tấm ván gỗ kê cao rộng mấy thước, dưới chân ván có chiếc tủ không cửa, bên trong đựng vài chiếc chiếu. Không có gì khác. Tử Lan vào căn phòng kế, thấy trống trơn từ trước ra sau. Không có gì ngoài trong góc có một đồng chiếu. Cả hai quan sát xong bước ra, nghe Nhã Lan kêu:

- Ở đây có nồi niêu, chén bát, dự trữ rất nhiều gạo muối. Có cả thịt khô, cá khô, khoai củ và rượu.

Hồng Lan và Tử Lan phóng qua xem xét, thấy trong phòng có nhiều bàn ghế, có thể ngồi hai ba chục người. Trong một góc có cái bếp đất lớn, bên cạnh có đồng củi chẻ sẵn sắp ngay ngắn. Góc bên kia là chiếc sạp dài hai tầng gác và để dụng cụ nấu ăn bằng đồng hay sành có cái rất to, chén bát, dao, thớt, nhiều hủ sành rộng miệng cái lớn, cái nhỏ Nhã Lan đã mở nắp cho thấy đựng đầy gạo, nếp, muối, thịt khô, cá kho, tôm khô. Có nhiều thố nhỏ đựng đồ gia vị, mật ong và mỡ heo. Ngoài ra còn nhiều chiếc gùi, bao gai đựng khoai khoai sơn, khoai môn, măng khô, nấm khô và có những chum to còn gần đầy hàn, nhìn biết ngay là rượu. Tử Lan nói:

- Cửa ai mặc họ. Nhất định không phải lương dân vì đây là giữa vùng núi non ít người lai vãng. Sẵn nồi niêu, đồ khô, chúng ta không cần tìm thịt rừng. Ta đi lo làm cơm, còn tỷ tỷ và Lan muối qua căn nhà giữa lau bụi để chúng ta ngủ cho thoải mái.

Nhã Lan không đồng ý:

- Tiểu muội là em út phải có bốn phận này. Hơn nữa lúc nhỏ tiểu muội đã làm công cho một quán ăn nổi tiếng ở Thăng Long là quán Tư Bụng. Chắc rành bếp núc hơn hai tỷ tỷ.

Nàng cười:

- Tiểu muội còn định sau này sẽ mở tửu lầu kinh doanh kiếm tiền. Việc nấu nướng cứ giao tiểu muội là bảo đảm. Nếu hai tỷ tỷ chê thì.. sau này sẽ tính.

Hồng Lan:

- Hiền muội muốn chứng tỏ tài năng thì hai ta cũng không giành nữa. Căn nhà giữa chắc chúng dành cho những nhân vật đầu não ở nên có chia phòng. Hai ta sẽ làm sạch sẽ ba phòng cho chúng ta. Việc cơm nước giao cho hiền muội.

- Đa tạ tỷ tỷ. Tiểu muội đi nấu ngay.. vì đói quá.

Tử Lan:

- Mấy căn phòng chỉ cần mở cửa sổ cho thoáng, lau sạch bụi trên mấy tấm ván gỗ là xong. Thôi để ta giúp cho hiền muội. Hai ta cùng nấu ăn, còn lau phòng thì Hồng tỷ tỷ đảm trách. Ta đi đốt lửa còn hiền muội thì cứ chọn đồ nấu.

Nhã Lan là người kinh nghiệm giang hồ, nghĩ Tử Lan mới gặp mình, có thể trong lòng có chút đề phòng, nên vui vẻ:

- Có tỷ tỷ giúp cơm nước sẽ nhanh hơn.

Nàng nhìn số thực phẩm trong phòng nói:

- Tiểu muội sẽ nấu canh khoai sơn với tôm khô, chiên cá, xào nấm với thịt khô. Tử Lan tỷ tỷ thấy sao?

- Nhiều như vậy có cần hay không? Theo ta nấu nồi cơm, nướng thịt khô là đủ.

Nhã Lan vừa lấy gạo vừa vui vẻ:

- Trong lúc chờ cơm chín làm gì? Mấy tháng nay tiểu muội chỉ ăn cá nướng, thịt rừng nướng, chưa biết bữa cơm ngon. Tiểu muội không để tỷ tỷ phải chờ lâu đâu. Chúng ta có nhưng hai cái bếp.

- Ta chỉ sợ hiền muội mệt nhọc mà thôi. Hiền muội muốn có bữa ăn ngon ta cũng nhờ theo thì cản trở làm gì. Hiền muội muốn ta làm gì bây giờ?

- Chúng ta xuống suối. Tiểu muội vo gạo còn tỹ tỹ mang về hai nồi nước để nấu nóng ngâm sơ đồ khô cho mềm. Trong khi tỹ tỹ nhúm lửa, tiểu muội gọt khoai.

- Ta theo lời hiền muội.

Tử Lan và Nhã Lan cùng xuống suối, sau đó qua bàn tay khéo léo và nhanh nhẹn của Nhã Lan, ba cô gái có được một bữa cơm đạm bạc nhưng rất ngon miệng. Trong bữa ăn kéo dài họ đã tâm sự với nhau thêm, hiểu hơn về hoàn cảnh của nhau. Và trong lúc uống trà họ bàn với nhau phải làm gì trong những ngày tới. Nhã Lan đề nghị họ giả dạng thành ba người hái thuốc. Vùng núi rừng mênh mông, hiểm trở tây nam Vân Nam – biên giới Đại Việt – Vân Nam, không chỉ những người Đại Việt có thân thủ võ công mà người Tàu vùng Giang Nam, Tứ Xuyên cũng thường xuyên lặn lội, mạo hiểm để đi tìm hái những món thuốc quý, thu nhặt những loại côn trùng hiếm quý có tính bồi nguyên bổ khí bán rất đắt tiền. Dù mồ côi sớm, nhưng gia đình mấy đời là danh y, Nhã Lan có thể biết và nhận diện được nhiều loại cây làm thuốc, hoa quả làm thuốc. Theo nàng, giả làm người hái thuốc, nếu bị bọn Đoàn thị phát hiện khi tới gần tổng đàn của chúng có cớ để trả lời, tránh bị bao vây hay bức giập động rừng. Khi biết chúng đích xác ở đâu sẽ tùy cơ hành sự. Chỉ có nam nhân mới hành nghề hái thuốc ở núi cao rừng thẳm, không bước chân người lui tới. Cả ba phải giả dạng thành ba nam nhân, ba người thanh niên Đại Việt. Ý kiến hợp lý của Nhã Lan liền được chị em Hồng Lan tán thành. Sư phụ Hồng Lan, Tử Lan là Vi Hoàng Lan và Bạch Lan cả đời tự thị võ công cao cường, làm mưa gió giang hồ, ai nghe đến tên song yêu cũng bay hồn vỡ mật, chưa bao giờ nghĩ tới thuật dị dung, nên hai nàng thấy ý kiến hay đều đồng ý, nhưng không dấu khỏi phân vân làm sao cải trang cho giống. Nhã Lan hiểu ý, cho biết trong nhiều năm qua, nàng có thể tránh né được sự truy lùng của Đoàn thị hay Thiên long bang đều do thuật dị dung và cải trang của mình. Nàng còn cho biết, răng đen của nàng nàng có làm cho trắng, chỉ trông hơi vàng và dơ bẩn một chút, nhưng răng trắng thành đen chỉ ngâm thuốc của nàng trong một đêm trở thành đen huyền và khi muốn trở lại trắng cũng chỉ cần ngâm thuốc giải trong một đêm. Hồng Lan và Tử Lan ngăn ngừa việc này, Nhã Lan cười nói:

- Đại Việt có tục nhuộm răng ăn trầu, tiểu muội đã được nhuộm răng, nhưng chưa có thì giờ ăn trầu. Cũng khó tìm trầu cau mang theo lúc này. Chất thuốc nhuộm răng tuy thô sơ như vỏ thạch lựu, nhưng khi đã làm răng đen không có thuốc làm cho xương răng trắng lại. Nhuộm răng ăn trầu lại có thể giúp cho hàm răng được giữ gìn lâu dài, có người khi mất sáu bảy mươi tuổi hàm răng vẫn còn đầy đủ, miệng không bị hôi mùi khó chịu. Nhuộm răng ăn trầu là phong tục tốt của Đại Việt, nhưng chỉ người Kinh là áp dụng triệt để mà nhiều sắc tộc trong nước không áp dụng, cho nên hai tỹ tỹ cứ để răng trắng cũng không sao. Chỉ có điều là chúng ta phải cần ba bộ áo quần nam nhân. Đêm nay tiểu muội sẽ sửa lại hai bộ đồ cho hai tỹ tỹ.

- Tử Lan lắc đầu:

- Chúng ta có thể dùng áo quần Nhân đệ. Khi Nhân đệ mất tích, chúng ta ra đi cũng mang cả áo quần theo.

Nghe Tử Lan nói, Nhã Lan hiểu hai người tỹ tỹ kết nghĩa của mình đã có tình thâm nghĩa trọng với Tích Nhân, lòng như nhói đau, nhưng đành ngay xúc cảm:

- Như vậy quá tốt. Nhưng hắt áo quần Nhân đệ đều may bằng lụa hay gấm phải không? Người đi hái thuốc không thể ăn mặc sang trọng. Tiểu muội phải làm cho người ngoài nhìn thấy không biết là gấm lụa mới được. Tiểu muội phải dành vài giờ làm điều này.

Hồng Lan:

- Vậy chúng ta đem hai bộ giao cho hiền muội. Đêm nay hiền muội làm gì thì làm. Chúng ta nghỉ sớm ngày mai sẽ nấu đồ ăn sáng và mang theo.

- Vậy hai tỹ tỹ đi lấy đi. Tiểu muội cần nấu một nồi nước nhuộm. Có hai cái bếp tiểu muội bắt thêm nồi xôi. Và để lửa hong khô áo quần. Sáng mai hai tỹ tỹ muốn nấu gì nữa thì nấu.

Nhã Lan đứng lên lấy nẹp và chị em Hồng Lan về căn nhà giữa lấy quần áo cần hoá trang. Đêm đó, Hồng Lan và Tử Lan nằm trong phòng mình, thỉnh thoảng nắm xem thân thể, biết làn da của mình đang dày lên, lòng thổn thức nhớ Tích Nhân. Còn Nhã Lan với hai bộ quần áo của Tích Nhân trong tay dù phải tận tụy để làm chúng cho trông như vải nhuộm phai màu, nhưng lòng xốn xang đau khổ. Nàng muốn quên, nhưng

những hình ảnh, những kỷ niệm lúc sánh vai, lúc gối đầu, lúc cùng chung lưng ngựa, lúc vai kề má tựa với Tích Nhân cứ sống dậy, nổi lên dày vò nàng. Tuy nàng vẫn còn là cô gái, chưa thất thân, chưa giao trình tiết, nhưng thân thể, con tim của nàng gần như đã giao hết cho Tích Nhân. Thế nhưng, người yêu của nàng chỉ trong một thời gian ngắn xa cách đã thêm hai người yêu mới. Nàng muốn bỏ ra đi, xa rời Hồng Lan, Tử Lan, nhưng nàng nghĩ lại chính mình đề nghị kết nghĩa tỷ muội và hai chị em Hồng, Tử đều là hai cô gái chân thật. Âm thầm ra đi, xa lánh, chính mình là người có lỗi. Cặm cụi cho đến hết canh tư, ngoài nhuộm bộ đồ, nàng còn chuẩn bị ba chiếc gùi, chiếc thì bỏ bao gạo, chiếc thì bỏ nếp, chiếc thì đồ gia vị và chiếc nồi đồng nhỏ mới ngồi xuống điều tức, nhưng chỉ được trong giây lát, nàng nghe tiếng chân người ngựa từ phía Nam đi tới. Cả vài chục người. Những bọn buôn lậu, hay tập đoàn làm việc mờ ám luôn luôn lấy ngày làm đêm. Đi ban đêm, làm ban đêm ngủ nghỉ ban ngày. Nhã Lan biết chắc họ đến ba căn nhà này. Đây là nơi dừng chân của họ, vội thu vén dụng cụ của mình vào túi hành, lấy hai bộ quần áo mới nhuộm chỗ đà, chỗ mốc đang hong xuống và định phóng qua chỗ Hồng Lan, Tử Lan, thì hai nàng cũng đã nghe tiếng chân vọng tới, cùng phóng qua, hành lý đã mang trên vai. Nhã Lan vội nói:

- Hay lắm! Hai tỷ tỷ lấy bỏ hành lý vô gùi. Chúng ta mỗi người một chiếc. Chúng ta dời khỏi đây.

Hồng Lan và Tử Lan không nói gì, lấy hai chiếc gùi mang lên vai. Nhã Lan đeo gùi của mình, cả ba phóng vào rừng sâu. Nhưng chỉ đi được một lát, Nhã Lan lại dừng chân:

- Chúng ta xem bọn họ là ai mới được. Nếu chúng là người Đoàn thị, mang tài vật Đại Việt dâng hiến cho họ Đoàn thì chúng ta âm thầm theo dõi có phải là lương tiện?

Hồng Lan gật đầu:

- Hiền muội có lý. Chỉ tốn công chút đỉnh biết đâu lại có lợi lớn.

Ba người không ai bảo ai, cùng phi thân đặt ba gùi trên vai trên nháng ba một cây lớn, rồi dùng khinh công thượng thừa quay trở lại. Gần tới nơi, họ thấy chung quanh ba căn nhà đuốc thấp sáng, và sau đó tản mác vào trong rừng. Nhã Lan truyền âm cho Hồng Lan:

- Chúng sục tìm chúng ta.

Hồng Lan:

- Bọn đi tìm võ công tầm thường., bước chân nặng nề. Chỉ có mấy tên võ công thuộc hạng khá.

- Chúng ta đến gần ba căn nhà nghe ngóng thử. Nhã Lan nói.

- Vâng! Cẩn thận đừng để phát giác. Chờ bọn cầm đuốc đi xa, chúng ta tìm chỗ nghe ngóng. Chú ý nhất là căn nhà giữa. Hồng Lan trả lời và căn dặn.

Khi thấy chỗ ba căn nhà trở nên tối trở lại, những ánh đuốc bập bùng đã đi xa, ba chị em Hồng Lan như ba con chim lướt đến ngọn cây đến bên căn nhà giữa. Chung quanh căn nhà không có ai. Bên trong nghe tiếng một bà già:

- Bọn đến đây chỉ có ba tên. Trong nhà ăn chén bát dơ để lại chỉ có ba đôi đũa. Ở đây chúng cũng chỉ lau sạch ba căn phòng. Và hơi hám trong phòng cho biết chúng là nữ nhân.

Tiếng một nữ nhân còn trẻ:

- A! Chúng là nữ nhân không uống rượu, chỉ dùng thực phẩm nên mới không bị độc phát tác. Không ngờ nơi này lại có nữ nhân phát hiện. Là nữ nhân mà đến đây hẳn võ công rất cao cường. Không nên coi thường. Khi mọi người trở về, phải ra lệnh canh gác cho nghiêm ngặt.

Chị em Hồng Lan nghe nói bất chợt nhìn nhau. Nhã Lan vì đời sống trôi nổi, lúc no lúc đói ít khi dùng rượu nên rượu làm nàng khó chịu. Hồng Lan và Tử Lan nhiều năm khổ luyện công, có thể uống rượu nhưng uống rượu khai vị cũng không trở thành thói quen vì thế bữa cơm của họ chiều hôm qua khi Nhã Lan không khui rượu thì không ai đòi hỏi. Và nhờ thế họ mới không bị độc. Nhưng họ lại nghe tiếng cười khẩy nham hiểm của bà già trong phòng vang ra:

- Thực phẩm của chúng ta để đây không cần người canh giữ vẫn không bị kiến mối làm hư vì bôi và rắc chất độc vô tình sắc của già này chung quanh. Chất độc này rất dễ giải trừ, thực phẩm trước khi nấu chỉ xông

khối mấy cây ngải là chất độc bay hết. Nhưng không biết ăn vào thì nằm mãi trong bụng, không có triệu chứng trúng độc và không có gì hiện ra bên ngoài để biết trúng độc. Khi gặp chất men trong rượu sẽ phát tác. Làm sao bọn chúng sẽ không uống chút rượu sau này? Bấy giờ mới chết mà không biết sao bị chết.

Bọn Hồng Lan nghe mục già trong phòng nói lấy làm tức giận. Cả ba đưa mắt nhìn nhau ngẫm nói khó có thể tha thứ. Họ không vì trừ hại cho giang hồ, thì cũng vì mình mà đoạt thuốc giải.

Tiếng cô gái trong phòng:

- Thuật dụng thuốc của Bé bà bà quả thật tinh vi. Ta nhờ Bé bà bà và gia đình họ Bé giúp đỡ mà công tác nào ở Đại Việt, hay Quảng Tây cũng hoàn thành, được vương hậu hết sức khen ngợi. Nay ta được điều về Tứ Xuyên, trông coi một phân đàn lớn, còn bà bà thì làm đại hộ pháp cho Cửu công chúa tiến hành công tác thu phục Ngũ độc giáo, tương lai vô cùng rạng rỡ. Trên đường về lần này nhất định không được có sai sót. Không hiểu sao ta lại có cảm giác không an khi tới đây. Ta biết bọn Ngũ độc giáo đang tập trung cao thủ xuống Đại Việt để tìm tên tiểu tử Tích Nhân. Bảo vật trấn giáo của họ đã có tin xuất hiện trên mình gã. Chính Cửu công chúa đã tung tin này ra, nhằm mượn tay Tích Nhân trừ khử bớt cao thủ của chúng, và cũng mượn tay Ngũ độc giáo để hại Tích Nhân. Nhưng ta cũng nghe tin giáo chủ Ngũ độc giáo là Trương Phi Yến thông minh phi thường, cô ta một mặt cho người đi tìm Tích Nhân, nhưng cũng một mặt do thám cơ sở và nhân sự chúng ta. Chúng rất chú ý đến gia đình họ Bé và bà bà. Nếu chúng biết bà bà và đệ tử đang cùng ta về tổng đàn có thể sẽ ngăn chặn. Vì sự hiện diện của Trương Phi Yến ở Đại Việt mà ta phải lưu lại tất cả cao thủ ở Đại Việt và Quảng Tây cho tân đàn chủ cai quản.

Tiếng bà lão họ Bé đầy dặc ý:

- Hoàng hậu và Cửu công chúa đã có lệnh cho già nghiên cứu thuốc độc của Ngũ độc giáo từ lâu. Phần lớn thuốc độc của chúng già có thể giải. Nhưng thuốc độc của già xử dụng thì khó ai biết. Khi phát tác thì không còn cứu trị được. Hà! Làm sao ai biết khi thuốc độc của già tiềm ẩn trong bụng chỉ cần nuốt sống tròng trắng ba cái trứng gà là sẽ theo phân đi ra ngoài. Làm sao ai có thể biết bị độc của già dính trên da thịt chỉ cần thoa mật ong khắp người rồi tắm thì mất hết. Làm sao ai có thể biết mình bị trúng những loại độc của già cứ tiềm ẩn mãi để khi gặp rượu, hay ăn thịt heo, thịt bò, thịt chó thì mới bị phát tác chết trong nháy mắt! Ngay già này muốn cứu cũng phải bế tay. Già cam đoan, ngoài Đàn chủ là ân nhân cứu mạng và ân nhân nâng đỡ thăng Bé Thiệu tình coi như gia đình. Ngoài ba chúng ta ra không ai nghĩ và biết cách dùng độc như già. Nếu không có lệnh về tổng đàn, già đã phải giết hai lão Phàng độc ông và Độc vật Xa Tư Vinh để trở thành Độc gia ở Đại Việt.

Tiếng cô gái:

- Cách dùng độc của Bà bà tinh vi vô cùng. Không ai ngờ được. Ở Tổng đàn sau này bà bà sẽ có tương lai vô cùng. Còn ta, nhờ bà bà chỉ điểm lâu nay cũng sẽ hữu ích rất nhiều. Đàn chủ Thiên long bang, ngoài hoàng gia, vương hậu không được nhận ai làm sư phụ. Nếu không ta đã báỉ bà bà làm sư phụ lâu rồi. Bà bà lo nghĩ ngợi. Ta gọi người mình trở về, bố trí canh gác rồi cũng nghỉ ngơi một chút. Chúng ta đã đi suốt đêm.

Khi cô đàn chủ Thiên long bang ra ngoài cất cao tiếng hú thanh thoát lồng lộng gọi người trở về, Nhã Lan đưa mắt ra hiệu, ba chị em cùng tung mình bay biến vào làn sương sớm. Ba cô gái yên trí Cô đàn chủ và mục Bé Điều không thể nào ngờ trong khi họ nói chuyện với nhau, những bí mật của họ đã phơi bày tất cả. Nạn nhân của họ đã nghe hết và biết cách phải trị độc cho mình. Khi dừng chân dưới gốc cây tạm để hành lý, Nhã Lan nói ngay:

- Thật may mắn! Nếu không tình cờ nghe lời khoa trương của mục Bé Điều, chúng ta chết cũng không hiểu tại sao. Trước hết chúng ta tìm chín cái trứng gà. Nhất định trứng gà rừng cũng dùng được.

Tử Lan:

- Cũng phải đoạt thứ ngải hun khói xua tan chất độc nữa. Theo lời mục, chất độc cũng đã dính trên da thịt chúng ta và gạo muối, đồ dùng chúng ta mang theo. Không trừ hết chúng lại vào miệng chúng ta nữa. Phải giải độc bên ngoài trước.

Hồng Lan tán thành:

- Bọn người tìm kiếm chúng ta trở về, thế nào cũng phải nấu cơm nước và phải xông khói ngải của mụ xua tan chất độc trước khi nấu. Chúng ta phải đi cướp nó. Ta và Tử Lan làm việc này. Nhã Lan hiến muội đi tìm trứng gà.

Tử Lan cản lại nói:

- Ba chúng ta cùng trở lại. Mụ Bế Diều nói chất độc trong bụng chúng ta nếu không uống rượu thì không phát tác. Đây không phải là việc gấp. Nếu số là ngải của chúng có giới hạn và đang đốt thì chúng ta lấy đầu ra mang về cho Nhã Lan muội muội xông? Ba ta chỉ mang theo hành lý, không cần mấy cái gửi và thực phẩm. Bọn lo cơm nước chắc chỉ vài bữa và võ công tầm thường. Chúng ta trở lại, nếu chúng đã đốt xông ngải trong căn nhà, chúng ta ra tay điểm huyết chúng, xông khói ngay trong căn nhà của chúng. Nếu chúng chưa đốt, chúng ta mới đoạt lấy lá ngải mới là tính vẹn toàn. Sau đó, ta nghĩ chúng ta phải càn quét bọn chúng một mẻ. Không để bọn họ Bế sang giúp bọn Thiên long bang hại người. Trừ khử một mụ như Độc bà Bế Diều cũng là công đức của người hành hiệp.

Hồng Lan cau mày:

- Chẳng lẽ chúng ta giết gần hai chục người? Sau đó làm sao lần ra tổng đàn Thiên long bang?

Tử Lan:

- Không cần giết, chỉ phế công lực hay làm chúng tàn phế không còn khả năng làm ác nữa là được. Trăm dưng chân của chúng, chúng ta phát hiện được hôm nay sẽ giúp chúng ta theo dấu lần mò tới tổng đàn. Lối mòn dọc suối ven rừng chúng qua lại chúng ta chú ý sẽ tìm thấy.

Hồng Lan:

- Chúng ta mau trở lại. Nếu việc xông khói hay lấy lá ngải dễ dàng thì chúng ta không cần ra tay làm gì. Cứ theo dõi đến tổng đàn của chúng. Bọn họ Bế đáng chết, nhưng Ngũ độc giáo cũng đang nhắm vào Nhân đệ. Chúng ta để chúng và Ngũ độc giáo tranh đấu với nhau tưởng có lợi hơn cho chúng ta.

Nhã Lan tỏ ngay sự kính phục:

- Hồng tỷ tỷ xứng đáng là người trông xa thấy rộng. Tỷ tỷ nói làm cho tiểu muội sáng ra.

Hồng Lan không nói thêm dùng khinh công quay mình trở lại. Tử Lan và Nhã Lan nhanh nhẹn theo sau. Ẩn thân trên tàng cây, ba cô gái nhận thấy chung quanh ba căn nhà có nhiều người canh gác, đao kiếm tuốt trần. Nhưng họ đứng lẫn lút, cách ba căn nhà khá xa. Hai căn nhà kia đều tối đen chỉ căn nhà nấu ăn đèn thấp sáng. Nhã Lan với khinh công Phi yến xuyên vân của mình, như làn khói đến ngay cửa sổ, một tay bám lên vách, một tay đục nhẹ giấy bồi nhìn vào. Nàng thấy trong nhà chỉ có hai người. Một mụ đàn bà mập mạp và một trung niên. Trung niên đang nhanh nhẹn lột thịt một con nai, mụ đàn bà mập mạp đang xắt rau. Nàng cũng thấy ở một chiếc bếp trong phòng đang có khói bốc lên nghi ngút. Nhã Lan phi thân trở lại tàng cây nói cho Hồng Lan biết tình hình. Hồng Lan nói:

- Vậy thì chúng ta xông cả vào. Kiểm chế chúng, xông khói một lúc rồi đi ngay.

Ba cô gái lại như làn khói bay tới căn nhà bếp và Hồng Lan chỉ một đường kiếm đã tiện đứt cửa sổ đặt chân vào phòng. Khi Tử Lan và Nhã Lan vào phòng, nghe mùi khói hăng hắc, mụ đàn bà mập mạp và trung niên mặt lộ vẻ sợ hãi lùi dần vào một góc nhà. Hồng Lan bước tới, gần giọng:

- Chúng bay là hét lên thì ta giết ngay. Có phải chúng bay đã đốt lá ngải khử độc trong phòng?

Mụ đàn bà sồn sồn ấp úng:

- Sao .. sao nữ hiệp lại biết? Đúng.. đúng là vậy. Ở đây chỉ còn một ít. Bọn tiểu nhân đã đốt cả.

- Vậy thì các người ngồi im. Chúng ta ở đây một lúc rồi đi ngay.

Làn khói trong bếp xông lên chưa loan đầy cả căn phòng. Hồng Lan búng chỉ điểm huyết mụ đàn bà và tên trung niên trong phòng, bước lại gần phía bếp. Tử Lan và Nhã Lan hiểu ý không ai bảo ai cũng bước theo nàng.

Cả ba rần chịu mùi khói hăng hắc giấy lát tường đang giải độc, nhưng liền phát hiện khí huyết nhộn nhạo và cùng lúc trên trính nhà có tiếng cười đắc ý, sau lưng hai người nhẹ nhàng như lá rụng rơi xuống. Cả ba quay lại thấy một cô gái độ hai bảy hai tám, võ phục màu xanh, thân hình cân đối, da trắng môi hồng, kể cũng thuộc hạng xinh đẹp, ánh mắt cô gái nhìn họ đầy chế diễu và một bà già mặc quần áo nâu, tóc bạc trắng nhưng khuôn mặt đầy đặn trông chỉ giống thiếu phụ năm mươi. Mụ già cười nắc nẻ:

- Đúng là nai tơ tự dẫn thân nộp mạng.

Cô gái lại góc nhà giải huyết cho mụ đàn bà và gã trung niên. Mụ đàn bà tâng bốc cô gái:

- Đàn chủ thần cơ diệu toán không thua Gia Cát Lượng.

Chị em Hồng Lan biết mình mắc bẫy muốn ra tay nhưng gân cốt không còn theo ý muốn mình nữa. Cô gái nhìn ba cây kiếm trong tay ba chị em Hồng Lan, cặp mắt dừng ở cây kiếm Nhã Lan giây lâu rồi cười khoái trá:

- Ngân linh kiếm! Ha ha! Ngân Linh kiếm. Thì ra người là Đoàn Nhã Lan. Bao năm ta truy lùng người vẫn có thể thoát. Thất và bát công chúa cũng bị người làm cho điên đảo, mất cả báu kiếm. Bị trừng phạt kỷ luật giam cầm ba năm. Bây giờ người tự đến cho ta lập công to. Không biết nói gì để cảm ơn người.

Bấy giờ ba chị em Hồng Lan cảm thấy tay chân mềm nhũn, cùng ngã xuống sàn nhà. Thứ thuốc độc họ hít phải làm tay chân bủn rủn không thể vận công chống cự.

Cô gái đàn chủ Thiên long bang lấy hai cây kiếm của Hồng Lan, Tử Lan lên quan sát, và không khỏi buột miệng:

- Báu kiếm, báu kiếm..

Và nàng ra lệnh:

- Bể đại ca chuẩn bị ba chiếc võng và sắp xếp người để khiêng chúng đi đường. Bể tam nương dùng giây gân bò cột tay chân chúng lại để phòng thuốc mất hiệu dụng bất ngờ nhưng phải săn sóc không được xúc phạm như tù nhân bình thường. Sau khi cột chúng, bảo quản ba cây kiếm cho ta. Đoàn Nhã Lan có bí mật lớn cần phải được Vương hậu thẩm vấn. Hai cô áo hồng áo tím này cũng là người có lý lịch phi thường, võ lâm Đại Việt ít có người có võ công như họ khi chưa biết là ai không được mạo phạm. Bể bà bà hàng ngày giúp ta xem xét, duy trì trình trạng của họ như thế này cho đến khi về tổng đàn. Gọi người chuẩn bị cơm nước chiều nay chúng ta lên đường.

Ba người trong phòng cúi đầu vâng dạ, cô gái đàn chủ thủng thỉnh bước ra ngoài với nét mặt vô cùng vui vẻ. Mụ Bể Điều cũng cười rất vui:

- Chúng hít cho đầy phổi nhuyển cân hương, ba ngày sau cũng không cử động nổi, nhưng già cũng sẽ không tiếc để chúng mỗi ngày mỗi hít thêm một ít. Đúng là của trời ban cho đàn chủ.

Tiếng cô gái đàn chủ vọng lại:

- Ta tưởng lập kế này cũng chỉ bắt được mấy đứa bộ hạ của Trương Phi Yến là cùng. Không ngờ lại bắt được ba con cá quá lớn. Hà hà. Đoàn Hương Bình ta lúc rời Đại Việt lại có thể lập công rất lớn.

Đang bị Mụ đàn bà mập ú tên là Bể tam nương dùng gân bò trói tay chân, ba chị em Hồng Lan nghe lời vui thích của Đoàn Hương Bình trong lòng càng cảm thấy chua chát. Mụ Tam Nương vừa trói họ vừa đẩy nghiêng đủ họ nghe:

- Các người làm cho ta thêm khó khăn rồi! Hừ săn sóc các người! Các người nằm một chỗ ăn ị ta cũng phải lo cho sao? Đừng hồng!

Trói xong, Bể Tam Nương kéo xềnh xệch, đem họ bỏ vào góc phòng, mở tung các cánh cửa sổ rồi ôm ba cây kiếm ra ngoài. Mấy giờ sau, đã trưa, gió thoảng đã thổi bay hết thứ khói hăng hắc trong phòng, mụ Tam Nương trở lại với ba tên đại hán ngái ngủ, bọn chúng bắt tay lấy gạo đi vo, lóc thịt nai, làm rau theo lời quát tháo của mụ bận rộn nấu nướng. Nhã Lan nằm nghĩ lại thấy mình bị Đoàn Hương Bình và mụ Bể Điều lừa phỉnh rất đau đớn. Tại sao không nghĩ một trạm dừng chân, người lên kẻ xuống, dọc đường không phải chỉ một cái thì thứ lá ngải khử độc ở đâu mà cung cấp cho đủ? Hơn nữa, nếu có người tình cờ khám

phá lấy thức ăn rồi bị độc phát tác mà chết ngay thì có phải chẳng làm cho mấy căn nhà làm trạm bị ma khí, không thể ở. Có ai vì một ít thức ăn mà phải cất ba căn nhà khác cho mất công phu rất nhiều? Nàng nghĩ lại không dấu nổi tiếng thở dài.

Mụ Bế Tam Nương và mấy tên đầu bếp nấu nướng xong thì bới mức ra bàn. Khi bà ta mang một khay to ra khỏi phòng., có lẽ mang cho cô đàn chủ Đoàn Hương Bình và mụ Bế Diêu, thì bọn người ở ngoài kéo vào. Bọn chúng chia nhau ngồi xuống bàn ăn uống, có nhiều cặp mắt soi mói nhìn ba chị em nằm trong góc phòng, nhưng không tên nào lên tiếng chọc ghẹo, hay dè bỉu. Chúng ăn xong, lấy chén mức nước trà uống rồi lần lượt đi ra. Bốn tên còn sau cùng bắt đầu dọn dẹp, nhưng chúng chỉ làm được một lát cùng ôm bụng quần quai đau đớn. Phía bên ngoài cũng vang vào phòng tiếng người té ngã và la hét. Rồi tiếng Đoàn Hương Bình bới rôi:

- Bế bà bà.. việc gì xảy ra. Sao người của ta lại trúng độc?

Tiếng mụ Bế Diêu cũng hoảng hốt:

- Đây là vô hương đoạn trường phần của Ngũ độc giáo! Không phải là già không thể giải. Nhưng làm sao có thể giải độc hết cho mấy chục người một lúc? Nhất là lúc này!

Bà ta lại la lớn:

- Ai ở đâu nằm đó, không được vận khí hay cử động.

Sau tiếng hốt hoảng của mụ Bế Diêu, có tiếng cười thánh thót, êm ả vang lên:

- Đoàn Hương Bình! Người không có phúc làm đàn chủ Tứ Xuyên rồi. Hôm nay, một là người uống thiên tâm đơn gia nhập Ngũ độc giáo, hai là người phải chôn xác nơi đây. Bế bà bà! Ta biết bà có thể giải vô hương đoạn trường của ta, nhưng cũng phải mất cả ngày để chế thuốc. Bà bà không có dược liệu mang theo đã đành mà cũng đang bị độc. Bà bà phải tính cho kỹ để làm sao lũ con cháu, dòng họ không bị chết hết bữa nay.

Đoàn Hương Bình giận dữ:

- Trương Phi Yến! Không ngờ chính người đích thân làm việc này? Chúng ta và các người có thù oán gì sâu nặng mà các người ra tay ác độc?

Tiếng cô gái được gọi là Trương Phi Yến cười gằn:

- Lâu nay Thiên long bang các người cho người nằm vùng Ngũ độc giáo. Đoàn San San và mụ Bế Diêu nghiên cứu thuốc độc Ngũ độc giáo thế nào. Kế hoạch chinh phục chúng ta ra sao. Người tưởng che mắt được ta hay sao? Người tưởng Đoàn San San thông minh lắm hay sao? Ta xuống Đại Việt lâu nay không phải đi truy tầm tam bảo mà dò la động tĩnh của các người và bọn họ Bế.

Đoàn Hương Bình uất ức:

- Ta đã sa cơ thì chỉ còn cái chết. Người đừng hòng ta gia nhập Ngũ độc giáo các người.

Tiếng Trương Phi Yến lại êm ả:

- Ta biết người là một nữ trung hào kiệt. Người thông minh quyền biến hơn ta tưởng. Qua võ công tài trí của người ta cũng gồm Thiên long bang mấy phần. Có lẽ trong số đàn chủ, người là người xuất sắc nhất.

Trương Phi Yến sau tiếng thở dài:

- Ta rất phục người, nhưng ta chưa sẵn sàng chính thức tuyên chiến với Thiên long bang. Võ công của ta tự biết chưa có thể đối đầu với Tam si lão quái. Ý ta thế nào người đã hiểu. Người chỉ có hai đường chọn lựa. Ta không muốn ra tay với người. Dù ta giải độc để cùng người tỷ đấu, số mạng của người cũng vậy.

Sau phút giây im lặng, ba cô gái nghe Đoàn Hương Bình thét lên một tiếng đầy đau xót. Và một lúc sau nghe Trương Phi Yến qua giọng buồn ngủi:

- Đúng là nữ trung hào kiệt. Biết mình biết người. Thật đáng kính và cũng đáng tiếc. Tần Mai! Người cho người chôn cất Đoàn đàn chủ tử tế. Coi trong ba căn nhà có ván, có gỗ có thể dùng đao kiếm xẻ cắt được

đóng cho đàn chủ một chiếc hòm. Tốn bao lâu cũng phải làm cho được. Nơi chôn phải khó có ai phát hiện, nhưng ghi nhớ để sau này lập mộ bia cho đàn chủ.

Sau khi phân phó Tần Mai lo chôn cất Đoàn Hương Bình, Trương Phi Yến lại hỏi Bé Điều:

- Bé bà bà chẳng lẽ cũng muốn ta đóng cho bà một chiếc hòm? Không! Dù bà có tự vẫn như Hương Bình ta cũng không cho là bà trung trinh mà nghĩ là bà ngu dại. Bà phải biết nếu không có Hương Bình che chở, Thiên long bang đã giết bà từ lâu. Bà phải biết bọn chúng chỉ muốn mọi sở học trong thiên hạ đều nằm trong tay chúng, nằm trong tay thân thuộc họ Đoàn họ Vương mà thôi.

Mụ Bé Điều run run:

- Lão phụ.. có biết, nhưng không còn cách gì khác là phải theo họ. Nếu không theo thì chết. Chết cả tôn tộc.

Trương Phi yến thở dài:

- Ta tha cho Bé bà bà hôm nay, thì Bé bà bà dù trong lòng không muốn cũng phải giúp cho Thiên long bang. Điều này thật tai hại cho ta. Bà bà thấy ta phải làm gì cho phải với Bé bà bà?

Bé bà bà:

- Vì đám con cháu, lão phụ xin đầu nhập Ngũ độc giáo. Nhưng ai che chở cho bọn nữ nhi và con nít hiện còn ở Bé môn?

Trương Phi Yến không trả lời mà cất tiếng hú thánh thót lồng lộng trong ba lần liên tiếp. Sau đó nàng sai thuộc hạ:

- Đi giải độc cho mọi người.

Thuộc hạ của nàng chia nhau đi giải độc cho anh em Bé môn. Hai cô gái lên căn nhà làm bếp phát hiện ba chị em Hồng Lan đang bị trói chân tay, đưa thuốc giải đều không chịu uống liền xuống thông báo. Trương Phi yến sai sáu cô gái lên khiêng xuống. Khi đặt nằm trước mặt Trương Phi Yến ba cô trong lòng đều thầm khen nhan sắc khuynh thành của nàng, còn Trương Phi Yến hình như cũng không ngờ ba cô gái bị trói đều là trang quốc sắc như vậy. Phi Yến cúi xuống bức dây gân bò đang trói họ. Chỉ lực của Phi Yến cho chị em Hồng Lan thấy công lực của nàng cũng không thua gì mình, trong lòng càng thêm thêm phục. Phi Yến bức giây trói xong hỏi:

- Các cô nương là ai?

Nhã Lan nhẹ nhàng:

- Tù nhân của Đoàn thị. Tiểu muội là Nhã Lan còn hai tỷ tỷ là Hồng Lan và Tử Lan. Chúng ta đều trúng phải nhuyễn cân hương của mụ Bé Điều.

Phi Yến hỏi Bé bà bà:

- Có thể giải độc cho họ?

- Thuốc trong mình lão phụ, nhưng lão phụ đi lại chỉ sợ thuốc đoạn trường trong người phát tác mạnh hơn.

Phi Yến cười nhẹ, bước đến đưa cho mụ một hoàn thuốc màu đỏ và hỏi:

- Chẳng hay ta có thể giúp Bà bà giải độc cho họ?

Bé Điều lấy trong người một hộp nhỏ đưa ra nói:

- Bôi lên mũi chúng. Hơn giờ sau chân tay sẽ cử động được. Sau có thể vận công phục hồi công lực.

Phi Yến không sai thuộc hạ mà tự mình bôi thuốc cho chị em Hồng Lan. Thứ thuốc bôi lên mũi nhờn nhờn, có mùi thơm hăng hăng và cũng cảm thấy cay cay. Bôi thuốc xong nàng bảo thuộc hạ:

- Đưa ba vị tỷ tỷ lên nhà tịnh dưỡng.

Sáu cô gái, hai người khiêng một đưa chị em Hồng Lan lên căn nhà giữa. Chúng lấy chiếu trải và đặt cả ba cùng nằm trong phòng lớn.

Ba người nằm được trong giấy lát thì nghe tiếng reo mừng của đàn bà con nít, người gọi chồng con gọi cha rồi rít bên dưới. Đợi cho mọi người vui mừng gặp nhau một lúc. Phi Yến lớn tiếng:

- Việc gì xảy ra ở Bé môn sau khi Bé bà bà và mọi người ra đi. Các người nói lại cho Bà bà và chồng cha các người biết.

Sau lời Phi Yến tiếng đàn bà, con nít đua nhau kể lể. Qua lời kể nếu không có bọn Phi Yến mà họ gọi là nữ hiệp đến vừa đúng lúc thì cả làng họ Bé bị giết hết. Bọn hung thủ không cần bịt mặt. Họ nhân diện là những người từng theo hầu Đoàn đàn chủ thường đến Bé môn vân.. và vân vân.. Chúng chỉ giết được mấy người trong Bé môn thì được chứ nữ hiệp đến cứu nếu không chết hết.

Mụ Bé Điều sững sờ, như vẫn không thể tin được. Mấy cô gái theo Phi Yến đưa hai cái đầu người đến trước mặt bà ta. Một cô nói:

- Bà bà có thể hỏi con cháu đây có phải là đầu hung thủ hay không?

Tiếng đàn bà con nít đua nhau:

- Bọn chúng những tám tên, bị chị em nữ hiệp giết hết, nhưng chỉ lấy đầu hai tên đầu sỏ. Bà bà ơi chính là bọn chúng.

Mụ Bé Điều đã được giải độc, và không còn nghi ngờ gì nữa trước việc xảy ra, đứng lên tức giận đá vào hai cái đầu:

- Chúng bay thật là đồ chó ngựa. Cơm của ta ăn còn dính kẻ rằng mà ra tay giết hại con cháu ta. Chúng bay họ Mao. Mao ác quỷ, Mao ác tặc..

Sau khi đá hai cái đầu lâu và thoá mạ, Bé Điều quỳ gối trước Trương Phi Yến.

- Lão phụ trăm lạy tạ ơn Trương giáo chủ và Ngũ độc thần giáo đã cứu mạng đám con cháu.

Phi Yến đưa tay đỡ Bé Điều lên:

- Bà bà đừng làm ta tổn thọ. Đáng tiếc chúng ta đến chậm một chút làm hai mẹ con bà Bé Trung và hai thiếu niên quả cảm rút dao chống lại đã bị chúng giết. Chúng tôi đã an táng trước khi dời đi.

Tiếng than khóc của mấy người nghe tin vợ con chết vang lên nhưng cũng nghe bà Bé Điều hỏi Phi Yến:

- Vì sao mà chúng tàn ác như vậy?

- Chúng muốn bà bà và anh em họ Bé căm thù, sống chết với Ngũ độc giáo. Chúng định giết hết già trẻ Bé môn rồi nói chúng ta làm điều này. Thiên bất dung gian! Trong khi gã tân đàn chủ nói chuyện với thuộc hạ bảo Vương hậu và Cửu công chúa ra lệnh này thủ hạ ta tình cờ nghe được.

Mụ Bé Điều căm hận:

- Thật là tàn độc. Nếu công chúa không biết việc này thì đám con cháu chúng tôi bị chúng giết còn chúng tôi thì làm vật hy sinh cho chúng.

Phi Yến hỏi:

- Bây giờ bà bà định làm gì? Ta không muốn ép buộc bà bà làm điều gì cả. Bà muốn đưa con cháu về nhà thì cứ đưa đi. Mong sau này bà không chống Ngũ độc giáo là ta mãn nguyện.

Mụ Bé Điều:

- Giáo chủ đã cứu chúng tôi thì xin cứu cho trót. Cách dùng độc chúng tôi bọn chúng đã biết tám phần. Võ công của chúng lại cao cường. Chúng muốn tiêu diệt chúng tôi thì chỉ có nước bế tay thúc thủ, ngửa đầu chịu chém.

Phi Yến chân thành:

- Bé môn tuy chưa có tên tuổi và uy danh, người đông thế mạnh như Ngũ độc giáo chúng ta nhưng cũng là độc môn bá chủ một cõi biên cương, có cách dùng độc và giải độc đặc thù. Ta nghĩ bà bà quy đầu Ngũ độc môn cũng sẽ có tội với tiên nhân họ Bé. Nhưng nếu bà bà đưa mọi người về Bé môn lúc này thì cũng khó

tránh độc thủ Thiên long bang. Ta đề nghị bà bà tạm thời về Ngũ độc môn tạm lánh. Ta sẽ dành cho họ Bể một ngọn núi, một thung lũng bằng chỗ ở của bà bà trước đây. Mọi người canh tác làm ăn, nghiên cứu thuốc men tùy ý. Khi nào Thiên long bang bị diệt hay không còn khả năng tác oai tác quái, bà bà mới qui hồi cố hương. Bà bà thấy sao?

Mụ Bể Điều không còn đường đi nếu bị Phi Yến bức bách gia nhập Ngũ độc giáo cũng đâu dám từ chối, nên nghe nàng đối xử chí tình như vậy, cảm động đến nước mắt rưng rưng:

- Họ Bể hôm nay sống chết, vinh nhục xin tùy giáo chủ quyết định cho.

Phi yến vui vẻ:

- Vậy mọi người chuẩn bị để lên đường. Đường núi đã khó đi mà còn xa hàng ngàn dặm. Trên đường đi đội nữ tỳ của ta làm an ninh, bảo vệ, săn bắt tìm kiếm thực phẩm cho mọi người. Còn người họ Bể chồng lo diu vợ, trai tráng công trẻ thơ. Người mạnh võng kẻ yếu. Chúng ta đi đêm bữa nay. Sau khi qua khỏi sông Hồng sẽ thay đổi giờ giấc ngày đi đêm nghỉ.

Nàng lại đây uy quyền phân phó:

- Tần Mai! Đội Bạch ưng tiên phong mở đường về hướng đông cho mọi người theo sau. Tần Muội Tử! Đội hắc ưng của người dò xét cánh tả trong vòng năm dặm và tiếp ứng hậu đội. Tần Hương Lan, đội thanh ưng thám thính cánh hữu trong vòng năm dặm, và tiếp ứng tiền đội. Tần Thúy Cúc, Tần Hoài Thư, hai đội thay phiên vận tải lương thực theo sau và che lấp tất cả dấu vết trên đường đi để lại. Mọi người chuẩn bị trong một giờ bắt đầu khởi trình. Thực phẩm ở chỗ này còn bao nhiêu cứ gom góp mang theo, chỉ che lấp mọi dấu vết cho thấy đã có nhiều người tới đây hôm nay. Anh em Bể huynh đệ hành trang có gì thu gom hết không lưu lại vật gì. Những gì của ba vị tỷ tỷ bị trúng nhuyễn cân hương phải giao lại đầy đủ cho họ.

Bọn thị tỳ của Phi Yến cất tiếng dạ rang và thi nhau đi chuẩn bị. Nghe bước chân nhẹ nhàng của chúng, chị em Hồng Lan biết võ công của những tên nô tỳ này đều thuộc hàng cao thủ. Cả ba không ngờ bị nạn dọc đường họ gặp một nữ nhân chẳng những nhan sắc tuyệt vời, võ công trót chúng mà hành sự cũng chứng tỏ không khác gì một tướng lãnh tài ba lỗi lạc, trong đầu chợt nhận ra đúng là ngoài trời có trời. Bể tam nương khi nghe Phi Yến ra lệnh đã vội vã đi tìm hành lý của ba chị em Hồng Lan và mang ba cây kiếm đến giao lại, tỏ lời ăn năn xin lỗi. Chị em Hồng Lan cũng mỉm cười tỏ sự thông cảm. Tay chân đã cử động được, đáng lẽ điều tức phục hồi nội lực, ba chị em Hồng Lan vì chú tâm theo dõi việc làm của Phi Yến nên chưa thực hiện thì Phi Yến đã nhẹ nhàng phi thân lên, vui vẻ:

- Ba vị điều tức phục hồi công lực đi. Phi Yến và ngũ nữ sẽ canh giữ cho ba vị cho đến khi hoàn toàn bình phục. Chúng ta gặp nhau là có duyên xin đừng ái ngại.

Hồng Lan không khách sáo:

- Chúng tôi cảm kích vô cùng, không dám làm cho cô nương chậm bước khởi hành theo thuộc hạ.

Ba chị em mỗi người ngồi ra xa nhau một chút, rồi chú tâm điều dẫn chân khí. Phi Yến khi thấy ba cây báu kiếm đã biết chị em Hồng Lan không phải nhân vật tầm thường và hơn giờ sau nhìn vào thấy trên đầu ba cô gái chân khí xung ra chập chờn cả thước biết họ võ công k

20. Chương 20: Tứ Nữ Thụ Địch

Phi Yến đang đứng nhìn trời nhớ lại dĩ vãng, ba chị em Hồng Lan xả công, bước ra. Hồng Lan vòng tay:

- Đa tạ ân cứu mạng của giáo chủ.

Phi Yến tươi cười:

- Chúng ta gặp nhau cũng là hữu duyên mà thôi. Khi đến đây, tiểu muội đâu biết các tỷ tỷ bị chúng hạ độc. Đây là sự tình cờ của tiểu muội và mạng số lớn của các tỷ tỷ mà thôi.

Hồng Lan:

- Dù sao cũng nhờ giáo chủ giải độc, chiếu cố cho.

Phi Yến:

- Phi Yến tôi lẫn lộn giang hồ nhiều năm, cũng gặp không biết bao nhiêu người, nhưng khi gặp ba vị chợt có lòng mến mộ. Chắc ba vị cả ngày không ăn uống cũng đã đói. Tiểu muội có cho người chuẩn bị mấy món ăn. Xin mời ăn cùng tiểu muội dùng bữa cơm chiều.

Ba cô gái đang đói thật. Nhã Lan cười:

- Giáo chủ thật là chu đáo.

Phi Yến cười nhẹ:

- Vậy tiểu muội xin dẫn đường.

Nói xong Phi Yến phi thân, bay tà tà sang căn nhà ăn. Ba chị em Hồng Lan lấy hành lý và kiếm rồi theo sau. Trông họ không khác những con bướm đang bay nhẹ giữa trời. Vào phòng, chị em Hồng Lan thấy trên chiếc bàn có sẵn đĩa chén cho bốn người. Chung quanh chum rượu lớn là canh, xào, gà luộc còn bốc hơi nóng. Trông rất thịnh soạn. Phi Yến mời chị em Hồng Lan ngồi xuống bàn rồi rót rượu ra bát:

- Xin mừng tiểu muội được gặp ba vị anh thư Đại Việt.

Nàng ngồi xuống bàn và ngửa cổ uống cạn bát. Chị em Hồng Lan không dám khước từ nhã ý, cùng nâng chén uống cạn. Vừa gặp thức ăn vào chén mọi người, Phi Yến vui vẻ:

- Mong ba vị không khách sáo với tiểu muội.

Nhã Lan vừa ăn vừa hỏi:

- Ai nấu nướng thật khéo. Nhất định là không phải giáo chủ rồi!

- Ngũ a di của tiểu muội. Trong lúc tiểu muội và bốn bà dì khác canh gác. Ngũ a di lo cơm nước. Và khi ba vị xả công. Họ phải đuổi theo đoàn người ngựa.

Nhã Lan:

- Bình thủy tương phùng, giáo chủ chẳng những giải độc mà còn đích thân canh gác, lo lắng sự an toàn cho chị em chúng tôi, cho ăn uống nữa. Tình cảm này thật quá trân quý. Biết sao báo đáp?

- Được chung bàn với ba bậc anh thư như ba vị, tiểu muội cảm thấy vạn hạnh. Ba vị mãi khách sáo tiểu muội chỉ lấy làm buồn. Nếu ba vị không gọi Phi Yến là giáo chủ nữa, mà xưng chị em trong lúc chúng ta chuyện vãn thì hay biết mấy.

Nhã Lan:

- Từ trưa đến giờ, tiểu muội không nhìn được hết, nhưng tai nghe những gì trải qua vừa kính phục, vừa ái mộ giáo chủ.. tỷ tỷ khôn cùng. Nếu tỷ tỷ không chê.. chúng ta..

Nghe Nhã Lan nói, ánh mắt Phi Yến không dấu vui mừng:

- Chúng ta kết nghĩa tỷ muội được không? Chỉ sợ ba tỷ tỷ cho tiểu muội không phải là người chính phái, là phường tà môn, dùng độc..

Vốn biết sư mình bị võ lâm Đại Việt đặt cho hốn danh là song yêu, không coi là chính phái nên Tử Lan hừ nhẹ:

- Cái gì là chính là tà? Mang danh chính phái mà hành động tàn độc, ám muội, còn bị gán danh tà phái mà hành hiệp trượng nghĩa, quang minh lỗi lạc, thì ta muốn được coi là tà phái hơn.

Phi Yến vỗ tay reo lên:

- Phi Yến đã gặp người tri kỷ. Trực giác thật không lầm. Được kết nghĩa chị em với tam vị tỷ tỷ thật đúng tam sinh hữu hạnh.

Thấy rõ Nhã Lan và Tử Lan đều có cảm tình với Phi Yến. Hồng Lan cười nhẹ:

- Ta và Tử Lan mới vừa kết nghĩa chị em với Nhã Lan hiền muội, hôm nay lại có một người hiền muội nữa, cũng thật là . . . hữu hạnh tam sanh.

Bốn cô gái nghe Tử Lan nói cùng cười nắc nẻ, cảm thấy đã rất thân mật với nhau.

Nhã Lan còn trong nụ cười:

- Hôm qua được kết nghĩa với Hồng và Tử Lan tỷ tỷ, chúng tôi chỉ vỗ tay nhau, nhất ngôn cử đỉnh không cần bày đặt nhang đèn bái lạy lễ nghi theo thói thông thường. Gọi nhau bằng tên, không là nhị, tam tứ. Hôm nay chúng ta cũng vậy. Phi Yến tỷ tỷ thấy có được không?

Phi Yến:

- Thật là sướng khoái. Nghi lễ có ích gì khi tình không chặt, nghĩa không bền? Chị em chúng ta cùng vỗ tay đi nào.

Bốn cô gái cùng vỗ tay nhau. So nhau tuổi tác, Phi Yến nhỏ hơn Hồng Lan, Tử Lan, nhưng lớn hơn Nhã Lan nên Nhã Lan vẫn là em út.

Nhã Lan vui thích:

- Có ba người tỷ tỷ thế này. Từ nay tiểu muội không sợ Thiên long bang ức hiếp nữa.

Phi Yến:

- Đã là chị em, việc của Nhã Lan muội muội cũng là việc chúng ta. Được trời ban có hai vị tỷ tỷ và một người hiền muội thế này. Phi Yến cũng không sợ đối đầu với Thiên long bang nữa.

Và nàng nói:

- Không hiểu có chuyện gì gấp không? Tiểu muội muốn mời hai tỷ tỷ và Nhã Lan muội tử quá bước Ngũ độc cung chơi vài ngày để chúng ta tâm sự.

Hồng Lan:

- Ta và Tử Lan muốn đến tổng đàn Thiên long bang cứu người. Chúng ta phải làm gấp việc này.

Phi Yến kêu lên:

- Ô! Không thể mạo hiểm được được. Ngũ độc giáo và Thiên long bang kinh chống lâu ngày, tiểu muội dĩ nhiên phải do thám tình hình bọn chúng. Nơi giam cầm tù nhân quan trọng của Thiên long bang là một địa ngục nằm sâu trong lòng núi. Phải đi qua chín tầng cửa. Mỗi tầng cửa ngoài bố trí cơ quan, chúng có hai người canh đều là cao thủ thượng thừa. Nhưng giết hai cao thủ này cũng không mở được, vì chúng không giữ chìa khoá. Chìa khoá mở mỗi cánh cửa địa ngục có tới ba chiếc, đều do ba cao thủ dưới quyền Ngọc phiến tú sĩ Lã Nhượng bảo quản. Cách vận chìa khoá lại khác nhau. Ngoài ba tên này và lão Lã Nhượng không ai biết cách mở. Nếu vận không trúng cơ quan liền phát động, khói độc, tên độc cùng lúc phóng ra, tảng đá trên trần ép xuống. Võ công cao cách nào cũng không chống nổi. Tiểu muội nghĩ có tới tổng đàn Thiên long bang, hai tỷ tỷ dù võ công cao siêu đến đâu, dù cao đến mức có thể đánh bại Đoàn Hán Thiên cũng không thể cứu người được. Hãy nghĩ cách khác.

Phi Yến thở dài nói tiếp:

- Năm năm qua tiểu muội được bình yên cũng là phước của mình. Phần lớn nhờ vận dụng mưu kế và khoa trương thực lực mà giữ được sự sinh tồn. Nếu chúng huy động cao thủ của chúng đến tấn công Ngũ độc cung, tiểu muội cũng không thể nào chu toàn cho thuộc hạ và giữ được mạng. Lão Đoàn Hán Thiên hiện có tất cả chín lão hộ pháp, mỗi hộ pháp là một cao thủ lừng danh thuộc hạng nhất đại tôn sư, công lực tu vi sáu bảy chục năm. Số hầu tướng mấy chục người, ai cũng có ba bốn chục năm công lực, xử dụng võ công đủ cả chánh tà, đều thuộc hàng nhất lưu cao thủ. Số cao thủ Thần ma giáo năm xưa do Vương Tổ Thư và Lã Nhượng mang tới đầu nhập cả trăm, võ công đã cao, dùng độc cũng giỏi, gian ác khôn cùng. Dưới chân Đại Thiệu Sơn, Thiên long bang xây thành đắp lũy, thiết lập cung vi, nhân số phân chia canh giữ cả trăm dặm, núi rừng chung quanh đâu đâu cũng có hầm bẫy, lưới giăng. Nhân số canh gác vào ra đến hàng ngàn. Chúng ta không điều nghiên cho kỹ, đến đó thật vô cùng hung hiểm.

Hồng Lan thở dài, u buồn:

- Chính hai vị sư phụ của ta cũng tự biết không thể đối phó với Đoàn Hán Thiên. Võ công của lão ngoài Nhân đệ ra, có lẽ võ lâm Đại Việt không ai có thể đương cự nổi. Chúng ta cũng tự biết mình, nghĩ rằng bất ngờ đột nhập và ra tay có thể cứu Thu Hà tỷ tỷ. Nhưng nghe tình hình thế này.. thật chẳng biết phải làm sao bây giờ. Tuy nhiên, dù khó khăn đến đâu, chúng ta cũng phải hoàn thành tâm nguyện này cho Nhân đệ.

Nàng nhìn Nhã Lan cứng rắn:

- Trước đây do không hiểu tình hình Thiên long bang nên hiền muội muốn đi hai ta cũng không từ chối. Nhưng bây giờ.. hiền muội không được đi nữa.

- Tỷ tỷ nói gì vậy? Một lời đã kết sống chết có nhau. Sao tỷ tỷ lại bảo tiểu muội như vậy? Chết sống thế nào hể hai tỷ tỷ bước đi thì tiểu muội cũng không ở lại.

Tử Lan nắm tay nàng:

- Hiền muội phải nghe lời Hồng tỷ. Mạng sống của Hồng tỷ và ta đang phó thác cho trời. Nếu Nhân đệ có bất trắc nào, hay . . nửa tháng nữa chúng ta không gặp Nhân đệ, thì chúng ta không còn sống được. Hiền muội thì khác.

Nhã Lan:

- Từ lúc chúng ta kết nghĩa nhau, tiểu muội biết hai tỷ tỷ có tình nghĩa sâu đậm với Tích Nhân, tiểu muội cũng rất quan tâm tới hẳn. Nhưng cũng tin số mạng hẳn rất lớn và hai tỷ tỷ cũng đã an lòng. Bây giờ nghe tỷ tỷ nói hình như còn nhiều việc tiểu muội chưa biết. Việc gì? Đã là chị em không được giấu nhau.

Nhã Lan nắm tay Tử Lan tha thiết thúc giục. Phi yến cũng nói:

- Đã là tỷ tỷ, hai chị không thể giấu hai em chuyện gì. Nếu không thì chúng ta đâu có coi nhau là sinh tử chi giao.

Tử Lan đưa mắt nhìn Hồng Lan rồi thở dài:

- Hơn hai tháng trước Nhân đệ và chị em ta đã giết một đôi địa long khổng lồ. Nhân đệ giết một và chị em ta giết một. Không ngờ chúng là giống tình long gần như tuyệt chủng từ lâu. Sau khi da của chúng ta dày cứng lên và cảm thấy bị bức xúc tình dục, lật sách độc kinh ra xem mới biết là giống tình long. Chúng ta và nhân đệ phải giải độc cho nhau. Cho nên có thể nói Nhân đệ đã là trạng phu của hai ta. Theo sách cho biết nếu chúng ta không gặp nhau trong ba tháng thì độc phát tác trở lại, mà tình long độc không có thuốc nào giải được.

Nhã Lan nghe Hồng Lan và Tử Lan nói trong lòng đau đớn. Nhưng là người phóng khoáng. Biết trong tình trạng như vậy Tích Nhân dù không yêu Hồng Lan và Tử Lan đi nữa cũng không còn cách gì khác. Đây là duyên số, cũng như duyên số đã đưa đẩy để Tích Nhân gặp lại Thu Hà làm nàng phải bỏ đi trong xót xa trước đây. Dù vì Thu Hà mà nàng phải xa cách người yêu, Nhã Lan cũng đã liều chết cứu Thu Hà, tấm lòng nàng không chật hẹp, rộng rãi như vậy nên chỉ đau đớn nhất thời rồi nàng lo âu cho hai người chị mới kết nghĩa. Tuy lo âu, nhưng chẳng biết phải làm thế nào. Nàng xoay sang cầu cứu Phi Yến đang trầm ngâm một bên:

- Phi Yến tỷ tỷ.

Phi Yến trầm ngâm một lúc, rồi nói, mạch lạc, nghiêm chỉnh:

- Tình long độc cả mấy trăm năm nay chưa nghe có ai gặp phải. Sách vở của Ngũ độc giáo cũng chỉ đề cập qua loa mà thôi. Tuy nhiên có thể trong những sách cũ ít người lưu ý có chỉ dẫn nhiều hơn về việc này. Tình long độc có thể giải hay không hiện giờ tiểu muội là vua độc cũng không dám quả quyết. Tuy nhiên, là người dùng độc tiểu muội nắm chắc nguyên lý là không có chất độc nào mà không thể giải. Người ta chưa tìm ra được mà thôi. Hai tỷ tỷ không thể đi Thiên long bang. Tuyệt đối không thể. Thứ nhất, Tiểu muội không biết Nhân đệ của hai tỷ tỷ là người thế nào. Nhưng nếu vì đi Thiên long bang cứu người thân của gã mà hai tỷ tỷ bỏ mạng, hay gặp khó khăn, thì gã sẽ đau khổ vô cùng. Gã sẽ tự trách, ân hận vì gã mà hai tỷ tỷ hy sinh. Thứ hai, như hai tỷ tỷ đã biết, hai tỷ tỷ có thể chết vì tình long độc nếu nửa tháng nữa không

gặp gã, thì gã cũng vậy, trong nửa tháng nữa không gặp hai tỷ tỷ gã cũng phải chết, thì tại sao không chờ đợi, không tìm kiếm để gặp nhau đem sự sống cho nhau lại đem thân vào Thiên long bang? Tỷ tỷ có nghĩ trường hợp Tích Nhân đang đi tìm tỷ tỷ mà hai tỷ tỷ bị chết hay bị giam trong địa ngục Thiên long bang rồi cả ba cùng phải chết có phải là đáng ân hận không?

Nghe Phi yến nói Hồng Lan và Tử Lan biến sắc sững sờ, hiểu là mình đã tính lầm chuyện không đúng. Nhã Lan đứng lên ôm vai Phi yến:

- Tỷ tỷ .. quả là Gia cát lượng của tiểu muội.

Và nàng còn nói:

- Còn lý do thứ ba nữa, là Thu Hà tỷ tỷ bị chúng bắt trước đây tiểu muội đã giải thoát. Chưa chắc đã bị bắt lại. Chúng bắt Thu Hà tỷ tỷ là muốn Tích Nhân đem Đăng tiên bí kíp đi chuộc, như vậy an nguy của Thu Hà tỷ tỷ không có gì cấp bách để phải đi liều chết.

Hồng Lan hiểu ngay Phi Yến và Nhã Lan nói đúng, nhưng buồn rầu:

- Chẳng lẽ hai ta chỉ ngồi một chỗ chờ chết hay sao?

Phi Yến:

- Ngũ độc giáo là nơi hiểu biết hơn ai hết chất độc trong thiên hạ xưa nay. Tiểu muội quá bận rộn chưa lúc nào có thì giờ nghiên cứu nên cần về Ngũ độc giáo lục hết sách vở coi xem có sách nào nói chi tiết về tình long độc và cách chữa trị hay không? Nếu không có, một mặt chúng ta đi tìm Tích Nhân, một mặt trở lại nơi hai con tình long sinh sống trước đây tự tìm ra thuốc chữa, vì tiểu muội nắm vững một nguyên lý là vùng đất phát sinh chất độc thì gần đó lại có thuốc giải, cây lá ở đó có tính giải độc. Vì thế, người dân bình thường đi rừng, đi núi gặp rắn hay độc vật cắn phải họ cứ hái lá cây chỗ ấy đắp lên, lại có khi giải được độc, thoát chết.

Nhã Lan:

- Tiểu muội thấy hai tỷ tỷ phải nghe lời khuyên của Phi Yến tỷ tỷ. Không phải sư phụ tỷ tỷ nói hai người không có số đoản mệnh hay sao? Bị trúng độc mà tình cờ gặp Phi Yến tỷ tỷ là chưa độc thì chẳng phải hữu duyên hay sao?

Phi Yến lườm mắt:

- Người dám nói ta là chúa độc? Ta độc lắm phải không?

Nhã Lan lè lưỡi, cười:

- Tiểu muội muốn nói chúa giải độc. Lỡ lời! Thôi! Tha cho tiểu muội. Hảo tỷ tỷ!

Phi Yến cười khanh khách, không để cho Hồng Lan và Tử Lan tỏ rõ quyết định có theo lời mình hay không, đứng lên, nắm tay hai người:

- Hảo tỷ tỷ, chúng ta đi thôi. Giúp tiểu muội bảo vệ đoàn người tới ranh giới Quảng Tây mất một đêm, một ngày. Khi đã vào vùng ảnh hưởng tai mắt Ngũ độc giáo tiểu muội không còn lo lắng nữa, chúng ta dùng khinh công thượng thừa về tổng đàn chỉ mất một đêm. Nếu sách vở có chỉ cách trị tiểu muội sẽ bằng mọi cách giải trừ cho hai tỷ tỷ. Nhược bằng không, tiểu muội và Nhã Lan hiến muội sẽ lật tung sông núi Đại Việt tìm cho ra Tích Nhân, hay lại chỗ tình long ở tìm cho ra thuốc. Hảo tỷ tỷ chúng ta không thể nào chết được phải không Nhã Lan hảo muội tử?

- Hảo tỷ tỷ! Đúng vậy!

Hồng Lan và Tử Lan đứng lên, ngoan ngoãn theo Phi Yến ra cửa và cùng nghe tiếng kêu gọi lạ lùng vang lên:

- Nhã Lan! Nhã Lan!

Nhã Lan vội kêu:

- Người đi đâu cả ngày nay?

- Có nhớ ta đâu?

Nhã Lan biết một ngày một đêm con anh vũ theo mình bỗng mất tăm mà không để ý, vội nói:

- Nhớ lắm! Nhớ lắm! Theo ta đừng bay lung tung nữa.

Con anh vũ xuyên qua cửa sổ đậu lên đầu Nhã Lan la trách:

- Có bạn quên ta! Có bạn quên ta!

Chị em Hồng Lan và Phi Yến thấy con anh vũ của Nhã Lan to lớn hơn những con két thường gấp bội và thông linh như vậy lấy làm vui thích. Phi Yến nói:

- Người cũng là bạn chúng ta.

Con anh vũ khạc khạc:

- Hảo tỷ tỷ! Hảo tỷ tỷ!

- Theo hảo tỷ tỷ đến Ngũ độc cung chơi một chuyến. Tỷ tỷ sẽ tặng người một quả tiên đào.

Phi Yến phóng mình đi, ba chị em Hồng Lan cũng phóng theo. Một phần nóng lòng muốn coi đoàn người có bị trở ngại gì không, một phần muốn xem rõ công lực của bọn Hồng Lan, Phi Yến lướt như bay biển trên ngọn cây, giờ sau vẫn thấy ba người sau lưng giữ đều khoảng cách, trong lòng lấy làm vui sướng. Khi trời sụp tối một lúc đã thấy một dãy đèn đuốc ẩn hiện trên sườn núi. Phi Yến dừng chân trên bờ đá, thối còi trúc te te mấy tiếng liền nghe tiếng còi tre đáp lại. Nàng vui vẻ:

- Mọi sự đều bình yên. Chúng ta lướt qua họ, quan sát phía trước rồi tìm chỗ nghỉ ngơi và chờ đợi. Nhưng chờ tiểu muội phân phó một chút.

Nàng thối còi tre lần nữa, giây lát có người phóng tới, là một nữ nhân khoảng trên bốn mươi, thân pháp nhanh lẹ. Nhã Lan nghĩ nếu không gặp được Đoàn Tú Phu thì nàng cũng không thể thắng nổi thiếu phụ này. Nữ nhân vòng tay, cúi đầu:

- Giáo chủ có lời chỉ dạy?

- Ta sẽ đi tới phía trước. Đoạn hậu hoàn toàn giao cho năm vị.

- Giáo chủ tới trước là hay lắm. Mười chị em trong đội Tần Mai quá mệt nhọc với cây rừng, cỏ dại, không thể tới bờ sông xem thuyền bè như thế nào. Giáo chủ quan tâm cho.

- Ta đi ngay.

Bốn cô gái lại dùng khinh công thượng thừa lướt đi. Khi qua chỗ mười chị em trong đội Tần Mai thấy chúng vừa đi vừa chặt cây, dọn cỏ, mồ hôi ướt cả áo Phi Yến dừng chân và nói:

- Các người chia nhau nghỉ ngơi giây lát đi. Tần Mai! Khoảng giờ sau người gọi Tần Muội Tử Và Tần Hương Lan đến cho ta sai phỏ.

Các cô gái đang mệt được cho nghỉ liền dừng tay. Nhưng chúng dừng tay thì mọi người đang đi trên đường cũng sẽ bị chậm lại nên Phi Yến rút kiếm. Bọn chúng thấy vậy cùng la lên hốt hoảng:

- Giáo chủ!

Phi Yến:

- Các người nghỉ tay đi. Lệnh của ta. Ta chỉ giúp các người giây lát.

Bọn Hồng Lan thấy Phi Yến vung kiếm dọn đường, thì cùng xông vào làm. Công lực thâm hậu, bảo kiếm sắc bén, bốn cây kiếm vung phạt rào rào, con đường mở ra lớn hơn, và nhanh đến nỗi bọn nữ binh trong đội Tần Mai phải lúc đi, lúc chạy mới theo kịp.

Xong cây, chém cỏ trong gần một giờ, con đường xuyên núi hoang sơ của bốn chị em xa tắp, đoàn người ngựa rơi lại phía sau cả mấy dặm. Bấy giờ Phi Yến mới dừng tay, tỏ lời cảm ơn ba chị em Hồng Lan, rồi nói:

- Nhị tỷ và hiền muội phải giúp Phi Yến thêm ít giờ nữa. Mong tha thứ cho tội vô lễ này cho.
- Chuyện của muội cũng là chuyện chúng ta. Cần gì hiền muội cứ bảo. Hồng Lan trả lời.
- Đa tạ Hồng Lan tỷ tỷ.

Và nàng rồi sai phái:

- Tần Mai! Đội hoàng ưng của người tiếp tục làm việc. Không chậm trễ giây phút nào. Tần Hương Lan! Đội bạch ưng của người tới tiếp tay cho đội hoàng ưng cùng dọn đường. Tần Muội Tử, đội hắc ưng đi tới bờ sông xem thuyền bè Lưu Phong chuẩn bị có chu đáo không và tiếp ứng. Quan sát hai bên sẽ do ta và các tỷ muội của ta lo liệu.

Nghe Phi Yến phân phó, bọn Hồng Lan mới để ý võ phục của bọn thiếu nữ giống nhau, cùng màu lụa xanh, nhưng trên ngực thêu con chim ưng màu sắc khác nhau.

Thuộc hạ của Phi Yến nhận lệnh dạ vang, vội vã ra đi, Phi Yến mới nói với chị em Hồng Lan:

- Tiểu muội vẫn còn lo trong lòng sau khi biết già trẻ trong Bế môn được dời đi, tên Tân đàn chủ của Thiên long bang tìm ra dấu vết sẽ đuổi theo. Đánh với chúng tiểu muội không lo nhưng sợ đàn bà, trẻ con Bế môn bị hại theo nên mong tỷ tỷ và Lan muội giúp cho. Sau khi qua sông sẽ không còn lo lắng nữa.

Nhã Lan:

- Tỷ tỷ bảo làm gì, thì nói mau đi sao lại cứ khách sáo vậy. Đã là chị em sống chết có nhau mà chút việc cũng cứ ngần ngại!
- Xin Hồng Lan và Tử Lan tỷ tỷ quan sát bên tả, tiểu muội và Nhã Lan hiền muội quan sát bên hữu, đề phòng bất trắc dùm cho.

Hồng Lan:

- Chúng ta sẵn sàng giúp hiền muội rồi. Nhưng ta nghĩ trong núi cao rừng rậm thế này, tả hữu có địch thì cũng chỉ những cao thủ có khinh công thuộc hạng đi trên ngọn cỏ mới tới đây được, số cao thủ như thế này không thể có nhiều. Nếu có, chúng cũng có nhiệm vụ đi dò thám hơn là tấn công. Ta lo cho hiền muội là chúng sẽ tập trung nhân số đuổi theo từ phía sau hay chặn đầu mai phục phía trước. Hiền muội nên nghĩ lại xem.

Phi Yến vỗ đầu:

- Tỷ tỷ nói làm tiểu muội tỉnh ra. Vậy mong tỷ tỷ và Tử Lan tỷ tỷ hộ vệ tả hữu tiếp ứng phía sau nếu hữu sự, còn tiểu muội và Nhã Lan muội, đi ngay tới bờ sông, nơi rộng tầm quan sát. Pháo đỏ được phóng lên là có biến.

Phi Yến nói xong phóng đi ngay. Cả hai đạp đầu cây đi theo đường thẳng chứ phải không quanh theo sườn núi, nên chỉ xuống hết hòn núi và vượt qua một hòn núi nữa là đến bờ sông. Phi Yến lấy còi tre thổi mấy tiếng nghe như chim hót, một lúc sau trong bờ bụi có vài tiếng chim cú rúc lên đáp lại và giây lâu sau có một người chạy nhanh tới khom lưng:

- Tham kiến giáo chủ.

Phi Yến hỏi:

- Có gì đáng nghi ngờ! Thuyền bè chuẩn bị ra sao?
- Mười chiếc bè có thể chở trăm người qua sông trong một lần. Nhưng trên đường này đêm nay lại có nhiều đội kỵ mã đi qua coi bộ rất gấp. Trong đêm tối và đường rừng nhỏ hẹp vẫn cho ngựa phi nhanh. Thuộc hạ chưa biết làm sao để có thể bấm báo lên giáo chủ.

Phi Yến nghe xong khoát tay:

- Cho mọi người neo cột bè lại. Khi Tần Muội Tử tới các người phối hợp lần theo cây cỏ đi về phía nam gặp bọn kỵ mã hay cao thủ đi rời rạc vài năm ba người thì bắt lấy. Làm gọn ghẽ. Nếu là người Thiên long bang thì không để sống.

Người thuộc hạ vội vàng đi khỏi, nàng cảm khái nói với Nhã Lan:

- Hồng Lan tỷ tỷ chưa có kinh nghiệm giang hồ, vì đau khổ trong lòng nên có chút hồ đồ nhưng cái gì đã thấy qua thì nhận định rất sâu sắc, sau này chúng ta không thể nào bì kịp.

Nhã Lan hỏi:

- Nếu chúng chặn đường, thì tỷ tỷ đã có kế gì chưa?
- Tiên hạ thủ vi cường. Chịu phiền hiền muội cầm lệnh bài của ta, trở lại ra lệnh cho Thiên ưng tứ đội đưa mọi người tới bờ suối thì tìm chỗ nghỉ ngơi, tắt hết đèn đuốc, gài độc chung quanh và bảo vệ mọi người. Tuy nhiên, mọi người phải luôn luôn trong thế chuẩn bị lên đường trở lại. Mời hai tỷ tỷ và ngũ di của ta tới đây. Họ sẽ biết ta ở chỗ nào. Ta cần phải thổi một bài nhạc trước khi hiền muội trở lại.

Nhã Lan cầm lệnh bài phóng đi, Phi Yến cũng tung mình về hướng bắc, một lúc tiếng tiêu vang lên trong rừng vắng. Tiếng tiêu có âm điệu kỳ lạ, không vui không buồn, không ai không oán, nhưng lúc du dương êm dịu, lúc thúc bách dồn dập và khi tiếng tiêu vang lên, trong các bụi bờ lần lần vang lên tiếng lạo xạo, rồi rần rít lớn nhỏ theo hướng tiếng tiêu chạy tới. Tiếng tiêu đi dần lên phía thượng nguồn, một vùng mây dậm cỏ cây rung động xào xạc như gió dậy. Khi ba chị em Hồng Lan theo chân ngũ nữ tới bên Phi Yến thấy cả rần rít bỏ lỏm ngổm chung quanh. Phi Yến mỉm cười nhìn họ, thay đổi âm điệu, rần rít lại chui vào hai bên đường. Phi Yến dứt tiếng tiêu thân mật cầm tay Hồng Lan:

- Tiểu muội chủ quan cho rằng tên Thiết phiến Vương Thành, tân đàn chủ Việt Tây của Thiên Long Bang tâm cơ không bằng Đoàn Hường Bình, khi phát hiện ra việc thủ hạ bị hại có lẽ gã sẽ phái một hai cao thủ đuổi theo Bể Điều trước. Khi không tìm được tung tích Đoàn Hường Bình và Bể Môn mới báo cáo cho Vương Tổ Thư. Bấy giờ chúng ta đã qua sông và tới vùng đất của mình. Không ngờ, gã đã nhanh nhẹn phi vũ truyền thư về tổng đàn và hai bên cùng huy động nhân mã chặn đầu chúng ta. Nếu không được Hồng Lan tỷ tỷ cảnh giác, tiểu muội đã làm hư đại sự.

Hồng Lan:

- Hiền muội bây giờ đang nghĩ chắc chúng không biết nổi hiền muội đã huy động một lực lượng rất lớn hộ vệ Bể môn. Số người chúng huy động chặn đầu đêm nay nhiều lắm cũng chỉ có vài cao thủ cỡ Đoàn Hường Bình và một số thuộc hạ. Nhưng phải tiêu diệt hết bọn chúng, rồi đưa người sang sông cho nhanh mới có thể tránh một trận chiến lớn, vì sáng mai chúng sẽ cấp tốc đuổi theo với một đội ngũ vô cùng hùng hậu có phải không?
- Tỷ tỷ như nằm trong lòng tiểu muội. Có điều gì không đúng xin tỷ tỷ chỉ dạy.

Hồng Lan:

- Ta chỉ ngại chúng huy động một lực lượng rất lớn đến đây trong đêm nay. Vì khi đưa cả già trẻ của Bể môn ra đi, với hàng trăm người yếu đuối, hiền muội đã có thể đi rất nhanh, không để lại dấu vết nào.

Phi Yến nghe Hồng Lan nói lại sững sờ. Giây lâu mới khó khăn nói ra lời:

- Tiểu muội phải làm sao bây giờ?

Hồng Lan bình thản:

- Đem hết lực lượng ra mai phục. Chúng ta có lợi là chuẩn bị sớm hơn. Ngoài xà trận của hiền muội, nay trời mới vào xuân cây cỏ sum sê nhưng liên tiếp nắng ráo, lá khô còn nhiều, chúng ta cũng có thể dùng hỏa công và chất độc tiêu diệt chúng một phần. Qua trận hỏa công ta sẽ dùng trận ngũ hành cản trở. Sau đó thì phải sống chết một trận. Tùy cơ ứng biến.

Phi Yến cảm kích:

- Trời giúp cho tiểu muội và Ngũ độc giáo nên mới được gặp tỷ tỷ thế này.

Hồng Lan:

- Hiền muội lại vẫn thế! Chuẩn bị nhanh lên. Ta và Tử Lan trở lại thiết lập trận ngũ hành giúp cho Bể môn bảo vệ họ. Hiền muội và Nhã Lan điều động nhân sự bố trí khắp con đường nhỏ này.

Nửa khuya chị em Hồng Lan trở lại chỗ Phi Yến và xà trận của nàng. Hạ chân xuống đất khen ngợi:

- Hiền muội chuẩn bị chu đáo lắm. Sẽ làm cho chúng ta ít tổn thương binh mã. Chờ cho chúng bị rần rít tiêu diệt một số. Bốn chị em chúng ta vừa đánh, vừa dẫn dụ chúng qua mấy chận hiểm nguy cũng sẽ diệt được một số lớn.

Phi Yến nắm chặt tay Hồng Lan, Tử Lan. Nàng không nói ra lời, nhưng cả hai hiểu nàng muốn nói gì, và lúc ấy họ cũng nghe vó ngựa hàng trăm con từ xa đổ tới. Phi Yến rút ống ngọc tiêu cầm tay, còn Hồng Lan, Tử Lan, Nhã Lan sẵn sàng đốc kiếm.

Khi thấy nửa đoàn người ngựa đã đi vào vùng mai phục xà trận, Phi Yến đưa ngọc tiêu lên đôi môi hồng. Đoàn người ngựa Thiên long bang đang chạy nhanh, nhưng khi người đi trước dừng gấp lại, cả trăm con ngựa rầm rập dừng theo. Nhiều con dõ hai chân trước hí vang vì bị dừng lại quá gấp. Đang chạy nhanh phải dừng lại trong bất ngờ người ngựa không đến nỗi dồn dập lên nhau, chứng tỏ họ là những kỵ mã lành nghề, võ công hữu hạng. Nhưng tiếp theo thì liền hoảng hốt, vì phát giác ra vô số rần rít, đang khắp nơi đổ ra, và vun vút phóng tới. Bầy ngựa trở nên hỗn loạn. Chúng la hí xé màn đêm, bỏ chạy hỗn loạn. Nhiều con phóng xuống sông, cuốn theo dòng nước, nhiều con quay đầu, nhiều con đâm chạy tới trước, băng lên sườn núi. Cả trăm con ngựa bị rần rần khó biết số mạng thế nào, nhưng số người cưỡi ngựa, thay vì đánh địch họ phải rút vũ khí chống cự với rần. Trong đoàn người ngựa, hơn mười mấy cao thủ, sau giây phút hoảng loạn, nhắc thân ảnh rời thân ngựa, dùng dùng khinh công thượng thừa phóng nhanh về phía tiếng tiêu. Tiếng tiêu của Phi Yến trở nên dồn dập hơn.

Hồng Lan, Tử Lan và Nhã Lan, không để cho số cao thủ đang phóng lên sườn núi có thể tới chỗ Phi Yến. Ba cô gái nhắc thân phóng ra chặn đường. Hai cây kiếm của Hồng Lan và Nhã Lan tấn công ngay người trung niên dẫn đầu và cây kiếm của Nhã Lan tấn công ngay cô gái theo sau. Trong đêm tối, vũ khí chạm nhau toé lửa, họ không cần biết mình đang kịch đấu với ai. Người trung niên ăn mặc theo kiểu nho sĩ, vũ khí sử dụng là cây quạt sắt, linh hoạt đón đỡ hai cây kiếm của Hồng Lan, Tử Lan. Quạt kiếm chạm nhau hai cô gái biết ngay mình gặp cao thủ hữu hạng, vận dụng hết khả năng, hai cây hoàng kim và bạch ngân phối hợp nhịp nhàng làm cho gã nho sinh nhiều lúc phải hoảng hốt. Nhã Lan thấy cô gái đang đánh với mình chỉ khoảng trên hai mươi, nhưng nội công và kiếm chiêu lợi hại phi thường. Có thể nói về mặt nội lực còn trên Đoàn Trinh Vân một chút, đoán ngay là ai, vừa nỗ lực ra chiêu vừa cười trêu:

- Đoàn San San, hôm nay là ngày chết của ngươi.

Đoàn San San thấy cô gái biết mình là ai, cười ngạo mạn:

- Không ngờ Trương Phi Yến cũng có cao thủ như ngươi. Nhưng hôm nay, người chết là bọn các ngươi.

Nhã Lan:

- Chờ một lúc mới biết ai chết sống. Hà hà.. toàn bộ cao thủ của ngươi từ phía Nam lên đã bị chúng ta giết sạch rồi.

Sau khi bố trí đoạn đường xong, Phi Yến dùng tất cả năm đội Thiên ưng phục kích phía Nam. Phân Đoàn Đại Việt- Quảng Tây của Thiên long bang là một phân đàn lớn, nhân số đông đảo nhưng phân tán khắp nơi do đó con số được huy động tới cũng chỉ vài chục người, lúc bấy giờ đang bị năm chục cô gái vừa dùng độc loại trừ khỏi vòng chiến, vừa bao vây đón đánh, chúng cũng đã chết rất nhiều, trận chiến cũng còn sôi động, nhưng Nhã Lan nói ra chỉ nhằm làm cho San San khựng hoảng tinh thần. Tuy nhiên, San San là cô gái thông minh, chỉ bối rối giây lát cười nhạt:

- Bọn họ Bể đã bị chúng ta giết hết rồi! Ngũ độc giáo các ngươi tay không rồi cũng phải về không.

Nhã Lan có chút phân vân nghe San San nhắc tới Bể Môn, nhưng hiểu ngay cười lớn:

- Bể môn chết sống không liên quan đến chúng ta. Còn ngươi! Cữu công chúa ơi! Trận này ngươi hy sinh thủ hạ quá nhiều.

Hai cô gái như hai con đại bàng, vừa phóng từ ngọn cây này sang ngọn cây khác, có khi hai kiếm giao nhau trên không, không ai nao núng. Xứng đáng là kỳ phùng địch thủ. Hồng Lan và Tử Lan đấu với trung niên cầm thiết phiến với kiếm pháp liên hoàn đã đẩy gã vào thế thủ, nhưng hai nàng cũng chưa thể hạ nổi, công

lực gã rất thâm hậu. Gã chống trên đỡ dưới, cây thiết phiến đôi khi tung ra luồng cuồng phong rất mạnh làm cho hai cây kiếm của hai nàng phải chậm lại.

Phía Phi Yến, hàng chục cao thủ đuổi theo nàng, với thân pháp thần kỳ nàng xuyên đông, tránh tây, dụ chúng chạy đuổi về hướng bắc, cây ngọc tiêu cũng không rời khỏi đôi môi. Rồi khi tiếng ngọc tiêu của nàng chợt dứt, giắt cây ngọc tiêu sau lưng, nàng vụt chạy nhanh lên sườn núi và ngoặt về phía Nam, bọn cao thủ đuổi theo nàng sau đó hết hoảng dừng lại, và ngừng bết hô hấp vì nghe đầu óc choáng váng, vội la bảo nhau và dừng chân lại.

Phi Yến chạy tới chỗ chị em Hồng Lan, quát lớn:

- Lữ Phương, Đoàn San San hôm nay là ngày tàn của các ngươi.

Thấy Phi Yến xuất hiện, Lữ Phương và San San động dung. Họ chưa thể đánh bại được ba chị em Hồng Lan, trong lòng đành ninh là thuộc hạ của Phi Yến, sự có mặt của nàng sẽ thay đổi ngay cục diện, nhưng San San cười lớn:

- Mẫu hậu của ta quyết phen này phải diệt trừ ngươi. Ngươi và ba tên thuộc hạ của ngươi cũng phải cả giờ lâu mới có thể làm cho ta và Lữ tổng quản nao núng. Mẫu hậu ta có chậm cũng sẽ tới nơi rồi.

Nàng vừa đón đỡ chiêu thức của Nhã Lan, vừa phóng lên không một chiếc pháo bông màu đỏ.

Phi Yến cười đắc ý:

- Ngươi tưởng ta sợ mẫu thân ngươi hay sao? Ta cũng đang chờ đợi để cho bà ta bài học. Tỷ tỷ, hiền muội! Không cần phải ra tay với hai người đã trúng vô ảnh phi độc của ta sắp chết. Chúng ta đi thôi.

Ba chị em Hồng Lan liền đánh ra mấy chiêu trí mạng rồi phóng lại đứng phía sau Phi Yến. Cành cây to bốn người đang đứng nhún nhảy lên xuống, trong ánh trăng mờ nhạt, trông không khác gì bốn cô tiên nữ hạ phàm. Lữ Phương là phó tổng quản Thiên long bang, sư đệ Ngọc phiến tú sĩ Lã Nhượng, võ công rất cao cường, ít khi gặp địch thủ, hôm nay bị chị em Hồng Lan làm cho tay chân bối rối rất kinh ngạc trước khả năng của Ngũ độc giáo. Nghe mình bị trúng độc, nhất là tên thứ độc chưa từng nghe qua, lấy làm sợ hãi. Qua võ công của Nhã Lan cũng làm Đoàn San San trong lòng nao núng, nên khi bốn cô gái phóng mình đi, chúng không dám đuổi theo. Bốn chị em Hồng Lan chỉ đi một lúc rồi Phi Yến lại quay lại, âm thầm theo dõi.

Ngũ độc giáo chuyên dùng độc. Có nhiều loại độc vô hương vô sắc, rất tinh chế, sức độc khủng khiếp, nhưng đánh độc phải bỏ vào thức ăn, thức uống, làm cho người sở mớ tới, hay ở trong phòng hít phải, không có loại độc nào chỉ tung một ít trong gió mà có thể giữ nổi liều lượng độc tính giết người. Tuy nhiên trước sự đe dọa của nàng, Lữ Phương và Đoàn San San cũng vội vàng tìm chỗ điều tức, kiểm soát thân thể.

Số cao thủ đuổi theo Phi Yến có nhiều người hít phải một ít hơi độc nàng cố ý tung ra phía sau, nhưng loãng trong không khí, liều lượng rất nhẹ. Chúng ngừng chân giây lát cảm thấy máu huyết trở lại bình thường vội đi tìm chủ. Lữ Phương và Đoàn San San một lúc thấy không có triệu chứng trúng độc an tâm trở lại. Khi số cao thủ tới nơi, Đoàn San San định đuổi theo nhưng Lữ Phương ngăn lại:

- Với ba cô gái vừa rồi, cho thấy thực lực của chúng mạnh hơn chúng ta tưởng rất nhiều. Võ công thuộc hạ đã vậy, thì Phi Yến thật khó lường. Hơn nữa, phía trước hẳn có cao thủ hộ giáo của chúng nữa. Hiện giờ cần quay lại cứu cấp những người bị rấn rấn. Coi xét lại thực lực, vương hậu tới nơi sẽ mở lại trận chiến.

San San nghe lời Lữ Phương họ cùng phi thân xuống bờ sông. Quang cảnh làm chúng phải chau mày, xác và rấn máu làm tanh tưởi một vùng. Thủ hạ có trên mười người chết, còn lại đang ôm tay chân rên rỉ. Ngoại trừ San San và Lữ Phương, bọn cao thủ chia nhau đi cứu cấp những người còn sống. Đi chiến đấu với Ngũ độc giáo, nên bọn chúng cũng đem theo thuốc giải độc rất nhiều. Tuy mạng sống không còn bị đe dọa, nhưng thuốc giải độc rần không thể phát sinh hiệu dụng ngay tức khắc, cũng một hai ngày mới làm người bị cắn hết đau nhức, phục hồi được. Lữ Phương vô cùng tức bực, mang theo cả trăm thủ hạ. Chỉ tiếng tiêu của Phi Yến đã loại bỏ gần bảy phần mười nhân lực của mình.

Khi mấy chục thuộc hạ bị độc thương được diu tới nơi sạch sẽ không có máu rấn vung vãi tanh hôi. Phía tây bắc một chiếc pháo bông màu vàng nổ trên bầu trời, Lữ Phương bảo thuộc hạ:

- Tất cả chuẩn bị cung nghinh vương hậu.

Một lúc sau từ xa hiện một chiếc kiệu có bốn người khiêng chạy như bay tới nơi. Theo sau ba chục cao thủ cưỡi ngựa, có bốn người đàn bà, ai cũng khoảng bốn năm chục tuổi, thái dương lộ cao, chúng tỏ đều là cao thủ hữu hạng.

Bọn Lữ Phương quỳ nọp bên đường hô to:

- Vương hậu vạn tuế. Nô tài bất lực xin tha tội.

Tiếng nói êm ả từ trong kiệu đưa ra:

- Bình thân! Lữ phó tổng quản sự việc xảy ra như thế nào?

Lữ Phương khom lưng trình bẩm những việc vừa qua. Người trong kiệu im lặng một lúc rồi nói:

- Chúng đã chuẩn bị. Con đường phía trước có nhiều cạm bẫy. Để người chúng ta bị hại vì cạm bẫy độc dược của chúng thật không đáng. Dùng ngựa đem người bị độc thương về tổng đàn cho họ tịnh dưỡng. Tất cả sang bờ sông và ẩn nhẫn chờ đợi. Chúng không thấy chúng ta động tịnh, yên trí chúng ta bị thiệt hại nặng nề nên rút lui, chờ khi chúng qua sông bấy giờ mới cùng ra tay.

Lữ Phương khom mình ca tụng:

- Vương hậu thật thần cơ diệu toán.

Phi Yến nghe được toan tính của Vương Tổ Thư, trong lòng cũng thầm phục mụ, và cũng thầm than nếu mình không lén lút trở lại theo dõi thì thiệt hại xảy ra không thể nào ước lượng được. Chờ cho người Thiên long bang bận rộn khiêng vác những người bị thương lên ngựa, nàng len lén đi xa vào rừng rồi dùng khinh công trở lại gặp chị em Hồng Lan đang chờ đợi trong vùng bố trí hoả công và độc dược. Số thuốc độc dùng để đốt ngoại trừ những chất độc của Ngũ độc giáo mang theo, còn có độc của Bế môn. Nghe Phi Yến thuật lại quyết định của Vương Tổ Thư. Nhã Lan góp ý:

- Chỉ vài người trong bọn chúng mới có thể dùng khúc cây nhỏ đập nước qua sông. Chúng không dùng thuyền bè, chỉ còn cách đu giây mà qua. Bốn chị em chúng ta qua sông, chặn đánh trước là thượng sách.

Hồng Lan gật đầu:

- Đúng vậy, nhưng ở đây cũng không thể không có người chủ trì. Vậy thì Phi Yến muội muội ở đây chỉ huy, còn ta và Tử Lan, Nhã Lan qua sông.

Phi Yến nói:

- Năm vị a di của tiểu muội có thể tạm thời điều động hoả trận đề phòng chúng tràn xuống. Bốn chị em chúng ta qua sông là hay nhất. Võ công mụ Vương Tổ Thư không phải tầm thường. Nếu làm mụ bị thương, chúng sẽ không còn lòng dạ nào tiến hành việc vây chặn chúng ta nữa.

- Hiền muội đã có ý như vậy, chúng ta sắp xếp rồi đi ngay.

Phi Yến phóng lên không một chiếc pháo bông màu vàng. Giấy lát sau năm người đàn bà phi thân tới khom lưng:

- Giáo chủ có lệnh.

- Tình hình phía nam thế nào?

- Đã tiêu diệt khoảng ba chục tên. Số còn lại bỏ chạy. Thiết phiến Vương Thành đã bị Tứ Hoa đả thương rất nặng.

Phi yến vui mừng:

- Năm vị thay thế chúng ta trấn thủ nơi này. Ra lệnh cho Thiên ưng ngũ đội rút về. Trong trường hợp ta phóng ra hồng lệnh, lập tức xuất lĩnh nhân mã tấn công bọn Thiên long bang đang ở trên bờ sông. Thông tri cho dũng sĩ đội dùng bè qua sông và khi thấy hồng lệnh lập tức tiếp ứng chúng ta.

Năm người đàn bà phụ tá Phi Yến là những người từng là tỳ nữ thân cận của Tần Giáng Tiên, mẫu thân nàng. Khi Phi Yến làm giáo chủ họ vẫn cương quyết theo làm hầu cận cho nàng. Võ công họ đã cao, được Phi Yến truyền thêm tâm pháp võ học chính tông của mình, và trở thành năm cao thủ hạng nhất của Ngũ độc môn, nên Phi Yến rất tin tưởng họ. Năm người này đều được Tần Giáng Tiên ban cho họ Tần, có tên theo thứ tự, Tần Nhất Hoa, Nhị Hoa, Tam Hoa, Tứ Hoa và Ngũ Hoa. Sau khi căn dặn năm chị em Tần Hoa, bốn cô gái xuống bờ sông. Nhã Lan lại góp ý:

- Chúng ta phải dùng thân phận khác, giả thành bốn người đàn ông. Dù gấp, thuật dị dung của tiểu muội cũng làm cho chúng trong đêm tối không thể nào phát hiện được.

Phi Yến vỗ tay:

- Ý kiến tuyệt hảo. Chúng thấy có thêm bốn cao thủ với thân phận khác sẽ làm cho chúng tưởng Ngũ độc môn cao thủ trùng trùng. Nhưng.. nhưng làm sao có trang phục nam nhân lúc này?

- Tiểu muội có hai bộ, Hồng và Tử Lan tỷ cũng có sẵn. Tỷ tỷ và tiểu muội làm hai ông già, còn Hồng và Tử Lan tỷ làm trung niên. Các vị hắc giả tiếng không được. Đối đáp với chúng nó hãy để cho tiểu muội.

- Sao cũng được. Chúng ta thay áo quần ngay, và hiền muội cũng phải nhanh nhẹn chuẩn bị đồ hoá trang.

Nhã Lan cười:

- Nhanh chóng lắm. Tiểu muội hoá trang cho Phi Yến tỷ tỷ trước, thay áo quần sau. Còn hai tỷ tỷ thì ngược lại.

Nhã Lan mở túi hành lý lấy đồ nghề, nàng dùng một thứ phấn màu nâu bôi lên mặt Phi Yến, sau đó mang râu cho nàng. Bộ râu gắn sẵn trong miếng da dê thực mỏng, gắn vào miệng, cột lại sau ót, khăn đội đầu hơi trễ xuống che phủ những chỗ cần che, và sau đó nàng nhanh nhẹn bôi thêm thuốc che dấu, khuôn mặt đẹp như hoa xuân của Phi Yến tức thì thành cụ già có ba chòm râu ngay. Trong khi Phi Yến vào trong bụi thay bộ đồ nhàu nát nàng đưa cho, Nhã Lan hoá trang cho mình, rồi kể đến cho chị em Hồng Lan. Cả bốn người ai cũng có khinh công thuộc hạng thảo thượng phi, lướt trên đầu cỏ, nhưng muốn qua sông, họ cũng phải cột dưới chân hai mảnh gỗ lớn. Sau khi qua sông tức thì phi thân về hướng thượng nguồn. Họ chưa đến chỗ bọn người Thiên long bang đang đu giây qua sông đã nghe tiếng quát của Vương Tổ Thư:

- Ai đấy?

Nhã Lan cười khà khà, cất tiếng không khác ông già:

- Con mụ Vương kia! Giáo chủ chúng ta đã sắp đặt để chờ ngươi ở đây lâu rồi.

Bốn chị em Hồng Lan để mất một ít thì giờ lo hoá trang, nhưng phía Thiên long bang trong lúc thay đổi kế hoạch cũng phải tốn nhiều thời gian để kết giây qua một con sông lớn như sông Hồng nên khi bốn chị em tới nơi, trên bờ chỉ có hai người là Vương Tổ Thư và Lữ Phương. Còn bọn cao thủ đu giây lội qua sông chỉ mới nửa chừng. Có lẽ Đoàn San San ở bên kia bờ đề phòng Ngũ độc giáo tới tấn công. Phi Yến thấy tình hình vui mừng khôn tả, phóng ngay hồng tiễn lên không trung. Hồng Lan, và Tử Lan không chần chờ giây phút, tức thì phóng kiếm tấn công Vương Tổ Thư, còn Phi Yến cũng không để Lữ Phương phải chờ đợi. Trong lúc hai bên mở màn trận đấu, Nhã Lan phóng ngay xuống bờ sông. Sợi giây cột trên thân cây bên bờ sông, đang căng thẳng như giây cung liền bị nàng chặt đứt. Hàng chục người đang đu vào sợi giây, nước sông ở khúc này chảy xiết như thác. Sức đàn hồi của sợi giây bị đứt làm nhiều tên bung tay, tức thì bị nước cuốn trôi. Nhiều tên hốt hoảng thả tay cũng cùng chung số phận. Số còn rón rục sợ hãi nhồi dập của nước, khi tấp được qua bờ bên kia, lớp ngóp bò lên, thì rừng núi cháy lên đỏ rực.

Gặp Đoàn Tú Phu và Trình Vân, Nhã Lan hiểu mụ Vương Tổ Thư mới là thù nhân chân chính của mình, quát to một tiếng cây kiếm trong tay tức thì như cầu vồng rớt rất từ trên không bủa xuống. Kiếm quang dày đặc. Đây là chiêu kiếm lộng thiên nhai, một trong những tuyệt chiêu của Thiên thai kiếm pháp. Vương Tổ Thư tuy võ công cao cường, nhưng kiếm pháp của chị em Hồng Lan phối hợp liên tục nhịp nhàng chủ công hơn thủ, mà mụ chưa thể tìm chỗ sơ hở để phá cặp song kiếm này chỉ lo chống đỡ tránh né. Cây kiếm của Nhã Lan phóng ra tấn công cũng chứng tỏ công lực rất cao làm mụ động dung. Tự biết không thể nào chiến thắng được ba tay kiếm đang hợp công bao vây mình. Mụ là con người tàn ác và cơ mưu, không bao giờ muốn mạo hiểm khi biết khó thắng, nhất là khi thấy Phi Yến phóng lên không chiếc pháo hồng, rồi phía

bên kia bờ sông ánh lửa bốc dậy, và phía hạ lưu bên này sông cũng sáng lên ánh đuốc và mù nghi ngai nếu không thoát thân sớm sẽ bị tới bao vây. Trong lòng đã định mưu chống đỡ với ba cô gái thêm mấy chiêu, rồi quát lên một tiếng lớn, dùng cả công lực vùng kiếm đón đỡ cây kiếm của Nhã Lan. Công lực của mưu cao hơn Nhã Lan gấp bội, hai cây kiếm đụng nhau nàng thấy tay mình bị chấn động, kiếm suýt vượt khỏi tay, loạng choạng bộ pháp. Trong lúc đó, thân hình Vương Tổ Thư lướt tới, Nhã Lan phóng ra sau thì mưu liền thừa cơ phóng chạy. Hai cây kiếm của Hồng Lan và Tử Lan tung ra cứu ứng cho Nhã Lan chỉ huy mưu trong gang tấc.

Nếu hai bên thực sự chiến đấu, ba cô gái cũng phải tốn nhiều trăm chiêu mới có thể hạ Vương Tổ Thư nổi, vì công lực của mưu so với họ cao hơn nhiều. Họ không ngờ bà ta vội vã thoát thân như vậy. Phi Yến đang đẩy Thiết Phiến Lữ Phương vào thế thủ. Ba chị em Hồng Lan nhìn thấy kiếm pháp của Phi Yến cũng không khỏi thán khen. Kiếm pháp của nàng so với kiếm pháp của Nhã Lan có phần kín đáo hơn, công lực có phần cao hơn. Thăm so sánh, Hồng Lan nghĩ nếu hai chị em nàng, vì lý do gì song kiếm hợp bích không thể thì tho, thì họ không thể nào bằng Phi Yến được.

Thấy Vương hậu bỏ chạy, Lữ Phương hoảng hốt, cây kiếm Phi Yến thừa thế tấn công tới tấp. Tuy nhiên là cao thủ, hấn lấy ngay bình tĩnh, sau khi đón đỡ chiêu kiếm của nàng, từ cây thiết phiến của hấn một làn ám khí rít gió phóng ra. Dĩ nhiên Phi Yến phải vùng kiếm chặn lại ám khí. Lữ Phương thừa cơ phóng chạy. Tuy nhiên hấn quên một điều là chị em Hồng Lan và Nhã Lan đang giám sát trận chiến và họ cùng nghĩ là phải diệt trừ Lữ Phương trong lúc này. Hấn vừa nhắc mình lên, hai chị em Hồng Lan cũng liền nhắc mình lên chặn lại, hai cây kiếm từ hai bên phóng ra, buộc hấn phải vùng thiết phiến đón đỡ. Trong lúc hấn chống đỡ hai chiêu trí mạng của chị em Hồng Lan, hấn đã không thể đón đỡ một lúc hai chiêu kiếm của Phi Yến và Nhã Lan từ phía sau phóng tới và từ trên chém xuống. Thân thể hấn rơi xuống đất, dây dựa mấy cái rồi nằm im.

Nếu đơn thủ song đấu, một trong các cô gái không thể hạ Lữ Phương dễ dàng. Hấn đã bị hạ rất nhanh vì Vương Tổ Thư bỏ chạy làm cho hấn hoảng sợ, và một mình hấn không thể nào chống cự nổi bốn người võ công cùng tầm cỡ với hấn.

21. Chương 21: Cứu Nguy Tứ Nữ

Chị em Hồng Lan hạ xong Lữ Phương, liền chặt mỗi người hai khúc câu cột vào chân, đập nước băng qua sông trở lại.

Khi sợi giây bị đứt, Đoàn San San và số cao thủ nhất lưu còn lại muốn đập nước qua sông tiếp ứng, nhưng lại sợ Ngũ độc giáo đã chuẩn bị, họ qua sông nửa chừng nếu bị tên hay ám khí bắn ra sẽ nguy hiểm vô cùng. Trong lúc chần chừ lưỡng lự thì rừng bốc cháy, trong ánh sáng của lửa, chúng thấy mấy chục cô gái phi thân tới. Trên tay mỗi cô gái đều cầm một cây ná nhỏ. Số cao thủ của Thiên long bang lần này đều là cao thủ, chúng chuẩn bị đối phó với Ngũ độc giáo, một môn phái dùng độc nên liền lấy thuốc ngậm vào miệng, dùng khăn ướt bịt mũi và cùng đồng phi thân tới chặn đoàn người Ngũ độc giáo. Hai bên cách nhau khoảng vài trượng, những cây ná trên tay các cô gái đồng loạt phóng ra những mũi tên, tên ra khỏi ná bốc cháy. Cao thủ Thiên long bang đều gạt được tên bay xuống đất, nhưng khi tên rơi xuống đất lại nổ lộp bộp, và khói trắng bốc ra. Biết là khói độc, cao thủ Thiên long bang chạy lùi ra phía sau, mấy chục cô gái lại tràn tới và lần này lại ném ra những viên đạn bằng trứng gà, những viên đạn bị đỡ gạt, hay rớt xuống đất lại nổ ra và mùi thơm lại bốc lên. Đoàn San San tức giận, phi thân lên cao cây kiếm nhắm vào hai thiếu nữ gần nhất phóng tới. Hai cô gái không chống cự thế kiếm của nàng mà cùng nhau nhảy lùi lại. Từ phía sau chúng bốn người đàn bà xuất hiện và bủa ra bao vây San San vào giữa. Bốn người đàn bà trong đoàn người San San cũng liền nhất tề phi tới. Và họ chia ngay thành năm cặp kịch chiến sống chết. Tất cả bọn thiếu nữ bảy giờ mới rút kiếm phóng tới nhóm cao thủ Thiên long bang, cứ hai ba cô tấn công một. Võ công của nhóm cao thủ Thiên long bang này võ công cao cường hơn bọn thiếu nữ Ngũ độc giáo rất nhiều, nhưng lại ở trong thế một chọi với hai, thành ra trận chiến rất hung hãn. Đoàn San San, so võ công cũng cao hơn Nhất Hoa, người đang đấu với mình, nhưng cũng không thể hạ địch thủ nhanh chóng được. Đánh nhau giằng co, bọn cao thủ Thiên long bang lại thấy thân thể bắt đầu ngứa ngáy, vùng che mặt bằng khăn ướt tẩm thuốc giải độc lại càng ngứa hơn, biết mình bị trúng độc bọn chúng trở nên lo âu, sức chiến đấu giảm thấy rõ. Trong lúc chiến đấu với Tàn Nhất Hoa, San San để ý đến chiến trận và cũng nhận thấy da dẻ mình bắt đầu ngứa,

nàng dùng hết tất cả công lực tung ra một chiêu trí mạng buộc Nhất Hoa phải tránh né, tung mình lên cao thoát ra ngoài, phóng chạy nhanh như làn khói, trong lúc phóng chạy nàng hú lên ba tiếng, âm thanh lồng lộng vang cả rừng núi. Cao thủ Thiên long bang nhận được lệnh rút lui của nàng, nỗ lực đánh dạt địch thủ và thi nhau bỏ chạy. Bốn chị em Hồng Lan từ bên sông qua, cùng quát lớn và cùng tung kiếm đuổi theo rượt giết.

Tổng kết trận chiến, phía Ngũ độc giáo chỉ có năm người bị thương nhẹ, Thiên long bang bị giết gần năm chục, bị bắt năm người. Và cao thủ hạng nhất của Thiên long bang, Thiết phiến Lữ Phương, phó tổng quản cũng đã già từ bang hội tàn ác này. Thiết phiến Vương Thành, tân đàn chủ Việt Tây bị thương, Phi Yến vui mừng ôm vai Hồng Lan và Nhã Lan:

- Nếu tiểu muội không nhờ trời thương gặp hai tỷ tỷ và Nhã Lan muội. Đêm nay Ngũ độc giáo là nạn nhân chứ không phải kẻ chiến thắng.

Nhã Lan cười:

- Biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Chúng ta thắng nhờ công thám thính của tỷ tỷ đó chứ.

Hồng Lan:

- Thôi cứ cho chúng ta có chút công lao với Phi Yến. Đừng để đêm dài lắm mộng, chúng ta đưa người Bế môn đến đây và qua sông. Ta nghĩ có đi thăm qua ban ngày cũng không sao.

- Tỷ tỷ nói đúng. Nhân sự của tiểu muội đang lo bốn phận. Họ Bế chỉ còn cách đây một sườn núi, và đường đi không cần mở lối nữa. Số bè chuẩn bị cũng nhiều, mờ sáng mai chúng ta đã toàn bộ qua sông. Số ngựa đem tới cũng trên trăm con. Suốt ngày mai, dù chưa tới ranh giới, nhưng đã thuộc vào vùng an toàn của bản giáo. Tối mai chị em ta có thể về Ngũ độc cung.

Đúng như Phi Yến dự tính, buổi sáng hôm sau, tất cả người Bế môn và thuộc hạ của nàng đều được đưa qua sông Hồng. Mọi người ăn uống chút đỉnh rồi sẵn sàng cho cuộc hành trình kế tiếp. Lúc này họ dùng cả trăm con ngựa, có những con ngựa thuộc giống ngựa lùn rất nhỏ, trẻ em mười tuổi có thể cưỡi được, trẻ em nhỏ hơn được ngồi chung ngựa với cha mẹ. Phụ nữ Bế môn võ công không cao, nhưng vốn là người miền núi ai cũng biết cưỡi ngựa. Khi có ngựa những cao thủ Bế môn không còn bận bịu công con, công mẹ nữa, họ tiếp tay với nhóm dũng sĩ và Thiên ưng đội của Phi Yến chia nhau chiếu cố, săn sóc cho mọi người. Trong đường rừng núi nhưng đoàn người ngựa đi với tốc độ rất nhanh. Khi lên đèo, qua suối cũng không trở ngại. Bốn chị em Phi Yến cưỡi ngựa theo sau, chuyện trò vô cùng tương đắc. Chiều hôm đó sau khi băng qua cầu treo bắc ngang qua một con sông, họ đến một nông trại rộng lớn, nuôi rất nhiều ngựa, trâu bò, gà vịt, trại lán nhà cửa bốn năm cái. Tất cả đều cất bằng gỗ và lợp tranh. Số người trong trại già trẻ gần hai chục người vội vàng ra đón tiếp.

Trên đường đi Phi Yến đã nói cho chị em Hồng Lan biết đây là một trong những hương đàn của mình. Mỗi hương đàn có bốn năm xóm dân cư hay bốn năm trang trại. Hương đàn này trực thuộc Phân đàn Điền châu, tuy chưa vào biên giới tỉnh Quảng tây nhưng đã vào vùng an toàn. Từ Hương đàn này tất cả mọi đường sơn đạo đều nằm trong vùng tai mắt của Ngũ độc giáo.

Có lẽ đã nhận tin từ trước, khi đoàn người vào trại, nước nóng đun cho mọi người lau rửa đã chuẩn bị sẵn. Bên các đồng lửa cháy sáng trong sân đất rộng, năm bảy tráng hán đang nấu nướng nào gà vịt, bò nướng, bê thui.. mùi thơm xông ngạt mũi.

Người trong trại ra đoán rước giáo chủ của mình không phải qùy lạy như chị em Hồng Lan nghĩ, họ chỉ cung kính vái chào. Chị em Hồng Lan thấy người hương đàn chủ khoảng lục tuần, trời lạnh vẫn mặc áo ngắn tay. Hai tay bắp thịt nổi vòng chứng tỏ là một cao thủ ngoại công rất khá xưng tên Hạ Diễm. Sau khi bái kiến Phi Yến, Hạ Diễm cung kính mời nàng và chị em Hồng Lan vào căn nhà giữa. Phi Yến cũng đơn đả kính cần mời Bế Diêu và con bà là Bế Thiệu vào chung với mình.

Bữa cơm trong căn nhà chính đêm đó, ngoài Phi Yến ngồi ghế chủ tọa, chị em Hồng Lan, Bế Diêu và Nhã Lan ngồi hai bên, sau đó là Hạ Diễm, Bế Thiệu, năm chị em Tần Nhất Hoa, nói sao cho hết những lời vui mừng của Phi Yến dành cho ba chị em kết nghĩa, và những lời cảm kích của Bế Diêu và Bế Thiệu dành cho nàng. Bên ngoài sân, các cô gái Thiên ưng đội, dũng sĩ đội vừa ăn uống vừa chuyện trò như bắp rang, ồn ào náo nhiệt kể lại những nguy hiểm, hồi hộp và khoan khoái trong đêm qua. Cơm nước xong, Phi Yến được

Tần Mai vào trình báo là họ đã nhận được phi vũ truyền thư của người gài lại dọc đường cho biết Thiên long bang không có động tịnh nào. Phi Yến lấy làm an lòng và ngỏ lời muốn cùng chị em Hồng Lan và Nhã Lan cùng mình đi đêm về Ngũ độc cung. Hồng Lan và Tử Lan hiểu Phi Yến nôn nóng là muốn mau tìm ra thuốc giải độc cho mình. Hai nàng nghĩ lại trước đây vì sợ Nhã Lan và Phi Yến cản trở đi Thiên long bang, Hồng Lan đã tự làm cho thời gian tình long độc phát sinh trong người có tính cấp bách, chứ thật tính ra nàng và Tử Lan cũng phải gần hai tháng nữa mới có thể nguy hiểm. Hơn nữa, cho dù sự sống chết của hai nàng có cấp bách. Việc về Ngũ độc cung sớm hơn một đêm cũng không nhanh là bao. Nhưng nhờ trong lúc người Ngũ độc giáo nghĩ ngơi, Thiên long bang lại đuổi theo truy sát sẽ làm mình ân hận khôn cùng và cũng rất có lỗi với Phi Yến nên nhất quyết từ chối. Khuyên nàng phải cùng đi với đoàn người.

Thấy Phi Yến cũng vẫn nôn nóng Hồng Lan kéo nàng ra ngoài thú thật cho biết thời gian phát độc của mình còn lâu để nàng an tâm. Nhưng Phi Yến bấy giờ lại nghĩ Hồng Lan vì không muốn ra đi trong lúc nguy hiểm của Ngũ độc môn còn đe dọa nên lại khẳng khái hơn. Nhã Lan không biết rõ Hồng Lan nói gì với Phi Yến, nhưng cũng lo Thiên long bang đuổi theo thì Ngũ độc môn sẽ hiểm nguy nên cũng khuyên Phi Yến để họ cùng đi với đoàn người cho đến nơi đến chốn. Phi Yến cho biết nếu họ dùng khinh công thượng thừa đi trong một đêm sẽ về tới Tổng đàn của mình, nhưng đi theo tốc độ của đoàn người ngựa theo đường sơn đạo quanh co thì phải ba ngày nữa. Nhã Lan cho ý kiến dung hoà:

- Chúng ta nghỉ đêm nay, ngày mai hộ vệ cho đoàn người ngựa một ngày nữa. Trong ngày mai vẫn nhận tin Thiên long bang chưa có ý phục thù. Chúng ta sẽ về tổng đàn của Yến tỷ.

Phi Yến:

- Ta rất lo cho an nguy của thuộc hạ. Nhưng không cần thiết ngày mai phải đi theo thêm một ngày nữa. Có hai điều có thể tin chúng tạm an bình, thứ nhất chúng bị thiệt hại nặng nề, thứ hai chúng sợ ta mai phục lại thiệt hại thêm. Chắc chắn muốn tấn công chúng ta chúng phải chuẩn bị thêm một thời gian nữa, lựa lúc bất ngờ. Tuy nhiên, cần tắc vô ưu. Chúng ta chậm một đêm, ngày mai chị em ta về tổng đàn. Mong nhị tỷ và Lan muội không còn e ngại nữa và bác bỏ ý kiến ta nữa.

Hồng Lan và Tử Lan thấy Phi yến đã quyết, gật đầu ưng thuận. Nhưng bà cụ Bế Điều lại lắc đầu quầy quậy:

- Con mụ họ Vương gian hoạt khôn cùng. Mụ là con hồ ly sống. Có thể trong lúc chúng ta yên trí như vậy thì mụ sẽ ra tay. Già này biết từ lâu chúng đã muốn tiêu diệt Ngũ độc giáo, nhưng sợ kéo quân tới tổng đàn, độc giăng khắp nơi, cơ quan trùng trùng không chắc gì chắc thắng nên ngần ngại. Bây giờ biết giáo chủ xuất cung, mụ sẽ nghĩ không khác gì cộp đã lìa rừng, giao long lên cạn nên có thể sẽ huy động cao thủ thượng thừa đuổi theo. Nếu số cao thủ có khả năng vượt rừng núi theo đường thẳng mà đi với tốc độ phi hành, dù xuất phát hai ngày sau cũng có thể theo kịp, nếu chúng có khoảng hai mươi người cộng với mụ Vương và Lã Nhượng dẫn đầu, giáo chủ khó bề đối phó.

Nghe mụ Bế Điều nói, Hồng Lan gật đầu khen ngợi:

- Đúng là gừng càng già càng cay. Yến muội không thể coi thường nhận định của Bế tiên bối.

Phi Yến bấy giờ mới thấy mình vụng tính thêm lần nữa. Hỏi Bế Điều:

- Theo tiên bối chúng ta phải làm gì?

- Cần tắc vô ưu! Đúng như giáo chủ đã nói. Theo già, mụ họ Vương sẽ không đuổi tới đây trong đêm nay. Mụ muốn chúng ta yên trí không còn lo đề phòng nữa mụ mới ra tay. Có thể đêm mai, hay ngày mốt. Dù vậy, đêm nay chúng cũng phải sẵn sàng. Khinh địch sẽ bị hại. Chuẩn bị đề phòng tuy có mất công nhưng tốt hơn là không. Theo lão, để cho bọn phụ nhân và trẻ em Bế môn chúng tôi nghỉ ngơi giây lát, rồi giáo chủ cho vài người hướng dẫn bọn chúng lên đường. Ngày mai bọn chúng cũng phải đi gấp, còn chủ lực chúng ta thì ở đây đêm nay. Đêm mai đến nơi tạm trú khác chúng ta cũng vẫn ngủ lại và chờ đợi. Đêm qua vì bọn chúng mà Bế môn không thể góp tay. Lần này, lão và mấy chục cao thủ Bế môn xin cùng giáo chủ ra sức, bố trí độc trận chờ đợi. Hầu hết các loại độc Bế môn xử dụng chúng đều có thuốc giải. Nhưng lão phụ nhân này đầu đã hết tâm hết dạ với chúng?

Mụ thở dài:

- Số bách độc phi sa lão mang theo lần này định lập công với mộ. Nhưng mộ đã thâm độc quá với Bế môn, thì Bế môn cũng sẽ dâng lên cho mộ khi mộ đến đây.

- Văn bối xin đa tạ tiền bối. Vậy thì xin phiền Bế huynh sắp xếp Bế môn cho. Tiểu muội sẽ cho mười anh em trong đội dũng sĩ hướng dẫn và hộ vệ mọi người lên đường trong đêm. Khuya nay khởi hành. Trong khi Bế huynh sắp xếp cho Bế môn, văn bối xin mời tiền bối cùng chị em chung tôi quan sát địa thế chung quanh.

Bế Diều đứng dậy quả quyết:

- Đêm nay phải chuẩn bị, nhưng già tin tưởng đêm mai mới là đêm chúng tới. Nếu giáo chủ tin tưởng, việc canh gác đêm nay giao cho bọn tục tử Bế môn và già này đảm nhiệm. Giáo chủ không phải nhọc lòng.

- Văn bối tuyệt đối tin tưởng tiền bối. Nhưng làm sao không khỏi áy náy khi tiền bối lo canh phòng còn chúng cháu lại nghỉ ngơi kia chứ? Thôi thế này! Văn bối giao một đội Thiên ưng, một đội dũng sĩ và nhân sự của Hạ đường chủ cho tiền bối và Bế huynh toàn quyền điều động. Xong việc mời tiền bối về nhà nghỉ hay điều tức.

Mụ Bế Diều gật đầu:

- Già xin vâng lệnh giáo chủ.

Hạ Diễm sốt sắng:

- Thuộc hạ và anh em hương đàn xin nghe theo lệnh phân phó của Bế tiền bối.

Phi Yến nắm tay bà ta thân mật:

- Tiền bối không phải là người trong bản giáo. Từ nay xin coi Phi Yến như con cháu. Không nên khách sáo làm Phi Yến tổn thọ. Nói gì với văn bối thay vì giáo chủ tiền bối cứ gọi một tiếng cô nương là được.

Bế Diều cảm động, giọng nghẹn đi:

- Giáo chủ.. cô nương, già .. già sẽ làm theo những gì cô nương nói. Đêm nay những người không phận sự cô nương cứ cho họ ngủ ngon, chỉ không cởi giày, vũ khí không rời thân có động sẵn sàng ứng chiến là được.

- Văn bối xin vâng.

Phi Yến ra lệnh cho Tần Nhất Hoa giao đội thiên ưng do Tần Muội Tử lãnh đạo, đội dũng sĩ do một thanh niên có tên là Sầm Thang chỉ huy cho Bế Diều. Được sự đồng ý của Phi Yến, Bế Diều nhờ Hạ Diễm dẫn đi quan sát chung quanh trại.

Đêm hôm đó, dù chuẩn bị, Thiên long bang không xuất hiện. Quen với nguy hiểm, số người của Ngũ độc cung, ai có nhiệm vụ canh gác thì canh gác, ai không có nhiệm vụ thì ngủ lấy sức. Sáng hôm sau ai nấy cũng chứng tỏ có tinh thần sung mãn và sau khi ăn sáng, mang theo lương thực, lại tiếp tục hành trình. Trước khi đi Phi Yến căn dặn Hạ Diễm nếu người Thiên long bang đuổi tới, không được chống cự và dù chúng tra gạn thế nào cũng không thừa nhận là người của Ngũ độc giáo. Đừng để thuộc hạ bị chết oan uổng.

Số người họ Bế được hướng dẫn đi trước đã đi với tốc độ khá nhanh, còn hôm nay, dù không phải hộ vệ phụ nhân và trẻ em, đoàn người ngựa Ngũ độc giáo lúc này lại đi với tốc độ chậm rãi. Buổi trưa họ nghỉ trưa ăn uống hơn giờ trong rừng. Khi chiều vừa xuống vừa đến một khu đất trống ven sơn đạo. Trong khu đất trống rộng vài mẫu có dựng sẵn mấy tấm lều vải. Có nhiều người lo nấu nướng và làm việc. Chung quanh khu đất trống chị em Hồng Lan thấy một vòng đai chất đầy rơm khô, cỏ khô và cây khô. Phi Yến sau khi nhận định Thiên long bang sẽ đuổi theo, không muốn ghé vào những hương đàn của mình. Người ở hương đàn có vợ con, võ công tầm thường. Nàng không muốn họ bị chết oan uổng. Đoàn người tới trại, có hơn hai mươi người tuổi khoảng từ hai mươi trở lên ra chào đón. Dẫn đầu là một ông già khoảng sáu mươi, tướng mạo quắc thước, khỏe mạnh. Ông ta xưng tên là Thiệu Hùng và trình cho Phi Yến biết, ông đã tăng cường cho đoàn người Bế môn hai con voi. Những người quá yếu đuối, mệt mỏi được cỡi trên bành voi. Họ có thể vừa đi vừa ngủ. Cụ Thiệu Hùng cũng trình cho Phi Yến ông ta đã bố phòng khu vực theo thư chỉ thị của nàng. Mang tới đủ số lương cung nỏ và chung quanh cũng gài đủ vật liệu dẫn hỏa. Phi Yến an ủi Thiệu Hùng, giới thiệu ông ta với chị em Hồng Lan và Bế Diều. Cơm nước số người Thiệu Hùng chuẩn bị đón rước

họ cũng thịnh soạn không khác gì lúc ở hương đàn của Hạ Diên, nhưng bàn ăn của giáo chủ và khách chỉ là hai tấm ván mỏng kê trên bốn trụ cây, ghế ngồi cũng bằng cây đóng sơ sài và tất cả đều ăn uống ngoài trời.

Sau khi ăn uống, Phi Yến ra lệnh cho Thiệu Hùng đưa người của ông ta rời khỏi chỗ dừng chân, nhưng Thiệu Hùng quỳ gối:

- Giáo chủ đã không muốn ghé hương đàn vì sợ địch nhân làm hại thê tử chúng tôi, ơn đức này Thiệu mỗ xin thụ nhận. Nhưng khi giáo chủ và huynh đệ chuẩn bị chống địch. Thiệu mỗ và anh em, lại an thân về nhà sẽ cảm thấy xấu hổ vô cùng. Khó lòng nhìn mặt anh em bản giáo. Xin giáo chủ cho chúng tôi góp sức. Dù chết cũng mãn nguyện.

Số người theo Thiệu Hùng cũng lần lượt quỳ gối sau lưng ông ta.

Phi Yến đỡ Thiệu Hùng lên:

- Bọn địch nhân đến đây võ công cao cường khôn cùng. Số đông không phải là cách thủ thắng. Hương chủ xin hãy vì nguyên khí của bản giáo mà đưa anh em rời khỏi nơi đây.

Thiệu Hùng lại khom lưng:

- Thuộc hạ của bản giáo vì giáo chủ mà sức là vinh dự một đời. Xin giáo chủ không để cho tấm thân già của thuộc hạ cảm thấy quá vô dụng.

Số hảo hán sau lưng ông ta:

- Quyết vì giáo chủ ra sức. Thà chết vinh hơn sống nhục.

Bà Tần Nhất Hoa khuyên Phi Yến:

- Anh em Thiệu hương đàn đã có lòng xin giáo chủ cho họ góp công. Số cung nỏ đem tới giao cho hương đàn xử dụng. Mấy chục chục mũi tên tẩm độc chỉ huyết ngưng hầu cùng hướng về một mục tiêu phải làm cho cao thủ cỡ nào cũng phải úy kỵ.

Thiệu Hùng vội vã:

- Anh em trong hương đàn ai cũng là tay thiện xạ.

Phi Yến thấy khó làm cho Thiệu Hùng về nhà mà vui lòng nên đành chặc lưỡi:

- Thiệu hương chủ đã quyết tâm chống địch ta cũng không dám từ chối nữa. Nhưng số anh em hương đàn chỉ dùng cung nỏ và thuốc độc chống địch, bảo vệ tính mạng. Không nên ỷ vào võ công.

Thiệu Hùng khom lưng vui vẻ:

- Đa tạ giáo chủ ban ân.

Oâng ta đưa thuộc hạ của mình đi lấy cung nỏ, chuẩn bị tên đạn.

Thiệu Hùng đi lo công việc, Phi Yến đưa bọn Hồng Lan và Bế Điều đi quanh khu vực cho biết trong vùng đất rơm khô có đồ dẫn hỏa. Khi lửa cháy thuốc độc sẽ bốc lên. Người không nhét thuốc giải sẽ bị choáng váng, tay chân không còn gân sức. Có tác dụng như nhuyễn cân hương của Bế môn. Ngoài vùng lửa cháy, Ngũ độc môn còn bố trí nhiều tổ ong. Khi nghe còi lệnh dù ban đêm giống hắc phong to bằng ngón tay út sẽ bay ra tấn công địch thủ. Nếu không ở dưới nước, thì ở đâu chúng cũng đánh hơi bu tới. Những địch nhân có thể qua khỏi vùng lửa độc, sẽ đối phó với với đội cung nỏ, và bách độc phi sa.

Bà Bế Điều đầy tự tin:

- Bách độc phi sa, không phải là cát tẩm độc, mà là những viên thuốc độc nhỏ như cát. Khi tung mạnh trong gió và gặp kinh khí ngăn cản liền bốc cháy. Ai hít phải khói độc này, choáng váng đầu óc ngất xỉu ngay. Dù võ công cao đến đâu trong vòng nửa giờ không có thuốc giải cũng sẽ thất khiếu ra máu mà chết.

Hồng Lan hỏi:

- Chúng ta ở trong chờ chúng đến mới ra tay?

- Ngũ nữ ra ngoài. Khi phát hiện bọn chúng tới phát động hắc phong trận trước.

- Hiền muội bố trí chu đáo thế này, dù Đoàn Hán Thiên đích thân tới nơi, số người của chúng an toàn rời khỏi cũng không mấy người.

Phi Yến thở dài:

- Nếu chúng tới, tiểu muội mong đây là trận cuối cùng. So trên mặt dùng võ công đối địch, Ngũ độc giáo không phải là đối thủ của Thiên long bang.

Đêm hôm đó người Ngũ độc giáo hồi hộp chờ đợi. Mãi đến quá canh tư nghe tiếng còi tre đồn dập, rồi tiếng la hét phá màn đêm vang lên. Tức thì chị em Phi Yến phóng ra khỏi lều vải. Với nhãn lực của mình cùng thấy trên các ngọn cây cao chung quanh, hàng chục cao thủ như cánh chim bằng phóng qua lại. Chúng cùng xử dụng thiết phiến quạt giết và chống đỡ với ong độc của nàng. Với trận hắc phong, Phi Yến biết khó ngăn cản được những cao thủ trước mắt. Tuy nhiên, chỉ trong giây lát, một tiếng hú có công lực rất cao thâm lồng lộng xé vỡ màn đêm vang lên, số cao thủ này lại vội vàng dùng khinh công bỏ chạy, không còn thấy tăm dạng.

Nhiều tiếng cười vui mừng của người Ngũ độc giáo và Bể môn vang lên:

- Chúng bỏ chạy!

- Biết chúng ta chuẩn bị nhất định không dám tới nữa.

Nhưng họ liền bị Phi Yến quát:

- Im miệng! Thiên ưng đội thiết lập ngũ hành trận bảo vệ đội cung thủ. Dừng sĩ đội, Thiệu hương đàn và Bể môn sẵn sàng ứng chiến. Tất cả phải ngậm và che mũi bằng thuốc giải độc.

Ngoài bọn Hồng Lan và Bể Điều không ai hiểu tại sao Phi Yến lại khẩn trương, nhưng giáo chủ ra lệnh chúng răm rắp chấp hành. Và chúng liền thấy ngay tại sao giáo chủ của mình đã khẩn trương như vậy. Khi ngũ nữ vừa về tới, chung quanh khu vực trú đóng đều có lửa dậy. Đối phó với ong là lửa khói. Thiên long bang đang dùng lửa để đối phó với ong trận. Phi Yến biết cao thủ Thiên long bang trở lại, nhưng cũng không ngờ chúng dùng hỏa công. Khi chúng chờ cho lửa tắt mới phát động tấn công, thì vòng đai hỏa độc của nàng cũng sẽ không còn hiệu dụng. Nàng đã dùng phi vũ truyền thư ra lệnh cho Thiệu Hùng chọn địa điểm có nhiều cỏ khô để giúp nàng có thể bố trí vòng đai hỏa độc, thì nó cũng trở thành một nơi mà Thiên long bang có thể dùng lửa dễ dàng. Bây giờ biết ra thì đã muộn. Phi Yến ra lệnh cho mọi người xong, đưa ngọc tiêu lên môi. Giấy lát sau hàng ngàn con ong bay về, chúng đậu lên trên mấy tấm lều vải dày đặt, đen kịt.

Nơi dừng chân của Ngũ độc giáo rộng mấy mẫu, nhưng trong trận lửa của Thiên long bang mọi người đều thấy sức nóng hầm hập tấp vào mặt. Mãi cho đến khi trời sáng ngọn lửa mới tàn, trên người của ai cũng đầy tro bụi. Trông không còn ai ra hình dạng. Vùng bố trí hỏa độc của Ngũ độc giáo cũng bị ngọn lửa đốt sạch. Dĩ nhiên họ không bị độc của mình làm hại chính mình.

Mặt trời vẫn nhô lên cao từ phương đông, ánh sáng toả ra chan hoà, nhưng không phải là một ngày đẹp trời của Ngũ độc giáo. Cả một vùng rộng lớn trở nên tiêu điều. Không nghe một tiếng chim kêu. Đó đây khói còn nghi ngút bốc lên. Cả một khu vực rộng lớn trước mắt chỉ toàn màu đen, chốc chốc trên những thân cây to còn vươn lên lại có ánh lửa bùng cháy lại. Người của Thiên long bang vẫn chưa chịu xuất hiện, nhưng Ngũ độc giáo không thể không sẵn sàng ứng chiến. May mắn là số rượu và số nước uống Thiệu hương đàn mang tới hôm qua cũng còn chút ít. Nếu không thì cái khát còn làm họ thêm điều đứng. Dù vậy, Phi Yến, chị em Hồng Lan, Nhã Lan và Bể Điều cũng có thể được các cô gái thiên ưng đội dâng lên khăn ướt để lau sạch mặt mũi của mình.

Sự chờ đợi cuối cùng cũng đã tới. Và nhìn số người nhanh nhẹn từ bốn bên tiến lại, trong lòng Phi Yến thầm kêu khổ. Ít nhất cũng ba bốn chục cao thủ. Số cao thủ này, già có, trung niên có. Chân chúng bước thoăn thoắt trên tro tàn, nhưng tro bụi không dính nổi lên quần áo. Dù sao cũng phải sống chết. Đội cung thủ của Phi Yến nổ nã đều lên giấy. Thiên ưng ngũ đội tay kiếm tuốt trần và người của Bể môn, đều mang da tay và cho tay vào túi da mang ngang thắt lưng.

Số cao thủ Thiên long bang đến vùng đất trống thì dừng chân và từ phía sơn đạo ba người lướt như bay tới nơi. Đó là một thiếu phụ cung trang đi đầu, theo sau là Đoàn San San và một người nhỏ sinh. Ba người này

đi sâu vào vùng đất trống mới đứng lại. Từ lâu nghe tiếng Vương Tổ Thư, và đã kịch chiến một lần trong đêm, nhưng Phi Yến không ngờ bà ta quá đẹp và trông còn quá trẻ đến như vậy. So với Đoàn San San bên cạnh, bà ta trông giống người chị hơn là mẫu thân. Phía hữu Vương Tổ Thư là một trung niên, mặc áo nho sinh màu lục nhạt, tay cầm cây quạt trắng ngần lóng lánh. Phi yến biết ngay hắn là ai. Người đàn ông mặt trắng, môi hồng, chân mày lưỡi kiếm. Râu đen cắt tĩa như hai con tằm nằm hai bên môi. Thoáng nhìn rất xứng đáng danh hiệu Ngọc phiến tú sĩ. Chỉ đôi mắt hơi nhỏ so với khuôn mặt, và đôi mắt cũng rất sắc lạnh. Ành mắt không đen mà xanh biếc. Trông ông ta có mấy phần đẹp tướng thì cũng có mấy phần tà quái.

Wương Tổ Thư dừng chân, nhìn Phi Yến cười thánh thót, tiếng cười trong như ngọc vỡ:

- Trương giáo chủ thật đáng là một nhân tài làm cho bản nương kính phục. Hôm nay, bản nương muốn giáo chủ cùng Thiên long bang bỏ hết oán thù hoá địch thành bạn. Chẳng hay giáo chủ nghĩ sao?

Phi Yến biết mình đang lâm nguy, nhưng vẫn bình tĩnh, cười đáp lại:

- Đoàn phu nhân có lời khen xin cảm tạ. Ngũ độc môn mấy năm nay chỉ mong được sống yên ổn. Không muốn xâm phạm tới ai. Nếu Đoàn bang chủ và phu nhân có lòng chung sống hoà bình, bản giáo chủ rất hoan nghênh.

Dù chưa khôi phục Đại Lý, Đoàn Hán Thiên được thuộc hạ xưng hô là Hoàng gia, Vương Tổ Thư được tôn xưng là hoàng hậu, gọi là Vương hậu. Nghe Phi Yến gọi mình là Đoàn phu nhân và gọi Hán Thiên là Đoàn bang chủ bà rất ghét, nhưng lại cười nhạt:

- Lâu nay Hoàng gia và bản hậu để cho Ngũ độc giáo các người còn tồn tại là cũng vì đức hiếu sinh. Hôm nay, người chỉ có hai đường, một là đầu thuận. Ngũ độc giáo sẽ vẫn còn. Người vẫn là giáo chủ. Nhược bằng ngoan cố sẽ không còn ai sống sót. Thù giết Lữ phó tổng quản, Đoàn đàn chủ và mấy chục nhân mạng sẽ tính lời gấp chục lần. Ta tin tưởng người đủ thông minh nhận định.

Phi Yến lạnh nhạt:

- Người Ngũ độc giáo không biết chữ đầu thuận. Nhất là đầu thuận Thiên long bang. Ta chỉ sợ hôm nay người cũng chạy tháo thân.

Wương Tổ Thư nghe Phi Yến nhắc lại việc bỏ chạy, mặt hoa ửng đỏ, quát:

- Người đã muốn chết, thì bản hậu cho người chết sớm.

Bà ta khoát tay.

Bọn cao thủ Thiên long bang tức thì quạt sắt cầm tay mở rộng ra, có kẻ dùng chiếc dù che thân cùng tràn tới. Cung thủ Ngũ độc giáo liền phát xạ. Những chiếc quạt vung lên, tên rơi xuống đất. Dù số cung thủ làm việc rất nhịp nhàng, tên bay không có chút đứt đoạn. Thế nhưng tên không làm cho số cao thủ Thiên long bang dừng bước tiến. Sau lưng bọn cung thủ và người Bế môn, Thiên ưng đội đứng thành năm hàng thẳng, chầu vào trung tâm. Phía trung tâm, ngũ nữ kiếm tuốt trần. Theo kế hoạch của Phi Yến. Sau khi tên độc, thuốc độc không làm cao thủ Thiên long bang chôn chân. Họ sẽ rút về trong trận. Ngũ nữ cùng Thiên ưng liền phát động trận ngũ hành ngăn địch. Bấy giờ ngũ nữ và Thiên ưng đội vẫn chưa nhích động.

Phía Phi Yến, khi trận chiến mở màn, Ngọc phiến tú sĩ nhắc thân pháp. Chị em Hồng lan tức thì ra tay chặn lại. Trao đổi mấy chiêu với Ngọc phiến tú sĩ, chị em Hồng Lan thấy công lực ông ta cao hơn Lữ Phương rất xa. Cây quạt ông ta cầm tay giống như ngọc, nhưng lại là thứ kim loại đặc biệt, chiêu thức vừa hung hiểm, công lực rất trầm trọng. Hồng Lan và Tử Lan cùng suy nghĩ với song kiếm hợp bích của mình, Ngọc phiến tú sĩ sẽ không thể đánh bại hai nàng, nhưng hai nàng cũng khó thể thắng ông ta nổi. Đoàn San San thì đang được Nhã Lan cự chiến. Hai cô này đứng là kỳ phùng địch thủ, hai kiếm choang choang chạm nhau không ai làm ai lùi bước. Phía Phi Yến đang chặn Vương Tổ Thư, đường kiếm nhẹ nhàng, nhưng kín đáo của nàng không làm cho Vương Tổ Thư tìm ra chỗ sơ hở, nhưng Phi Yến cũng không dám để kiếm mình chạm vào cây kiếm trong tay bà ta. Thứ nhất, cây kiếm của Vương Tổ Thư là bảo kiếm, cây Thanh long kiếm nổi tiếng giang hồ. Chém sắt như chém bùn. Thứ hai công lực của nàng so với Vương Tổ Thư còn kém xa. Phi Yến đã yếu hơn so với Vương Tổ Thư, Nàng lại nhìn chung quanh và bắt đầu lo lắng cho thuộc hạ, nên liền bị Vương Tổ Thư áp đảo.

Bấy giờ cao thủ Thiên long bang đã xông tên áp sát lại phía Thiên ưng đội. Tên độc không cản trở nổi. Tuy nhiên, khi chúng quạt nhằm bách độc sa tung ra, nhiều hạt dính trên quạt bốc cháy, rơi xuống đất cũng bốc cháy, một vài tên hít phải khói liền ngã ngay đã làm cho bọn cao thủ đang hăm tới phải lui lại phía sau. Sau đó những cây quạt của chúng cùng sử dụng công lực phóng ra những luồng cuồng phong đẩy hơi độc bay về phía Ngũ độc giáo rồi tiến tới nữa. Địch thủ đã tiến quá gần, bọn cung thủ rút vào trong ngũ hành trận. Trận ngũ hành phát động. Phi Yến biết rõ, trận pháp của mình chỉ có thể cản trở vài cao thủ thuộc hạng nhất lưu như Ngọc phiến tú sĩ, Vương Tổ Thư, nhưng lại không thể nào chống cự cùng một lúc với mấy chục người đang hăm trận. Dù chúng so với hai người này công lực còn kém xa.

Trong lòng lo lắng, hơi chậm tay một chút cây kiếm trong tay Phi Yến liền bị chặt đứt làm hai đoạn. Bé Diều thấy Phi Yến nguy cấp tung ra một làn độc sa. Vương Tổ Thư hừ nhẹ, phất tay bao nhiêu độc sa lại bắn về phía mục Bé Diều, kinh lực làm bà ngã nhào, độc sa rút lên người bà ta bốc cháy. Làm bà ta phải lăn mình xuống đất để dập ngọn lửa. Nhờ Bé Diều, Phi Yến rút ống tiêu ra chống đỡ. Cây tiêu của nàng cũng trông giống như ngọc, nhưng được làm bằng thứ hợp kim rất rắn chắc. Dù sao, không có kiếm trong tay, cây ngọc tiêu của nàng không thể chống cự lại cây kiếm trong tay Vương Tổ Thư. Nhiều lần nàng thoát chết trong đường tơ kẽ tóc.

Trong lúc Phi Yến đang bối rối, một tiếng hú dài như rồng ngâm vang lên. Tiếng hú và tốc độ của nó, làm mọi người trong trận chợt dừng tay. Và những cặp mắt của họ đang thấy một người đạp các đầu ngọn cây còn bốc khói, lướt trên không như con đại bàng, mỗi cái phóng mình xa hàng chục trượng, thân pháp ngoạn mục vô cùng phi tới, rồi đến nơi lại từ trên không rơi nhẹ như lá rụng xuống đất. Theo sau người này xa xa còn một người khác, thân pháp cũng thuộc hàng nhất lưu, nhưng so với người đi trước thua kém rất xa. Người đi trước vừa đáp chân xuống đất, chị em Hồng Lan và Nhã Lan đều cùng la lên mừng rỡ:

- Nhân đệ!

- Ô! Nhân đệ!

Người vừa tới là Tích Nhân, vui vẻ:

- Tiểu đệ cũng không đến quá chậm. Tất cả đều ở đây!

Thấy Hồng Lan và Tử Lan mừng đến rơi lệ, Tích Nhân bước lại:

- Tiểu đệ đã làm cho hai tỷ tỷ lo lắng. Mong tha thứ. Việc còn dài tiểu đệ sẽ cho biết vì sao.

Người theo sau Tích Nhân bấy giờ cũng tới nơi, đáp chân xuống đất, liền bái chị em Hồng Lan:

- Trần mỗ xin tham kiến nhị vị chủ mẫu.

Oâng ta không ai khác hơn là Thanh Hồng kiếm khách Trần Ngải.

Trong khi Trần Ngải bái kiến chị em Hồng Lan, Tích Nhân quay lại Nhã Lan ánh mắt mừng vui, cảm động:

- Nhã Lan tỷ tỷ! Chị em ta lại gặp nhau rồi.

Nhã Lan đang buồn trong lòng thấy Tích Nhân lo lắng cho Hồng Lan, Tử Lan hơn mình, giờ nghe Tích Nhân nói chợt vui vẻ:

- Nhân đệ đến thật đúng lúc.

Đoàn San San từng gặp và từng để ý tới Tích Nhân, có thể nói là thầm yêu trộm nhớ, thấy Tích Nhân bất ngờ xuất hiện, thân mật với ba cô gái xinh đẹp cùng một lúc, trong lòng tức tối, quát:

- Đồ mặt dày kia! Nơi đây là chỗ nào? Tích Nhân! Người hãy lại đây ta quyết cùng người sống chết.

Trương Phi Yến thấy khinh công tuyệt vời của Tích Nhân trong lòng mừng rỡ. Nghe San San tức tối, cười:

- Ta nghe nói gia gia ngươi cũng không đối địch nổi với gã. Vậy liệu ngươi có thắng không? Hình như ngươi đang uất hận điều gì thì phải.

San San không quan tâm tới lời châm biếm của Phi Yến, nàng và kiếm cùng phóng tới Tích Nhân đang quay lưng nói chuyện với Nhã Lan. Phi Yến hốt hoảng la lên:

- Người!

Và tức thì phóng theo. Cây tiêu của nàng chĩa vào lưng San San. Nếu San San đâm được Tích Nhân với đường kiếm bất ngờ của nàng. Cây tiêu của Phi Yến cũng sẽ làm nàng mất mạng.

Tích Nhân đang quay lưng lại, nhưng như sau lưng có mắt, cây kiếm của San San gần chạm lưng, thì Tích Nhân quơ tay ra sau. Bàn tay đưa ra trông nhẹ nhàng, rất chậm mà cây kiếm thần tốc của San San đang sắp đâm vào lưng liền bị năm ngón tay giữ chặt. Một luồng lực đạo từ bàn tay Tích Nhân xông ra trên thân kiếm làm nàng chấn động toàn thân, như bị điện giật, ngợp thở. Cây tiêu Phi Yến bấy giờ đã đâm vào huyết đốc du trên lưng nàng, lại thấy từ huyết đạo San San một luồng kinh lực xông ra, tê chồn bàn tay. Phải thối lui lại. Công lực quá thâm hậu của Tích Nhân đã làm San San suýt chết, nhưng cũng đã cứu mạng nàng. Sự việc diễn ra nhanh chóng trong nháy mắt. Khi Tích Nhân lấy cây kiếm khỏi tay San San, nàng liền ngã ra bất tỉnh. Vương Tổ Thư thét:

- Gã kia, người là ai? Làm gì con gái ta?

Tích Nhân quay lại đối diện với bà ta, chợt động dung, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt bà ta.

Thấy Tích Nhân trong bộ áo quần cũ kỹ, bạc thếp nhưng mi thanh mục tú, quả là một thanh niên muôn người có một. Trong sự xinh đẹp lại có đầy nét oai hùng, và thanh tao khó tả. Ánh mắt của chàng thanh niên như Phan An tái thể này lại nhìn mình chăm chú, làm Vương Tổ Thư chợt cảm thấy nhột nhạt, con tim bỗng hồi hộp, một cảm giác khác lạ bỗng ủa đến với bà ta, tiếng nói bà ta bỗng trở nên ngập ngừng:

- Người.. người là ai?

Tích Nhân bấy giờ lại hỏi:

- Bà . .. bà làò gì của Trung nguyên đệ nhất mỹ nhân Vương Như Huệ?

Vương Như Huệ, giáo chủ Thần ma giáo năm xưa chính là mẹ ruột của Vương Tổ Thư. Vương Tổ Thư cũng có thể nói là một giai nhân, bà ta có thuật trụ nhan, trông như thiếu phụ chưa quá ba mươi, nhưng thật sự cũng đã trên bốn chục. Bà có đôi phần giống mẹ, nhưng tự biết không thể xinh đẹp bằng mẹ mình năm xưa. Vương Như Huệ mất tích lúc bà ta chưa đầy mười tuổi. Dung nhan, mặt mũi Vương Như Huệ như thế nào, ngay bà ta cũng không nhớ được, và trên giang hồ cũng không mấy người biết bà ta là con gái Vương Như Huệ, nên khi Tích Nhân nhắc hỏi đến mẹ mình bà lại càng ngẩn ngơ. Làm sao một thanh niên lại có thể biết mặt mẹ mình? Gã thanh niên trước mặt là thanh niên hay là đại cao thủ của mấy chục năm về trước, cùng thời với mẫu thân mình, nhưng trông còn như thanh niên vì luyện thuật trụ nhan đến mức cải lão hoàn đồng? Bao câu hỏi dồn dập trong đầu. Nên thay vì trả lời câu hỏi Tích Nhân bà ta không dấu vẻ buâng khuâng và lại ú ớ:

- Người .. người.. làm sao biết ta giống. .

Những cặp mắt bấy giờ đang nhìn Tích Nhân và Vương Tổ Thư không khỏi mở lớn ngạc nhiên, không hiểu giữa hai người có sự quen biết thế nào? Giữa họ có gì với nhau? Tại sao một người đàn bà như Vương Tổ Thư lại trở nên dụt dè, ngơ ngác như vậy.

San San ngất đi, bọn Nhã Lan đang để ý tới Vương Tổ Thư và Tích Nhân nên nàng tỉnh dậy, không ai để ý, vì thế nàng phóng lại bên mẹ. Và nàng lại không nhìn được thần sắc ngẩn ngơ của Vương Tổ Thư, nên la hét:

- Mẫu thân! Phải giết gã cho con!

Tiếng hét của San San như luồng điện làm Vương Tổ Thư bừng tỉnh. Bà lấy lại phong độ:

- Xin cho biết tôn giá là ai? Tôn giá đã gặp qua . . đệ nhất mỹ nhân?

San San hét:

- Gã là Lê Tích Nhân. Gã là truyền nhân lão Đằng Tiên. Gã .. gã.. là tên đáng chết.

Không để ý đến sự giận dữ của con gái, đôi mắt Vương Tổ Thư nói lên sự chờ đợi câu trả lời thoả đáng.

Tích Nhân bấy giờ gật đầu:

- Vâng, tại hạ là Lê Tích Nhân. Tại hạ . . . chưa gặp, nhưng coi như cũng biết qua chân dung Vương Như Huệ và nhận thấy phu nhân có đôi phần giống.

- Tôn giá thấy chân dung ở đâu?

- Điều này không thể thưa cùng.

Và Tích Nhân hỏi:

- Bà ta hiện nay còn sống hay không? Đang ở đâu?

- Tôn giá muốn gặp để làm gì?

- Có chút ân oán cần giải quyết.

- Ân oán với cá nhân tôn giá?

- Không, với người khác.

- Người ấy là ai? Tại sao không tự đi tìm kẻ thù?

- Nạn nhân của sự tàn ác này cũng đã mất. Người mất có ân nặng với tại hạ.

Vương Tổ Thư chợt cười, tiếng cười trào lộng:

- Khi Đệ nhất mỹ nhân trung nguyên mất, người chưa sinh ra đời thì phải. Ta cứ tưởng người là cao thủ của mấy chục trước luyện thuật trụ nhan đến độ trẻ mãi không già, hay cải lão hoàn đồng. Làm ta có mấy phần ỷ kỵ. Ta thật đã quá coi trọng người rồi.

Sau khi cười, bà ta lại hỏi:

- Người muốn can thiệp vào chuyện Thiên long bang?

- Thật không muốn chút nào! Nếu phu nhân đồng ý trả người bị bắt làm con tin cho tại hạ, hứa không xâm phạm vào vùng trời Đại Việt, thì tại hạ chẳng quan tâm tới Thiên long bang làm gì nữa.

Vương Tổ Thư cười lớn:

- Người bằng vào gì mà lớn lối như vậy?

- Bằng vào đôi tay tại hạ.

- Ta muốn xem thử đôi tay của người như thế nào!

Vương Tổ Thư đưa cây kiếm cho San San, hai bàn tay đưa lên ngực, chưởng tâm hướng ra ngoài. Đôi tay trắng đẹp của mụ lần lần phát ra một luồng ánh sáng tưởng như đôi tay làm bằng ngọc thật, và chung quanh người mụ cũng tưởng chừng bao phủ một làn sương mỏng. Hồng Lan la nhẹ:

- Phật thủ thần công.

Phật thủ thần công không phải là công phu thiên môn, nhưng cũng không phải là công phu tà đạo. Môn công phu này mấy trăm năm trước, vào đời nhà Đường do một nữ ni tiềm tu ở Nga Mi linh ngộ. Dãy Nga Mi là một danh sơn ở Tứ Xuyên, xưa nay thu hút rất nhiều đạo sĩ đến ẩn cư, tu đạo, luyện công và nữ ni nọ là một. Sau khi lãnh ngộ môn thần công này, nữ ni đến Thiếu Lâm ẩn chứng. May mắn, trong Thiếu Lâm bấy giờ có một lão tăng tên là Trùng Quang đã luyện thành môn La hán thần công mới đánh bại bà ta. Nữ ni không để lại đời danh tánh, sau trận ẩn chứng ở Thiếu Lâm, giang hồ đặt tên cho bà là Phật thủ thần ni. Sau đó Phật thủ thần công biệt tích, rồi Phật thủ lại xuất hiện vào cuối đời nhà Tống. Lần này lại ở trong tay một đại ma đầu tên là Đinh Tích Nhưỡng, tự xưng là Phật thủ thần quân, giáo chủ U linh giáo. U linh giáo tiếp tay với quân Mông nên giang hồ Trung nguyên coi như kẻ thù và U linh giáo chủ đã bị quân hùng vây đánh ở núi Chung Nam thọ thương bỏ chạy. U linh giáo bị tiêu diệt, từ đó, trên trăm năm nay không còn thấy ai sử dụng Phật thủ thần công.

Vương Tổ Thư luyện tập Phật thủ thần công cũng đã giữ gìn rất bí mật. Ngay người gần gũi, thân cận như Lã Nhưỡng, Đoàn San San cũng không biết được. Bà ta tuy làm vợ Đoàn Hán Thiên, nhưng cuộc kết hợp không phải vì tình yêu. Bà ta đến với Hán Thiên chỉ vì nhắm vào võ công và khối nhân sự của họ Đoàn. Bà

ta cũng lén lút tư tình với Lã Nhượng, chưởng môn phái Thiết thiền để bù đắp nỗi cô đơn bên cạnh người chồng già lại si mê võ công và có nhiều người đàn bà khác. Cuộc tình tay ba này đã làm bà không biết San San thực sự là con Lã Nhượng hay Hán Thiên. Nhưng với Hán Thiên cũng như Lã Nhượng hai người đều là người bà ta lợi dụng. Lã Nhượng si mê bà, giống như con chó trung thành, bà gần gũi lão không khác gì một thứ ân điển bà ban cho sự trung thành này. Bà ta chưa bao giờ biết cái cảm giác bồi hồi, xao xuyến của một phụ nữ trước một nam nhân. Lúc này bà cũng chưa thấy rõ bà muốn gì ở Tích Nhân, nhưng bà muốn hạ và bắt cho bằng được.

Hồng Lan từng nghe sư phụ nhắc đến võ công trong thiên hạ, nên nhận ra Vương Tổ Thư dùng Phật thủ thần công, không hiểu Tích Nhân có thể đối phó nổi không nên la nhắc:

- Nhân đệ! Ra tay mau đi. Đừng để mụ vận hết công lực.

Khi đối thủ đang lúc vận công mà ra tay là thượng sách. Đây là cách chiếm tiên cơ. Nhưng Tích Nhân chỉ ném cây gậy đang cầm trong tay cho Trần Ngải, nhìn nàng mỉm cười rồi bình thần chờ đợi.

Vương Tổ Thư vận dụng đầy đủ công lực, lắc mình phóng tới. Hai cánh tay của bà như trở thành trăm cánh tay, những làn chưởng lực tung ra tạo thành một cơn gió như vũ bão, xoay cuồng. Cả người của Tích Nhân như bị quỵen lại, cuốn hút vào vùng ánh quang phát phối dày đặc của Phật thủ. Trong quang ảnh chỉ còn thấy Tích Nhân như một bóng xám quay cuồng theo, những tiếng bình bình phát ra không ngớt. Họ ra tay quá nhanh, thân pháp quá nhanh. Không ai nhìn ra hai bên giao đấu như thế nào. Chỉ thấy bóng chưởng quang che kín cả thân thể hai người, họ như quỵen vào nhau. Khi họ di chuyển, trên mặt đất đã để lại những chiếc hố có hình bàn tay to rộng cả thước. Hình dạng bàn tay là bàn tay nữ nhân, của Phật thủ. Làm cho ai cũng lo lắng cho Tích Nhân, nhưng chỉ nửa giờ sau, trong bóng chưởng rợp trời của Phật thủ, tiếng cười của Tích Nhân vang lên:

- Thật mở rộng tầm mắt!

Sau tiếng cười, hai tiếng bình bình vang lên như sét nổ, và vùng ánh quang chợt tắt, Vương Tổ Thư miệng ứa máu, liền tiếp thụt lùi ra sau và ngồi bệt xuống đất, còn Tích Nhân đứng yên, trông rất nhàn hạ, như chưa từng đấu qua một trận sinh tử nào.

Ngọc phiến tú sĩ, thấy Tổ Thư bị thương vội nhảy ra che chở cho bà. Còn San San thì chạy lại đỡ lấy bà. Số cao thủ của Thiên long bang cũng phóng tới làm thành một hàng sẵn sàng tử chiến. Lúc bấy giờ từ phía đầu sơn đạo, lại có mấy chục cao thủ, do bốn người đàn bà dẫn đầu phóng như bay tới. Vương Tổ Thư ra đi lần này, quyết đánh tới tận sào huyệt Ngũ độc giáo. Bà định tiêu diệt được một phần nhân sự của Phi Yến ở dọc đường, rồi thừa thế tiến tới Ngũ độc cung. Số có khinh công cao đi trước, số có khinh công thấp kém đi sau và họ đang gặp nhau. Phi Yến thấy Thiên long bang có thêm người tới, biết cho dù mình có thêm Tích Nhân hỗ trợ đi nữa, cũng sẽ bị thiệt hại không thể lường. Nàng liền chuẩn bị đối địch.

Vương Tổ Thư được San đỡ lên, bà liền vận công điều trị thương thể và thấy tâm mạch không bị tắc nghẽn chỗ nào, liền đứng dậy. Sử dụng Phật thủ thần công, môn công phu đặc ý của mình, hy vọng dựa vào nó sẽ giương uy trên giang hồ sau này. Nhưng mới sử dụng lần đầu đã bị đánh bại, và hơn ai hết bà biết Tích Nhân khi đối địch với mình chỉ tránh né, chiết chiêu, chưa sử dụng hết công lực. Nếu Tích Nhân ra tay mạnh hơn, có lẽ bà không chết cũng đứt kinh mạch. Biết vậy lòng bà nguôi lạnh. Thay vì thấy có thêm người, bà có thể cho nhiều người hợp công cầm chân Tích Nhân, mở lại trận đấu sống chết với Ngũ độc giáo. Bà lại khoát tay:

- Chúng ta đi đi thôi!

Bà ta hít một hơi chân khí, rồi quay lưng phi như bay xuống núi. Bọn Lã Nhượng thấy chủ nhân đã đi vội đuổi theo. Phi Yến nhìn đoàn người Thiên long bang rút lui, thở ra nhẹ nhõm. Nàng tiến tới Tích Nhân cung kính:

- Đa tạ Lê đại hiệp đã giải nguy cho Ngũ độc giáo.

Nhã Lan la lên:

- Gã là nghĩa đệ của tiểu muội, của Hồng, Tử Lan tỷ tỷ. Yến tỷ cứ coi hắn là nghĩa đệ của mình có được không?

Phi Yến mỉm cười, nhẹ nhàng:

- Ta đâu dám vô lễ như vậy! Thôi thay vì gọi Lê đại hiệp có thể làm cho đại hiệp không vui ta gọi là Lê huynh vậy.

Tích Nhân nhìn nàng, thở dài:

- Tiểu đệ đúng ra là người có lỗi với .. tỷ tỷ. Đáng lẽ phải tìm gặp tỷ tỷ sớm hơn để hoàn thành tâm nguyện của Trương tiền bối.

Phi Yến nhìn trời, buồn bã:

- Người đã mất?

- Tiểu đệ chỉ gặp thánh thể trong một căn nhà trên núi. Đọc di thư, và sau đó theo tâm nguyện của người đã hoá táng lão tiền bối.

Phi Yến rơi nước mắt:

- Ta.. ta không thể biết mặt phụ thân mình!

Tích Nhân thở dài:

- Trương tiền bối nhờ giao lại tam bảo cho tỷ tỷ. Có điều tiểu đệ chỉ còn có một. Ào thiên ty trong lúc túng quẫn đã cho Thu Hà tỷ mặc đồ, nàng đang bị Thiên long bang bắt, tiểu đệ sẽ thu hồi. Hùng hoàn châu.. đã chôn vùi trong lòng đất..chắc tìm không được. Mong tỷ tỷ tha tội. Hiện chỉ còn thanh Ngũ độc thần trụ, xin tỷ tỷ thu nhận cho.

Tích Nhân, cúi xuống chân giày, lấy cây thần trụ, hai tay giao cho Phi Yến.

Phi Yến cũng trân trọng hai tay đón nhận, nàng quỳ gối, rút lưỡi thần trụ dơ cao, vận công lực truyền chân khí vào thần trụ, tức thì luồng ánh sáng năm sắc xông lên chói lọi. Điều này Tích Nhân chưa bao giờ biết. Người Ngũ Độc giáo thấy cây thần trụ và luồng ánh sáng xông lên vội vàng quỳ cả xuống, đồng thanh hô to:

Thiên ứng ngũ hành

Ngũ độc bắt tranh

Độc vô tâm độc

Dĩ cứu chúng sanh..

Tích Nhân và chị em Hồng Lan nghe những lời hô to như đọc kinh của Ngũ độc giáo cũng rất cảm khái. Thấy rõ họ dùng độc nhưng có mục đích hướng thiện, dùng độc cứu người. Và có lẽ vì có mục đích cao cả như vậy cho nên mới xưng là Ngũ độc giáo.

Phi Yến quỳ và dơ cao thần trụ cho đến khi giáo chúng ngưng đọc và quỳ bái chín lần mới đứng dậy. Giáo chúng của nàng sau đó cùng đứng lên nét mặt ai nấy cũng đầy cảm xúc. Phi Yến Nàng tra thần trụ vào bao, đưa cho Tần Nhất Hoa, bà này hai tay nâng nó trước ngực rất cung kính. Phi Yến rưng rưng nước mắt, nói với Tích Nhân và chị em Hồng Lan:

- Cũng là tam bảo, nhưng thần trụ là thánh vật của bản giáo, đại diện cho quyền uy của Ngũ độc giáo và quyền uy của giáo chủ. Đây là công đức rất lớn mà Lê huynh đệ đã đem lại cho chúng tôi. Phi Yến không biết sao có thể đền đáp công ơn này.

Nghe nàng nói, Tích Nhân không khỏi buâng khuâng, không ngờ thánh vật của Ngũ độc giáo mà mình cất giữ lâu nay lại không biết, chỉ cột dưới ống giày, chỉ dùng để làm cá, cắt thịt. Thật là xúc phạm.

Hồng Lan cầm tay Phi Yến:

- Nhân đệ không phải người xa lạ. Hiền muội cứ coi như người nhà. Hãy coi như hiền đệ của mình. Đừng khách sáo quá. Ta cũng chẳng thấy vui.

Tích Nhân liền nói theo:

- Tỷ tỷ đã là nghĩa muội của Hồng, Tử Lan tỷ, tỷ tỷ của Nhã Lan tỷ tỷ, xin coi Tích Nhân như nghĩa đệ của mình.

Phi Yến cảm động:

- Phi Yến rất cảm ơn. Đa tạ Lê huynh đệ.

Và nàng cười trong giòng nước mắt còn đang chảy:

- Cảm ơn Lê huynh đệ đã mang thánh vật về cho bản giáo. Đã có cây thần trụ, sẽ có cách tìm ra Hùng hoàn châu.

- Tiểu đệ sẽ không để tam bảo bị thiếu sót cái nào. Cô phụ di mệnh Trương tiền bối.

- Lê huynh đệ không phải quan tâm nhiều đến việc này. Chỉ mong nay mai Lê huynh đệ có thể đưa ta đến nơi phụ thân tạ thế để bái lạy làm tròn hiếu đạo.

- Dĩ nhiên, và tiểu đệ cũng còn phải theo di mệnh Trương tiền bối truyền lại tất cả công phu võ học người đã nghiên cứu, sáng chế cho tỷ tỷ.

-Ồ! Phụ thân ta còn có võ công truyền lại nữa sao?

- Thiên ưng phi đằng, thiên ưng thần thảo của người là những môn võ học tuyệt thế. Có thể nói Trương tiền bối là một kỳ nhân võ học.

Phi Yến nghe Tích Nhân ca tụng phụ thân trong lòng rất an ủi. Từ lúc sinh ra cho đến lớn khôn, nàng chưa biết mặt phụ thân. Mẹ nàng không mấy có lòng tôn kính đối với cha nàng, nhưng không hiểu sao trong tâm tư của nàng luôn hướng đến ông, ngưỡng mộ ông. Từ những mẩu truyện nhỏ, mà một vài người trong Ngũ độc giáo lén kể cho nàng nghe trong tâm tư nàng, người cha của mình là một vị anh hùng, một đại hiệp, rồi hôm nay được Tích Nhân cho biết người cha ấy rất quan tâm đến mình nên lại rưng rưng khóc. Ba chị em Hồng Lan lại phải hết lời an ủi, vỗ về. Khi cầm được nước mắt, Phi Yến ra lệnh cho thuộc hạ đến Thiệu hương đàn nghỉ ngơi một đêm. Truyền lệnh về tổng đàn, các phân đàn, hương đàn chuẩn bị cung nghinh thánh vật về cung.

Trên đường về Thiệu hương đàn, Tích Nhân thuật sơ lại cho Hồng Lan và Tử Lan biết vì sao sau khi đuổi theo quái nhân mình không về được. Tích Nhân chỉ ngậm ngùi và sa lệ cho Hồng Lan và Tử Lan biết Ninh Hồng đã chết. Chết chôn đau thương trong lòng núi. Dĩ nhiên, Tích Nhân không kể Ninh Hồng đã trở thành người yêu của mình. Tình yêu dành cho Ninh Hồng thế nào, Tích Nhân tin tưởng linh hồn nàng cũng biết. Khi nàng không còn, thấy không nói ra chỉ gây thêm hiểu lầm. Nghe Ninh Hồng chết, chị em Hồng Lan không khỏi ngậm ngùi thương tiếc.

Tích Nhân sao lại có thể đến kịp giải nguy Ngũ độc giáo. Sự việc diễn ra như sau. Khi được bí kíp Đồng Cổ Thần Công, nhờ đã có công lực rất cao, nội công Thái Ất và Đồng Cổ cũng có cách vận công tương đồng nên việc luyện hai tầng thứ tám và chín của Đồng Cổ công của Tích Nhân mau lẹ dị thường. Những ngày Tích Nhân luyện công, Ninh Hồng không muốn ở bên cạnh sợ làm ảnh hưởng, và cũng không biết làm gì nàng thường xuyên qua bên dương động để tập luyện võ công Đồng Cổ. Những các tầng đất đá cấu kết bên trên lòng động như Đồng Cổ Minh cảnh cáo nó sẽ đổ xuống bất cứ lúc nào nếu bị chấn động mạnh và vì thế đã cản dận Tích Nhân phải luyện thành tầng tám và chín Đồng cổ công, có sức hoá thạch thành phần, mới đào đường ra ngoài. Nếu dùng chưởng lực mạnh, đất đá có thể sẽ sụp đổ xuống và bị chôn sống. Ninh Hồng cũng biết điều ấy, nhưng nàng nghĩ đó là dùng chưởng lực đánh vào đất đá mới có thể xảy ra. Còn tập luyện võ công trong dương động, một lòng động vừa cao, vừa rộng không khác gì một đại sảnh đường to lớn thì không hề gì. Hơn nữa nàng cũng nghĩ công lực của nàng cũng không là bao. Nàng đã lắm. Sau khi luyện thành Thái Ất Thần Công, công lực của nàng lúc bấy giờ ngoài Tích Nhân không ai bì kịp, vì trong người nàng sau khi ăn những đoá hoa lạ đã có công lực tiềm ẩn trong người bằng người luyện nội công nhiều chục năm. Mỗi ngày chưởng lực của nàng đã làm chấn động không khí trong lòng động, và cũng làm chấn động đến các tầng đất đá bên trên. Sau khi luyện hết chưởng pháp, chỉ pháp của võ công đồng cổ, nàng lại tập thử Đồng cổ thiên âm. Sau khi đọc khẩu quyết nàng vận công và đánh lên chiếc trống đồng. Nàng đánh vào chiếc đồng cổ liên tục theo khẩu quyết chỉ dạy. Nàng thích âm nhạc. Âm thanh làm nàng khoan khoái. Tai nàng nghe âm thanh mình đánh ra không thấy tác dụng mạnh bạo nào với chính mình. Nàng không biết nó có sức như sét giạt sóng cồn, có sức làm người nghe nát gan, bể mật, thất khiếu ra máu mà

chết. Nàng tập đánh trống chỉ giây lát thì đất đá ầm ầm đổ xuống. Đất đá đổ giây chuyền, cả hòn núi bên trên như ập xuống. Nàng tối tăm mặt mũi, không còn phải biết làm sao, nàng nhào lại thu mình trong một cái hang nhỏ phía vách động, rồi chẳng còn thấy gì nữa.

Tích Nhân hôm ấy lại vừa luyện xong tầng thứ chín Đồng Cổ Công. Khi vừa xả công, thì bên tai nghe âm thanh ầm ầm như thiên băng, địa chấn đổ tới, vội chụp cây đằng tiên Ninh Hồng đã tìm thấy trong hồ nước nóng đem về, chạy đi tìm nàng. Tới con đường hang qua dương động, con đường đang bị đất đá đổ xuống, Tích Nhân phóng tới được được vài trượng, thì đá từng tảng to rơi xuống bịt kín phía trước. Đá lớn đá nhỏ cũng rầm rầm rơi xuống đầu mình, chỉ còn cách dùng hai tay quơ lên chống đỡ và chạy lùi lại. Trong lòng động bấy giờ cũng không khác trời long đất lở. Tích Nhân biết dù công lực cao đến mức nào, những tảng đá to rớt xuống không tránh kịp cũng đè mình dẹp lẹp, không còn xương cốt, bèn phóng về chỗ luyện công. Cả động chỉ còn chỗ này yên tĩnh. Trước sức mạnh thiên nhiên, Tích Nhân không còn cách gì khác hơn chỉ đành trơ mắt nhìn. Chỗ luyện công cũng lần lần bị thu hẹp lại, đất đá nhanh chóng chài tới và Tích Nhân cảm thấy ngột thở, không khí ít dần, bụi bặm còn làm mờ cả mắt, ngột cả mũi. Để thoát nguy, Tích Nhân dùng công lực đánh vào vách đá. Phải bảy tám lần ra tay với tất cả công lực, Tích Nhân mới khai thông con đường ra ngoài và khi ánh sáng ủa vào, Tích Nhân lại kịp thời thấy cây trủy thủ đang còn trên chiếc bàn đá, chụp lấy phóng ra ngoài.

Chỗ ra ngoài, đúng như Đồng Cổ Minh nói là một đáy vực, hai bên vách đá cao vút mắt, và một phía vách đá cũng đang đổ xuống. Không dám chần chờ giây phút, Tích Nhân vội cột cây trủy thủ vô chân, rồi cầm đằng tiên lẳng không phóng lên như bay. Tích Nhân vừa lên khỏi lòng vực, cả hòn núi trước mắt sục mạnh xuống, tiếng động rung chuyển núi non, bụi đất bay mờ mịt không gian. Khi đất bụi lắng xuống, không còn thấy con vực ngăn cách hai ngọn núi nữa.

Thoát chết trong đường tơ kẻ tóc, chỉ trong giây phút, làm Tích Nhân không khỏi bần thần, nhưng biết mình sống liền nghĩ ngay tới Ninh Hồng, vội vã chạy đi tìm. Tích Nhân hy vọng một sự may mắn nào đó, Ninh Hồng cũng thoát nạn như mình. Từ khi gần gũi Ninh Hồng, Tích Nhân thấy nàng là một đoá hoa kỳ lạ. Nàng không những đẹp, mà còn hiền thực và thông minh vô cùng. Trong những người con gái mà Tích Nhân đã gần gũi, Ninh Hồng đã làm cho những hình bóng khác trở nên lu mờ dần. Nhưng hạnh phúc đã quá ngắn. Trong khi những êm ả, mùi hương da thịt nàng, tiếng cười, tiếng nói của nàng như vẫn còn hiện diện với Tích Nhân, nàng đã vắng bật, núi rừng im hơi lặng tiếng. Tích Nhân thần thờ, thất thiếu tìm kiếm, réo gọi tên nàng liên tiếp ba ngày đêm, vẫn không thấy một dấu vết nào nàng còn trên mặt đất. Cuối cùng Tích Nhân đành quỳ gối:

- Nếu hiền muội đã không may, thì nơi linh hiển đã hiểu lòng tiểu huynh đối với hiền muội như thế nào. Tiểu huynh hy vọng hiền muội đã từng gặp kỳ duyên, thì cũng không thể vắng số. Nhưng tiểu huynh đã tuyệt vọng.

22. Chương 22: Đả Bại Hán Thiên

Hôm sau Phi Yến vẫn còn bận rộn để tiễn đưa trưởng lão và những vị đàn chủ của mình đến từ già. Ngày tiếp theo, tỳ nữ của nàng lại thông báo cho chị em Tích Nhân nàng còn có chuyện quan trọng phải lo, chiều tối mới có thể dùng cơm chung được. Ngày ấy, chỉ Trần Ngải thì đi luyện khinh công, còn ba chị em Hồng Lan và Tích Nhân thì đưa nhau đi dạo trong vùng núi phía Tây. Dãy núi có nhiều thác và hang động. Gần tối khi họ về tới nhà khách, và Phi Yến ra đón tiếp, xin lỗi đã liên tiếp trong hai ngày không thể gặp mặt. Người Ngũ độc cung dọn cơm tối. Bữa cơm lại vô cùng thịnh soạn, không khác bữa cơm mặn đầu tiên mà nàng đãi họ. Phi Yến đích thân rót rượu và nâng chén:

- Phi Yến xin lỗi hai tỷ tỷ, Lan muội và Nhân đệ.

Sau khi cạn chung, nàng cũng gấp thức ăn cho mọi người. Và cho biết trong hai ngày qua, ban ngày nàng tiễn đưa, dặn dò công việc cho các phân đàn, ban đêm nàng tìm xem có cách gì chữa được tình long độc hay không và vui mừng:

- Vạn độc đều có thể giải trừ. Tình long độc có thể giải bằng tinh cốt của chính nó. Trên xương sọ đầu của tình long có kết đọng một hạt long châu. Chỉ khi nào xương cốt rã mục hết, long châu này mới rã mục.

Chúng ta có thể đi tìm xác hai con tình long này lấy hai hạt long châu của nó. Chỉ mới mấy tháng xác tình long vẫn còn.

Trần Ngải thở ra, nhẹ nhõm:

- Đã có cách giải thì chủ nhân và hai vị chủ mẫu không còn bị nó làm cho lúc nào cũng phải canh cánh bên lòng.

Phi Yến:

- Không phải chỉ canh cánh, mà cách phối hợp âm dương chỉ là cách tạm thời. Thời gian không thể xa cách nhau sẽ dần dần ngắn lại. Từ tháng xuống ngày, xuống giờ . . . Đã không thể có con cái, mà trong năm năm tình lực cũng cạn kiệt.

Hồng Lan không dấu nét lo lắng:

- Nếu vậy thì chúng ta phải đi càng sớm càng tốt.

Phi Yến:

- Tiểu muội cũng nghĩ vậy.

Nàng lại chắc lưỡi:

- Tiểu muội rất muốn đi cùng với hai tỷ tỷ và Nhân đệ. Trước tìm long châu, hùng hoàn châu, sau bái mộ phụ thân. Nhưng tiểu muội cũng nhận tin Thiên long bang lại có thể tới tấn công Ngũ độc giáo trả thù hai lần thất bại vừa qua. Cho nên hiện chẳng biết phải làm thế nào. Nghe nói Tam si lão quái có thể đích thân tới đây. Buổi tiệc hôm nay, tiểu muội tiễn hai tỷ tỷ, Lan muội và Nhân đệ lên đường.

Nhã Lan cau mày:

- Tiểu muội có thể ở lại với tỷ tỷ. Tiểu muội ngoài việc trả thù Thiên long bang không việc gì gấp phải đi. Nhưng nếu Đoàn Hán Thiên đến đây chúng ta có thể chống cự được không?

- Tỷ tỷ chỉ lo sợ không dám rời cung. Nhưng có thể lão cũng ý bậc bề trên, không muốn đích thân ta tay với ta như mấy năm nay lão từng tự thị.

Tử Lan:

- Đi tìm xác hai con quái vật hai chị em ta có thể đi được. Nhân đệ phải ở lại giúp cho Yến muội.

- Nhân đệ cũng nên nhân chuyến đi này tìm lại Phượng hoàng ngọc lệnh. Hơn nữa, chẳng lẽ vì an nguy của Ngũ độc giáo mà Nhân đệ phải ở đây mãi hay sao? Có Nhân đệ giúp tiểu muội hôm nay, còn sau này thì nào? Dù sao Ngũ độc thần giáo cũng phải tự bảo vệ chính mình.

Nhã Lan:

- Nhưng bây giờ tỷ tỷ chưa đủ khả năng bảo vệ mình. Chúng ta không thể để tỷ tỷ trong nguy hiểm đe dọa được! Nhân đệ! Người nói đi. Chúng ta nên làm sao?

Tích Nhân nâng chén rượu uống một hơi. Đặt chén xuống bàn:

- Yến tỷ là giáo chủ Ngũ độc giáo có thể tự bảo vệ mình. Chị em chúng ta không thể ở mãi ở Ngũ độc cung. Nhưng lúc này cũng không thể bỏ Yến tỷ một mình đối phó với nguy hiểm.

Nhã Lan vui vẻ:

- Vậy thì Nhân đệ ở lại rồi. Có Nhân đệ ở lại ta có thể đi theo Hồng, Tử Lan tỷ tỷ.

- Không, tiểu đệ không nói mình ở lại. Tiểu đệ còn muốn Yến tỷ đi với chúng ta. Việc đưa Yến tỷ đi bái tế Trương tiên bối chúng ta cũng có thể thực hiện trong chuyến đi này.

Trần Ngải:

- Chủ nhân đã có kế sách gì rồi?

Tích Nhân:

- Ngồi chờ người tấn công, thì chi bằng tấn công trước. Một mặt hư trương thanh thế Ngũ độc giáo sẽ tấn công Thiên long bang. Một mặt trước khi đi tìm long châu. Năm chị em chúng ta đột kích tổng đàn bọn chúng. Làm như vậy, chúng sẽ phải lo lắng không dám đưa lực lượng ra khỏi Đại Thiều Sơn.

Nhã Lan vỗ bàn:

- Tuyệt diệu.

Phi Yến hớn hờ:

- Nhân đệ! Ta không những phục người về võ công. Mà còn phải kính phục người về trí tuệ.

- Để khai thác yếu tố bất ngờ này, chúng ta đi càng sớm càng tốt. Hồng Lan góp ý.

Tích Nhân:

- Hồng tỷ nói đúng. Nhưng tiểu đệ lại muốn trong hai ngày nữa chúng ta mới lên đường. Âm dương kiếm pháp của hai tỷ tỷ phối hợp chặt chẽ, giải quyết kẻ địch có công lực cao hơn mình nhanh chóng được. Nhưng kiếm pháp của Yến tỷ tỷ thế nào tiểu đệ chưa thấy qua. Nếu làm cho Yến tỷ và Nhã Lan tỷ có thể phối hợp nhau, thì chuyến đi của chúng ta không thành công thì cũng an toàn. Đêm nay tiểu đệ muốn nhìn thấy kiếm pháp của Yến tỷ tỷ như thế nào. Trong hai ngày sau, phải làm sao cho Yến tỷ và Lan tỷ có thể hợp công chặt chẽ, liên tục bổ sung làm cho kẻ địch khó thể chống đỡ được.

Phi Yến:

- Lan muội lấy cho ta mượn thanh kiếm. Không phải chỉ Nhân đệ, mà chị em có thể cùng nghiên cứu, bổ túc cho ta vậy. Kiếm pháp của ta do ta sáng chế, có người chỉ điểm thêm, nhưng không môn, không phái.

Nhã Lan lấy kiếm, Phi Yến ra sân và biểu diễn kiếm pháp của mình. Khi nàng ngừng tay, Tích Nhân khen ngợi:

- Người chỉ điểm cho Yến tỷ là một cao nhân kiếm thuật. Đường kiếm đơn giản không huê dạng nhưng công thủ kín đáo khôn cùng. Một bộ kiếm, nhưng bao hàm cả lưỡng nghi, thái cực. Công lực tỷ tỷ cao hơn chút nữa, sẽ khó tìm ra đối thủ.

- Nhân đệ quả có mắt tinh đời. Bộ kiếm này do một kỳ nhân chỉ điểm cho ta. Hình dáng diện mạo không khác gì tiên ông. Đi đứng không hình bóng, vì thế để nhớ ơn người ta đặt tên cho môn kiếm pháp này là Lão Tiên.

Tích Nhân cả cười:

- Thiên thai là chỗ tiên ở. Lão tiên và Thiên thai hợp công, thì không khác gì thần tiên ra oai. Ngày mai chúng ta tập luyện thử với nhau vậy.

Mấy chị em ăn uống nói chuyện thêm giấy lát, Phi Yến già từ. Hôm sau, hai cô gái cùng Tích Nhân lên đồi. Trước tiên Tích Nhân để hai nàng tự do tấn công mình. Tích Nhân cũng dùng kiếm chống đỡ sự tấn công đó. Sau đó, Tích Nhân bảo Phi Yến dùng chiêu thứ ba của Lão tiên, Nhã Lan dùng chiêu thứ năm của Thiên Thai, lúc chẵn, lúc lẻ khác nhau, thay đổi liên tục, thì hai nàng thấy ngay hai bộ kiếm pháp phối hợp nhau vô cùng chặt chẽ, uy lực tăng lên gấp bội. Cả hai đều thông minh, học hỏi nhanh nhẹn. Chỉ trong một ngày phối hợp vô cùng thuần nhiên. Trong bữa cơm tối hôm đó, họ quyết định lên đường sớm hơn một ngày. Phi Yến về sớm để thu xếp công việc. Một mặt tung tin Ngũ độc giáo cùng chị em Tích Nhân sẽ tấn công Thiên long bang trả thù, một mặt bảo ngũ nữ và Thiên ưng đội tăng cường phòng vệ và chuẩn bị hành trang. Trần Ngải đã không thể đi chung với chị em Tích Nhân mà nhận lệnh Tích Nhân về Vân trung cốc liên lạc với Lý Triện, Thừa Lân cho biết mình đã an toàn cũng như để ý tìm tung tích Hoàng Thu Hà.

Ba hôm sau chị em Tích Nhân đến vùng Đại Thiều Sơn. Đây là vùng núi non hiểm trở của Vân Nam. Quanh năm sương mù bao phủ. Tổng đàn Thiên long bang nằm trong vùng Đại Thiều Sơn ở về phía Nam Đại Lý chỉ đôi trăm dặm. So với Đại Việt ở phía Đông Nam thì cách khá xa, hàng ngàn dặm, nhưng để tránh tai mắt Minh Triều họ lại hoạt động mạnh ở phía các nước lân cận. Đặt căn cứ trải dài xuống phía Nam. Tận Đại Việt và Quảng Tây. Toan tính coi như vùng hậu cần khi hưng binh. Tuy khi thành lập nhằm mục đích phục quốc, nhưng Đoàn Hán Thiên lại chỉ say mê võ nghệ, muốn trở thành tuyệt đại cao thủ, ông ta lại say đắm Vương Tổ Thư, mọi việc giao cho bà và Thiên long bang trở thành một bang hội tà ác trên giang hồ.

Phi Yến từ lâu đã cho người len lỏi vào nằm vùng, nhằm nghe ngóng tin tức và tìm hiểu địa điểm khu vực tổng đàn, và nàng biết đích xác nơi nào, những trạm canh ở đâu nên năm chị em đi rất nhanh chóng. Những trạm canh phòng Thiên long bang đều do những cao thủ thượng thừa đặc trách. Nhưng với thân thủ của Tích Nhân xuất hiện như ma mị, họ đã không chế nhiều trạm canh phải đi qua mà không một tín hiệu nào được phóng lên để báo động.

Tổng đàn Thiên long bang được xây cất trong một thung lũng, bao bọc bởi những ngọn núi cao. Từ trên núi trông xuống thấy rõ hai khu vực. Một khu vực lợp ngói, một khu vực nhà tranh. Khu lợp ngói có khoảng mấy chục căn nhà. Chia ra làm hai nơi. Ở phía trong tường thành cao khoảng một trượng che chắn, không khác gì một cái huyện thành là những căn nhà rất to cất chung quanh một cái hồ rộng. Bên ngoài tường thành là mấy chục căn nhà ngói, cất cách quãng và quây quần chung quanh một quảng trường rất rộng, chu vi cũng ba bốn dặm, nối tới chân tường thành. Phía sau vùng nhà lợp ngói này là những dãy nhà dài và hàng trăm căn nhà lợp lá, nhấp nhô kéo dài đến chân núi bên kia. Trước khi tới nơi, Phi yến đã cho chị em Tích Nhân biết Đoàn Hán Thiên tự lên ngôi vua, nên cũng đặt ra cung điện. Khu vực trong tường thành là nội cung. Ba căn to lớn có long châu là ba điện Kính Thiên, Văn Minh và Võ Điện. Những căn nhà hai bên ba căn nhà to là hậu cung của Đoàn Hán Thiên. Tây cung và Đông cung. Nhưng khu vực gọi là Đông cung ngày nay không còn. Khu đông cung hiện dành cho cao thủ như Lữ Phương ở. Khu nội cung của Đoàn Hán Thiên khác nội cung vua chúa thật sự là không có thái giám, mà chỉ người trong gia đình Đoàn Hán Thiên, tỷ nữ và cao thủ hộ vệ tín cẩn. Những cao thủ được ông ta trọng vọng, liệt vào hàng hộ pháp lại sắp xếp cho ở những căn phòng trong ba căn nhà to gọi là điện của ông ta. Ở khu vực bên ngoài, những cao thủ liệt vào thành phần hầu tướng, đàn chủ thì ở trong những căn nhà ngói bao quanh quảng trường. Từ đó trở đi là kho lương thực, kho vũ khí, kho vải vóc và những cao thủ cấp thấp ở chung với gia đình của họ.

Bấy giờ khoảng canh tư, tổng đàn Thiên long bang ngoài những tên cao thủ đi tuần canh, cầm đèn, hay ở những tháp canh dọc tường thành có người ngồi, đứng, thì hầu như chìm trong bóng tối. Thế rồi ngọn lửa cùng bốc lên ở các khu nhà kho. Nhà gỗ, mái lá gặp lửa phút chốc trở thành trận hỏa hoạn rất to. Trong ánh lửa người Thiên long bang, từ nhà lớn nhà nhỏ đổ ra kêu nhau chữa lửa. Điều đáng buồn cho chúng là suối lại ở xa, nước đem đến không thể nào đủ để dập tắt được ngọn lửa. Trong lúc ngọn lửa bốc cháy, hô hoán, cao thủ trong cung điện Đoàn Hán Thiên cũng vội vã chạy ra ngoài và ngọn lửa lại từ phía trong ba căn điện to lại bốc lên. Tiếp theo đó lửa lại bốc cháy từ những căn nhà kế cận. Những cao thủ trong hậu cung của Hán Thiên đều là những cao thủ hữu danh, nhưng mới vừa thức giấc, thấy lửa cháy, chúng chỉ chú ý tới ngọn lửa và không thể nào nhìn ra một bóng đen nhanh như làn khói xẹt. Khi bóng đen đó biến vào căn nhà nào, thì căn nhà đó liền bốc hỏa.

Nửa giờ sau, trên sườn núi, nơi có mấy hòn đá rất to, năm chị em Tích Nhân cùng đứng nhìn xuống bên dưới. Tử Lan cười:

- Mấy chị em chúng ta đốt sạch kho dự của chúng, cũng là kỳ công. Nhưng một mình Nhân đệ lại có thể biến cung điện của chúng thành biển lửa, mới thật là đáng phục.

Tích Nhân cười:

- Võ công của tiểu đệ đã được dùng để đốt nhà mà gọi là đáng phục hay sao?

Nhã Lan:

- Chúng đã hỏa thiêu Bách Lan cốc, hỏa thiêu gia đình tiểu muội, dùng lửa suýt thiêu sống chị em chúng ta.. Chúng ta đốt lại trả thù. Chúng không biết ai làm cũng phải nói là đáng phục vậy.

- Cảm ơn tỷ tỷ có lời khen. Bây giờ chúng ta nhìn lửa cháy hay tìm chỗ điều tức, ngày mai chính thức tới cửa đòi tỷ đầu rất là gay go đấy.

Phi Yến nói:

- Ta nghĩ nên thay đổi kế hoạch này. Qua khỏi đây hai ngọn núi là tới sông Lan Thương. Sông chảy như thác bốc lên nhiều hơi nước làm cả vùng này âm khí dày đặc có nhiều độc xà, trần to. Có con to bằng cả người ôm. Ta tới đó điều động một đoàn quân mãng xà theo hộ vệ chúng ta. Ít nhất cũng có thể tránh tình trạng cả trăm người vây lấy chúng ta. Một người không thể chống cả trăm tay.

Hồng Lan gật đầu:

- Ý của hiền muội rất hay. Ta cũng đang lo lắng trong trường hợp Đoàn Hán Thiên dùng đông để áp đảo, chị em chúng ta khó rút lui an toàn. Một địch hàng trăm, sức thần cũng cạn.

Tích Nhân:

- Nếu vậy thì chúng ta thực hiện ngay.

Phi Yến:

- Có điều khi ta thổi tiêu điều động mãng xà thì phải có người hộ vệ. Công lực của ta lúc đó đều tập trung vào tiếng tiêu lỗ có cao thủ tấn công thì ta bị hại ngay.

Hồng Lan:

- Nhân đệ hộ vệ cho Yến muội.

Tích Nhân:

- Tiểu đệ sẽ ở bên cạnh của tỷ tỷ khi tỷ tỷ thổi tiêu.

- Vậy thì chúng ta đi ngay. Có thể trưa nay chúng ta trở lại tổng đàn bọn chúng. Nhân đệ chỉ cần ở sát bên ta khi vào tổng đàn bọn chúng mà thôi.

Cả năm nhấc mình về phía tây. Khi tới sườn núi nhìn xuống sông Lan Thương, Phi Yến phi thân về thượng lưu, một lúc sau tiếng tiêu cất lên và từ từ đi ngược trở lại. Khi trời sáng, bọn Hồng Lan thấy chung quanh cây cỏ rung rinh như cơn gió to, còn thấy cách họ vài chục trượng, hàng ngàn con rắn tạo thành một đoàn rắn đen đặc rung cây rẽ lá cùng trườn một hướng về phía đông ngọn núi. Rắn chung quanh nhập chung vào đoàn rắn này. Phi Yến ngừng thổi tiêu, đáp xuống nói:

- Chúng ta đi theo đàn rắn. Khi vào khu vực tổng đàn Thiên long bang, Nhân đệ bắt đầu hộ vệ cho ta để ta điều động chúng thêm lần nữa. Chị em chúng ta dùng mãng xà thay ngựa đi yết kiến Đoàn Hán Thiên vậy.

Bầy rắn cả ngàn, con to con nhỏ bò không nhanh. Đúng như Phi Yến phỏng chừng, gần trưa, nàng thổi tiêu lần nữa. Bốn con rắn to cả thước, vừa trườn, vừa cất cao cổ, cong đầu xuống. Phi Yến phóng mình đứng lên cổ một con và nháy mắt cho bọn Tích Nhân. Chị em Hồng Lan, Nhã Lan phi thân lên đầu ba con còn lại. Tích Nhân phóng lên đứng phía trước Phi Yến. Tiếng tiêu của nàng làm cao thủ Thiên long bang túa ra. Phi Yến lại đưa ống tiêu lên môi, bầy rắn ùn ùn phóng tới. Trước bầy rắn quá dữ dội, bọn cao thủ mới đổ ra phải tháo chạy. Bọn Phi Yến và bầy rắn vượt cổng vào khu quảng trường Thiên long bang thì ngưng lại. Trước mắt họ, mấy trăm cao thủ Thiên long bang vũ khí tuốt trần, tay cầm đuốc chuẩn bị nghênh địch. Hai bên mấy trăm tay cung thủ. Bên cạnh họ cũng có đuốc. Và đầu tên đều có bông. Phía xa hơn, chín mươi khẩu thần sang cũng đều có người đứng phía sau, và mỗi cỗ cũng có hai người đang cầm đuốc. Chuẩn bị nghênh chiến của Thiên long bang không khác gì đoàn quân sắp ra trận. Nhìn thấy khí thế, chị em Phi Yến cũng không thể không lo lắng. Dù sao cũng đã vào trọng địa, Tích Nhân cất tiếng:

- Trương giáo chủ Ngũ độc thần giáo và Đẳng tiên Lê Tích Nhân muốn cầu kiến bang chủ Thiên long bang.

Tích Nhân dùng thuật sư tử hống mà phát âm, tiếng nói làm cho bọn cao thủ nghinh đón bị chấn động phải lùi chân lại một bước, nghe máu huyết nhộn nhạo.

Giây lát sau, từ trong khu tường thành có tiếng trống thúc vang lên rộn rã. Bọn cao thủ chuẩn bị nghênh chiến, tách ta làm đôi. Từ trong cổng thành một đoàn người đi ra. Đi trước là bốn lão già, tuổi khoảng sáu bảy mươi, ăn mặc theo kiểu nhà nho chân bước không vẩy bụi. Phía sau tám người khiêng một cỗ kiệu vàng, che lọng vàng, hai người ngồi trên kiệu không ai khác là Đoàn Hán Thiên và Vương Tổ Thư. Sau cỗ kiệu cũng năm lão già nữa, một người là hòa thượng, một người đạo sĩ, ba người còn lại lại tướng mạo quái dị, râu quai hàm, mũi cao. Theo sau năm lão này là Đoàn San San, Lã Nhượng và khoảng bốn chục cao thủ. Khi còn cách chị em Tích Nhân khoảng ba trượng. Bốn lão già tách ra làm đôi, quay lại phía sau. Kiệu ngừng. Đoàn Hán Thiên và Vương Tổ Thư xuống kiệu bệ vệ tiến ra phía trước, năm lão già phía sau lại tiến lên chia ra làm hai. Ba bên tả, hai bên hữu, chín ông già này đứng phía sau Hán Thiên và Vương Tổ Thư một bước.

Đoàn Hán Thiên nhìn chị em Tích Nhân bỗng ngược mặt cười to, và sau mấy tiếng cười, nói:

- Thật là khó tưởng! Thật là khó tưởng! Hôm nay lại có bọn hậu bối dám kêu đích danh lão hoàng gia ta mà khiêu chiến với lời lẽ ngông cuồng.

Phi Yến đứng phía sau Tích Nhân, nhưng con rắn cong cổ lên, nên nàng lại cao hơn, cũng cười mấy tiếng rồi nói to:

- Chúng ta còn trẻ nhưng không phải là muốn tới đây để chết một cách oan uổng. Trận hỏa hoạn đêm qua, các người đã trúng vô hươg đoạn trường phần của ta. Người nào hiện thấy trong bụng bào bọt khó chịu mà vận công sẽ chết ngay trong nháy mắt. Lão chưa chắc đã làm gì được năm chị em chúng ta. Nhưng cả ngàn nhân mạng lão điều động bừa bãi, họ chết không phải do ta mà do lão giết họ đấy.

Đa số cao thủ có mặt, các nhà kho bị đốt bận rộn suốt đêm. Ở trong rừng sâu, âm khí nặng ai cũng uống trà rất nhiều nên buổi sáng không ăn đều cảm thấy bụng bào bọt. Nghe Phi yến nói, chúng đều thất sắc.

Hán Thiên thấy bọn Tích Nhân chỉ có năm người, lão cũng biết hiệu dụng của Vô hươg đoạn trường của Ngũ độc giáo nên vội ra lệnh cho thuộc hạ:

- Các người ai cảm thấy có triệu chứng trúng độc hãy lui ra. Ngồi yên một chỗ. Nhân mạng là quan trọng. Ta sẽ buộc chúng đưa thuốc giải trước đã.

Mấy trăm cao thủ gườm dáo tuốt trần cũng như hai hàng cung thủ lần lượt ngồi xuống đất, không dám cử động.

Thấy đòn đe dọa thành công, Phi Yến cười to, rồi nói:

- Đoàn lão quái! Thiên long bang của lão muốn khôi phục Đại lý là chuyện của lão. Ngũ độc giáo của ta lâu nay độc lập hành sự, không liên quan tới triều đình. Nhưng lão lại muốn thôn tính chúng ta, giết chóc rất nhiều giáo dân của ta. Nhã Lan hiền muội của ta theo tông chi họ Đoàn là cháu của lão, theo ta đến đây để trả thù cho toàn gia chi họ Đoàn ở Đại Việt vì Càn long bí kíp mà bị hại. Sư phụ Đoàn Tú Phu của hiền muội ta cũng bị lão và Vương Tổ Thư làm cho thân tàn ma dại. Hai vị tỷ tỷ của ta cũng đến đây đốt cung điện của người cũng để trả thù Bách lan cốc bị đốt. Thù oán này có hai cách giải quyết. Đó là, một có thể tránh bớt đổ máu, lão có thể tỷ thí với Nhân đệ của ta. Nếu lão thua, thì tuyên bố vĩnh viễn không xâm phạm Ngũ độc giáo. Giải tán phân đàn tại Đại Việt. Ta giải độc cho mọi người. Chúng ta sống hòa bình với nhau. Nếu lão thắng chúng ta sẽ qui thuận, làm thuộc hạ cho lão. Cách thứ hai thì lão cứ bao vây chúng ta lấy đông mong thủ thắng. Lão chịu cách nào?

Đoàn Hán Thiên là người mê võ, nghe Vương Tổ Thư bị Tích Nhân đánh bại đã thấy tay chân ngứa ngáy mấy ngày trước đã muốn đi tìm để tỷ thí, nên lão cả cười:

- Hay lắm! Ta rất muốn có năm tên thuộc hạ như các người. Ta đồng ý hạ mình tỷ đấu với gã Tích Nhân một phen. Ta chấp nhận điều kiện của người.

Vương Tổ Thư quát:

- Đã đến cửa khiêu chiến, đến cửa đốt nhà mà tỷ thí võ công cái gì? Đây là tử thù, bao vây giết hết bọn chúng. Dù đêm qua chúng có bỏ chút ít độc, cũng không làm ai trúng độc nặng đâu. Đừng để mắc lừa con tiểu quỷ.

Phi Yến lớn tiếng:

- Thiên long bang do Đoàn hoàng gia làm chủ hay Vương phu nhân làm chủ? Nếu là phu nhân làm chủ thì chúng ta quyết sống chết vậy thôi. Đáng tiếc hôm nay có cả ngàn người chết vì vô hươg đoạn trường phần của ta.

Nàng đưa ống tiêu lên môi.

Đoàn Hán Thiên muốn tỷ đấu với Tích Nhân, tin tưởng mình nhất định thắng. Một người còn trẻ dù học được võ công, chiêu thức rất cao, nhưng không thể có tu vi nội công cao bằng người đã luyện mấy chục năm. Tin tưởng mình không thể thua, trước mặt người ngoài và thuộc hạ, lại bị Vương Tổ Thư lên tiếng nói ngược ý mình làm lão tức giận quát to:

- Câm miệng lại! Không có lệnh ta ai ra tay ta giết người đó ngay. Tất cả lùi ra sau mười trượng cho ta.

Bị lão ta hét, Vương Tổ Thư xám mặt, ánh mắt long lên, nhưng bà ta cũng theo mọi người lùi lại.

Tích Nhân bấy giờ từ đầu rắn phi thân như bay từ từ tới trước mặt Đoàn Hán Thiên. Cách thi triển khinh công của Tích Nhân làm cho Đoàn Hán Thiên động dung và ý chí quyết đấu càng thêm thúc giục. Tích Nhân hạ chân, cắm cây đằng tiên xuống đất cung tay:

- Rất hân hạnh được hoàng gia hạ thân chỉ điểm. Văn bối còn hai việc thỉnh cầu trước khi tỷ thí. Mong hoàng gia chấp thuận.

- Việc gì cứ nói!

- Văn bối có một người nghĩa tử bị bắt đòi đem Đằng tiên bí kíp đến chuộc mạng. Nếu văn bối may mắn thắng được nửa chiêu một thức mong hoàng gia phóng thích người nghĩa tử này.

- Ta nghe nói Văn nhi đã để cô gái ấy trốn thoát, nên nó đang bị cầm tù. Nghĩa tử của ngươi không có ở đây. Nếu nó chưa chết chúng ta tìm thấy sẽ giao cho ngươi.

- Đa tạ hoàng gia. Văn bối tin tưởng lời nói của hoàng gia là kim ngôn ngọc khẩu. Điều thỉnh cầu thứ hai, các vị hộ pháp của Vương gia đều là những cao thủ lừng danh một vùng, một xứ, vì thua hoàng gia mà phải miễn cưỡng đem tuổi già đáng lẽ vui thú sơn lâm, thưởng hoa vọng nguyệt đến đây hầu hạ hoàng gia, nên nếu văn bối thắng, hoàng gia có thể cho họ được tự do hay không?

- Hừ! Ngươi thật quàn lăm chuyện vào người. Để ngươi tâm phục, ta hứa.

Tiếng nói của Tích Nhân trong lúc nói chuyện tuy bình thường, nhưng ai cũng đều nghe rõ. Chính vị hộ pháp của Hán Thiên bất chợt đưa mắt nhìn nhau.

Tích Nhân mỉm cười vui vẻ:

- Hôm nay bị thua, văn bối rất vui lòng làm người hầu cận cho hoàng gia. Hoàng gia thật sự cũng là một anh hùng hảo hán. Chúng ta tỷ thí bằng binh khí hay quyền cước?

- Ngươi muốn dùng binh khí thì tự nhiên. Đôi tay ta chưa lúc nào phải dùng binh khí.

- Nếu vậy văn bối cũng dùng đôi tay thù tiếp lão hoàng gia. Xin mời!

Hán Thiên quát:

- Ra tay đi!

- Cung kính bắt như tuân mệnh.

Bàn tay Tích Nhân cung thành trảo chụp tới ngực Hán Thiên, đây là chiêu Thiên ưng quắc kê trong Thiên ưng thần trảo, nhưng rất đơn giản. Mới trông không khác gì một chiêu thức vụng về. Trong thời gian luyện công trong động, phần võ nghệ trong Đồng cổ tâm kinh, tuy Tích Nhân không luyện, nhưng nhiều lần phải xem qua để giải thích cho Ninh Hồng. Từ võ công trong các bí lục của Kỳ Anh, võ công của Trương Thái Thanh, võ công Đồng cổ và tiên pháp của mình, Tích Nhân đã hiểu thế nào là vô chiêu thắng hữu chiêu. Chưởng, chỉ của Tích Nhân lúc này thuận đầu đánh đó, không nằm trong căn bản của bộ môn chưởng chỉ nào. Trước thế chụp của Tích Nhân, Đoàn Hán Thiên cũng dùng cầm nã theo thế thủ đao nã lai chụp lấy cổ tay Tích Nhân, tay kia vỗ ra một chưởng. Tay trảo của Tích Nhân liền ngay ra thành đao chặt lấy cánh tay Hán Thiên, tay kia thành chỉ đâm vào tâm chưởng. Hán Thiên hạ tay chưởng thành trảo, Tích Nhân cũng liền dùng thế cầm nã chặn bắt. Trong chớp mắt hai cánh tay của họ vừa đánh vừa biến thể liên liên. Không ai đụng tay ai. Đoàn Hán Thiên say mê võ nghệ, ông ta cũng học không biết bao nhiêu bộ môn, rồi từ đó rút ra sở học của mình. Thấy Tích Nhân không theo một môn phái nào, trảo không giống long trảo hay hổ trảo của Thiếu Lâm. Cầm nã thủ pháp không giống như Võ Đang, đơn giản nhưng kinh lực trầm trọng, ra tay buộc đối phương phải biến thể nếu không bị nguy ngay lấy làm thích thú, cười lớn:

- Giỏi! Giỏi! Xứng đáng là đối thủ của ta.

Sau tiếng cười, ông ta phóng ra xa, quát to một tiếng, tung người lên cao. Bóng chưởng đen đặc từ trên chụp xuống, đây là chiêu Hắc vân mãn thiên trong bộ Thiên long thập bát chưởng của Đại Lý đã thất truyền từ lâu. Hai tay Tích Nhân tức thì cùng đưa lên đón đỡ, chưởng kinh nổ bùng bùng không ngớt. Sức chịu đựng làm đôi chân Tích Nhân lún sâu xuống đất. Khi Đoàn Hán Thiên mượn sức chưởng lực của Tích Nhân lộn

người xuống, Tích Nhân liền lướt tới. Từ đó hai bóng người xoắn tít lấy nhau. Từ xoắn tít nhau, không còn nhận ra ai là ai, có lúc họ nằm ngang trên không chiết chiều nhau. Có lúc cách nhau hàng trượng cách không đối chưởng. Và những lúc thế này, những cặp mắt sắc sảo đều thấy Hán Thiên không có nội lực bằng Tích Nhân. Trong khi thân hình Tích Nhân vẫn đứng yên một chỗ, thì Đoàn Hán Thiên bị lắc lư hay bị đẩy ra sau. Hơn ai hết, Đoàn Hán Thiên biết việc này. Những lần đối chưởng hay đụng quyền với Tích Nhân, ông ta nghe toàn thân chấn động hay tay quyền đau nhức như đánh vào sắt đá. Biết Tích Nhân có nội lực vô song, Nhưng Hán Thiên tin tưởng mình có võ công bát đại tinh thông, chiêu thức võ công trong thiên hạ đều biết qua, có thể xử dụng kỳ chiêu để thủ thắng. Thế nhưng ông ta dùng chiêu thức nào, Tích Nhân cũng dễ dàng hóa giải bằng những chiêu rất đơn giản. Trận chiến kéo dài hơn giờ sau, mọi người thấy rõ bấy giờ Tích Nhân chỉ còn công mà không còn thủ. Chiêu thức đánh ra, buộc Đoàn Hán Thiên phải dùng thân pháp nhanh nhẹn nhảy tránh hay tiếp chiêu, và khi tiếp chiêu liền bị đẩy ra lùi liên tiếp. Ông ta bị đẩy lùi, số cao thủ của ông phía sau cũng tự động lùi ra sau để có khoảng trống cho hai người tỷ thí. Cuối cùng, Hán Thiên quyết dùng môn công phu độc đáo của mình để mong thủ thắng. Từ hai bàn tay, ông ta liên tiếp bắn ra những luồng chỉ phong rít gió từng từng bắn tới Tích Nhân. Có người vội la, nhất dương chỉ! Chỉ lực cương mãnh nếu bắn vào sắt cũng thủng lỗ, nhưng chỉ pháp mà Đoàn Hán Thiên đang dùng không phải Nhất dương chỉ mà là Tham hợp chỉ của phái Thiếu Lâm. Chỉ pháp chí dương này xưa nay cũng ít người có đủ công lực rèn luyện được. Đoàn Hán Thiên đánh cấp được bí lực luyện Tham hợp chỉ, nhưng lâu nay không dùng tới, một phần chưa gặp đối thủ dồn ông ta vào thế yếu, một phần ông ta cũng ngại Thiếu Lâm sẽ biết ông ta là thủ phạm đánh cắp bí kíp của họ. Uy lực của Tham hợp chỉ làm Tích Nhân phải dùng mê tung bộ tránh né, rồi từ hai tay cũng bắn ra những luồng chỉ phong đối kháng. Chỉ pháp Tích Nhân xử dụng là Đồng cổ thần chỉ, uy lực còn mạnh hơn Tham hợp chỉ rất nhiều. Chỉ pháp của Tích Nhân vừa mạnh vừa liên tục, buộc Đoàn Hán Thiên phải nhảy tránh, không dám chống đỡ, nhưng cuối cùng ông ta đã không tránh nổi, bị trúng một chỉ xuyên thủng bả vai như đạn bắn. Dư lực đẩy ông ta ngã ngồi xuống đất. Tích Nhân dừng tay ung dung đứng cách ông ta hơn trượng. Hai người hộ pháp từ phía sau liền phóng ra đỡ Đoàn Hán Thiên lên. Bấy người còn lại phóng ra đứng thế đối diện với Tích Nhân. Những người đang làm hộ pháp cho Hán Thiên đều là tôn sư võ học. Bốn người mặc áo nho gia là Giang nam tứ hữu đã thành danh rất lâu trên giang hồ. Đạo sĩ là Chung Nam đạo trưởng, hòa thượng là Thiên Hà thượng nhân ở Ngũ Đài Sơn. Ba ông già dị tướng là Tây Vực tam ma, tên tuổi từng chấn động vùng Thiên sơn và Côn luân. Khi Hán Thiên bị hạ, chín người hộ pháp lo Hán Thiên bị Tích Nhân làm hại nên đứng ra bảo vệ. Nhưng không ai muốn ra tay, bởi tự lượng không thể thắng Tích Nhân, còn lấy đồng để tấn công thì họ cũng không muốn làm.

Trong khi bọn cao thủ Thiên long bang thấy bang chủ bị thua thì vừa sợ hãi vừa tức giận nhưng chưa biết phải làm gì thì Vương Tổ Thư lớn tiếng:

- Bao vây và giết hết bọn chúng cho ta.

Có lời của Vương Tổ Thư, Lã Nhượng mấy chục cao thủ cầm thiết phiến phóng ra bao vây Tích Nhân vào giữa. Hàng trăm tên khác phóng tới bốn chị em Hồng Lan. Phi Yến thấy biến liền đưa ống tiêu lên thổi. Bấy rần hàng ngàn con hung hãn bò tới. Nhã Lan từ đầu rần của mình phóng ra hộ vệ nàng. Đoàn Hán Thiên bị thua, không muốn nuốt lời hứa bị giang hồ chê bai, ông ta rần hơi bảo người hộ pháp đang đỡ mình ra lệnh cho thuộc hạ không được vọng động, Chung nam đạo trưởng dùng công lực nói to:

- Bang chủ có lệnh, không ai được vọng.

Với công lực thâm hậu, tiếng nói của Chung nam đạo trưởng ai cũng nghe cả. Nhưng ông này thay mặt Đoàn Hán Thiên ra lệnh, thì Vương Tổ Thư lại lớn tiếng:

- Chín vị hộ pháp cùng ra tay thu phục gã Tích Nhân. Lã tổng quản và cao thủ Thiết phiến, chư vị hầu tướng vây đánh bốn con tiện nhân kia. Còn lại dùng lửa đuổi rần. Ai không nghe lệnh ta, theo bang qui xử trảm!

Hai bên ra lệnh khác nhau bọn thuộc hạ không biết phải nghe ai. Mặt mày ngơ ngác. Tích Nhân thấy rõ mặc dù Đoàn Hán Thiên bị thương, nhưng nếu chín lão hộ pháp bao vây mình thì khó có thể chiến thắng họ. Trong khi đó bốn chị em Hồng Lan bị mấy chục người bao vây thì cũng khó thoát thân liền lợi dụng ngay tình trạng, phóng về phía Vương Tổ Thư. Thân pháp Tích Nhân quá nhanh, bọn cao thủ bao quanh không kịp phản ứng. Vương Tổ Thư cũng không ngờ Tích Nhân có thể một cái phóng xa mấy chục trượng, bà ta

nhắc chưởng đánh ra, Tích Nhân lại lách mình ra sau lưng. Vương Tổ Thư biết nguy, chưa kịp xoay lại thì một tay Tích Nhân đã nắm cổ, còn tay khác nắm vào huyết thiên khu ở lưng, nhắc bổng bà ta lên. Đoàn San San thấy mẹ bị nguy, tuốt kiếm nhào tới. Tích Nhân ngã người tới trước một chút tránh thế kiếm, một chân tung ra sau, cây kiếm nàng liền lia khỏi tay bay lên cao mấy trượng và cước lực cũng làm nàng liễn xiển ngã nhào về một phía.

Tích Nhân quát to:

- Tất cả đều lui lại, nếu không ta quật chết mọi họ Vương này ngay.

Thiên long bang lâu nay bị Vương Tổ Thư thao túng. Đa số trong bang là người của bà ta. Nhưng số cao thủ thượng thặng như mấy lão hộ pháp và một số hầu tướng lại phục tùng Đoàn Hán Thiên. Bây giờ Đoàn Hán Thiên bị thương, Vương Tổ Thư bị bắt. Không ai còn có tâm tranh thắng, vội vàng lui ra phía sau như trước. Tích Nhân đặt Vương Tổ Thư xuống, điểm mấy huyết đạo, nắm cổ tay kéo tới chỗ Đoàn Hán Thiên:

- Đoàn hoàng gia muốn giữ lời hứa hay muốn nuốt lời?

Đoàn Hán Thiên đã được điểm huyết cầm máu, quắc mắt nhìn Vương Tổ Thư, rồi ngửa mặt cười, tiếng cười không còn hùng tráng như trước mà đầy bi thương:

- Hôm nay thật là một ngày không thể quên! Ha . .. ha .. ta chẳng những bị thua . . mà lệnh ta cũng có người dám kháng cự!

Sau khi vừa cười, vừa than, Đoàn Hán Thiên nói:

- Ta đã từng dùng chữ tín trói buộc để chín vị hộ pháp và anh hùng hảo hán theo ta. Nay ta thất hứa thì còn ai coi ta ra gì? Thiên long bang đã loạn, lệnh ta đã không còn người nghe, thôi thì người cứ tùy đó mà liệu. Muốn sao tùy người.

Ông ta nói xong, quay lưng đi. Chín người hộ pháp liền đi theo ông ta.

Tích Nhân nhìn ra sự khổ tâm của Đoàn Hán Thiên. Nói theo:

- Đa tạ hoàng gia.

Rồi hỏi Vương Tổ Thư:

- Bây giờ phu nhân muốn như thế nào? Hãy ra lệnh cho thuộc hạ đi!

Vương Tổ Thư bị cầm giữ trong lòng vô cùng tức giận, biết muốn giữ mạng, không thể không nghe theo ý muốn Tích Nhân, nhưng vẫn cứng cỏi:

- Người muốn ta ra lệnh như thế nào? Nếu buộc ta bảo họ buông bỏ vũ khí đầu hàng.. Hà hà..

Bà ta cười khẩy:

- Thì người cứ giết ta đi.

Tích Nhân cười nhẹ:

- Tại hạ và phu nhân chưa thù oán gì sâu nặng, mạng của phu nhân để cho những người có thân nhân bị phu nhân hãm hại tìm tới mà đòi. Tại hạ không muốn Ngũ độc giáo bị Thiên long bang tiếp tục gây khó dễ, hại nhiều sinh mạng. Phu nhân lớn tiếng ra lệnh từ nay Thiên long bang giữ lời hứa của Đoàn bang chủ, không xâm phạm Ngũ độc giáo là được.

Vương Tổ Thư vặn hỏi:

- Còn Ngũ độc giáo xâm phạm chúng ta thì sao?

- Trương tỷ tỷ sẽ không bao giờ xâm phạm Thiên long bang.

Tích Nhân lại nói thêm:

- Phu nhân có thể nói chuyện với Trương tỷ tỷ.

Tích Nhân lại nắm cổ tay bà ta kéo tới chỗ Phi Yến:

- Yến tỷ! Tiểu đệ giao bà ta lại cho tỷ tỷ. Hai người có thể nói chuyện với nhau.

Phi Yến phi thân xuống khỏi cổ rắn, cười:

- Chúng ta không sợ Thiên long bang chút nào! Nhưng để khỏi tổn hao sinh mạng của quá nhiều người. Hôm nay nếu phu nhân không lập lời trọng thệ thì chúng ta sống chết một phen. Hà.. nếu phải đánh nhau thì ta chúng ta giao phu nhân cho Đoàn Nhã Lan hiền muội cắt đầu tể mộ cha mẹ mình vậy.

Nhã Lan thấy phía địch cả ngàn người, có cả sủng thần sang, hiểu vì sao Tích Nhân cầm giữ Vương Tổ Thư và muốn buộc bà ta hứa không xâm phạm Ngũ độc giáo, nhưng nàng cũng không từ bỏ cơ hội làm cho bà ta run sợ. Từ đầu rắn phi thân xuống, lưỡi kiếm chong vào yết hầu bà ta, rút lên:

- Ta chỉ nhích mũi kiếm nửa tấc là có thể trả thù cho gia đình ta.

Wương Tổ Thư quát cường:

- Người muốn làm gì cứ việc làm. Đừng phí lời.

23. Chương 23: Mất Tích Bí Ẩn

Trong khi Tích Nhân đưa Vương Tổ Thư đến chỗ Phi Yến, Lã Nhượng cũng điều động cao thủ Thiên long bang tiến theo, và hàng trăm người tránh vùng rắn độc băng ra bên ngoài, tạo thành thế bao vây. Di động của cao thủ Thiên long bang không qua khỏi cặp mắt của Tích Nhân và bốn chị em Hồng Lan. Vương Tổ Thư cứng rắn vì bà ta tin tưởng, nếu bà ta bị hại, thì năm người của Tích Nhân cũng khó có thể an toàn.

Tích Nhân cười nhẹ:

- Phu nhân đừng nghĩ rằng hàng trăm bao thủ bao vây sẽ làm chúng tôi không thể thoát thân. Đây là vùng rừng núi, có chỗ rộng chỗ hẹp. Khi chúng tôi giữ phu nhân trong tay, thuộc hạ phu nhân không ai dám tấn công, chúng tôi có thể đưa phu nhân đến chỗ thuận lợi, giết chết rồi ra đi. Thiên long bang cao thủ rất nhiều, nhưng Đoàn bang chủ, các lão hộ pháp lại hiện không có mặt.

Wương Tổ Thư hừ nhẹ:

- Các người giết ta, thì Lê Tích Nhân người phải suốt đời làm thuộc hạ cho Phi Yến, hầu hạ bên cạnh may ra có thể giúp cho nàng toàn mạng và Ngũ độc giáo không bị tận diệt.

- Chính vì muốn cho hai bên ngưng chém giết nhau tại hạ mới tỷ đấu với Đoàn bang chúa.

- Hừ! Nếu lão nghe lời ta, thì giờ đây ta có bị người lăng nhục hay không?

- Nếu phu nhân thành toàn chữ tín cho Đoàn bang chủ, thì tại hạ cũng không phải xúc phạm đến phu nhân.

- Vô công ta không bằng người, nhưng người cũng chỉ may mắn mới có thể chế ngự ta mà thôi. Cái thế chúng ta hiện giờ, ta bị giết, người còn có hy vọng an toàn ra đi, nhưng bốn người tỷ tỷ của người thì chưa chắc. Hoả đạn từ các cổ thần sang, hoả tiễn tứ các đội cung thủ.. cũng đủ làm bọn chúng phơi thây. Ta có thể chấp nhận một số điều kiện để không tranh chấp với Ngũ độc giáo, thế suốt đời không xâm phạm nhau. Nhưng ta thà chết không thể hứa hẹn trong tình trạng bị uy hiếp.

Phi Yến:

- Phu nhân muốn điều đình trong tình trạng nào? Giải khai huyết đạo cho phu nhân chăng?

- Dĩ nhiên phải giải khai huyết đạo. Người đuổi hết rắn độc đi, ta ra lệnh giải tán thế bao vây.

Bà ta chỉ tay về phía Tây bắc:

- Ngọn núi cao ngất tầng mây kia có một thạch bình, chúng ta lên đó nói chuyện. Lên thạch bình, một là ta với người. Hai ta đi cùng Lã tổng quản và người đi với gã.

- Hẳn trên thạch bình phu nhân có bố trí cơ quan? Phi Yến cười nhẹ, hỏi.

- Ta rất muốn có, nhưng đáng tiếc ta chưa nghĩ phải đặt cơ quan trên đó làm gì. Người sợ thì tùy người lựa chọn địa điểm.

Bà ta cười nhẹ:

- Võ công của ta cũng không thể khuất phục người một cách nhanh chóng. Võ công của gã thì.. có thể chế phục ta. Có gì làm cho các người phải sợ hãi?

Nhã Lan cau mày:

- Tại sao phải lên thạch bình. Hai bên không thể hứa hẹn ở đây hay sao?

- Dĩ nhiên ở đây cũng được. Ta chỉ lo các người cho rằng khi giải khai huyết đạo cho ta, ta nuốt lời thì các người phải xung phá trùng vi mà xông ra. Vương Tổ Thư trả lời.

Phi Yến thấy kèm chế Vương Tổ Thư thì Thiên Long Bang không dám ra tay, nhưng chị em mình cũng khó thoát vòng vây. Nàng cũng biết nếu bà bị giết, thì Ngũ độc giáo cũng không thể sống yên. Chị em Hồng Lan, Tích Nhân không thể nào ở mãi trong Ngũ độc cung để giúp đỡ nàng nên đồng ý:

- Ta vì tiếc rẻ sinh mạng của bang chúng Thiên long bang và giáo chúng của ta nên đồng ý với bà. Nhưng khi chưa rời khỏi phạm vi Thiên long bang, phu nhân vẫn phải để Nhân đệ đưa đi.

Vương Tổ Thư căn nhẹ môi dưới:

- Ta cũng không thấy gì làm trở ngại.

Bà ta lớn tiếng ra lệnh:

- Tất cả mọi người giải tán. Trở về lo dọn dẹp, tu sửa những nơi thiệt hại. Ngũ độc giáo muốn cùng Thiên long bang chung sống hoà bình. Ta và Lã tổng quản sẽ lên thạch bình để cùng Trương giáo chủ hội họp.

Đoàn San San la lớn:

- Mẫu thân! Không thể tin bọn chúng. Võ công của gã, nếu trở mặt thì mẫu thân khó an toàn.

Lã Nhượng cũng nói theo:

- Phu nhân không thể khinh thường..

Vương Tổ Thư:

- Người an tâm chỉ huy thuộc chúng dọn dẹp, tu sửa những thiệt hại trong bang. Mẫu thân sẽ không có gì nguy hiểm đâu. Chúng cũng biết ta bị hại, Ngũ độc giáo sẽ không thể nào yên ổn. Lã tổng quản hãy theo lệnh ta mà hành sự đừng nhiều lời nữa.

Bà ta nói với Phi Yến:

- Người thu xà trận và chúng ta đi.

Phi Yến:

- Lên thạch bình thì bên ta có ta và Nhân đệ. Bên phu nhân có Lã tổng quản. Nhưng ba chị em còn lại của ta cũng phải dời khỏi nơi này trước khi chúng ta lên thạch bình.

- Cứ theo ý người mà làm.

Bà ta cười:

- Đã có lòng muốn đàm phán mà nghi ngờ nhau từng chút, thì không thể có hoà bình lâu dài.

Phi Yến lại bên Hồng Lan nói nhỏ giây lát. Hồng Lan ra hiệu cho Tử Lan và Nhã Lan phóng mình đi. Phi Yến đưa ống tiêu lên môi, giây lát bấy rần cũng rùng rùng bỏ đi. Rần chạy vào rừng, cao thủ Thiên long bang cũng đã được Lã Nhượng ra lệnh rút về quảng trường.

Vương Tổ Thư đưa cổ tay cho Tích Nhân cười nhẹ:

- Thiếu hiệp giải huyết có thể nắm tay ta không chế để đề phòng từ đây lên thạch bình ta có thể đỡ đỡ. Trương giáo chủ muốn như vậy.

Vương Tổ Thư đã lớn tuổi, nhưng luyện thuật trụ nhan nên trông còn rất trẻ. Vương Như Huệ, mẫu thân của bà ta năm xưa được coi là đệ nhất mỹ nhân Trung Nguyên, bà ta không đẹp bằng mẹ, nhưng nhan sắc cũng có thể nói là hoa nhường nguyệt thẹn. Khi ra tay kiềm chế, và kéo bà ta đến gặp Phi Yến, Tích Nhân không để ý, nhưng khi bà ta đưa cổ tay nõn nà bảo mình nắm, Tích Nhân liền cảm thấy rụt rè, nhanh tay giải khai huyết đạo cho bà ta và nói:

- Không cần phải uy hiếp phu nhân như vậy. Mời phu nhân đi trước tại hạ theo sau.

Vương Tổ Thư cười nhẹ

- Cung kính không bằng phụng mệnh.

Bà ta không chần chừ, hít một hơi chân khí phóng mình đi ngay. Tích Nhân thu hồi cây đằng tiên rồi rượt theo. Sau khi băng qua khỏi một ngọn núi, Vương Tổ Thư thay đổi thân pháp, trước mắt Tích Nhân bà ta như cánh bướm, xiêm y phát phơ, hai tay như bơi lội trong không khí và tốc độ trở nên vùn vụt. Tích Nhân phải vận thêm chân lực xuống đôi chân mới bắt kịp và không ngờ bà ta có khả năng khinh công cao như vậy. Không thể lên tiếng yêu cầu bà chậm chân lại, Tích Nhân vẫn theo sau giữ đúng khoảng cách, nhưng Phi Yến và Lã Nhược dần dần bị bỏ lại phía sau. Tích Nhân sợ Phi Yến lạc đường nên thỉnh thoảng bẻ ngọn cây, dẫm nát cỏ để nàng có thể theo dấu. Ngọn núi theo tay chỉ của Vương Tổ Thư tưởng như gần, nhưng đi cả giờ vẫn còn thấy trước mắt. Khi tới một giòng sông chắn ngang, bờ đá từ bên này sang bên kia cũng vài chục trượng, Vương Tổ Thư cũng không dừng chân mà như cánh chim bay vút qua. Khinh công như vậy thật phi thường, nhưng Tích Nhân hiểu ngay vì bờ đá bên này cao hơn phía đối diện rất nhiều nên mới có thể lấy trớn phối hợp với khinh công phóng qua được như vậy. Sau khi qua sông, Vương Tổ Thư lại vùn vụt đi lên sườn núi. Không biết thạch bình ở nơi nào, Tích Nhân chỉ theo sau. Ngọn núi rất cao, có chỗ vách đá thẳng đứng cao mấy chục trượng, Vương Tổ Thư vẫn như con chim thẳng thiên phi vùn vụt. Tích Nhân theo sát bà ta. Khi nhìn chung quanh thấy ngọn núi bây giờ như một cù lao nổi lên trên làn mây chập chùng kéo dài như biển trắng bên dưới, Vương Tổ Thư mới dừng chân. Chỗ bà ta đưa tới là một khu đá bằng phẳng độ vài chục trượng vuông dựa vào vách đá thẳng tắp. Dù là một gành đá, chung quanh cỏ tùng mọc đầy và trên đá nên hình thù kỳ dị, đẹp mắt. Xen kẽ trong cây lá là hoa rừng đang lúc nở rộ. Hồng bạch chen chúc, hương thơm ngát mũi, như lọt vào cảnh thần tiên. Trên thạch bình, gần vách núi có một chiếc bàn đá và chiếc ghế đá. Vương Tổ Thư dừng chân, sát bờ vực, xây lại mỉm cười rất thân tình với Tích Nhân:

- Lê thiếu hiệp thấy nơi này như thế nào?

- Thật là nơi thế ngoại.

- Ta thỉnh thoảng lên đây ngắm mây bay, dạo vài bản đàn, uống dấm cốc rượu Thiên hoa ngọc lộ do chính mình cất lấy. Ta muốn đem rượu mời thiếu hiệp và Trương giáo chủ. Chỉ sợ ta xuống bí động một mình thì thiếu hiệp không an tâm.

- Phu nhân cứ tự nhiên.

- Dưới vách núi khoảng mười trượng có một gành đá rất nhỏ, bên cạnh là bí động của ta. Không hiểu địa hình phi thân xuống mà hụt ra ngoài, sẽ rơi xuống vực sâu tan xương nát thịt. Thiếu hiệp có dám mạo hiểm theo ta?

Thấy bà ta rào đón, Tích Nhân không biết Tổ Thư toan tính điều gì, nhưng nghĩ rời xa bà ta thì bà ta sẽ dễ đỡ đỡ hơn. Nên cười nhẹ:

- Tại hạ xin theo phu nhân.

Vương Tổ Thư cười nụ cười thật mê hồn, và đưa cánh tay mình ra:

- Thiếu hiệp nắm tay ta. Nếu rơi trượt ra ngoài thì không trách ta không có lòng thành.

Tích Nhân hơi cau mày, nhưng thấy trong hoàn cảnh này mà từ chối, thì bà ta giữ âm mưu mình sẽ không kịp phản ứng nên nắm lấy cổ tay và bà ta liền nhấn mạnh chân, thả rơi người xuống bên dưới. Đúng như

bà ta nói, họ song song đáp xuống một gành đá nhô ra ngoài. Nếu hai người rơi xa ra một chút thì sẽ hệt chân ngay. Dừng chân, Tích Nhân thả tay Vương Tổ Thư và thấy phía vách núi có một hang động, trên vách gắn nhiều hạt dạ quang châu nên rất sáng sủa. Trên vách động có treo nhiều nhạc cụ. Trên chiếc bàn nhỏ giữa phòng là một cây cổ cầm, có mấy chiếc bình cổ, hai chiếc ly ngọc và sách vở. Vương Tổ Thư bước vào, nói với Tích Nhân:

- Đây là bí động của ta mà thiếu hiệp là người khách đầu tiên. Mấy bình trên bàn đều là rượu đặc chế của ta. Xin nhờ thiếu hiệp chọn một. Khi tình cờ chọn lấy bầu rượu cho mình sẽ không nghi ngờ ta hạ độc.

Tích Nhân từng lọt vào bí động trong lòng núi với Ninh Hồng. Sợ Tổ Như vào trong động lại xử dụng cơ quan trốn thoát nên cười:

- Tại hạ không nghi ngờ gì, nhưng phu nhân đã nói là có ý mời tại hạ chiêm ngưỡng nơi thanh nhã, từ chối là vô lễ.

Tích Nhân theo Tổ Thư bước vào động đá, Vương Tổ Thư ngồi xuống bàn, nhẹ bấm giây tơ réo rất, hỏi:

- Lê thiếu hiệp hẳn rành âm luật?

Tích Nhân lắc đầu:

- Tại hạ chưa có cơ hội để học.

- Đáng tiếc. Nếu không trong khi chờ Trương giáo chủ và Lã tổng quản, ta có thể nhờ thiếu hiệp phẩm bình một hai bản đàn do ta sáng tác.

- Phu nhân đúng là người văn nhã.

- Cảm ơn thiếu hiệp có lời khen.

Bà ta với tay lấy một chiếc bình nhỏ, mở nút, hơi rượu thơm ngào ngạt xông ra. Rượu rót vào ly, màu rượu như hổ phách, bà ta nâng mời Tích Nhân:

- Thiếu hiệp hẳn không đến nỗi sợ ta hạ độc.

Tích Nhân đón lấy uống cạn:

- Tại hạ tin rằng phu nhân muốn hạ độc cũng chưa kịp chuẩn bị.

Vương Tổ Thư cười nhẹ:

- Đúng! ta rất muốn hạ độc thiếu hiệp, nhưng đáng tiếc đưa được thiếu hiệp đến đây trong lúc bất ngờ.

Bà ta dùng ly mời rượu Tích Nhân rót một ly cho mình và cũng uống cạn. Rồi không hiểu Vương Tổ Thư điều động cơ quan bằng cách nào, cả nền động bỗng tụt xuống. Tích Nhân chụp lấy cánh tay bà ta. Nhưng cầm giữ được bà ta, thì không còn cơ hội phóng ra ngoài nữa. Nền đá tụt xuống rất nhanh, cửa động cũng đóng lại rất nhanh. Nền đá khi tụt xuống lại lật nghiêng qua và cả hai rơi vào khoảng không. Tích Nhân đành nắm chặt cánh tay Vương Tổ Thư để bà ta không thể giở âm mưu khác. Dù bị rơi, Tích Nhân vẫn an tâm, không bối rối, vì không tin Vương Tổ Thư có thể hãm hại mình bằng cách tự sát. Đúng như Tích Nhân tin tưởng, giây lát sau, chân đạp lên một vật mềm nhũn, có sức đàn hồi rất mạnh làm thân thể bị nhồi lên cao trở lại, và khi rơi xuống vì một tay cầm giữ Vương Tổ Thư, một tay cầm đằng tiên nên Tích Nhân võ công rất cao cũng không giữ nổi thăng bằng phải ngã xuống. Sức đàn hồi của tấm lưới, và sức nặng dồn Tích Nhân và Vương Tổ Thư vào nhau. Thân thể mềm mại thơm tho của bà ta đang nằm sắp lên người hắn. Tích Nhân đẩy mạnh ra, ngồi lên quát:

- Mụ muốn làm gì?

Thân thể Tổ Thư bị đẩy mạnh tung ra xa, nhưng trên tấm lưới lại lặn xuống bên Tích Nhân. Trong ánh sáng lơ mơ, Tích Nhân thấy Vương Tổ Thư nằm ngửa trên tấm lưới, cười khiêu gợi:

- Nhân đệ lỗ mãng với ta sẽ được gì? Ta đưa Nhân đệ tới đây là quyết lòng sống chết bên Nhân đệ. Khi gặp Nhân đệ ta đã thấy đời ta không có một người yêu như Nhân đệ, thì chỉ sống uống trên đời. Ha ha.. bây giờ Nhân đệ có thể hưởng lạc thú với ta. hay cũng có thể giết ta.. cách nào ta cũng sẽ sống chết ở đây với Nhân đệ mà thôi.

Tích Nhân nhìn thấy tấm lưới đan bằng một thứ giấy như da, sợi to bằng hai ngón tay. Tấm lưới móc vào vách đá bằng nhiều móc sắt. Trên vách đá có gắn nhiều hạt minh châu nên chung quanh có ánh sáng lơ mơ. Ánh sáng dọi quang chỉ làm cho chỗ tấm lưới có ánh sáng, còn trông lên trên và nhìn xuống bên dưới thì tối đen. Tích Nhân biết rõ một mục đàn bà đầy tham vọng như Vương Tổ Thư không thể nào dễ tìm cái chết nên cười:

- Tại hạ có một thủ pháp gọi là tiểu trọng thủ có thể làm đứt tam tâm lục mạch của phu nhân và phu nhân sẽ chết trong đau đớn tột cùng.
- Tỷ tỷ cũng có một môn công phu làm cho người đàn ông hiểu thế nào là hạnh phúc tột cùng của ái ân. Tỷ tỷ chỉ muốn dùng công phu này hiến dâng cho hiền đệ.

Tích Nhân tức giận tột cùng chụp lấy bà ta quát:

- Làm sao mục có thể nói những lời dè tiện như vậy được? Dù bị giam hãm ta cũng phải quật chết mục trước.

Vương Tổ Thư bị hai tay Tích Nhân làm cho đau đớn toàn thân, nhưng cười khanh khách:

- Ta đã quyết sống chết với hiền đệ. Đừng đem chuyện sống chết đe dọa ta.

Tích Nhân buông mục xuống, phóng tay điểm huyệt. Phép điểm huyệt của Tích Nhân làm Vương Tổ Thư đau đớn rên rỉ không ngớt, Tích Nhân quát:

- Nếu không đưa ta ra ngoài, mục sẽ chịu đau đớn càng lúc càng tăng.

Vương Tổ Thư vừa rên rỉ vừa cười:

- Dù đau đớn đến đâu được ở bên Nhân đệ là ta mãn nguyện. Phép phân cân thác cốt của Nhân đệ làm ta đau đớn vô cùng, nhưng dầu cho Nhân đệ bẻ tay, khoét mắt.. ta cũng vẫn thấy vui vì được cùng chết ở đây với Nhân đệ như thường.

Bà ta lại theo tiếng rên rỉ:

- Nếu chỉ muốn hại Nhân đệ.. ta đã có thể trốn khi ngã xuống tấm lưới này. Hay khi phi thân từ thạch bình xuống ta không để Nhân đệ nắm tay, chờ khi Nhân đệ rơi theo ta đánh ra một chưởng thì dù Nhân đệ có là thần thánh cũng không khỏi rơi xuống vực sâu muôn trượng.

Tích Nhân nghĩ lại, thấy Vương Tổ Thư nói đúng. Bà ta sắp đặt cơ mưu là chỉ muốn dụ dỗ mình. Từng yêu Trần Kỳ Anh với tình yêu ngọt ngào vượt giới hạn tuổi tác. Với Trần Kỳ Anh, nếu nàng không mất, Tích Nhân biết không có cô gái nào có thể làm cho gã xúc động và sẽ cảm thấy vô cùng hạnh phúc được sống với nàng. Từ say mê Trần Kỳ Anh, tuổi tác không làm Tích Nhân quan tâm, nhưng nếu chung đụng với một người đàn bà dù rất xinh đẹp, nhưng lại là một người có chồng, có con như Vương Tổ Thư, thì Tích Nhân thấy mình chỉ là một người không đáng sống, đáng ghê tởm trên đời. Lòng có chủ ý, Tích Nhân phóng tay giải huyệt cho Vương Tổ Thư, ôn tồn:

- Theo tại hạ thấy, phu nhân là người nhiều tham vọng nhưng cũng không phải là một người dâm tà, thấy trai thì động lòng. Chẳng lẽ phu nhân lại thật lòng để ý đến tại hạ? Tuổi tại hạ chỉ đáng con phu nhân.

Vương Tổ Thư nằm im giây lát bỗng ôm mặt khóc:

- Từ hôm người.. người nhìn ta hôm ấy, thì ta không thể nào quên được người. Ánh mắt người cho ta sự cảm xúc kỳ lạ. Ta cảm thấy choáng ngợp trong cảm giác mới lạ chưa bao giờ biết. Đúng, ta đã lớn tuổi.. nhưng chưa bao giờ ta có những cảm giác với một người con trai như thế này. Không có người, được người có lẽ ta điên mất. Người âu yếm với ta một chút, làm nô lệ cho người suốt đời ta cũng vui lòng.

Tích Nhân thở dài:

- Tại hạ là người phóng khoáng, không câu nệ. Phu nhân dù lớn tuổi nhưng vẫn hoa nhường nguyệt thẹn. Tuy nhiên, với tại hạ nam nữ yêu nhau không vì chân tình mà chỉ vì sắc dục, thì cũng cảm thấy ghê tởm cho mình và cũng ghê tởm người đàn bà trong tay mình. Phu nhân có thể chấp nhận như vậy hay sao? Và được những gì? Đã lỡ sa vào mưu kế của phu nhân, tại hạ có chết cũng chỉ oán hận, chán ghét phu nhân mà thôi.

Vương Tổ Thư làm thỉnh giầy lâu rồi não nuột:

- Có lẽ người nói đúng. Ta cũng đã từng cảm thấy ghê tởm cho chính mình.. Người tin không, dù là người có chồng và cũng có thể gọi là lang chạ, ta chưa bao giờ cảm nhận hạnh phúc ái ân! Nhưng thiếu người, ta biết ta sống không còn chút lạc thú nào. Đưa người tới đây, ta đã định trong lòng, một là ta được người, hai là cùng chết với người. Dù người hành hạ cách nào ta cũng không mở cửa cơ quan để cho người ra ngoài. Nhưng ta được chết bên người mà người khinh khi, ghê tởm ta .. thì cái chết của ta có đáng không? Được! để ta mở cơ quan đưa người ra ngoài. Nhưng người có thể thành thật trả lời ba câu hỏi của ta không?

- Tại hạ sẽ không chút dối trá.

- Cho ta biết.. so với những cô gái bên người ta có đẹp hơn họ không?

Tích Nhân thành thật:

- Phu nhân tuy không đẹp bằng đệ nhất mỹ nhân, mẫu thân của phu nhân, nhưng tướng trên đời khó có người đẹp hơn phu nhân.

- Nếu ta chứng tỏ một lòng yêu người, sống chết vì người thì người có cảm động không?

- Tại hạ khó trả lời được. Nhưng đối với chân tình thì ai cũng có thể cảm động.

- Người có thấy tuổi tác và người đàn bà đã từng qua tay người đàn ông khác là quan trọng không?

- Tại hạ .. từng yêu chân thành và tha thiết một người đã lớn tuổi hơn mình rất nhiều và cũng từng yêu một người đàn bà đã từng có chồng.

Vương Tổ Thư cười êm ái, chống tay đứng lên, nhưng mới bị Tích Nhân dùng phân cân thác cốt hành hạ, gân cốt bị co rút một thời gian vẫn còn đau nên lại ngã xuống. Tích Nhân đưa tay đỡ bà. Vương Tổ Thư lại cười:

- Cảm ơn Nhân đệ. Ta có thể gọi người là Nhân đệ?

- Phu nhân muốn gọi sao cũng được. Cứ tùy tiện.

Bà ta đưa tay chỉ:

- Chỗ móc sắt kia là mấu chốt cơ quan, cách bố trí ở đây khác thường là mấu chốt nằm sâu trong vách đá, dùng chưởng lực âm nhu theo phương thức cách sơn đả ngư mới mở được. Quan sát bên ngoài không ai có thể tìm ra chỗ nào.

- Vì thế phu nhân tin tưởng nếu mình bị chết, thì tại hạ cũng phải chết theo?

- Ta chắc chắn là vậy!

Tích Nhân theo hướng tay Vương Tổ Thư phóng nhẹ một làn chưởng kinh, tức thì nghe tiếng chuyển động, vách đá từ từ mở ra. Tích Nhân không chờ kéo Vương Tổ Thư phóng vào. Đó là một căn phòng rộng lớn, gắn nhiều ngọc dạ quang. Bốn vách trong phòng đều có khắc đồ hình. Tích Nhân nhìn lướt qua ba bức biết ngay là đồ hình dạy luyện Phật thủ thần công chưởng chỉ và phương pháp khinh công. Thứ khinh công phi thường mà Vương Tổ Thư đã dùng. Nhưng bức vách thứ tư lại chỉ vẽ một cây kiếm treo lủng lẳng trên mây. Nhô lên làn mây là những đỉnh núi và một đàn chim bay hàng trăm con.

Tích Nhân bỏ tay Vương Tổ Thư ra, bà nói:

- Đây là bí động ta khám phá hơn mười năm nay. Ngoài ta, Nhân đệ là người thứ hai bước vào. Luyện được Phật thủ thần công ta tin tưởng có thể trở thành cao thủ bậc nhất trên giang hồ, nhưng lần đầu tiên sử dụng thì đã thua Nhân đệ.

- Võ công phu nhân trên giang hồ cũng không mấy người theo kịp.

- Cảm ơn Nhân đệ có lời an ủi. Phía sau căn phòng này có đường thông đạo ra vách núi. Từ đó có thể dùng khinh công lên thạch bình trở lại. Ta bị thuật phân cân thác cốt của Nhân đệ làm cho chân tay còn rã rời. Phải điều tức điều hoà kinh mạch một lúc. Nhân đệ nếu muốn đi trước thì dùng chân khí ấn chân xuống giữa nền phòng, cửa sẽ mở ra.

- Tại hạ muốn chờ phu nhân, và chúng ta cần có một hiệp ước hãn hoi đối với hận thù giữa Thiên long bang và Ngũ độc giáo.

- Ta sẽ làm theo những gì Nhân đệ muốn. Bây giờ bên ngoài hãn là ban đêm, vách núi thẳng tắp và rong rêu nếu lỡ chân thì nguy hiểm vô cùng. Nhân đệ muốn chờ ta thì cũng tốt. Trong khi ta điều hoà chân khí, Nhân đệ có thể nghiên cứu hình vẽ trên vách. Lâu nay ta không nhìn ra bức vách thứ tư là thứ kiếm pháp hay võ công gì. Với tài trí của Nhân đệ biết đâu lãnh ngộ được.

Tích Nhân nghe nói nhìn lên vách thứ tư, nhưng lại nghe bà ta nói tiếp:

- Cả ngày chưa ăn gì ta cũng đói và Nhân đệ hãn cũng không hơn gì. Nhưng lâu ngày ta không lên đây, thực phẩm không còn, chỉ có bình thiên hoa ngọc lộ có thể dùng tạm.

Tích Nhân không để ý Vương Tổ Thư vận chân lực đưa vào chỗ nào, vách đá lại rề rề mở ra, và thấy bên cạnh một căn phòng cũng rất lớn khác. Bên trong cũng có ánh sáng mờ nhạt, nghe tiếng nước nhỏ róc rách. Tổ Thư nhanh nhẹn vào phòng này. Tích Nhân bước qua xem nghe phòng này mát lạnh. Như có nhiều đường rãnh trên vách đá nên không khí bên ngoài có thể luồng vào. Từ phía cuối phòng, Vương Tổ Thư cầm một bình ngọc và một chiếc ly dạ quang cười vui:

- Bỏ đào mỹ tửu dạ quang bôi. Ta có ly dạ quang, nhưng rượu không phải bỏ đào. Nhân đệ dùng rượu này của ta xem thế nào?

Vương Tổ Thư rót một ly đưa mời, Tích Nhân không chút ngần ngại đưa tay cầm lấy giữa cổ uống cạn. Nghe hơi rượu nồng ấm xuống tận gan ruột và miệng ngọt ngào, thơm tho vô cùng. Ngon hơn thứ rượu đã được bà ta mời uống trước đó.

Vương Tổ Thư nhìn hãn hỏi:

- Nhân đệ không sợ rượu độc?

Trong ánh sáng mờ mờ nhạt nhạt, đôi mắt và khuôn mặt Tổ Thư làm Tích Nhân phải nhẹ hít một hơi chân khí để trấn tĩnh, rồi cười:

- Muốn giết tại hạ phu nhân không cần dùng độc. Hơn nữa chất độc tầm thường không thể hại tại hạ nổi.

- Nhân đệ thật là rỗng trong loài người. Võ công phong cách không ai bì kịp.

Bà ta lại thở dài, ánh mắt trở nên u buồn, nhưng lại nói:

- Để Nhân đệ có thể chú tâm nghiên cứu đồ hình trên vách. Ta điều tức trong phòng này vậy. Rượu còn nhiều, Nhân đệ không sợ độc thì tự nhiên.

Tích Nhân đón bình là ly rượu:

- Rượu này chế tạo rất công phu. Có lẽ tại hạ để dành sau khi nghiên cứu xong đồ hình trên vách sẽ dùng.

Tích Nhân bước ra đặt hai thứ xuống nền đá, rồi chăm chú nhìn đồ hình. Nhìn một lúc thật lâu, cũng không thể phát hiện điều gì. Liên tiếp thay đổi hướng nhìn cũng không thấy hình ảnh trên vách cũng chừng ấy. Tính tò mò thúc giục, Tích Nhân bước lại gần lấy tay sờ lên các hình tượng xem có ghi chú gì rất nhỏ mà ở xa không thấy, hay lâu ngày bụi bặm che kín hay không? Nếu là một thứ võ công, cây kiếm là điểm chính. Tích Nhân sờ lên cây kiếm, phát hiện nó không phải chạm nổi từ mặt đá mà được gắn vào đá. Tích Nhân nhẹ nhàng đẩy thử liền nghe vách đá rung động và di chuyển từ từ. Một căn phòng lại lộ ra. Căn phòng này lại không thấy một viên dạ quang nào, nên rất tối. Vương Tổ Thư đang điều tức nghe tiếng động kỳ lạ vội xả công bước ra xem. Kinh ngạc:

- Lại có một bí động mà Đỉnh tiền bối cũng không biết được. Không ghi trong di thư truyền lại. Sao Nhân đệ có thể tìm ra?

- Chỉ tình cờ sờ lên thanh kiếm.

- Ô! thì ra vậy.

Tích Nhân và Vương Tổ Thư chờ bức vách di chuyển ngừng lại mới bước vào. Quen với bóng tối, Tích Nhân thấy trên vách có nhiều hình vẽ, nhưng cũng không thể nhìn rõ hết. Đang chú ý bỗng nghe căn phòng rung

động, bức vách lại đóng rất nhanh, căn phòng trở nên tối đen, và chung quanh rung động dữ dội như địa chấn nhẹ, Vương Tổ Thư sợ hãi chụp lấy tay Tích Nhân. Tích Nhân hiểu tâm trạng bà ta nên không cự tuyệt. Khi sự rung chuyển chấm dứt bốn bức vách lại sáng lên, hình ảnh khắc trên vách có sơn lân tinh nổi lên rất rõ. Cả ba bức vách dày đặc hình ảnh múa kiếm. Người múa kiếm, không phải nam, không phải nữ nhưng không quần áo và cách vận công lực được chỉ bằng những đường kinh mạch trên người. Trên bức vách còn lại có viết chữ, Tích Nhân đọc: Sau khi phát minh ra Phật thủ thần công, vẫn không thể trở thành cao thủ đệ nhất võ lâm, ta đã dồn tâm ý nghiên cứu kiếm pháp và sáng chế ra bộ môn kiếm pháp này. Ta chưa kịp đem ra thi thố, thì may mắn gặp một thiền tăng thức tỉnh mê tâm của ta. Và khi định tâm ta lại biết số mạng không còn bao nhiêu ngày. Lúc này ta đã tám mươi tuổi. Ta được giác ngộ liền thấy kiếm pháp mình sáng tạo quá hung tàn, xuất kiếm có thể lấy ngay mạng người, ta không nỡ phá hủy, nhưng cũng không lưu trong di thư để truyền lại cho người sau. Người tình cờ phát hiện huyết động này cũng khó biết là hoạ hay phúc. Huyết động này được mở ra, các cơ quan khác đã bị phá. Đá trong động đều là kim thạch cứng rắn như sắt. Nếu không đặc ngộ được chiêu vận kiếm qui tông thì khó mà ra khỏi nơi này. Khi ta lưu lại thư này, ta có lòng muốn mở cho người một sinh lộ, nhưng lúc này ta không còn khả năng và thời gian để sửa đổi cơ quan lần nữa. Hoạ phúc tùy tâm đặc ngộ của người. Quan thị lưu bút.

Vương Tổ Thư cũng đọc thư, thở dài:

- Có lẽ hai chúng ta là người đầu tiên biết Phật thủ thần ni năm xưa ở họ Quan. Kiếm pháp của bà chúng ta cũng là người đầu tiên phát hiện, nhưng không biết chúng ta biết rồi có mang ra khỏi đây hay không?
- Trong này không thực phẩm, không nước uống đó là điều đáng lo.
- Nếu chúng ta không ra được, cùng chết chung ở đây. Nhân đệ hân không còn góm ghiết hận thù ta nữa. Ta .. ta có lẽ đang mừng hơn lo.

Lời nói của Vương Tổ Thư lúc này chọc làm Tích Nhân có chút bồi hồi thật sự. Và cười to để khoả lấp chút bối rối trong lòng:

- Tại hạ có số sống dai và phu nhân cũng không có tướng chết yếu. Chúng ta cứ luyện kiếm xem thế nào?
- Kiếm? Chúng ta không có kiếm.

Tích Nhân bấy giờ mới nhớ, cả mình và Vương Tổ Thư đều không có kiếm. Trong phòng không có kiếm và cây đàn tiên khi sờ vách đá cũng đã bỏ ở phòng bên ngoài.

Tích Nhân chắc lưỡi:

- Đại kiếm gia cầm một lá tre trong tay cũng trở thành kiếm. Nhưng học kiếm mà không có kiếm, không có vật gì có thể thế kiếm thì đúng là nan giải.

Dù không có kiếm, nhưng Tích Nhân thấy thời gian cấp bách. Trong bí động không nước, không thực phẩm nếu không ra sớm thì chỉ có nước chết nên ngồi xuống sàn, tĩnh tọa chú mắt theo dõi đồ hình. Đã từng biết qua nhiều môn kiếm pháp và cũng đã từ các môn kiếm pháp mà sáng chế ra những chiêu kiếm tuyệt đỉnh, Tích Nhân chỉ giây lát nhận ra ngay bộ kiếm pháp phải bắt đầu từ đồ hình nào và từ từ hiểu cách thi triển từng chiêu một. Có lẽ cũng mất cả ngày đêm Tích Nhân mới hiểu hết ba mươi sáu chiêu kiếm trên vách. Nhận thấy đều là những chiêu kiếm mau lẹ hung hãn phi thường. Có công không thủ. Kiếm chiêu dĩ nhiên cũng có chỗ sơ hở, nhưng với cách ra kiếm rất nhanh, địch thủ nhận thấy sơ hở thì chỗ sơ hở đã bị che lấp. Chiêu cuối cùng, như Phật thủ thần ni cho biết là chiêu vận kiếm quy tông đúng là chiêu kiếm tuyệt diệu, tất cả công lực được truyền vào thân kiếm, chiêu kiếm phóng ra mạnh có thể bạt núi, mau có thể chém nhận đang bay như bức hình đầu tiên nhìn thấy. Không có kiếm, nên tất cả chiêu thức chỉ là sự lãnh hội và nằm trong đầu, Tích Nhân cảm thấy rất khó chịu không có cách gì ứng dụng thử. Trong lúc Tích Nhân nghiên cứu đồ hình, Vương Tổ Thư, tập trung tinh thần để nhớ hết hình vẽ vào đầu. Sau đó, đôi mắt của bà chỉ tập trung vào người hân. Có lúc bà ta ngẩn ngơ, buồn bã. Có lúc tự mỉm cười như lấy làm đắc ý. Có lẽ có nhiều ý nghĩ và toan tính. Cặp mắt bà ta vẫn là cặp mắt si mê. Khi Tích Nhân quay lại bắt gặp ánh mắt ấy cũng phải rùng mình. Cảnh tranh tối tranh sáng trong động, ánh mắt si mê của Vương Tổ Thư làm Tích Nhân bỗng nhớ đến Ninh Hồng, đến Đông cổ thần công, và bừng tỉnh trong đầu: Sức mạnh của kiếm chiêu có thể phá vách động, thì chuồng kình của thần công cũng có thể phá vỡ được!

Vương Tổ Thư đang ngồi, đứng lên:

- Nhân đệ đã lĩnh ngộ kiếm pháp?

- Lĩnh ngộ cũng bằng vô dụng vì không có kiếm. Nhưng tưởng phá động mà ra, thì chưa hẳn chỉ chiêu vạn kiếm qui tông mới có năng lực này!

Và bảo bà:

- Phu nhân lui ra phía sau lưng tại hạ. Tại hạ phá bức vách xem sao?

Vương Tổ Thư theo lời lách ra phía sau, Tích Nhân xuống tấn vận dụng Đồng cổ thần công tăng thứ chín hai tay từ từ ấn vào vách đá. Vương Tổ Thư thấy sức chưởng nhẹ nhàng nghĩ sẽ không làm vách đá cứng như thép suy suyển, nhưng bà ta phải mở to mắt khi Tích Nhân rút hai tay lại, một vùng mây thước đá vỡ ra thành bột rơi xuống sâu tới vài tấc. Chờ bột đá rơi xuống hết, Tích Nhân lại tay và bốn lần như vậy cửa đá đã thủng một lỗ to. Một người có thể chui qua dễ dàng. Tích Nhân quay lại:

- Phu nhân chịu khó ép mình một chút!

- Nhân đệ ra trước. Ta ra sau.

Tích Nhân lòn mình ra ngoài và khi Vương Tổ Thư chum người qua, Tích Nhân không cảm thấy ngại ngần mà tự nhiên đón hai tay bà ta đỡ ra ngoài để bà ta khỏi phải bỏ xuống như mình. Thấy căn phòng vẫn như cũ không có chút hư hao nào. Vương Tổ Thư lại lấy bình rượu. Dù võ công cao cường, qua một thời gian dài không ăn, uống bà ta cảm thấy khát khô cả cổ, nhưng rót trước cho Tích Nhân:

- May mắn chúng ta còn hơn nửa bình rượu. Có thể đỡ khát và đỡ đói.

- Có chừng ấy chúng ta có thể chịu đựng ít nhất cũng ba ngày nữa. Mời phu nhân dùng trước.

- Nhân đệ đã lắm khó nhọc và ta xin mời.

Tích Nhân uống xong ly rượu cảm thấy rất khoan khoái. Ngồi xuống:

- Tại hạ điều tức giây lát rồi xông phá cửa thứ hai.

Theo hướng chỉ của Vương Tổ Thư, cánh cửa thông ra đường thông đạo ở phía trái căn phòng. Tích Nhân sau đó đục sâu hơn thước thì thông ngay, vui vẻ:

- Chúng ta có thể ra ngoài được.

Trái với sự vui vẻ của Tích Nhân, Vương Tổ Thư trông thật buồn bã, và khi người đàn bà buồn bã lại thấy đẹp vô cùng. Tích Nhân chợt cảm thấy ngơ ngẩn. Bà ta với u mắt thật buồn:

- Còn chút rượu Nhân đệ không thể uống hết với ta? Khi chia tay, hẳn từ nay khó lòng gặp lại.

Trong lòng Tích Nhân cũng biết, không thể nào cảm động trước mối tình của một người đàn bà như Vương Tổ Thư, và khi chia tay cũng không thể gặp bà ta được. Nghĩ thầm trong lòng bà ta thật tình yêu mình là cả một sự điên rồ, nhưng thật cũng đáng thương nên không muốn làm cho bà ta thất vọng vì chuyện nhỏ. Gật đầu:

- Rượu của phu nhân ngon vô cùng. Chúng ta uống cạn rồi cùng ra ngoài.

Số rượu trong bình còn lại, mỗi người uống ba ly thì cạn sạch. Vương Tổ Thư ném bình và ly xuống đá vỡ tan, rồi ôm mặt khóc rưng rức:

- Nhân đệ.. đi đi.. ta không muốn ra ngoài nữa.

Cái khóc của đàn bà luôn luôn làm đàn ông bối rối. Tích Nhân thấy bà khóc như vậy, thử người ra chẳng biết phải làm gì. Bỏ đi thì không đành, muốn vỗ về thì thấy không thể làm được. Vương Tổ Thư khóc giây lát rồi đứng lên, nhìn hẳn bằng cặp mắt đầy đau khổ:

- Vĩnh biệt Nhân đệ!

Bà ta loạng choạng tới chỗ thông đạo. Chui người qua rồi bằng mình chạy đi. Đường thông đạo là một hang núi rất to, một người có thể đi đứng không phải cúi chui, nhưng tối đen. Tích Nhân cầm đuềng tiên chui người qua chỗ đục, nhân quan thấy dáng thất thểu của Vương Tổ Thư cảm thấy không an tâm, vội đi

theo sát một bên. Khi tới cùng đường hang, Tích Nhân thấy miệng hang nằm trên bờ núi, gió lạnh thổi vi vút. Trời bên ngoài cũng ban đêm nên không biết bờ vực sâu như thế nào. Vương Tổ Thư dừng chân trước miệng hang:

- Bờ vực thẳng tắp, nhưng có những đỉnh sắt đóng sâu trong vách đá. Nhân đệ hãy đợi ban ngày mới có thể thấy để theo đó mà đi lên thạch bình trở lại. Ta chúc Nhân đệ danh chấn giang hồ, cả đời hạnh phúc.

Sau khi nói, bà ta tung mình ra ngoài. Tích Nhân không ngờ bà ta làm vậy, không còn kịp suy nghĩ gì nữa phóng theo, và khi chụp lấy được bà ta thì cả hai rơi nhanh xuống bên dưới. Tích Nhân lúc chụp ôm được eo bà ta, và vì sợ sống chết liền buông ra, chụp lại cánh tay quất to:

- Đề khí cho sức rơi giảm bớt.

Có phải vì thất vọng muốn quyên sinh hay không, hay toan tính điều gì, được Tích Nhân phóng theo, trong bóng tối như bưng Vương Tổ Thư cười rất tươi, nhưng lại lớn tiếng:

- Ta chết mặc ta, sao Nhân đệ diên khùng như vậy? Đề khí cũng không thoát chết.

- Còn nước còn tát.

Vương Tổ Thư liền ngoan ngoãn vận công ra châu thân, áo quần của bà ta phồng lên cản bớt được sức rơi. Tích Nhân cũng đề khí theo Thiên ưng phi đằng, đưa người nằm ngang, quần áo cũng bung ra làm cho hai người vẫn rơi xuống, nhưng không còn nhanh và thẳng băng nữa. Trong khi rơi, Tích Nhân nghe gió thổi vùn vụt, sương tạt lạnh ngắt, nhưng trời quá tối không biết rơi theo hướng nào và xuống đâu. Vương Tổ Thư bỗng lên tiếng:

- Trời quá tối! Chúng ta để rơi thẳng người, chia nhau đánh chưởng kinh xuống bên dưới sẽ giúp chúng ta khi chạm mặt đất hơn.

Tích Nhân:

- Phu Nhân cứ đề khí tốt hơn. Dùng chưởng lực đánh vào không khí không giúp gì nhiều.

- Ta không ngờ Nhân đệ vì ta mà bất chấp nguy hiểm. Có chút ân tình này, ta chết cũng năm nguyện, nhưng thật có lỗi cùng Nhân đệ.

- Chết sống có số mạng. Tại hạ có bị chết hôm nay thì cũng là số mạng của mình. Sống hành thiện trừ ác, không hổ sống trên đời. Chết là trời cho hết kiếp này, để sang kiếp khác có gì phải quan tâm.

- Hôm nay thoát chết.. ta sẽ... không xuất gia đầu Phật sớm hôm kinh kệ thì cũng sẽ hết lòng hành thiện tích đức. Lúc này Nhân đệ có thể gọi ta một tiếng tỷ tỷ hay không?

- Phu nhân thành tâm hướng thiện thì tại hạ sẵn sàng gọi phu nhân là tỷ tỷ.

- Có thể gọi ta một tiếng tỷ tỷ lúc này được không?

- Phu nhân quả quyết sẽ hành thiện trừ ác?

- Nhất quyết!

- Thư tỷ tỷ! Nếu chúng ta không chết. Mong tỷ tỷ thấy rõ đời người không bao lâu, làm thiện tích đức để lương tâm lúc nào cũng thanh thản.

Vương Tổ Thư ghen ngào:

- Không chết. Ta nhất định làm theo những gì đã hứa với Nhân đệ.

Sau khi nói, Vương Tổ Thư bỗng quần người xuống phía dưới Tích Nhân. Và hét to:

- Ta có thể chết. Nhưng Nhân đệ không thể chết.

Tích Nhân hiểu bà ta muốn làm gì hét:

- Không cần phải làm như vậy. Đừng kháng cự để tiểu đệ đưa lên.

- Không! Ta đã nhất quyết!

Tích Nhân vận công hai cánh tay kéo Tổ Thư lên, bà ta kháng cự lại. Sự dằng co làm cả hai rơi như sao xa trở lại. Trong lúc Tích Nhân thấy cả trăm phần chết, không biết làm sao và cũng không thể chú ý chung quanh, thì nghe bị sự chấn động rất mạnh, và biết đang chìm xuống nước.

Dù rơi xuống nước, sức rơi từ trên cao xuống có thể làm cho người bình thường phải bất tỉnh. Vương Tổ Thư nội công rất cao, nhưng khi xuống nước không thể nắm tay Tích Nhân được nữa. Còn Tích Nhân cũng cảm thấy như bị đánh một chưởng ê ẩm toàn thân, và không thể giữ cây đuông tiên trong tay. Tuy vậy, vẫn tỉnh táo, khi chân chạm mặt đá liền cùng bung người lên. Lên tới mặt nước, Tích Nhân không biết đang ở trong hồ hay trong sông. Chung quanh tối mò, nhãn lực không thể nhìn xa quá vài trượng. Những gì thấy được là mặt nước và vân vù, không biết đâu là bến bờ, bèn chỉ vận chân khí để làm cho thân thể nổi lên mặt nước. Giấy lát, Tích Nhân phát hiện giòng nước lạnh như cắt đang chảy, rồi sức chảy càng lúc càng mạnh. Võ công rất cao, nhưng không biết bơi, nước lại sâu, cũng không thể thấy bờ chỗ nào, Tích Nhân đành để cho nước cuốn trôi, khi chìm, khi nổi. Khi thân thể đụng vào đá, Tích Nhân chụp tay bám vào. Với chỉ lực của mình, mặt đá rong rêu, Tích Nhân vẫn có thể bám chặt, nhưng liền phát hiện trên đầu là vách đá, không chỗ nào có thể lên ngoi khỏi mặt nước, và nước chảy với sức chảy như thác đành buông tay, dùng thuật bế khí và vận công che chở da thịt để chịu đựng, không chỗ ngoi lên thở và thân mình liền tiếp bị tông đẩy nhồi dập vào đá. Không biết bao lâu, khi thấy thấy giòng nước chậm lại, thân hình không còn bị tông nhồi vào đá nữa, Tích nhân ngoi lên khỏi mặt nước để thở, vui mừng thấy mình ở trong một cái hồ rộng vài mẫu, chung quanh vách đá bao bọc. Nhìn quang cảnh, Tích Nhân hiểu ngay đã trôi tới đây theo giòng nước ngầm. Nếu không mau vào bờ, lại có thể cuốn trôi chẳng biết về đâu. Dù không biết bơi nhưng võ công thần kỳ, hai tay và hai chân Tích Nhân tung đập với kinh lực rất mạnh đã đưa người đi nhanh vào bờ. Bờ đá nơi nào cũng gần như thẳng tắp, phải một lúc lâu mới tìm được một nơi có thể ngồi được. Phóng lên khỏi nước, Tích Nhân thấy áo quần rách nát gần hết, nhưng da thịt lại không hề gì, tự hiểu nếu không luyện được Đồng cổ thần công, thì cũng không tránh khỏi mang thương tích.

Tích Nhân ngoi xuống, định vận công hong khô áo quần và lấy lại sức, thì cũng vừa thấy trong mặt hồ có một thân hình trắng nõn nhô lên chìm xuống, biết là Vương Tổ Thư, vội phóng xuống nước trở lại. Khi đem tới chỗ Vương Tổ Thư, Tích Nhân thấy bà ta không còn thở, áo quần không còn, thân thể sưng bầm khắp nơi. Đem bà ta vào bờ, không biết cứu sống được không, nhưng cũng vội đặt bà ta ngay ngấn xuống nền đá. Người Vương Tổ Thư bầm tím nhiều nơi, thân thể lạnh ngắt, nhưng trên người chỉ còn chiếc yếm che ngực và chiếc quần lót lụa trắng, sự phơi bày cũng làm Tích Nhân phải nhắm mắt để cúi xuống làm hô hấp, và thúc đẩy nước trong người bà ta ra ngoài.

Không như Tích Nhân nghĩ vì tuyệt vọng mà Vương Tổ Thư muốn tự vẫn. Bà ta biết rõ địa hình, biết rõ từ hang đá nhảy ra sẽ rơi xuống hồ nước. Và tin với một người như Tích Nhân, thế nào cũng không thể nhắm mắt làm ngơ. Bà đã rất đặc ý khi Tích Nhân nhảy theo, trong lòng thầm toan tính sẽ tìm mọi cách làm cho Tích Nhân cảm động với tình ý của mình. Tuy nhiên, một điều mà bà ta lại không biết, là nước trong hồ lại chảy vào một đường hầm nên suýt mất mạng.

Võ công và nội công Vương Tổ Thư cũng không phải tầm thường, bà cũng đã có thể chịu đựng trong giòng nước một thời gian rất lâu, khi Tích Nhân nhìn thấy, bơi ra cứu thì cũng mới tắc thở không lâu, nên được Tích Nhân làm hô hấp, vận công thúc đẩy máu huyết chỉ giây lát đã hồi tỉnh lại. Sau cái thở hắt, bà ta rên rỉ giấy lát rồi mở mắt. Tích Nhân cởi áo che cho bà ta, đỡ ngoi lên, đặt dựa vách đá vui vẻ:

- Thư tỷ tỷ đã sống lại rồi!

Chỗ bằng phẳng Tích Nhân tìm được rất nhỏ hẹp, khi cứu cấp cho Vương Tổ Thư, Tích Nhân chỉ có thể ngoi một chân, một chân phải buông xuống nước. Lúc bà ta tỉnh dậy, Tích Nhân đỡ ngoi lên, thì hai người phải ngoi gần sát nhau, da thịt chạm nhau. Tích Nhân thấy không cách gì khác hơn, và cũng tự thấy từ lúc cứu cấp, đụng chạm da thịt Vương Tổ Thư đến giờ, trong lòng hoàn toàn không có chút tạp niệm và xúc động nào dù thân thể bà ta tuyệt đẹp nên cũng không thấy phải tị hiềm. Còn Vương Tổ Thư khi tỉnh dậy, nghe thân thể đau nhức khắp nơi, nhưng được Tích Nhân dịu dàng nâng đỡ, được ngoi sát một bên, bà ta cảm thấy ngọt ngào trong lòng vô cùng:

- Nhân đệ phải cực nhọc lắm mới cứu được ta?

- Cũng không phải lâu lắm. Tỷ tỷ hãy điều tức để phục hồi lại sức khỏe. Tiểu đệ phải đi coi có chỗ nào rộng rãi hơn và kiếm chút thực phẩm cho chúng ta dùng tạm.

Được Tích Nhân gọi tỷ tỷ, Vương Tố Thư cảm động rơi nước mắt. Bà ta ghen ngào:

- Được Nhân đệ gọi hai tiếng tỷ tỷ...ta thấy trên đời không có gì hạnh phúc bằng.

Và tiếng bà ta nhỏ xuống:

- Ta cảm thấy lạnh quá. Nhân đệ hãy ngồi với ta giây lát nữa rồi hân đi.

Tích Nhân không cảm thấy lạnh, nhưng biết nước rất lạnh và khí hậu cũng rất lạnh, chiếc áo phủ tạm người bà cũng ướt nên vận công thúc đẩy nhiệt lực trong người ra vừa sưởi ấm cho bà, vừa hong khô quần áo. Trong làn hơi ấm của Tích Nhân xông ra bao trùm lấy mình, Vương Tố Thư ngây ngất, nhắm mắt để tận hưởng và buông lỏng thân thể ngã dựa vào người Tích Nhân. Hơn nửa giờ sau, thấy áo quần đã khô, Tích Nhân xả công, nhẹ đẩy Vương Tố Thư ra, đứng lên:

- Áo tiểu đệ cũng rách nhiều chỗ, nhưng tỷ tỷ có thể mặc tạm. Hãy vận công để lấy lại sức lực và chữa trị thương tích trên người.

Vương Tố Thư bừng tỉnh giấc mộng đẹp, bấy giờ mới thấy mình gần như loã lồ, chiếc áo Tích Nhân chỉ che trên lưng còn người mình chỉ chiếc áo lót, thân thể nuột nà mà bà tự tin nam nhân nào nhìn thấy cũng phải đứng tim của mình hiện sừng bầm khắp nơi, liền cảm thấy xấu hổ muốn che đậy cho nhanh, không muốn Tích Nhân nhìn thấy, cong người lại, lấp bắp:

-Ồ! ta ta..Nhân đệ đi đi..

Tích Nhân mỉm cười, bám theo bờ đá đi tìm chỗ ngồi tạm khác. Đi được vài trăm trượng, thấy một chỗ không khác cái sân thoai thoải, cây khô lá khô trên núi rơi xuống nằm gát lên nhau lấy làm mừng rỡ, và liền dùng chưởng lực đùa cây lá qua một bên. Dưới chưởng kinh của Tích Nhân, mặt đá hơn trượng vuông sạch như lau. Tích Nhân nhìn đồng cây khô được dồn lại, chợt thấy đói vô cùng, và rất thèm miếng cá nướng. Cá trong hồ rất nhiều, chỉ chớp lát Tích Nhân đã bắt được mấy con to. Nghĩ Vương Tố Thư cũng rất đói, Tích Nhân bám gành đá trở lại chỗ cũ, thấy ba ta đang vận công, chung quanh xông ra một luồng hơi trắng sáng dày cả thước, biết nội công Phật thủ bà đã luyện tới mức tối cao, Tích Nhân chợt hy vọng với môn thần công đạo gia chính phái này, với dụng tâm giác ngộ của mình, trong tương lai bà ta có thể từ bỏ con đường tà đạo.

Không muốn quấy nhiễu việc vận công của Vương Tố Thư, Tích Nhân lại quay lại và đốt lửa nướng cá. Ăn liên tiếp bốn con to, uống thêm mấy hớp nước, Tích Nhân nằm xuống mặt đá nhắm mắt.

Ngủ được một chút, Tích Nhân nghe tiếng động mở mắt ra, thấy Vương Tố Thư đã tìm tới. Được chiếc áo của mình che phủ những chỗ bầm sưng trên người, khuôn mặt may mắn không bị sưng bầm chỗ nào, sau khi vận công như sáng hân ra, mái tóc không còn thứ gì có thể cột bới, Tố Thư bỏ xỏa buông dài theo người làm Tích Nhân thấy bà ta nửa kín nửa hở vừa đẹp vừa khiêu gợi khôn cùng. Không dừng được buột miệng:

- Thư tỷ tỷ đúng là quốc sắc thiên hương!

Vương Tố Thư mắt ngời sáng, chớp nhanh:

- Nhân đệ thật tình thấy ta đẹp?

Ánh mắt chờ đợi câu trả lời làm Tích Nhân phải bối rối, biết mình lỡ miệng, nhưng không thể nói cách nào khác, đành cười:

- Tỷ tỷ cũng tự biết mình rất đẹp rồi!

Và nói tiếp:

- Khi trở lại thấy tỷ tỷ đang điều công, và tiểu đệ quá đói nên phải ăn mấy con cá và ngủ được giây lát.

- Ta cũng quá đói tìm qua đây nên mới làm cho Nhân đệ thức giấc.

Tích Nhân ngồi lên, mời lại đồng lửa:

- Ở chỗ hoang vu như thế này, tỷ tỷ đành phải chịu khó ăn cá nhạt.

- Lúc này ta ăn thứ gì cũng ngon. Dù đắng cũng thấy ngọt.

Hiếu ý bà ta, nhưng Tích Nhân vui vẻ:

- Để tiểu đệ nướng cháy, xem tỷ tỷ thấy có ngon không?
- Ta đâu có thể đành lòng để Nhân đệ nướng cá cho ta dùng! Nhưng ta biết, dù Nhân đệ đưa ta cục than ta cũng thấy ngon.
- Thời gian còn dài, tiểu đệ rất muốn xem sự chứng thực của tỷ tỷ.

Tích Nhân lại bắt mấy con cá, gim vào cây ngồi nướng. Vương Tổ Thư trong lòng muốn ngồi xuống một bên, nhưng lại sợ Tích Nhân nhìn thấy đôi chân sưng bầm xấu xa của mình, nên chỉ đứng dựa vách đá nói lời cảm kích:

- Nhân đệ đã cứu mạng ta, lại nướng cá cho ta dùng. Ta không biết làm sao có thể trả ơn Nhân đệ.
- Một người có võ công cao cường, thủ hạ đông đảo lại đang nhất lòng hướng thiện. Tiểu đệ săn sóc cho tỷ tỷ, ngoài tình tỷ đệ mới mẻ giữa chúng ta, tiểu đệ cũng đang làm một việc thiên kinh đại nghĩa cho võ lâm giang hồ.

Vương Tổ Thư nghe nói thất vọng, mặt tái lại, nhưng chỉ thở dài:

- Đến giờ Nhân đệ cũng không hiểu lòng ta?
- Tiểu đệ không phải là gỗ đá và cũng không phải là ngu ngốc. Tích Nhân nhẹ nhàng trả lời.

Vương Tổ Thư vội bước tới, quỳ gối gục đầu lên lưng Tích Nhân bật khóc:

- Ta thật lòng yêu Nhân đệ. Không có Nhân đệ chắc ta không sống nổi. Nhân đệ có thể cho ta mặt dày, khinh khi ta, nhưng ta không còn cách nào để Nhân đệ thấy được lòng ta. Hãy cho ta một chút thương yêu, rồi giết ta ngay cũng được!

Tổ Thư tự vẫn là giả, nhưng suýt chết là thật. Tích Nhân không nhìn ra cái giả, nhưng chứng kiến cái thật nên trong lòng cũng bồi hồi, tự động đưa đồng lửa sang một bên, quay lại. Vương Tổ Thư được trốn ôm chăn lấy, gục đầu vào lòng:

- Nhân đệ không thể yêu thương thì đánh ta một chưởng chết ngay đi. Ta đau khổ quá!

Tích Nhân nghĩ Vương Tổ Thư đang thật sự đau khổ vuốt nhẹ mái tóc bà ta, và thở dài, cảm động:

- Tỷ tỷ hãy bình tĩnh lại nào! Tiểu đệ không phải lo tỷ tỷ đói nên nướng cá cho tỷ tỷ hay sao?
- Ta không cần ăn..Nhân đệ có lời ngọt ngào thì ta đã no rồi! Nhân đệ có thể yêu một người như ta không?
- Sao lại không?
- Thật không?
- Thật.

Vương Tổ Thư thẳng lưng lên nhìn vào mắt Tích Nhân. Tích Nhân thấy khuôn mặt như hoa của bà ta đầm đìa nước mắt, không khác đoá hải đường đầm sương cũng phải ngẩn ngơ. Ánh mắt Tích Nhân làm Vương Tổ Thư sung sướng vô hạn, ngã người lên ngực, kêu khẽ:

- Nhân đệ!

Tích Nhân cũng tự động đưa tay ôm lấy bà ta. Trong vòng tay Tích Nhân, Vương Tổ Thư rung mình, muốn hai tay Tích Nhân ôm chặt và cúi xuống thân thể đang nóng ran của mình. Nhưng vòng tay Tích Nhân lại lỏng ra, và chỉ nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc, bờ vai của mình.

Vương Tổ Thư có giọng máu tham tàn của mẹ, nhưng cũng có giọng máu chính nghĩa của cha. Thân phụ bà vốn là một hiệp khách. Ông đã có danh trên giang hồ là Ngọc diện thần kiếm, tên là Thạch Phi, năm ba mươi tuổi đã được liệt vào hàng trưởng lão phái Điểm Thương. Vì là một hiệp khách đẹp trai, ông ta đã bị Vương Như Huệ đầu độc mất hết tự chủ ân ái với bà ta. Sau khi tỉnh ra ông ta đã không bị Vương Như Huệ làm si mê, mà lấy làm xấu hổ nên tự kết liễu đời mình. Vương Tổ Thư không biết cha là ai, nhưng bà đã không giống tính tình của mẹ. Vì sự tan rã của Thần ma giáo, bà ta theo lời của người em gái, hiện là một

nữ ma đầu nổi tiếng võ lâm Trung Nguyên, bà đã mê hoặc Đoàn Hán Thiên và lợi dụng Lã Nhượng. Nhưng trong ân ái với họ trong lòng bà rất cũng miễn cưỡng, mỗi lần như vậy bà cảm thấy nhờn gớm hơn lạc thú. Khi gặp Tích Nhân, tiếng sét ái tình đã bất chợt đến với bà. Bà muốn chiếm đoạt Tích Nhân, trong lòng có nhiều âm mưu tính toán nhưng cũng vì si mê thật sự chứ không phải dục tình. Được Tích Nhân ôm nhẹ, vuốt ve lòng bà đã cảm thấy nhẹ nhàng, sung sướng vô hạn.

Tích Nhân trong lòng biết rõ mình không thể nào trở thành người tình của một người đàn bà đang có chồng dù yêu chồng hay không, cũng như tuổi tác quá chênh lệch, nhưng từ một cảm quan nào đó, thấy bà không phải là một người cực kỳ hung ác, và ta cũng yêu mình thật sự chứ không phải giả vờ, mưu toan dụ dỗ vì ý tưởng bất chánh. Điều quan trọng hơn hết, Tích Nhân thấy chỉ có thể giác ngộ Vương Tổ Thư mới thay đổi được tham vọng Thiên long bang đem lại sự bình yên cho võ lâm Đại Việt vùng biên giới và hoà bình cho Ngũ độc giáo. Vương Tổ Thư thông minh, từng trải, tin tưởng tuyệt đối ở nhan sắc của mình, tin tưởng người đàn ông nào được mình sẵn sàng dâng hiến sẽ không khác gì con thú tham lam, nhưng thái độ êm ái của Tích Nhân lúc này không làm bà ta thất vọng mà lại kính phục và yêu thương hơn.

Để cho Vương Tổ Thư nằm trong lòng một lúc, Tích Nhân nâng khuôn mặt bà ta lên mỉm cười:

- Tỷ tỷ cũng phải ăn chút gì mới được chứ!

Ánh mắt Tích Nhân làm Vương Tổ Thư chợt cảm thấy mắc cỡ như cô gái biết yêu lần đầu, mặt đỏ bừng, gục xuống che dấu:

- Nhân đệ điều tức hay nghĩ giấy lát. Ta tự lo cho mình.

- Có thể làm được không?

Vương Tổ Thư chống tay đứng lên:

- Rượu chính tay ta cất, Nhân đệ thấy thế nào?

- Chưa bao giờ tiểu đệ được uống thứ rượu ngon như vậy.

- Hy vọng ra khỏi nơi này ta có cơ hội nấu cơm cho Nhân đệ dùng. Nhưng ở đây dù ta hay Nhân đệ nướng cá thì mùi vị cũng không khác nhau mấy.

- Không phải cá tiểu đệ nướng sẽ ngon miệng tỷ tỷ hơn sao? Để tiểu đệ nướng cho vậy.

Tích Nhân vừa nói, vừa đun lại lửa. Vương Tổ Thư ra bờ nước bắt cá. Không như Tích Nhân chỉ bắt lên ghim nướng, Tổ Thư không có dao nhưng dùng tay rạch bụng, bỏ ruột, bỏ mang, lấy đá cào vẩy, làm con cá thật sạch và rửa sạch mới ghim vào nhánh cây, hơ nướng. Tích Nhân kê hai khúc cây bên đồng lửa cho bà ta dễ ngồi. Nhìn những con cá trong tay Vương Tổ Thư, Tích Nhân cười:

- Việc nấu nướng nam nhân không thể bì nữ nhân.

- Những đầu bếp ở các nhà hàng, tửu điểm, hoàng cung, nhà quan đều nam nhân.

- Đó là vì nữ nhân không thể chịu quá nặng nhọc.

- Một phần! Nam nhân nấu giỏi vì đó là nghề nghiệp để nuôi vợ con. Còn nữ nhân nấu vì chồng con của mình.

- Tỷ tỷ thường nấu?

- Rất thường. Nhưng chỉ nấu cho ta dùng. Trong đời ta chưa nấu cho ai. Nhân đệ tin không?

- Tiểu đệ tin.

- Cảm ơn Nhân đệ tin ta.

- Nhân đệ có nhiều người yêu. Có ai đẹp hơn ta không? Hãy thành thật với ta.

Tích Nhân nhắm mắt, thăm so sánh, rồi chân thành:

- Mỗi người mỗi vẻ, nhưng có thể nói chưa có ai đẹp bằng tỷ tỷ.

- Không hiểu Nhân đệ thật lòng hay không. hay chỉ muốn làm ta vui. Không biết Nhân đệ có cười ta không, lâu nay ta vẫn tin trong võ lâm Trung nguyên về thông minh, tài mạo, võ công, cầm kỳ thi hoạ ta chỉ không bì kịp một người.

- Có người như vậy hay sao? Ai?

- Nhị muội của ta.

- Tỷ tỷ có em?

- Người em duy nhất.

- Chắc bà ta cũng nổi danh và rất thế lực trong giang hồ như tỷ tỷ.

- Ta so với nó chỉ là đom đóm so với ánh trăng.

- Tiểu đệ chưa biết nhiều về võ lâm Trung nguyên. Tỷ tỷ có thể cho biết ít nhiều.

Vương Tổ Thư đưa con cá vừa chín cho Tích Nhân:

- Nhân đệ ăn đi. Chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.

Tích Nhân mới ăn mấy con cá không lâu, nhưng đã thấy đói nên cầm lấy. Bốc ăn một miếng khen ngợi:

- Cá tỷ tỷ nướng dù không gia vị gì, nhưng ngon hơn tiểu đệ nhiều.

- Nhân đệ không làm sạch, và nướng chín quá, đến cháy.

- Sau này tiểu đệ sẽ học cách thức của tỷ tỷ.

- Nếu vậy ta vui mừng vô cùng. Dù sao lúc ấy Nhân đệ cũng sẽ nhớ tới ta.

- Nhân sinh tán tỵ bất thường. Phải có ngày ấy. Và tiểu đệ sẽ rất nhớ tỷ tỷ.

Vương Tổ Thư thở dài:

- Ta yêu Nhân đệ là không phải..lý trí ta biết không thể được ... nhưng con tìm ta.

- Chỉ theo con tim có thể mù quáng. Con tim và lý trí dung hoà mới có thể lâu dài và mãi tương kính nhau.

- Nhân đệ muốn khuyên nhủ ta?

- Cũng cho cả tiểu đệ.

- Có thể rõ hơn?

Tích Nhân nhìn vào mắt Tổ Thư:

- Như chuyện chúng ta. Dù tỷ tỷ lớn tuổi hơn, nhưng đúng là bậc khuynh thành. Không thể nói là tiểu đệ không rung động và có những ham muốn của một người đàn ông khi nhìn hay ở bên tỷ tỷ. Nhưng tiểu đệ chưa hoàn toàn hiểu về tỷ tỷ. Tỷ tỷ có phải là người cùng một lập trường, suy nghĩ như tiểu đệ không? Tiểu đệ cũng chưa khẳng định sự đàm tiếu của thế gian nếu có, có làm mình coi thường hay không? Nếu có sự buông thả hôm nay, ngày mai tiểu đệ hối hận thì tiểu đệ là người đáng khinh. Còn tỷ tỷ nếu vì một sự bông bột nhất thời của con tim, sau này lại thấy tiểu đệ cũng chỉ là phường ham mê sắc dục, thì tỷ tỷ cũng có thể coi thường và chán ghét tiểu đệ. Có phải vậy không?

Vương Tổ Thư cúi đầu thở dài:

- Nhân đệ nói đúng. Ta không có gì để bác bỏ.

Và bà ta lại nhìn thẳng vào mắt hấn:

- Khi hoàn toàn biết ta yêu Nhân đệ bằng cả tấm lòng chân thành, và trong tim Nhân đệ cũng có hình ảnh của ta, rung động chân thực với ta. Nhân đệ có vì những đàm tiếu

24. Chương 24: Gặp Gỡ Cao Nhân

Trở lại Tích Nhân, để Vương Tổ Thư gối đầu lên chân, nghe bà hát rất hay, nhưng lắng nghe giây lát thì nhất tâm chế chỉ, ngủ ngay. Vương Tổ Thư cũng mấy ngày thức trắng, lại phải qua cơn nguy hiểm thân thể còn đau dần, nên nhắm mắt thì cũng mê thiếp. Người có nội công cao, khi ngủ không mê, không mơ. Nhưng trong giấc ngủ hôm ấy, Vương Tổ Thư đã nằm mơ, Tích Nhân thức giấc vì bà chợt ôm chặt la to:

- Người không thể giết Nhân đệ! Không thể giết!

Tích Nhân thấy người bà cong lên như run run trong nỗi sợ hãi. Không muốn bà phải thức nửa chừng trong giấc ngủ cần phải ngủ. Nhưng nghe người bà nóng hâm hấp, mồ hôi toát ra ướt cả tóc trên trán. Nghĩ lại bà có nội công cao thâm, nhưng mấy ngày đói khát, bất tỉnh trong nước rất lâu, có thể bị nhiễm lạnh, vội lay:

- Tỷ tỷ! tỷ tỷ!

Vương Tổ Thư ra khỏi cơn mơ, ngồi lên ngơ ngác nhìn Tích Nhân rồi lại ôm chầm lấy:

-Ồ! Nhân đệ!

Tích Nhân nhẹ ôm bà dịu dàng hỏi:

- Tỷ tỷ mơ thấy gì vậy?

-Ồ! Ta thấy nhị muội ta đang xuống tay giết Nhân đệ và cả ta nữa.

- Tỷ tỷ phải kể cho tiểu đệ nghe nhị muội của tỷ tỷ là ai. Người như thế nào. Nhưng bây giờ tỷ tỷ phải hành công kéo hơi lạnh cảm nhiễm trong người làm tỷ tỷ bệnh nặng. Trời sắp tối, chúng ta ngủ được một giấc dài, nhưng tỷ tỷ bị lạnh trong nước, rồi ngủ giữa trời lạnh nên bị bệnh mất rồi.

- Có lẽ ta bị bệnh. Ta nghe người nóng ran và khô môi, khát nước.

Tích Nhân đỡ bà đứng lên:

- Tiểu đệ đưa tỷ lại hồ uống nước, rồi tỷ tỷ phải hành công ngay.

Vương Tổ Thư cười nhẹ, ánh mắt vui sướng:

- Nhân đệ tưởng ta bị bệnh nằm liệt lâu ngày hay sao?

Tích Nhân ở với Trần Kỳ Anh một thời gian, nàng yếu đuối nằm trong lòng, nhờ hơi ấm của mình che chở để ngủ, và khi thức giấc, Tích Nhân dìu đỡ đi uống nước rửa mặt, lúc phát hiện Tổ Thư bị bệnh lại cũng tưởng bà yếu đuối lắm nên buông tay cười:

- Tiểu đệ có chút hồ đồ!

- Phản ứng bất ngờ mới biết lòng thật của Nhân đệ. Nhân đệ thật quan tâm tới ta.

Khuôn mặt Tổ Thư đang đỏ hồng vì nhiệt, như đỏ hơn, ngập ngừng:

- Nhân đệ có thể tạm lánh mặt cho ta một lúc được không?

Tích Nhân hiểu ngay vì sao, nói:

- Tỷ tỷ hành công cũng mất thời gian rất lâu. Tiểu đệ muốn lên xem trên núi có thịt rừng hay không chúng ta ăn cho lạ miệng.

Nói xong phóng mình lên không, rồi đập bờ đá liên tiếp phi lên như chim. Thân pháp khinh thân trên đời hiếm có của Tích Nhân làm Tổ Thư phải mở to mắt nhìn và bà hiểu ngay vách đá hàng mấy trăm trượng thẳng đứng không phải là cản trở để Tích Nhân không thể ra đi. Tích Nhân đã lưu lại vì mình, vì thấy mình bị thương sưng bầm khắp người còn đau nhức, và lưu lại vì biết khả năng của mình không thể vượt vách đá dễ dàng, sợ ý có thể gặp nguy hiểm.

Vương Tổ Thư đứng nhìn cho đến khi Tích Nhân mất hút trên vách đá, bà lẩm lẩm:

- Nhân đệ! Trong lòng Nhân đệ có ta là ta mãi nguyện. Ta là nữ ma đầu, nhưng suốt đời còn lại của ta, ta sẽ sống vì Nhân đệ..

Bà ta lại bờ hồ uống nước, làm vệ sinh rồi xua đẩy tạp niệm hành công.

Tích Nhân phóng lên khỏi bờ vực thấy mình ở trên đầu một ngọn núi, thấp hơn những ngọn núi chung quanh. Ngọn núi có lẽ nhiều đá nên cỏ mọc dày, cây cối cần cỗi, mãi dưới chân núi mới có cây cao xanh rậm. Ở trong vách đá thấy như sắp tối, nhưng ra ngoài ánh trời chiều còn sáng rực. Dưới chân núi, Tích Nhân thấy có đường sơn đạo và lưng ngọn núi đối diện lại có một ngôi chùa lớn. Nghĩ Tổ Thư cũng phải mất mấy giờ vận công, và cũng cần phải lưu lại vài ngày nữa với bà, họ cần dùng nhiều thứ, Tích Nhân phóng như bay xuống núi.

Tới nơi, Tích Nhân thấy ngôi chùa rất hoành tráng, cổng đề ba chữ Lôi Âm Tự rất to. Len theo bóng thông, bách vào trong chùa lại biết ngôi chùa rất rộng, sau đại diện nhà cửa rất nhiều, đường xá nối liền chi chít, sân hồ mênh mông, trong chùa có rất đông sư tăng và đều có võ nghệ. Ai cũng có bước đi vững chắc và nhẹ nhàng. Vào Chùa để trộm quần áo và thực phẩm nhắm hướng sau chùa lần tới. Lúc này trời vừa chạng vạng tối, ở hai dãy trai phòng rộng tầng chúng đang dùng cơm. Nhân cơ hội Tích Nhân lẫn vào những căn nhà dành cho tăng chúng để trộm áo quần. Qua mấy căn, Tích Nhân mở cửa vào hết phòng này đến phòng khác, nhưng vào phòng nào cũng nghe mùi hôi hám, mỉm cười nghĩ đến câu nói “ở dơ như sư”.

Liên tiếp qua nhiều căn như vậy, Tích Nhân đều phải lắc đầu. Khi định qua căn khác nữa, Tích Nhân chợt thấy một căn nhà trống lẹ, to rộng hơn những căn đã qua rất nhiều. Ngôi nhà này được xây riêng biệt, sơn phết rực rỡ, chung quanh hoa kiểng rất nhiều. Trước cửa có hồ sen bát ngát. Nghĩ thăm ngôi nhà hẳn dùng cho sư tăng cao cấp, quần áo mềm chiếu có đệ tử chăm lo phải sạch sẽ hơn nên Tích Nhân phóng qua. Qua căn nhà này, Tích Nhân thấy chỉ có ba phòng: bên trái sách, giữa bồ đoàn, và một phòng ngủ rộng lớn. Tầng sàn trong phòng ngủ sạch bóng, mền gối xếp thật ngay ngắn. Trong phòng còn có bàn con, và Tích Nhân chú ý ngay chiếc tủ gỗ rất to, khoá kỹ trong góc. Tích Nhân quơ chiếc mền nghe còn mùi thơm mới giặt, lại nghĩ trong tủ nhất định có áo quần sạch, bèn bẻ khoá mở ra xem. Khóa sắt rất to, nhưng Tích Nhân bóp một cái đã bẻ được ngay và vui mừng thấy trong tủ, một bên quần áo vải, lụa đều xếp ngay ngắn, một bên có treo chiếc tăng bào màu vàng, không biết dệt bằng tơ gì óng ánh rất đẹp, sờ vào ấm mát cả tay. Tích Nhân nghĩ mình còn phải trộm ít tương ớt, đồ gia vị, gừng trà, ẩm tách, như vậy mang theo chiếc mền sẽ bất tiện, nên sau khi cởi chiếc quần rách nát ném đi, lấy một bộ quần áo mặc vào người, thích thú thấy rất vừa vặn, rồi lấy áo cà sa khoát luôn lên người. Trong tủ có hai đôi giày mới, Tích Nhân xỏ vô lại rất vừa chân tưởng không khác giày may dành sẵn cho mình. Cặp theo một bộ áo quần nghe mùi vải còn mới để Vương Tổ Thư có thể thay tạm, Tích Nhân ra khỏi phòng, chuyển lên mái qua phía nhà bếp. Trong giờ cơm, nhà trai tăng và nhà bếp bận rộn đông người nên Tích Nhân đành ngả lưng trên mái ngói nằm chờ. Tích Nhân nghe những người trong chùa chuyện vãn với nhau bằng thứ ngôn ngữ mà mình không hiểu chút nào. Tích Nhân chờ một lúc rất lâu cũng vẫn còn nhiều người ra vào nhà bếp, lấy làm nóng lòng vô cùng, không biết phải làm sao, bỗng tiếng chuông chùa vang lên dồn dập, người trong chùa la ó, và người còn trong bếp cũng bỏ chạy ra bên ngoài. Tích Nhân nghĩ có lẽ họ đã phát hiện áo quần bị mất nên nhốn nháo, và cười thầm với ngôi chùa rất to lớn như thế này, mất chiếc áo cà sa lại náo loạn cả lên như nhà cháy! Người trong bếp không còn, Tích Nhân hạ mình xuống, nhanh nhẹn lấy những gì muốn lấy. Sau khi đồ hết khoai trong một chiếc gùi to ra ngoài, Tích Nhân lừa mọi thứ vào, mang lên vai, quần ra ngã sau phi lên thông bách phi như bay biến. Tích Nhân lo Tổ Thư trông đợi nên phóng như bay. Trời tối, nhưng ánh mắt Tích Nhân trông mọi vật tỏ như ban ngày, trở về đúng ngay chỗ đi lên, nhìn bên dưới lại thấy ánh lửa, biết ngay Vương Tổ Thư đốt lên nên không phải chần chờ gì, theo vách đá thoăn thoắt chuyển xuống.

Vương Tổ Thư qua một lần hành công lâu dài thấy người nhẹ nhàng, nhưng ước tính thời gian hành công và thời gian Tích Nhân ra đi quá lâu, thấp thỏm mong chờ. Trong lúc chờ đợi bà ta đốt lửa, lửa tàn, đốt lại cũng không thấy Tích Nhân trở về càng lo lắng, bồn chồn, đôi mắt như treo lên vách đá. Là võ công cao thủ đôi mắt bà nhìn cũng rất xa, khi thấy trên cao có bóng người thấp thoáng thì mừng rỡ, nhưng rồi lần lần ngạc nhiên, lo sợ. Tích Nhân trên cao đã nhìn thấy Tổ Thư đang trông lên, biết bà ta chờ mình khá lâu, nên xuống giữa chừng vách đá lên tiếng:

- Tiểu đệ đi làm trộm đạo, mất nhiều thời gian làm tỷ tỷ trông đợi, xin tha thứ.

Nghe Tiếng Tích Nhân, Tổ Thư vui mừng la to:

- Cẩn thận. Ta cứ lo là ai.
- Không sao! Tiểu đệ có thể vừa nói chuyện vừa đề khí, vận công.
- Ta trông Nhân đệ hết sức.
- Qua ánh lửa, tiểu đệ thấy tỷ tỷ đứng trông lên.
- Ta biết Nhân đệ không bỏ đi, nhưng lo Nhân đệ gặp việc gì bất trắc.
- Tiểu đệ cần trộm ẩm tách, đồ gia vị mà bọn hoà thượng lại ăn cơm tối rồi lẫn quần trong bếp quá lâu.
- Lại có chùa chiền trong khu này sao?
- Ngôi chùa rất to. Chẳng lẽ tỷ tỷ không biết?
- Ta thật không biết!

Nói đến đây, từ trên cao hơn mười trượng, Tích Nhân tung chân rời vách đá, áo tăng bào tung bay, không khác đám mây từ từ rơi xuống. Tích Nhân hiện thân, Vương Tổ Thư mừng rỡ muốn ôm chầm lấy, nhưng thấy hần mặc áo đại cà sa, liền cượng chân lại la lên:

- Sao hiền đệ mặc áo cà sa?
- Tiểu đệ định trộm chiếc mền để tỷ tỷ nằm ngồi cho êm, nhưng to kèngh bất tiện. Thấy cà sa rất rộng may bằng vải vừa mềm vừa mát nên lấy cho tỷ tỷ lót lưng.

Tích Nhân cười gùì, Tổ Thư trông vào thấy áo quần, đôi giày, còn nôi niêu chén bát, cười:

- Tỷ tỷ muốn chặt cây cất lên ở đây một mái nhà tranh.

Cởi áo cà sa, Tích Nhân cũng cười đùa:

- Có điều như thế thì vài bữa tiểu đệ sẽ xuống Lôi Âm Tự làm đạo chích.
- Nhân đệ tới Lôi Âm Tự?
- Trên cổng ngoài văn tự khó hiểu còn viết ba chữ Lôi Âm Tự rất to.
- Đây là ngôi chùa nổi danh, ở trong đất Vân Nam nhưng là ngôi đại tự của người Thổ Phồn, tăng chúng võ nghệ cao cường. Hoà thượng trụ trì đã được tôn xưng là Hoạt Phật. Đại thủ ấn thần công của ông ta nổi tiếng thiên hạ. Nghe nói ông còn biết việc quá khứ vị lai. Lạ ma đều mặc cà sa màu hồng. Nhưng sao lại có cà sa màu vàng trong chùa? Lạ nhỉ!

Tích Nhân đưa áo cà sa cho Tổ Thư:

- Tiểu đệ làm sao biết được? Tỷ tỷ xem! Tiểu đệ tin dùng nó lót lưng cho tỷ tỷ nằm sẽ thấy rất dễ chịu. Bộ áo quần tiểu đệ mang về cho tỷ tỷ hình như mới may.

Tổ Thư cầm chiếc cà sa thấy ấm mát êm ái vô cùng, nhìn kỹ mặt vải, lấy tay kéo thử mấy lần rồi bỗng ôm bụng cười ngặt:

- Địa Tạng thiên sư biết được việc này hần tức chết đi được.
- Ồ! Sao vậy?

Tổ Thư phải cười một thêm mấy tiếng rồi mới nói được.

- Đây đúng là bảo vật của Lôi Âm Tự, nghe nói chứ chưa bao giờ người ngoài được thấy. Áo này dệt bằng tơ tuyết tằm, một giống tằm trong dãy Đại tuyết sơn cả trăm năm nay không còn tìm thấy được con nào nữa. Mặc nó mùa đông ấm, mùa hạ mát, lửa đốt không cháy, đao kiếm tằm thường không thể xâm phạm. Bảo vật trấn sơn hàng trăm năm của Lôi Âm Tự Nhân đệ lại mang về chỉ để cho ta dùng lót lưng nằm không phải buồn cười hay sao?

- Tiểu đệ cứ tưởng cũng là tơ lụa tằm thường. Nếu là bảo vật, khi rời nơi đây, tiểu đệ sẽ mang trả lại.
- Ta nằm vài bữa để nhớ mãi ân tình Nhân đệ rồi chúng ta trả lại, kéo giang hồ dậy thêm sóng gió.

Vương Tổ Thư bỗng thở dài:

- Không gặp Nhân đệ, trước đây, nếu được áo này vào tay, dù đổ máu bao nhiêu người ta cũng không trả lại. Hôm nay, ta .. ta..lại.

Tích Nhân biết Vương Tổ Thư bỗng thấy lòng tham không còn, và trong sự cảm động liền đưa tay kéo bà vào người:

- Thư tỷ tỷ!

Vương Tổ Thư run lên:

- Nhân đệ!

Tích Nhân biết ngay xúc động nhất thời đã làm mình có cử chỉ quá trớn, vội cười, đẩy bà ta ra:

- Cơm để lâu nguội mất, tỷ tỷ ăn một chút rồi hành công!

Vừa nói vừa cúi xuống chiếc gùi lấy bộ áo quần đưa lên:

- Tỷ tỷ mặc tạm cho kín đáo.

Vương Tổ Thư cầm bộ quần áo, bỗng thả rơi xuống đất và ôm bụng nôn ọ. Tích Nhân hoảng hốt:

- Tỷ tỷ!

- Xin lỗi Nhân đệ. Không phải ta bệnh đâu. Nhưng tự nhiên cảm thấy gớm ghiết, không chịu được.

- Vải còn mới, chắc chưa ai mặc.

- Áo quần của ai, nhất là đàn ông, ta sờ tới là gớm ghiết.

Biết Tổ Thư không phải giả bộ, Tích Nhân bỏ qua một bên lấy ra chén dĩa, một thố cơm, tương, chao, dưa muối bày ra nền đá, đem hai khúc cây lại bày quanh, rồi chấp tay:

- Mô Phật! Lão nạp xin mời thí chủ dùng tạm cơm chay đạm bạc.

Vương Tổ Thư thấy bộ điệu, cười khanh khách. bà định ngồi xuống khúc cây, nhưng dừng lại ngay, vì thấy đôi chân trần của mình, và biết ngồi xuống thì tư thế khó coi như thế nào. Bà cũng thấy mình đang mặc chiếc áo Tích Nhân, mà từ lúc mặc đến giờ lại cảm thấy trần quý mà không chút nhồn gớm nào, bỗng nói:

- Nhân đệ đưa bộ đồ đang mặc cho ta.

Tích Nhân nhìn lên, đưa ngay ánh mắt đi nơi khác. Hiểu vì sao Vương Tổ Thư không chịu ngồi. Không hỏi gì thêm, làm theo lời bà muốn, lấy bộ quần áo đi xa thay ra và đem lại. Vương Tổ Thư đón lấy và không thấy có phản ứng như trước. Hiểu rõ muốn cho Tích Nhân nhìn ngắm thân thể mình cũng chưa chắc đã được, nên Tổ Thư ra phía sau, tự nhiên cởi bỏ. Bộ quần áo với Tổ Thư rất rộng, nhưng là áo quần cho sư tăng nên kín đáo vô cùng. Xếp chiếc áo Tích Nhân và những thứ đã rách nát trên người ra đem để góc vách đá rồi quay lại. Tích Nhân đang ngồi chờ cơm, bà ta ngồi ngay xuống khúc cây đối diện, không còn áy náy nào nữa. Thấy bà vẫn còn chân trần, Tích Nhân lại cởi giày:

- Chắc rộng cho tỷ tỷ, nhưng xỏ vô cho ấm.

Vương Tổ Thư làm theo, Tích Nhân bới cơm vào chén. Đói lâu ngày, dưa muối tương chao lạ miệng, Vương Tổ Thư chưa bao giờ thấy miếng cơm ngon ngọt như lần này. Bà ta vừa ăn vừa khen, nói lên cảm nhận của mình, Tích Nhân cười:

- Tiểu đệ cũng thấy ngon vô cùng. Có lẽ kiếp trước tiểu đệ và tỷ tỷ cũng là ni cô hay hoà thượng.

- Nhân đệ có thể, nhưng ta nghiệp ác đầy đầy. Nhất định là không phải.

- Nhà Phật nói nhiều đến duyên nghiệp. Nhân quả tuần hoàn. Buông đao thành Phật. Tỷ tỷ không làm gì thẹn với lương tâm nữa thì con đường thành Phật cũng không xa.

- Xưa nay ta không biết đến hai tiếng lương tâm, cứ muốn thì làm cho bằng được, bất chấp thủ đoạn. Nghĩ lại..

- Tỷ tỷ biết nghĩ lại là đã thành Phật.
- Ta không cần thành Phật, chỉ biết Nhân đệ vui lòng là được.

Vương Tổ Thư nhìn hẩn rồi thở dài:

- Sau khi Nhân đệ cứu sống được ta. Ta biết ta thay đổi hẩn và quyết lòng không để Nhân đệ thất vọng về ta. Không hiểu ta làm được không?
- Tiểu đệ hoàn toàn tin tưởng tỷ tỷ.

Hai người ăn hết thố cơm, cùng nhau dọn dẹp. Tổ Thư cầm chén đi rửa, Tích Nhân dành không cho, lại lấy trong gùi chiếc ấm mang theo. Khi Tích Nhân ra suối, Tổ Thư lục trong gùi xem thấy có gạo, trà, gừng, tương ớt, hồ tiêu mấy lọ. Bà ta sắp đặt lại cho ngay ngắn. Tích Nhân mang ấm nước vào bắt lên lửa, bóp nát hai củ gừng đã rửa bỏ vào:

- Tỷ tỷ phải hành công trực hết cảm nhiễm. Nhưng uống nước gừng nói chuyện với tiểu đệ một lúc.
- Nhân đệ muốn uống nước gừng, hay phải uống vì thấy ta nhiễm lạnh?
- Tiểu đệ nấu nước gừng đúng là cho tỷ tỷ. nhưng cũng muốn được cùng uống để nghe mùi vị ra sao và nghe tỷ nói chuyện. Thiên hạ dùng trà đàm đạo, chị em ta dùng.. nước gừng đàm đạo!

Vương Tổ Thư cười:

- Đêm nay ta không hành công, chỉ uống nước gừng đàm đạo.
- Tỷ tỷ uống nhiều lại nóng ruột.
- Thế thì lại uống trà.
- Tỷ tỷ không muốn hành công thì phải ngủ. Bình minh nhất trần trà! Trà phải uống buổi sáng. Tỷ tỷ ngủ lần này, tiểu đệ sẽ canh chừng để tỷ tỷ không gặp ác mộng. Ồ! nhị muội tỷ tỷ là người thế nào? Hình như tỷ tỷ rất phực.
- Cảm ơn Nhân đệ đã cho ta gối chân và ngủ được mấy giờ vừa qua.
- Phải phương tiện cho tỷ tỷ chứ. Chị em phải săn sóc nhau lúc hoạn nạn.

Vương Tổ Thư nghe nói hơi buồn, nhưng trả lời tiếp câu hỏi.

- Bang hội có nhân sự đông nhất, mạnh nhất của Trung nguyên hiện nay là Bạch liên giáo. Vì theo đuổi chủ trương lật đổ triều đình, nên kẻ thù không những chỉ quan quân, bọn cầm y vệ, mà nhiều võ phái Trung nguyên như Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi..Những người tự xưng chánh phái đều coi Bạch Liên giáo là ma giáo. Với đông đảo nhân sự khắp nơi và kẻ thù khắp nơi. Bạch liên giáo phải dùng kỷ luật sắt máu để để quản lý giáo chúng, cũng như phải tìm mọi cách để bảo vệ sinh tồn và bành trướng nên cũng ra tay rất tàn khốc với kẻ thù. Vì thế nhị muội ta, hiện bị coi là đại ma đầu, đại dâm nữ của Trung nguyên hiện nay.

Tích Nhân lấy làm hứng thú:

- Trung nguyên người đông, võ phái rất nhiều, nhị muội của tỷ tỷ phải có võ công phi thường.
- Trong võ lâm trung nguyên nhị muội chưa từng gặp đối thủ. Tuy nhiên, những người được coi là tuyệt đại cao thủ thì nhị muội cũng chưa đấu với họ.
- Trung nguyên có những tuyệt đại cao thủ nào?
- Người đầu tiên ai nhắc đến cũng đem lòng ngưỡng mộ là Trương Tam Phong. Ông ta hiện nay đã một trăm mấy chục tuổi, vẫn còn ngao du giang hồ, nhưng như thần long ít ai được gặp. Người thứ hai là Côn Luân lão nhân trên tám mươi tuổi. Người thứ ba là trang chủ Thần kiếm sơn trang Từ Mộ hoa ở Hà Bắc. Người thứ tư là gia chủ Giang Nam Thế Gia Lục Thừa Phong ở Thái Hồ. Người thứ năm là Bang chủ Cái bang Sử bà bà, thứ sáu là Chiêu Đức Hoà Thượng chùa Thiếu Lâm..

Tích Nhân rót nước ra hai chén:

- Nhị muội của tỷ tỷ liệt vào hàng thứ mấy?

- Chẳng có hàng nào cả. Số người trên là số người được coi là tiền bối võ lâm của phía tự cho là bạch đạo. Phía bị coi là hắc đạo thì nào Tây vực ma tăng, Kỳ Liên lão ma, Thiên sơn mù mù, Đông hải ma hầu..Nhị muội ta xưa nay ngoài ta và tay chân thân tín, không ai biết ở nơi đâu, tên họ là gì, người như thế nào. Có lẽ vì vậy họ không biết liệt nhị muội vào hàng ngũ nào, danh xưng gì. Chỉ nghe tiếng Bạch liên giáo chủ là khiếp sợ.

Tích Nhân đưa chén nước cho bà:

- Không lẽ Đoàn..

Nói tới chữ Đoàn, Tích Nhân không biết gọi gì cho được, làm cho bà không thấy khó chịu nên nín thinh.

Vương Tố Thư thổi nhẹ, uống hớp nước khen:

- Nước gừng uống cũng không tệ lắm.

Rồi tự nhiên:

- Ông ta được gán cho tên hiệu là Vô si lão quái, ngoài luyện công là đi thách đấu với một số cao thủ có tên tuổi để mời làm hộ pháp, ông ta cũng không xông pha nhiều và đụng chạm nhiều với võ lâm trung nguyên nên chưa được họ coi là ma đầu! Thiên long bang tuy là bang hội đông người, nhưng chỉ tập trung vào một mé đất nhỏ như cái chấm ở Tây nam. Ngoài vô si, có ba người nữa được coi như có công lực tương đương với Hán Thiên và cùng là hạng si mê là Kim Si Tiền Lão Bàng, Kỳ Si Du Thanh, Tửu Si Tàn Minh cũng được gọi Tửu Cái, trưởng lão Cái Bàng.

- Trung nguyên rộng lớn vô cùng, sơn thủy hữu tình, cảnh sắc phồn hoa, kỳ nhân quái khách rất đông, tiểu đệ cũng muốn quan chiêm, tiếp xúc để tăng thêm hiểu biết. Nhưng không hiểu có cơ hội hay không?

- Nhân đệ có điều trối buộc?

- Tiểu đệ không còn cha mẹ, cũng chẳng anh em, vợ con. Không có gì trối buộc. Điều phải làm cần nhất là tìm cho ra ngoại tổ, Đẳng tiên lão nhân. Nhưng không biết phải phăng dấn từ đâu. Vì sao mất tích.

- Ô! Hơn mười năm trước, lúc ta cùng nhị muội ở Khai phong, tức Ứng Thiên Phủ. Tình cờ ta có nghe bọn Cẩm y vệ nói chuyện với nhau có một cao thủ đột nhập Thái y viện trong hoàng cung đánh cắp cây nhân sâm ngàn năm của Nữ Chân tiến cống rồi bị phát hiện, thị vệ và Cẩm y vệ vây đánh. Người này võ công cao siêu, tiên pháp, bộ pháp tinh kỳ, nhưng quả bất địch chúng và cuối cùng bị phó tổng quản Cẩm y vệ Ma thủ Tiêu Bản đánh trọng thương, rồi bị bắt giam. Chúng nói người này đã hạ mấy chục cao thủ đại nội, nhưng không ai thiệt mạng vì chỉ bị ông ta điểm huyết. Chúng cho rằng nếu ông ta không cố ý nương tay, thì có thể đã trốn thoát. Bị bắt, ông lão này không nói tiếng nào, không cho biết mình là ai, im miệng như người câm, nhưng Ma thủ Tiêu Bản sau đó căn cứ vào võ công, y phục và hàm răng đen cho rằng ông ta là Đẳng tiên lão nhân ở An Nam.

Tích Nhân nghe nói không biết người bị bắt có phải là ngoại tổ mình hay không, nhưng đây là tin tức quý báu lần đầu tiên nghe được. Và nghĩ lại thấy có thể rất đúng. Vì trị bệnh cho mình, Đẳng tiên lão nhân đã sang Trung nguyên định tới Trường Bạch Sơn tìm nhân sâm, thì có thể ông đã vì cây nhân sâm tiến cống này mà mạo hiểm. Tích Nhân nghe tin vừa xúc động, vừa mừng rỡ:

- Đã biết tin này, tiểu đệ không thể không đi Ứng Thiên Phủ.

- Chu Nguyên Chương vốn là người Minh Giáo, cũng là ông vua hiếu sát, có lẽ bàn tay ông đã dẫm máu hàng vạn người, có cả những công thần giúp ông làm nên sự nghiệp. Có nhiều kẻ thù nên ông lo sợ, đã mua chuộc thu phục rất nhiều danh thủ hộ vệ cho mình. Võ công bí lục trong thiên hạ cũng bị ông sưu tập và đưa vào hoàng cung rất nhiều. Ngoài thị vệ, cẩm y vệ, bọn thái giám trong cung nhiều tên cũng đáng liệt vào hạng cao thủ tuyệt thế. Chúng là những người luyện các môn âm công tiến bộ mau hơn người thường. Bên người Chu Nguyên Chương nhờ những thái giám này mà nhị muội ta đột nhập hoàng cung mấy lần cũng không thể hành thích được. Chu Đệ, tức Minh thành tổ hiện nay cũng là một cao thủ, dùng thái giám cầm đầu, chỉ huy Cẩm y. Có nhiều tên thái giám còn được phong làm quan lớn. Nhân đệ có đến Khai Phong phải quan tâm việc này. Ta có thể nhờ nhị muội cung cấp chi tiết nhân sự, đường sá trong hoàng cung và cho người theo giúp đỡ Nhân đệ.

- Đa tạ tỷ tỷ. Nhưng tiểu đệ chỉ muốn đơn thân hành động. Giang hồ trung nguyên phức tạp, thân quen bên này, có thể bị coi là thù địch của bên kia.

Tích Nhân rót thêm nước, nói cười nhẹ:

- Tiểu đệ cũng không muốn trở thành kẻ thù với vua Minh, quân tướng đông đây!

- Thành tổ hình như chuẩn bị xâm lăng Đại Việt. Nhân đệ là người Đại Việt.

- Tiểu đệ biết việc này, nhưng họ Hồ làm vua hiện nay là phường loạn thần tặc tử nên trong nước lòng người ly tán. Tiểu đệ có chút võ công nhưng với đại sự quốc gia thì thấy to lớn vô cùng, liệu mình không thể làm gì được.

- Với võ công của Nhân đệ hiện giờ ta nghĩ ở Đại Việt không ai sánh bằng. Nhân đệ có thể thu phục nhân tài, xây dựng lực lượng chờ đợi thời thế. Theo ta, Đại Việt khó lòng chống quân Minh, nhưng sau đó họ cũng không chịu để quân Minh đô hộ.

Vương Tổ Thư bỗng che tay ách xì. Tích Nhân thấy chung quanh sương nhiều, nghĩ Vương Tổ Thư vì muốn nói chuyện với mình không hành công sẽ không khỏi bệnh và phải ở lại lâu thêm nên nói:

- Tỷ tỷ đã uống nước gừng, không hành công thì nằm nghỉ. Tắm cà sa biết đâu có thể giúp tỷ tỷ rút hết hàn khí trong người. Thí nghiệm thử xem. Tỷ tỷ có thể vừa nằm vừa chuyện vãn.

Tích Nhân không chờ Vương Tổ Thư đồng ý hay không lấy tấm cà sa trải dọc theo vách đá, ngồi xuống một phía.

Vương Tổ Thư bước lại cười nhẹ:

- Nhân đệ có định lực cho ta gối chân, không biết có định lực cho ta gối tay hay không? Tắm cà sa không xếp thì trải ra rất rộng.

Tích Nhân nhắm mắt:

- Không phải Liễu Hạ Huệ thì đừng học làm Liễu Hạ Huệ.

Tuy nói vậy, nhưng Tích Nhân lại kéo tấm cà sa bung ra, ngã lưng một bên, lấy chiếc quần rách của mình gối đầu chấp tay:

- Xin Phật tổ từ bi giúp cho tiểu tăng không phạm sắc giới.

Vương Tổ Thư cười khanh khách, a xuống một bên, Tích Nhân để tay cho Tổ Thư gối, bà ta cũng chấp tay:

- Xin Phật tổ từ bi khiến cho Nhân đệ ngó ngàn đến đệ tử.

Tích Nhân nhắm mắt:

- Xin giúp cho đệ tử không tạo nên ác nghiệp!

Vương Tổ Thư đang vui mừng, mặt hoa biến sắc, ngồi rột dậy:

- Nhân đệ khinh khi ta đến như vậy sao?

Tích Nhân thở dài:

- Tiểu đệ không có lòng khinh khi tỷ tỷ chút nào. Nhưng nếu động tâm thì tiểu đệ ân hận khôn cùng và tỷ tỷ cũng hận tiểu đệ cho đến chết.

Vương Tổ Thư nằm vật xuống rưng rức, bù lu, bù loa như một người đàn bà tầm thường:

- Ta tình nguyện, ta mong đợi, ta dụ dỗ. Ta thật mặt dày! Ta chỉ mong Nhân đệ âu yếm một lần, việc này chỉ ta biết, Nhân đệ biết, không ai biết. Ta sẽ không bao giờ làm phiền Nhân đệ và sẽ sống, chỉ sống với kỷ niệm tuyệt vời này. Ta sẽ làm tất cả những gì để Nhân đệ vui. Lòng ta Nhân đệ biết không? Và Nhân đệ biết không? Ta vốn góm ghiết đàn ông, lão Hán Thiên làm ta góm ghiết đàn ông! Đàn ông trên thiên hạ ta không coi ai vào mắt. Ta lợi dụng lão Hán Thiên, nhưng cả đời lão cũng gần ta được mấy lần. Còn Lão Nhượng! Một cái liếc mắt của ta lão phải run rẩy. Ta bảo chết có thể chết, nhưng cả đời lão cũng chỉ có thể

sờ tới người ta một vài lần. Ta muốn đàn ông! Chúng sắp hàng lạy lục. Sao trời hành hạ để ta phải điên cuồng thế này?

Tích Nhân kéo Tổ Thư vào người, nhẹ vuốt ve mái tóc:

- Thư tỷ! Nghe tiểu đệ nói..Nín đi! Nghe tiểu đệ nói.

Phải một lúc lâu, Vương Tổ Thư mới có thể nín tiếng khóc. Tích Nhân nhẹ nhàng:

- Tiểu đệ biết tỷ tỷ không phải là người dâm tà mà chỉ vì ... yêu tiểu đệ. Chính vì vậy mà tiểu đệ không xa rời tỷ tỷ, ở đây chờ tỷ tỷ bớt đau, có thể dùng bích hồ du tường vượt vách đá mà không có sơ sẩy nào có thể xảy ra. Qua kinh nghiệm chính mình tỷ tỷ cũng thấy, ân ái do tình yêu chân chính đưa đến mới trân quý, chỉ vì dục tính đưa đẩy thì đúng là gớm ghiếc và tội lỗi. Một điều nữa tỷ tỷ cũng biết, là đàn ông khó ai cầm lòng trước thân hình tuyệt mỹ, khuôn mặt khuynh thành của tỷ tỷ. Nhưng tiểu đệ có muốn buông thả, lương tâm cũng không thể cho phép, không thể làm hại tỷ tỷ. Tiểu đệ đang có độc trong người. Đó là tình long độc.

Tổ Thư nín khóc:

- Tình long độc là độc gì?

- Hơi hám, máu huyết của giống long xà sống cả ngàn năm. Tiểu đệ và Hồng Lan, Tử Lan tỷ tỷ đã tình cờ gặp phải, bị tấn công nhưng giết được chúng. Máu chúng dính vào người.

- Ta chưa từng nghe đến thứ độc này. Làm sao có thể giải?

- Nhờ Hồng Lan và Tử Lan dính máu con âm, tiểu đệ nhiễm máu con dương nên có thể tạm giải bằng cách gần gũi nhau. Nhưng Phi yến tỷ tỷ đã lục hết cổ thư trong Ngũ độc giáo thì biết nếu không tìm ra long châu của nó, thì hơn năm bọn tiểu đệ cũng không thể sống. Sẽ khát tình hàng ngày hàng giờ, kiệt quệ mà chết!

- Vậy phải đi tìm ngay long châu mới được.

- Có lẽ giờ này chị em họ không gặp nguy hiểm gì, thì đã đi lấy long châu.

Tích Nhân ôm nhẹ bà:

- Người bị tình long độc khao khát dục tình hơn người thường, nhưng tiểu đệ không thể lấy độc cho tỷ tỷ để làm cho tỷ tỷ chết với cái chết đau khổ và ghê tởm, lúc nào cũng thêm đàn ông.

Vương Tổ Thư rùng mình, rồi ôm lấy hân:

- Nhân đệ hưởng thụ ta rồi giết ta ngay ta cũng vui lòng. Nhưng Nhân đệ không thể giết ta. Ôi! Ta bị độc như vậy chắc phải tự vẫn và cũng chắc cũng không thể không hận Nhân đệ. Ta đã hiểu hết những gì Nhân đệ nói và kính phục Nhân đệ vô cùng. Nhân đệ phải nhanh nhanh đi tìm giải được. Ngày mai Nhân đệ nên đi ngay đi.

- Giữ tính mạng là điều cần nhất. Nhưng có lẽ chúng ta cũng phải ở đây vài bữa nữa cho tay chân tỷ tỷ thật lành mạnh.

- Nhân đệ ở một bên chiếu cố, ta tin ta có thể vượt vách đá này. Đầu gối ta còn đau, có chút bất tiện, nhưng có thể cố gắng được.

- Nếu đi ngày mai, thì tiểu đệ công tỷ tỷ là tiện nhất.

- Ta sẽ rất sung sướng được Nhân đệ công.

Bà ta ôm chặt Tích Nhân hơn rúc đầu vào cổ, giọng mê hồn:

- Ta muốn Nhân đệ hôn.. hôn ta một cái. Ngày mai chia tay không biết bao giờ gặp lại.

Tích Nhân nhẹ hít một hơi chân khí, cúi xuống hôn nhẹ lên trán. Tổ Thư chồm lên hôn liền Tích Nhân mấy cái làm hân vô cùng bối rối nhưng bà ta liền lẩn ra xa. Cười nhẹ:

- Không làm Nhân đệ phải khổ sở để giữ gìn nữa. Ta kể chuyện cho Nhân đệ nghe.

- Hay lắm. Hảo tử tử! Tiểu đệ muốn nghe, muốn biết về tử tử và chuyện võ lâm Trung Nguyên.
- Ta kể về ta Nhân đệ có hoàn toàn tin không?
- Hoàn toàn.
- Nghéo tay!

Tích Nhân cười, làm theo.

Vương Tổ Thư thở dài:

- Từ nhỏ ta không khác gì con mồ côi. Ta không biết cha mình là ai, còn mẫu thân thì chỉ nghe tên nhưng chưa bao giờ gặp mặt. Ta có nhiều người hầu hạ, đối với ta cung kính một công chúa, hai công chúa. Ta sống đầy đủ nhưng không biết thế nào là tình thương yêu, âu yếm dành cho trẻ thơ. Sư phụ thì ta có tới ba bốn người ai cũng rất nghiêm khắc, mới lên ba thì ngày nào cũng hết học võ đến học chữ. Ta không được chơi đùa với ai. Lúc lên sáu, mọi người đưa ta từ Tứ Xuyên chạy xuống Vân Nam và sống ẩn trong một sơn thôn. Những người đưa ta đi sau đó làm nông, làm rẫy, nuôi ta đầy đủ, nhưng ai cũng hàng ngày van xin ta phải trùng hưng bản giáo và phải luyện cho thành công võ công trong các bí kíp đã mang theo. Ta cũng không dằn dặt và thấy người chung quanh khổ cực vì mình nên cố công học hỏi. Năm ta lên mười sáu, trở thành một cô gái xinh đẹp, và võ công cũng rất khá. Bắt đầu được thủ hạ đưa đi tìm và tiếp xúc với thuộc hạ cũ của mẫu thân ta. Họ tôn ta làm giáo chủ. Ta xây dựng được một số cơ sở và hai năm sau đó ta gặp lại nhị muội. Nhị muội ta, khi lên hai đã được mẫu thân ta giao cho người anh họ quản dưỡng. Đại bá vốn là một trong những cao thủ phục vụ dưới trướng Tiểu Minh Vương Hàn Lâm Nhi, và là một trong những hộ pháp của Minh vương, trong giang hồ có danh là Lật thủ, tên là Lưu Đại Bình, có người gọi là Lật thủ thần quân. Hàn Lâm Nhi thế cha là Hàn Sơn Đồng làm giáo chủ Minh giáo, nhưng võ công kém cỏi và ngu muội. Khi Tiểu Minh Vương bị Chu Nguyên Chương giết. Lưu đại bá quyết định không tùng phục Chu Nguyên Chương đang xưng làm Ngô Vương và cũng không muốn dính dáng đến các thủ lĩnh phe phái Minh Giáo khác còn đang kinh chống nhau nên tìm nơi qui ẩn, bấy giờ mẫu thân ta bệnh nặng tâm tính bất thường, và bản giáo bị các phái võ lâm đánh phá tan rã gần hết. Dù hai người không thuận nhau, nhiều năm không gặp, nhưng khi tình cờ gặp lại, mẫu thân đã giao nhị muội cho Lưu đại bá nhờ nuôi dưỡng, và ông ta không thể từ chối khi biết mẫu thân ta bình tan tướng mất, mạng sống cũng không biết ra sao. Lưu đại bá đã đem nhị muội về gần Bạch Đế Thành nuôi làm dưỡng nữ. Ông ta đã mua một sơn trang, thuê người săn sóc nhị muội và đích thân dạy cho nhị muội võ công. Lưu đại bá đã không nhụt chí để sống đời ẩn cư, mà thường bí mật xuất hành liên lạc bên ngoài. Khi nhị muội lên mười sáu đã trở thành giáo chủ Bạch Liên Giáo. Thay thế cho Lưu đại bá không may bị cao thủ Minh Triều phát hiện, ông trốn thoát nhưng bị nội thương trầm trọng. Nhị muội mới mười sáu nhưng võ công cao cường vì nàng thông minh phi thường, lại không những được dùng một quả linh chi lúc còn nhỏ, mà trước khi mất, Lưu đại bá may mắn học được phương pháp thất truyền, di lưu toàn bộ công lực của ông ta cho nhị muội. Ngoài võ công của dưỡng phụ, nhị muội còn học được võ công trong Càn khôn bí lục của giáo chủ đời thứ 20 của Minh Giáo mà Lưu đại bá cũng đã tình cờ tìm được. Lịch sử Minh giáo cho rằng võ công của giáo chủ đời thứ 20 là cao siêu nhất trong các vị giáo chủ. Ngoài võ công, nhị muội còn học được nhiều thứ pháp thuật kỳ dị mà giang hồ Trung nguyên cho là tà thuật.

Bà ta cười:

- Nhị muội đang bị coi là dâm nữ, nhưng đến nay chưa có người đàn ông nào lọt vào mắt xanh. Vẫn còn xử nữ, dung mạo không khác cô gái trên hai mươi.

Tích Nhân:

- Võ công như của bà ta so với Đoàn Hán Thiên ra sao?

Vương Tổ Thư không trả lời thẳng:

- Ta đã biết qua võ công Nhân đệ và nghĩ ở trung nguyên ngoài những tuyệt đại cao thủ như Trương Tam Phong, thì chỉ có nhị muội mới có thể ngang ngửa.

- Võ công tiểu đệ đâu dám so bì với những tuyệt đại cao thủ Trung nguyên.

- Nhân đệ khiêm nhường mà thôi!

- Là giáo chủ Thần ma giáo tại sao tỷ tỷ về Thiên long bang?

Vương Tổ Thư thở dài:

- Thần ma giáo của mẫu thân ta có quá nhiều tiếng xấu trong giang hồ vì thế ta nỗ lực rất nhiều cũng không phát triển được. Nhị muội muốn ta gia nhập Bạch liên giáo, ta cũng đồng lòng nhưng trưởng lão, hộ pháp không ai đồng ý. Mẫu thân ta có nhiều tai tiếng, nhưng đối với thuộc hạ thì chiếu cố tận tình nên họ rất trung thành. Tầm hoạt động của ta lúc bấy giờ chỉ quanh quẩn ở Vân Nam, Quảng Tây và Tứ Xuyên, nên khi phát triển đã không tránh khỏi đụng chạm với Thiên long bang. Chúng ta đã đánh nhau nhiều trận, và ...

Bà ta lại rúc đầu vào người Tích Nhân khóc:

- Trong trận Nhĩ hải, ta đã đánh thua lão. Bỏ chạy, lão rượt theo bắt được và .. hiếp dâm ta. Lão hiếp dâm ta..

- Ô! Lão tệ như vậy sao? Thật đáng giết!

Phải một lúc Vương Tổ Thư mới hết khóc, nảo nuốt:

- Ta quyết giết lão. Nhưng lúc bấy giờ không thể ra tay nổi. Ta nguyện trong lòng trước sau cũng phải giết lão. Sau đó nhiều lần lão đến van cầu ta tha thứ, mong lấy lão. Ta hận lão thấu xương làm sao có thể lấy lão. Vì hận lão, muốn trả thù ta đã dụ dỗ Lã Nhượng làm vây cánh. Nhưng hỡi ôi! Lã Nhượng và ta cộng tác cũng không thể đánh bại lão. Ta lại bị lão hiếp dâm lần nữa, sau đó mấy tháng biết mình mang thai.

Bà ta xót xa:

- Hỡi ôi! Đến giờ ta cũng không thể xác định được San San là con lão hay con Lã Nhượng. Nhưng lần này, Lã Nhượng bị thương nặng, phải tìm nơi dưỡng thương, còn ta thì bị lão theo đuổi, muốn lẩn trốn cũng không được. Ta khốn khổ quá! để tránh tiếng xấu cho ta và Thần ma giáo, và cũng nghĩ đến thực lực của Thiên long bang nên ta cắn răng đồng ý làm vợ lão.

- Thì ra tỷ tỷ có nỗi khổ tâm rất lớn và cũng có mưu toan với Thiên long bang.

Vương Tổ Thư thở dài:

- Ta cũng lấy làm xót xa đã hại nhiều người đáng kính trong Thiên long bang, nhưng Nhân đệ làm sao hiểu được nỗi uất hận của một người đàn bà bị hiếp dâm và sau đó phải cắn răng..gần gũi.. để rồi phải nôn mửa đến thối cả ruột.. nhìn lại gương mặt là nôn mửa. Hỡi ôi! Lã Nhượng si mê ta nên đem cả Thiết phiến môn qui thuận Thiên long bang, nhiều người nhìn ra điều này, họ cho ta là dâm nữ. Nhưng không ai có thể biết ta chỉ có thể rán gần gũi với Hán Thiên cho đến khi Đoàn Tú Phu, Đông cung hoàng hậu của lão không còn để cản trở ta, thì Đoàn Hán Thiên không thể gần gũi ta nữa. Và nghĩ tới đàn ông là ta nôn mửa. Hán thiên thấy ta lạnh nhạt, dĩ nhiên có ý nghi ngờ Lã Nhượng, nhưng lão rình rập chú ý cũng không bao giờ có thể tìm thấy ta có việc lang chạ. Bởi ta cũng gồm ghềnh cả với Lã Nhượng.

- Lã Nhượng cũng là người đau khổ.

- Thú thật ta nhiều lúc cũng cảm động với mối tình si này, muốn bù đắp cho Lã Nhượng, nhưng ta cũng đã không thể.. có lần chúng ta có hoàn cảnh, ta cũng xiêu lòng nhưng lão sờ tới tay là ta đã cảm thấy người gai ốc và cũng muốn nôn.

Bà ta lại ôm Tích Nhân:

- Ta cũng thật không hiểu ta như thế nào. Không hiểu chúng ta duyên nghiệp thế nào, ánh mắt Nhân đệ nhìn chăm chú ta hôm ấy ta đã có một cảm giác kỳ lạ chưa từng có. Sau đó ta như người mất hồn, rồi ta muốn chiếm cho được Nhân đệ, bên Nhân đệ cảm giác gồm ghềnh đàn ông chẳng những ta không còn chút nào mà còn cảm thấy ngọt ngào..ngọt ngào khôn cùng! Nhân đệ tin ta không?

- Hoàn toàn tin.

Và trong cảm động, Tích Nhân cũng ôm lấy bà:

- Tiểu đệ cảm động vô cùng. Nhưng đáng tiếc..

- Nhân đệ tin và không có ý tưởng khinh khi ta là ta mẫn nguyện. Ta không đòi hỏi gì hơn. Sau này ta cũng không để Nhân đệ khó xử trong giang giang hồ, hay có tai tiếng không tốt vì ta.

- Tiểu đệ không quan tâm tới tai tiếng, nhưng chỉ sợ lòng mình. Chúng ta có rất nhiều ngăn cách, và khó khăn.

- Ta biết lắm. Ta có một yêu cầu Nhân đệ có thể chấp nhận không?

- Tỷ tỷ nói đi.

- Ta không dám vọng tưởng trở thành người yêu, người vợ Nhân đệ. Ta biết ta cũng không có quyền gần gũi tiếp xúc thân mật với hiền đệ ở nơi quang chiêm. Hạnh phúc nhất của đời ta còn lại là tưởng nhớ Nhân đệ, sống với hình ảnh Nhân đệ và cũng rán làm việc tốt để hình ảnh ta có chút nào trong Nhân đệ cũng không bị coi thường và khinh khi. Nhưng ta biết ta ghen lắm, thấy Nhân đệ thân mật với cô gái nào trước mặt chắc ta điên lên mất. Nhân đệ có thể hứa không âu yếm với ai trước mặt ta, nếu chúng ta còn có cơ hội gặp nhau trở lại?

- Tiểu đệ hứa.

- Nhất ngôn ký xuất

- Tứ mã nan truy.

- Ta thật sung sướng.

- Nhân đệ có thể cho ta biết về Nhân đệ.

Tích Nhân kể sơ lược tuổi trẻ đã mất cha mẹ như thế nào, học võ nghệ của Trần Kỳ Anh và bí cấp Đằng tiên ra sao cho Vương Tổ Thư nghe.

- Thì ra Nhân đệ là đệ tử của Phượng Hoàng Tiên Tử. Năm xưa nghe nhiều người cho rằng võ công của nữ giới trung nguyên thì Bắc Bạch Liên, Nam Tiên Tử. Ta có lòng không phục, muốn tìm xem thử bà ta xinh đẹp và võ công như thế nào. Nhưng không có dịp, biết Nhân đệ do bà đào tạo thì ra câu nói Bắc Bạch Liên, Nam Tiên Tử quả xứng đáng. Hiền muội ta đã chưa chắc bằng.

- Đại tỷ có lần thừa nhận võ công mình chưa bằng Bạch liên giáo chủ, chính vì vậy mà cố luyện công, chẳng may bị tẩu hỏa, phải ra lệnh cho Phượng Hoàng Bang ẩn tránh, sang Đại Việt tìm thuốc mới gặp tiểu đệ, cứu vớt và chỉ dạy.

- Trần Kỳ Anh nhan sắc so với ta như thế nào?

- Tiểu đệ không thể trả lời câu hỏi này. Đại tỷ là đại ân nhân và là người tiểu đệ tôn kính nhất trong đời. Không thể so sánh với ai.

- Ta xin lỗi Nhân đệ!

- Trời cũng sắp sáng tỷ tỷ ngủ trong chốc lát.

- Ta chỉ muốn được nói chuyện với Nhân đệ.

- Như vậy ngày mai tiểu đệ không thể đưa tỷ tỷ ra ngoài.

- Nhân đệ phải nhanh chóng đi tìm giải dược. Ta không quấy rầy Nhân đệ nữa.

Vương Tổ Thư lại ách xì mấy cái. Tích Nhân nằm xít ra nền đá, kéo bà ta xích lại, dùng tấm áo cà sa còn dư đắp lên người bà ta, vỗ về:

- Tỷ tỷ rán ngủ kéo lạnh.

- Cho ta được ngủ trong hơi ấm Nhân đệ một lần.

Vương Tổ Thư nhích thêm, Tích Nhân quay lại ôm bà ta và nhắm mắt:

- Tiểu đệ ngủ đây!

Vương Tổ Thư con tim rộn rã, bà chợt ước muốn, và nghĩ có bị tình long độc cũng không màng. Thế nhưng Tích Nhân ngáy đều.. và Tổ Thư cũng trong giây lát thì thở đều.

Mấy ngày, chỉ ngủ được vài giờ ngày hôm qua, nên Tích Nhân đã ngủ một giấc dài. Khi mở mắt, thấy ánh nắng chiếu rực rỡ trên mặt hồ, Tổ Thư vẫn còn say trong giấc ngủ. Không muốn làm kinh động Tích Nhân vẫn nằm im. Tổ Thư đã lớn tuổi nhưng có thuật trụ nhan nên trông khác thiếu phụ còn xuân. Nhìn bà ta ngủ say mặt đẹp như hoa, da trắng như tuyết, một chiếc khuy áo đã bật ra ngoài bộ ngực vun tròn nửa kín nửa hở làm Tích Nhân chợt cảm thấy người nóng ran, phải nhắm mắt xua tan tạp niệm và trong lòng tự hỏi không biết những gì trải qua mấy ngày nay là họa hay phúc, là đúng hay sai. Không tin Phật, nhưng nhìn tấm cà sa, Tích Nhân lại thầm nguyện Phật tổ gia hộ để mình có thể cải hoá Tổ Thư, tránh bớt đổ máu giữa Thiên long bang và Ngũ độc giáo cũng như làm tiêu tan tham vọng của Thiên long bang hiện nay. Tích Nhân không hoàn toàn tin Tổ Thư bằng lý trí, nhưng lại có cái cảm nhận rõ rệt bà quyến rũ hẳn không phải vì mê dục, hay muốn hẳn trở thành dụng cụ cho bà ta mà yêu mê thật lòng, và cũng cảm nhận bà không phải là người gian ác từ bản chất. Chính cái cảm nhận kỳ lạ đã làm Tích Nhân có những thái độ kỳ lạ.

Tích Nhân đang miên man trong dòng suy nghĩ thì Tổ Thư giật mình. Bà mở mắt liếc nhìn Tích Nhân thấy nhắm mắt tưởng còn ngủ. Bà ngồi lên. cài lại khuy áo và nhìn hẳn chăm chú. Biết ánh mắt của bà đang nhìn, Tích Nhân mỉm cười, ngồi dậy:

- Tiểu đệ ngủ ngon quá!
- Tỷ tỷ cũng chưa bao giờ ngủ không biết trời trăng gì như hôm nay.
- Tiểu đệ nấu cơm chúng ta ăn một bụng rồi lên đường.

Tổ Thư nhìn lên vách đá:

- Ước gì nó cao thêm ngàn trượng nữa và chỗ nào cũng thẳng bằng như mài.
- Tỷ tỷ chưa muốn đi, thì chúng ta ở lại.
- Ước gì ta được ở mãi..nhưng phải chấp nhận phong vân tán tỵ vô thường, quyền luyện mãi cũng không được. Nhân đệ đi ngày nào là tốt cho Nhân đệ ngày đó.
- Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ. Đâu đã tử biệt sinh ly.
- Rời khỏi đây trước khi chia tay. Nhân đệ có thể trở lại thạch bình? Ta muốn tiễn Nhân đệ một ly rượu và một bản đàn.
- Được. Tiểu đệ ghé lại.

Cảm thấy bụng bị quặn. Tích Nhân phóng lên vách núi:

- Tiểu đệ lánh mặt cho tỷ tỷ tự nhiên. Tiểu đệ tìm thịt rồi trở lại.
- Không đi quá lâu!
- Trở về ngay.

Tích Nhân lên núi, thấy trời đã gần trưa. Chung quanh chim chóc kêu vang, dù trên núi không ai cũng tìm chỗ khuất, rồi phi thân xuống sườn núi. Khi bắt được hai con gà rừng cột lưng trở về cũng thấy Vương Tổ Thư đang đứng giữa cổ trông lên. Mắt bà theo dõi cho đến khi Tích Nhân buông mình xuống và cũng kêu lên mừng rỡ:

- Nhân đệ!

Tích Nhân rất cảm động, nhưng tự chế, cười vui:

- Chúng ta nhất định có bữa cơm ngon.

Vương Tổ Thư nhìn hai con gà được cột và đeo sau lưng Tích Nhân, nói:

- Nhân đệ làm sạch gà, nhưng để ta nấu.

- Tiểu đệ làm ngay.

Làm hai con gà, cũng mổ bụng, làm ruột sạch sẽ mang lại. Vương Tổ Thư ướp tiêu muối và tương rồi mới hơ lửa nướng. Lúc Tổ Thư nướng thịt Tích Nhân xách ấm lấy nước.

- Nhân đệ không thể lấy nước chỗ để uống được.

- Tiểu đệ đã thấy đã dơ bẩn vì lông và máu..

Tích Nhân nói rồi thuận chân đá một khúc cây xuống nước lẳng không đáp lên đề khí đẩy ra ngoài xa. Được vài chục trượng, nhìn thấy một vật và rất mừng vì đó là cây đằng tiên của mình. Cây đằng tiên trước đây được Nhất Ẩn tặng cho một bao da rắn có màu đen xanh xanh, và tẩm ra rắn bọc ngoài cũng đã làm cho cây đằng tiên chìm chìm nổi nổi trên mặt nước nên không chú ý thì không thể nào thấy được. Mấy ngày Tích Nhân vẫn để ý, nhưng nghĩ khó tìm, vì nước trong hồ này biết đâu cũng có đường chảy ngầm và cây đằng tiên đã bị cuốn trôi mất rồi. Tích Nhân lấy cây đằng tiên, múc nước trở vào vui vẻ:

- Vật tìm chủ! Cây đằng tiên tiểu đệ tưởng mất, lại có thể thấy lại bất ngờ.

- Mừng cho Nhân đệ! Chúng ta có thể chuẩn bị dùng cơm.

Như hôm trước, Tích Nhân kê hai khúc cây để ngồi. Và khi cơm bày ra, Tích Nhân bới cơm, Tổ Thư xé thịt, Tích Nhân chợt có cảm tưởng như bữa cơm quen thuộc. Miếng cơm được Tổ Thư nấu Tích Nhân thấy ăn không nhão như cơm đánh cắp trong chùa. Thịt gà lại nướng vừa chín nên thịt lại ngọt và gia vị vừa đủ, không mặn, không nhạt, rất ngon. Tích Nhân vừa ăn vừa khen lấy khen để. Thấy bóng nắng còn chưa ngã xuống mặt hồ. Tích Nhân nghĩ đi sớm ra bên ngoài lại phải chờ tối mới có thể đột nhập Lôi Âm Tự trả lại cà sa, nói:

- Tỷ tỷ có thể hành công vài giờ rồi chúng ta ra ngoài.

- Ta chỉ còn mấy giờ ở đây với Nhân đệ.

- Tỷ tỷ muốn gặp lại ở thạch bình.

- Nhân đệ đã chịu công ta và bây giờ ta cũng muốn chuyện vãn với Nhân đệ.

- Vậy chúng ta ngồi dựa vách đá và tỷ tỷ nói chuyện cho tiểu đệ nghe.

- Ta rửa chén, cùng uống trà.

Tổ Thư tìm chỗ sạch rửa hai cái chén. Tích Nhân theo ra rửa tay, rồi xách ấm trà đã sôi vào vách đá. Thấy tẩm cà sa được xếp ngay ngắn. Bộ đồ rách toang của mình cũng được Tổ Thư xếp lại cẩn thận. Tổ Thư theo vào, ngồi xuống rót nước. Tích Nhân nghe mùi trà cười:

- Tỷ tỷ hẳn chưa bao giờ dùng loại trà này!

- Ta chưa từng nghĩ cơm chay dưa muối lại ngon không có bữa cơm nào ngon hơn. Thì trà này cũng sẽ rất ngon.

Tích Nhân bưng trà mời. Tổ Thư tiếp lấy liền đặt xuống:

- Trong trà có mối hay kiến.

Tích Nhân nhìn thấy lẫn trong xác trà có xác kiến. lắc đầu:

- Tiểu đệ thật vô ý.

- Nhân đệ cũng khó mà thấy nổi. Tuy trà dơ, nhưng đã nấu thì cứ uống.

- Tiểu đệ cũng không thích trà mấy, hay chúng ta uống nước lã.

- Lấy nước hồ uống thì cũng phải đi xa ra ngoài.

Tổ Thư dùng ngón tay lấy xác trà và xác kiến ra ngoài đưa cho Tích Nhân. Sau khi uống một hớp, Tổ Thư khen:

- Trà không ngon, nhưng nước trong hồ rất ngọt nên cũng thấy ngon.

- Tiểu đệ cũng thấy vậy.
- Đây là cái hồ quý cho người thích thưởng thức trà. Khi ta có trà ngon ta sẽ đến đây tự pha uống. Vừa thưởng thức vừa nhớ kỷ niệm hôm nay.
- Tỷ tỷ vừa xinh đẹp, hát hay, đàn giỏi, nấu rượu tuyệt ngon, lại biết thưởng thức trà..phải nói đúng là tao nhân. Kỳ nữ.
- Cầm kỳ thi họa là thú vui trong đời của ta. Không có nó, ta không thể bình thản nổi.
- Tiểu đệ ngoài võ công chẳng biết thứ gì cả.
- Nhân đệ nên học. Chìm đắm tâm hồn trong tiếng đàn, trong câu thơ, trong bức họa nó có những thi vị khác thường. Cuộc đời Nhân đệ chưa có cơ hội để học. Nhưng ta biết Nhân đệ học nhanh và mau giỏi vô cùng.
- Tiểu đệ chỉ sợ võ công thì có thể dễ lĩnh hội nhưng thú thanh tao học biết không thể dễ dàng.
- Võ công cũng là một thứ nghệ thuật. Người thông minh và có tâm hồn sẽ học thứ gì cũng nhanh chóng. Một ngày ta không nghe Nhân đệ nhắc đến vận công, điều tức. Nội công Nhân đệ đã đến cảnh giới sinh sinh bất diệt, thì cũng nên dành thì giờ tìm thú thanh cao.
- Tiểu đệ nghe nói người xưa nghe tiếng đàn mà hiểu lòng nhau, thành kẻ tri âm, nghe tiếng đàn biết tâm hồn người đàn. Tiểu đệ cũng nghe những bậc kỳ nhân ngồi trên núi đánh cờ, quên hết ngoại cảnh lấy làm thích thú ngưỡng mộ. Chỉ tiếc chưa học hỏi được.
- Thì giờ Nhân đệ không nhiều nếu không ta ta có thể chỉ sơ một số nguyên tắc căn bản, tặng cho Nhân đệ một bộ nhạc thư hay cầm thư thì có thể tự nghiên cứu là tập luyện. Người không biết nhạc là thiếu sót rất lớn. Khổng tử từng nói “Thành Ư Nhạc” và cũng nói nhạc là niềm vui của thánh nhân

Bà ta nói tiếp:

- Ta chưa tới mức qua nhạc mà hoà mình với trời đất như thánh nhân. Nhưng nếu không có tiếng đàn có lẽ ta đã điên từ lâu. Nhân đệ có nghe chuyện Bá Nha –Tử Kỳ.
- Tiểu đệ có nghe.
- Nhạc là tiếng lòng của mình. Nghe tiếng đàn có thể hiểu người đàn. Khi Bá Nha “để lòng tại non cao”, thì Chung Tử Kỳ phải thốt lên “Ồi sừng sững như Thái sơn”. Khi Bá Nha “để lòng như nước chảy” thì Tử Kỳ phải thốt ra “Ồi! mệnh mang như biển cả”..
- Tiểu đệ nhất định phải học đàn, thổi tiêu, thổi sáo, đánh cờ..Con người không có những thú tao nhã này, sống cũng uổng tháng ngày.
- Nhân đệ đã có lòng học, sẽ ta tặng Nhân đệ một chiếc cổ cầm. Nó rất nhỏ, gọn, có thể mang theo không lấy gì làm bất tiện, và khi gặp lại, ta muốn nghe Nhân đệ đàn.
- Tiểu đệ có thể nhận chiếc đàn của tỷ tỷ. Nhưng nếu vậy không khác gì kiếm báu giao vào tay một gã chẳng biết cầm kiếm. Khi nào tiểu đệ có thể đàn thì mới nhận cây đàn của tỷ tỷ. Tỷ tỷ thấy chỉ có cây đàn tiên, tén vật đáng tiên phái mà tiểu đệ cũng đã đánh mất mấy lần.

Và cười:

- Không phải chỉ cây đàn tiên, tiểu đệ cũng mấy lần mất hết cả quần áo trên người, phải làm đạo tặc.
- Vậy thì ta giữ chiếc cổ cầm này cho Nhân đệ. Mười năm, hai mươi năm, một ngày nào đó Nhân đệ phải nhận.Ồ! Nhân đệ có thể tập thổi tiêu hay sáo. Ta có cây ngọc tiêu Nhân đệ nếu muốn học nhạc cũng có thể từ từ tập thổi tiêu.
- Tiểu đệ có thể nhận cây tiêu.. nhưng lỡ mất tỷ tỷ đừng buồn trách.
- Quý ở lòng trân trọng hay không mà thôi. Nhân đệ không cố ý ném bỏ thì không thể hờn trách được.

Tích Nhân nhìn thấy bóng chiều, nói:

- Tiểu đệ có thể đưa tỷ tỷ rời nơi đây.
- Chúng ta đi. Ta muốn mang hết mọi thứ với mình. Nhưng như thế lại làm cho Nhân đệ phải lên xuống.
- Tỷ tỷ đã muốn, thì tiểu đệ đâu hà chút công phu.

- Để ta sắp xếp mọi thứ. Nhân đệ mang nó lên trước. Ta có thể đi sau, và Nhân đệ trở lại rước ta vậy.

Đề vào gùi mọi thứ, cả bộ áo quần rách của Tích Nhân và tấm cà sa vào gùi. Vương Tổ Thư cười buồn:

- Nhân đệ mang nó lên trước. Ta tự có thể đi sau.

Nhìn thấy nét buồn của Tổ Thư và cũng thấy bà ta muốn giữ mọi thứ để làm kỷ niệm, Tích Nhân xúc động và cố dần lòng, đặt gùi lên vai, phóng nhanh lên vách đá. Khi trở xuống thấy Tổ Thư cũng đã trèo lên lưng chừng. Tích Nhân bám sâu hai tay vào đá, nói:

- Những vết đau cũng còn làm tỷ tỷ khó chịu. Đu vào vai tiểu đệ đưa lên.

Tổ Thư mỉm cười, đưa tay ôm cổ: Nhưng lại nói:

- Ta muốn được Nhân đệ công. Nhưng mới phát hiện thấy chỉ nằm trên tấm cà sa một đêm, mọi vết bầm trên người không còn. Không còn đau chút nào cả.

Tích Nhân thoăn thoắt leo lên. Tích Nhân khi leo, cổ quên khối êm ái trên lưng, còn Tổ Thư thì nhắm mắt áp mặt lên vai người thanh niên đã làm bà si mê ngây ngất, mọi thứ, mọi giây phút đều thấy quý giá phi thường. Lên tới đầu núi, Tổ Thư vẫn ngây ngất trên lưng không buông tay, Tích Nhân phải nhắc:

- Tỷ tỷ!

Tổ Thư vội đứng xuống, ngượng ngịu:

- Ồ!

Dáng vẻ lại làm bà đáng yêu vô cùng, Tích Nhân lại phải rán cảm lòng:

- Tiểu đệ xuống Lôi Âm Tự trả cà sa. Tỷ tỷ muốn tiểu đệ trở lại thạch bình lúc nào?

Tổ Thư chớp mắt, giây lát:

- Ta không muốn Nhân đệ phải mất thì giờ, nhưng việc chúng ta biến mất mấy ngày cũng làm ta cần có thì giờ giải thích. Dù sao ta cũng phải đối diện với Hán Thiên. Ta sẽ nói ta dụ Nhân đệ vào cơ quan để giết, nhưng sau đó lại bị Nhân đệ bắt và cứu mạng v.v.. Vì lòng nhân ái của Nhân đệ, ta quyết không xâm phạm Ngũ độc giáo, và chỉ thị cho phân đàn Đại Việt rút khỏi biên giới. Đêm nay ta cũng phải cần nhiều thời gian để lo vài công việc. Chuẩn bị vài thứ cần thiết. Nếu Nhân đệ không phiền. Trưa mai tiện nhất.

- Tiểu đệ sẽ y hèn.

- Nhân đệ có nhiều thì giờ đến thạch bình ngày mai sớm có thể giúp ta xoá bỏ võ công trên vách đá. Nhất là kiếm chiêu. Thần ni đã không muốn lưu lại hậu thế. Nhân đệ có duyên học được. Nhưng để lọt vào tay người hung ác thì Linh hồn thần ni cũng buồn tủi.

- Tiểu đệ sẽ làm điều này.

Cầm cà sa lên, Tích Nhân phóng xuống núi. Tổ Thư mang gùi, nhìn theo Tích Nhân một lúc lâu rồi mới nhắc thân pháp.

Xuống tới chân núi trời còn ánh nắng chan hoà. Tích Nhân theo từng bậc phía trái Lôi Âm Tự phi thân lên, trong lòng định ẩn thân phía sau rừng, chờ khi tăng nhân dùng cơm sẽ vào chùa. Nửa đường lại thấy xa xa phía trái có một hồ nước vài mẫu, mặt nước phản chiếu ánh nắng như gương, cây lá soi mình, cảnh sắc êm ả vô cùng, bèn đổi hướng. Tới gần, thấy dưới gốc cây cổ thụ bên bờ hồ có nhà thủy tạ bên trong có hai người ngồi đánh cờ, một người là nhà sư, một người là một đạo sĩ. Nhà sư to lớn áo hồng ngồi quay lưng nên không thể nhìn dung mạo. Còn đạo sĩ thanh bào tóc búi trên đầu, râu ba chòm buông dài bạc trắng, khuôn mặt lại hồng hào, trông không quá sáu mươi, ánh mắt sáng ngời.

Mới cùng Tổ Thư nói về thú thanh cao, thấy hai người đánh cờ, Tích Nhân dẩu cà sa vào một kẹt cây rồi tiến lại xem. Vào nhà thủy tạ, Tích Nhân khom mình:

- Xin nhị vị tiền bối tha thứ tội đường đột.

Đạo sĩ chớp mắt:

- Lại bị tục nhân quấy phá!

Nhà sư lại cả cười, tiếng cười trung khí rất sung mãn:

- Lão nạp đã nói với đạo hữu chiều nay chúng ta có khách quý. Bàn cờ này lão tăng thắng rồi.

- Gã có thể là khách quý thật sao?

Tích Nhân thấy hoà thượng mặc hồng bào da dê đen dứa, mày râu đều dài và trắng toát, đôi mắt rất to, thần quang lấp lánh.

Nhà sư vui vẻ nhắc chiếc đòn đá:

- Mời thí chủ.

Chiếc đòn nặng cũng vài trăm cân nhưng nhà sư nhắc lên và đặt xuống như chiếc ghế gỗ tầm thường.

- Văn bối đâu dám vô lễ. Chỉ mong được nhị vị tiền bối cho đứng xem đánh cờ trong giây lát

25. Chương 25: Từ Chối Lời Mời

Ngày hôm sau, Thiên long bang không ai biết Hoàng Hậu và Tổng Quân bỏ đi đâu. Liên tiếp nhiều ngày cũng bất vô âm tín. Đoàn San San chỉ nhận lại lá thư vài chữ: “từ nay bảo trọng, mẹ không thể gặp lại con được nữa”. Nếu Lã Nhược và Vương Tổ Thư không trở về trước đó, sự mất tích của họ, sẽ bị coi như Tích Nhân giết hại. Đàng này, cả hai đều bình yên trở về, rồi lại cùng mất tích. Nhiều người nghĩ ngay hai người rủ nhau đi xây tổ ấm, nhưng không dám thốt ra lời. Đoàn Hán Thiên cũng không thể nghĩ khác như họ, ông ta cảm thấy tự ái, xấu hổ, tức giận. Ông xuống lệnh đuổi những người có gốc Thiết phiến môn và Thần ma giáo phải ra khỏi Thiên long bang. Chỉ trong vòng mấy ngày, Thiên long bang mất hơn hai phần ba nhân số. Bấy giờ Hán Thiên mới nghĩ đến con cái của mình. Ông có tất cả chín người con. Sáu người con trai mỗi người một mẹ khác nhau. Ba người con trai lớn đều thông minh tài trí, võ công rất cao, nhưng khi Vương Tổ Thư về Thiên Long Bang, Bạch Thiên Phụng bị chết không minh bạch, Đoàn Tú Phu mất tích, thì họ cũng bỏ đi, không biết đi đâu. Ba người con trai khác lại chưa từng về Thiên Long Bang. Hán Thiên chỉ biết mặt khi còn nhỏ. Mẹ của ba người con sau đều người võ lâm. Khi họ biết Hán Thiên có nhiều vợ, đã không muốn gặp mặt ông ta nữa, dẫn con bỏ nhà ra đi biệt tích. Không còn người con trai nào bên mình. Hán Thiên chỉ định Trinh Văn làm phó bang chủ, Tường Văn làm tổng quản. Nhã Lan trong thời gian này có mặt bên cạnh chị em Trinh Văn. Hiểu rõ tình hình Thiên long bang, thấy việc nhà mình bị giết là tội của Vương Tổ Thư. Bà ta không còn, thì làm sao trả thù? Hơn nữa trong thời gian sống chung với chị em Tường Văn cảm tình ngày càng sâu đậm nên dẹp bỏ ân oán sang bên. Trinh Văn lên làm Phó bang chủ, lại đem chức trưởng môn phái Thiên thai truyền lại cho Nhã Lan. Nghĩ đến ân nghĩa của Đoàn Tú Phu, thông cảm gánh nặng của Trinh Văn, Nhã Lan đã nhận tín phù. Thấy mình cũng không có việc gì quan trọng, nằng ở lại Thiên Long Bang vừa giúp chị em Trinh Văn, vừa học hỏi sách vở y dược và võ công của Thiên thai môn. Một hôm nàng đọc độc kinh của môn phái có đề cập đến tình long, sách này lại nói rằng tình long độc con âm có thể dùng long châu trên đầu để chữa trị. Người dùng long châu có thể tăng thêm công lực. Dùng nửa viên đủ giải độc. Không biết dùng cả viên sẽ biến thành người dị tính dâm đảng. Dương long vì có mỏng, tinh huyết nuôi mỏng nên trên đầu không có long châu. Nếu sống trên ngàn năm, trong bụng sẽ có nội đơn, cũng giống như long châu. Dùng nội đơn người nhiễm độc không còn lo bị chết, mà lại trở nên mạnh mẽ hơn người thường, không còn lấy độc cho người khác, nhưng nếu dùng cả viên dương lực sung mãn làm cho trở nên dâm đảng. May mắn cho con người là giống tình long cả ngàn năm nay không còn ai gặp nữa. Đọc được những giòng sách này, Nhã Lan lo sợ cho Tích Nhân, quyết định đi Ngũ độc giáo.

Trước khi Vương Tổ Thư bỏ đi, Thiên long bang đã có lệnh giữ lời hứa của Đoàn Hán Thiên cấm không bang chúng không xâm phạm Ngũ độc giáo. Trong thời gian ở chung với chị em Trinh Văn, Nhã Lan cũng

đã từng ca ngợi chị em Hồng Lan, Phi Yến. Hai nàng muốn có dịp gặp gỡ làm quen, hoàn toàn biến hai bang hội thành bạn với nhau. Nhưng vì công việc tu chỉnh trong bang rất bề bộn. Đoàn Hán Thiên, sau khi bị thua Tích Nhân nhụt hết nhuệ khí. Sau đó, Vương Tổ Thư, theo ông nghĩ đã trốn đi với Lã Nhượng, ông càng cảm thấy xấu hổ, chán nản, nên giao hết công việc cho hai cô con gái. Hai chị em Trinh Vân phải giải quyết công việc hàng ngày, bận rộn vô cùng. Muốn đi với Nhã Lan mà không đi được. Đoàn San San xưa nay được Hán Thiên thương yêu, lúc nào cũng ở bên cạnh. Khi Vương Tổ Thư bỏ đi, chị em Trinh Vân được trọng dụng, Nàng lấy làm ghen tức cũng đã bỏ đi không từ già.

Nhắc lại chị em Hồng Lan và Phi Yến, phi thân ngày đi đêm nghỉ phục hồi công lực, mấy ngày sau mới đến chỗ giết tình long. Nơi này cảnh sắc hoàn toàn thay đổi. Cái hồ sâu chung quanh là bờ đá cao không còn nữa, mà lại có cái hồ khác menh mông nằm giữa hai chân núi. Bờ hồ bây giờ là bùn đất, rong cỏ đã mọc cao. Nếu không từng nhìn qua cảnh vật trước đây, khó thể nào biết đây là cái hồ mới tạo. Chung quanh hồ cây cối soi mình, chim cò đậu trắng. Chị em Hồng Lan phải nhận định một lúc lâu, mới dám quả quyết đây là vùng núi có đôi tình long. Khi đã nhận định đúng nơi. Chị em Hồng Lan thấp hương cúng tế Thanh Lan, Hắc Lan. Sau đó, Phi Yến cho biết nàng có gặp xác tình long cũng không thể tới gần, hơi độc chung quanh xác rửa của chúng vẫn còn. Vì thế, ba chị em chia nhau làm việc. Chị em Hồng Lan đi tìm xác rắn lấy long châu, còn Phi Yến dùng ngũ độc thần chủy đi tìm hùng hoàn châu. Chị em Hồng Lan chỉ phi thân đi quanh một lúc nghe mùi hôi thúi, thấy xác một con tình long đen đúa đang nằm trong vùng cây khô ngã rạp. Nhờ bộ da vẫn còn, trên đầu không có mồng nên xác định là con âm. Hồng Lan bịt mũi đến nơi chặt lấy phần đầu xương sọ. Sau khi bỏ đi lớp da thấy ngay trên đầu có hạt châu hai màu trắng hồng óng ánh. Trông không khác hạt ngọc trai to. Cầm cả khối xương đem ra hồ nước rửa sạch, nàng cạy viên long châu cất kỹ vào người, rồi cùng Tử Lan đi tìm con thứ hai. Nhưng tìm mãi cũng không thấy được. Phi Yến suốt ngày cũng không thấy cây ngũ độc thần trủy có phản ứng cho thấy ở gần viên hùng hoàn châu. Tối lại gặp nhau, Phi Yến lấy hạt long châu bỏ vào rượu và thuốc mang theo nung nhẹ lửa suốt đêm, sáng hôm sau chia đôi cho chị em Hồng Lan uống. Sau đó hai nàng vận công vì Phi Yến cho biết, viên long châu ngoài giải độc cũng giúp họ tăng thêm công lực.

Trong lúc chị em Hồng Lan vận công, Phi Yến dùng khúc cây to làm bè chống đi quanh hồ nước may ra có tìm thấy vết tích viên hùng hoàn hay không. Nước hồ không sâu, có chỗ trông thấy đáy, nàng đi quanh mấy vòng, cũng không thấy tín hiệu nào lấy làm chán nản. Tuy nhiên, trong khi thất vọng đưa khúc cây vào bờ, Phi Yến lại tình cờ nhìn thấy Phượng hoàng lệnh bài đang nằm xen giữa những viên đá dưới mát nước và lấy làm mừng rỡ.

Ba chị em sau đó, liên tiếp mấy ngày, đi theo những chỗ trũng thấp hai bên sườn núi, những nơi còn vết tích, cây ngã cành khô, nước ngập chảy qua còn lưu vết tích cũng không thấy xác con dương long to lớn. Phi Yến nghĩ có lẽ nó đã bị chôn sâu trong lòng đất, dù muốn xẻ núi banh non ra tìm cũng không biết bắt đầu từ chỗ nào. Nàng nói lên ý kiến này. Hồng Lan sa nước mắt:

- Không tìm được thì tính mạng Nhân đệ làm sao?

Phi Yến cũng đành thở dài:

- Biết làm sao bây giờ?

Rồi nàng an ủi:

- Với những thứ độc hiểm thấy, không biết giải như thế nào, chúng ta lại tìm sách cổ nhân. Nhưng cổ nhân cũng không biết hết mọi thứ. Nhân đệ không phải có tướng yếu mệnh. Biết đâu rồi chúng ta cũng có thể tìm ra cách giải độc cho Nhân đệ. Đông Phương Sóc đời Hán thông kim bác cổ, nhưng cũng không biết nhiều về tình long độc. Chỉ nói một phần. Có khi cổ nhân còn sai lầm thậm tệ. Đời Hán ai cũng cho rằng sông Hoàng hà là do nước từ trời trút xuống. Thế nhưng hiện nay ai cũng biết Hoàng hà cũng do nhiều con suối của các núi Ba Nhan Khách Lạp, Cát Tư Nhã Sơn tạo thành cũng như mọi con sông khác, trăm suối đổ thành sông.

Tử Lan:

- Chẳng lẽ chúng ta bỏ cuộc?

Phi Yến:

- Đây là việc quan trọng, liên quan đến tính mệnh Nhân đệ, tiểu muội sẽ tùy theo hai tỷ tỷ.

Hồng Lan cắn môi giấy lát:

- Con tình long to lớn, xác nó thúi cả một vùng to rộng. Nhưng chúng ta tìm khắp nơi không thấy, thì tìm mãi cũng chỉ bằng thừa. Nếu con người có số mạng thì chúng ta đành chấp nhận số mạng vậy. Theo lời Nhất Ẩn sư bá, ta tin Nhân đệ mạng lớn. Chúng ta không cần phải mất thêm thì giờ vô ích.

Phi Yến đã biết vô vọng, nhưng ngại nói ra lời. Nghe Hồng Lan nói vậy, thầm phục sự phán đoán và quả quyết của nàng. Tử Lan cũng gật đầu:

- Không tìm được, chị em ta mau sớm về Ngũ độc cung. Yến muội đã vì Nhân đệ và chị em ta, nhưng trong lòng cũng không khỏi lo âu. Chúng ta cũng chưa biết Nhân đệ đi theo mục Vương kia hiện nay thế nào.

Hồng Lan:

- Vậy thì chúng ta đi về cho nhanh vậy.

Hồng Lan nói xong phóng mình đi trước. Ba chị em Hồng Lan, Tử Lan, Phi Yến khinh công đều ngang ngựa nhau. Bước chân trên đường núi nhanh hơn ngựa chạy. Khi dùng mức tối cao của khinh công lại lướt từ đỉnh cây này sang ngọn cây khác, nhanh như chim bay, én liệng. Tuy nhiên, sức người có hạn. Trong một ngày cũng phải ngơi nghỉ, chậm chân lại trong một lúc, rồi đi tiếp. Tối cũng phải ăn uống và điều hoà nội lực. Chiều hôm sau ra đến sông Hồng, đi đò sang thị trấn Bảo Thắng.

Bảo Thắng là thị trấn lớn của địa đầu biên giới, nhưng chỉ có Đại Phúc khách điểm có phòng kang trang sạch sẽ. Thông thường, khi khách chưa đến cửa, tiểu bảo đã ti toe chào đón, nhưng ba cô gái đến đây thì chẳng thấy tiểu bảo đâu, chỉ thấy trong phòng khách có bốn trung niên mang vũ khí đang đứng và ba nàng đã bị một tráng hán râu ria, quắc đôi mắt sắc bén nhìn từ đầu đến chân, rồi xua tay:

- Đại Phúc hôm nay không tiếp khách. Đi nơi khác!

Tử Lan quắc mắt:

- Người là ai? Đây là cách tiếp khách của Đại Phúc?

Một người đàn ông mặc áo lụa đen, từ trong đi ra, vội vàng:

- Không mấy khi quý cô nương ghé qua, nhưng Đại Phúc đã được bao hết. Xin thông cảm cho chúng tôi. Lưu Tinh này thành thật xin lỗi quý khách.

Tử Lan:

- Không còn phòng trống hay vì bị bao nên không thể tiếp khách khác?

- Dạ! Được bao trọn.

Tử Lan lắc đầu:

- Lại quan quyền hay hội đoàn gian ác nào muốn dở trò. Chúng ta đi thôi!

Ba chị em định đi thì gã tráng hán râu xồm hét:

- Con nhãi kia? Người đã nói gì có gan lập lại cho ta nghe thử?

Tử Lan quát:

- Người bảo ai là con nhãi?

Cùng với tiếng quát nàng lướt tới, và bàn tay nhỏ bé của nàng đã chộp lấy ngực gã, nhấc bổng khỏi mặt đất, quay luôn mấy vòng. Khi nàng ném ra, gã tưởng chừng gân cốt gãy vụn, không đứng lên nổi.

Ba tên trong phòng, kẻ rút kiếm, người tuốt đao, hét to:

- Phản tặc! Các người dám làm loạn?

Ba tên vung vũ khí tràn tới, ba cô gái cùng ra tay. Ba tên này cũng không nhìn rõ chúng đã bị đánh rơi vũ khí như thế nào và làm thế nào cả ba cùng bị tung ra khỏi cửa, và cùng nằm đè lên nhau. Hai trong ba tên cất tiếng rên rỉ, bả vai chúng đau nhức đến tận gan ruột. Biết xương đã bị gãy. Một tên cất tiếng thoá mạ:

- Tổ bà nó! Các người là ai dám đụng đến quan binh? Đến Bảo Thắng tứ hổ?

Tử Lan cười gằn:

- Chúng ta định tha chết cho các người. Nhưng các người lại là quan binh ý thể hiếp người thì bản cô nương lại muốn trừng phạt thêm. Biến các người từ tứ hổ thành tứ què!

Nàng rút kiếm, nhưng Phi Yến ngăn cản:

- Nhị tỷ không phải lưu huyết làm gì! Để tiểu muội làm cho tên này gãy luôn cánh tay, thì chúng cũng đã què rồi.

Nàng bước tới. Bàn tay trắng nuốt chộp lấy làn tay của gã, vặn nhẹ một cái. Tên nọ nghe xương vai kêu rắc một tiếng, và hắt phải la một tiếng rất to, rồi ngất xỉu. Lúc ba tên bị ném ra ngoài cửa khách điếm, nhiều người qua đường dừng lại tò mò nhìn. Nhưng khi nghe tên đại hán chửi rủa và bị trừng phạt lần nữa, họ vội vàng bỏ đi. Có kẻ chạy thật nhanh. Hàng quán gần khách điếm cũng vội vàng rầm rập đóng cửa lại.

Hồng Lan thấy vậy cười:

- Có lẽ chị em chúng ta phải vào rừng ngủ nữa.

Phi Yến gật đầu:

- Đành phải vậy. Chúng ta đi thôi. Kéo lại phải ra tay giết một số quan binh.

Ba nàng mới đi được vài chục trượng, thì thấy một ngọn pháo hồng từ sân Đại Phúc bắn lên bầu trời và tiếng trống dồn dập vang lên. Khi tiếng trống từ Đại Phúc vang lên, thì chung quanh tiếng trống, tiếng phèn như giã chày vang lên inh ỏi. Có lẽ cả thị trấn chìm ngập trong âm thanh. Rồi các khúc đường đổ đến Đại Phúc qua tiếng trống, tiếng phèn, thanh la, tiếng mõ cũng nghe vọng lại tiếng ngựa phi, tiếng hô hoán. Với khả năng khinh công của mình, chị em Hồng Lan chỉ cần nhắc chân vọt đi thì không quan binh nào ngăn cản nổi. Nhưng khi biết quan binh đến vì mình mà bỏ chạy thì lại chạm tự ái của con nhà võ, nên ba cô gái lại không ai bảo ai, cùng mỉm cười lui lại sân Đại Phúc đứng chờ xem sự việc diễn tiến.

Đoàn quân từ phía bắc kéo đến vó ngựa dồn dập, dẫn đầu là một võ tướng râu quai nón, trạc độ ba mươi, thân hình vạm vỡ, tay cầm đại đao. Con ngựa ô cũng giống to lớn, coi bộ dũng mãnh vô cùng. Phía đông một cánh quân đổ tới dẫn đầu là một võ quan giáp bạc, râu lưa thưa, tay cầm trường thương, ngồi ngựa hoa tóng. Cùng lúc với hai cánh quân này, một đoàn người ngựa phía nam cũng phi tới nơi. Nhóm này lại không phải quan binh. Đi đầu là hai lão đạo sĩ gầy gò, râu tóc bạc phều. Phía sau, một con ngựa bạch mang một trung niên, dáng vẻ văn nhợt, tướng mạo phương phi, quí phái, mặc áo dài nho sinh màu trắng, trạc khoảng trên ba mươi. Sau lưng trung niên này lại một lão đạo sĩ tóc trắng nữa. Tiếp theo là đoàn người ngựa non ba chục. Trong số này, có bốn người ăn mặc nho sinh, ngoài một người lớn tuổi, ba người còn lại đều còn trẻ, trong đó một người khuôn mặt rất xinh đẹp. Số người còn lại đều võ phục, vai mang, tay cầm đủ loại binh khí. Đoàn người ngựa từ ba con đường đổ tới Đại Phúc thì dừng lại. Hai viên tướng cầm đầu hai đoàn binh, mỗi đoàn độ vài trăm tên lính, khi dừng ngựa, hai người cùng khoát tay. Bọn quân binh đi theo kẻ thì chạy đi nơi này, kẻ thì chạy tới chỗ kia tìm chỗ bố trí, tên lấp vào cung. Ở đoàn người phía nam, khi hai đạo sĩ dừng ngựa và thấy quân binh, tức thì những người mang vũ khí đang đi phía sau, kẻ giục ngựa lướt tới phía trước, người thì xuống ngựa bố trí chung quanh. Người trung niên áo dài trắng được ba lão đạo sĩ bảo vệ lộ vẻ khó chịu, quay mặt nhìn một trong bốn người mặc áo nho sinh bấy giờ đang đứng phía sau:

- Việc gì thế này?

Ba lão đạo sĩ bấy giờ hình như cũng rất ngạc nhiên, một người lên tiếng hỏi quan binh. Dù tiếng trống, tiếng phèn và thanh la vẫn còn náo động, nhưng câu hỏi của ông ta lấn át cả các âm thanh khác. Ai cũng nghe rõ nuồn nuột chứng tỏ nội lực vô cùng sung mãn. Nghe âm thanh của lão đạo sĩ, chị em Hồng Lan cũng phải động dung. Biết nội lực lão còn cao hơn chị em mình:

- Quan quân đang định làm gì đây? Hãy cho chúng tôi biết?

Viên võ tướng phía đông, hoành thương hồi lớn:

- Các người là ai? từ đâu tới?

Một trong bốn kẻ mặc áo nho sinh, chợt lên hỏi viên tướng, tiếng nói khàn khàn như lại cái, nhưng chứng tỏ nội lực cũng vào hàng thượng thừa:

- Có phải tướng quân là Đô thống Đèo Minh Khai đó không?

Tiếng trống, tiếng phen bây giờ chỉ còn rời rạc, viên tướng có vẻ tức giận:

- Nội vùng ai không biết bản tướng quân ta là Đèo Minh Khai. Các người là ai dám ăn nói hồ đồ với bản tướng quân?

Người lên tiếng hỏi viên đô thống độ khoảng bốn chục tuổi, người mập mạp, không râu, mặt trắng bạch rêu ngựa lên phía trước, vừa đi, vừa nói:

- Đèo tướng quân hãy để ta tới gần cho tướng quân xem vật này, sẽ biết chúng ta là ai ngay.

Viên đô thống liếc mắt nhìn thuộc hạ, bọn chúng gươm giáo cầm tay chờ đợi. Người trung niên nhẩn nhai đến cách viên đô thống khoảng vài trượng, tiếng nói nhỏ xuống, hình như chỉ muốn đủ cho viên tướng nghe được mà thôi, nhưng không thể không lọt vào tai ba chị em Hồng Lan:

- Đèo tướng quân xem vật này. Đọc xong, tuyệt đối không được la to nói lớn, tiết lộ hành tung của chúng ta.

Viên tướng họ Đèo hất hàm cho tên quân bên cạnh, tên này giục ngựa tiến lên. Người trung niên lấy một cuộn giấy trao cho tên quân. Tên này mang về cho viên đô thống họ Đèo. Có lẽ cuộn giấy là một văn thư, và những người phía Nam tới là quan to của triều đình, nên tên đô thống xem xong, vội nhảy xuống ngựa. Tuy nhiên, người trung niên không râu bấy giờ lại hách dịch, quát:

- Đô thống có thể đi được rồi.

Viên đô thống nghe quát vội nhảy lên ngựa trở lại, nhưng ngần ngừ:

- Thừa đại nhân, vì nhận được tín hiệu cho biết có phản tặc ở đây, nên hạ quan mới vội vàng xuất mã và gây ra sự hiểu lầm.

Người không râu cau mày:

- Ai phóng ra tín hiệu? Phản tặc ở đâu?

- Hạ quan phải hỏi thuộc hạ được phái canh giữ Đại Phúc mới biết được. Xin đại nhân tha lỗi.

Tên võ sĩ đầu tiên bị Tử Lan trừng trị trong khách điểm Đại phúc là người phóng ra tín hiệu khẩn cấp. Gã là kẻ bị trừng phạt đầu tiên, nhưng chỉ ê ẩm thân thể, không bị gãy tay chân như ba tên bị ném ra ngoài. Khi chị em Hồng Lan ra đi, đã phóng tín hiệu và đánh trống báo động, bấy giờ từ bên trong chạy ra chỉ chị em Hồng Lan:

- Ba con tiện nhân kia đại náo khách sạn, đánh trọng thương thuộc hạ. Ba vị đại ca trong Bảo Thắng tứ hổ đều bị đánh gãy tay chân. Chúng là phản tặc.

Bấy giờ theo tay chỉ của gã võ sĩ, mọi cặp mắt đều đổ đến tới ba chị em Hồng Lan. Ba nàng im lặng để xem phản ứng của quan quân.

Viên đô thống quát hỏi:

- Ba con nhỏ kia! Các người là ai dám xúc phạm đến quan quân, náo loạn nơi đây?

Hồng Lan cười khẩy, tiếng nói nàng không lớn nhưng dĩ nhiên với nội công thâm hậu, nên ai nghe cũng như rót vào tai:

- Nếu biết chúng là quan quân, thì chúng ta đã không chỉ làm chúng bị tàn phế. Thái độ ngông cuồng hống hách, ức hiếp lê dân của chúng có lẽ chúng ta đã giết để làm gương cho kẻ khác. Hà! Quan chi phụ mẫu.

Đã là quan quân lại ỷ thế hiếp người. Nếu chúng ta là thiếu nữ tay yếu chân mềm đã bị chúng làm nhục. Quan quân như vậy có nên để sống hay không? Bốn tên đầu trộm đuôi cướp kia mà là quan quân, thì quan quân nhà Hồ đúng là nhục cho dân cho nước.

Viên tướng trẻ vạm vỡ của cánh quân ở phía Bắc là phó tướng của Đèo Minh Khai, bây giờ gầm lên:

- Tặc nhân hồn lảo.

Tiếng quát to như hổ rống, người ngựa phóng tới như bay. Cây đao to lớn trên tay gã, tới chỗ chị em Hồng Lan từ trên chén một đường như chớp giạt. Sức nhanh của ngựa, ánh chớp của đao làm người trung niên có vẻ là người cầm đầu nhóm người ngựa từ phía nam tới phải nhắm mắt, yên trí ba cô gái yếu đuối sẽ bị chém bay đầu. Viên tướng râu quai nón là phó đô thống Lý Tấn, viên tướng dũng mãnh nhất của đạo quân Tây Bắc, từng đánh tay đôi với cộc. Quân binh vùng Bảo Thắng đã nói, nếu Lý Tấn sử dụng xà mâu thì đúng là Trương Phi. Nếu sử dụng trường thương và không râu quai nón thì đúng là Lý Quảng, viên thượng tướng đời nhà Hán. Tiếc vì dùng đao nên Lý Tấn vẫn là Lý Tấn, mãnh tướng nhà Hồ! Lý Tấn cũng rất tự hào về võ nghệ của mình, từng tiếc là đầu quân quá trễ, cũng như chưa có cơ hội lập công nên phải chịu cái chức phó đô thống nhỏ nhoi. Gã Lý Tấn giục ngựa ra đao, yên trí ba cô gái phải bay hồn vỡ mật. Thế nhưng, gã không thể nào ngờ, ba cô gái vẫn nhẹ mím cười. Khi gã vung đao chém xuống thì thấy ba cô gái trong tầm đao của mình, thế nhưng đao đến nơi, thì chẳng thấy người nào cả. Chém hụt, gã quần ngựa trở lại, thấy ba cô gái vẫn mím cười đứng ở chỗ cũ, như không có di chuyển gì cả. Gã lại hét lên một tiếng. Vung đao chém tới lần nữa. Lần này gã thấy rõ, ba cô gái chỉ nhích chân thì người đã thoát ra xa tầm đao của gã. Khi đao chém xuống hụt đà, một trong ba cô gái rút nhanh kiếm. Kiếm quang vàng ánh như chớp vung lên, gã chưa kịp thấy, thì cây đại đao trong tay gã chỉ còn chiếc cán, và gã cảm thấy hai cánh tay tê chồn. Trong lúc đó, con ngựa hình như bị đau, nhảy lồng lên, cất hai vó lên trời, hí to, vùng mạnh, làm Lý Tấn té xuống đất.

Cảm thấy toàn thân ê ẩm, Lý Tấn vừa tức giận, vừa xấu hổ mất khôn. Đáng lẽ bị người chặt đao, ra tay nhanh như vậy, gã phải biết mình đã gặp cao thủ phi thường, nhưng gã hét lên như hổ rống, vùng lên cử quyền tấn công ba cô gái. Gã đánh ra mấy thoi quyền thật dũng mãnh, nhưng không cô gái nào chịu tiếp quyền của gã, và tay quyền của gã cũng không đánh trúng ai. Quyền đánh tới nơi, thì đối thủ đã lặn mình nhẹ tránh sang bên. Người trung niên áo trắng nhìn thấy mãnh tướng Lý Tấn đánh ba cô gái chẳng ra trò trống gì cau mày, lộ vẻ khó chịu. Người đàn ông mập mạp, tiếng nói lại cái hình như hiểu ý, vội đưa mắt nhìn Đèo Minh Khai:

- Tướng quân hãy ra lệnh rút quân ngay. Để ba cô gái cho chúng ta.

Đèo Minh Khai lập tức ra lệnh giống chiêng trâu quân. Quay đầu ngựa. Mặc dù nghe lệnh rút quân, Lý Tấn vẫn hùng hổ đánh đấm. Người đàn ông mập mạp, mặt trắng bấy giờ nhảy xuống ngựa, và nhanh nhẹn tới chỗ đánh nhau. Với thân thủ kỳ diệu, ông ta chụp vai Lý Tấn xô ra phía sau, và quát:

- Đã có lệnh rút quân nhà ngươi là tướng vẫn không tuân lệnh hay sao?

Lý Tấn mặt đỏ gay, quát:

- Ngươi là ai?

Người đàn ông quắc mắt:

- Hãy về hỏi Đèo Minh Khai thì biết ta là ai ngay. Ngươi còn làm nặng ta không dung thứ.

- Mẹ nó! Ngươi .. là cái thứ gì? Có là hoàng đế cũng không ăn nói với Lý mỗ như vậy. Ta phải đập cho ngươi vỡ mặt!

Lý Tấn lại hét lên, tung quyền nhảy tới đánh ngay người đàn ông. Người này tránh chiêu quyền, mặt lộ tức giận, trở nên tái xanh, mắt lộ hàn quang. Hai tay vung tròn, đánh ra. Hồng Lan thấy thế đánh biết Lý Tấn không thể tránh được và sẽ bị đánh bể ngực mà chết. Nàng nhận ngay Lý Tấn hồ đồ, võ công chỉ dựa vào sức mạnh trời cho, nhưng là người là người trực tính, ngây ngô như Lý Thừa Minh, nên thấy gã sắp chết liền vung kiếm phóng ra. Quyền pháp người đàn ông sử dụng là Ngọc Minh thân quyền. Một bộ quyền pháp đặc ý của Nguyễn Sư Đề. Có thể nói vào thời Trần mạt, Sư Đề võ công tuy không bằng, cũng không có danh bằng Đàng Tiên, Nhất Ẩn, nhị quái, tam lão, song yêu.. nhưng là một tôn sư võ học, dạy học trò

rất đông. Ngọc Minh thần quyền là quyền pháp nổi danh của ông ta. Sư Đề võ công cao cường, có thể nói là một kỳ tài võ học, nhưng ông ta không lập môn phái, mà mở võ đường ở Thăng Long dạy võ kiếm tiền. Học trò rất đông, hầu hết là con cái quan quyền. Ngay Hồ Quý Ly cũng là học trò của ông ta. Do việc mở võ đường, tình đồng môn lỏng lẻo, nên học trò của Sư Đề, trong thời buổi nhiễu nhương, tranh chấp giữa ủng hộ Hồ Quý Ly và chống Hồ Quý Ly mà tàn hại lẫn nhau. Hồ Quý Ly cũng đã giết chính người con của sư phụ mình là Nguyễn Đa Phương. Quý Ly do làm quan lớn, không thể chuyên tâm học võ, võ công kém cỏi, nhưng trong thời gian thụ nghiệp, do sự khôn khéo và là người quyền lực nên tất cả sở học của Sư Đề, võ công bí kíp lại nắm trong tay. Sau này, ông ta lại chọn những người trung thành truyền lại, buộc họ chuyên tâm rèn luyện, và trở thành đội nha trảo đắc lực của mình. Người đàn ông đang tức giận, định giết Lý Tấn là Nguyễn Cẩn, người đang chỉ huy đội nha trảo thám báo và cận vệ của nhà Hồ. Nguyễn Cẩn nguyên là một công tử, gia đình phú hộ, nhưng là người có tâm cơ, nhiều tham vọng. Ao ước được làm một thứ khai quốc công thần. Lúc nhỏ đã học cả văn lẫn võ. Trong thời Trần mạt, Nguyễn Cẩn đã coi Hồ Quý Ly là một chân chúa, nên dốc lòng theo thờ. Do có tài năng, thông minh, mẫn cán. Không việc gì Hồ Quý Ly sai bảo, dù tàn ác tới đâu, Cẩn cũng hoàn thành, trở thành cánh tay phải của Hồ Quý Ly. Việc giết vua Thuận Tôn cũng do Cẩn chỉ huy. Những người theo hầu Quý Ly ngày đêm, dù khi ông ta còn làm thái sư, cũng phải tịnh thân, không khác thái giám hầu vua, và Nguyễn Cẩn là một trong những người này. Để cho Quý Ly tán thưởng mình hơn, Nguyễn Cẩn tranh thủ học võ công của Sư Đề do Quý Ly ban cho. Có thể nói, ông ta đã trở thành người thừa hưởng toàn bộ võ công của Sư Đề. Cẩn vốn là dòng dõi Trâu Canh, một danh y, nên cũng dùng nhiều dược liệu quý báu bồi bổ công lực. Trâu Canh từng biết trên những ngọn núi cao ở Chiêm Thành nằm dọc bờ biển có những thứ sâm hiểm quý còn quý hơn tuyết sâm trong dãy Trường Bạch, nên Cẩn cũng từng cho người đi tìm và cũng đã tìm được những thứ sâm này. Cẩn nhờ đó công lực rất cao thâm.

Nguyễn Cẩn ra tay nhanh, nhưng kiếm của Hồng Lan nhanh hơn. Với đường kiếm can thiệp của nàng, ông ta đành bỏ thế quyền của mình, lách tránh. Thân thủ mau lẹ, Hồng Lan cũng thầm khen phục. Nguyễn Cẩn chân không bước, nhưng vận công xuống đôi chân di chuyển thân thể ra xa một chút, cười gằn:

- Võ công khá lắm! Không ngờ lại gặp cao thủ thượng thừa ở đây. Các người là ai? Không nói rõ, hôm nay các người khó tránh khỏi chết!

Hồng Lan cười nhẹ:

- Chúng ta là ai? Có cần phải khai báo cho các vị quan to hay không? Hà! Ít nhất ta cũng mới cứu một võ quan, dù hồ đồ nhưng cũng là một mãnh tướng nơi biên cương. Chưa đáng tội chết, nhưng suýt chết dưới chiêu quyền độc hại của người. Xem ra người đã thừa hưởng được võ công thượng thừa của Sư Đề lão tiên bối, nhưng chắc chắn cũng là phản đồ tử đồ tôn của ông ta.

Nguyễn Cẩn quát to:

- Thế thì bọn người thật sự muốn chết!

Cẩn khoát tay, mười mấy tên cao thủ tức thì bay xuống ngựa, làm thành thế bao vây ba cô gái. Tử Lan và Phi Yến bấy giờ cũng rút kiếm cầm tay. Lý Tấn khi bị Nguyễn Cẩn ra tay, quyền ông ta chưa đánh tới nơi đã nghe nghẹt thở vì áp lực, biết các cô gái đã cứu mình, và thấy Nguyễn Cẩn hách dịch, đang ý đồ hiếp yếu, liền mắng chửi:

- Các người muốn ý đồ hiếp yếu? Ta nhất định ra tay tương trợ ba cô nương đây!

Gã chửi xong, cỡi áo giáp ném xuống đất và lượm khúc đao bị chặt đứt khúc cán lên cầm tay. Một trận chiến khốc liệt sắp diễn ra, thì người đàn ông áo trắng quát nhẹ:

- Không được vọng động.

Ông ta kéo cương ngựa, cùng ba vị đạo sĩ tiến lại. Một trong ba vị đạo sĩ nhìn Hồng Lan:

- Phải chăng các cô là đệ tử chân truyền Bách Lan Cốc? Hai vị sư phụ vẫn mạnh khỏe?

Hồng Lan dứt kiếm vào vỏ, chấp tay:

- Phải chăng ba vị được giang hồ tôn kính gọi là Huyền Linh tam lão ở Huyền Thiên Động, cùng vai vế Nhất Tiên, Nhất Ẩn và hai vị sư phụ của vân bối?

- Giang hồ yêu mến gọi ba chúng ta là Huyền Linh tam lão, hay Yên Tử tam lão, nhưng tự không dám so sánh ngang hàng với Nhất Tiên, Nhất Ẩn..

- Văn bối thật hân hạnh tương kiến tam vị tiên bối.

- Hoàng bạch song kiếm xuất hiện giang hồ nhưng không do hai vị Vi tiên tử xử dụng, chẳng hay hai người còn mạnh khỏe? Lập trường của Bách Lan Cốc đối với triều đình như thế nào?

- Hai vị sư phụ vẫn còn khỏe mạnh. Hai người quyết định chọn thú hạt nội mây ngàn. Từ nay sẽ không bao giờ xuất hiện ra giang hồ. Bách Lan Cốc xưa nay không nghĩ đến việc triều đình.

- Lão đạo cũng nghĩ có sự hiểu lầm xảy ra ở đây. Cô nương có thể cho biết vì sao?

- Bọn tiểu nữ chỉ tìm phòng ở trọ qua đêm. Nhưng vào khách điểm này lại bị xua đuổi rất hỗn láo. Bốn tên canh gác rất vô lễ và muốn hành hung. Nếu tam vị tiên bối thấy rằng đó là có tội với triều đình, thì bọn văn bối đành phải vô lễ. Bách Lan Cốc xưa nay chưa bao giờ trối tay mình.

Lão đạo sĩ đang nói chuyện với nàng cười ha hả, vui thích:

- Khẩu khí không khác gì chị em Vi tiên tử năm xưa. Võ công các cô xem ra còn hơn sư phụ khi hai bà còn ở vào tuổi này. Tân vương mới lên ngôi, hết lòng cải cách nhưng tệ những nhiễu vẫn còn nhiều. Lão đạo mong các cô bỏ qua cho.

- Nếu không vì chuyện trừng phạt bọn Tứ Hổ mà bị làm khó khăn, chị em văn bối xin được cáo từ.

Người trung niên áo trắng bây giờ lên tiếng:

- Khí phách các cô làm ta ngưỡng mộ, các cô cần chỗ trọ xin cho ta được mời các cô nghỉ ở đây một đêm và mời dùng cơm tối với ta.

- Thưa , Ngài..? Lão đạo sĩ bắn khoăn hỏi.

Người đàn ông áo trắng mỉm cười, nụ cười thân mật:

- Tại hạ là Hồ Nguyên Trùng. Mong các cô chấp nhận lời mời.

Cái tên Hồ Nguyên Trùng làm cho chị em Hồng Lan có chút chấn động. Ở với Tích Nhân và anh em Lý Triện, Xa Khả Tham một thời gian, hai nàng đã từng nghe về vị tả tướng quốc này. Nói đến cha con Hồ Quý Ly, Hồ Hán Thương, ai cũng phê bình gay gắt. Nhưng đối với Nguyên Trùng thì hình như không ai tỏ ra ác cảm với ông ta. Nhắc đến nhiều vụ đàn áp, có khi còn nghe nếu không nhờ sự can thiệp của Nguyên Trùng, thì máu còn chảy khấp khểnh hơn nữa. Chị em Hồng Lan khi nghe các huynh đệ nói về Nguyên Trùng cũng tưởng ông ta lớn tuổi lắm, không ngờ còn trẻ như vậy. Lý Tấn nghe người áo trắng xưng là Hồ Nguyên Trùng, vội quỳ ngay xuống đất:

- Xin dung tha tội hồ đồ của mạc tướng.

Nguyên Trùng khoát tay:

- Trở về quân ngũ đi! Sau này làm việc gì cũng phải suy nghĩ. Cho người đem bốn tên Tứ Hổ về giam lại.

Lý Tấn được lời sụp lạy liên tiếp mấy lạy, cầm cán và lưỡi đao đứng lên, ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

Trước lời mời của Nguyên Trùng, Hồng Lan lưỡng lự đưa mắt hỏi Tử Lan và Phi Yến.

Tử Lan cũng không biết nhận hay không, nhưng giây lát nói:

- Trời cũng tối rồi, ở đây không có khách điểm nào khác.

Nhiều ngày phải sống trong rừng núi, Hồng Lan thấy họ cần được nghỉ ngơi thoải mái một đêm, nên nhận lời. Tuy ra giang hồ chưa lâu, nhưng cũng đã tiếp xúc với nhiều người, nhất là những người trí thức như Lý Triện và cũng là người từng đọc nhiều sách vở nên lúc này nàng cũng có thể khách sáo với bậc quyền quý:

- Tướng quốc đã có lời, bọn dân nữ xin đội ơn vậy.

Nguyên Trùng vui vẻ:

- Được tiếp xúc với những bậc kỳ nữ giang hồ như các cô nương, Mạnh Nguyên ta rất lấy làm vinh hạnh. Xin đừng khách sáo và cảm thấy ngăn cách với ta. Nếu không chê ta là loại tai to mặt lớn đáng ghét, thì đừng dùng hai tiếng dân nữ nữa.

Mạnh Nguyên là tên chữ của Nguyên Trùng. Ông ta là con cả của Hồ Quý Ly, con bà Phạm thị, lúc nhỏ do ông ngoại nuôi dưỡng, còn Hán Thương là con của bà Huy Ninh công chúa, con vua Trần Minh Tông. Quý Ly đã có lòng đưa Hán Thương lên kế thừa ngôi vị, một phần thương yêu Hán Thương hơn, một phần Hán Thương quyết liệt trong việc cướp ngôi, một phần nghĩ Hán Thương là cháu ngoại họ Trần đưa lên ngôi sẽ làm xoa dịu những người còn có lòng tưởng nhớ nhà Trần, nhưng Nguyên Trùng là con cả làm Quý Ly có chút phân vân, sợ Nguyên Trùng bất phục, làm loạn. Nguyên Trùng rất thông minh, hiểu ý cha cho nên khi Hồ Quý Ly ra câu đối thăm dò: “Thử nhất quyền kỳ thạch, hữu thời vi vân, vi vũ, dĩ nhuận nhân sinh” (Viên đá nhỏ bằng nắm tay, có lúc làm mây, làm mưa để thấm nhuần cho nhân dân). Nguyên Trùng đã đối lại: “Giá tam thôn tiểu tùng, tha nhật tác đồng, tác lương, dĩ phù xã tắc” (Cây thông nhỏ chừng ba tấc, sau này làm cột, làm xà, để phù xã tắc). Qua câu đối này, Hồ Quý Ly đã an tâm với Nguyên Trùng. Khi Hồ Hán Thương lên ngôi, Nguyên Trùng giữ vai Tả tướng quốc, tức là tể tướng của triều đình. Nguyên Trùng cũng như nhiều nho học cấp tiến như Nguyễn Phi Khanh... rất đồng ý với Quý Ly đất nước cần phải cải cách rất nhiều. Tuy nhiên, càng cải cách thì lòng dân càng ngờ vực, và sức chống đối càng âm ỉ. Triều đình sợ chống đối, nổi loạn, tăng cường sự dò thám đối với quan dân, bọn liêm phóng càng ý thế, làm Nhà Hồ tiếp tục ở trong vòng lẩn quẩn. Nguyên Trùng nguyên từng có vợ là con gái Trần Nguyên Hạng, một người lãnh đạo phe chống Hồ Quý Ly, Nguyên Trùng cũng từng giao du thân mật với những người trung thành với nhà Trần, nên dù phải theo cha, Nguyên Trùng lại là người có lòng thông cảm với phe chống đối. Sự trừng phạt đối với họ thường xin ân giảm. Vì thế, trong ba cha con Hồ Quý Ly, Nguyên Trùng là người được lòng dân nhất. Những năm gần đây, Nhà Hồ thấy khó có thể tránh chiến tranh với nhà Minh, nên cả Hán Thương và Nguyên Trùng, nhà vua và tể tướng đều đích thân đi xem xét địa thế các nơi. Nguyên Trùng bí mật đi chuyến này nhằm xem xét dân tình và địa thế các con đường chiến lược vùng biên giới. Nhà Hồ bài bác đạo Phật, hoàng dương Khổng Giáo, nhưng vì chống Phật giáo nên phải lấy Đạo giáo để thay thế những sự huyền bí và tín ngưỡng mà dân chúng dành cho đạo Phật. Sư phụ của Huyền Linh tam lão là Huyền Vân đạo sĩ. Ông là người có võ công cái thế, từ lâu đã được Quý Ly kính mộ, nhưng ông ta không phải là người muốn dính chân với triều đình. Đạo sĩ Huyền Thiên Động núi Yên Tử tu luyện võ công, muốn lập một võ phái riêng, chứ không phải là loại đạo sĩ cầu cúng, bùa phép như những đạo sĩ đang có mặt trong nước. Huyền Linh tam lão, ba anh em gồm nhất lão, nhị lão, tam lão, thừa hưởng toàn bộ võ công của sư phụ, cũng là những người có lòng thế ngoại, nhưng họ là bạn tâm giao với ngoại tổ của Nguyên Trùng, thấy đất nước sắp bị nhà Minh xâm lăng, và Nguyên Trùng, theo họ là người vừa có tài, vừa có lòng nhân ái nên đã nhận lời bảo vệ và giúp đỡ trong chuyến đi không thể huy động quan binh này.

Hồng Lan thấy Nguyên Trùng vui vẻ, dùng tên tự để xưng hô, cũng lấy làm cảm động:

- Chị em dân nữ từng nghe tướng quốc là người phóng khoáng. Nay gặp quả như lời.

- Lại cũng “dân nữ” nữa. Cho ta xin hai chữ này đi. Thanh Thanh hiền muội, hãy thay ta tiếp rước ba vị cô nương.

Người thanh niên ăn vận nho sinh rất đẹp trong nhóm người của Nguyên Trùng phóng ngay xuống ngựa, rút khăn, hất tung mái tóc dài óng ả, cười ngọt ngào, vui vẻ:

- Tiểu muội là Trần Thanh Thanh ra mắt ba vị tỷ tỷ. Mong chúng ta trở thành bạn thân với nhau.

Nguyên Trùng đưa hiệu cho Nguyễn Cẩn, có lẽ trong lòng già không mấy vui, nhưng không dám có lời gì, vội hộ tống chủ nhân vào khách sạn. Nhìn thấy Thanh Thanh cùng trang lứa, xinh đẹp không thua chị em mình, cách nhảy xuống ngựa cũng rất nhẹ nhàng, chân không vấy bụi, chứng tỏ võ công thuộc hạng thượng thừa, Hồng Lan cúi chào tự giới thiệu:

- Tiểu muội là Hồng Lan, nhị muội là Tử Lan và Phi Yến hiền muội. Hân hạnh gặp tỷ tỷ.

Lão đạo sĩ, nhất lão trước khi đi theo Nguyên Trùng, vui vẻ:

- Tiểu Thanh! Xem ra con gặp bạn tương đắc rồi đấy. Con phải học ở ba vị cô nương này rất nhiều.

- Thưa sư phụ, con biết. Mong ba vị tỷ tỷ không chê bỏ.

Hồng Lan:

- Thì ra tỷ tỷ là đồ đệ Huyền Thiên Động., danh môn cao đồ, chị em chúng tôi rất hân hạnh được quen biết.

Thanh Thanh thân mật nắm tay Hồng Lan, nói với ba chị em:

- Chị em chúng ta đều là người võ lâm, tứ hải giai huynh đệ, mong đừng khách sáo. Trời cũng đã tối, chị em ta vào khách sạn bỏ hành lý, tắm rửa cho thoải mái.. rồi dùng cơm, tâm sự. Trước còn bỏ ngõ, sau quen.

Theo lời mời của Thanh Thanh, ba chị em vào khách sạn. Không biết số người đông đảo theo Nguyên Trùng làm sao có chỗ ở, nhưng bốn cô gái được dành cho hai căn phòng rộng, nằm sát nhau, mỗi phòng hai giường. Hồng Lan biết Phi Yến không nói rành tiếng Việt nên để nàng và Tử Lan chung một phòng, còn mình ở với Thanh Thanh. Vừa bỏ hành lý, rửa sơ mặt mũi thì Thanh Thanh đi ra ngoài một lúc, trở về đề nghị:

- Còn hơn giờ nữa mới có thể dùng cơm tối. Chị em ta có thể ra suối tắm không? Phía đông trấn này có một cái hồ rất trong và rất kín đáo.

- Hay lắm! Chỗ tắm rửa trong những khách điểm như thế này chật hẹp, dù có nước nóng, nhưng phòng tắm đôi khi dơ bẩn. Chị em ta.. chẳng ai ngại lạnh, ra hồ là tốt nhất.

Nàng sang phòng Tử Lan và Phi Yến nói lại đề nghị của Thanh Thanh. Phi Yến là người cẩn thận, tinh tế, cười, nói thầm vài tai Hồng Lan. Nàng gật đầu. Là người giang hồ, kiếm không thể rời tay, ba chị em theo Thanh Thanh đều mang kiếm theo. Phi Yến dĩ nhiên cũng không sơ suất để lại dấu vết gì trong hành lý cho biết nàng là giáo chủ Ngũ độc giáo.

Thanh Thanh có lẽ muốn tìm hiểu võ công của ba cô gái, sử dụng khinh công lướt trên ngọn cây, mái nhà như cánh chim bay. Khinh công của nàng cũng làm cho ba chị em Hồng Lan thầm khen, và biết Thanh Thanh là môn đồ rất đặc ý của tam lão. Tuy nhiên, ba chị em Hồng Lan đều là những người dày công tập luyện, gặp nhiều kỳ duyên, nên Thanh Thanh thấy rõ, nàng dồn hết chân khí xuống chân, bộ môn khinh công Hồn nguyên lực ảnh được sử dụng đến mức tối đa, cũng thấy ba chị em Hồng Lan ung dung theo sát một bên. Họ phi thân ra khỏi thị trấn, đi vào vùng rừng núi độ một tàn hương, thì thấy một chiếc hồ rộng lớn, chung quanh thông tông soi mình rất nên thơ. Thanh Thanh tìm chỗ có bờ cỏ dừng chân. Câu nói đầu tiên sau khi ngâm tỷ thí, nàng khen ngợi ba cô gái rất chân thành:

- Được sự chỉ dạy tận tình của ba vị sư phụ, nhìn số cao thủ đại nội, tiểu muội thầm nghĩ võ công mình không đến nỗi. Hôm nay gặp ba vị tỷ tỷ, mới biết câu ngoài trời có trời.

Hồng Lan:

- Võ công tỷ tỷ đâu thua gì ba chị em chúng ta? Tam lão cùng được liệt danh với sư phụ, võ công chúng ta cũng ngang ngửa nhau là chuyện đương nhiên.

Tử Lan cởi bỏ áo ngoài:

- Chúng ta có thể vừa tắm vừa nói chuyện.

Theo lời Tử Lan các cô gái cùng cởi bỏ, Thanh Thanh kín đáo quan sát thấy cả ba chị em Hồng Lan ai cũng đáng thuộc hàng quốc sắc. Trong lòng có chút ghen tỵ và cũng cảm thấy lo sợ. Những ngày được ở bên Nguyên Trùng, lòng nàng đã cảm thấy rung động với người đàn ông đang góa vợ, võ công tuy chỉ đủ giữ mình nếu bị bọn võ sĩ tầm thường vô lễ, nhưng kiến thức bao la, cầm kỳ thơ phú tuyệt vời, còn quyền uy thì nghiêng ngửa sơn hà. Vì Nguyên Trùng, nàng đã nhận lời đảm đương một sứ mạng rất quan trọng. Sứ mạng này của nàng cần được những người có võ công rất cao như ba chị em Hồng Lan giúp đỡ, cộng tác sẽ có kết quả nhiều hơn. Tam lão đã dẫn dò nàng, nhưng khi thấy võ công, tài sắc của ba cô gái nàng lại cảm thấy không được yên lòng. Xuống nước, nàng dò dẫm, qua cái cười cổ làm ra vui vẻ, thân mật:

- Ba tỷ tỷ tài sắc vẹn toàn, thanh niên hiệp sĩ ai gặp hẳn phải mơ tưởng. Đã có ý trung nhân chưa? Nếu muốn làm nhất phẩm phu nhân, tiểu muội xin làm ông mai cho.

Hồng Lan nghe hỏi, nghĩ ngay đến Tích Nhân và chợt cảm thấy nhớ nhung, chưa trả lời, thì Phi Yến cười:

- Tiểu muội thấy ông tướng quốc còn trẻ, cũng có thể gọi là đẹp trai, Thanh Thanh tỷ tỷ làm mai cho chị em tôi đi.

Thanh Thanh biết Phi Yến đùa, nhưng cũng cảm thấy lo sợ, quyết đánh tan ý tưởng biết đâu có thật trong lòng:

- Tướng quốc vẫn hoài vọng người vợ quá cố. Ở kinh đô không biết bao nhiêu tiểu thư khuê các ước ao nhưng ông ta vẫn không để ý. Chỉ sợ tiểu muội có hết lòng.. cũng không nhận được đầu lợn của tỷ tỷ.

Nàng lại hỏi:

- Phải chăng ba tỷ tỷ đều không phải người Việt? Nhìn mấy hàm răng trắng của ba tỷ tỷ, tiểu muội thấy đẹp vô cùng.

Phi Yến:

- Chị em chúng tôi đều là người thiểu số. Thấy răng đen cũng đẹp, nhưng dân tộc chúng tôi, như người Minh, không nhuộm răng.

- Nếu muốn tướng quốc để ý, tiểu muội phải nhuộm răng cho quý tỷ tỷ.

Tử Lan khoát nước:

- Tỷ tỷ không phải mất công như vậy đâu. Chúng ta bèo mây gặp gỡ. Ngày mai sẽ chia tay. Với nhà Hồ, Lê đệ của ta không mấy cảm tình. Chị em chúng ta không vì lý do gì phải ở lưu lại với tướng quốc của tỷ tỷ, dù một khắc. Sáng sớm chúng ta phải đi rồi.

- Thế nào tướng quốc cũng khẩn khoản mời ba tỷ tỷ giúp cho triều đình. Tiểu muội mong các tỷ tỷ nhận lời để Thanh Thanh được hân hạnh học hỏi.

Hồng Lan lắc đầu:

- Ông ta có mở lời, thì chúng ta cũng không thể nhận. Tỷ Tỷ có thể cho ông ta biết trước như vậy.

- Ô! Tiểu muội không thể nào nói trước được. Tướng quốc thân mật với thuộc hạ, nhưng nghiêm cẩn không cùng. Ông ta không bao giờ muốn ai chen lấn vào quyết định của mình.

Phi Yến:

- Chắc ông ta là một ông quan tốt, nhưng chị em chúng ta là người thân tại giang hồ. Không bao giờ có thể cùng đường. Tầm cũng đủ rồi, chúng ta trở về đi thôi.

Họ lên bờ, thay áo quần. Thanh Thanh bấy giờ cũng mặc lại võ phục nữ nhân. Nàng đứng ra cũng là đáng liệt vào hàng tuyệt đẹp, nhưng thấy ba chị em Hồng Lan, với những bộ võ phục bằng gấm thượng hạng, ai cũng mặt như hoa vẽ, thân thể cân đối, đường nét không chê vào đâu được làm nàng ngẫm so sánh. Càng so sánh, càng thấy mình không đẹp bằng, trong lòng càng đổ kỵ. Khi họ trở về khách sạn, chị em Hồng Lan thấy khách sạn được canh gác nghiêm ngặt, cao thủ chia nhau đứng giữ các nơi, ngay mái nhà cũng mấy người. Một vệ sĩ đứng trước cửa có vẻ trông ngóng. Khi bốn cô gái hạ chân xuống sân, người vệ sĩ này kính cẩn với Thanh Thanh:

- Thủ lĩnh vào ngay phòng ăn. Chủ nhân đang chờ khách.

Gã nhìn ba cây kiếm trên lưng chị em Hồng Lan, nói với Thanh Thanh:

- Xin thủ lĩnh đưa ba cô về phòng cất kiếm trước.

Tiếng nói của Nhất lão vọng ra:

- Thanh Thanh cứ đưa khách vào đây. Chủ nhân biết luật giang hồ người đâu, kiếm đó.

Thanh Thanh cung kính:

- Vâng lời sư phụ.

Nàng mời chị em Hồng Lan rồi cất bước theo người vệ sĩ dẫn đường. Ba chị em Hồng Lan và phòng ăn thấy Nguyên Trùng mặc áo lụa trắng, đầu không đội mũ, tóc búi cao cho thấy rõ chiếc trán rộng, đôi mắt sáng tinh anh dưới đôi chân này lưỡi kiếm, mặt vuông, miệng rộng, da dẻ hồng hào, thắm khen cũng là một trang

mỹ mạo. Nguyên Trùng đứng lên khi ba người vào phòng, làm mọi người đang ngồi chờ phải cùng đứng lên theo. Ông ta vui vẻ:

- Mời các cô nương.

Quanh chiếc bàn vuông rộng, Nguyên Trùng ngồi thủ tọa. Bên trái hai vị đạo sĩ, Nhất lão và Tam lão. Bên phải là Nhị lão và kế tiếp theo là Nguyễn Cẩn và hai chàng thanh niên, một trong hai người này rất khôi ngô, trán cao, miệng rộng, đôi mắt cũng sáng ngời, sáng không phải do nội công thâm hậu, mà là đôi mắt thỏ lộ nét tinh anh, thông minh, tài trí. Người này còn rất trẻ. Chỉ độ hai mươi tuổi. Sau khi thi lễ, cảm tạ Nguyên Trùng, ba chị em Hồng Lan ngồi kế theo Nhị lão, còn Thanh Thanh thì ngồi gần người thanh niên phía đối diện. Sau khi họ ngồi xuống bàn, hai người hầu cận đi rót rượu cho từng người, mùi rượu rất thơm. Nguyên Trùng nâng chén:

- Mời tam vị đại lão, ba vị cô nương. Chúng ta cạn chén cho buổi tương ngộ này.

Sau khi họ uống cạn rượu, ba bốn người hầu cận, cách đi đứng chứng tỏ đều có võ công cao, mang ra thức ăn, gà hầm, cá hấp.. trên hai chục món sơn hào hải vị. Phi Yến có thuộc hạ hàng ngàn, nhưng trong lúc đi đường xa, ở trọ nàng cũng không thể nào đủ phương tiện để làm một bữa cơm đãi khách thịnh soạn như thế này được, lòng thầm nghĩ bang hội giang hồ có to lớn đến đâu cũng không thể bì được bọn vua quan cai trị muôn dân.

Sau khi được mời, mọi im lặng ăn uống một lúc, Nguyên Trùng mới lên tiếng:

- Dù chỉ biết đôi chút võ nghệ, nhìn ba cô thi triển võ công, ta cũng biết là những kỳ nữ giang hồ. Chẳng hay trong lúc hành hiệp giang hồ, các cô có những nhận định nào về triều đình. Ta rất mong được nghe những lời thành thật, và tin tưởng các cô sẽ rất thành thật với ta.

Phi Yến là người nhanh nhẹn, nhưng không phải là người Đại Việt. Với câu hỏi này, nàng không thể trả lời. Im lặng giây lát, Hồng Lan chậm rãi:

- Chị em chúng tôi chỉ mới rời Bách Lan Cốc, theo Lê hiền đệ ra giang hồ mới vài tháng. Ngoài chuyện hôm nay, chưa từng đụng chạm với quan binh hay người của triều đình. Trong mấy tháng nay, chúng tôi vì lo đối phó với Thiên long bang ở Vân Nam nên cũng không đi lại nhiều trong đất Đại Việt. Câu hỏi của tướng quốc dù có thành thật cũng không biết phải trả lời thế nào.

- Thì ra là vậy!

Nhị lão:

- Thiên long bang nhân tài rất đông. Riêng Đoàn Hán Thiên võ công thuộc hạng phi thường. Sao các cô lại đối chọi với lão làm gì?

Hồng Lan kể:

- Họ đã cho người xâm nhập Đại Việt giết người, đoạt kỳ kinh, bí kiếp. Thu Hà tỷ tỷ bị Thiên long bang bắt giữ đòi Lê đệ đem Đẳng tiên bí kíp đi chuộc. Nhị Lan hiền muội vì trong nhà có Càn Long thần công mà Thiên long bang đã hạ sát toàn gia. Lão Đoàn Hán Thiên cũng từng mời hai vị sư phụ chúng tôi làm hộ pháp cho lão. Hai người không đồng ý, lão đã hỏa thiêu Bách Lan Cốc. Với nhiều việc như vậy chị em chúng tôi phải đối phó với họ.

Tam lão:

- Vì nhị tiên tử đã có ấn chứng võ công với Đoàn Hán Thiên?

- Khi lão đến, Lê đệ cũng vừa tới nên đã đuổi lão và thuộc hạ ra khỏi Bách Lan Cốc. Hai vị sư phụ không cần phải ấn chứng võ công, để nếu thua phải làm hộ pháp cho lão.

- Lê đệ mà cô nói đến là ai? Còn trẻ sao lại có thể có công lực bằng Đoàn Hán Thiên được?

Hồng Lan tự hào:

- Lê đệ ... không phải bằng, mà hạ lão chỉ trong vòng ba trăm chiêu!

Sáu cặp mắt của ba lão đạo sĩ, không hẹn cùng quay lại nhìn nàng. Nhất lão buột miệng:

- Có thật như vậy hay sao? Ba chúng ta cũng vì lão mà phải lánh khỏi Huyền Thiên Động! Võ công của lão...

- Tiểu diệt nghĩ hai vị sư phụ của tiểu diệt cùng đấu với lão cũng không thể hơn được. Ngoài võ công của Đại Lý, Đoàn Hán Thiên còn luyện tập nhiều thứ võ công đã thất truyền ở Trung Nguyên.

Lão đạo sĩ khác thở dài:

- Nếu vậy, người họ Lê này quả là thiên tài võ học mà Đại Việt xưa nay chưa từng có. Gã là .. đệ tử của ai? Bao nhiêu tuổi?

- Trên hai mươi. Lê đệ không có sư phụ. Võ công học từ bí kíp của Đẳng tiên lão nhân là ngoại tổ của mình.

- Đẳng Tiên lão nhân là kỳ nhân đứng hàng thứ nhất của Đại Việt ta, nhưng cũng không thể có công lực có thể hạ Hán Thiên trong vòng ba trăm chiêu.

- Theo sư phụ văn bối, Lý đại bá mới là người có võ công cao nhất của Đại Việt. Chỉ vì người như cánh hạt nên không ai biết. Lê đệ cũng đã được Lý đại bá chỉ điểm.

Nhất lão ngâm ngùi:

- Nhất Tiên, Nhất Ẩn, Tam Lão, Nhị quái, Song.. tiên.. xem ra người được Nhất Tiên, Nhất Ẩn đào tạo còn có võ công hơn cả Tam lão chúng ta.

Nguyễn Cẩn hừ nhẹ:

- Những gì mới nghe chưa thể vội tin.

Hồng Lan quắc mắt:

- Người nói như vậy là có ý gì?

- Tai nghe không bằng mắt thấy. Ta chưa thấy không thể tin là chuyện thường.

Tử Lan tức giận:

- Người có muốn thấy ta giết người trong một chiêu hay không?

Nguyễn Trùng vội xua tay, và khó chịu với Nguyễn Cẩn:

- Chuyện ở đây hình như không thích hợp với nhà người. Ta nghĩ người nên ra ngoài thì tốt hơn.

Nguyễn Cẩn mặt xanh xám, ngồi im giây lát, rồi đứng lên:

- Xin Đức Ngài tha lỗi cho Cẩn này, nhưng song yêu nổi tiếng tàn ác. Mới vừa rồi một vệ sĩ bị trúng độc, hạ quan phải chặt hai cánh tay để tạm cứu. Cẩn tôi tài sơ đức bạc, có lầm lỗi, nhưng xin Đức Ngài cẩn thận cho.

- Ta biết việc của ta làm.

Nguyễn Cẩn không dám nói gì thêm, đứng lên đi lui ra ngoài. Nguyễn Trùng ngỏ lời xin lỗi:

- Trong một nhóm vài người cũng có người này người khác, hướng hồ triều đình có hàng ngàn hàng vạn. Mong ba cô nương vì ta mà thể lượng cho. Ta đã nghe ba vị đạo trưởng cho biết về Vi nhị tiên tử và rất ngưỡng mộ.

Hồng Lan:

- Chị em chúng tôi đa tạ tướng quốc và ba vị tiến bối có lòng tiếp đãi chị em chúng tôi. Nhưng người giang hồ như chúng tôi không phải là người có lòng bó thân về với triều đình, và chúng tôi cũng không ngại phải làm điều gì nếu bị coi thường. Mời chúng tôi ở cùng khách sạn, nhưng cho người đi vào phòng khám xét hành lý không phải là việc làm minh chánh đối với người giang hồ!

Nguyễn Trùng đỏ lưỡi:

- Có việc.. chúng khám xét hành lý các cô! Hồng! đúng là hồng!

Nhất lão thở dài:

- Lão đạo cũng không biết việc này! Các cô mới về sao lại nói có chuyện như vậy?

- Tam muội Trương Phi Yến là giáo chủ Ngũ độc giáo. Vì các người cho người đi khám lục hành lý, nên mới có người bị độc.

Phi Yến cười nhẹ:

- Người đi khám bị chặt hai cánh tay thật tội nghiệp. Thuốc đó chỉ làm tay sưng, ngứa ngáy, nếu không có thuốc giải, thì cũng chỉ ba ngày là hết!

Nhất lão bấy giờ chú ý ngay Phi Yến:

- Lão đạo không biết giáo chủ quang lâm thật là có lỗi. Lão đạo có nghe từ ngày giáo chủ cai quản Ngũ độc giáo đã cải cách sâu rộng. Một đệ tử Huyền Thiên động qua biên giới hái thuốc cũng đã từng được Ngũ độc giáo giúp giải độc thiết tuyến kim xà cho. Xin đa tạ.

- Tiểu nữ thật chẳng biết gì về việc này, nếu có thì cũng do giáo chúng gần biên giới đã làm nhiệm vụ của mình.

Nhất lão khen ngợi thêm:

- Giáo chủ còn trẻ, võ công theo lão nhận định còn hơn cả Trương lão giáo chủ năm xưa. Nghe tôn chỉ của Ngũ độc giáo hiện nay đúng mang độc nhưng chính phái vô lâm Trung Nguyên cũng chẳng bằng.

- Tiền bối đã quá khen. Tiểu nữ đang tiếc là chưa học được võ công của gia phụ.

Nguyên Trùng:

- Thì ra cô nương là người Minh.

Phi Yến cười nhẹ:

- Là người Minh, nhưng Ngũ độc giáo nằm ở chốn núi non khuất lánh, chẳng liên hệ gì với triều đình, và cũng không muốn nhìn thấy chiến tranh giữa hai nước xảy ra. Chiến tranh lúc nào cũng tệ hại, gây đau khổ cho người dân của cả hai bên.

Nguyên Trùng thở dài:

- Nước nhỏ không bao giờ muốn chiến tranh, nhưng nước lớn, thì luôn luôn muốn lớn thêm.

- Muôn đời là thế, giang hồ và triều đình một nước khác nhau, nhưng lúc nào cũng phải đấu tranh để sinh tồn. Ngũ độc giáo chúng tôi cũng đang chiến tranh với Thiên long bang.

Nguyên Trùng thở dài:

- Đời sống của con người phải luôn luôn chiến đấu để sinh tồn. Một con người nếu được tháng ngày thanh thoi, xem hoa, vọng nguyệt thì sung sướng có chi bằng. Người ta luôn luôn phải tranh quyền lực, nhưng quyền lực càng làm cho con người khổ sở, lo lắng hàng giờ, hàng ngày. Ta là một người đang có quyền lực của một tể tướng, nhưng vì đó cũng phải mang nặng nỗi lo của một tể tướng trước đe dọa của binh đao, trước sự xâm lăng khó tránh khỏi từ phương bắc.

Ông ta sắc bén nhìn Hồng Lan, Tử Lan:

- Dân vi quý, xã tắc thứ chi, quân vi khinh. Chống lại xâm lược phương bắc không phải là bảo hộ cho triều đình mà cũng là bảo vệ cho dân trong nước. Bảo vệ dân mới là chính yếu. Dù không phải người Kinh, nhưng hai cô cũng là người dân Đại Việt, ta tin tưởng hai cô cũng rất quan tâm tới việc đất nước sắp lâm nguy vì nạn ngoại xâm.

Hồng Lan qua chút bối rối, rồi ngay thẳng trả lời:

- Chị em chúng tôi .. thật sự xưa nay chưa biết quan tâm đến chuyện nước nhà. Vâng lời sư phụ, chúng tôi theo Lê đệ ra giang hồ chỉ có mục đích hành hiệp trượng nghĩa, đối với việc nhà Minh có tham vọng xâm lăng Đại Việt, Lê đệ cũng từng tỏ ra quan tâm, nhưng Lê đệ cũng nói không muốn dính líu tới quan

trường và cũng có lần nói rằng triều đình không được lòng dân thì khó có thể tạo được những chiến công đánh Tống, kháng Nguyên như trước đây.

Thanh Thanh buột miệng:

- Tỷ tỷ có nói với tiểu muội Lê đệ của tỷ tỷ không thích triều đình.

Hồng Lan không chối cãi:

- Chúng ta đều là người giang hồ thảo dã, không thích quan trường đã đành. Theo Lê đệ quan quân triều đình hiện quá nhiều, gây nhiều oán than trong dân chúng. Nhà Minh mới khởi nghiệp, quân tướng đều là thành phần thiện chiến, trong khi đó ở Đại Việt ta, triều đình lại không được lòng dân. Một số lớn nhân sĩ còn vọng tưởng nhà Trần, cấu kết với quân Minh. Khi nhà Minh đưa quân sang, với sự tiếp tay của thành phần này, đất nước sẽ dữ nhiều lành ít.

Lời nói thẳng thắn của Hồng Lan làm mọi người trong bàn tái mặt. Họ lo sợ sự nổi giận của Nguyên Trùng. Tuy nhiên, ông ta thở dài, buồn bã:

- Hỡi ôi! Từ lâu ta cũng đã nhìn thấy điều này. Lòng dân là điều đáng lo nhất. Phải chi thời gian có thể cho ta năm ba năm nữa, người dân có thể thấy rõ hơn hiệu quả của công cuộc cải cách hiện nay, thì giặc bắc có tới cũng chẳng phải sợ nào!

Ông ta hỏi Hồng Lan:

- Lê hiệp sĩ hiện nay ở đâu? Cô nương có thể nhắn lời ta rất muốn mong gặp mặt.

- Chị em tiểu nữ đã xa Lê đệ gần nửa tháng nay, chưa biết ở đâu. Khi gặp sẽ chuyển đạt lời

26. Chương 26: Vô Tình Lại Gặp

Tích Nhân rời xa Vương Tổ Thư trong lòng cảm thấy rất nặng nề. Những ngày sống gần bà ta, Tích Nhân đã thấy bà ta si mê mình cùng cực với tình yêu chân thật chứ không phải vì tham vọng hay dục vọng thấp hèn. Tình yêu kỳ lạ của bà làm Tích Nhân chẳng hiểu phải đối xử làm sao cho phải và phân vân tự hỏi vì an nguy cho tính mạng nhiều người, muốn tránh một cuộc can qua giữa Thiên long bang và Ngũ độc giáo mà mình đã phải dùng cách ồm ờ trước tình yêu của Tổ Thư có phải là thái độ thích đáng? Tích Nhân cũng vô cùng cảm xúc trước cái chết của Lã Nhượng. Tự hỏi cái chết cực kỳ thê thảm của ông ta mình có trách nhiệm hay không? Vương Tổ Thư sẽ làm gì trước cái chết của Lã Nhượng? Khi mình ra đi bà ta như thế nào? Bao nhiêu câu hỏi tiếp tục dồn dập trong đầu, làm Tích Nhân như người nhắm mắt, cứ tiếp tục sử dụng khinh công chạy như điên về phía đông bắc.

Khi trời sắp tối, Tích Nhân dừng chân trong một thung lũng chung quanh là núi non cao vút. Sau khi tìm bắt và nướng một con chồn dõ dạc, Tích Nhân nằm nghỉ nhớ lời khuyên vạn sự tùy duyên của Địa Tạng thiên sư, nghĩ mọi việc trong đời đều có duyên nghiệp của nó, trở nên bình thản trở lại và chìm vào giấc ngủ. Khi tiếng chim rừng kêu vang, dù trời chưa sáng, Tích Nhân phi thân lên một đỉnh núi để tìm phương hướng. Đứng trên đầu ngọn núi cao, nhìn biển núi mênh mông trước mắt trong lúc hừng đông, Tích Nhân nghĩ lại dù khinh công của mình đi nhanh hơn chim bay, nhưng không thể bay như chim mà phải lên dèo xuống núi như vậy không phải là cách đi nhanh, mà đường đi sẽ trở nên xa dài hơn. Hơn nữa, khi không biết Ứng Thiên Phủ ở nơi nào, đi sai phương hướng cũng làm cho thời gian phải kéo dài nên nhủ lòng khi gặp đường quan lộ sẽ hỏi thăm đường đi nước bước. Tích Nhân cũng nghĩ phải thông tin cho chị em Hồng Lan và Phi Yến biết mình đi đâu để họ an tâm không lo lắng.

Đi theo hướng đông bắc gần một ngày nữa, Tích Nhân mới gặp một thung lũng, nhấp nhô trên triền núi một thôn xóm độ vài chục nóc gia. Vào thôn, Tích Nhân cảm nhận được đời sống êm ả, bình yên ở đây. Trên các mái tranh khói lam ôm ập, trước sân làng, dưới gốc mấy cây cổ thụ cảnh lá sum sê một bầy trẻ gần chục đứa đang chạy bắt, nô đùa. Thấy Tích Nhân, chúng cùng đứng lại nhìn, rồi tự lại thăm hỏi, mỗi đứa một câu:

- Khách quan là ai

- Khách quan muốn tìm ai?

- Quen ai ở đây?

....

Qua cách ăn mặc và những lời hỏi của các chú bé Tích Nhân biết đang vào một bản thôn người Miêu, vốn rất hiếu khách. Biết chút đỉnh tiếng Miêu, Tích Nhân mỉm cười, vừa nói vừa ra dấu:

- Ta không quen ai, vào bản chỉ muốn hỏi thăm đường.

Tích Nhân cố nói mấy lần, lũ trẻ cũng ngơ ngác.

Một đứa trẻ:

- Phải tìm anh Mạnh Túc. Anh Mạnh Túc may ra biết!

Lũ trẻ lao nhao:

- Chúng ta đưa khách quan lại nhà anh Mạnh Túc.

Một chú bé bạo dạn tiến lại nắm tay Tích Nhân:

- Đi theo em! Em là Kiệt.

Tích Nhân để cậu bé tên Kiệt nắm tay đưa đi, bầy trẻ cùng đi theo. Nhà sàn của người tên Mạnh Túc ở gần đầu thôn, lại dưới chân núi, trông to rộng sạch sẽ, nằm sâu trong một khu vườn khá rộng. Cạnh nhà có chuồng ngựa tới ba bốn con. Thấy bầy trẻ đưa người lạ tới, Mạnh Túc chạy ra, ngạc nhiên nhìn. Chú bé tên Kiệt chỉ Tích Nhân nói:

- Không biết người này muốn gì, chúng em đưa lại cho anh.

Mạnh Túc là một thiếu niên độ mười hai, mười ba, mặc áo quần cộc, mặt mày còn non, nhưng thân thể to cao, bở ngỡ nhìn Tích Nhân. Thấy Mạnh Túc còn quá trẻ, Tích Nhân hơi thất vọng nhưng cũng hỏi:

- Tại hạ muốn biết từ đây đi đường nào đến Ứng thiên phủ, còn gọi là Kim Lăng? chẳng hay tiểu huynh đệ có biết? Tích Nhân vừa dùng tiếng Miêu, vừa tiếng Hán.

Mạnh Túc cau mày đôi mày, trả lời bằng tiếng Hán:

- Tiểu đệ chưa nghe tên này bao giờ. Ở chung quanh đây không thôn bản nào có tên như vậy.

- Ứng thiên phủ không phải là một thôn bản, là kinh đô của nhà Minh.

Mạnh Túc ngần ngừ:

- Kinh đô là gì?

Rồi như nhớ ra, Mạnh Túc vỗ tay nói:

- Tỷ tỷ không có nhà, khách quan có thể hỏi thăm lão Bạch, ở đây chúng tôi ít ai rời thôn làng đi đâu, ngoài đại tỷ hay đi thăm bà con, đi mua, hái thuốc, chỉ lão Bạch và con trai làm nghề mua sắm vật, mật ong, thịt khô, lông thú đem đi bán, rồi mua hàng hóa ở đô thị về bán cho người trong bản. Hỏi lão may ra có thể chỉ dẫn cho khách quan.

Mạnh Túc sốt sắng:

- Tiểu đệ đưa huynh đi gặp lão Bạch.

Qua mấy khúc quanh trong làng, Mạnh Túc đưa Tích Nhân tới một căn nhà lớn, bên ngoài có chỗ bán hàng hóa. Người được gọi là lão Bạch trạc độ năm mươi, người phì nộn, đang ngồi coi hàng. Mạnh Túc tuy nhỏ nhưng hình như lão Bạch có chút vị nể. Sau khi nghe những điều Tích Nhân muốn biết cũng trở mắt:

- Kim Lăng, Ứng thiên phủ là chỗ nào kìa? Lão phu chưa bao giờ nghe qua.

Tích Nhân cố giải thích:

- Là kinh đô, nơi nhà vua đang ở.

Lão Bạch vỗ đùi:

- Chỗ vua ở! .. ồ! như vậy phải xa, xa lắm lão phu không biết chỗ nào, tiểu hữu đến Côn Minh may ra có thể hỏi thăm được.

- Côn Minh cách đây bao xa? Đi theo hướng nào? Tích Nhân lễ phép hỏi.

- Mấy ngày xe ngựa. Qua làng này đi theo đường núi một ngày, đi dò qua sông, mượn xe hay ngựa theo đường quan lộ, đi năm hôm sẽ tới nơi.

Tích Nhân muốn đền ơn chỉ dẫn của lão Bạch và cậu thiếu niên Mạnh Tức nhưng trong túi không có cắc bạc nào ngoài mấy viên dạ minh châu, nên đành lễ độ cảm ơn và cáo từ.

Lão Bạch lắc đầu:

- Đường núi ban đêm hùm beo rần rết rất nhiều, tiểu hữu phải ở tạm trong làng rồi sớm mai mới đăng trình. Mạnh cô đã đi vắng, Mạnh đệ một mình ở nhà có thể giúp cho tiểu hữu chỗ ở đêm nay.

Tích Nhân đã định hành trình, ngày đi đêm nghỉ, nhưng trong túi không tiền bạc, ái ngại sự giúp đỡ của người khác nên cáo từ:

- Hùm beo vằn bốt không e ngại, xin cảm ơn lão trưởng và Mạnh tiểu huynh.

Ra khỏi nhà lão Bạch, Mạnh Tức mời mọc:

- Nhà tiểu đệ rộng lớn, đại huynh có thể tạm nghỉ qua đêm. Tiểu đệ có thể làm gà khoản đãi.

Tích Nhân vỗ vai Mạnh Tức:

- Tiểu huynh đệ tốt lắm. Nếu có duyên sẽ gặp lại.vTích Nhân nói xong xử dụng thân pháp xúc địa thành thốn, thân hình tưởng như đi chậm, nhưng dứt tiếng thì đã cách Mạnh Tức rất xa, gã dụi mắt nhìn theo thì không còn thấy Tích Nhân đâu, lấy làm kỳ dị, tưởng gặp thần linh. Tích Nhân theo con đường nhỏ dùng khinh công đi vun vút, định bụng khi tới bờ sông như lời lão Bạch chỉ dẫn sẽ tìm chỗ nghỉ ngơi. Con đường rừng lúc về chiều thật vắng lặng, nhưng vừa chập tối một lúc Tích Nhân nghe phía trước có tiếng binh khí đánh nhau. Đi lên trên một chút, thấy bên đường một cô gái áo đen tóc tai rũ rượi đang chống đánh với ba người cầm kiếm. Hai người khác, ngồi trên ngựa dơ cao hai cây đuốc lớn. Ba người đàn ông vừa bao vây tấn công cô gái, vừa đánh vừa cợt nhả những lời dơ bẩn. Kiếm pháp của cô gái đã rối loạn, nhưng nhìn qua Tích Nhân cảm thấy như bị điện giật, cô ta đang xử dụng những chiêu kiếm mà Tích Nhân đã từng được Trần Kỳ Anh chỉ dạy. Phượng hoàng kiếm pháp! Biết cô gái nhất định có liên quan đến Phượng hoàng bang Tích Nhân không thể làm ngơ. Thân pháp Tích Nhân quá nhẹ nhàng, đến sát bên trận đấu, hai tên cao thủ đang ngồi trên ngựa vẫn không pháp hiện. Khi nghe tiếng quát nhẹ “dừng tay” nhưng bùng cả tai của Tích Nhân ở sát một bên, cả năm tên đều giật thót mình lên. Ba tên bao vây cô gái hoảng hốt phóng mình ra xa. Tích Nhân như trên trời rớt xuống, đứng chặn trước mặt cô gái, nói nhẹ:

- Cô nương tạm nghỉ, để chúng con tại hạ.

Bọn tấn công cô gái, dưới ánh sáng bập bùng của hai ngọn đuốc, Tích Nhân thấy ba tên vây cô gái độ ba bốn chục, còn hai người ngồi trên ngựa, một già độ trên năm mươi, một trẻ độ trên hai chục. Nhìn thấy người xuất hiện bất ngờ là một thanh niên, ăn mặc đơn giản, ông già trên ngựa quát hỏi:

- Người là ai lại can thiệp vào chuyện chúng ta? Người có biết can thiệp vào công việc của Di Lạc Hội, chỉ có chết không có sống?

Tích Nhân hững hờ:

- Thì ra các người là người Di Lạc Hội. Tôn chỉ của Di Lạc Hội lúc thành lập là muốn chiếm đất Thục, khôi phục triều đại Thục vương Minh Ngọc Trần năm xưa, thế nhưng các người lại đang lấy đông hiếp yếu, ba người vây đánh một cô gái mà còn dùng nhiều lời lẽ hạ lưu trên ghẹo nữa. Cái hội của các người hiện nay là hội gì đây? Ta thật lấy làm thẹn.

Gã thanh niên ngồi trên ngựa hét:

- Người muốn chết!

Tích Nhân nhớ lại những lời của Trần Kỳ Anh, biết Di Lặc Hội đã tấn công Phượng Hoàng Bang, giết chết Phó Đồng và nhiều bang chúng, cười khẩy:

- Có thể ta muốn chết, hay cũng có thể nhân đây ta trả thù cho Phó tổng quản, và những cao thủ Phượng hoàng bang đã bị Di Lặc Hội các người tàn sát.

Ông già cười khẩy:

- Thì ra người cũng là người của bọn chuột đang trốn chui nhủi khắp nơi. Trần Kỳ Anh mất tích, bọn Phó Đồng, Tô Khang, Trương Dịch, Bành Quan, Mã Khởi cũng đã chết hết rồi, thứ hậu bối như các người có trốn chúng ta cũng không muốn đuổi tận giết tuyệt làm gì. Nếu các người biết mộ Trần Kỳ Anh ở đâu, kho tàng Phượng Hoàng bang ở đâu, nói ra thì hội chủ sẽ thưởng cho các người xứng đáng. Không còn phải ra lệnh tìm kiếm bọn chuột các người nữa.

Tích Nhân:

- Ta biết Trần bang chủ ở đâu, kho tàng đang ở đâu. Nếu gặp hội chủ các người nhất định sẽ cho biết. Còn bây giờ thì ta lại muốn biết hội chủ của các người hiện nay là ai, tổng đàn đang ở đâu. Nếu các người thành thật khai báo, ta sẽ niệm tình tha cho tội chết.

Người thanh niên ngồi trên ngựa hét to:

- Tiểu tử thật ngông cuồng!

Cùng với tiếng quát gã lẳng không rời khỏi lưng ngựa, ánh kiếm từ cao chém xuống Tích Nhân như chớp. Tích Nhân không rút kiếm chống cự cũng không lách mình tránh né. Cô gái đứng phía sau lưng Tích Nhân thấy thế kiếm quá cấp bách, tái mặt muốn phóng kiếm ra cứu ứng, nhưng cô ta liền cảm thấy có một sức lực đẩy mình xa mấy bước, rồi nàng cũng không thấy rõ Tích Nhân đã làm cách nào, tên thanh niên đang phóng thế kiếm tấn công như chớp, sắp chém sả đối thủ đang bất động làm hai, lại như bao cát rớt bịch xuống đất, cây kiếm của gã lại nằm trong tay Tích Nhân. Lão già và ba tên cao thủ cũng không thể thấy kịp Tích Nhân ra tay ra sao, tưởng gặp ma quỷ cả sợ cùng rút kiếm cầm tay. Lão già phóng mình xuống ngựa, chống cây đuốc xuống đất, đứng với ba tên cao thủ của mình, run giọng:

- Người .. người thật sự là ai?

Tích Nhân cười nhẹ:

- Là một trong những con chuột đang trốn như người nói. Nhưng khi nó đã xuất hiện thì kẻ trốn sẽ là bọn Di Lặc Hội các người.

Cây kiếm trong tay Tích Nhân bỗng rung lên, gãy làm bốn đoạn, bốn đoạn kiếm bay từ từ về lão già và ba tên cao thủ. Lăn lộn trong giang hồ khá lâu, lão già và ba tên cao thủ chưa từng chứng kiến tình trạng ám khí bay từ từ như thế này, nhất là những khúc kiếm không phải là tờ giấy. Những cặp mắt của chúng mở to muốn rách khoe nhìn bốn khúc kiếm chập chờn, vận dụng hết công lực vào tay chờ đỡ gạt. Bốn khúc kiếm đến gần tầm kiếm, chúng cùng tung kiếm chém ra, bốn khúc kiếm lại bay về phía sau, rồi vút tới với một áp lực khủng khiếp. Thân thể chúng cảm nhận được áp lực, ngã người ra tránh, không còn thấy bốn khúc kiếm ở đâu thì nghe cánh tay đau nhói, kiếm rơi xuống đất. Tích Nhân đá người thanh niên dưới đất tới phía họ, chờ cả năm lồm cồm ngồi lên, Tích Nhân hỏi:

- Các người chỉ nói cho ta biết Hội chủ các người là ai, đang ở đâu, thì có thể ra đi.

Lão già oán hận:

- Người đã phé bỏ gân tay của chúng ta. Sống cũng không bằng chết. Đừng hòng!

Lão ngồi xếp bằng, dơ tay lên cao, đọc lớn: “đốt xác tàn của tôi, lửa đỏ cháy hừng hực, sống nào có gì vui, chết cũng có gì khổ., làm lành trừ ác, chỉ có ánh sáng là vĩnh cửu. Vui buồn sầu khổ đều trở về cát bụi. Thương cho thể nhân nổi lo còn nhiều.” Ba người đàn ông cũng đọc như lão già, tiếng đọc của họ nhỏ dần rồi ngã lăn ra.

Khi lão già và ba tên cao thủ xếp bằng tụng niệm, Tích Nhân tưởng bọn họ đang bày trò bùa phép gì, chờ đợi để xem thử. Khi họ ngã ra mới biết họ cần thuốc độc tự tử.

Gã thanh niên hung hăng bây giờ mặt tái mét, ánh mắt thất thần run run giọng:

- Mong đại hiệp tha thứ cho tiểu nhân. Tiểu nhân nhất định sẽ rời xa Di Lạc Hội.

Cô gái bấy giờ lớn tiếng:

- Người dựa vào Di Lạc Hội đa đoan tác ác, bây giờ lại cầu khẩn xin dung tha thật là hèn hạ.

Gã thanh niên:

- Tại hạ có làm điều gì cũng là lệnh của đàn chủ. . .

- Người hiếp dâm con gái nhà lành cũng là lệnh của đàn chủ nhà ngươi? Ta biết ngươi là tên đại đạo hái hoa Lưu Dân, con trai Lưu Sầm, phó đàn chủ Điện Tây của Di Lạc Hội, thì ngươi có thể rời bỏ cái hội ma ác này hay sao? Cô gái quát hỏi.

Thanh niên run run:

- Tiểu nhân ngu muội làm càn, xin tha thứ.

Tích Nhân không muốn giết người, nhưng thấy bốn người đã chết, lòng thâm tính toán chưa hiểu rõ hoàn cảnh của Phượng Hoàng Bang ra sao? Không muốn việc mình xuất hiện tới tai Di Lạc Hội để khó sắp xếp công việc nên hừ nhẹ:

- Người đã phạm tội hiếp dâm, tư cách ta thấy cũng rất hèn hạ, người như ngươi không đáng để sống.

Thanh niên nghe nói cảm thấy tuyệt vọng, hét to một tiếng, bất ngờ tung ra một loạt ám khí rồi phóng chạy. Tích Nhân khoát tay, ám khí phóng tới bị hất tung trở lại, tốc độ còn nhanh hơn. Gã chạy mấy bước ngã nhào xuống đất, run giật thân hình mấy cái rồi nằm im.

Từ lúc Tích Nhân xuất hiện, cô gái thủy chung vẫn đứng sau lưng, nhìn thấy bộ quần áo vải bông, may cắt giống như chú sãi trong chùa, nghe âm thanh còn trẻ và tỏ ra biết nhiều về Phượng Hoàng Bang, cô ta yên trí Tích Nhân cũng là một hậu nhân bang Phượng Hoàng như mình, nghĩ cả hai có liên tay cũng khó đẩy lui cường địch. Nhưng chứng kiến võ công chưa từng thấy của Tích Nhân, lòng trở nên kính phục nhưng cũng nghi ngờ Tích Nhân có liên quan với Phượng Hoàng Bang thật hay không? Nàng chưa từng nghe nói và chứng kiến trong bang có người võ công cao siêu như vậy.

Hạ sát gã thanh niên, Tích Nhân xoay người lại, thấy cô gái độ mười tám, mười chín, trong bộ võ phục màu đen nổi bật nước da trắng như tuyết, mày tằm mắt phượng, thân hình cân đối, xứng đáng là một tuyệt thế mỹ nhân. Còn cô gái khi nhìn Tích Nhân thấy mày thanh mắt sáng nghi biểu khác thường, cô ta trở nên bối rối, đôi má chột nghe nóng ran. Tích Nhân nhẹ hỏi:

- Cô nương là hậu nhân Phượng Hoàng Bang?

Cô gái liền đọc:

“Tô đại đường minh nguyệt. Sơn hải Thục Điền xuyên”. (trắng sáng Tô đại gia đình soi suốt biển rừng Điền Thục)

- Cô nương là gì của nguyên soái Tô Khang? Ông ta còn hay mất như bọn Di Lạc Hội vừa mới nói?

Nghe Tích Nhân gọi Tô Khang là nguyên soái, cô gái tin tưởng Tích Nhân hơn. Tổ chức Phượng Hoàng Bang, dưới bang chủ có đại tổng quản và tứ đại tướng. Tuy nhiên, trong nội bộ lại dùng chữ nguyên soái và đại nguyên soái để gọi. Phó Đồng được gọi là đại nguyên soái, còn Tô Khang, Trương Dịch, Bành Quan, Mã Khởi được gọi là nguyên soái. Tuy tin tưởng Tích Nhân nhưng cô gái ái ngại:

- Chẳng hay đại huynh thuộc lộ quân nào?

Tích Nhân thấy muốn từ cô gái tìm hiểu tình hình hiện tại của Phượng Hoàng Bang, thực hiện di chí chấn chỉnh bang hội này của Trần Kỳ Anh, thì không thể che dấu thân phận của mình:

- Tại hạ không thuộc lộ nào. Cô nương có từng nghe qua câu: “Sơn hà yểm hữu Trung hoa địa, nhật nguyệt trùng khai Đại Hán thiên” (giang sơn cả nước trung hoa, dưới trời khai mở nhà đại Hán) lần nào chưa?

Cô gái tái mặt:

- Chỉ có bang chủ mới có thể có khẩu khí này! Các hạ.. thật sự là ai?

Tích Nhân thở dài:

- Đáng lẽ sau khi nói hai câu này, tại hạ phải xuất trình Phượng Hoàng lệnh bài cho cô nương kiểm chứng. Tuy nhiên, lệnh bài hiện đã bị tại hạ làm thất lạc trong một kịch chiến với quái thú, nên cũng khó chứng minh vị trí của mình. Tại hạ đang tìm tung tích bang chúng Phượng Hoàng Bang, thực hiện di chúc bảo vệ và chấn chỉnh lại bang hội của Đại tỷ, nhưng chẳng biết thăm dò và bắt đầu từ đâu. Gặp cô nương có thể cũng là hữu duyên. Nếu cô nương tin tưởng thì có thể giúp tại hạ một tay. Còn không, thì tại hạ cũng phải đành chờ đợi thời cơ thuận tiện.

Cô gái ngáp ngừng:

- Chẳng lẽ Trần bang chủ đã ..

Tích Nhân gật đầu, buồn bã:

- Lục Dương thần công, môn nội công trấn bang của Phượng Hoàng Bang là nội công chí dương của nhà Phật. Không thích hợp cho nữ nhân. Khi Phó tổng quản bị thương chạy đến bí động trong lúc Trần đại tỷ luyện công làm nàng xúc động, chân khí ngược đường. Từ đó tâm mạch thương tổn. Sau do tìm Di Lặc Hội, và Ngũ độc giáo trả thù cho Phó tổng quản lại bị thương nữa, vì thế mà đại tỷ không thể duy trì mạng sống, bảo vệ Phượng hoàng bang, thực hiện những điều mong muốn của người.

Cô gái tỏ ra suy nghĩ trong giây lát, rồi quỳ gối:

- Tô Kiều Minh xin tham kiến bang chủ.

Tích Nhân phóng chân khí nâng cô gái lên. Cô ta cảm thấy như bị một sức mạnh vô hình nhấc lên không thể quỳ được nữa. Biết công lực của Tích Nhân thuộc hàng phi thường, lòng càng kính phục. Tích Nhân đỡ cô gái lên hỏi:

- Cô nương là con gái Tô nguyên soái?

Cô gái buồn bã:

- Người là nội tổ của thuộc hạ. Cả bản đường đều bị Di Lặc Hội tàn sát. Nội tổ và gia gia, mẫu thân đều bị giết.

- Mười năm trước đại tỷ đã ra lệnh cho bang chúng ngưng hoạt động rút vào bóng tối.

- Khi bang chủ thất tung, nhận được lệnh, nội tổ cũng như ba vị tướng quân khác phân chia tiền bạc, cho bang chúng phân tán tới các đô thị mở cửa hàng buôn bán hay vào vùng núi, nông thôn tậu ruộng, mua đất làm ăn. Nội tổ và gia đình ẩn cư ở một sơn trang gần bờ sông, đi hết con đường sơn đạo này, tiến lên phía tây hơn mười dặm. Tuy ẩn cư nhưng nội tổ cũng không thể ngưng liên lạc với thuộc hạ, với các lộ quân Trương, Bành, Mã nên đã bị Di Lặc Hội phát hiện.

Kiều Minh lại nói:

- Từ đây về nhà thuộc hạ cũng không xa, hay là mời bang chủ về nghỉ để thuộc hạ tiện thừa trình mọi việc.

Tích Nhân nôn nóng đi Ứng thiên phủ, nhưng gặp mấu chốt của Phượng Hoàng Bang cũng không thể bỏ qua nên gật đầu:

- Tại hạ đã gặp cô nương, dù có việc gấp bên người, nhưng cũng phải lưu lại vài ngày.

Aùnh mắt Kiều Minh tỏ ra mừng rỡ, nhưng nói:

- Để thuộc hạ tìm cách che dấu những thi hài. Nếu bọn Di Lặc Hội tìm thấy thì các thôn bản quanh đây không thể yên ổn. Rất nhiều người sẽ chết oan.

- Cô nương nói phải lắm, để tại hạ đi quanh một vòng xem chỗ nào có thể an nghỉ bọn chúng thuận tiện.

Tích Nhân lắc mình phóng đi, Kiều Minh chớp mắt đã không thể thấy Tích Nhân nơi đâu. Cô ta ngẩn ngơ nhìn quanh rồi quỳ gối xuống đất, nước mắt chảy dài, van vái:

- Xin nội tổ và gia gia, mẫu thân, nhị di phù hộ cho hài nhi và nhị đệ. Người này có phải là bang chủ hay không hài nhi chưa dám quả quyết, nhưng hài nhi đã cảm thấy tin tưởng ở anh ta vô cùng. Nếu hài nhi nhẹ dạ, lầm lỡ xin anh linh nội tổ, gia gia và mẫu thân soi sáng cho để hài nhi không làm điều gì thiệt hại cho bang chúng.

Kiều Minh van vái, đứng lên lau nước mắt, giây lát Tích Nhân trở lại:

- Qua ngọn núi này có một hố sâu. Tại hạ đem chúng đến đó an trí còn hai con ngựa thì tại hạ chưa biết phải làm sao?

- Gần đây có một thung lũng nhỏ, chung quanh cây cao, rừng rậm, gành đá bao bọc có thể đưa chúng tới đó.

- Vậy thì cô nương chờ tại hạ.

Tích Nhân cúi xuống hai tay kẹp nách hai người phóng người lên núi. Lúc này ánh trăng đêm đã ló dạng, Kiều Minh lại chú ý nên thấy Tích Nhân đạp cành lá thoăn thoắt lên núi như chim bay, khinh công như vậy nội tổ của nàng cũng không thể nào làm được nên càng kính phục, trong lòng bỗng nổi lên bao nỗi bồn chồn. Sau khi Tích Nhân lên xuống ba lượt, đem hết năm thi thể lên núi và trở lại, Kiều Minh nhảy lên một trong hai con ngựa:

- Mời bang chủ lên ngựa theo thuộc hạ.

Tích Nhân làm theo lời, Kiều Minh phi ngựa nước kiệu đi theo hướng mà Tích Nhân định đi để đến bờ sông như lão Bạch chỉ dẫn. Độ nửa giờ, nàng rẽ ngựa về hướng phải, cho ngựa chậm chậm len lỏi theo một con đường đèo nhỏ. Khi qua khỏi một ngọn núi, Tích Nhân thấy một vùng cây cỏ trải từ chân ngọn núi này đến các ngọn núi khác. Tới một gành đá thoải thoải Kiều Minh xuống ngựa, đánh mạnh vào mông, con ngựa hí lên một tiếng lớn phóng xuống thung lũng. Tích Nhân cũng theo cách thức của nàng làm cho con ngựa mình cỡi chạy theo con trước. Tích Nhân trên đường đi để ý, từ ngã rẽ vào đây đường mòn toàn đá, cây cối che phủ ít ai có thể phát hiện. Thung lũng lại nằm sâu dưới những gộp đá cao, ngựa có thể xuống, nhưng khó có thể lên. Sau khi cho ngựa chạy xuống gành đá, Tích Nhân gọi chuyển:

- Xem ra cô nương rất quen thuộc vùng này.

- Thuộc hạ cũng mới phát hiện thung lũng này không lâu. Cách đây mấy tháng, nghe đồn trên đường đi có con mãng xà thường xuất hiện, thuộc hạ cố ý đi tìm trừ hại cho dân trong vùng, tình cờ thấy được thung lũng nhỏ này. Ban đêm khó có thể nhìn thấy, nhưng trong thung lũng có một con suối và một cái hồ rất đẹp, mọc nhiều hoa lạ, nước vừa mát, vừa ngọt nên thuộc hạ sau đó lại thường tới đây để luyện kiếm và suy nghĩ một mình.

- Đại tỷ Trần Kỳ Anh mất trong lúc không có ai bên cạnh nên tạm giao cho tại hạ lệnh bài Phượng Hoàng mà thôi. Tại hạ cũng không phải người Hán, mà là người Đại Việt nên chỉ có ý định giúp đỡ cho Phượng Hoàng bang khỏi bị Di Lặc Hội, Bạch Liên Giáo hà hiếp, cũng như tìm người có căn cơ, đức độ truyền lại các môn võ công trấn bang để người này chấp chưởng bang hội mà thôi. Cô nương một hai gọi tại hạ là bang chủ và xưng là thuộc hạ làm tại hạ áy náy khôn cùng. Tại hạ họ Lê tên là Tích Nhân. Cô nương có thể gọi tại hạ là Lê huynh .. và tại hạ gọi cô là Tô cô nương cho sự xưng hô giao thiệp giữa chúng ta nhẹ nhàng hơn.

- Phượng hoàng bang có một bang chủ..như bang chủ là phúc đức của toàn thể bang chúng. Hiện tại không có ai có võ công cỡ nội tổ và tam vị thúc tổ. Mà có võ công được như vậy thì cũng không phải đối thủ của Di Lặc Hội và Bạch Liên Giáo hiện nay. Nếu bang chủ không chịu làm bang chủ thì khó đoàn kết các lộ quân đã đánh, mà Phượng Hoàng Bang cũng sẽ bị Di Lặc Hội hay Bạch Liên Giáo thôn tính, tiêu diệt. Xin bang chủ vì Phượng Hoàng Bang mà nghĩ lại.

- Tại hạ còn có việc khẩn cấp phải đi Ứng Thiên Phủ. Gặp được cô nương là hậu nhân của Tô tiên bối nên mới định lưu lại vài ngày chỉ dẫn thêm cho cô nương về kiếm pháp và một ít võ công. Lục dương thần công đối với nữ nhân chỉ có hại mà không có lợi vì thể trong những ngày tạm ở với cô nương, ngoài võ công còn muốn truyền cho cô nương môn nội công huyền âm chân khí. Công việc chấn chỉnh phục hưng Phượng Hoàng Bang cần thời gian khá lâu. Sau khi cứu người, tại hạ trở về gặp cô nương, chúng ta tính lại.

Kiều Minh chợt quỳ gối:

- Xin ta đạ ân điển bang chủ!

Tích Nhân dùng chân khí nâng Kiêu Minh lên cười nhẹ:

- Cô nương xem ra cũng rất cố chấp! Nếu cô nương cứ một hai bang chủ với bang chủ tại hạ sẽ bỏ đi sớm vậy. Cô nương muốn thế nào?

Kiều Minh cắn môi, rồi cúi đầu, nói nhỏ:

- Nếu bang chủ đã .. nhất quyết như vậy, Kiêu Minh xin tạm gọi ..người là Lê.. đại ca.

- Dễ nghe hơn nhiều! Bây giờ cô nương có thể đưa đại ca về nhà và sắp xếp hết mọi công việc để bắt đầu ngày mai chú tâm trau dồi võ nghệ.

- Tiểu muội xin tuân lệnh.

Tích Nhân cả cười:

- Cô là một muội tử có lẽ rất ngoan ngoãn.

Kiều Minh lại cắn môi, một thói quen trông rất khả ái, rồi nàng cũng chợt cười nhẹ. Lần đầu tiên từ lúc gặp mặt Tích Nhân mới thấy nàng cười, và nụ cười làm Tích Nhân thấy nàng đẹp vô cùng, chợt băng khuâng tự hỏi không để Kiêu Minh gọi mình bang chủ giữ lấy khoảng cách biệt có phải là sai lầm hay không? Tự hứa sẽ cố không để tình cảm trai gái phát sinh trong lòng nàng.

Tích Nhân tự hứa, nhưng Kiêu Minh bước đi, Tích Nhân theo sau mới để ý một phía chân nàng hơi khập khiễng, một phía chân quần có vết máu to đã khô. Vì võ phục màu đen, trong đêm tối nên khó nhận biết. Trên vai của nàng hình như cũng có vết máu. Vội hỏi:

- Cô nương đã bị thương?

- Chỉ ngoài da, không có gì nặng.

- Cô nương đã có học qua môn khinh công Vân long tam hiện của bốn bang?

- Tiểu muội đã được nội tổ truyền cho tâm pháp, nhưng nội lực chưa đủ để xử dụng.

- Vậy để tại hạ giúp cho một tay về nhà cho mau chóng. Tại hạ phải nắm tay cô, mong cô không cho ta vô lễ.

Không để nàng đồng ý hay không, Tích Nhân vươn tay nắm lấy cổ tay nàng, và Kiêu Minh nghe một luồng nội lực xông vào người, rồi cả người theo cánh tay Tích Nhân nhấc lên cao. Tích Nhân vừa dùng khinh công, vừa truyền chân lực qua Kiêu Minh vừa quát nhẹ: “theo tâm pháp, tụ khí xuống hai chân..” Tích Nhân vừa đưa Kiêu Minh đi lướt trên ngọn cây, vừa nhắc lại tâm pháp vận khí cho nàng. Kiêu Minh qua giây phút ngỡ ngàng, thấy rõ Tích Nhân chỉ có lòng giúp mình nên cố xua tạp niệm, lần lần cảm thấy thích thú. Chỉ nháy mắt ra tới đường sơn đạo. Tích Nhân hỏi về nhà đi hướng nào, Kiêu Minh chỉ. Tích Nhân vừa đưa nàng theo tâm pháp Vân Long lướt theo mình, vừa nói:

- Thì ra cô nương ở trong bản thôn của cậu Mạnh Túc và lão Bạch.

-Ồ! Sao Đại ca sao biết Mạnh Túc?

- Chiều nay đã nhờ cậu ấy chỉ đường đi. Cậu ấy rất tốt mời ta nghỉ trọ đêm nay, nhưng ta không nhận lại muốn đi đêm tối bờ sông vì thế mới gặp cô nương. Có lẽ cũng có sự xui khiến nào đó. Nếu không..

- Nếu không tiểu muội đã bị lãng nhục và cũng không sống được.

- Không phải công ta, mà số mạng của cô nương còn phải cảng đáng nhiều trách nhiệm cho Thiên long bang.

- Mạnh Túc là nhị đệ của tiểu muội. Gia gia đặt tên nó là Tô Túc Thành. Do lo sợ kẻ thù, và đề phòng còn có thể giữ lại máu huyết, khi nội tổ ẩn cư, hai chị em được đưa về sống trong sơn thôn này. Nhị a di, người săn sóc hai chị em, vốn là người Miêu, ở họ Mạnh nên hai chị em cũng mang thêm họ Mạnh để che mắt mọi người. Lúc bấy giờ tiểu muội cũng đã hiểu biết, nên gia gia và mẫu thân nói cho biết lý do, võ về

căn dặn để tiểu muội chấp nhận hoàn cảnh. Lên mười tiểu muội bắt đầu được gia gia và mẫu thân bí mật đem đi dạy võ công. Còn với Tứ Thành, mẫu thân và gia gia, cũng như nội tổ chỉ có thể đến nhìn và vuốt ve khi nó ngủ.

Nàng xót xa:

- Nhìn nó phải lớn lên như một chú bé sơn thôn hoang dã, không biết cha mẹ là ai, tiểu muội xót xa vô cùng.
- Nó không được học võ công, còn chữ viết thì sao?
- Nhị a di và tiểu muội có dạy, nó có nói rành và có thể viết chữ Hán, nhưng ở một nơi không có ai học hành cũng khó làm cho nó chịu chăm chỉ. Không ngờ khi nơi ẩn cư của nội tổ bị Di Lạc Hội tấn công, nhị a di lại có mặt ở đây, nên từ đó, hai năm qua hai chị em phải sống cô cút.
- Khi Di Lạc Hội tấn công cô nương không có mặt sao biết rõ nội tình?
- Nội tổ đã bị phó hội chủ Di Lạc Hội là Hỏa chưởng Lý Trung Thành đánh cháy hai tay, bị nội thương đến ngắt xủi. Chúng tưởng đã chết. Khi chúng đem mọi người chất vào nhà để đốt và hỏa thiêu nhân mạng, nội tổ tỉnh lại, theo đường bí mật ra ngoài. Sau đó rón đến thạch động nơi hẹn ước với tiểu muội. Vào thời gian đó cứ ba ngày, tiểu muội phải sắp xếp để đến thạch động cho người truyền dạy và khảo nghiệm võ công. May mắn ngày tiểu muội phải gặp nội tổ theo ước hẹn lúc đó lại là ngày hôm sau, nên đã có thể gặp người và theo sự truyền dạy của người, tiểu muội phải tạm thời chưởng quản lộ quân Tứ Xuyên và Vân Nam. Thạch động cũng là nơi nội tổ bí mật cất dấu tài sản duy trì lộ quân và danh sách, địa chỉ của bang chúng. Ngày mai tiểu muội sẽ đưa đại ca đến thạch động này.
- Thì ra cô nương đã là một nguyên soái của Phượng hoàng bang chúng ta.
- Tiểu muội vì thù nhà, vì vâng lời ngoại tổ phải gánh trách nhiệm, nhưng võ công tầm thường vì thế mà luôn luôn cảm thấy xấu hổ.
- Cô nương chỉ học võ công được bảy tám năm, lại không liên tục, phải che dấu mà được như bây giờ cũng là xuất sắc lắm.

Kiều Minh cười:

- Học bảy tám năm như tiểu muội là xuất sắc, còn cao lắm là trên mười năm mà được như đại ca thì phải nói thế nào?

Câu hỏi hóm hỉnh của Kiều Minh làm Tích Nhân cũng cả cười, rồi nói:

- Tại hạ nhờ may mắn gặp được những kỳ duyên hân hữu. Nếu không thì cũng chưa hẳn đã hơn được cô nương.
- Tiểu muội đang cảm thấy mình bị đối xử bất công.
- Việc như thế nào?
- Đại ca không cho tiểu muội gọi là bang chủ. Đồng ý cho tiểu muội gọi là đại ca, nhưng đại ca lại một cô nương, hai cô nương lại còn xưng là tại hạ nữa. Tiểu muội thật chẳng biết phải làm sao cho phải?

Nghe nàng bắt bẻ rất hữu lý, Tích Nhân đành cười khà:

- Tiểu huynh xin lỗi hiền muội vậy.

Hai người lướt vùn vụt trong gió, nhưng Tích khi nói có thể dụng lực làm cho Kiều Minh nghe rõ, tiếng nói của mình, còn Kiều Minh nói, âm thanh của nàng có bị gió tạt đi cũng không làm trở ngại thính lực của Tích Nhân nên họ vừa phi hành vừa chuyện vãn như ngồi đứng bình thường, thoáng chốc đã thấy sơn thôn trước mắt.

Thấy gần tới nhà, Kiều Minh vội nói:

- Dừng chân cho tiểu muội cải biến dung mạo một chút. Nếu không Tứ Thành sẽ không nhìn ra chị nó.

Tích Nhân nghe nàng bảo liền dừng chân trên lối cổ. Khi Tích Nhân thả tay ra, Kiều Minh cảm thấy xây xẩm và ngã chúi. Vội đỡ lại, nhận ra hơi thở nàng rất yếu, mặt mày tái xanh, Tích Nhân tự trách mình sơ ý.

Người Kiều Minh đang được chân khí của Tích Nhân trút vào, bất ngờ đứt đoạn nên máu huyết xáo trộn. Tích Nhân liền đỡ nàng ngồi xuống, trút chân khí điều hòa kinh mạch cho nàng. Rồi cũng từ điều hòa kinh mạch cho Kiều Minh, Tích Nhân biết dưới chân nàng máu đang chảy. Thì ra vết thương trên đùi của nàng khá sâu. Nàng đã băng bó nhưng khi chân khí rất mạnh của Tích Nhân trút xuống chân nàng đã làm mạch máu vỡ ra. Tích Nhân điểm huyết cầm máu, và phải tốn một thời gian khá lâu, Kiều Minh mới cảm thấy bình thường trở lại. Thương thế của nàng tuy ngoại thương, nhưng vết thương khá sâu. Tích Nhân biết với vết thương này, không thể nào bắt nàng sử dụng kiếm và quyền cước trong thời gian vài ngày. đành dấu tiếng thở dài.

Bình phục, Kiều Minh cảm kích:

- Đa tạ đại ca!

- Đây là lỗi tiểu huynh. Tiểu huynh muốn giúp cho hiền muội, nhưng lại hại hiền muội, làm vết thương chảy máu khá nhiều.

- Tiểu muội được phi như chim bay lấy làm thích thú, cũng quên cả bản thân mình.

Nàng lộ vẻ khó xử:

- Ở nhà, hay đi ra ngoài tiểu muội đều hóa trang để che mắt mọi người. Không ngờ hai hôm trước, khi tới bờ suối vắng, tiểu muội cởi mặt nạ ra rửa ráy lại bị tên dân tộc Lưu Dân, con trai Lưu Sâm, phó đàn chủ Điền Tây của Di Lạc Hội, tức gã thanh niên van xin tha mạng vừa rồi nhìn thấy, xuất hiện định dở trò. Tiểu muội rút kiếm đánh đuổi. Không ngờ gã nhìn ra Phượng hoàng kiếm pháp, phóng tín hiệu cầu cứu. Bị nhiều tên vây đánh, tiểu muội bỏ cả hành lý để chạy. Bây giờ không có quần áo Miêu tộc để thay, lại bị thương. Nếu Túc Thành thức giấc bất ngờ có lẽ sẽ rất khó khăn giải thích với nó. Không biết phải làm sao bây giờ?

- Hay để tiểu huynh về nhà lấy quần áo cho Minh muội.

Nàng cắn môi, rồi cười:

- Tiểu muội đâu dám phiền đại ca làm việc quá thất lễ này. Về nhà, tiểu muội điểm huyết ngủ của nó là yên chuyện. Tiểu muội thật ngốc!

- Tiểu huynh đã điểm các yếu huyết cầm máu quanh vết thương. Minh muội để ta đưa xuống thôn về nhà cho đỡ đau đớn. Và không cần đề khí như trước.

Tích Nhân bây giờ không nắm cổ tay mà nắm cánh tay Kiều Minh. Nàng tưởng chừng người bị nhắc bổng lên cao. Tích Nhân chỉ nắm cánh tay nàng, nhưng Kiều Minh cảm thấy thân thể rất cân bằng, không phải Tích Nhân kéo nàng theo, mà như nâng cả người nàng lên để đưa đi. Nháy mắt đã tới nhà. Lần này đặt nàng xuống, Tích Nhân thu chân khí từ từ tránh tình trạng vừa qua. Khi Tích Nhân bỏ tay ra, Kiều Minh xin phép vào trước, và vịn cầu thang bước lên. Trong nhà lên đèn, mãi lúc sau Kiều Minh mới trở ra với lời xin lỗi:

- Xin lỗi đại ca phải chờ lâu. Mời đại ca vào nhà.

Tích Nhân nhìn Kiều Minh cơ hồ không còn nhận ra. Bây giờ trong sắc phục hoa lệ của người Miêu, vòng cổ đầy người, nước da ngăm đen, nàng đã hoàn toàn biến thành một cô gái Miêu tộc, Tích Nhân tới cửa, nàng lánh mình sang bên, cắn môi rồi mỉm cười:

- Mạnh Minh chào đại ca!

- Thuật dị dung của Minh muội thật thần kỳ.

Nàng kéo ghế:

- Đại ca quá khen. Mời đại ca ngồi, tiểu muội xin phép đi pha bình trà.

- Trời cũng đã quá khuya, Minh muội lại đang bị thương. Không cần phải bận rộn làm gì. Đã coi là anh em, không nên khách sáo.

Kiều Minh cười:

- Không đãi khách trà rượu khi tới nhà sẽ bị thần linh quở trách. Người Miêu tin như vậy, và đây là nhà người Miêu.

Tích Nhân ghe nàng nói phải cười:

- Nghe người Miêu có rượu ngon, hay là cho khách bình rượu để khỏi mất công đun bếp.
- Vậy thì để tiểu muội tạm nướng chút thịt khô.
- Minh muội đã nhất định đun bếp thì tiểu huynh không thể nói gì hơn, mà chỉ chờ thưởng thức.

Kiều Minh xin lỗi, khắp khiêng đi ra phía sau. Tích Nhân ngồi nhìn quanh, thấy căn nhà có lẽ cũng đã lâu đời, gỗ lên nước đen bóng, rất sạch sẽ. Trong nhà, trên sàn có hai sập gỗ, một cái Tô Túc Thành đang chân tay đang ngủ rất ngon. Một cái trống đã có để thêm mền gối. Trên tường trang trí đơn sơ nhưng thanh nhã. Phía sau ngăn làm hai, có lẽ là phòng riêng của Kiều Minh một phía, còn phía kia là nơi nấu nướng, ăn uống. Kiều Minh vào trong một lúc mùi khói, mùi thơm gia vị bay ra làm Tích Nhân cảm thấy đói bụng. Một lúc sau nàng bưng ra một lò than nhỏ, đem một bình rượu còn khăn nắp, thịt khô, bày chén đĩa đều là đồ sứ lên bàn, rồi vào trong bưng ra hai tô cháo nóng:

- Tiểu muội đang đói. Mời đại ca dùng cháo với tiểu muội trước.
- Nghe mùi thơm tiểu huynh đã thấy đói. Làm sao Minh muội có thể nấu mau như vậy?
- Cũng nhờ nhị đệ Túc Thành đã chuẩn bị sẵn.

Nàng cười nhẹ rồi giải thích:

- Tiểu muội thường phải đi xa, có khi nhiều ngày. Túc Thành còn nhỏ nên căn dặn mọi người trong thôn hễ có thức ăn gì ngon thì cho nó hay kêu nó tới ăn. Mạnh a di vốn dòng trưởng tộc ở đây, tiểu muội ở trong thôn ngoài trị bệnh cho mọi người còn giúp họ áo quần, tiền bạc, tặng vòng bạc, vòng đồng nên cũng được quý trọng. Ở nhà, Thành đệ muốn nấu gì, làm gì thì làm, không muốn thì đến nhà ai ăn trưa, ăn tối cũng được. Cả bản này nhà nào cũng có thể coi là nhà của nó. Không biết hôm nay tại sao nó lại làm gà, luộc gà, mà không ăn miếng nào. Vì thế tiểu muội mới có thể nấu hai tô cháo nắm gà này. Có lẽ không ngon, nhưng mong đại ca dùng tạm.
- Tiểu huynh khi luyện võ ở trong sơn cốc một mình, thức ăn hàng ngày chỉ cá nướng, chim nướng, hay hoa quả. Khi xuất sơn cũng không có mấy ngày ăn ngon mặc đẹp. Liên tiếp nhiều ngày trước khi tới đây cũng chỉ thịt rừng nướng không gia vị, nên những ngày ở đây, việc ăn uống, tiểu huynh mong Minh muội đừng để tâm, và làm mất thì giờ.

Tích Nhân múc cháo ăn, khen ngon mấy tiếng rồi nghiêm nghị:

- Tiểu huynh nghe tin ngoại tổ đang bị giam ở thiên lao tại Ứng thiên phủ nên rất nóng lòng muốn tới nơi cho mau để giải cứu người. Gặp Minh muội biết được tình hình bản bang, không thể đành bỏ đi, muốn tranh thủ để chỉ điểm thêm võ công cho Minh muội, một là mong Minh muội có thể bảo vệ mình, hai là lo việc bản bang hữu hiệu hơn. Vì thế, tiểu huynh lưu lại ngày nào, thì cũng mong Minh muội không bỏ phí một giây khắc nào cho việc trau dồi võ công cả.

Kiều Minh cúi đầu:

- Tiểu muội ghi nhớ.

Tích Nhân ăn xong tô cháo của mình, tự nhiên khui bình và rót rượu cho Kiều Minh và cho mình, thấy màu rượu đỏ au, mùi thơm ngát mũi chốc lưỡi:

- Chưa uống tiểu huynh cũng biết là thượng hảo hạng.
- Rượu này do nội tổ đặc chế. Tiểu muội đào và mang về được 5 bình, định để dành cúng nội tổ, không ngờ Túc Thành lén uống hết bốn. Tiểu muội chỉ cất dấu được một bình duy nhất này.

Nàng cảm khái, nâng ly rượu:

- Trời đất bao la, nhưng trong lúc tiểu muội nguy hiểm sắp mất mạng đại ca lại tới nơi kịp thời để giải cứu. Tiểu muội nghĩ trong cõi bao la cũng có sự sắp xếp hay đưa đẩy của các đấng anh linh hay thần linh. Ly rượu này tiểu muội xin tạ ơn các đấng linh thần, nội tổ, gia gia và mẫu thân ...

Kiều Linh quỳ gối quảy rượu vào không khí.

Nàng lại chống tay đứng lên, cầm bằng hai tay ly rượu còn lại đưa cho Tích Nhân, sa lệ:

- Tiểu muội biết nếu nói thêm lời cảm ơn cứu mạng sẽ làm cho đại ca khó chịu. Ly rượu này chỉ xin đại ca nhận cho như lời hứa hẹn trung thành triệt để của Kiều Minh đối với đại ca, cả đời Kiều Minh sẽ sống thác với đại ca và đối với Phượng hoàng bang.

Tích Nhân thấy sự trịnh trọng của nàng lòng chấn động, nhưng nghĩ có lẽ vì cảm kích mình và chứng tỏ có quyết tâm với Phượng hoàng bang nên mới nói như vậy mà thôi. Không ý gì khác. Tích Nhân đứng lên tiếp ly rượu, rồi cũng rót cho nàng một ly:

- Tiểu huynh cùng uống cạn với Minh muội. Chúng ta sẽ cùng quan tâm cho nhau, bảo vệ nhau và bảo vệ bang chúng Phượng hoàng bang.

Tích Nhân cùng ly và uống cạn với Kiều Minh. Cạn ly rượu, ánh mắt Kiều Minh đầy ắp vui mừng:

- Tiểu muội nướng thịt, cùng cạn bầu rượu này với Nhân ca đêm nay. Ngày mai tiểu muội đưa Nhân ca đến thạch động, ở đấy yên tĩnh không ai quấy rầy, cố tâm ghi nhớ mọi điều Nhân ca chỉ dạy.

Tích Nhân nhâm nhi thịt khô, uống rượu, kể sơ cuộc đời của mình cho Kiều Minh nghe. Trong câu chuyện, Kiều Minh cũng kể, nội tổ của nàng biết gân cốt Tứ Thành rất tốt để luyện thành võ công thượng thừa, nhưng cần dặn, nếu Trần Kỳ Anh xuất hiện trở lại, và đồng ý nhận Tứ Thành làm đồ đệ, thì mới cho Tứ Thành luyện võ, kể cho biết cha mẹ là ai, còn không thì cứ để sống như người Miêu, lấy vợ sinh con nối dõi dòng máu họ Tô mà thôi. Tích Nhân lại xem gân cốt Tứ Thành, biết gã cũng như Thời Minh, Hồ Hùng là những người có căn cơ rất tốt để luyện Lục Dương công đến mức tam hoa tụ đỉnh, nên nói:

- Tiểu huynh không nhận Tứ Thành làm đồ đệ, nhưng sẽ truyền hết võ công Phượng Hoàng Bang cho nó. Có lẽ không thể để nó sống mãi kiếp sống nơi hoang dã, suốt đời không biết thân thể như thế nào.

Kiều Minh mừng rỡ:

- Đại ca có lòng này, linh hồn của nội tổ, gia gia tiểu muội.. sẽ được an ủi vô cùng.

- Ngày mai chúng ta đi thạch động, Minh muội đưa nó theo, kể cho nó biết thân thể. Trong khi Minh muội học võ công, thì tiểu huynh cũng truyền Lục Dương thần công để nó bắt đầu tập luyện.

Kiều Minh sa nước mắt:

- Ân đức của đại ca đối với chị em tiểu muội.. ngôn ngữ, lời lẽ chẳng thể nói hết được.

- Đã là người của Phượng hoàng bang, việc của Minh muội là việc của tiểu huynh. Minh muội nghĩ đến ân nghĩa làm tiểu huynh thêm áy náy.

Uống hết bình rượu, dù Kiều Minh vẫn còn muốn tiếp tục chuyện vãn, Tích Nhân giục nàng đi nghỉ.

Buổi sáng, Tô Tứ Thành thức giấc thấy Tích Nhân trong nhà, tỏ ra sợ hãi, chạy nắm tay chị chỉ:

- Anh ta là ai? là ma quỷ, thần linh hay là người?

Kiều Minh la:

- Sao nhị đệ lại vô lễ như vậy? Đây là Lê đại ca của chúng ta. Người gặp tử tử giữa đường lúc bị bọn cướp đang hành hung, cứu giúp và đưa về đây. Em phải lễ phép, và cũng đừng cho ai trong thôn bản biết việc này, kéo bọn cướp lại có thể thăm dò và tìm tới trả thù. Trong lúc Lê đại ca không có đây, thì không ai bảo vệ chúng ta.

- Lê đại ca? Là người sao lại biết tàng hình? Hôm qua, tiểu đệ mới đang ở bên cạnh, thì đã ..biến mất biệt. Tiểu đệ sợ quá về nhà làm gà để lấy máu vãi chung quanh nhà, và nấu gà cúng thần linh.

- Có lẽ nhờ hiền đệ cúng thần linh, nên đại ca đã có thể linh ứng tới nơi tử tử gặp nạn mà cứu giúp.

Tích Nhân mỉm cười, trấn an chú bé:

- Mạnh đệ không phải lo sợ. Lại đây sờ chân tay đại ca, sẽ biết đại ca là người.. chứ chẳng phải ma quỷ gì cả. Đại ca có thân thủ như vậy là do võ công. Mạnh đệ siêng học võ công thì cũng sẽ có ngày chạy nhanh hơn ngựa, phi nhanh như chim.

- Có thật như vậy hay không? Tô Túc Thành tỏ ra nghi ngờ.

Kiều Minh bảo em:

- Hiền đệ bái lạy đại ca ba lạy, nhờ đại ca chỉ dạy cho. Thần linh mang đại ca tới giúp đỡ cho chị em ta đây. Từ nay phải ngoan ngoãn với đại ca chúng ta.

Túc Thành xưa nay vâng lời chị, nghe bảo vội vàng quỳ gối, lạy ba lạy:

- Xin đại ca chỉ dạy cho Mạnh Túc.

Tích Nhân cầm tay Túc Thành nâng lên:

- Sau này võ công của hiền đệ như thế nào cũng do hiền đệ có cố tâm hay không.

- Tiểu đệ sẽ cố gắng để có thể tàng hình như đại ca.

Kiều Minh:

- Hôm nay chúng ta đến thạch động, ở đó thích hợp cho việc luyện võ, và sẽ ở đó nhiều ngày. Việc luyện võ tuyệt đối không được cho ai trong thôn bản biết. Nhị đệ đi thông báo cho mục Khương hôm nay chị em chúng ta đi núi hái thuốc, nhiều ngày với về để họ khỏi ngạc nhiên, không biết nhị đệ đi đâu và lo lắng rồi về giúp tỷ tỷ ngay.

Túc Thành nghe chị nói vội vàng chạy đi. Khi gã trở về Kiều Minh sai đi thẳng yên ngựa. Phụ nàng mang những thứ cần thiết đem ra ngoài. Người ở nông thôn ai cũng thức giấc sớm, ra rầy từ mờ sáng, còn trẻ con thì chưa ra đường. Nhà của Kiều Minh lại ở đầu thôn nên khi họ lên ngựa ra đi, ngoài thông báo cho một bà già trong thôn biết, không ai nhìn thấy. Tích Nhân thấy Kiều Minh dùng cả bốn con ngựa, ba con cho ba người cưỡi, còn một con Túc Thành giắt theo trên lưng mang gùi, giỏ, cả gà vịt sống.

Cho ngựa đi nhanh lên theo đường mòn, khi gặp cánh đồng cỏ cho ngựa phi nhanh, khi lên núi đi chậm. Xế chiều Kiều Minh đưa Tích Nhân đến một giòng suối, nước trong thấy đáy. Hai bên tàng cây che rợp, có chỗ không thấy ánh mặt trời. Ngựa lội nước theo dòng suối độ canh giờ, vào tới một sơn cốc rộng độ vài chục mẫu. Trong sơn cốc có nơi cây cao bóng cả, có chỗ là đồng cỏ xanh lơ, đó đây hoa mọc thành đám, trông vô cùng đẹp mắt. Thung lũng chim chóc rất nhiều, tiếng hót đủ giọng điệu, và Tích Nhân cũng thấy có nhiều chim bồ câu. Đến căn nhà sàn dựa vách núi, xây mặt ra suối, Kiều Minh xuống ngựa. Tích Nhân nhìn quanh khen ngợi:

- Đúng là một nơi kín đáo, nhưng cảnh sắc không khác đào nguyên.

- Chỗ này nằm giữa sơn trang của nội tổ và Miêu thôn. Nội tổ đã tình cờ phát hiện khi khi dùng khinh công theo đường tắt trở về sơn trang của người. Và cũng do tình cờ phát hiện thạch động, nội tổ dụng tâm bố trí cơ quan, dùng đá đóng lại và nó trở thành nơi cất dấu tài sản và tài liệu của Tô đường.

Kiều Minh bảo Túc Thành tháo yên ba con ngựa, mang thực phẩm vào nhà, còn nàng đưa Tích Nhân đến vách đá. Tới chỗ cây tùng mọc de ra ngoài, nàng xoay một viên đá, vách núi từ từ mở ra. Theo chân Kiều Minh bước vào, Tích Nhân thấy thạch động khá to rộng, còn giữ nét hoang sơ, đầy mùi ẩm ướt, vì phía trong có thác nước nhỏ từ trên cao chảy xuống lòng đất. Chung quanh không thấy có sự tu sửa nào của con người. Nền động đá hòn chồng chất, đi đứng phải bước từ viên đá này tới viên đá khác. Phía góc động gần cửa có mấy viên đá to, bằng phẳng, nhưng cũng tự nhiên chứ không phải do người làm.

Kiều Minh nói:

- Nội tổ rất lo xa, không xây sửa, hay làm điều gì chứng tỏ nơi này có người thường lui tới để nếu bị phát hiện, thì địch nhân cũng không nghi ngờ đây là chỗ quan trọng của Tô đường. Ngoài những lúc cần thiết người mới vào động, còn thì hai ông cháu ở ngoài căn nhà nhỏ.

27. Chương 27: Lại Tình Se Buộc

Vừa giải thích, Kiều Minh vừa lại một phía vách ấn tay vào. Máu chốt cơ quan kêu lè xè, giấy lát trên vách mở ra một căn hầm nhỏ, vuông vắn. Bên trong có ba chiếc rương gỗ. Kiều Minh mở ra từng chiếc. Chiếc thứ nhất đựng bạc, chiếc thứ hai đựng vàng lá và vàng khối, chiếc thứ ba sổ sách và mấy quyển võ kinh, ngân phiếu. Tích Nhân thấy có Lục dương công, Phượng hoàng kiếm pháp và La hán thần quyền. Có lẽ những võ kinh này do Tô Khang chép lại nên bìa còn mới. Cầm mấy cuốn sổ lên, Kiều Minh trình bày nhân sự của Tô đường:

- Tô đường đặc trách hai xứ Điền Nam và Thục Trung. Trong Phượng Hoàng Bang, Tô đường là nơi có đông đảo nhân sự nhất, sau đó mới tới Trương Đường đảm nhận trách nhiệm lương Quảng, và Bành đường đặc trách Quý Châu, Hồ Nam. Mã đường lại không đảm trách địa phương nào, nhân số ít, nhưng là đội quân tinh nhuệ, qui tụ những cao thủ xuất sắc, kinh công cao, phân tán đi thu lượm tin tức, theo dõi hoạt động của kẻ thù và triều đình. Tu la kiếm Mã Nhất Phi thúc thúc, con trai trưởng của Mã thúc tổ, hiện núp dưới tên Phương Bân, làm người buôn châu ngọc có lẽ là người có võ công cao nhất của Phượng hoàng bang chúng ta. Nhân sự Tô đường hiện có hai ngàn hai trăm bảy chục người. Đa số ở Tứ Xuyên, hai tỉnh Vân Quý chỉ có tám trăm người. Từ lúc có chỉ thị của Trần bang chủ, bang chúng phân tán làm ăn, có người hiện là thương gia rất giàu có. Tài vật tích trữ ở đây là của cải còn để lại nhằm mục đích cứu vớt những anh em sa cơ trong việc làm ăn hay gặp nạn, bị cấm y vệ hay Di Lặc Hội phát hiện mà tàn sát. Sau này những bang chúng làm ăn, kinh doanh thành công bí mật đóng góp thêm. Phó nguyên soái của Tô Đường là Khoái kiếm Nhậm Thiên Thu đã bị Cấm y vệ giết chết. Nội tổ đã chỉ định con trai của ông ta là Nhậm Thiên Thừa thay thế. Thiên Thừa thúc thúc hiện cải danh là Lưu Thanh, đang làm nghề buôn vải ở Thành Đô. Tiểu muội đã đến Thành Đô gặp thúc thúc, nhờ ông cai quản Tô đường, nhưng ông nhất quyết không nhận. Hiện nay, cũng không thể hợp các phân đường chủ, đàn chủ, hương đàn chủ để chọn đại đường chủ nên tiểu muội đành phải tiếp tục nhiệm vụ mà nội tổ bắt gánh vác.

- Trong tình hình phải ẩn trốn, chức vụ càng lớn càng thêm lo lắng, càng dễ bị để ý. Chính vì thế mà không ai muốn nhận trọng trách để mang vạ vào thân. Việc họp bầu lại càng không thể. Minh muội đã ở trong thế bất buộc, thì phải cố chu toàn trọng trách của mình. Vết thương Minh muội mấy ngày mới có thể lành?

- Tiểu muội đã khâu miệng và rịt thuốc kim thương. Có lẽ ba, bốn ngày sẽ kéo da non.

- Với vết thương của hiền muội, tiểu huynh khó có thể truyền kiếm pháp, thân pháp và bộ pháp mê tung cho Minh muội trong những ngày này. Hôm nay, Minh muội tìm cách nói và giải thích thân thể của Tứ Thành cho nó biết. Bắt đầu ngày mai, tiểu huynh sẽ truyền Lục dương công và chỉ dẫn La hán thần quyền cho nó, còn Minh muội thì tiểu huynh truyền khẩu quyết luyện huyền âm khí công cho hiền muội. Ngay ngày mai hai chị em hiền muội phải bắt đầu. Có lẽ tiểu huynh không thể ở đây quá mười ngày.

- À! Minh muội có biết đường nào tới Ứng Thiên Phủ nhanh nhất hay không?

- Cảm ơn đại ca đã vì chị em tiểu muội mà mất thì giờ. Tiểu muội chưa từng đi xa như vậy lần nào, nhưng cũng biết Ứng Thiên Phủ nằm bên bờ trường giang. Đường thủy là đường tiện lợi nhất. Qua khỏi sông Nguyên giang, đi ngựa thật nhanh hai ngày tới Côn Minh. Từ Côn Minh đi lên bến Nê Giang hay thị trấn Trùng Khánh mất năm bảy ngày. Rồi từ đó có thể đi thuyền xuôi theo trường giang, ăn nghỉ dọc đường. Nghe nói phải cả tháng trường mới tới nơi.

Tích Nhân thở dài:

- Đất trung nguyên từ tây sang đông, từ bắc xuống nam thật mênh mông rộng lớn. Cai quản trên hai ngàn người với một địa bàn cả phía tây nam trung nguyên trách nhiệm của Minh muội cũng quá nặng nề. Đáng tiếc chúng ta nam nữ thọ thọ bất thân, nên tiểu huynh không thể nhanh chóng giúp cho hiền muội được như ý muốn.

- Tiểu muội không hiểu đại ca muốn nói gì? Sao nếu tiểu muội là nam nhân thì đại ca có thể dễ dàng hơn?

- À..à..Tiểu huynh có phương pháp để có thể truyền tống cho người khác một phần công lực của mình, nhưng, nhưng hiền muội là.. nữ nhân nên không thể.. tiếp nhận được.

Trong lúc thấy trách nhiệm quá lớn của Kiều Minh, Tích Nhân muốn tặng một phần công lực hiện có của

mình cho nàng, nhưng nghĩ lại cách thức phải đùng chạm lên thân thể của nàng, có thể gây thêm tình lụy, nên phải nói trở lại vì nữ nhân nên không thể nhận công lực được.

Kiều Minh lắc đầu:

- Dù nam nhân, tiểu muội cũng không thể tự nhiên nhận công lực của Nhân ca.

Tích Nhân lấy trong túi mấy viên dạ quang châu, ánh sáng chiếu rọi rõ ra nói:

- Minh muội cất mấy viên dạ quang này trong bảo khố, ngày tiểu huynh ra đi, đổi cho tiểu huynh ít vàng bạc..Trong túi tiểu huynh thật không có các bạc nào!

Kiều Minh vẻ hờn dỗi:

- Đại ca vì chị em tiểu muội, vì Phượng hoàng bang mà tổn hao tâm huyết, chẳng lẽ đại ca đi đường vạn dặm, tiểu muội cũng phải lấy dạ quang châu đổi vàng bạc cho đại ca hay sao?

Tích Nhân cười:

- Xin lỗi hiền muội vậy, những viên dạ quang này coi như tiểu huynh đóng góp vào bảo khố, còn tiền bạc đi đường để không đến nỗi đói rách, tiểu huynh tùy Minh muội lo lắng cho.

Kiều Minh vui vẻ:

- Đại ca nói vậy, tiểu muội mới nghe êm ả lỗ tai hơn nhiều. Trời cũng quá chiều, xin đại ca xem xét danh sách nhân sự Tô đường, tiểu muội đi kể cho Túc Thành thân thể của chị em tiểu muội cho nó biết, rồi còn nấu cơm chiều.

Kiều Minh ra gặp Túc Thành, gãi đã nắm tay chị gặng hỏi:

- Đây là chỗ nào? Sao từ lâu nay tiểu đệ không bao giờ được biết. Tỷ tỷ có điều gì dấu diếm?

Kiều Minh cầm tay em giọng chột nghẹn ngào:

- Tỷ tỷ dấu diếm hiền đệ nhiều lắm. Hôm nay tỷ tỷ không dấu diếm điều gì nữa. Sẽ nói rõ cho em biết mọi điều.

Thấy chị muốn khóc, Túc Thành tỏ ra lo lắng:

- Tiểu đệ xin lỗi tỷ tỷ. Tỷ tỷ làm gì thì phải có lý do, tiểu đệ không hỏi nữa.

- Không, tiểu đệ không hỏi thì tỷ tỷ cũng phải nói cho hiền đệ hết mọi việc, thân thể, cha mẹ của chị em chúng ta là ai..

Nàng kéo tay Túc Thành ra bờ suối:

- Hiền đệ nhìn kỹ xem có phải người bên cạnh hiền đệ là Mạnh Minh, tỷ tỷ của hiền đệ hay không?

- Sao tỷ tỷ hỏi vậy?

- Thì hiền đệ cứ quan sát kỹ xem..

- Đâu cần phải quan sát, tỷ tỷ ở xa lên tiếng cũng biết là tỷ tỷ.

- Vậy thì hiền đệ xem đây, thấy lạ đừng ngạc nhiên và tỷ tỷ sẽ nói rõ vì sao cho hiền đệ nghe.

Mạnh Minh lấy chiếc khăn đen nhúng nước, sau đó rắc đều một thứ bột màu đen lên khăn và bắt đầu lau mặt, lau cổ, lau tay. Sau khi lau qua một lượt, nàng cúi xuống bờ suối vốc nước rửa, và dùng một chiếc khăn khác chà xát khuôn mặt, tay chân của mình. Đôi mắt Túc Thành chăm chú nhìn, thấy chị mình từ nước da ngăm đen, trắng dần ra.. và rồi khi nàng đứng lên, nàng hoàn toàn là người khác, một cô gái má trắng môi hồng, xinh đẹp vô cùng, một người con gái mà Túc Thành chưa bao giờ nhìn thấy.

Túc Thành mở to mắt:

- Tỷ tỷ.. có pháp thuật?

Mạnh Minh cầm tay em:

- Tỷ tỷ không biết pháp thuật đâu. Lâu nay, người chị sống bên em từ nhỏ tới lớn đã phải dùng thuật dị dung để che mắt mọi người. Bây giờ chỉ bỏ lớp hóa trang để lộ rõ diện mạo thật sự của mình. Câu chuyện vì sao rất dài, hiền đệ ngồi xuống chị em ta nói chuyện.

Tức Thành nghe lời, cùng ngồi xuống bờ cỏ với Kiều Minh, nàng nắm tay em, đôi mắt chột đầm lệ, và ghen ngào:

- Chị em ta không phải là người Miêu, mà là người Hán. Em không phải tên là Mạnh Tức mà là Tô Tức Thành, còn tỷ tỷ không phải Mạnh Minh mà là Tô Kiều Minh, cha mẹ chúng ta là một đôi kiếm khách nổi tiếng trong giang hồ, được gọi hắc bạch song kiếm, là chức sắc cao cấp của Phụng hoàng bang. Thân phụ chúng ta tên là Tô Bàn, mẫu thân tên là Chương Tiểu Thúy. Nội tổ tên là Tô Khang, người đứng đầu trong bốn vị nguyên soái Phụng hoàng bang, gọi là Phụng hoàng tứ tướng...

Tức Thành ngẩn ngơ, lắp bắp:

- Sao từ nhỏ chúng ta chỉ sống với nhị a di và a di cũng nói chúng ta là con nuôi của người và cha mẹ chúng ta mất sớm?

- Nếu chúng ta là con nuôi, chúng ta đã phải kêu a di là mẫu thân. Nhưng không, chúng ta kêu là nhị a di, vì người là chị em kết nghĩa của mẫu thân.

Kiều Minh khóc, lấy khăn lau nước mắt, rồi bắt đầu thuật lại cho Tức Thành nghe vì sao hai chị em phải gởi đi ở xa cha mẹ, họ bị chết như thế nào. Tức Thành biết thân thế của mình cũng rơi nước mắt và vung tay thề phải trả thù cho gia đình. Kiều Minh vận công, nhắm hòn đá to bên cạnh vỗ nhẹ một chưởng, viên đá bể ra làm ba bốn mảnh:

- Tám năm được nội tổ, thân phụ và mẫu thân truyền dạy, chưởng lực của tỷ tỷ nếu đánh vào con bò nó cũng chết ngay tức khắc. Thế nhưng, biển học mênh mông, kẻ thù của chị em ta võ công cao siêu hàng chục lần, ngay nội tổ, thân phụ mẫu cũng không địch lại chúng. Nhờ anh linh phù hộ, đêm qua chị đã được Lê đại ca cứu thoát, người là nghĩa đệ của bang chủ, và hiện là bang chủ của chúng ta. Ngày mai đại ca bắt đầu truyền nội công tâm pháp và võ công cho chị em ta. Hiền đệ phải cố gắng để trước mau thành tài, sau trả thù cho gia đình và góp công xây dựng lại Phụng hoàng bang. Dù đại ca không thu nhận hiền đệ làm đệ tử, nhưng cũng nên bái lạy để tỏ lòng cảm ơn và tôn kính như sư phụ của mình. Tức Thành hỏi:

- Sao .. đại ca không thu nhận tiểu đệ là đệ tử?

- Đạo người có tam cương: quân, sư, phụ. Sư phụ còn phải kính trọng hơn cha mẹ. Đại ca đã coi tỷ tỷ là hiền muội, nếu nhận Thành đệ làm đệ tử thì vai vế không xuôi thuận. Coi người là đại ca của chị em chúng ta, nhưng kính trọng như sư phụ thì cũng không phụ lòng đào tạo của người. Hiền đệ từ nay phải cố gắng học hỏi. Trong thời gian học võ công, cũng phải tuyệt đối không cho ai biết. Trong thôn ai cũng thương mến chúng ta, không ai muốn làm hại mình, nhưng tai mắt kẻ thù có thể phát hiện.

- Tiểu đệ tuyệt đối vâng lời chỉ dạy của tỷ tỷ.

- Chị em ta đi lấy nhang đèn, vào thạch động, hiền đệ ra mắt đại ca tỏ lòng biết ơn, sau đó đi thắp hương cho nội tổ.

Kiều Minh trở lại thạch động thấy Tích Nhân đang nằm ngủ định trở ra, nhưng Tích Nhân vươn vai ngồi dậy cười nhẹ:

- Ta ngủ được một giấc khá ngon!

Tức Thành quỳ gối:

- Đa tạ đại ca có lòng giúp đỡ dạy dỗ cho chị em tiểu đệ. Không gì hơn Tức Thành xin cúi đầu bái tạ, và hứa quyết tâm cố gắng để không phụ lòng đại ca.

Tích Nhân phóng chân khí đỡ Tức Thành lên:

- Hiền đệ có gân cốt rất tốt để có thể trở thành cao thủ thượng thặng trong võ lâm mai sau. Cố gắng chuyên cần sẽ có kết quả phi thường. Đêm nay chúng ta nghỉ ngơi, rồi ngày mai sẽ bắt đầu và không để phung phí chút thì giờ nào cả.

Kiều Minh:

- Đại ca cũng muốn bái mộ. Túc Thành cũng phải thấp hương nhận tổ quy tông. Xin đại ca theo tiểu muội. Theo chân Kiêu Minh đến một khoảng đất cao dựa chân núi. Tích Nhân thấy trên khoảng đất chỉ toàn cỏ xanh, ở giữa có mấy hòn đá to. Kiêu Minh nói:
- Tiểu muội đã chôn nội tổ ở đây, không dựng bia, cũng không đắp mộ hay làm điều gì để cho thấy đây là nơi an giấc ngàn thu của người, đề phòng bọn Di Lạc tình cờ phát hiện.
- Hiền muội cẩn thận như vậy rất tốt. Tô tiền bối được an nghỉ một nơi cảnh sắc tuyệt vời như thế này, hẳn người rất an ủi. Ngày chúng ta có thể xây ngôi mộ lớn cho người sẽ không còn xa nữa. Xin cho tiểu huynh được quỳ lạy người ba lạy.
- Xin đại ca chờ tiểu muội giây lát.

Kiều Minh lại thấp nhang đèn, quỳ xuống im lặng một lúc rồi van vái:

- Hôm nay tôn nữ đưa Lê đại ca, nghĩa đệ của Trần Bang chủ và cũng là bang chủ Phụng hoàng bang chúng ta hiện nay và hiền đệ Túc Thành đến bái mộ nội tổ gia gia. Xin anh linh gia chứng giám.
- Nàng lạy mấy lạy, đứng lên thấp ba cây hương đưa cho Tích Nhân:
- Mời đại ca.

Tích Nhân cầm hương, quỳ gối:

- Văn bối là Lê Tích Nhân, được đại tỷ thương yêu truyền cho võ công, cũng như tạm quản lệnh bài bang chủ của Phụng hoàng bang xin khấu đầu tỏ lòng tôn kính với bậc tiền bối đã dày công xây dựng và cũng đã hy sinh rất lớn cho bang hội chúng ta. Văn bối xin hứa sẽ hết lòng chiếu cố và đào tạo cho Minh muội và Túc Thành hiền đệ thành những người có võ công trước có thể bảo vệ bang chúng, sau làm rạng rỡ Phụng hoàng bang.
- Tích Nhân lạy đến lạy thứ ba, và đứng lên, thì Kiêu Minh mở to mắt, kéo em quỳ xuống, khóc và kêu to:
- Nội tổ!

Trong cõi mệnh mông của đất trời, có những sự huyền bí, không giải thích được. Tích Nhân đứng lên nhìn thấy nhang đèn mà Kiêu Minh để trước mộ Tô Khang, nhang thì bùng cháy thành ngọn, còn hai ngọn đèn leo lét trong ánh nắng chiều bỗng như bùng sáng hẳn lên. Chung quanh như chợt tối lại, và từ đồng đá một luồng gió lạnh xông lên, văng vẳng tiếng nói già nua:

- Hai đứa cháu cô út được gặp bang chủ, lão phu đã an tâm không còn phải lưu luyến nơi đây nữa..
- Lần đầu tiên chứng kiến cảnh hiển linh của người đã mất, Tích Nhân cũng cảm thấy lạnh xương sống, còn chị em Kiêu Minh thì quỳ nện trên mặt cỏ. Khi nhang đèn và cảnh sắc chung quanh trở lại bình thường, Tích Nhân đỡ chị em Kiêu Minh lên cảm khái:
- Tấm lòng lo cho cháu, cho bang hội của Tô tiền bối đến chết vẫn còn. Anh em chúng ta phải cố gắng để không phụ lòng người!

Kiều Minh lau nước mắt:

- Từ ngày nội tổ mất, có tâm sự gì tiểu muội cũng đến đây thủ thủ như lúc người còn sống. Tiểu muội trong cảnh chết mà được cứu hẳn cũng do người hiển linh phù hộ.

Tích Nhân gật đầu:

- Trong những ngày trên đường tới đây, tiểu huynh đã quyết định ngày đi đêm nghỉ. Thế nhưng không hiểu sao chiều qua lại quyết định đi đêm. Hiền muội đã thấy nội tổ của mình dù mất, linh hồn vẫn quanh quẩn mãi bên nàng đến hôm nay mới tan, thì hãy tin tưởng ở tương lai và cố gắng.
- Tiểu muội đã nhất lòng sống chết cùng đại ca lo lắng cho Phụng hoàng bang, bây giờ càng nhất tâm nhất trí hơn nữa.

Tích Nhân trầm ngâm giây lâu:

- Tiểu huynh có môn công phu có thể dùng chân khí bản thân giúp hiền muội hoàn thành huyền âm khí công trong vòng bảy ngày. Tuy nhiên làm như vậy lại không thể tránh được cảnh da thịt nam nữ đụng chạm nhau. Tiểu muội đang tuổi băng thanh ngọc tuyết mà tiểu huynh lại đang tình nghiệp nặng nề. Đêm nay, tiểu muội hãy suy nghĩ chúng ta có thể từng quyền hay không, ngày mai cho tiểu huynh biết .

- Kiều Minh cắn môi, rồi quả quyết:

- Không cần phải cả đêm nay. Tiểu muội sẵn sàng để đại ca giúp đỡ.

Nàng đỏ hồng đôi má, e thẹn cúi đầu, tiếng nói nhỏ lại:

- Đêm qua.. tiểu muội đã nghĩ, đời này và sự sống chết của tiểu muội sẽ ủy thác cho đại ca. Vừa rồi chứng kiến cảnh hiển linh của nội tổ tiểu muội đã nhất quyết có làm tỳ thiếp cũng mãn nguyện. Ví dầu đại ca có chê bỏ, hắt hủi thì tiểu muội suốt đời cũng chỉ tôn thờ hình ảnh của đại ca.

Là người Hán, nhưng sống với người Miêu từ nhỏ đến lớn, tập quán yêu ai, thích ai người con gái sẵn sàng thổ lộ. Sự thổ lộ của Kiều Minh làm Tích Nhân cảm thấy khó xử vô cùng. Nhưng khi người con gái đã thổ lộ như vậy, mà cũng không thể bỏ đi thì còn cách nào hơn? Tích Nhân đành dẫu tiếng thở dài:

- Tiểu huynh thật áy náy vì hiện cũng có nhiều tri kỷ khác.

Kiều Minh ngẩng mặt lên, đôi mắt nhìn thẳng Tích Nhân:

- Với người Hán và người Đại Việt trai năm thê bảy thiếp là chuyện thường. Tiểu muội không phải người Miêu .. mà là người Hán.

Nhìn nét duyên dáng và đôi mắt đen đầy quyết tâm của nàng, Tích Nhân đành cười:

- Sau này mong hiền muội đừng trách và hờn giận tiểu huynh.

Kiều Minh quay qua Túc Thành:

- Hiền đệ có thể đi làm gà và làm món hiền đệ đặc ý nhất và duy nhất mà hiền đệ làm rất ngon, nấu nời cơm cho tỷ tỷ không? Trời cũng đã sắp tối, mà tỷ tỷ cần nói chuyện với đại ca một lúc.

Túc Thành nhanh nhẹn:

- Tiểu đệ đi ngay.

Túc Thành quay lưng thì Kiều Minh phóng tới ôm chầm lấy Tích Nhân:

- Lê đại ca!

Tích Nhân nhẹ ôm nàng:

- Minh muội!

Kiều Minh áp má lên ngực Tích Nhân, cảm nhận sự êm mê từ bàn tay nhẹ vuốt lưng mình một lúc, rồi ngẩng mặt lên, đôi mắt khép hờ, đôi môi mọng đỏ chờ đợi làm Tích Nhân phải cúi xuống giờ lâu, hai cánh tay họ ôm chặt lấy nhau. Khi họ rời nhau ra, Kiều Minh vẫn ôm Tích Nhân e ấp:

- Từ giờ phút này, tiểu muội là... người của đại ca, chúng ta có da thịt tiếp xúc nhau.. hẳn không phải nghĩ tới câu nam nữ thọ bất thân nữa. Phải không?

Tích Nhân cười khẽ, nhẹ cúi xuống hôn nàng lần nữa rồi đưa nhau ra bờ suối. Chọn được hòn đá to cả hai ngồi xuống, tay trong tay nhìn hoàng hôn buông xuống. Chuyện vẫn vẫn vợ, băng khuâng tay trong tay một lúc, Tích Nhân nói:

- Ngày mai hiền muội nghỉ ngơi một ngày nữa, tiểu huynh truyền tâm pháp nội công cho Túc Thành để nó tự luyện tập, rồi chúng ta vào thạch động bế quan. Sau khi luyện thành huyền âm khí công vết thương ở chân của hiền muội cũng đã lành. Trong ba ngày sau đó hiền muội sẽ bổ túc lại kiếm pháp, học xử dụng mê tung bộ và khinh công vân long tam hiện.

Kiều Minh ngã đầu lên vai Tích Nhân:

- Tiểu muội.. muốn theo Nhân ca đi Ứng thiên phủ. Nhân ca có chấp nhận không?
- Tiểu huynh nóng lòng phải đi rất gấp. Hơn nữa hiền muội không thể không trông nom Túc Thành và thay tiểu huynh dạy võ công cho nó.
- Ước gì chúng ta mãi mãi như thế này, không phải xa nhau. Nhưng..

Tích Nhân nhẹ ôm nàng:

- Chúng ta có rất nhiều bổn phận. Sau khi tiểu huynh đi lo giải cứu ngoại tổ, hiền muội có đi liên lạc anh em, cũng tìm ra người có căn cơ, trung thành truyền Lục dương thần công và phượng hoàng kiếm pháp cho họ. Lần này không cần phải giữ theo lễ luật tùy theo cấp bậc mà dấu bót như trước. Đại đường chủ phải được truyền toàn bộ bí kíp Lục dương công, phân đường chủ, đàn chủ, hương đàn đều có thể ban tới tăng thứ tám, thứ bảy, cũng như toàn bộ pho Phượng hoàng kiếm pháp.

Kiều Minh:

- Như vậy làm sao có thể kiềm chế?
- Tiểu huynh sẽ tùy theo vị trí mà sẽ truyền thêm những môn võ công khác cho từng cấp, từng người. Điều quan trọng nhất của chúng ta là phải đối phó với địch nhân, càng có nhiều người có võ công cao càng giúp cho bang chúng.

Họ đang chuyện vãn thì tiếng Túc Thành réo gọi:

- Tỷ tỷ và đại ca có thể về dùng cơm.

Kiều Minh kéo tay Tích Nhân đứng lên, họ về đến căn nhà nhỏ, thấy Túc Thành đã bày ra đĩa bát trên chiếc ván nhỏ, kê bên bếp lửa bập bùng. Mùi thịt nướng thơm phưng phức làm Tích Nhân cảm thấy đói ngay. Sau khi mời nhau, Kiều Minh gấp bỏ cho Tích Nhân đùi gà lớn nhất. Lâu ngày ăn thịt nướng không gia vị, nay ăn thịt gà nuôi trong chuồng mập béo, Túc Thành ướp gia vị vừa phải, Tích Nhân cảm thấy ngon vô cùng. Được sắp học võ, Túc Thành vừa thích thú, vừa nôn nao hỏi Tích Nhân hết điều này tới điều khác. Tích Nhân vừa ăn, vừa trả lời, thỉnh thoảng phóng tay đánh một chưởng là mặt đất phải rung rinh, hay rút kiếm phóng ra kiếm khí chặt ngã một cành cây xa hàng trượng cho Túc Thành xem và khuyến khích Túc Thành cố gắng để sớm được như mình. Sau khi dùng cơm, họ uống trà tiếp tục chuyện trò, khi thấy quá khuya, Kiều Minh giục em đi ngủ. Căn nhà khá nhỏ, nhưng cũng có một căn phòng nhỏ và một tấm phản gụ lớn. Túc Thành trải chiếu nằm trên sàn, dành tấm phản gụ cho Tích Nhân. Khi chú bé đã ngáy đều, Tích Nhân còn nghe được sự trăn trở của Kiều Minh trong căn phòng nhỏ của nàng. Trong lúc định nhắm mắt đi vào giấc ngủ, Kiều Minh lại rón rén đi ra và sà xuống tấm phản, với tiếng kêu nhỏ:

- Nhân ca!

Quàng tay ôm thân hình êm ái của nàng vào lòng, hơi thở thơm tho và huyệt hắc, sẵn sàng của nàng làm mạch máu Tích Nhân như trương lên. Đôi tay tự động vuốt ve, bầu vú và hai đôi môi ham hố cũng tìm lấy nhau. Trong lúc cả hai chỉ còn thôi thúc bởi bản tính, những mảnh áo được cả hai cùng giúp nhau cởi bỏ, tay Tích Nhân lại vô tình đụng vào vết thương trên đùi của Kiều Minh làm nàng đau thót phải kêu thành tiếng, trong tí tắc đó, Tích Nhân chợt nhớ trong người mình có tình long độc, khi chưa giải được, không thể ân ái với ai ngoài chị em Hồng Lan, Tử Lan. Tích Nhân nhớ tới chất độc trong người vội tung người ra ngoài, chạy tới con suối và nhào xuống nước. Nước làm Tích Nhân tỉnh táo, lấy lại sự bình thường.

Giây lát sau Kiều Minh chạy ra, nàng ngồi xuống thềm đá tiếng nói thật buồn:

- Nhân ca hẳn coi thường tiểu muội!

Nàng bật khóc:

- Tại sao tiểu muội..

Tích Nhân phóng lên kéo nàng xuống nước với mình, sau khi hôn những nụ hôn làm cho nàng ngưng tiếng khóc, Tích Nhân cởi bỏ những gì đang mặc vội lại trên người nàng ra cho dòng nước cuốn trôi, sau đó mơn nam vuốt ve da thịt nàng, cúi xuống những nụ hôn say đắm. Kiều Minh bấy giờ ôm chặt lấy người yêu thân thể cũng đang không mảnh vải như mình, sẵn sàng dâng hiến và nôn nao chờ đợi, rên rỉ, thúc giục:

- Đưa hiền muội lên bờ..vào nhà..

Nhưng rồi nàng cảm nhận sự khác thường, đôi tay rơi ra, bấy giờ Tích Nhân lại bế nàng lên và khi lên khỏi nước, ngồi xuống bờ đá ôm nàng trong lòng, dịu dàng:

- Tiểu huynh hiểu hiền muội chỉ do muốn thực sự trở thành người của tiểu huynh. Hiền muội xinh đẹp tuyệt vời, khó ai sánh bằng. Tiểu huynh tình nghiệp nặng nề chỉ lo không xứng đáng với hiền muội mà thôi. Kể từ khi bị nhiễm tình long độc, con người tiểu huynh cũng trở nên rất miễn cảm với nữ nhân, dù công lực cao, nhưng sự tự chế đã không được như người bình thường. Nếu không may có vết thương làm hiền muội đau đớn để tiểu huynh giật mình nhớ ra trong người có tình long độc, thì cũng đã làm hại đến tính mệnh của hiền muội.

- Tình long độc là thứ gì? Tiểu muội chưa từng nghe tới!

Tích Nhân kể việc giết đôi tình long, mình và chị em Hồng Lan bị dính máu, phải giải độc cho nhau như thế nào, đặc tính của tình long độc ra sao cho Kiều Minh nghe. Rồi nói:

- Đêm nay, tiểu huynh cũng coi hiền muội như người vợ chưa cưới của mình. Sau này tìm được nội đan của con tình long giải độc, lúc bấy giờ tiểu huynh mới trở nên người bình thường và lúc ấy chúng ta mới có thể thật sự trở nên vợ chồng được.

Kiều Minh rướn người lên ôm cổ Tích Nhân, nũng nịu:

- Tiểu muội chỉ muốn được nằm bên Nhân ca, nhưng chàng đã làm tiểu muội mất hết tự chế mà thôi. Được ở bên Nhân ca là tiểu muội đã vui lòng, chuyện ấy.. chuyện ấy không cần thiết đâu.

Tích Nhân vuốt ve nàng:

- Có lẽ.. chúng ta trần truồng ôm nhau như thế này và có thể tự chế, thì việc luyện công của hiền muội sẽ dễ dàng hơn. Trước đây tiểu huynh không dám nghĩ đến việc chúng ta cùng trần truồng trong thạch động, nhưng giờ đây, không còn phải ngại gì nữa, và nhiệt lực trong người tiểu muội cũng dễ thoát đi rất nhiều.

Kiều Minh bỗng trở nên trầm ngâm, rồi lẩm bẩm:

- Trần truồng.. trần truồng..

- Hiền muội! Điều gì vậy?

Kiều Minh chống vai Tích Nhân đứng lên:

- Nhân ca theo tiểu muội lại thạch động. Có cái này xem thử chúng ta có thể mở ra không?

Kiều Minh đứng lên thấy thân thể của mình, lại sà xuống lòng Tích Nhân:

- Đưa tiểu muội lại thạch động.

Tích Nhân bế Kiều Minh bước đi. Nàng dẫu mặt lên ngực Tích Nhân, nhưng giải thích:

- Nhà tiểu muội có một hộp gia bảo truyền từ đời này sang đời khác, không biết là mấy đời, với lời dặn dò sẽ có một người trần truồng mở ra được và lúc đó con cháu họ Tô chẳng những không bị tuyệt diệt mà còn hưng khởi lên nữa. Theo lời kể, xưa kia gia đình họ Tô của tiểu muội sống ở trong một thôn trang gần Thành đô. Trong thôn có một người thanh niên bỏ làng ra đi, không biết đi đâu. Cha mẹ người này đã được họ Tô tận tình giúp đỡ nuôi dưỡng, khi chết tống táng tử tế. Mấy chục năm sau có một nhà sư vân du ghé qua thôn, đến nhà họ Tô thăm viếng và cảm tạ ơn công ơn nuôi dưỡng và tống táng cha mẹ mình. Thì ra nhà sư là người thanh niên đã bỏ đi mất tích. Ở trong thôn một thời gian, tạm trú tại nhà họ Tô, nhà sư trị lành hết mọi bệnh tật, cả người điên khùng, mù điếc lâu năm. Mọi người xa gần đến xin chữa bệnh. Nhà sư không lấy tiền, nhưng cũng không khước từ cúng dường. Khoảng ba tháng sau, nhà sư từ tạ ra đi, không cách gì cầm lại được. Vàng bạc cúng dường ông để lại cho họ Tô thờ Phật, và cũng để lại một chiếc hộp sắt cứng rắn vô cùng, giống như liễn lặn, đúng ra là một khối sắt, dặn dò trưởng tộc họ Tô lúc nào cũng phải giữ gìn, truyền lại cho con cháu, sau này có người trần truồng, không quần áo sẽ mở hộp này ra, cứu họ Tô khỏi bị tuyệt tự và làm cho giòng họ hưng vượng lên. Gia đình họ Tô đã tuân lời nhà sư và truyền đời giữ chiếc hộp này. Tin tưởng tuyệt đối, vì Nhà sư ngoài Phật pháp cao minh, pháp thuật kỳ dị, còn biết việc quá khứ vị lai. Khi nói đi, dặn dò xong thì gần như biến mất trước mắt mọi người tưởng như thần thánh.

- Hẳn ông ta là một cao thủ của Phật môn.
- Có thể như vậy, nhưng chỉ cao thủ không thôi thì không biết trị bệnh điên khùng, câm điếc..
- Địa Tạng thiền sư mà tiểu huynh gặp trước đây cũng là người biết việc quá khứ vị lai. Việc trời Phật thật chúng ta khó mà biết được.

Khi vào thạch động Kiều Minh thấp đèn, lại vách đá ẩn nút, một hầm đá nhỏ hiện ra bên trong có một hộp sắt nhỏ, nàng mang ra ngoài:

- Nhân ca mở thử xem. Có thể Nhân ca là người trần trường mà nhà sư đã nói. Nếu không gặp đại ca thì Tô hiền đệ phải vĩnh viễn mang họ Mạnh, làm người Miêu, dòng máu tuy còn, nhưng họ Tô cũng coi như mất.

Tích Nhân cầm chiếc hộp lên quan sát, thấy hộp làm bằng thứ kim loại đen, chiếc hộp dày rộng độ gang tay mà nghe nặng chình chịch. Nhìn kỹ mới thấy hai bên có đường khớp rất nhỏ, bèn thử vận công lấy sức hai tay kéo ra, lần lần tăng lên tới tới bầy thành công lực, mới cảm thấy hai phần hộp nhích động. Tích Nhân tăng lên công lực lên bàn tay, mới kéo được nắp hộp ra ngoài. Bên trong hộp sắt có lá thư nhỏ và hai chiếc hộp sắt nhỏ nữa. Một đỏ, một đen. Tích Nhân cầm mảnh giấy lên xem, Kiều Minh cũng không khỏi tò mò nhích lại gần. Trên mảnh giấy đã vàng úa viết: “Ngoài người có công lực như tiểu hữu, khó ai có thể kéo được nắp hộp này ra. Ta để lại hộp này ngoài đền ơn cho họ Tô, còn vì duyên Phật giúp tiểu hữu giải trừ tình long độc. Tình long là loài vật tiền cổ, trước đây thường sinh sống trong vùng núi cao ở Thiên Trúc, Thổ Phồn. Nội đơn của dương long có thể giải trừ tình độc, nhưng nếu dùng cả viên lại độc hại bội phần, vì thế trời đã cho nó bản tánh khi gần chết tự tìm cách chôn mình ngập sâu trong lòng đất. Tuy vậy, phàm trên đời không có độc gì không có thuốc giải, trên đường qua núi Đường Cổ Lạp, ta gặp giống tuyết tình hoa, một thứ hoa tuyết độc. Trúng độc nó, nghĩ đến người tình, đến tình dục thì người trở nên điên loạn, đau đớn khắp châu thân, chất độc trái ngược nhưng lại giống như tình long độc vài tháng sau thì mất. Ta định phá hủy bụi tuyết tình hoa, thì linh thần máy động, nhập định nhìn biết sau này người tiêu diệt con dương long duy nhất hiện còn sót lại ở nam phương, và trúng độc của nó. Vì thế ta lại hái chúng và chế thành viên thuốc. Trời sinh ở đâu có tuyết tình hoa, có mùi hôi thúi cả vùng như xác chết, thì gần đó trong vòng trăm dặm có bách điệp hương dần hoa, hay còn gọi là hương tình hoa, có hương thơm ngát mũi. Hình dạng thứ này giống như tuyết tình hoa, cũng một năm mọc một đợt, ra một lá, đủ trăm lá thì kết hoa, nhưng hoa lá, cây rễ đều nhỏ hơn, lại là thứ giải bách độc, người ăn nó tăng cường hàng hai ba chục năm công lực. Có điều là người dùng nó, trong người có mùi thơm dễ gây sự động tình cho người khác phái. Viên thuốc chế từ tuyết tình hoa nằm trong hộp sắt màu đỏ, sau khi bóc bỏ vỏ sáp, cắn bể lớp cứng, nuốt lấy dịch trấp của nó. Sau khi dùng thuốc rán nằm chịu đựng sự đau đớn, tuyết đối không được vận công chống cự. Khi trong người người hai chất độc công phá, thì hơi độc cũng xông ra ngoài, nên không ai được ở gần. Ít nhất phải ba ngày đêm sự đau đớn mới hết. Lúc hai chất độc trong người đã hóa giải, người người sẽ có một mùi hôi hám kỳ dị. Khó ai có thể tới gần. Dùng viên tiểu bách điệp dần hoa sẽ giúp giải trừ mùi hôi ấy. Khi dùng thuốc này, vận dụng công lực trong nửa ngày để hoàn toàn hấp thụ hiệu năng của nó.

Thư của nhà sư lưu lại không để pháp danh hay tên tuổi.

Kiều Minh mừng rỡ:

- Đúng là hộp sắt lưu lại cho Nhân ca.

Và nàng cảm khái:

- Phật pháp thật nhiệm mầu, từ nay lúc nào tiểu muội cũng hết lòng ngưỡng Phật.

Tích Nhân:

- Tiểu huynh hân hạnh gặp được Địa Tạng thiền sư, và thấy rõ trong cõi mộng lung mọi sự đều đã an bài, vì thế từ nay lúc nào cũng sẽ nghĩ tới câu vạn sự tùy duyên, hành sự lúc nào cũng phải theo lương tâm công chính, thông cảm mọi người, lấy tha thứ làm đầu.

- Tiểu muội cũng nhất định như vậy. Lúc nào Nhân ca dùng thuốc?

- Ngay bây giờ là tốt nhất. Trong thời gian tiểu huynh giải độc, hiền muội đem quyền lực dương công truyền cho Túc Thành, giải nghĩa, chỉ dẫn cho nó tập luyện. Sau khi giải độc, tiểu huynh sẽ bế quan bảy ngày với

hiền muội. Lưu lại thêm năm bảy ngày nữa để giúp hiền muội tăng tiến thêm võ công rồi mới ra đi.

Kiều Minh dựa vào Tích Nhân, êm ái:

- Tiểu muội coi mình là người của Nhân ca, sẽ tùy Nhân ca sắp xếp. Nhân ca phải nằm sau khi dùng thuốc để tiểu muội về lấy mềm chiếu.

- Tiểu huynh nằm trên tấm đá kia cũng được rồi!

Kiều Minh phụng phịu:

- Nhưng nghĩ Nhân ca nằm trên thềm đá lạnh, tiểu muội sẽ cảm thấy khó chịu.

Tích Nhân bế nàng lên:

- Tiểu huynh đưa hiền muội về phòng, lấy mềm chiếu rồi trở lại.

Trở lại phòng Kiêu Minh, cả hai tự chế nhưng cũng nằm âu yếm, vuốt ve nhau một lúc khá lâu, Tích Nhân mới mặc lại áo quần, ôm chiếu gối trở lại thạch động.

Đúng như lời nhà sư vô danh, Tích Nhân sau khi dùng thuốc, đã phải chịu đựng sự đau đớn quằn quại của thể xác trong ba ngày đêm. Đau đớn chẳng những trên khắp kinh mạch mà tận cả xương cốt, nhiều lúc mồ hôi toát ra đầy người, phải lăn lộn rên rỉ. Chưa lần nào trong đời Tích Nhân phải chịu sự đau đớn như vậy. Sang ngày thứ ba, các cơn đau mới giảm dần và sang sáng ngày thứ tư, từ sáng đến trưa mới không còn cơn đau nào nữa. Có lẽ Kiêu Minh canh chừng bên ngoài, nên khi Tích Nhân dứt cơn đau, cơn nước đã chảy để gần cửa. Tích Nhân nói vọng ra:

- Dùng viên sau chỉ cần vận công nửa ngày, thì chiều nay tiểu huynh có thể gặp hiền muội.

Chiều hôm đó Kiêu Minh mở cửa động, để vào bộ quần áo và đôi giày vào, thì cũng vừa lúc Tích Nhân đã xả công. Trong những ngày Tích Nhân giải độc, Kiêu Minh ngoài chỉ dẫn cho Túc Thành tập luyện nội công, cũng đã về nhà lấy gấm lụa, ngồi xa xa cửa động chăm chỉ may quần áo, dày vớ cho người yêu. Thấy nàng đem theo áo quần mới mà không vào, Tích Nhân cười nói:

- Tiểu huynh cần phải tắm rửa mới có thể mặc bộ đồ gấm đẹp này của hiền muội.

- Thác nước trong động có thể tắm được.

- Có lẽ tiểu huynh phải tìm hồ nước hay chỗ suối sâu mới tẩy hết ô uế trên người.

- Nhân ca cứ mặc đi, ra ngoài tiểu muội đưa đến hồ nước cuối con suối gần đây tắm rửa.

- Tiểu huynh mặc sẽ làm hôi thúi bộ áo quần mất.

- Tiểu muội đã may cho Nhân ca được hai bộ, sẽ thay bộ khác.

Nàng đang đứng ở cửa động, xoay mặt ra ngoài chợt nghe thân thể bị nhấc bổng lên và bay vùn vụt. Theo con suối, Tích Nhân thấy ngay hồ nước nhỏ mà Kiêu Minh đã nói, trụ thân rơi xuống. Kiêu Minh bị rơi xuống nước, bấu cổ người yêu la:

- Áo quần tiểu muội..

Tích Nhân không để nàng có thể nói thêm lời nào, ham hồ cúi xuống nàng những nụ hôn nóng bỏng, nàng nghe thân thể, hơi thở của Tích Nhân phảng phất mùi thơm nhẹ nhàng hấp lực, áo quần của nàng lần lần bị Tích Nhân gỡ ra ném lên bờ. Kiêu Minh mê mẩn trong kích thích nhưng cũng lo lắng:

- Nhân ca..Chúng ta đang ở dưới nước..

Tích Nhân bấy giờ mới thì thầm:

- Chúng ta tắm rửa sạch sẽ, sau đó đến mộ nội tổ phụ lấy xin kết nghĩa phu thê. Trở lại gọi Túc Thành thay mặt họ hàng chứng kiến.

Kiều Minh chợt khóc:

- Nhân ca biết lo cho hiền muội như vậy, hiền muội..

Sau khi tắm rửa, Tích Nhân ôm ấp Kiều Minh, dùng công lực hong khô quần áo cho nàng. Trở về nhà, trong lúc Tích Nhân dùng cơm, Kiều Minh nói cho Túc Thành biết vì Tích Nhân phải giúp nàng hoàn thành một môn nội công tâm pháp, không tránh khỏi cảnh vượt qua biên giới nam nữ thọ thọ bất thân, nên quyết định kết nghĩa phu thê với nhau. Túc Thành nghe tin lấy làm vui mừng có được một người tỷ phu mà gã hâm mộ như Tích Nhân. Còn nhỏ, nhưng cũng đã từng chứng kiến nhiều hôn lễ trong làng, tuy vui mừng, nhưng Túc Thành bối rối:

- Làm lễ thành hôn phải về thôn, làm trâu bò mời mọi người mới được chứ?

- Chị em chúng ta vì hoàn cảnh bắt buộc phải ở trong Miêu thôn mà thôi. Chúng ta là người Hán, nghi lễ của người Hán còn rườm rà hơn nhiều, nhưng biến phải tùng quyền. Nội tổ anh linh và có em chứng kiến là tỷ tỷ đã mãn nguyện lắm rồi.

- Tỷ tỷ đã quyết định tiểu đệ đâu dám nói thêm. Tiểu đệ đi hái hoa và chuẩn bị nhang đèn.

Đêm đó Kiều Minh mặc áo quần Hán phục, trang điểm thật đẹp, cùng Tích Nhân trước mộ Tô Khang nguyện kết phu thê. Nghi lễ đơn giản xong, Túc Thành cười nói:

- Tỷ tỷ thành hôn, nhưng tiểu đệ không được uống rượu, ăn thịt.. thật là lỗ quá!

Kiều Minh vui vẻ vỗ vai em:

- Thay vì rượu thịt, tỷ tỷ và tỷ phu của hiền đệ sẽ đào tạo hiền đệ thành một võ lâm cao thủ thượng thừa. Cái nào hiền đệ muốn hơn?

Túc Thành nheo mắt:

- Cái nào cũng muốn. Nhưng tỷ tỷ đã dạy phải có võ công để trả thù nhà, làm một anh hùng đội trời đạp đất .. nên tiểu đệ phải chọn cái thứ hai.

Tích Nhân cười:

- Sau khi Phượng hoàng bang trung hưng, đại ca và tỷ tỷ của em sẽ làm lại lễ thành hôn rất lớn. Hiền đệ có thể uống rượu ba ngày liên tiếp.

Túc Thành dang tay ôm Tích Nhân và Kiều Minh:

- Tiểu đệ chờ ngày ấy, còn bây giờ đưa tân lang và tân giai nhân về phòng hợp cẩn!

Kiều Minh quát:

- Tên tiểu quỷ này!

Túc Thành bỏ chạy:

- Tiểu đệ đã biết đêm tân hôn người khác không được ở gần tân phòng, nên đã chuẩn bị chiếc võng trên cây cổ thụ. Chúc tỷ tỷ và tỷ phu trăm năm hạnh phúc.

Kiều Minh cười, nắm tay Tích Nhân:

- Nó chạy quanh trong thôn, chơi với những người lớn tuổi nên..đôi lúc tưởng như người lớn.

- Nó biết nhiều hơn tuổi, nhưng tánh tình thuần hậu. Đó là điều đáng quý.

Sáng ngày hôm sau, Kiều Minh dẫn dò Túc Thành ở ngoài phải chăm lo luyện công, tự lo liệu việc ăn uống rồi cùng Tích Nhân vào thạch động đóng cửa bế quan. Trước đó, Tích Nhân chỉ định truyền cho Kiều Minh môn huyền âm chân khí, nhưng khi nàng đã trở nên thê thiếp, không bị luật sư môn ngăn cản, Tích Nhân chẳng những giúp nàng hoàn thành môn Thái Ất thần công mà còn trút thêm chân khí đã hấp thụ từ viên thuốc tiểu bách diệp thiên đàn cho nàng nữa. Khi cửa thạch động mở ra, Kiều Minh tưởng chừng như mình được thoát thai hoá cốt, chẳng những cảm thấy chân khí đầy đầy, chân đi muốn bay lên cổ, mà soi gương thấy làn da như trắng sáng lên, xinh đẹp hơn trước rất nhiều. Với nội công chột tăng tiến trên mười năm công lực, hoàn thành môn Thái Ất thần công nàng hấp thụ và mau chóng sử dụng thuần thục những chiêu thức tinh kỳ của Phượng hoàng kiếm pháp, và Phượng hoàng tam chiêu là ba chiêu kiếm mà Tích Nhân lấy từ tinh túy của bộ kiếm pháp này rút ra. Kiều Minh xinh đẹp không thua chị em Hồng Lan, và cũng

chúng tỏ rất thông minh nên Tích Nhân hết lòng thương yêu, dốc lòng chỉ điểm. Mỗi ngày, từ mờ sáng đến khuya tối, nàng trau dồi kiếm pháp, quyền chưởng, khinh công, mê tung bộ pháp, trở thành một cao thủ không thua chị em Hồng Lan, Phi Yến. Trong những lúc nàng tập luyện võ công, Tích Nhân lại chỉ dạy cho Túc Thành và cũng rất vui lòng thấy cậu bé thông minh, mau hiểu, nghe tới đâu nhớ tới đó. Tích Nhân cũng dùng công lực bản thân khai mở nhiều kinh mạch cho Túc Thành nên gã luyện công rất mau tiến bộ. Trong thời gian này lúc tạm nghỉ ngơi, Kiều Minh cũng trình bày cho Tích Nhân cách liên lạc với anh em Phượng hoàng bang lúc cần cấp. Các cấp bộ Phượng hoàng bang vẫn liên lạc bằng bồ câu, dùng ám ngữ, diên đảo ngữ tự, và những ám ngữ này chỉ người lãnh đạo duy nhất trong cấp bộ ấy biết mà thôi. Đã từng học võ, cũng hiểu rõ võ công của nội tổ mình như thế nào, Kiều Minh thăm so sánh và vô cùng tự tin. Từ Kiều Minh, Tích Nhân cũng biết các phân đường chủ, đàn chủ hiện nay của Tô đường hầu hết là đồ đệ của Tô Khang và rất thương yêu nàng.

Thấm thoát thời gian bảy ngày nữa đã đi qua, Dù đã biết trước Tích Nhân phải ra đi, chị em Kiều Minh, nhất là Túc Thành buồn hẳn ra. Tích Nhân phải liên tục nói chuyện, kể nhiều chuyện vui, mới nghe và nhìn thấy được những nụ cười của hai chị em. Nói sao cho hết sự bịn rịn của Kiều Minh trong đêm từ giã. Hành trang Tích Nhân ra đi mờ sáng hôm sau, ngoài cây kiếm của Côn luân lão nhân, cây đặng tiên cột ngang lưng, chỉ một bọc nhỏ, bên trong chỉ có một bộ áo quần, nhưng nặng chình chịch. Kiều Minh cho trượng phu biết chỗ kinh thành, nơi đô hội có rất nhiều điều mà võ công không thể giải quyết. Trái lại kim ngân lại có giá trị mua chuộc, thu lượm tin tức, giải quyết vấn đề khó khăn rất lớn. Trong bọc ngoài vàng bạc còn có ngân phiếu mười ngàn lượng. Tuy mang theo nhiều vàng bạc như vậy, Tích Nhân cũng đồng ý với Kiều Minh, dù võ công cao, việc cứu người của Tích Nhân không thể không có người tiếp tay thăm dò, giúp đỡ. Trong những ngày bên nhau, Kiều Minh cũng đã thuyết phục Tích Nhân ra mặt gặp gỡ những người lãnh đạo Phượng hoàng bang mới có thể rút ngắn thời gian chấn hưng lại bang hội này. Nghĩ đến Trần Kỳ Anh, Tích Nhân đã đồng ý với nàng, dù việc gặp gỡ này sẽ làm chậm trễ hành trình của mình. Vì Phượng hoàng bang, Kiều Minh cũng rất tinh tế, chính nàng đề nghị dù họ đã lạy nhau kết bái phu thê, nhưng việc này cũng không tuyên bố hay tiết lộ cho người Phượng hoàng bang biết để tránh dị nghị, có người sẽ cho rằng nàng vì tham vọng, muốn trượng phu lãnh đạo Phượng hoàng bang nên bày vẽ ra mọi việc.

Từ thạch động, Tích Nhân dùng khinh công thượng thừa đi theo hướng đông bắc, khoảng hai khắc đến sông Nguyên Giang, vượt sông Tích Nhân nương theo đường rừng phi thân mãi cho tới tối mới đến một mã trường. Trụ thân trên đường núi vài chục trượng, Tích Nhân đi bộ đến cổng đã có người mở cửa chào đón:

- Xin mời Trần công tử.

Từ cổng vào căn nhà trên mã trường khá xa. Khoảng bốn năm chục trượng, Tích Nhân đi được nửa đường, thì bên trong có hai người cầm đèn, giắt theo con ngựa ô to lớn đi ra đón tiếp. Một người chống cây nạng gỗ râu tóc muối tiêu độ trên năm mươi, một người là một thanh niên vóc dáng to lớn, miệng vuông mày rậm. Tích Nhân tới nơi, hai người cúi đầu:

- Xin tham kiến Trần công tử.

Tích Nhân nói nhỏ:

- Đa tạ Hạ Hương chủ và Hạ đại ca.

- Thủ lãnh cho biết Trần công tử cần ngựa Ô long, nhưng không nghỉ ngơi lại.

- Tại hạ đang có việc gấp.

- Con Ô Long đã yên cương sẵn sàng. Xin mời Trần công tử nhận cho.

- Xin đa tạ.

Tích Nhân phi thân lên ngựa, cung tay đa tạ lần nữa, rồi ra rôi. Ngồi trên lưng con ngựa đen phi nhanh trong đêm tối, Tích Nhân chợt nhớ Kiều Minh ray rức. Từng gần gũi nhiều nữ nhân, nhưng những ngày với Kiều Minh, Tích Nhân mới cảm thấy cái không khí của gia đình, của tình chồng vợ thương yêu sống trong một căn nhà nhỏ. Chồng ra đi được vợ hiền dặn dò, lo lắng. Cũng từ cùng Kiều Minh thảo luận, Tích Nhân mới thấy họ Lê dễ làm cho cảm y vệ chú ý, nên dùng họ Trần, vừa là họ mẹ, vừa là họ của Trần Kỳ Anh làm họ. Qua sự sắp xếp, Tích Nhân đã đến mã trường và dùng con ngựa hay nhất của Tô đại đường để lên đường. Qua tốc độ của con Ô long, Tích Nhân thấy nó phi nhanh không khác hồng lô của mình, nhưng thân

thể to lớn nên êm ái hơn. Dù rút vào bóng tối, Phượng hoàng bang vẫn còn liên lạc rất chặt chẽ. Trên hành trình, những địa điểm Tích Nhân ghé lại đều có người trình trọng đón tiếp, và những người đón tiếp ngoài cung kính còn tỏ ra rất cảm tình với thái độ khiêm cung của Tích Nhân. Nói đến Côn Minh là nói đến một thành lớn của Vân Nam, nơi có nhiều cơ sở Phượng hoàng bang, chung quanh nhiều thắng cảnh ngoạn mục như Điền Trì, thạch lâm, hang động trong hai dãy núi đông tây, nhưng Tích Nhân không phải là kẻ nhàn du, nên vào thành, cơm nước xong, tìm một cơ sở của Ngũ độc giáo gửi thư cho chị em Hồng Lan, rồi hối hả lên đường dù dần chủ của Côn Minh nấn nỉ lưu lại một ngày để được đón tiếp. Sau khi qua khỏi thành Côn Minh, Tích Nhân để con Ô Long ra sức, những chỗ có xe cộ, người qua lại đi chậm, nơi vắng vẻ sỏi như bay, chỉ nghỉ ngơi giây lát ở những trạm dừng chân cho ngựa ăn thóc, uống nước, còn mình dùng chút bánh bao hay cơm nước đơn giản. Sau sáu ngày bôn ba, trưa hôm ấy Tích Nhân đến bờ trường giang và vô cùng cảm khái trước cảnh sắc sông nước mênh mông, uốn lượn theo núi đồi trùng điệp. Nhìn ngắm cảnh sắc giây lát, thay vì đi xuống bến đò để qua sông, Tích Nhân cho ngựa rẽ vào con đường núi ngoằn ngoèo. Hơn giờ sau, Tích Nhân dừng ngựa trước một căn trại lớn nằm dưới chân một ngọn đồi trồng trà. Căn trại nằm dựa chân đồi, nhưng trước mắt là một cánh đồng cỏ rất rộng, chạy mút tới chân những ngọn đồi phía đông và lấp lánh mặt nước trường giang phía trái. Trên sân cỏ rộng nuôi nhiều bò ngựa. Nhìn cánh đồng cỏ ai cũng nhận rõ đây là một mục trường. Trong trại, ba bốn sơn dân người Ba đang ngồi chuyện vãn, thấy Tích Nhân tới vội vàng đứng lên, một người hỏi:

- Khách quan có việc gì?

- Muốn gặp chủ nhân.

Một người khoảng bốn mươi ăn mặc tươm tất trong nhà bước ra, cung tay chào:

- Công tử gặp tôi có việc gì? Chúng ta có quen biết?

- Tại hạ được Hà lão ở Côn Minh giới thiệu đến đây, nhờ mục trường săn sóc dùm ngựa.

- Trong bao lâu?

- Trong ba tháng.

- Hà lão rất keo kiệt..có cho biết giá cả?

Tích Nhân cười:

- Hà lão nói với tại hạ các hạ chỗ quen biết anh em thân tình với ông ta, gửi ngựa ở đây được chăm sóc chu đáo, còn tiền bạc không thành vấn đề. Tuy nhiên các hạ đã nói vậy, tại hạ sẵn sàng trả trước ba đỉnh bạc.

Tích Nhân lấy ba đỉnh đưa ra:

- Khi lấy ngựa thấy được săn sóc tốt sẽ biểu thêm.

- Chủ nhân cầm tiền mừng rồi, rồi rút:

- Đa tạ, đa tạ! Công tử thật hào phóng. Tại hạ có chuyện cần về nhà gấp nếu không mời công tử vào trại uống chén nước trà.

- Các hạ qua sông à? Tại hạ cũng cần qua sông gấp, nhưng không hiểu gần đây có bến thuyền nào khác?

- Công tử tặng nhiều tiền, chẳng biết lấy gì đền ân, chúng tôi sẵn có thuyền riêng, có thể mời công tử đi cùng.

- Thế thì tại hạ thật may mắn. Sẽ xin hậu tạ.

- Công tử đã tặng quá nhiều tiền bạc.

Chủ nhân đưa ba đỉnh bạc cho một người Ba đang có mặt:

- Đem vào cho tổng quản ghi sổ sách, còn các người hãy đặc biệt săn sóc con ngựa này!

Ông ta đi trước:

- Thuyền ở phía này, mời công tử theo tôi.

Chủ nhân cảm cúi đi, khi qua khỏi ngọn đồi tới bờ sông, người chủ nhân mới quay lại, và cung kính cúi đầu:

- Mong Trần công tử tha cho tội thất lễ vừa rồi. Nơi đây dễ lọt tai mắt kẻ thù nên phải cẩn thận.

Tích Nhân cũng cung tay đáp lễ:

- Lý thúc thúc bất tất phải nói vậy, đây là việc chúng ta phải làm.

Chủ nhân là một đàn chủ Phượng Hoàng Bang, tên Lý Khả Dụng, đệ tử của Tô Khang, là người có nhiệm vụ đưa Tích Nhân đến một địa điểm bí mật để gặp gỡ một số nhân vật lãnh đạo của bang hội này. Kiều Minh đã quyết định không đi cùng, một phần nài nỉ cần thu xếp chỗ ăn ở đình đậu lâu dài cho Tứ Thành trước khi bắt tay chinh đồn Tô đường, thứ nhì nài nỉ sự hiện diện của mình có thể làm cho các đại đường khác khách quan hơn trong quyết định của họ.

Lý Khả Dụng lại quay đi, vừa đi vừa nói:

- Nguyên soái đã có thư ủy thác cho Nhậm phó nguyên soái lãnh đạo các cấp phân đường, đàn chủ ra mắt công tử tại sơn trang Tần hương chủ, cách thành khoảng hai chục dặm. Vào thành mời công tử dùng cơm, rồi chúng ta đi tới điểm hẹn.

Tích Nhân vui vẻ:

- Đã có sự sắp xếp, tại hạ chỉ theo đàn chủ.

Hai người chèo vãn giấy lát đã tới bờ sông. Một con thuyền nhỏ, có ghé ngồi ở giữa, hai thuyền phu lực lưỡng đang ngồi chờ đợi. Trông họ, người Tích Nhân biết chuyên về ngoại công. Lý Khả Dụng mời Tích Nhân xuống thuyền. Sau khi hai người ngồi yên vị, thuyền phu đưa thuyền ra sông. Tích Nhân thấy nước sông chảy rất mạnh, nhưng con thuyền dưới bốn mái chèo của hai thuyền phu rẽ nước đi vun vút. Lý Khả Dụng lúc này không nói gì về chuyện Phượng hoàng bang mà chỉ chỗ nọ chỗ kia để giới thiệu Trùng Khánh Phủ với Tích Nhân. Thành Trùng Khánh, trước có tên là Du Châu, Tống Châu, từng là kinh đô của người Ba, nằm trên bờ Trường Giang và sông Gia Linh, ôm ấp núi đồi, nước bao ba mặt, cảnh sắc đẹp lạ thường. Trùng Khánh là trạm dừng chân của giang khách từ Thành Đô theo Mân giang đổ xuống, người từ Vân Nam, Quý Châu lên, Hồ Nam lại nên buôn bán rất nhộn nhịp, ghe buồm tấp nập. Phải vài giờ, chiếc thuyền nhỏ mới cập bến. Nơi họ xuống thuyền là một bến đậu nhiều ghe thuyền nhỏ. Nhiều ghe đưa khách hình dáng tương tự chiếc ghe đã đưa Tích Nhân sang sông. Hai thuyền phu lúc qua sông như hai người cầm, nhưng thuyền vào bờ thì lớn tiếng vui cười, chào hỏi những thuyền phu khác. Và họ cũng lớn tiếng tạ Lý Khả Dụng khi ông ta trả tiền. Lên bờ, Lý Khả Dụng đưa Tích Nhân lên lối vào những con đường có quán xá, nhưng nhỏ hẹp một lúc rồi mới ra đường lớn, mời Tích Nhân đến tửu quán nằm trên sườn núi, xoay mặt ra trường giang. Tửu quán đang rất đông khách.

28. Chương 28: Bạch Liên Xuất Hiện

Tửu quán là cơ sở của Phượng hoàng bang, hay có thể Lý Khả Dụng thường đến đây nên mới bước vào chưởng quỹ đã mừng rỡ:

- Kính chào Lý đại gia. Lý đại gia lúc nào cũng may mắn. Đại gia hạ cố thì chỗ ngồi cũ của đại gia vẫn chưa ai ngồi.

Tiểu nhị cũng xum xeo:

- Mời Lý đại gia!

Tiểu nhị đưa hai người tới tới chỗ ngồi. Bàn nằm góc phía đông lầu, sát lan can, vừa có thể ngắm cảnh, vừa kín đáo. Tích Nhân theo lời mời của Khả Dụng ngồi xuống ghế, ông ta kêu một bình rượu Nữ nhi hồng, sáu bảy món thức ăn, trong đó ngoài gà, thịt, còn có mấy món đậu hũ và rau xào. Tiểu nhị cũng rất vui mừng được Khả Dụng cho tiền thưởng trước. Ngầm quan sát khách chung quanh, Tích Nhân thấy mấy chục người trong tửu quán, ngoài những thương buôn ăn mặc sang trọng, còn có nho sinh có lẽ họ đến ngắm cảnh để tìm thi tú. Trong tửu quán cũng có năm bảy người mặc võ phục. Nhưng những người mặc võ phục, mang kiếm này, Tích Nhân không để ý, mà chỉ để ý đến hai người, một ông già độ sáu mươi, ăn mặc kiểu thôn dã, tóc đốm bạc, râu ba chòm, mắt lấp lánh hàn quang, hai huyệt thái dương lộ cao như trứng gà. Nghe

hơi thở sâu và dài, biết ông ta là nội gia cao thủ thượng thừa. Ngồi chung bàn với ông già này là một trung niên độ bốn mươi, mày râu mắt to, râu quai nón cũng ăn mặc đơn giản, có vẻ nghèo khổ như ông già. công lực một già, một trẻ hơn nhưng xem chừng công lực cũng tương đương nhau. Hai người này cùng ngồi xoay mặt ra sông im lặng uống rượu, tưởng chừng họ đang bị thu hút bởi cảnh quan sông nước mênh mông và đồi núi trùng điệp trước mắt.

Nhiều ngày bôn ba, ăn vội uống vội và hôm nay chưa ghé quán xá nơi nào, sau khi uống vài cốc rượu, tiểu nhị mang thức ăn ra, Khả Dụng mời cầm đũa, Tích Nhân cười nhẹ:

- Tại hạ đang rất đói.

Hai người mới ăn nửa bữa, trên sông xuất hiện chiếc thuyền lớn, hai bên thuyền hàng chục mái chèo nhanh nhẹn khuấy nước đưa nó ngược dòng sông tiến lên rất nhanh. Chiếc thuyền to đã gây chú ý, nó lại càng được chú ý hơn vì trên chiếc thuyền này có năm cô gái áo xanh, thuyền đang cỡi sóng, nhưng những cô gái này đứng trên boong thuyền không tựa vào đâu, người có võ công nhận ra ngay võ công những cô gái này khá cao, còn người không biết võ công thì đúng là sự kỳ lạ. Chiếc thuyền, những cô gái trên thuyền làm mọi người chú ý và họ càng chú ý hơn, khi thấy nó lại đang nhắm phía tửu quán tiến lại, và càng tới gần, ai cũng nhận ra năm cô gái này đều rất xinh đẹp. Tích Nhân bụng đói, chỉ liếc mắt xem chiếc thuyền, rồi tự nhiên ăn uống không chú ý nữa. Nhưng khi chiếc thuyền tới gần bờ, hai trong những cô gái lại cùng ném hai chiếc neo rất to bay vút lên không như cầu vồng tỏa ra hai bên, và đi xa hàng chục trượng, làm mọi người trở mắt kinh ngạc, lực sĩ nhắc ngăn cản cũng khó có thể ném chiếc neo như hai cô gái này. Nhiều thực khách trong tửu quán phải buột miệng la to, chỉ trở trăn trở kinh ngạc. Tích Nhân không chú ý, cũng phải chú ý vì Lý Khả Dụng mặt đang biến sắc, để đũa xuống bàn, la nhỏ:

- Bạch liên giáo!

Trong sự huyền ảo, Tích Nhân cũng nghe ông già nói với người trung niên:

- Bọ dâm nữ Bạch Liên sao lại công khai xuất hiện ở đây kìa?

Trung niên hừ nhẹ:

- Có lẽ chúng ta không thể tiếp tục uống rượu ngắm cảnh trăng lên được rồi! Mấy ngày nay tiểu đệ cũng cảm thấy ngứa ngứa tay chân!

- Chờ xem bọn chúng làm gì, có những ai rồi ra tay cũng không muộn.

Chiếc thuyền thả neo cách bờ sông cũng khá xa, nhưng khi nó đứng yên, những mái chèo thả xuôi, trên khoang thuyền xuất hiện một nữ nhân áo trắng và bốn cô gái áo hồng. Nữ nhân áo trắng từ trên thuyền lẳng không vào bờ, thân pháp rất ngoạn mục, không khác gì đám bạch vân hay cánh bướm đang bay. Sau nữ nhân áo trắng, những cô gái áo hồng như bốn bóng mờ vút theo. Năm cô gái này hạ chân trên bậc đá dẫn lên tửu lầu, năm cô gái áo lục lại rời thuyền. Trên tay mỗi cô tung ra những giải lụa dài màu sắc khác nhau, đầu giải lụa có lục lạc, những chiếc lục lạc có lẽ làm bằng những thứ kim khí khác nhau, tạo ra những âm thanh khác nhau, hòa nhau thành một loại âm thanh réo rắc rất du dương. Tích nhân thấy năm cô gái xử dụng tiểu xảo, dùng giải lụa đánh xuống nước, lấy trớn bay vào bờ, nhưng cách thức thật đẹp mắt cũng phải khen thầm, và nghĩ Bạch liên giáo có oai danh rung động võ lâm Trung nguyên quả thật có sự phi thường của họ. Nữ nhân áo trắng có phải là Bạch liên giáo chủ hay không? Võ công của bà ta có lẽ cũng tương đương với Vương Tổ Thư, và dĩ nhiên những nghĩa tử của mình không thể nào bằng.

Trong khi đám nữ nhân Bạch liên giáo chậm rãi theo từng bậc đá đi lên, Lý Khả Dụng hạ giọng:

- Chúng ta đi thôi! Không nên gặp họ.

Tích Nhân lắc đầu:

- Lý huynh yên trí, cứ xem chúng làm gì đã. Sẵn đây tại hạ cũng muốn biết thêm về Bạch liên giáo.

Tích Nhân cũng nghe ông già và trung niên nói nhỏ với nhau:

- Đúng là không thể xem thường Bạch liên giáo. Nếu phải đánh nhau, xem chừng hai lão già chúng ta... cũng chưa hẳn thắng mấy con a hoàn!

Trung niên hơi tức giận:

- Chẳng lẽ Điểm thương song lão gặp bọn tà ma lại dễ yên hay sao?
- Cả thất đại môn phái không ai muốn đụng chạm, thì chúng ta tự lượng sức mình cũng có ai chê cười gì?

Tích Nhân đã ăn no, buông đũa:

- Có lẽ chúng ta kêu thêm bình rượu, chờ ngấm trắng lên rồi khởi hành cũng không muộn.

Giây lát sau, cả tửu quán như sáng rực lên, mười cô gái, mười giai nhân được mấy tên tiểu nhị xum xeo hướng dẫn tới tới chỗ ngồi, hương hoa từ người họ tỏa ra làm cả tửu quán thơm phưng phức. Chỗ ngồi của mười người đã được hai tên tiểu nhị kê hai chiếc bàn to lại với nhau. Và tấu xảo lại sát bên bàn Tích Nhân đang ngồi. Liếc mắt nhìn, Tích Nhân thấy nữ nhân áo trắng khoảng trên ba chục, cực kỳ diễm lệ. Chín cô gái hồng lục, cô nào cũng nằm mồi, mày tằm mắt phượng. Trên áo của họ đều có thêu những bông hoa sen trắng. Khi những cô gái này vào tửu quán, nhiều người thì thào lẫn nhau rồi nôn nả bỏ đi, giây lát sau, trong tửu quán chỉ còn Điểm thương song lão, Tích Nhân và Lý Khả Dụng. Mỹ phụ chợt cười, tiếng cười và tiếng nói đầy mỉa mai:

- Sơn thành nằm trong vùng hoạt động của Điểm Thương. Đã gặp nhau đây, Điểm thương song lão lại không chào khách phương xa hay sao?

Ông già cười khẩy:

- Núi Điểm Thương cách đây ngàn dặm, hướng chi chúng ta chưa từng quen biết. Nam nữ cách biệt, tà chính khác nhau.

Mỹ phụ cười khanh khách:

- Thế nào là tà, thế nào là chính? Song lão tự nhận là chính cũng được đi, thì Vạn lý thần châu, một tên ăn trộm có phải là chính hay không? Các ngươi lại là bạn thân nhau, hẹn nhau ở đây rồi cùng thăm Bạch đế thành, thả thuyền xuôi Tam hiệp uống rượu. Lão ăn cắp đó đi đâu rồi? Khi nào tới?

Điểm Thương song lão động dung:

- Các ngươi vì lão mà tới đây?

Mỹ phụ cũng trong tiếng cười kiêu mi:

- Chị em ta được lệnh giáo chủ tìm kiếm lão, lão chạy lên trời, chui xuống đất cũng phải tìm chặt hai cánh tay và đôi chân của lão. Lão như con lươn trong bùn, chưa bắt lão thì phải bắt mấy con mồi để nhử con lươn xuất hiện.
- Các ngươi dám?

Người râu quai nón quát. Tiếng quát rung rinh tửu quán.

Cùng với tiếng quát ông ta phóng mình lên như chớp, song chưởng nhắm mỹ phụ đánh xuống, chưởng lực cực kỳ hùng hậu, Tích Nhân và Lý Khả Dụng đều nhận thấy áp lực tăng trong không khí chung quanh. Mỹ phụ không ra tay, bốn cô gái áo hồng đã nhất tề cử chưởng phản công. Sau mấy tiếng bùng bùng dữ dội, người có râu quai nón bị đẩy bay ra sau, ông ta chạm chân xuống đất, liền bị bốn cô áo hồng vây lấy. Trong khi đó năm cô gái áo xanh như đàn bướm phóng lại bao vây ông già. Để rộng chỗ dụng võ, bàn ghế trong tiệm, bị bọn chúng dùng kinh lực đẩy dòn, ngã nghiêng, chồng chất lên nhau. Bốn cô gái áo hồng cũng đã phát ra kinh lực đẩy vào bàn Tích Nhân, nhưng liền thấy kinh lực bị tiêu tán, không làm cho Tích Nhân và Lý Khả Dụng bay cả chéo áo, rượu thịt trên bàn cũng không rung rinh chút nào.

Mỹ phụ vào tửu quán có chú ý Tích Nhân và Lý Khả Dụng, bà ta thấy Tích Nhân có đeo kiếm, nhưng mặc võ phục bằng gấm thượng hạng, mặt mày thanh tú, hơi thở bình thường đánh giá là thứ công tử bột không biết trời biết đất. Lý Khả Dụng là người có võ công cũng không phải là cao thủ nên coi thường, yên trí khi họ ra tay thu phục song lão, thì phải bỏ chạy. Nhận thấy sự bất thường, bà ta mới chú ý cây kiếm trên vai Tích Nhân, chợt động dung và cười to:

- Thật thất lễ! thật thất lễ! Không ngờ chỗ nhỏ hẹp này lại có đệ tử của Côn luân lão nhân giá lâm!

Bọn nữ nhân Bạch liên giáo chia nhau bao vây Điểm Thương song lão. Hai người biết gặp cường địch vận công giới bị, trên tay của họ đã cầm hai cây kiếm màu bạc sáng lấp lánh. Thì ra hai cây kiếm đều là nhuyễn kiếm, và họ có thể quán trong thất lưng, khi gặp cường địch mới lấy ra. Nhị lão đang thủ thế, bọn nữ nhân nghe tiếng cười của thủ lĩnh cũng chưa vội ra tay. Họ nghe Tích Nhân cũng cười nhẹ:

- Tại hạ không phải là đệ tử Côn luân lão nhân, bất quá có duyên gặp ông ta và được trao tặng cho cây kiếm.

Điểm Thương nhị lão không chú ý đến Tích Nhân và Lý Khả Dụng, nên cũng không chú ý đến cây kiếm Tích Nhân mang trên vai, cây kiếm của Côn Luân lão nhân không phải là thứ bảo kiếm nổi tiếng, nhưng kiếm pháp của ông ta lừng danh giang hồ, và trên bao kiếm đã từng được Từ Đạt, một khai quốc công thần, một tướng lãnh mở nước của nhà Minh tặng một bao kiếm làm bằng da rắn, gắn bốn chữ Côn Luân Tuyệt Kiếm bằng vàng. Điều này giới võ lâm giang hồ ai ai cũng biết.

Nữ nhân:

- Không phải đệ tử Côn Luân lão nhân mà có thể mang kiếm của Côn Luân lão nhân, kiếm pháp của huynh đệ nhất định phải phi thường!

Mỹ Phụ và Tích Nhân đối đáp gây chú ý cho Điểm Thương song lão, và bọn nữ nhân nên hai bên chưa vội ra tay. Tích Nhân trả lời:

- Tại hạ ít khi sử dụng kiếm.

- Đáng ngạc nhiên! đáng ngạc nhiên! người ít khi dùng kiếm lại được tặng cây kiếm của kiếm chưởng bát hoang. Một sự lạ của giang hồ và huynh đệ phải là người phi thường. Chẳng hay Mỹ thiên cơ này có thể mời huynh đệ chén rượu làm quen?

Tích Nhân nhìn bà ta:

- Tại hạ thật không có chút gì phi thường, chỉ sợ làm tôn giá thất vọng.

Mỹ phụ xưng là Mỹ Thiên cơ rót chén rượu đứng lên:

- Ta kém mắt không nhận ra từ đầu, nhưng bây giờ quả quyết huynh đệ là một nhân vật phi thường, xin mời huynh đệ chén rượu làm quen. Tỷ tỷ họ Tạ tên Phương Bình.

Dáng điệu, lời lẽ, ánh mắt, làn môi của Mỹ phụ khó làm cho người mời khó thể từ chối được. Lý Khả Dụng nhìn bà mặt mày liền trở nên ngơ ngẩn như bị thâu hết hồn phách. Tích Nhân đứng lên cũng giữ nụ cười, nhìn thẳng bà ta:

- Tại hạ họ Trần.

Mỹ thiên cơ hai tay đưa chén rượu, Tích Nhân đưa tay đón lấy, và ngửa cổ uống cạn. Trong lúc Tích Nhân uống chén rượu, sắc mặt của Mỹ thiên cơ thay đổi, mắt hiện ra sát khí, nhưng thu lại ngay. Chỉ trao cho Tích Nhân chén rượu, nhưng bà ta đã sử dụng mê công để làm cho Tích Nhân ngây ngất, khi tay Tích Nhân đụng chén rượu bà ta đã phóng công lực ra kiếm chế, nhưng mê công đã không ảnh hưởng đến Tích Nhân, và khi bà ta phóng chân khí ra đã bị hóa tán trong vô hình. Tích Nhân lấy chén rượu dễ dàng, tưởng như bà ta đã hai tay dâng lên.

Tích Nhân uống chén rượu, đặt xuống bàn, rót rượu ra chén:

- Xin mời lại tôn giá để làm quen.

Tích Nhân mời rượu, nhưng tay không cầm hay nâng đưa lại, mà chén rượu tự nhắc lên không từ từ bay qua. Mỹ thiên cơ không thể không tiếp nhận, bà ta đụng đến chén rượu, cảm nhận một sức đẩy rất mạnh, buộc bà ta phải lui dần, và khi đụng ghế của mình thì phải ngồi phịch xuống, chén rượu vỡ tan.

Bấy giờ Mỹ thiên cơ, không còn khách sáo, ánh mắt đầy tức giận, và sát khí:

- Các hạ muốn đối đầu với Bạch liên giáo?

Tích Nhân lắc đầu:

- Bạch Liên giáo đối với tại hạ không quen, không biết, mới gặp lần đầu thì có lý do nào để phải đối địch.
- Các hạ muốn can thiệp vào chuyện hôm nay?

- Tại hạ cảm thấy nhị vị tiền bối phái Điểm Thương đang bị lấy đông hiếp cô. Hơn nữa việc ân oán giữa Vạn lý thần châu và Bạch liên giáo không liên quan gì tới hai vị tiền bối này. Tại hạ chưa hân hạnh quen biết với hai vị tiền bối, nhưng thấy việc bất bằng phải ra tay can thiệp. Đó là bổn phận của kẻ đi lại trên giang hồ. Nếu có Vương giáo chủ ở đây, tại hạ cũng sẽ lấy lời phải trái thưa cùng.

Bạch liên giáo chủ là con gái của Vương Như Huệ, võ lâm ít người biết được. Ngay Mỹ thiên cơ cũng không biết được giáo chủ của mình họ gì. Tích nhân tỏ ra biết về giáo chủ của bà ta làm bà ta úy kỵ một phần. Phần khác, qua ngầm giao tiếp công lực vừa rồi, Mỹ thiên cơ thâm nghĩ Tích Nhân là cao thủ khó lường. Nội lực của bà ta đã không bằng, thì võ công cũng chưa hẳn đã hơn nổi. Bạch liên giáo làm việc luôn luôn cẩn thận, không bao giờ chịu thí nhân mạng vô ích, hay ra tay khi không nắm chắc phần thắng, vì thế bà ta trở nên phóng đảng, đầu mày cuối mắt, cười như hoa nở:

- Trần huynh đệ đã có lòng hiệp nghĩa muốn tương trợ song lão, thì Phương Bình này.. có lẽ phải nể lời huynh đệ, một mỹ mạo nam tử một phen. Chẳng hay ta có thể mời huynh đệ vài chén rượu làm quen.
- Tại hạ có việc gấp trong người, không tiện hôm nay, nhưng sau này gặp lại sẽ xin hầu tiếp.

Mỹ thiên cơ cười như hoa:

- Chỉ dăm ba chén rượu cũng có việc gấp cản trở hay sao..?
- Tại hạ khó tuân.

Bà ta thở dài:

- Ta muốn vì Trần huynh đệ mà bỏ qua việc hôm nay.. nhưng hình như Trần huynh đệ chẳng coi Tạ Phương Bình này vào đâu.

Mỹ Thiên Cơ đứng lên, Tích Nhân vẫn ngồi yên, tay nhẹ cầm ống đũa trên bàn, tức thời hàng chục chiếc đũa như những mũi tên rít gió bắn tới chín cô gái. Chúng hốt hoảng vung chưởng, vung giải lụa lên chống đỡ. Tửu quán tràn đầy áp lực, bàn ghế xô đổ thêm lần nữa. Khi những chiếc đũa rút xuống nằm vung vãi trên mặt đất, Tạ Phương Bình biến sắc mặt, trên búi tóc của chín cô gái đều có một chiếc đũa xuyên qua như trâm cài. Việc Tạ Phương Bình và Tích Nhân ngầm trao đổi công lực Điểm thương song lão không biết được, nhưng nhận ra cây kiếm của Côn Luân lão nhân trên vai Tích Nhân, và thấy Phương Bình tỏ vẻ khác lạ, bọn nữ nhân Bạch liên giáo chưa khởi thế công, hai lão lúc gặp cường địch chủ trương lấy tĩnh chế động nên cũng không ra tay trước. Cả hai đang trong thế canh chừng nhau, lắng nghe đối đáp. Giờ đây thấy thủ pháp Tích Nhân, nhị lão vô cùng khâm phục. Nếu Tích Nhân muốn giết, chín cô gái đã khó lòng toàn mạng. Giết chín cao thủ trong một cái phất tay! Giang hồ hiện tại khó ai làm nổi.

Nhìn thủ pháp Tích Nhân, Tạ Phương Bình biết gặp phải cao nhân hân hữu, có ra tay cũng chỉ chuốc bại, bà ta liền phóng người đi:

- Đã can thiệp vào công việc Bạch liên giáo sẽ có hậu quả như thế nào, hãy chờ đó mà xem.

Phương Bình phóng đi, chín cô gái cũng vội vã phóng theo, chúng đều dùng khinh công vượt qua lan can, đạp cây cỏ xuống bờ sông và phi thân lên thuyền. Hai chiếc neo bị chặt đứt, chiếc thuyền lại trôi nhanh về hướng hạ lưu, giây lát biến mất trong sương chiều đang che phủ trường giang.

Điểm Thương nhị lão trông theo bọn nữ nhân Bạch Liên giáo ra đi, rồi quay lại, tạ ân:

- Đa tạ thiếu hiệp tương trợ.

Tích Nhân đứng lên cung tay:

- Đã là người giang hồ, đó cũng là nhiệm vụ của văn bối. Có thể xin mời hai tiền bối vài chén rượu.
- Anh hùng xuất tự thiếu niên, được quen biết thiếu hiệp thật hân hạnh.

Lý Khả Dụng kéo ghế, Điểm thương song lão ngồi xuống, rót rượu uống ngay. Sau khi khà nhẹ một tiếng, đặt chén không xuống bàn, ông lão:

- Thiếu hiệp đúng là người anh hoa bất lộ nghe đồn trong truyền thuyết, lão phu đã có lắng nghe hơi thở của thiếu hiệp, nghĩ ngay chỉ là thứ công tử bột bày trò hoa dạng.. không ngờ.. võ công làm lão phải sáng mắt ra.

Người có râu quai nón:

- Hai anh em chúng tôi lặn lội giang hồ lâu năm, đại giang nam bắc đều đi khắp.. võ công Côn luân lão nhân chưa hẳn đã hơn thiếu hiệp, chẳng hay..

- Văn bối không phải là đệ tử Côn Luân, do tình cờ gặp Côn Luân tiền bối ở Lô âm tự, người nhờ đem kiếm này trao lại cho chương môn Côn Luân.

- Cung hỷ thiếu hiệp, việc này đúng là kỳ sự vô lâm. Đây là Côn Luân lão nhân đã nhờ thiếu hiệp thay mặt ông ta chiếu cố cho Côn Luân. Thiếu hiệp có lẽ còn trẻ nên không biết, Côn luân lão nhân kiếm pháp thiên hạ vô song, nhưng trong hàng đệ tử không ai có thể lĩnh ngộ hết kiếm pháp của ông. Vì thế, hơn mười năm trước, Côn Luân lão nhân tuyên bố với đệ tử sau này ai giữ cây kiếm của ông ta, người đó là đại trưởng lão Côn Luân phái. Trong tình thế khó khăn sinh tử của phái này, đệ tử Côn Luân từ chương môn trở xuống phải nghe lời hành sự.

Tích Nhân bối rối:

- Ô! Thật vậy hay sao? Nếu vậy.. văn bối thật khó xử.

Ông lão:

- Đây là việc đáng mừng cho tiểu huynh đệ. Côn luân độc bá Tây Vực, danh rền Trung nguyên. Đệ tử hàng ngàn, được Côn Luân lão nhân truyền lại cây kiếm, danh vị của huynh đệ trong giang hồ thật to lớn vô cùng.

Tích Nhân:

- Tại hạ không ngờ gặp nhau một lần..lão nhân đã tin tưởng đến như vậy. Nếu biết tại hạ đã không dám nhận lãnh.

- Địa tạng là thánh tăng đời nay, là bạn thân của Côn Luân lão nhân thuộc hàng địa tiên, cặp mắt của hai người không thể nhìn lầm huynh đệ. Anh em lão phu chứng kiến võ công tiểu huynh đệ, lòng rất kính phục muốn được kết bạn vong niên, nhưng bây giờ sợ mình mạo muội với cao.

- Điểm Thương danh rền Tây nam, văn bối chưa được biết nhiều, nhưng nếu được hai tiền bối để vào mắt, cũng thật vô cùng vinh hạnh. Giang hồ nhất ngôn cửu đỉnh, Tích Nhân xin kính hai tiền bối là hai nghĩa huynh của mình.

Điểm Thương song lão hơn hử, người có râu quai nón rót rượu:

- Chúng ta nâng ly, kết tình huynh đệ, có phước cùng hưởng, có họa cùng chia.

Ba người cùng ly, sau khi cạn, ông lão:

- Tiểu huynh họ Hứa tên Hoàn, Tứ đệ họ Nhạc tên Bình. Đều là sư thúc của Điểm Thương chương môn hiện nay. Sư ca và tam đệ của hai chúng tôi không may mất sớm, nên giang hồ gọi chúng ta là Điểm Thương song lão, hay Điểm thương song kiếm.

- Tiểu đệ có tên là Tích Nhân, võ công thủ đắc do nhiều kỳ duyên, không có sư môn chính thức. Vinh hạnh được kết tình huynh đệ cùng hai lão ca.

Tích Nhân lại rót rượu mời, và nói:

- Tiểu đệ hiện có việc gấp nên đáng tiếc không thể cùng hai lão ca đàm đạo lâu dài. Khi nào ghé qua Điểm Thương sẽ bái kiến hai lão ca trở lại.

Nhạc Bình:

- Lão thần châu là bạn tri kỷ của hai anh em lão ca. Ông ta họ Tư Mã tên Kinh Thiên, khinh công Bôn mã hành không đã đến mức tuyệt đỉnh, đánh cắp tài tình, nhưng chỉ làm cho bọn hắc đạo và bọn quan quyền,

phú hộ tham tàn diên đầu mà thôi. Lão đang bị Bạch liên giáo truy tầm thì dữ nhiều lành ít. Hai ta cũng phải gấp đi tìm lão.

- Hai lão ca cẩn trọng. Tiểu đệ chưa biết nhiều về Bạch Liên giáo, nhưng xem ra chúng có thể lực rất lớn.

Hứa Hoành thở dài:

- Hai ta cũng chưa từng đụng độ, không ngờ mấy con a hoàn cũng đã là cao thủ nhất lưu. Nếu không có hiền đệ, hai ta trị chín con nhỏ đó thật không xuể nổi.

Tích Nhân:

- Mụ Mỹ thiên cơ võ công cũng không tầm thường.

Nhạc Bình thở dài:

- Hai ta không phải là đối thủ của mụ. Bạch Liên giáo ngoài giáo chủ chưa ai biết mặt mày, dưới trướng có tứ thần, tứ thánh, tứ cơ rồi mới tới cấp đàn chủ, hương chủ.. Công việc giang hồ hầu hết do bọn tứ cơ thực hiện. Tứ cơ có thiên cơ, địa cơ, nhân cơ, và ma cơ, chúng ngoài nữ sắc, mê công, thiên biến vạn hóa, còn có võ công rất quý mị. Nghe nói thiên cơ làm chị trong tứ cơ, nhưng võ công, tài ma mỵ lại không bằng nhân cơ và ma cơ. Hiền đệ nên cẩn thận.

Hứa Hoành lo âu:

- Thiên cơ đã có võ công như vậy, thì bọn Tứ Thần, Tứ Thánh hẳn càng cao siêu vô cùng. Cuộc đụng độ hôm nay, và việc làm của lão thần râu có thể làm cho Điểm thương chúng ta bị ảnh hưởng, dù hai ta đi tìm lão thần râu thì cũng phải thông báo cho sư đệ chưởng môn biết để đề phòng.

Tích Nhân đứng lên tạ từ:

- Tiểu đệ có việc gấp phải đi với Lý đại ca. Xin gặp lại.

Điểm Thương song lão đứng lên:

- Mong sớm gặp lại hiền đệ.

Tích Nhân lấy một thỏi vàng để lên bàn, nhưng Lý Khả Dụng lấy đưa lại:

- Tổn thất ở đây Lý mỗ sẽ lo lắng, thiếu hiệp không phải quan tâm.

Tích Nhân và Lý Khả Dụng ra ngoài tửu quán, đi một lúc có hai con ngựa đã cột bên vệ đường, ông ta mời Tích Nhân lên ngựa rồi ra roi đi trước. Trùng Khánh là đất của sương mù, dù mùa trăng cũng làm cho đường rừng tối tăm, nhưng cặp ngựa có lẽ đã được huấn luyện kỹ nên phi như bay. Đến một bờ suối vắng, dừng ngựa cho chúng uống nước, Khả Dụng quỳ gối:

- Thuộc hạ xin tham kiến bang chủ.

Tích Nhân dùng chân khời nâng ông ta lên:

- Văn bối được sự ủy thác của Đại Tỷ, nhưng cũng không dám nghĩ đến việc làm bang chủ Phượng hoàng bang, mong Lý đại thúc không phải đa lễ.

Khả Dụng:

- Phượng hoàng bang phải có một bang chủ như thiếu hiệp mới có thể ngóc đầu lên được, không thì anh em chúng tôi cứ phải trốn chui trốn nhủi, chết già ở xó rừng.

Ông ta cảm khái:

- Đa số phân đường chủ, đàn chủ của Tô đường đều là đệ tử của Tô sư phụ, chúng tôi đều là thúc thúc của Kiều Minh. Sở dĩ việc nó chấp chưởng Tô đường không ai dị nghị một phần là do nhớ công ơn Tô sư phụ, thương tiếc cha mẹ nó.. một phần có lẽ không ai dám ra nhận trọng trách vì lo sợ kẻ thù hãm hại, và cũng ngại có thể gây tranh chấp anh em trong nội bộ. Nhận thư Kiều Minh anh em đã hội về đây, nhưng trong lòng chúng tôi, Khả Dụng này cũng rất phân vân. Bây giờ tuyệt đối tin tưởng Kiều Minh và tha thiết mong bang chủ vì chúng tôi mà đảm nhận trọng trách.

- Trần đại tỷ có công ơn rất lớn với tại hạ, làm sao cho bang chúng Phượng hoàng bang được an toàn, không bị người ức hiếp là mong muốn của tại hạ. Tại hạ lại làm thất lạc lệnh bài, cũng không muốn mang tiếng dị nghị của anh em, nên cũng chỉ mong truyền lại võ công của đại tỷ cho mọi người, rồi các đại đường hợp bàn bầu chọn người làm bang chủ mà thôi.

- Nếu như vậy thiếu hiệp chẳng những không giúp Phượng hoàng bang, mà còn làm cho nội bộ tranh chấp, phân khai và bị kẻ thù tiêu diệt dễ hơn.

- Lý đàn chủ có thể quá lời. Chúng ta đến nơi hợp rồi sẽ tính.

Khả Dụng lên ngựa, hai người rủ nhau đi đến khuya tới một con đường ven núi, dựa sông, Khả Dụng dừng ngựa nhiều lần nói mật hiệu rồi đến một gia trang, nằm sâu trong khu vườn rất rộng. Lý Khả Dụng dừng ngựa, hô lớn mật hiệu lần nữa, có người mở cửa, chào mừng:

- Lý đàn chủ, mời đưa thiếu hiệp vào.

Có lẽ có dụng tâm, nên Khả Dụng lớn tiếng:

- Xin kính mời bang chủ.

Có lẽ các bức vách gỗ đã được che kín bằng giấy bồi, ánh sáng không lọt ra ngoài, Tích Nhân vào trong thấy đèn thấp sáng choang, mà bên ngoài vẫn tối âm u. Trong sảnh có trên ba chục người. Tích Nhân bước vào cung tay chào:

- Tích Nhân xin chào chư vị.

Mọi người cung tay chào lại, nhưng không ai lên tiếng. Bốn người đàn ông đang ngồi bên nhau phía trong cùng tiến lại Tích Nhân, Họ cùng khoảng năm sáu chục tuổi, người đi giữa dáng khắc khổ phong trần để râu dài, ba người khác lại phốp pháp dáng vẻ thương buôn, phú hộ. Người khắc khổ chấp tay chào:

- Mã Nhất Phi của Mã đường xin chào thiếu hiệp.

Để thử công lực của Tích Nhân, Nhất Phi đã nhân cái xá tung ra một luồng ám kinh, nếu là người có công lực tầm thường, thế nào cũng bị đẩy lùi ra sau khá xa. Từ luồng lực đạo, Tích Nhân nghĩ ông ta đã luyện hoàn tất tầng thứ tám Lục dương thần công và tu vi hỏa hầu cũng được ba bốn chục năm. Ám kinh của Nhất Phi đã không làm Tích Nhân phải nhích chân chút nào. Hai người khác lại cùng thi lễ:

- Trương Khiêm của Trương đại đường, Bành Hạc của Bành đại đường xin chào.

Hai người này cũng như Nhất Phi cùng tung ra hai đạo ám kinh, Tích Nhân cũng chỉ hít nhẹ một hơi chân khí, tươi cười:

- Xin chào tam vị nguyên soái.

Tích Nhân cung tay chào lại, cả ba cùng ngậm vận công chống đỡ, nhưng không thấy chút áp lực nào cả.

Mã Nhất Phi con người có vẻ khắc khổ, được Kiều Minh cho biết là người có võ công cao nhất của Phượng hoàng bang, thì nội công cũng không thể bì với Hồng Lan, Phi Yến, thua xa tứ cơ của Bạch liên giáo làm cho Tích Nhân có chút thất vọng và nghĩ muốn giúp họ không phải là chuyện dễ, hay một sớm một chiều.

Phượng hoàng bang cần một bang chủ tài ba mới có thể dám lộ diện, nhưng bốn lộ Tô, Trương, Bành, Mã ngấm ngấm không ai chịu nhường ai. Dù có liên lạc, hỗ trợ nhau, nhưng họ cũng không muốn ai trở thành bang chủ. Nghe Kiều Minh cho biết đã gặp nghĩa đệ của Trần Kỳ Anh, võ công rất cao cường. Theo lời kêu gọi của nàng họ lặn lội tìm tới, nhưng trong lòng đã tính cho dù Tích Nhân võ công có cao đến đâu, họ cũng không thể vô bằng vô chứng tôn một người xa lạ lên làm bang chủ của mình. Vì thế biết công lực của Tích Nhân cao thâm khó lường, Mã Nhất Phi vẫn lạnh nhạt:

- Mời thiếu hiệp vào uống trà, và cho chúng tôi biết về tung tích của Trần bang chủ. Chúng tôi đến đây là vì việc quan trọng này.

Tích Nhân theo bốn người lãnh đạo bốn đại đường vào chỗ ngồi. Nhậm Thiên Thừa, phó nguyên soái Tô đường đứng lên:

- Tô nguyên soái có lệnh cho tại hạ thay mặt người hôm nay, và cuộc hợp do Tô đại đường đảm trách, nên lão phu thay mặt mọi người mời Trần thiếu hiệp cho biết tung tích của Trần bang chủ.

Tích Nhân dĩ nhiên phải dẫu bớt nhiều vấn đề, không nói những chuyện Trần Kỳ Anh định lợi dụng mình nên mới đem về thạch động, cũng như tình nghĩa kỳ lạ giữa họ, chỉ nói rằng nàng bị tẩu hỏa do xúc động trước cái chết của Phó Đồng, sau đó vì trả thù đã bị trúng độc chưởng của Tần giáo chủ Ngũ độc giáo, trong khi đi tìm thuốc chữa ở Đại Việt đã cứu mình và truyền võ nghệ.

Trương Khiêm chất vấn:

- Võ công của Trần thiếu hiệp hình như không phải của Phượng hoàng bang.

Tích Nhân:

- Tại hạ gặp nhiều kỳ duyên nên võ công của Phượng hoàng bang chỉ trở thành một trong những công phu của tại hạ.

- Trần bang chủ là người thành lập, cả đời lo lắng cho Phượng hoàng bang, nhưng khi ủy thác lệnh bài cho thiếu hiệp, thiếu hiệp đã chẳng những không bôn ba cầm lệnh bài đi tiếp xúc bang chúng, lại để mất, thì chúng tôi làm sao tin tưởng ở thiếu hiệp là người được Trần bang chủ chỉ định thừa kế ngôi vị? Bành Hạc tiếp lời.

Tích Nhân mỉm cười:

- Người giang hồ cũng nhiều khi khó tự chủ, thường gặp nhiều việc bất ngờ. Không thể làm những gì mình muốn làm ngay. Tại hạ gặp Tô đại đường chủ cũng là việc tình cờ. Nghĩ đến di chúc của Trần đại tỷ muốn giúp đỡ Phượng hoàng bang nên làm theo lời của Tô đại đường chủ tiếp xúc quý vị, thật lòng cũng chẳng muốn làm bang chủ chút nào. Các vị thấy khó chấp nhận vì không có lệnh bài, thì việc này không cần phải đề cập đến.

- Kho tàng, võ công bí lục của Phượng hoàng bang hiện nay ở đâu, thiếu hiệp có thể cho biết hay đưa chúng tôi tới đó kiểm nghiệm? Mã Nhất Phi hỏi.

Tích Nhân bực bội:

- Trần đại tỷ là bang chủ, không phải đích thân để giữ gìn tài bảo. Bí lục và danh sách bang chúng đại tỷ có giao cho tại hạ và sẽ chuyển giao cho bang chủ chứ không phải giao cho một đại đường nào.

Trong sảnh đang im lặng, nhiều tiếng xầm xì nổi lên.

Lý Khả Dụng tức giận:

- Trần công tử võ công siêu thần nhập thánh, đã được Trần cố bang chủ ủy thác, dù lệnh bài thất lạc, nhưng chúng ta không thể không coi người là bang chủ của mình. Anh em Tô đại đường nhất quyết tuân theo quyết định của Tô nguyên soái.

Nhậm Thiên Thừa khoát tay:

- Tô đường nhất quyết một lòng, anh em một khối, nhưng chúng ta cũng phải lắng nghe ý kiến của ba đại đường khác, nếu không đang trong cảnh trốn tránh, chúng ta lại chia rẽ lẫn nhau.

Tích Nhân một phần không muốn làm bang chủ, một phần thấy thuyết phục có thể làm cho những nghi ngờ về thiện chí của mình thêm, nên cười, tiếng cười đựng chút nội lực làm cho mọi người im lặng:

- Võ học trấn bang của Phượng hoàng bang, nội công tâm pháp có Lục dương thần công, kiếm pháp có Phượng hoàng kiếm pháp, bổng pháp có Phượng hoàng bổng pháp dựa theo đả cầu bổng của Cái bang mà chế biến, quyền trảo dựa theo La hán thần quyền và Long hổ trảo của Thiếu Lâm, ngoài ra có mê tung bộ và khinh công Vân long tam hiện. Mê tung bộ xưa nay Đại tỷ chưa truyền cho ai, kiếm pháp, từ cấp đại đường trở xuống đều dẫu lại một hai chiêu tuyệt kỹ nên chưa ai học được toàn bộ võ công của Phượng hoàng bang ngoài bang chủ và Phó Tổng quản. Do bang chủ mất tích lâu năm, do Phượng hoàng bang phải ẩn náu, võ công của các cấp đã không được tăng tiến, so với kẻ thù là Di lạc hội, Bạch liên giáo đều thua xa. Việc ai làm bang chủ Phượng hoàng bang sau này sẽ tính. Tại hạ không tha thiết việc này. Vì công ơn cũng như di chí muốn bang chúng Phượng hoàng bang được an toàn của Trần đại tỷ, hôm nay tại hạ tạm

truyền lại toàn bộ chiêu thức Phượng hoàng kiếm pháp, mê tung bộ cho tất cả quý vị. Lục dương thần công cũng truyền hết chín tầng cho tất cả mọi người, hãy cố gắng ghi nhớ và tập luyện để sinh tồn trước, còn việc bang chủ, kho đụn sẽ tính sau. Người chết không thể giữ hay xử dụng kho tàng.

Tiếng nói bình hòa, nhưng rót vào tai mọi người làm họ im lặng lắng nghe. Tiếng Tích Nhân đều đặn:

- Trong các vị, người kém nhất cũng đã luyện tới tầng thứ năm Lục dương công. Các vị có thể ghi chép hay ghi nhớ khẩu quyết từ tầng thứ sáu trở đi.

Tiếng ồn ào vang lên, nhưng Tích Nhân liền đọc.. ai nấy trong sảnh đường lại im phăng phắc. Tích Nhân chậm rãi đọc qua ba lần, rồi rút kiếm:

- Đây là những chiêu thức của Phượng hoàng kiếm pháp, tất cả hãy xem và ghi nhớ chiêu thức, cũng như khẩu quyết:

Tích Nhân vừa biểu diễn, vừa đọc và giải thích khẩu quyết qua ba lần, rồi lại biểu diễn mê tung bộ pháp. Khi qua ba lần, Tích nhân dứt tiếng họ nghe cánh cửa sảnh đường mở ra, ánh dương quang tràn vào phòng, không còn thấy Tích Nhân đâu nữa. Lý Khả Dụng chạy ra réo gọi:

- Trần thiếu hiệp hãy chờ đợi, Sơn thành đàn tuân lệnh Tô nguyên soái đã chuẩn bị thuyền cho thiếu hiệp.

Chung quanh quanh quẽ, gió thổi cỏ cây, Tích Nhân không biết đã đi về hướng nào. Khả Dụng bức tai, bức tóc:

- Một kỳ nhân như vậy, bọn Thiên cơ của Bạch liên giáo chỉ một cái vung tay thì cúp đuôi bỏ chạy, Côn Luân lão nhân cũng đã chọn làm đại trưởng lão cho Côn Luân phái, còn chúng ta, những người bị coi như trốn chui như chuột lại làm cho ông ta phải bỏ đi.

Một số đường chủ, đàn chủ của Tô Đường bầu lại, Lý Khả Dụng thuật lại những việc mắt thấy tai nghe cho họ nghe. Nhiều người tỏ ra tiếc ngẩn ngơ, còn số người của Trương đường, Mã đường và Bạch đường lại im lặng theo dòng suy nghĩ, tính toán của họ, sau đó rời khỏi sơn trang.

Theo chương trình, Kiều Minh cho biết sẽ chuẩn bị một chiếc thuyền cho Tích Nhân xuôi Trường giang, nhưng Tích Nhân thấy không khí không mấy thân thiện, có vẻ hạch hỏi trong buổi gặp mặt với Phượng hoàng bang nên bỏ đi sớm. Khi đi với Lý Khả Dụng dùng ngựa, thời gian từ bến thuyền đến sơn trang mất khá lâu. Lúc trở lại, Tích nhân dùng khinh công thượng thừa chỉ tốn gần hai giờ. Trở lại bến thuyền, Tích Nhân vào một quán nhỏ nhưng sạch sẽ kêu cơm nước, hỏi thăm chỗ thuê thuyền. Buổi sáng còn vắng khách, chủ quán rộng thì giờ giải thích:

- Từ đây xuôi xuống phải qua vùng Tam giáp hàng trăm dặm nước chảy xiết như thác, rất nguy hiểm, nếu dụng vào đá ngầm thì tan nát nên rất ít người mạo hiểm, khi thuyền ngược dòng phải kéo từng đoạn khó nhọc vô cùng nên cũng không ai làm nghề đưa khách đi rồi đem thuyền trở về. Khách quan muốn đi phải mua thuyền và mướn thuyền phu. Đến nơi, thuyền phu theo thương thuyền và dùng đường bộ trở về thì mới được.

Thấy quá khó khăn, Tích Nhân nghĩ mình theo bờ sông dùng khinh công mà đi còn tiện lợi hơn, không hỏi han nữa. Ăn uống xong, định trả tiền, thì có hai người khách bước vào. Đó là một thư sinh, ra vẻ công tử phú gia, nếu không có đôi lông mày quá rậm, trên má có một bớt đen quá lớn, thì đúng là một mỹ mạo nan tử. Ông già có lẽ là quần gia, ăn mặc sạch sẽ nhưng theo kiểu nô bộc.

Ông già:

- Chúng ta phải lên thuyền xuống Bạch để thành ngay, nhà người cho cơm nước mau lên.

Chủ quán nhanh nhẩu:

- Có ngay, có ngay! không phải để quý khách chờ đợi lâu.

Chủ quán chui vào nhà sau, Tích Nhân đành phải chờ. Quán nhỏ, khách ngồi gần nhau, thư sinh làm quen:

- Huynh đài hân cũng khách phương xa tới?

- Vâng, tại hạ không phải là người địa phương.

Chủ quán bước ra lại nói hót:

- Khách quan này đang hỏi thuê thuyền đi xuống kinh đô, nhưng ở đây làm gì có thuyền để mướn.

Thư sinh sốt sắng:

- Tại hạ từ Thành đô xuống, muốn xuôi trường giang ngắm cảnh. Thuyền rộng, các hạ có thể thắp từng.

Chủ quán vốn mau miệng nhiều lời, xen vào:

- Khách quan thật may mắn. Đi trên sông nước có người trò chuyện cũng đỡ buồn. Có ngại thì chia xẻ chút tiền bạc, hai bên cùng lợi.

Thư sinh:

- Tại hạ họ Hàn tên Tuấn, tên chữ là Trí Nhân xin thân phụ cho du lịch chuyến này, một là ngắm cảnh trường giang, sau đến kinh đô để mấy năm đèn sách của mình có thể so sánh với người hay không. Dù là kẻ viết chữ đề thơ, nhưng tại hạ cũng rất ngưỡng mộ các bậc du hiệp, kiếm sĩ. Mong huynh dài không ngại.

Tích Nhân thấy thanh niên khẩn thiết, và mình cũng cần đi gấp nên đồng ý:

- Vậy thì phiền Hàn huynh cho quá giang và cũng xin để tại hạ chia xẻ một phần chi phí.

Hàn Tuấn khoát tay:

- Tứ hải giai huynh đệ, huynh dài quan tâm chi việc này. Có người đồng hành tiểu đệ vui mừng khôn xiết. Chẳng hay huynh dài là...?

Tích Nhân giới thiệu:

- Tại hạ họ Trần tên Tích Nhân.

Thanh niên vỗ tay:

- Thật là xảo hợp, tên chữ tại hạ là Trí Nhân, phụ thân đặt cho tên chữ này có hàm ý nhắc nhở tại hạ lấy sở học hành thiện, còn huynh dài thì tích nhân tích đức. Gặp gỡ chúng ta tuy tình cờ nhưng cũng thật hữu duyên. Văn võ khác nhau, cuộc sống hai ta đều cùng mục đích.

Tích Nhân lần lần thấy có cảm tình với thanh niên, cũng vui vẻ:

- Hân hạnh lắm mới gặp một văn nhân cởi mở như Hàn huynh. Tại hạ vốn người Nam cương, cũng muốn du ngoạn Trung nguyên mà tới đây, nghe nói dọc trường giang, không biết bao nhiêu cảnh đẹp, những nơi chốn của thi nhân mặc khách. Được đi thuyền với Hàn huynh hẳn được nghe nhiều điều bổ ích.

Thanh niên gõ bàn ngâm nga:

Phong cấp thiên cao viên tiêu ai

Chữ thanh sa bạch điệp phi hồi

Vô biên lạc mộc tiêu tiêu hạ

Bất tận trường giang cồn cồn lai

(Trời cao gió mạnh vượn buồn

Kìa nơi cồn cát hải âu bay về

Rừng cây rơi rụng lá vàng

Trường giang cuộn cuộn không ngừng nước trôi)

...

Tích Nhân lúc nhỏ bị bệnh không thể luyện võ công, vì thế mẫu thân lại dạy cho thơ văn, dù chỉ đèn sách vài năm nên biết đây là bài thơ của Đỗ Phủ làm lúc ông sống ở Quý Châu, góp lời:

- Đỗ Thiệu Lăng năm xưa, nếu được hoạn lộ như ý đã không có bài thơ buồn bất hủ này. Lý Trích Tiên, Đỗ Thiệu Lăng, Tô Đông Pha.. những thiên tài của thi văn lại là những người bất đắc chí. Hàn huynh nếu đường hoạn lộ không thênh thang, theo gương người xưa thì cũng không uống sống một đời.

Hàn Tuân như reo lên:

- Trần huynh không phải là một kiếm sĩ tầm thường! Huynh không phải xa xôi khuyên bảo. Từ nhỏ tại hạ đã say mê thơ Lý Bạch, Đỗ Phủ và Tô Thức. Có người đã nói tiểu đệ sau này không thể nào trở thành quan lớn, nhưng tại hạ xem công danh như phù vân. Chuyến đi này của tại hạ không phải như Lý Bạch từ giã Khuông Sơn, Tô Đông Pha rời Loạn Thành, mà chỉ muốn hải hồ thưởng lãm.

- Thì ra Hàn huynh đã có chí bình sanh.

Hàn Tuân bảo lão bộc:

- Bốc lão xem chúng mua sắm đủ chưa, hãy mua thêm nhiều rượu. Ta đã gặp bạn tri kỷ.

Và nói với Tích Nhân:

- Chúng ta ngồi đây thật uống phí, hai ta xuống thuyền uống rượu ngâm thơ không thích chí hơn sao?

Ông lão móc tiền ra trả cho chủ quán, ba chân chạy đi. Hàn Tuân đưa Tích Nhân xuống thuyền. Chiếc thuyền của Hàn Tuân rất lớn, trông rất chắc chắn. Lầu thuyền to cao như căn nhà nhỏ. Thuyền đã được cột chặt vào cột gỗ của bến thuyền, và có cầu thang nên Hàn Tuân có thể bước lên dễ dàng. Hơi thở không sâu đậm của gã cho Tích Nhân tin tưởng gã không phải là người giang hồ, nhưng cơn gió vô tình làm Tích Nhân hơi cau mày. Tích Nhân thân thiện với Hàn Tuân nhưng cũng đã để ý và biết người lão bộc là một cao thủ. Những nhà phú hộ, thường mướn cao thủ hộ vệ cho mình, nhưng người nô bộc của Hàn Tuân xem ra không phải là người có thể làm nô bộc.

Tích Nhân lên thuyền, trên thuyền ngoài hai người thuyền phu, còn có một a hoàn mười sáu, mười bảy. Hàn Tuân sai a hoàn chuẩn bị rượu và thức nhắm, còn mình tự tay nhắc ghế mời Tích Nhân ngồi. Với sự đơn đả của Hàn Tuân, Tích Nhân và gã ngồi xoay mặt ra trường giang. A hoàn mang rượu ra, bình và ly đều bằng ngọc. Hàn Tuân rót rượu, rượu có màu hổ phách, mùi rất thơm. Hàn Tuân ngâm nga:

Bồ đào mỹ tửu dạ quang bôi

Dục ẩm tỳ bà mã thượng thôi

Túy ngọa sa trường quân mạc tiểu

Cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi!

Ngâm xong Hàn Tuân cười nhẹ:

- Rượu tại hạ mời nhân huynh đúng là Bồ Đào của Tây Vực, và ly cũng là dạ quang, chỉ không có tiếng tỳ bà, và hai ta cũng không phải là kẻ ra chiến trường.

Tích Nhân nâng ly rượu uống cạn, ra chiều cảm khái:

- Người quân nhân ra chiến trường biết mình ra chiến trường còn kẻ giang hồ như tại hạ, lúc nào cũng là chiến trường. Ăn uống đôi khi cũng là chiến trường!

Hàn Tuân vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Đời sống giang hồ nguy hiểm như vậy hay sao? May mắn tại hạ không phải là người giang hồ. Đã biết giang hồ nguy hiểm trùng trùng. Sao Trần huynh lại chọn kiếp sống giang hồ?

- Đời sống của mỗi con người hình như không phải tự mình có thể chọn lựa. Có kẻ muốn sống một đời nhàn nhã vọng nguyệt ngâm thơ, nhưng cả đời phải bôn ba. Con người sinh ra tự nó đã có những ân oán, và có trách nhiệm của mình. Vì trách nhiệm đôi khi mình phải làm những điều không mấy vui, nhưng không thể khác hơn.

Tích Nhân cũng ngâm nga:

Kim tôn thanh tửu đầu thập thiên

Ngọc bàn trân tu trị vạn tiền
Đinh bôi đầu trứ bất năng thực
Bạt kiếm tứ cổ tâm mang nhiên..
(Chén bạc rượu trong mười ngàn đầu
Giá tiền muôn mâm báu vị ngon
Bỏ chén đĩa, dạ bồn chồn
Rút gương ngó khắp, nỗi buồn mênh mông..)
Hàn Tuân cũng ngâm theo:

....

Hành lộ nan, hành lộ nan..
Đa kỳ lộ, kim an tại
Trường phong phá lãng hội hữu thì
Trực quả vân phạm tế thương hải..
(đường đi khó, đường đi rất khó
Lối rẽ quanh đầu đó bây giờ
Gió to sóng vỗ nào ngờ
Buồm mây kéo thẳng ra bờ biển xanh)
Hàn Tuân ngâm xong, thở dài:

- Đời người thăng trầm, qua bao khó khăn, rồi tất cả rồi cũng chỉ đi vào cõi mênh mông !

Nhưng thở dài xong, thì Hàn Tuân lại cười lớn:

- Tại hạ đang muốn trở thành nhà thơ lớn, còn Trần huynh mang kiếm ra giang hồ hẳn cũng muốn có sự nghiệp huy hoàng, sao chúng ta lại chỉ ngâm nga những bài thơ buồn thảm? Có phải là quá lạ?

Tích Nhân cười:

- Hàn huynh có mộng lớn, nhưng tại hạ thì không, mang kiếm ra giang hồ chỉ vì bốn phận.

Họ nói chuyện tới đây thì lão nô trở về với hai cô a hoàn và hai người đàn ông lực lưỡng. Hai gã đàn ông vai mang tay xách. Bước chân cổ dẫu, nhưng không qua khỏi tai Tích Nhân chúng có võ công rất cao. Hai con a hoàn cũng tay khệ nệ, nhưng bước chân lên cầu thang, nghe rất nhẹ nhàng. Bọn chúng mang đồ đạc xuống hầm thuyền, lão nô bộc ra lệnh thuyền phu:

- Các người có thể nhổ neo.

Thuyền ra sông cảng buồm, nước chảy băng băng, buồm bọc gió, con thuyền đi nhanh, tốc độ không khác ngựa phi.

Hàn Tuân là ai, Tích Nhân cũng rất khâm phục tài giả trang của gã, nếu gã không bước lên cầu thang trước và Tích Nhân tình cờ lúc gió thổi nhìn thấy một phần đôi chân cũng như phía sau của gã thì cũng phải yên trí gã là một thư sinh. Nếu tinh tế nhận ra những người chung quanh có võ công thì cũng phải nghĩ gã có lai lịch rất lớn, con một đại quan của triều đình, đại hào phú, trên đường du ngoạn phải bỏ tiền ra thuê cao thủ hộ vệ mà thôi. Hàn Tuân có phải là cao thủ? Tích Nhân nghĩ nếu là cao thủ thì nội công của gã cũng đến mức tối thượng, sinh sinh bất diệt như mình, không cần điều khí như mình. Dù trong lòng giới bị, nghi ngờ, nhưng Tích Nhân vẫn bình thản, coi như chẳng chú ý, cả hai ngồi thuyền chuyện vãn, Hàn Tuân luận cổ suy kim, ngâm thơ, vịnh phú Tích Nhân lại cảm thấy thích thú, những lời góp ý của Tích Nhân cũng làm cho Hàn Tuân vui vẻ và cảm thấy tương đắc vô cùng. Lúc chiều xuống, Hàn Tuân lại ngâm nga một bài thơ Đỗ Phủ:

Tích hữu giai nhân Công Tôn thị
Nhất vũ kiếm khí động tứ phương

Quan giả như sơn sắc từ tang

Thiên địa vị chi cửu đề ngang

Hoặc như Nghệ xạ cửu nhật lạc

Kiều như quần đế tham long tường

Lai như lôi đình thu chấn nộ

Bãi như giang hải ngưng thanh quang..

(có nghĩa: xưa có giai nhân họ Công Tôn, một khi múa kiếm bốn phương chấn động, người xem đông ai cũng kinh hoàng, trời đất như ngừng lại, sáng như Hậu Nghệ bắn rơi mặt trời, mạnh như thiên thần cỡi rồng bay, bùng lên như sấm sét, ngừng lại như ánh sáng trên sông biển phẳng lặng)

Ngâm xong bài thơ, Hàn Tuân cảm khái:

- Kiếm pháp đến mức độ như Công Tôn đại nương hẵn thiên hạ vô song.

Và liếc nhìn nhìn cây kiếm trên vai Tích Nhân:

- Kiếm pháp của Trần huynh nhất định tuyệt đỉnh, khi múa kiếm cũng không khác gì Công Tôn Đại Nương năm xưa. Tại hạ có thể được mở rộng tầm mắt?

Tích Nhân vui vẻ:

- Hàn huynh đã yêu cầu tại hạ đâu dám không tuân, nhưng chúng ta đang ở trên thuyền, dĩ nhiên cũng rất trở ngại, cho dù kiếm pháp của tại hạ rất vụng về.

- À nhỉ! Nếu cây kiếm của Trần huynh múa lên phong vũ đổi màu, mạnh như sấm sét thì chiếc thuyền này khó chịu đựng nổi. Có thể hết đêm nay chúng ta đến Bạch đế thành, đây là nơi là tại hạ muốn ước ao đến viếng. Chẳng hay Trần huynh vui lòng để chúng ta đậu thuyền thăm viếng nơi này giây lát?

Đi nhờ thuyền, được tiếp đãi nồng hậu, chuyện vãn vui vẻ, nên Tích Nhân dù nôn nóng cũng không thể chối từ:

- Tại hạ cũng nhân tiện muốn mở rộng tầm hiểu biết.

Nhắc đến thành Bạch đế, dù một nơi rất nhỏ, nhưng nổi tiếng trong lịch sử Trung Hoa, vì đó là nơi Lưu Bị sau khi thất bại bởi Lục Tốn của Đông Ngô, trở về đau khổ bị bệnh mà thác. Trước khi thác đã ký thác con côi là Lưu Thiện cho Gia Cát Lượng, từ đó Gia Cát Lượng tận trung báo quốc, đến chết vẫn còn xót xa nhiệm vụ chưa hoàn thành, đã trở thành câu chuyện lịch sử truyền tụng muôn đời. Hàn Tuân nói đến Bạch đế thành lại nói về chuyện thời Tam quốc, dĩ nhiên giai đoạn lịch sử này, Tích Nhân cũng nghe biết rất nhiều, và họ đôi khi phải vỗ tay tán thưởng nhau, vì ý nghĩ trùng hợp nhau. Hình như Hàn Tuân rất thích thú nói chuyện với Tích Nhân, trời về đêm sương mù giăng khắp mặt sông, trong ánh đèn mờ mờ, không thể nhìn xa đồi núi chung quanh, trên thuyền ngoài hai thuyền phụ, kể nghe gió điều chỉnh buồm, người bẻ lái, mọi người khác trên thuyền đã đi ngủ, Hàn Tuân và Tích Nhân vẫn nhâm nhi chén rượu, tiếp tục chuyện trò. Mãi đến khuya, Tích nhân nhắc nhở:

- Hàn huynh là người văn nhược, ngày mai còn muốn thăm Bạch đế thành, thức khuya e rằng sẽ mỏi mệt.

Bấy giờ Hàn Tuân hình như mới nhớ ra, cười nhẹ:

- Đa tạ Trần huynh nhắc nhở, người xưa gặp tri kỷ có thể bỏ ăn bỏ ngủ đàm luận nhiều ngày. Tại hạ gặp Trần huynh đã quên mất giờ đi ngủ của mình. Trong lúc bất ngờ không thể dọn một phòng nhỏ cho Trần huynh tạm nghỉ. Xin Trần huynh dùng tạm chiếc võng ở đây.

- Tại hạ là người giang hồ ăn ngủ bất thường, Hàn huynh không phải quan tâm.

- Nếu tại hạ biết người khách của mình vẫn ngồi trong bóng tối, đón sương một mình, tại hạ hẳn cũng khó lòng ngủ yên.

- Vậy tại hạ xin tuân lệnh, dùng chiếc võng của Hàn huynh nghỉ ngơi giây lát.

Hàn Tuân cáo từ vào trong, Tích Nhân lên chiếc võng do con a hoàn đã treo từ trước ngã lưng, thấy chiếc võng làm bằng thứ tơ rất mịn, nằm rất êm. Nhắm mắt Tích Nhân thầm nghĩ nếu Hàn Tuân trở thành bạn chí thân thì đúng là tri giao, còn nếu là người có võ công có thể có hơi thở bình thường như mình, dấu hình tích trong âm mưu, thì đúng là địch thủ phi thường. Hàn Tuân có phải là gái giả trai hay không? Từ giọng nói, từ cử chỉ không có điều gì có thể nghi ngờ là gái, chỉ vô tình nhìn thấy phía sau, và một khoảng cổ chân trắng ngần có thể khẳng định được không? Tích Nhân phân vân, nhưng rồi cũng chẳng thấy phải lo nghĩ làm gì, nhắm mắt và chìm ngay vào giấc ngủ.

Tích Nhân mở mắt thấy thuyền đã đậu trong một ngã ba sông, bên cạnh giòng nước trường giang đang chảy như thác, nơi thuyền đậu là chân một ngọn núi cao. A hoàn dâng khăn nước cho Tích Nhân rửa mặt, rồi bày ăn sáng lên bàn thì Hàn Tuân mở cửa phòng, tươi cười:

- Trần huynh ngủ ngon.

- Tại hạ ngủ mê cho đến khi thuyền bỏ neo cũng không hay.

- Mời Trần huynh dùng điểm tâm với tại hạ rồi chúng ta lên Bạch để thành tháp cho Thục chủ nén hương tỏ lòng hoài vọng.

Điểm tâm chỉ là bánh bao nhân thịt và nước trà, nhưng Tích Nhân thấy bánh bao ngon vô cùng, chưa lần nào được ăn chiếc bánh bao ngon như vậy. Nước trà cũng rất đặc biệt, nuốt khỏi cổ cảm thấy ngọt ngào. Không tiếc lời khen ngợi. Ăn xong, Hàn Tuân có vẻ khó xử:

- Không nghĩ có hân hạnh được đi cùng thuyền với Trần huynh nên tại hạ không có người khiêng kiệu cho Trần huynh. Tại hạ thành thật xin lỗi.

Có lòng muốn thử xem, Hàn Tuân có phải là cao thủ hay không, Tích Nhân đề nghị:

- Võ học có môn khinh công, con người có thể phi thân lên núi cao, tại hạ muốn đưa Hàn huynh lên đó bằng khinh công của mình. Nếu Hàn huynh không ngại.

- Ô! Nếu vậy tại hạ có thể tìm được cảm giác kỳ lạ chưa bao giờ biết.

- Thế thì hai ta có thể đi ngay.

Bước ra lầu thuyền, Tích Nhân nắm lấy cánh tay Hàn Tuân, phóng mình lên núi. Bàn tay Tích Nhân có ngay cảm giác cánh tay Hàn Tuân rất mềm mại, xương cánh tay nhỏ, xác định gã không thể là nam nhân, nhưng Hàn Tuân lại không có vẻ gì ngại việc tiếp xúc này. Tích Nhân đưa chân lực vào người Hàn Tuân lại cũng không thấy sự phản kháng nào của chân khí trong người gã. Tích Nhân dặm chân, cả hai như cánh chim bay vút lên sườn núi. Tới nơi, Tích Nhân hạ chân, Hàn Tuân nhắm chặt mắt, Tích Nhân rút chân khí, người gã xiêu xiêu đổ, Tích Nhân vội nắm lại cánh tay, trút chân khí trở lại rồi mới từ từ thu về. Hàn Tuân bấy giờ mới mở mắt:

- Tại hạ tưởng chừng như đang vịn giá vũ. Không dám mở mắt nhìn.

Và nhìn đôi chân mình:

- Tại hạ biết chân tại hạ cũng đã đạp lên đầu cây, ngọn cỏ.. Trần huynh có thể điều động đôi chân tại hạ thật không khác phép màu. Võ công thật có năng lực phi thường.

Không phát hiện được chân lực của Hàn Tuân, Tích Nhân rất phân vân.

Bạch để thành chỉ là ngôi thành nhỏ trên đỉnh núi, phong cảnh rất đẹp, nhưng những nơi như Vĩnh an cung, nơi Lưu Huyền Đức bỏ mình hiện không biết nơi nào. Hai người thả bộ tìm đến thăm Tiên chủ miếu, Tích Nhân cảm thấy cảnh buồn hiu quạnh quẽ nên buột miệng:

...

Thúy hoa tưởng tượng không sơn ngoại

Ngọc điện hư vô đã tự trung
Cổ miếu sam tòng sào thủy hạc
Tuế thời phục lập tẩu thôn ông

...

(Non trơ cờ Thúy năm xưa vắng
Chùa lạnh, cung vàng dấu cũ phai
Chiêm diệp cây cao làm tổ rậm
Ông từ xóm nhỏ lẽ đèn ngài

...

Nhìn thấy cảnh hoang vắng, Hàn Tuân cũng xúc động:

- Đời người ! đời người! Có huy hoàng đến đâu rồi cũng chẳng còn gì.

Lão từ thấp hương cho hai người, Hàn Tuân cung kính quỳ lạy, Tích Nhân cũng làm theo. Ra ngoài, Hàn Tuân dâng nén bạc để ông từ lo hương khói, ông từ nhận bạc cảm tạ và nói:

- Nhị vị thiếu gia đã thăm đền tiên chủ, cũng nên đi thăm đền Trương tướng quân để xin ngài ban phước. Một trăm năm nay, Trương tướng quân thường hiển thánh.

Hàn Tuân:

- Đã đến đây thì rất muốn đi thưởng lãm các nơi, nhưng người bạn của tại hạ đang cần đi gấp.

Thấy Hàn Tuân muốn, Tích Nhân đành nói:

- Tại hạ đúng là muốn đi gấp, nhưng chậm trễ một vài ngày cũng không sao.

Hàn Tuân vui vẻ:

- Đa tạ Trần huynh.

Ông từ chỉ hướng, Hàn Tuân thấy phải đi ngược đường rất xa, phải qua sông lại bỏ ý định.

Ra sân miếu, trước sân có mấy gốc cây to, Hàn Tuân ngồi xuống:

- Chỉ đi một lúc tại hạ đã thấy mỏi chân.

- Hàn huynh cứ tự nhiên nghỉ ngơi.

Hàn Tuân bóp chân giấy lát, rồi lại cảm khái:

- Mối tình huynh đệ của ba anh em Lưu, Quan, Trương làm lúc nào tại hạ cũng ngưỡng mộ. Tại hạ nghĩ Trần huynh cũng kính phục tình bạn phi thường của họ.

Tích Nhân gạt đầu:

- Việc kết nghĩa vườn đào này, tại hạ nghĩ ai ai cũng kính chuộng. Đây là tấm gương thiên cổ.

- Tại hạ bèo mây lại gặp Trần huynh, tuy chúng ta văn võ khác nhau, có thể chí hướng khác nhau, nhưng nếu được cùng Trần huynh kết nghĩa kim bằng, thì tại hạ thật không có gì vui mừng bằng. Chẳng hay mong muốn của tại hạ quá cao xa?

- Tại hạ chỉ sợ mình là người võ biên thô lỗ không xứng đáng với Hàn huynh.

Hàn Tuân ngồi rột dậy:

- Đã ngưỡng mộ người xưa, sao hai ta lại mãi khách sáo? Tại hạ năm nay hai mươi lăm tuổi, chẳng hay có thể coi Trần huynh là đại ca? Chúng ta hãy nhờ anh linh Tiên chủ chứng giám việc kết nghĩa này.

- Vậy tiểu đệ phải gọi Hàn huynh là đại ca mới đúng.

Hàn Tuân nắm tay Tích Nhân vui mừng:

- Thấy dung mạo hiền đệ còn rất trẻ, nhưng nghe nói người đã luyện võ công thượng thừa dung mạo trẻ hơn nhiều so với tuổi tác, tiểu huynh cứ nghĩ hiền đệ cũng phải lớn tuổi hơn mình rất nhiều.

Kéo tay Tích Nhân, Hàn Tuân thúc giục:

- Chúng ta vào nhờ ông từ cho hoa quả lên bàn tiên chủ kết làm anh em, sống chết có nhau.

Nhìn thấy chân tình của Hàn Tuân, Tích Nhân cũng cảm động ôm vai gã:

- Hàn huynh là vị nghĩa huynh xuất thân từ văn trường đầu tiên của đệ.

Hàn Tuân chợt dừng chân lại, có vẻ buồn:

- Hiền đệ là người bạn đầu tiên trong đời tiểu huynh, dù văn hay võ cũng là đầu tiên. Lâu nay, ta thật là người cô độc. Có nô bộc, có người sai bảo, có kẻ chán ghét mà không có bạn bè.

- Tiểu đệ thật là hân hạnh.

Hàn Tuân và Tích Nhân trở lại gặp ông từ, cho ông ta thêm đỉnh bạc nói lên ý định bái giao làm huynh đệ, ông ta chúc mừng:

- Hai công tử kết bái ở đây thật không nơi nào thích hợp bằng. Tình nghĩa hai vị sẽ được Tiên chủ phù hộ vĩnh quyết không phai, không khác tình vườn đào năm xưa. Suốt đời hai vị sẽ sống chết bên nhau.

Ông Từ chạy đi lo hoa quả. Hàn

29. Chương 29: Nan Quá Mỹ Nhân

Tích Nhân nắm cánh tay Hàn Tuân, xử dụng tuyệt thế khinh công bay xuống núi. Về thuyền, Hàn Tuân gọi lão bộc, nô tỳ và thuyền phu lại tuyên bố mình kết nghĩa sinh tử chi giao cùng Tích Nhân, từ nay họ phải kính trọng Tích Nhân như đối với mình. Người lão bộc vòng tay ra mắt, nhưng mặt không lộ vẻ vui hay khó chịu, còn ba con tỳ nữ qua giây phút ngạc nhiên cùng cung kính chúc mừng chủ nhân, nét mặt chúng hiện rõ nét vui vẻ, cùng xưng gọi Tích Nhân là nhị thiếu gia. Người lão bộc bấy giờ thưa:

- Vùng tam giáp chạy dài mấy trăm dặm, thuyền đi đêm lại rất nguy hiểm, xin chủ nhân ban lệnh.

- Nếu vậy chúng ta phải nghỉ dọc đường. Nơi nào Bốc lão thấy thuận tiện.

- Qua khỏi Cù đường, trước khi tới Vu giáp có Vu trấn có thể nghỉ được. Đến đây trời còn rất sớm chủ nhân có thể thăm thắng cảnh Vu sơn.

Hàn Tuân:

- Nhị gia cần đi gấp, có cách nào khác hơn không?

- Vu giáp có nhiều vùng nước xoáy, dòng nước thay đổi bất thường, chiều chưa xuống đã có sương mù. Nghỉ lại ở Vu trấn để sáng ngày đi là tốt nhất.

Tích Nhân không muốn làm thuộc hạ Hàn Tuân khó chịu, vội cười:

- Đã biết nguy hiểm, thì không nên đi vội làm gì. Tiểu đệ có bạn nhưng cũng muốn đưa Hàn ca đi thưởng ngoạn.

- Nhân đệ đã có lời, vậy thì chúng ta nghỉ lại ở đó. Hôm sau trời mờ sáng phải lên đường.

- Tuân lệnh chủ nhân. Trước khi lên đường, xin chủ nhân cho mọi người dùng cơm nước.

- Cứ như vậy! Sai chúng sửa soạn vài thức nhắm ngon cho ta và nhị gia mừng ngày kết nghĩa.

Cơm nước xong, khoảng hơn giờ sau lão Bốc ra lệnh cho thuyền phu đưa thuyền ra trường giang trở lại. Tích Nhân thấy dòng nước đục ngầu chảy như thác, thuyền đi như tên bắn, rồi đi vào những vùng hai bên vách đá cao mút mắt, có nơi vách đá thiên hình vạn trạng, thật là cảnh thiên nhiên hùng vĩ, ngoạn mục chưa từng thấy. Thuyền đến những chỗ hẹp, Tích Nhân tự nhiên lo lắng cho Hàn Tuân cảnh bị dè phòng,

nếu thuyền phu tay lái không nhanh không vững để thuyền va vào vách đá thì sẽ ra tay cấp Hàn Tuân bay lên ngay. Lúc thuyền đến Diêm Dự Đồi, giòng nước bị hòn đá rất to chắn ngang làm nước chảy bắn tung lên, Tích Nhân cầm lấy tay Hàn Tuân. Hình như Hàn Tuân cảm nhận được sự quan tâm của Tích Nhân, nên đưa mắt mỉm cười và cũng nhẹ siết lấy tay người nghĩa đệ.

Thuyền chỉ trôi hơn giờ đã qua khỏi vùng nước nhỏ hẹp, và trôi một lúc sau đã thấy một sơn thôn, độ vài chục nóc gia, có vài căn nhà ngói nằm dưới chân núi. Chỗ sông rộng ra, hai bên bờ nhiều nơi có bãi cát bồi, đá hòn ngổn ngang. Từ giòng sông ngửa mắt trong lên thấy núi chập chùng, một vài đỉnh núi ẩn hiện trong mây

- Có lẽ nơi kia được gọi là Vu trấn. Những ngọn núi cao kia là vu sơn. Vu sơn có mười hai đỉnh núi, đều là thắng cảnh nổi tiếng. Ngọn Thần nữ phong được truyền tụng không biết bao nhiêu thi ca.

- Chúng ta tạm nghỉ ở đây đêm nay. Nếu Hàn ca thích lên núi cao, thì chúng ta có thể đi ngay.

- Để ta mang theo ống sáo hay cây đàn, hiền đệ mang theo rượu. Ôi! Ngồi trên đỉnh non cao kia đàn hát cho nhau nghe, ngâm thơ uống rượu, thì tưởng thần tiên cũng như chúng ta là cùng.

Tích Nhân cũng cảm thấy thích thú:

- Nghe tiếng đàn, tiếng sáo của đại ca, tiểu đệ tin chắc mình sẽ tưởng như thoát tục.

Hàn Tuân vào phòng, tay cầm ống sáo ngọc, một tay mang một bầu rượu to, bình rượu có quai mang:

- Nhân đệ mang ta lên núi, có thể mang theo bình rượu này không?

Tích Nhân lấy rượu mang vai, cười:

- Tiểu đệ tin chắc là được, nhưng có lẽ chúng ta đi bộ vào nơi vắng vẻ, tiểu đệ mới xử dụng khinh công mà không làm sơn dân chú ý.

- Đúng vậy, họ sẽ cho chúng ta là thần tiên giáng hạ.

Thuyền vừa cập bến cát, và cột neo xong, Tích Nhân và Hàn Tuân liền xách vai đi ngay. Vào chỗ vắng vẻ, Tích Nhân kéo Hàn Tuân phi vùn vụt, sợ dù dùng chân khí trút xuống chân người nghĩa huynh đi nữa, mà đi một thời gian lâu dài, khi hết chân khí hai chân Hàn Tuân cũng sẽ đau đớn, nên Tích Nhân thay đổi cách thức, đưa người Hàn Tuân lên cao bằng lấy:

- Tiểu đệ bồng Hàn ca tiện hơn, nếu đi quá xa, hai chân Hàn ca cũng sẽ bị đau đớn vô cùng.

Tích Nhân đôi mắt vẫn ngó thẳng, không nhìn người nghĩa huynh mới kết bái nên không thấy đôi mắt chợt lộ sát khí của Hàn Tuân, nhưng khi gã nghe Tích Nhân nói, đôi mắt giận dữ và đầy sát khí kia liền nhắm lại. Trong cánh tay rắn chắc của Tích Nhân, trong tốc độ vùn vụt, gió phàn phác, Hàn Tuân cũng nghe mùi thơm kỳ diệu trong người Tích Nhân toát ra, tự động vươn tay ôm lấy, và Tích Nhân lại cũng cảm thấy con người của người nghĩa huynh rất êm ái, người cũng toát ra hương thơm kỳ diệu. Tích Nhân dùng chân trên giữa đỉnh một hòn núi, không biết nơi nào, vẫn ôm Hàn Tuân trên tay, nhưng thở dài:

- Tiểu đệ nên gọi người thê đồng sanh, đồng tử với mình là Hàn huynh hay Hàn tỷ tỷ đây?

Hàn Tuân im lặng giây lát, nói rất nhẹ:

- Xin hiền đệ đưa ta đến một giòng suối nào đó, rồi chúng ta nói chuyện. Người ta là giả, nhưng lòng ta là thật. Lời thê của ta là thật.

Tích Nhân nghĩ lại lời thê đầy chân tình của Hàn Tuân lại bồng gã chạy quanh một lúc, đến một giòng thác nhỏ, đổ xuống một hồ nước rộng vài trượng vuông, chung quanh có những tảng đá to như bàn thạch dùng chân.

Hàn Tuân bước xuống, lại hồ nước, lấy một viên thuốc ra uống, sau đó cũng dùng vài món thuốc dùng khăn ướt rửa mặt mày. Tồn một thời gian khá lâu, gã cởi bỏ chiếc áo thư sinh, từ trong người kéo ra một khúc lụa dài, và cởi bỏ chiếc áo thư sinh bên ngoài, xỏ tung mái tóc. Tích Nhân hiện đang chấp tay sau lưng quay mặt chờ đợi, nghe tiếng thánh thót, ngọt ngào, êm ái:

- Nhân đệ! Đây là con người thật của ta, và lòng ta đối với Nhân đệ hoàn toàn là thật, là tự trái tim mình. Lời thề của ta từng câu, từng chữ ta không bao giờ quên trong đời này.

Tiếng nói của Hàn Tuân là tiếng nói êm ả, ngọt ngào của một người con gái. Tích Nhân khi xoay mặt lại, cũng tự nhiên ngẩn ngơ. Đã tiếp xúc qua bao nhiêu cô gái đẹp, đàn bà đẹp chưa ai có thể so sánh được với người con gái trước mắt mình. Gió núi thổi bộ đồ lụa mỏng cho thấy rõ những đường nét tuyệt vời. Và khuôn mặt cô ta! Ôi! từ ánh mắt, làn môi, sóng mũi, ..tất cả những gì trên người nàng đều đẹp, và tất cả làm cho nàng trở thành một một tuyệt tác của hóa công, một người đẹp không bút mực nào tả nổi. Những cô gái tuyệt đẹp mà Tích Nhân quen, đã trở thành người yêu, nghĩa tử, Vương Tổ Thư, và ngay cả Vương Như Huệ, tượng ngọc trong thạch động, đệ nhất mỹ nhân Trung nguyên năm xưa sống lại có đứng bên nàng hẳn cũng phải lu mờ đi mất. Tích Nhân buâng khuâng:

- Tỷ tỷ là người..hay tiên nữ?

Người con gái, có còn phải gọi là Hàn Tuân hay không, là người hay tiên nữ này bước đến, nhẹ tựa vào Tích Nhân:

- Tỷ tỷ là người đã thề suốt đời này sống chết với Nhân đệ, tất cả cho Nhân đệ. Chỉ Nhân đệ là người duy nhất trên đời này xứng đáng với ta. Ta.. ta thật cũng không ngờ, tình yêu đã xảy đến như sét đánh.

Người con gái đẹp tuyệt vời này là ai? Tích Nhân có chút phân vân, nhưng qua đàm đạo, thấy mình và cô ta đúng là ý hợp tâm đầu, và Tích Nhân cũng cảm nhận rõ rệt nàng đối với mình hoàn toàn chân tình, không chút giả dối. Tích Nhân nhẹ ôm cô gái, cô ta xoay lại, khiễng chân lên, nhìn sâu vào mắt Tích Nhân, đôi mắt tuyệt vời, trong hơi thở như hoa lan:

- Nhân đệ! Ta thật tâm yêu quý Nhân đệ!

Tích Nhân cũng nhìn sâu vào đôi mắt cô gái, đôi mắt có thể thu hút cả hồn người kia đây thiết tha chờ đợi. Bàn tay Tích Nhân tự động khép lại những nụ hôn trao gởi, nhưng cánh tay tìm nhau, Tích Nhân nghe da thịt cô gái toát ra mùi thơm kỳ bí làm mình ngây ngất. Còn cô gái cũng ngất ngây với ve vuốt với ham hố, với mùi thơm trong da thịt Tích Nhân. Bình rượu mang trên vai Tích Nhân được bỏ xuống, Cây kiếm thánh vật của Côn Luân phái cũng rớt xuống bãi cỏ hoang. Họ đưa nhau đi qua bờ, qua bụi, môi vẫn tìm môi. Rồi đến bờ suối một tảng đá to đã cản bước chân của họ. Kỳ diệu thay, chiếc áo choàng thư sinh dài rộng cũng đã được cô gái vớt bỏ trên đó, Tích Nhân kéo cô gái xuống, rồi ngã ra. Mặt trời hình như cũng đồng tình, ánh tà dương hắt hiu chột tắt, bàn tay chân Tích Nhân kéo chiếc áo lại trải rộng ra, những bàn tay tìm nhau, bầu vú nhau, những mảnh vải vướng mắc lần lần rớt xuống, làm nền cho tình yêu đang bốc lửa. Hình như cô gái lúc đến giai đoạn quyết liệt, có kêu lên, có chống đỡ yếu ớt, nhưng nàng phải xuôi tay, đã phải kêu lên tiếng kêu đau đớn, rồi cả hai như quên hết chung quanh. Nàng là ai, cô gái là ai, Tích Nhân hiểu nàng đã trao sự trong trắng cho mình, và trong núi Vu sơn họ cùng đưa nhau chìm vào cõi Vu sơn với cả thể xác lẫn tâm hồn. Đã đi đến nơi tột cùng của đỉnh vu sơn họ cũng không muốn rời nhau, những cánh tay vẫn ôm lấy nhau, người con gái rúc mặt xuống ngực Tích Nhân kêu nhỏ:

- Nhân đệ!

Tích Nhân cúi xuống mái tóc của cô ta:

- Hàn tỷ tỷ!

- Ta họ Lưu! Tên là Oanh Oanh, thường gọi là Oanh Nhi.

- Lưu tỷ tỷ! Oanh Oanh!

- Tình yêu chúng ta đến thật nhanh. Nhanh quá phải không?

- Có thể quá nhanh, nhưng tiểu đệ nghe được con tim tỷ tỷ, và tiểu đệ hiện cũng còn ngẩn ngơ, không hiểu tiểu đệ đang gởi gắm một giai nhân hay tiên nữ?

Cô gái chột buồn:

- Ta có xứng đáng là tiên nữ hay không? Chỉ sợ sau này Nhân đệ sẽ không nghĩ như vậy nữa.

- Tiểu đệ vốn chẳng văn hay chữ tốt, cầm, kỳ, thi, họa.. thú tao nhân mặc khách đều không, chỉ sợ tỷ tỷ đã đến với tiểu đệ trong xúc động nhất thời, rồi mai này..

- Người con gái chỉ có thể yêu, trao gởi cho một người..

Và nàng cười nhẹ:

- Hơn nữa nam nhân trên đời cũng không thể có ai có thể sánh với Nhân đệ. Nhân đệ đẹp như Phan An tái sinh. Ta nghĩ nhân đệ cũng là tiên nhân, Nhân đệ có thể bay cao hàng chục trượng, lướt gió, đăng vân.

Tích Nhân cũng cười:

- Nói vậy chúng ta là đôi tiên đồng, ngọc nữ.

- Trong núi Vu sơn..

-Ồ nhỉ! Phải chăng tỷ tỷ là vu sơn thần nữ?

- Ta là gì, ta vẫn là ta, người đã yêu Nhân đệ, và dâng hiến đời con gái cho Nhân đệ. Mong rằng sau này Nhân đệ sẽ không coi thường ta.. từ tiên nữ, thần nữ, hạ xuống thành hồ ly tinh..

- Chúng ta đã thề sống chết bên nhau, tỷ tỷ là tiên nhân, là gì chúng ta cũng sẽ sống chết không rời. Tỷ tỷ đừng bỏ tiểu đệ về tiên giới như những câu truyện thần tiên, để vu sơn chỉ là giấc mơ tiên.

- Nếu Nhân đệ lỡ có bề nào, thì ngày ấy cũng là ngày ta vĩnh biệt cõi nhân gian này. Chúng ta có thể không đồng sanh nhưng cùng đồng tử. Tuy nhiên, đã là người nhân gian thì chúng ta cũng không tự chủ nổi. Nhân đệ có công việc của Nhân đệ, ta cũng có những bổn phận của ta. Chúng ta gặp nhau lúc nào, bên nhau lúc nào cũng là quý lắm rồi. Hỡi ôi! đã làm người ai có thể tự chủ được?

Tích Nhân nghĩ đến bổn phận phải đi giải cứu Đẳng tiên lão nhân, Oanh Oanh lại không biết võ công thì làm sao có thể theo mình được? Và dù cho nàng biết võ công thì cũng đâu có thể nhờ nàng trong một công tác vô cùng mạo hiểm, mang tội với triều đình nhà Minh? Sớm muộn họ cũng phải chia tay nhau, cũng khó biết bao giờ có thể gặp lại? Tích Nhân dẫu tiếng thở dài.

- Nhân đệ gấp xuôi trường giang phải chăng có việc gì rất gấp?

Tích Nhân không trả lời mà hỏi:

- Tỷ tỷ phải chăng là con của một vị quan to của triều đình? Tỷ tỷ không có võ công nhưng Bốc lão và ba con nha hoàn đều là cao thủ. Võ công Bốc lão cũng có thể khai môn lập phái, nhưng lại làm nô bộc cho tỷ tỷ?

- Ta chẳng liên hệ gì với triều đình của họ Chu. Bốc lão là nhân vật nổi tiếng của võ lâm trung nguyên, trước kia bị thương sắp chết nhờ gia phụ cứu thoát nên cam tâm làm nô bộc cho nhà ta. Ta lại là người thích du ngoạn, nên gia phụ cũng phải cho người dạy võ cho mấy con nha hoàn để nó hộ vệ cho tiểu chủ. Thuật cải trang của ta cũng so Bốc lão truyền cho.

Nàng lại hỏi:

- Nhân đệ mang thân võ công tuyệt học, còn cao hơn cả Bốc lão, phải chăng chuyến đi này nhằm làm tên tuổi vang dội trong võ lâm trung nguyên?

Tích Nhân cười nhẹ:

- Tiểu đệ chẳng có hùng tâm tráng chí như vậy. Tiểu đệ chỉ đi cứu một người thân. Cứu xong thì rời trung nguyên ngay.

- Ta thật ngu tối, nếu muốn giương danh giang hồ, thì Nhân đệ đã không phải nôn nóng. Tắt bật trong hành trình. Xem ra chúng ta cũng sẽ không gần nhau bao nhiêu ngày.

- Tỷ tỷ nói đúng. Đã là người sống trong nhân gian, thì không thể tự chủ được.

- Xem ra chúng ta cũng không thể gần nhau bao nhiêu ngày nữa. Và dọc trường giang vạn dặm trăm ngàn cảnh đẹp, hai ta cũng không thể tay trong tay ngoạn cảnh đề thơ. Tiếng nói của Oanh Oanh chợt sững buồn.

Tích Nhân nhẹ hôn nàng:

- Công việc xong, tiểu đệ sẽ đi tìm tỷ tỷ.
- Bao giờ Nhân đệ ra đi?
- Nếu thấy thuyền đi quá chậm, thì tiểu đệ phải dùng khinh công.
- Như vậy Nhân đệ chỉ có thể miễn cưỡng đi cùng ta đến Động đình hồ, hay Vũ Xương là cùng.
- Tiểu đệ không rành đường đi nước bước nên cũng chưa có ý định gì. Nhưng trên đường đi hẳn cũng không dám để mất thì giờ. Hỡi ôi! Nếu ngoại tổ có mệnh hệ gì thì hối hận cả đời.
- Ô! Người mà Nhân đệ phải đi cứu là ngoại tổ của mình, thì ta không thể vì quyền luyến Nhân đệ mà làm cho Nhân đệ trễ nãi. Nhưng đêm nay, chúng ta không thể đi đêm qua Vu giáp.

Tích Nhân nhẹ ôm nàng:

- Đêm nay chúng ta đã định ngắm cảnh vu sơn, thì tiểu đệ sẽ đưa tỷ tỷ đi, và sẽ nghe thưởng thức tiếng sáo của tỷ tỷ. Nhưng bây giờ..

Tích Nhân lại cúi xuống Oanh Oanh nhưng nụ hôn say đắm, nồng cháy và cả hai lại quấn quật bên nhau. Sau khi tắm rửa, Tích Nhân dùng công lực hong khô cho người yêu, đưa nàng tiên của mình hết đỉnh Thần Nữ, tới núi Long Phục, Phượng Phi.. họ ngắm trăng thanh trên trời cao, nhìn mây và sương mù bên dưới, say sưa trong tiếng sáo, trong men nồng, trong hoan lạc. Mãi sáng, mặt trời đã lên thuộc hạ của nàng mới thấy chủ nhân của mình là Hàn công tử và nhị gia về tới. Sau khi họ dùng cơm sáng, thuyền rời bến. Cả hai ngồi bên nhau ngắm cảnh hùng vĩ của Vu Giáp, cảnh giòng nước như đưa họ tới những ngọn núi phía trước, núi chạy trùng điệp hai bên bờ của Tây Lăng giáp. Tích Nhân ngoài ngắm cảnh còn thưởng thức tiếng sáo hay tiếng đàn của nghĩa huynh Hàn Tuân mà không phải chỉ nghe tiếng chim kêu hay vượn hú. Lý Bạch khi đi từ Bạch Đế Thành tới Giang Lăng đã có bài thơ nói về cảnh sắc và sức chảy của giòng trường giang trong khúc này:

Triều từ Bạch đế thái vân gian

Thiên lý Giang Lăng nhất nhật hoàn

Lưỡng ngạn viên thanh đề bất trú

Khinh châu quá dĩ vạn trùng san

(Sáng từ Bạch đế ửng mây

Giang Lăng nghìn dặm một ngày tới nơi

Hai bờ vượn hú vang tai

Thuyền con vượt sóng qua ngàn núi non)

Giang Lăng nằm phía bắc bờ trường giang là một nơi trù phú, xưa kia Tào Tháo đưa quân xuống đông nam đã tranh tiên với Lưu Bị chiếm cứ nơi này để lấy lương tiền nuôi quân. Giang Lăng có nhiều trà lâu tửu quán, Kinh sơn cũng nhiều thắng cảnh, dọc sông có nhiều di tích lịch sử, nhưng Oanh Oanh cho thuyền đi đêm xuống Động Đình Hồ. Từ lúc về thuyền, Oanh Oanh vẫn nhất định đứng dẫn trong vai Hàn Tuân, khi đã khuya thì vào phòng ngủ riêng, không một cử chỉ nào để làm thuộc hạ của nàng có thể nghi ngờ nhị gia đã trở thành người yêu của mình. Biết Tích Nhân nôn nóng ra đi cứu người, Oanh Oanh cũng không hỏi Tích Nhân sẽ đi đâu, và Tích Nhân cũng không muốn làm cho Oanh Oanh, một cô gái không có võ công sẽ phải lo sợ khi biết mình đơn thân đi vào kinh đô nhà Minh, phải đụng độ với cao thủ đại nội và có thể bị tẩm nã khắp nơi trong đất Trung hoa. Tích Nhân lòng không muốn rời xa một cô gái vừa đẹp tuyệt vời, vừa có kiến thức bao la, cảm kỳ thi họa nam nhân khó thể so sánh, nhưng cũng không thể si mê nữ sắc để quên bốn phận của mình.

Động đình hồ là một cái hồ bao la, rộng hàng chục ngàn dặm vuông, có khả năng điều hòa lưu lượng sông trường giang. Từ Động đình trở đi nước trường giang chảy chậm lại, nếu dùng thuyền không thể nào đi nhanh bằng ngựa hay khinh công thượng thừa, Tích Nhân đã thăm dò, và Oanh Oanh cũng nói sơ qua

đường đi nước bước, nên quyết định phải rời thuyền sớm. Tuy nhiên, cả hai không ai muốn duyên tình ái ân mới chớm, lại phải chia tay. Theo yêu cầu của Oanh Oanh, họ đi đến Động đình hồ, thuê một chiếc thuyền con đưa nhau đến Quân Sơn sống chung vài ngày.

Không phải đợi thuyền tới Sơn Giang khẩu, Mờ sáng, Tích Nhân đã dùng công lực đưa Oanh Oanh rời thuyền, vượt qua rừng núi để tới Động đình hồ. Chỉ dùng khinh công một lúc, từ đỉnh núi Tích Nhân đã có thể nhìn trời nước bao la mát mắt như thế của Động Đình. Oanh Oanh vẫn còn trong lốt Hàn Tuân, sau khi cùng người yêu nhìn cảnh mặt trời nhô cao từ rặng núi phương đông, nhận định phương hướng rồi bảo Tích Nhân đưa xuống một bên thuyền.

Quân sơn, một hòn đảo giữa hồ, một thắng cảnh với bảy mươi hai ngọn đồi xanh mướt, có thứ trà ngân kim rất ngon, hoa rừng muôn sắc, tre trúc xanh um là nơi họ muốn tới. Ở đó, theo lời Oanh Oanh, trước kia gia gia nàng có một căn nhà mát, vẫn muốn người săn sóc, và họ có thể sống bên nhau cho đến khi Tích Nhân bắt buộc phải ra đi. Động Đình Hồ có nhiều thắng cảnh, đôi trai gái không ai nghĩ đến phải mất thì giờ rong chơi những nơi nổi tiếng, từng được nhiều thi nhân ca tụng như Nhạc Dương Lâu, hay Oanh Oanh trong lốt thư sinh cũng không kể chuyện cổ kim liên quan đến nơi này như Nhạc Phi đã từng bình định loạn quân Dương Yều đời Nam Tống trước đây như thế nào. Chỉ trong thời gian chử thuyền giương buồm ra Quân sơn, Oanh Oanh dưới lốt Hàn Tuân vẫn huynh huynh đệ với Tích Nhân, cùng Tích Nhân nhìn ngắm hàng đàn chim lạ bay lượn trên cao, thổi những bản nhạc ca tụng trời nước bao la, như đôi bạn tài tử đi ngắm cảnh, nhưng khi thuyền vừa cập bến, đưa Oanh Oanh lên trên căn nhà gỗ dưới chân đồi, giữa rừng tre rợp bóng, Tích Nhân không đợi phải bỏ hành lý, kiếm quý trên vai xuống, không cần để ý khen căn nhà thật xinh, không chút bụi, hay ai đã mới trải chăn mềm còn thơm mùi vải trên chiếc giường to trong nhà. Tích nhân không để ý gì khác ngoài Hàn Tuân, còn Hàn Tuân cũng không màng thay đổi lớp hóa trang, họ ôm chặt lấy nhau.

Chiều hôm ấy, trước căn nhà gỗ, một cô gái xinh đẹp tuyệt trần, một chàng công tử tuấn tú phi thường cùng nhau câu cá, nướng cá uống rượu, cô gái thỉnh thoảng thổi sáo, dù làm gì, cả hai không phải nửa bước không rời, mà gần như cô gái lúc nào cũng ngồi trong lòng, trên đùi chàng công tử. Họ có xuất hiện trước gian nhà một lúc, rồi lại đưa nhau vào trong. Đêm xuống, trong ánh trăng mờ lung, mặt hồ như tấm gương vàng bao la, đôi trai gái xuất hiện, đưa nhau xuống làn nước mát, chàng công tử vẫn nâng nui cô gái trong tay, như sợ bỏ ra nàng sẽ biến mất, không còn nữa.

Anh hùng nan quá mỹ nhân quan! Hán Vũ đế một vị vua anh minh, hùng tài đại lược, trong cung không biết bao phi tần mỹ nữ, ai cũng tài mạo tuyệt vời, muôn người chọn một, nhưng khi gặp Triệu Phi Yến thì tất cả phi tần, cung nữ khác đều quên, không còn thiết tha triều chánh. Đường Huyền Tông một vị vua mở đầu cho giai đoạn Khai Nguyên Thịnh Thế của nhà Đường, khi gặp Dương Quý Phi thì trở thành vị vua: “Xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi, từng thử quân vương bất tảo triều.” (Đêm xuân vẫn vắn có phần, ngại vàng từ đấy chậm phần vua ra). Tích Nhân, một người cũng đã từng ôm ấp bao cô gái đẹp thế gian hiếm có, nhưng không có ai có thể làm cho Tích Nhân mê mẩn như đối với Oanh Oanh. Khi đến đây, Tích Nhân chỉ nghĩ mình sẽ ở với nàng một hai ngày là nhiều, nhưng ngày đêm trôi qua, Tích Nhân gần như quên cả nhiệm vụ của mình, hay không dám thốt ra lời từ giả. Ngoài những lúc lặn ngụp trong bể ái ân, Tích Nhân say mê học thổi tiêu, thổi sáo, đánh cờ, ngắt ngảy với ánh mắt làn môi, tiếng cười thanh tao của người ngọc. Mãi đến đêm thứ bảy, sau phút giây hoan lạc, Oanh Oanh thổ thê:

- Những ngày qua, biết Nhân đệ yêu thương tỷ tỷ vô cùng, tỷ tỷ cũng muốn hai ta ở đây cho đến răng long tóc bạc, vĩnh viễn không rời. Nhưng, Nhân đệ cần phải đi cứu ngoại tổ của mình.

Lời nhắc nhở của Oanh Oanh làm Tích Nhân cảm thấy mũi tên xuyên vào tim óc, vỡ đầu:

- Tiểu đệ.. Ồ! tiểu đệ..

Oanh Oanh ôm chặt người yêu, cười khê:

- Nhân đệ đã vì tỷ tỷ mà quên mất! Tỷ tỷ cảm thấy hạnh phúc vô vàn. Ngày mai chúng ta sẽ rời khỏi nơi đây. Sau nhà có chiếc thuyền con.

- Cám ơn tỷ tỷ đã có lời nhắc nhở. Nếu không tiểu đệ sẽ trở thành tội nhân muôn thuở với lương tâm.

- Tỷ tỷ tuy liễu yếu, nhưng lòng dạ cũng không đến nỗi yếu đuối như cô gái thường tình. Chẳng hay Nhân đệ có thể cho tỷ tỷ biết ngoại tổ bị ai giam giữ?

Tích Nhân thở dài:

- Ngoại tổ đang bị giam trong thiên lao của triều đình nhà Minh. Tiểu đệ tin tưởng vào võ công của mình, nhưng mãnh hổ nan địch quần hồ, đường đi nước bước trong kinh thành lại không rành nên cũng rất quan ngại.

-Ồ! Nếu là triều đình thì kinh hiểm vô cùng. Một thế lực không phải chỉ kinh thành, mà ở đâu cũng có cao thủ. Một đạo chiếu chỉ ban ra, các võ phái như Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn, Hằng Sơn, Nga Mi, Côn Luân.. đều có thể xua cao thủ ra đi tìm Nhân đệ. Nhân đệ cũng không là người hễ mỗi chút là giết người, trở thành công địch võ lâm.

- Chính vì lo ngại, sợ tỷ tỷ lo âu mà tiểu đệ không muốn nói ra điều này.

- Gia đình tỷ tỷ không phải là quan quyền, chỉ là một phú hộ. Dù gia tài rất lớn, hiện cũng trú ẩn khiêm nhường ở Tào Khê, một vùng ngoại ô của Thành Đô. Gia phụ từng tham gia khởi nghĩa chống quân Nguyên. Nghĩa quân khản đở sau này đã phân chia thành nhiều thế lực thôn tính lẫn nhau, nên gia phụ chọn lối sống ẩn cư. Chu Nguyên Chương khi làm hoàng đế giết hại công thần hàng vạn. Chu Đệ cướp ngôi cháu, cũng làm không biết bao nhiêu điều tàn ác. Chính vì vậy mà họ sử dụng, mua chuộc rất nhiều cao thủ để hộ vệ nơi cung đình. Hoàng thành trở thành nơi bất khả xâm phạm. Tỷ tỷ không thể giúp Nhân đệ, thì cũng ngại gì bị liên lụy, nhưng với sứ mạng vô cùng nguy hiểm này, tỷ tỷ thật lo lắng.

Tích Nhân an ủi:

- Dù nguy hiểm đến đâu, tiểu đệ cũng không thể khoanh tay ngồi nhìn.

- Tỷ tỷ cũng không khuyên Nhân đệ xuôi tay. Nhưng sứ mạng này, Nhân đệ không thể thoái lộ cho ai biết. Nhất là khi tới chốn kinh thành. Bọn bán tin có thể bán ra đầu mối, tin tức nhưng chính chúng cũng sẽ thông tri cho Cẩm y vệ hay Đông xưởng biết để nhận tiền thưởng. Giới võ lâm chính phái, lại càng không thể gần vì chúng sẽ cho giúp Nhân đệ là bất trung, bán nước.

- Tỷ tỷ cũng hiểu rất nhiều chuyện võ lâm.

- Bốc lão là cao thủ võ lâm. Tỷ tỷ cải trang du lịch được người như Bốc lão hộ vệ, không muốn biết cũng phải biết tình hình giang hồ, mảnh khoe và thủ đoạn của giới giang hồ, hắc đạo.

Nàng lại nói:

- Tỷ tỷ nghĩ mình có thể giúp Nhân đệ phần nào.

- Như thế nào?

- Nhân đệ cần phải biết thuật dịch dung. Năm xưa ở Trung nguyên có một người tên là Đa diện thần quân, ông ta có hai người học trò, một là Bốc lão hiện nay, một là sư muội của lão. Sau khi ăn ở với nhau một thời gian không con, Bốc lão muốn lập thiếp. Người sư muội vì thế mà bỏ đi biệt tích. Bốc lão lang thang giang hồ tìm vợ, nhưng không thể nào tìm được vì vợ ông ta cũng biết thuật dịch dung thần kỳ. Người cải trang đeo mặt nạ da người, hay đắp nhiều bột sẽ làm cho khuôn mặt cứng trở, không bộc lộ cảm giác mừng vui rất dễ nhận biết. Thuật dị dung của đa diện thần quân, trái lại có thể làm da mặt trương lên hay xẹp xuống, làm bớt đen, bớt đỏ, cải đổi gương mặt, nhưng hoàn toàn trông giống như trời sinh ra. Ngoài ra cũng có thể cải đổi âm thanh.

- Tiểu đệ cũng không thể nào phát hiện thuật dịch dung của tỷ tỷ khi mới gặp nhau.

- Ngoài phải biết thuật dịch dung, thiên biến vạn hóa không để ai có thể truy tầm được. Nhân đệ cũng phải có cách khai thác tin tức từ bọn nha trảo trong triều. Tra tấn bằng thủ pháp đau đớn cũng sẽ không làm chúng tiết lộ điều gì. Chúng là những người rất trung thành. Nếu chúng chết vì trung với chủ, vợ con còn có ân điển. Nếu không, thì có thể bị tru di tam tộc. Bốc lão năm xưa bị thương sắp chết vì đã đi cướp một bảo vật của võ lâm trung nguyên là Cửu âm chân kinh.

-Ồ! Nghe nói đó là võ công tuyệt học của võ lâm trung nguyên.

- Có lẽ như vậy. Lúc Bốc lão ngắt xỉu trong rừng sâu, Gia phụ mang về chữa thương phát hiện cuốn kinh này trong người ông ta. Cuốn kinh này đối với triều đình cũng như các phái võ, cũng không khác gì mật đối với ruồi. Bốc lão cũng không phải là chính nhân quân tử. Nếu luyện thành Cửu âm chân kinh cũng sẽ có thể gây họa lớn cho giang hồ. Lúc này tỷ tỷ còn bé, mới mười ba tuổi, nhưng là người đọc sách qua một hai lần thì có thể nhớ từng chữ. Gia phụ muốn hủy, nhưng lại tiếc. Sau khi tỷ tỷ đọc thuộc quyển kinh văn này, gia phụ đem đi đốt. Gia phụ không luyện kinh này vì nó phải tiệm tiến, từ từ tập luyện, nhưng lỡ ai phát hiện thì mang họa sát thân. Cửu âm chân kinh có hấp lực làm cho anh em, vợ chồng có thể tàn sát nhau. Tỷ tỷ cũng không muốn tốn thời gian nhiều với võ học, và cũng lo võ công chưa thành đã bị uống tử nên kinh văn vẫn giữ trong đầu. Bốc lão sau khi được cứu tử xin làm nô bộc cho gia phụ, có thể ông ta mang ơn, nhưng cũng có thể ẩn nhẫn để thăm dò chân kinh vì nghi ngờ bị gia phụ lấy đi. Việc ta biết Cửu âm chân kinh, trên đời này, như vậy chỉ có tỷ tỷ và Nhân đệ. Nhân đệ tuyệt đối không thể tiết lộ với bất cứ ai. Dù là người thân đến đâu cũng không thể hở môi.

- Cảm ơn tỷ tỷ tin tưởng tiểu đệ.

- Mạng tỷ tỷ.. cũng không tiếc vì Nhân đệ, chúng ta đã là người của nhau Nhân đệ nói tiếng cảm ơn làm gì? Sở dĩ tỷ tỷ nói ra điều này, vì trong Cửu âm chân kinh có môn di hồn đại pháp có thể làm cho người đối diện phải ngoan ngoãn trả lời những câu hỏi của mình, sau đó họ không còn nhớ đã nói những gì, làm gì. Với thuật này, Nhân đệ có thể tra bọn nha trảo trong thiên lao, tìm ra chỗ giam giữ ngoại tổ an toàn nhất. Nếu chỉ luyện di hồn đại pháp, với công lực của Nhân đệ chỉ vài giờ hay một ngày là xong.

- Tiểu đệ sẽ học thuật dị dung và luyện Di hồn đại pháp vào ngày mai với.. sư phụ. Còn bây giờ..

Oanh Oanh giãy lát kêu lên:

- Nhân đệ thật là dũng mãnh.. sao mà mạnh thế này. Nhân đệ đi, tỷ tỷ nhớ Nhân đệ đến chết mất..

Hôm sau Tích Nhân học thuật dị dung hết nửa ngày. Nửa ngày sau đóng cửa luyện Di hồn đại pháp. Trong khi Tích Nhân luyện công, Oanh Oanh dưới lốt Hàn Tuân, khuôn mặt do Tích Nhân đã học thuật dị dung và thực tập, ra ngoài đi dạo. Một con chim ưng đang đậu trên đọt tre cao không biết từ lúc nào xà xuống, nàng lấy một mảnh giấy nhỏ trên chân nó ra đọc. Đọc xong lá thư hình như Oanh Oanh suy nghĩ giây lâu, viết mấy chữ cho con chim mang đi, rồi tiếp tục dạo chơi. Nếu Tích Nhân thấy ở những chỗ đất đá lởm chởm khó đi, Oanh Oanh chỉ nhẹ nhàng nhắc chân đưa người đi xa mấy trượng thì phải mở to đôi mắt kinh ngạc. Từ lúc biết Oanh Oanh đã dâng hiến sự trong trắng cho mình, Tích Nhân không còn chút nghi ngờ nào. Không một chút thông minh để tự hỏi, một người con gái liên tiếp nhiều ngày trong hoan lạc ái ân, sẵn sàng chiều chuộng, hưởng ứng một người tình dẻo dai như mình bất cứ lúc nào, qua nhiều ngày liên tiếp vẫn không lộ vẻ mệt mỏi có thể là người con gái bình thường? Oanh Oanh đến một rừng hoa, một bờ núi đầy hoa, trong cùng của vườn hoa có căn trại nhỏ nuôi heo, gà, vịt, bồ câu. Người đàn ông và người đàn bà khá già có lẽ là chủ nhân nơi đây, hay là người đang ở chăm sóc vườn hoa, thấy nàng và nàng ra dấu họ vội vã quỳ xuống. Hình như họ vừa cảm vừa điếc, Oanh Oanh lại ra dấu, người bà già vội đi bắt một con gà mái to, trong khi người bà lão làm gà, ông lão xách một cái lồng đi theo Oanh Oanh, nàng hái những bông hoa kỳ lạ bỏ vào. Khi hoa đầy lồng, ông lão vào nhà lấy thêm những món thuốc, có cả nhân sâm bỏ vào. Oanh oanh sau đó lại bắt một con bồ câu, viết vài chữ cho nó mang đi. Bấy giờ nàng ra dấu, ông lão xách lồng hoa và con gà đã làm sạch đi theo. Ông ta cũng là người có võ công, đi đứng rất nhanh nhẹn. Khi tới gần căn nhà gỗ, ông ta trao mọi thứ cho nàng. Cung kính vái lạy rồi ra đi. Gần bên căn nhà gỗ có một căn bếp, Oanh Oanh vào nhà bếp, bắt đầu lo nấu nướng. Trời vừa tối, món ăn chắc đã chín, nàng dập lửa ra hồ tắm rửa, trở lại dung mạo Oanh Oanh, cũng vừa lúc Tích Nhân hoàn thành phép luyện di hồn đại pháp bước ra ngoài.

Tích Nhân phóng tới ôm nàng, Oanh Oanh nhẹ quát:

- Ông mãnh! đi tắm rửa rồi ăn chiều đã!

Tích Nhân hít mấy hơi:

- Nghe thơm quá! Mùi thơm từ nhà bếp làm tiểu đệ đói bụng. Nhưng hương thơm của tỷ tỷ làm tiểu đệ .. không thèm cơm. Mà thèm tỷ tỷ..

Oanh Oanh đỏ mặt, ôm người tình thì thào:

- Nhân đệ ngoan nào! Tỷ tỷ sẽ đền bù cho.

Oanh oanh mới tắm, nhưng Tích Nhân đã ôm nàng phóng xuống nước, trong lúc tắm rửa cho nhau, trên người không còn gì, Tích Nhân lại không thiết đến ăn uống, bồng Oanh Oanh vào nhà. Oanh Oanh vừa cười khặc khẽo, vừa la mắng. Tiếng cười và la mắng của nàng hình như đã quen tai Tích Nhân.

Đêm đó sau khi ăn món gà hầm với những loại hoa và nhân sâm của Oanh Oanh, uống vài cốc rượu bồ đào, căn nhà gỗ không có tiếng đàn, tiếng sáo. Món bách hoa triều kê của nàng có tác dụng gì không, hay trước khi chia tay họ muốn đền bù những ngày xa cách nên không muốn một phút rời nhau. Nữ nhân nào cũng là nữ nhân, trời gần sáng, Oanh Oanh chợt khóc òa:

- Nhân đệ! Sáng nay..ra khỏi hồ, chúng ta phải chia tay rồi!

- Sau khi công việc hoàn thành, tiểu đệ sẽ đi tìm tỷ tỷ!

- Nhân đệ anh tuấn phi thường, ta sợ. Ta sợ.. cảnh xa mặt cách lòng.

Nàng rít nhẹ:

- Ta yêu Nhân đệ với tất cả con tim. Nhân đệ phản bội ta, đi lại với bất cứ nữ nhân nào, ta sẽ không dễ yên cho họ. Và với Nhân đệ.. ta sẽ thà đồng qui ư tận, không phản lời thề nơi Tiên chủ miếu và cũng không phải sống trong đau khổ, bẽ bàng.

Từ lúc cùng nàng trở thành tình cá nước, Tích Nhân chưa một lần thổ lộ mình đã có nhiều người yêu, tri kỷ. Nghe Oanh Oanh nói, Tích Nhân nghe cả người chấn động, lòng bùng hai tai.

Tích Nhân im lặng, định lựa lời nói cho Oanh Oanh biết về những người yêu của mình, nàng là kẻ đến sau, nhưng Oanh Oanh như vô tình:

- Nếu ta biết Nhân đệ có ai, chắc ta chết mất! Ta không thể nào sống nổi.

Đây là lần đầu tiên Tích Nhân gặp hoàn cảnh chưa bao giờ gặp. Những người con gái đi qua đời Tích Nhân, ai cũng rộng lượng, thông cảm cho hoàn cảnh của người yêu. Sẵn sàng chấp nhận nhau. Không có ai quyết liệt như Oanh Oanh. Tích Nhân la thảm, phải chăng trước đây, đối với ai cũng nói rõ trước hoàn cảnh của mình. Đối với Tô Kiều Minh mới đây, thấy nàng có tình ý, và nghĩ đến tương lai Phượng hoàng bang, Tích Nhân cũng nói rõ hoàn cảnh, nàng chấp nhận mới có việc kết bái phụ phụ với nàng. Còn với Oanh Oanh, khi nàng từ vai Hàn Tuân hiện nguyên hình, thì Tích Nhân như bị thôi miên trước nhan sắc tuyệt vời, chẳng những không tự chế mà còn ham hố mê cuồng. Khi nàng đã có quan niệm không thể chia xẻ người yêu với ai, thà chết còn hơn, Tích Nhân không phải không có lỗi là đã không thẳng thắn giải bày trước, và những ngày ân ái bên nhau cũng không thổ lộ nửa lời.

Thấy Tích Nhân im lặng, Oanh Oanh lại khóc:

- Nhân đệ đã có ai rồi phải không? Ta ta.. chết mất..

Thấy nàng đau khổ, và cũng sắp chia tay nhau, Tích Nhân không muốn sự chia tay trở thành cảnh chia tay bi thảm, Oanh Oanh đau buồn, bèn đánh bài mua thời gian, thở dài:

- Tiểu đệ tưởng chỉ mình phải lo sợ một người đẹp không khác Hằng Nga như tỷ tỷ biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt Trung nguyên sẽ đeo đuổi, tiểu đệ là người Nam phương xa xôi hẻo lánh.. không sợ tỷ tỷ chê bỏ, thì có đâu.. Tiểu đệ thật phước đức mấy đời mới được gặp và lọt vào mắt xanh tỷ tỷ.

- Nhân đệ không phải là người Trung Nguyên?

- Tiểu đệ là người Đại Việt. Vốn họ Lê tên Tích Nhân. Vì sợ võ lâm Trung nguyên biết mình là người Đại Việt sẽ có lòng kỳ thị, khó đi lại nên mới dùng họ Trần, vốn là họ mẹ.

Oanh Oanh cười khê:

- Tỷ tỷ ôm ấp Nhân đệ bao ngày, bây giờ mới biết người yêu của mình là người Đại Việt. Nghe nói người Đại Việt nhuộm răng đen, ăn trầu. Nhưng Nhân đệ lại răng trắng môi hồng. Xinh như con gái.

Tích Nhân thở dài:

- Tiểu đệ lúc nhỏ đau ốm, mười mấy tuổi đã mất cha mẹ, nên chẳng ai nhuộm răng cho.
- Nhân đệ nói tiếng Hán như người Hán và thuộc lòng nhiều thi thư.
- Lúc bệnh hoạn không thể tập võ, mẫu thân dạy đọc sách và tiểu đệ cũng có khả năng sách nào đọc qua một lần là nhớ. Trong nhà có một nô bộc vốn người Hán nên biết tiếng Hán từ nhỏ. Sau này ở trong sơn cốc học võ với đại tỷ cũng là người Hán nên có thể nói năng như người Hán.
- Đại tỷ của Nhân đệ phải là người võ công phi thường mới có thể đào tạo một người như Nhân đệ.

Tích Nhân nhắm mắt:

- Đại tỷ đúng là người phi thường. Năm xưa có danh lớn trong giang hồ Trung nguyên được ca tụng là Bắc bạch liên, Nam tiên tử!

Hình như lời nói của Tích Nhân làm Oanh Oanh chấn động, nàng ngồi rột lên:

- Ô! Ta nghe danh Phượng hoàng tiên tử, võ công, tài sắc đều hơn người. Nàng có thể đào tạo một người như Nhân đệ, thì võ công hiện nay phải cao siêu khôn lường.

Tích Nhân thở dài:

- Đại tỷ đã không còn sống ở nhân gian. Người luyện công bị tẩu hỏa và bị độc thương, chất độc vào xương, nên không chữa trị được.

Oanh Oanh nằm xuống:

- Xin lỗi ta đã khơi lại nỗi buồn của Nhân đệ.

Tích Nhân kéo nàng vào lòng:

- Chỉ giây khắc nữa phải chia tay với tỷ tỷ. Hỡi ôi! Tiểu đệ sẽ nhớ tỷ tỷ biết đến ngàn nào.
- Ta cũng sẽ nhớ Nhân đệ đến chết mất!

Và nàng dụi đầu lên ngực:

- Hay là tỷ tỷ để Bốc lão lại đây, chúng ta thuê chiếc thuyền con đi nhanh trên trường giang, Nhân đệ có bị chậm vài ngày, nhưng hai ta lại được gần nhau thêm một thời gian nữa.

Tích Nhân đã quá say mê Oanh Oanh, không muốn rời nàng. Nếu biết nàng có võ công, Tích Nhân đã không chối từ. Tuy nhiên, Oanh Oanh đã dấu diếm công lực một cách thần kỳ, trong mắt Tích Nhân nàng là cô gái yếu đuối, thì làm sao có thể đem nàng đi theo được?

- Tiểu đệ không thể đưa tỷ tỷ, một tiểu thư chân yếu tay mềm vào một nơi nguy hiểm mà tiểu đệ không thể phân thân chiếu cố.

Nếu được đi với Tích Nhân, Oanh Oanh có lẽ sẽ bỏ hết công việc của mình, nhưng lúc này nàng không thể làm gì khác hơn. Nàng chợt sa nước mắt, nàng nghĩ đến tình yêu của mình sẽ gặp biết bao cản trở, trong xúc động nàng chồm lên với những nụ hôn vội vã. Nàng chủ động và rên rỉ:

- Ta muốn có một đứa con với Nhân đệ. Nhân đệ hãy cho ta một đứa con.

Trời sáng, mặt hồ tan lớp sương mù, Tích Nhân mang chiếc thuyền con ra bờ hồ, cũng vừa lúc một chiếc thuyền từ phía tây đi xuống. Lão ngư phủ kêu to:

- Quý phu phụ muốn chèo ghé chơi hồ, hay vào bờ?

Oanh Oanh, không cải dạng thành Hàn Tuân nữa, mà để y dung mạo tuyệt trần trong trang phục một phu nhân quý phái, chỉ che mặt bằng làn lụa mỏng, nàng muốn tiễn người yêu ra đi như người vợ tiễn chân chồng, reo lên:

- Thuyền lão trượng vào bờ?
- Chúng tôi đang vào bờ!
- Vậy thì hay lắm. Lão trượng hãy cho vợ chồng chúng tôi quá giang.

Lão Ngự phủ quay thuyền lại, Oanh Oanh bảo Tích nhân cột thuyền con lại. Tích Nhân dìu nàng lên thuyền thì lão ngự phủ đẩy thuyền ra và căng buồm. Oanh Oanh tặng một đỉnh bạc, lão ngự phủ hết lời cảm tạ, luôn miệng nói mình may mắn, chẳng những ban đêm đánh được nhiều cá, mà buổi sáng còn được tiền thưởng hậu hỹ nữa.

Vài giờ sau, Tích Nhân đã có thể nhìn thành Nhạc Dương và Nhạc Dương Lâu, một ngôi lầu ba tầng, mái uốn cong, trông rất nguy nga, đẹp mắt, nhô cao lên trên mấy bức tường thành của thành Nhạc Dương. Oanh Oanh đứng trên thuyền phe phẩy quạt lông ngâm nhẹ:

Lâu quan Nhạc Dương tận

Xuyên quỳnh Động Đình khai

Nhạn dẫn sầu tâm khứ

... (đứng trên lầu nhìn khắp vùng Nhạc Dương, nhìn khắp mặt hồ mênh mông, nỗi buồn chìm mang đi mất..).

Và kêu lên:

- Phu quân! Thiếp có thể ngâm tiếp câu thơ sau cùng hay không?

Tích Nhân biết Oanh Oanh muốn lưu mình lại ngắm trăng lên, mỉm cười:

- Ta có thể đọc tiếp cho nàng, câu thơ cuối như thế này: “Sơn hàm bảo nhật lai” ! (Núi đang ngậm mặt trời mọc).

- Phu quân cả gan sửa thơ người xưa, nguyệt đổi thành nhật, nhưng cũng không đúng cảnh. Mặt trời đang gần như trên đỉnh đầu chúng ta!

- Ta là kẻ vô biên, sửa được một chữ là đã giỏi lắm rồi!

Oanh Oanh bỗng buông Khuâng:

- Phải chi, phải chi..

Tích Nhân thấy Oanh Oanh buồn, nói nhỏ:

- Tiểu đệ sẽ ở với tỷ tỷ thêm một đêm nữa!

Oanh Oanh tươi tắn ngay nét mặt , hớn hở tươi cười, chỉ trở nơi này nơi kia nói chuyện không dứt. Thuyền chưa cập bến đã nói:

- Phu quân đưa ta lên bờ vào thành, lên Nhạc Dương Lâu.

Không muốn lộ liễu vô công, Tích Nhân chờ thuyền chỉ cách bến còn vài thước mới nhẹ ôm Oanh Oanh phóng lên. Sau khi qua bến thuyền, một dãy dài quán xá, họ vào cửa thành tây. Nhạc dương lâu là nơi nổi tiếng, tài tử xa gần đưa nhau đến ngắm cảnh Động Đình nên buôn bán trên đường đã đông, thì Tích Nhân thấy ăn mày cũng nhiều. Cặp trai gái làm mọi người mở to cặp mắt, người ta không nhìn rõ được dung mạo của nàng, nhưng bước chân uyển chuyển, bàn tay trắng nõn của nàng, và qua người đàn ông như cây thụ cành dao bên cạnh nàng, ai cũng có thể đoán nàng là một giai nhân. Oanh Oanh rất hào phóng, gặp tên ăn mày nào nàng cũng cho tiền. Có lẽ không phải tiền bạc luôn luôn làm cho con người được trọng vọng, mà phong tư của đôi trai gái cũng đã làm bọn tửu bảo phải chạy tới sum xoe. Họ được lên lầu cao, được mời vào chiếc bàn dựa lan can nhìn ra Động Đình và Quân Sơn. Oanh Oanh kêu một bầu rượu ngon, vài món nhắm.

Nhạc Dương Lâu là tài sản của triều đình, của Nhạc Dương Phủ, trước đây là nơi để xem duyệt binh trên Động Đình Hồ, vì nó lồi cuốn nhiều tao nhân mặc khách, đem mối lợi lớn nên mở cửa đón khách. Khách vào Nhạc Dương Lâu có thể kêu rượu, mọi thức ăn ngon trong thành, nhưng không nấu nướng tại chỗ, thức ăn do bọn chạy bàn mang lên cho khách được nấu từ những nhà hàng chung quanh. Ngồi vào một chiếc bàn trong Nhạc Dương Lâu khách phải chi gấp ba bốn lần giá bên ngoài, vì thế những người lên đây đều là những người có tiền bạc. Tích Nhân cảm nhận ngay mọi cặp mắt đã đổ dồn vào mình và Oanh Oanh, nhưng cả hai không lấy điều này làm ngạc nhiên. Ngồi xuống bàn, Tích Nhân liếc mắt thấy chung quanh

chỉ có sáu bàn, có người mặc áo nhà quan, có người nhìn biết là công tử nhà giàu, nhưng trong số người ấy lại có một cặp nam nữ, nam khoảng trên bốn mươi, nữ khoảng trên ba mươi, mặc võ phục và đeo kiếm. Người đàn ông thân hình to lớn, mặt vuông, miệng rộng, chân mày dài và đậm, mắt lấp lánh thần quang, hai huyệt thái dương lộ cao như hai trứng gà, râu ba chòm không dài nhưng đen nhánh, ngồi uống rượu nhưng cũng toát ra vẻ uy phong. Còn người đàn bà mặt hoa da phấn, mắt phượng mày ngài, thân hình nở nang cân đối đáng thuộc hàng quốc sắc. Nhìn hai người biết ngay họ là cao thủ thượng thặng. Bàn của cặp cao thủ võ lâm chỉ cách bàn Tích Nhân mấy thước. Khách trong lầu, sau khi nhìn cặp Tích Nhân, khó đoán Oanh Oanh đẹp xấu thế nào, họ trở về với chén rượu của mình, với không gian của mình. Có lẽ họ là những người có học, tự trọng, không muốn làm phiền ai. Có người lấy giấy đề thơ cũng ngâm nga nho nhỏ. Tích Nhân và Oanh Oanh cũng không muốn làm ai phải chú ý nên kê đầu vào nhau khi cần nói chuyện gì. Tích Nhân không giả trang, chỉ cây kiếm của Côn Luân lão nhân, Oanh Oanh khi biết lý lịch đã bảo che bọc lại để không ai chú ý.

Trong lúc Tích Nhân và Oanh Oanh nhâm nhi rượu, dưới lầu một lão khiêu hóa thân thể cao to râu tóc bạc phơ, mặt đỏ gay chống gậy bước lên. Lão khiêu hóa cười khà khà.. tiếng cười làm cho nhiều người khách phải giật mình. Cặp vợ chồng mang kiếm đứng lên, họ cùng cung kính xá lão khất cái:

- Tham kiến Tồn trưởng lão.

Lão khiêu hóa lại cười to, tiếng cười tưởng rung rinh mái ngói, nhiều người khách liền đứng lên đi xuống lầu, lão khiêu hóa cũng chẳng quan tâm, oang oang:

- Từ thiếu trang chủ phụ xuất chinh, thì bọn ma nữ Bạch Liên phải bị chúng ta tóm cổ. Khà Khà.. chúng không thể ngờ chúng tập trung theo dấu lão Thần Thâu, thì chúng ta cũng lần lần cột chặt cái rọ lại.

Ông ta lại khoát tay:

- Lão phu phải uống vài chung rồi mới chuyện văn được.

Người đàn ông, Từ thiếu trang chủ, mời ông lão ngồi xuống bàn, đưa cả bình rượu:

- Tiểu diệt biết tiền bối không bao giờ chịu uống chung.

Từng được Vương Tổ Thư kể qua những cao thủ Trung Nguyên, Tích Nhân nghĩ ngay ông lão là Tửu Cái, một trong tứ si, còn người đàn ông là con trai Thần kiếm trang chủ Từ Mộ Hoa, nhưng không biết tên gì. Người đàn bà đã giới thiệu dùm cho Tích Nhân, với tiếng cười của bà ta:

- Lâm ca ca, một bình rượu không phải là cách tiếp đãi Tồn tiền bối.

Tửu Cái cười to:

- Khí thôn Hà Bắc Từ Mộ Lâm, nghe nói kiếm pháp, công lực không thua Thần kiếm, nhưng tiếp đã bạn bè không hào phóng bằng..

Trên lầu bây giờ không còn ai, ngoài cặp Tích Nhân và ba người trong bàn Từ Mộ Lâm. Tửu Cái uống ừng ực xong bình rượu, liếc nhìn Tích Nhân:

- Ai cũng sợ ta đi cả, hai đứa bé con kia vẫn còn ở đây hay sao? Đi đi cho chúng ta nói chuyện.

Oanh Oanh lộ vẻ sợ đứng lên, ra mắt cho Tích Nhân. Tích Nhân nổi giận muốn phản ứng, nhưng nàng kéo tay, nói nhỏ:

- Tránh bọn thô lỗ, côn đồ, vô học chẳng xấu mặt nào! Phu quân! chúng ta đi đi.

Oanh Oanh nói nhỏ, nhưng không thoát khỏi tai những cao thủ như Tửu Cái, Từ Mộ Lâm. Hai vợ chồng Từ Mộ Lâm động dung, nhưng có lẽ họ cũng thấy cái lỗi đã làm khuấy động mọi người, còn Tửu Cái thì không, người bị mắng thô lỗ, vô học, côn đồ chính là ông ta. Ông ta nổi giận vỗ bàn quát như sấm:

- Tổ bà nó! Con nhỏ kia! Người dám mắng thái lão gia của người?

Tích Nhân cũng không muốn dây dưa, nhưng Tửu Cái mắng Oanh Oanh, một người đẹp như thiên tiên và mình đang ngây ngất si mê, xưng là ông cố nội của nàng, máu anh hùng nổi dậy:

- Lão dám lập lại lần nữa?

Tửu Cái có võ công cao, trưởng lão Cái bang là bang phái hành hiệp trượng nghĩa, nhưng là ăn mày từ nhỏ đến già, quen tính ngang tàng, lại có tính chán ghét, muốn hành hạ bọn công tử nhà giàu. Thấy Tích Nhân còn trẻ, ăn mặc sang trọng cho là thứ công tử bột, lại dám to tiếng, ông ta tức giận không nói mà đứng lên vung tay ra tát. Ông ta là cao thủ võ lâm, việc nghe hơi thở để đoán công lực người bên cạnh, chung quanh trở thành tập quán. Ông ta không muốn gia hại, chỉ muốn trừng trị một bạt tai đủ đau để Tích Nhân, một người mà ông cho là một thứ công tử học đòi, mang kiếm đưa gái đi chơi phải sợ hãi bỏ chạy. Không ngờ bàn tay ông ta vung lên gần tới mặt Tích Nhân liền bị Tích Nhân nắm chặt cổ tay, và thân thể to lớn của ông ta bị nhấc bổng lên khỏi đầu ném vút ra khỏi lầu.

Tửu Cái bị đòn bất ngờ, nhưng đã là cao thủ luôn luôn có phản ứng nhanh chóng trong lúc bất ngờ, phải là người ra tay rất nhanh, công lực cao siêu khôn cùng mới làm cho Tửu Cái không phản ứng kịp, bị khổng chế và thân hình to lớn bị ném tung như cái bị thịt ra ngoài như vậy. Vợ chồng Từ Mộ Lâm tái mặt đứng lên. Họ yên trí Tửu Cái bị ném từ trên cao năm sáu trượng xuống đất chắc tan xương nát thịt. Nhưng họ thở dài nhẹ nhõm, thấy Tửu Cái đang trên cao nhào lộn để hạ chân xuống đất. Khi Tích Nhân chụp tay, Tửu Cái nghe như song chùy đập lên ngực, thân thể không thể cử động, nhưng lúc bị ném bay ra ngoài, ông ta thấy chân khí lưu thông trở lại, liền lộn mấy vòng, rớt xuống sân lầu. Đứng lại được, ông ta lớn tiếng thóa mạ:

- Con bà nó! Thật là rỗng mắc cặn.

Vừa chửi, vừa kiểm soát kinh mạch thấy không bị thương tích gì, ông ta dùng khinh công phóng lên, thân hình to lớn của ông ta tung lên như cầu vồng, đạp chân lên mái ngói thứ nhất, phóng lên tầng hai, rồi tầng ba. Bên dưới nhiều người vỗ tay tán thưởng. Vợ chồng Từ Mộ Lâm theo dõi động tĩnh của Tửu Cái, chưa có phản ứng nào với Tích Nhân. Khi ném Tửu Cái ra ngoài, Tích Nhân kéo Oanh Oanh ngồi xuống:

- Chúng ta hãy dùng hết bình rượu và thức nhắm rồi mới rời khỏi đây. Không phải sợ gì cả.

Tửu Cái đang phóng lên lầu, Tích Nhân không để mắt tới, vỗ bàn nhìn Oanh Oanh ngheu ngao:

“Túy biệt kỷ phục nhật,

Đặng lâm biến trì đài

Hà thời thạch môn lộ

Trùng hữu kim tôn khai?

Thu ba lạc tứ thủy

Hải sắc minh tồ lai.

Phi bồng các tự viễn

Thả tận thử trung bôi.”

(ta chia tay giữa cơn say

nhớ bao hôm trước trong tay dạo cùng

Chừng nào đến thạch môn này

Lại khui bầu rượu lại cùng bên nhau

Sóng thu đã hiện trên sông

Ánh quang của biển sáng trưng núi Tồ

Cỏ bồng mọi nẻo xa về

Cạn đi ly rượu đang cầm trong tay)

30. Chương 30: Đả Bại Nhị Ma

Có lẽ chứng kiến võ công của người yêu, Oanh Oanh không còn sợ hãi nữa, nàng cười thánh thót rồi rút ống sáo ngọc, đưa lên môi. Tiếng sáo của nàng du dương bất tận, khi trầm khi bổng. Tiếng trầm làm lòng người chùng xuống, tiếng bổng làm cho hồn lâng lâng, những lúc nỉ non ai oán làm người nghe xót xa cho kẻ chinh phụ chờ chồng. Bản nhạc do nàng theo huyền sử về núi quân sơn mà viết ra. Theo truyện, vào đời nhà Thương có một vị vua đi tuần phương Nam. Hai cô hầu của nhà vua đã nhớ nhung và đi tìm. Đi vào giữa hồ Động Hồ sóng nước mênh mông, hai nàng không biết phải đi đâu, ôm nhau mà khóc cho đến chết. Tầm lòng của hai nàng làm trời đất cảm động, tạo ra núi Quân sơn để chôn cất hai nàng, và những giọt nước mắt của hai nàng đã biến thành tre trúc ở Quân sơn.

Vợ chồng Từ Mộ Lâm, nhận ra võ công thần kỳ, thái độ tự tin của Tích Nhân, thông thả ngâm nga những câu thơ hẹn ngày gặp gỡ, rồi cô gái lại bình thần với tiếng sáo tuyệt vời nghe ra rung động tận tâm phách, tự hỏi không biết họ là ai. Bà vợ của ông ta, hình như bị tiếng sáo chinh phục, im lặng thưởng thức. Từ Cái phi thân lên lầu, thấy vợ chồng Từ Mộ Lâm ngồi im, và tiếng sáo cũng thu hút ông ta nên ông ta cũng ngồi im.

Oanh Oanh dứt tiếng sáo, Tích Nhân thở dài:

- Tỷ tỷ! tiểu đệ chỉ có thể lưu lại đêm nay nữa thôi, hay là chúng ta rời khỏi nơi đây. Đây không phải là chỗ chúng ta.

- Nhân đệ muốn đi đâu thì cứ đưa ta đến đó. Hay Nhân đệ đi đâu cũng mang ta theo.. ta không thể xa Nhân đệ!

Nghe hai người lại nói chuyện ái ân trước mặt mình, Từ Cái lại nổi giận:

- Hai đứa người thật sự là ai? Hừ! giữa thanh thiên bạch nhật mà không biết xấu hổ! Tiểu tử lại đây ta đánh với ngươi ngàn hiệp. Ta phải trả thù cái ném vừa rồi!

Tích Nhân cười ha hả:

- Cái bang đệ tử hàng vạn, trên là Sử bang chủ, dưới là Từ Cái, thế nhưng ta tha chết cho đã không biết thân lại còn dám đòi thách đánh ngàn chiêu. Ta phải đưa nương tử đi đây, có muốn thì thi thố vài chiêu cho ta xem thử! Nếu bị bại phải hứa từ nay không kiêu căng phách lối với hậu bối nữa. Dám hứa hay không?

Từ Cái tức giận đứng lên:

- Tổ bà nó! Ta thua ngươi lần này, thì tôn ngươi làm sư phụ.

Tích Nhân cầm tay Oanh Oanh đứng lên:

- Muốn đánh thì ra tay đi, không thì ta đi đây, không mất thì giờ nữa.

Từ Cái tức giận tung ra hai luồng chưởng lực. Cái bang có môn Hàng long thập bát chưởng rất hùng mạnh, tu vi của Từ Cái tới năm sáu chục năm công lực. Chưởng tung ra làm căn lầu rung rinh như muốn đổ. Tích Nhân khoát nhẹ tay, nhưng dùng tám thành Đồng cổ công, Từ cái cảm thấy chưởng lực của mình tung ra bị đánh tạt lại, một sức mạnh khủng khiếp đè tới. Ông ta hoảng hốt xuống tấn, dồn công lực xuống chân chịu đựng để khỏi bị đánh ngã, nhưng dưới chân là sàn gỗ, bây giờ không khác gì bị sức nặng ngàn cân đè xuống phải gãy đổ và ông ta bị rút xuống bên dưới. Tích Nhân cả cười, cùng với tiếng cười, nắm tay Oanh Oanh đưa hai người ra lan can. Tư thế khinh công lơ lửng như bay lên đưa lưng đi trước, mặt quay lại của Tích Nhân đẹp vô cùng, vợ chồng Từ Mộ Lâm mở to mắt nhìn, và mở to thêm đôi mắt, khi thấy Oanh Oanh vô tình hay cố ý, hay vì sức gió phải bỏ tấm sa để lộ khuôn mặt khuynh quốc của nàng. Cả hai đứng lơ lửng trên không tưởng không khác tiên đồng, ngọc nữ. Và vợ chồng Từ Mộ Lâm mở to thêm đôi mắt khi thấy Tích Nhân trong tư thế lơ lửng đó, bỗng Oanh Oanh lên hai tay, quay lại, rồi chân không đạp vào đâu mà chợt lướt mình đi như sao sẹt, có phi đao hay ám khí bắn theo cách trong gang tấc cũng khó trúng, phi đao và ám khí có thể còn thua tốc độ khinh công này.

Từ phu nhân kêu lên:

- Thần kỳ! Thần diệu! Họ là ai? Không nói tới võ công, tiểu muội chưa từng thấy cặp trai gái nào tài sắc như họ.

Mộ Lâm thở dài:

- Tiểu huynh có khác gì hiền muội! Xem ra võ học mệnh môn như biển cả.

- Họ có phải là người võ lâm hay không? Tiếng sáo của cô gái làm tiền thiếp say mê, tưởng như nghe nhạc trời. Còn người nam tuổi có lẽ lớn hơn Hoàng nhi chúng ta chút ít, nhưng xuất khẩu thành chương.. còn võ công! Tiểu muội nghĩ có nói ra cũng không ai tin, nhưng đây là sự thật. (Vợ Từ Mộ Lâm không đọc sách nhiều, nên tưởng Tích Nhân xuất khẩu thành chương)

Từ Cái từ dưới lầu bước lên, chân khập khễnh, hai tay sưng đỏ, đầu tóc đầy bụi bặm, gãi tai:

- Bọn sai nha bắt lão phải bồi thường tu sửa sàn lầu lại. Mẹ kiếp! tiểu tử ấy là ai?

- Văn bối cũng không thể nào biết được, nhưng nếu là kẻ thù của chính phái thì võ lâm chung nguyên sẽ gặp đại kiếp nạn.

Từ phu nhân phản đối trượng phu:

- Thiếp thấy họ không ác ý! Người thanh niên mặt đầy chính khí. Nếu là ác nhân, Tàn tiền bối sợ e..

Từ Cái gật đầu:

- Nếu khi ném ta xuống mấy tầng lầu, gã khổng chế huyết đạo thì ta đã trở thành miếng thịt bầy nhầy. Lúc đánh nhau, gã phát chiêu thật kỳ diệu, như bao trùm, cuốn lấy chiêu lực của ta và đẩy lại. Gã cũng sử dụng kinh lực rất khéo, trấn áp từ từ đủ để sàn nhà sập xuống, và khi ta sắp rớt thì chiêu kinh cũng thu lại. Nếu không, ta không táng mạng, ít nhất hai tay ta cũng gãy vụn. Đúng, cả đời ta chưa bao giờ bị thua nhục nhã thế này, nhưng gã không muốn lấy mạng ta là điều ta phải công nhận. Võ công đúng là kinh thế.

Từ phu nhân cười:

- Tiền bối đúng là người thẳng tính, có sao nhận vậy. Họ là cặp uyên ương đang âu yếm nhau mà bị tiền bối la hét, ra tay đánh người, họ không giận điên lên để giết tiền bối đủ thấy không phải ác nhân. Tiểu nữ mà bị hô hét, bị dang tay ra tát như vậy thì hừ hừ..

- Thì người rút kiếm lấy đầu ta phải không? Trưởng nữ của Giang Nam Thế Gia có tiếng thông minh tinh tế và thẳng thắn đã nhận ra họ không phải ác nhân, thì đúng là không phải ác nhân.

Từ phu nhân cười:

- Tiền bối có hứa nếu thua tôn gã làm sư phụ, văn bối thật lo cho tiền bối.

Từ Cái gãi đầu:

- Võ công hẳn giỏi hơn, ta có tôn làm sư phụ cũng chẳng sao! Không ai đặt ra luật lệ sư phụ phải lớn tuổi hơn đồ đệ.

Từ phu nhân cười lớn:

- Hình như gã chỉ đòi tiền bối nếu có thua từ nay không được coi thường, phách lối với hậu bối nữa mà thôi. Tiền bối phải nhớ lấy.

- Ta cũng chỉ muốn chúng đi chỗ khác cho chúng ta bàn chuyện thoải mái hơn. Không ngờ sự việc xảy ra như vậy.

Từ Mộ Lâm:

- Văn bối cũng lấy làm lạ sao tiền bối lại ước hẹn ở đây?

Từ phu nhân:

- Ở đây có thể ngắm cảnh trời nước mệnh môn, thuyền buồm tấp nập, đúng là nơi uống rượu ngắm cảnh tuyệt vời. Tàn tiền bối uống rượu chỉ cần chút ít thức nhắm, nhưng rượu phải ngon và nơi uống rượu phải có phong cảnh tuyệt vời!

- Ta học của gia gia người được bao nhiêu đó. Ta cũng có hẹn với gia gia người nên chọn nơi này! Ta không thông báo cho người biết sớm là để làm cho người ngạc nhiên.

-Ồ! Gia phụ cũng đích thân đến đây hay sao?

- Hoàng thượng đã hạ chỉ cho Thần kiểm sơn trang, thì đâu có bỏ qua cho Giang Nam Thế Gia? Kỳ này hoàng thượng muốn dùng một mẻ lưới quét sạch bọn Bạch Liên Giáo. Ngoài vợ chồng Từ thiếu trang chủ đại diện cho thần kiểm sơn trang, Lục trang chủ hướng dẫn mười cao thủ tham gia, còn có Thập bát La hán chùa Thiếu Lâm, Võ Đang Tam kiếm, Côn Luân Tứ Kiếm, Tuyệt Trần sư thái của Nga My, Hoa Sơn Thạch chưởng môn.. Vạn lý thần châu đã lưu lại cho Cái bang đệ tử các ký hiệu từ Bạch để thành cho đến đây. Có thể Động đình hồ sẽ là nơi trận chiến giữa chúng ta và Bạch liên giáo sẽ diễn ra. Tiêu công công đã ra lệnh cho Nhạc Dương phủ, ngay trong ngày mai chúng ta sẽ lấy Nhạc dương lâu làm nơi đón tiếp hào khách giang hồ không phải trả tiền rượu thịt, và tổng đàn của Động đình bang sẽ là nơi đặt hành dinh của chúng ta. Tiêu công công hiện có mặt ở Động đình bang.

Từ phu nhân hỏi:

- Tư Mã tiên bối đã đánh cắp thứ gì của Bạch liên giáo mà họ phải truy tìm ông ta bằng mọi cách?

Tửu Cái thở dài:

- Lão Tư Mã nhận lệnh của Tiêu công công phải tìm tổng hành dinh của Bạch liên giáo đánh cắp quyển Càn khôn thần công của chúng. Nếu không tội ông ta đánh cắp chiếc bảo bình trong cung lúc hoàng thành binh biến sẽ bị trừng trị, bang phái nào liên hệ với lão Tư Mã cũng bị tội. Sợ triều đình trừng phạt và sợ bị cô lập trên giang hồ, liên tiếp mấy năm lão Tư Mã bốn ba cố lập công nhưng cũng không tìm ra được tổng đàn của Bạch Liên ở đâu nói gì có thể đánh cắp bí lục! Vì thế lão lại đào mả của tiền giáo chủ Bạch liên giáo là Lạt thủ thần quân Lưu Đại Bình, lấy chiếc đầu lâu đem đi dẫu, lưu thư lại đòi Bạch liên giáo đem Càn Khôn bí lục đến chuộc. Lạt thủ thần quân là thân phụ của Bạch Liên giáo chủ hiện thời!

Từ phu nhân kêu lên:

- Lão làm việc thương luân bại lý như vậy, chúng ta lại có thể giúp lão hay sao?

- Lệnh của triều đình sắp mãn hạn cho lão, và việc tiêu diệt Bạch liên giáo cũng là bổn phận của chánh phái chúng ta. Đánh cho tan Bạch liên giáo là bổn phận chúng ta, còn việc của lão thần châu là việc của lão!

Từ Mộ Lâm thở dài:

- Lão thần châu làm việc này thật tệ hại. Thần kiểm sơn trang tuân lệnh triều đình hành sự thì cũng không ngại đổ máu với Bạch liên giáo, nhưng che chở cho lão thần châu, thì nhất định không làm!

Từ phu nhân:

- Tiêu diệt cũng sẽ thừa với gia gia không thể bảo vệ cho lão thần châu. Giang nam thế gia nhất định cũng không che chở tội bá đạo, đào mả lấy đầu người chết như vậy. Nhất là, Lưu giáo chủ, Lạt thủ thần quân năm xưa nghe nói cũng là một chính nhân quân tử.

Tửu Cái gãi đầu:

- Lão Tư Mã là bạn thân của ta. Không giúp lão qua tai nạn này sao gọi là đạo nghĩa giang hồ?

- Vì đạo nghĩa giang hồ chúng ta cũng không thể bênh vực kẻ đào mả! Từ phu nhân quả quyết..

Tửu Cái chưa biết nói thế nào để thuyết phục vợ chồng Từ Mộ Lâm, thì dưới lầu một khát cái hàng sáu túi chạy lên, thì lễ với Tửu Cái và vợ chồng họ Từ rồi trình báo:

- Chúng ta đã gặp nguy! Có tin Tứ Thần của Bạch liên giáo đang trên đường đi tấn công Thần kiểm sơn trang. Tứ Thánh đi tấn công Giang nam thế gia. Giáo chủ Bạch liên giáo và Tứ Cơ đi hành thích hoàng thượng nên Tiêu công công trong đêm đã lên đường gấp về kinh. Lục bang chủ sắp tới Động đình hồ cũng bỏ thuyền lên bộ, dùng khinh công đi gấp về Thái hồ! Các phân đàn Cái bang dọc trường giang, từ Động đình đến Bá Dương hồ đêm qua cũng bị Bạch liên giáo tấn công, đệ tử chết hơn mấy chục người!

Tửu Cái biến sắc mặt. Từ Mộ Lâm động dung:

- Nếu vậy vợ chồng tiểu đệ cũng phải đi gấp về Thần kiếm sơn trang. Gia phụ hiện đã quá già! Phu nhân! Chúng ta đi ngay.

Tửu Cái nghe những tuyệt đại cao thủ như Tiêu công công, tổng quản thái giám đại nội và Lục Thừa Phong đã bỏ đi, biết kế hoạch đã đổ vỡ, ngồi thừ ra. Vợ chồng Từ Mộ Lâm đứng lên thi lễ, song song dùng khinh công phóng ra lan can lầu bỏ đi ông ta cũng không đứng lên đưa tiễn.

Trở lại Tích Nhân đưa Oanh Oanh khỏi Nhạc dương lâu, nàng nói cách thành Nhạc dương ba chục dặm về hướng đông có một sơn trang của gia đình nàng. Hiện Bốc lão và bọn thị tỳ đang ở đó chờ, và muốn Tích Nhân đưa mình tới đó. Hơn giờ sau, Tích Nhân đưa Oanh Oanh tới nơi. Tích Nhân thấy đây là một khu vườn rộng cả trăm mẫu trồng rất nhiều cây ăn trái nào quýt, nào cam, nào đào, nào lý..Trong khu vườn có một căn nhà khá to. Trong khu vườn còn có chuồng ngựa, nơi nuôi gia súc. Nhưng chung quanh im lặng như tờ, không một bóng người. Tích nhân hạ chân xuống cửa nhà thấy có tấm giấy của Bốc lão lưu lại: “ không biết bao giờ chủ nhân và nhị gia về tới, lão nô và ba chị em Thanh Mai đi Nhạc Dương. Người săn sóc vườn cũng xin nghỉ hai ngày. Chỉ mỗi sáng tới cho gia súc ăn. Nếu chủ nhân về tới mà bọn lão nô chưa về kịp, xin xá tội.” Oanh Oanh đọc tấm giấy dán trên cửa mặt hoa ửng đỏ, dựa vào Tích Nhân;

- Chúng ta lại có những phút bên nhau, không ai quấy phá!

Tích Nhân lại bồng nàng lên:

- Khuê phòng của nàng tiên ở nơi nào?

Oanh Oanh rúc đầu vào Tích Nhân:

- Đúng là tên dâm tặc! Ngày đêm chỉ biết có khuê phòng!

Nàng thở dài:

- Tỷ tỷ chẳng muốn rời Nhân đệ chút nào, nhưng trể nải hành trình của Nhân đệ cũng làm tỷ tỷ áy náy không yên. Trước khi rời thuyền tỷ tỷ cũng có dặn Bốc lão và chị em Thanh Mai chuẩn bị ngựa và hành lý cho Nhân đệ. Nhân đệ vì ta dầm dãi mãi, ta sợ..

Tích Nhân thật say mê Oanh Oanh, và cũng sợ ra đi làm nàng buồn nên cứ chần chờ, nhưng nàng đã có lời, cảm thấy không thể lưu luyến nữa:

- Nếu vậy thì tiểu đệ đi ngay bây giờ được không?

- Ta cũng đã dặn lòng, hôm nay là ngày Nhân đệ ra đi.

Đặt Oanh Oanh xuống đất, Tích Nhân âu yếm:

- Tiểu đệ không muốn rời tỷ tỷ. Nhưng thêm một ngày rồi cũng chia tay. Vậy tiểu đệ đi ngay bây giờ.

Oanh Oanh nắm tay kéo Tích Nhân vào nhà:

- Trước khi đi, ta..có chuẩn bị chút hành trang cho Nhân đệ.

Tích Nhân theo tay nàng. Cả hai vào phòng. Dĩ nhiên là phòng dành cho nàng. Oanh Oanh mở một chiếc xách mang vai:

- Tỷ tỷ không có thời gian đích tay may quần áo cho Nhân đệ, nhưng cũng dặn chị em Thanh Mai cắt may cho Nhân đệ mấy bộ. Võ phục có nho sinh cũng có. Nhân đệ đi gấp mặc võ phục dễ bị giới võ lâm chú ý khiêu khích, tốt nhất là là mặc nho sinh. Để ta mặc bộ nho sinh này xem có vừa hay không?

Không chờ Tích Nhân đồng ý, nàng cởi khuy cho người yêu. Tích Nhân ngoan ngoãn để nàng cởi bỏ và mặc bộ đồ mới. Mặc xong sửa cho ngay ngắn, nàng đội mũ cho người yêu rồi nhìn không chớp mắt. Tích Nhân đưa mắt hỏi, nàng ngả vào Tích Nhân:

- Nhân đệ đẹp quá, ta nghĩ Phan An, Tống Ngọc năm xưa không biết như thế nào, nhưng Nhân đệ nhất định cô gái nào nhìn thấy cũng mê ngay. Ta lo sợ!

Tích Nhân kéo nàng tới tấm gương đồng trong phòng, thấy mình đúng là một nho sinh, một công tử rất phương phi, còn Oanh Oanh thì đúng là người như tranh vẽ. Ôm nàng mỉm cười:

- Tiểu đệ đứng bên cũng cảm thấy không xứng đáng với nhan sắc của nàng.
- Ngoài gia gia và vài người thân trong gia đình, không ai biết mặt thật của ta. Ta cũng muốn từ nay, Nhân đệ cũng không để ai biết chân diện mục của mình. Nhân đệ có thể hứa không?
- Tiểu đệ hứa. Đã biết thuật dị dung, tiểu đệ sẽ cải đổi dung mạo, điều này cũng dễ hơn cho việc cứu ngoại tổ.
- Trước khi Nhân đệ lên đường, để ta cải đổi dung mạo cho Nhân đệ.

Oanh Oanh bày thuốc hóa trang ra, nhưng khi nàng đứng trước mặt, Tích Nhân thấy nét buồn phảng phất của nàng làm nàng đẹp náo nùng, lại kéo vào lòng. Oanh Oanh ôm chần lấy người yêu, nước mắt đọng vành mi:

- Thiếp xa chàng chắc nhớ đến điên cuồng! Hay là đưa thiếp cùng đi? Chàng đâu thiếp đó! Sau khi cứu ngoại tổ của chàng ra, hai ta sông hồ tiêu dao ngày tháng.
- Khi cứu ngoại tổ xong, tỷ tỷ sẽ ở đâu để tiểu đệ đi tìm?
- Cũng sẽ đến Nam Kinh. Dưới chân núi Tử Kim Sơn tỷ tỷ có một biệt viện nhỏ là Hồng Diệp trang. Có lẽ phải hơn nửa tháng sau tỷ tỷ mới có mặt ở đó.
- Nếu chỉ nửa tháng sau, thì cũng không lâu gì lắm. Tiểu đệ sẽ cẩn thận để không đem phiền phức đến cho tỷ tỷ.

Oanh Oanh trách:

- Chúng ta đã thề cùng đồng tử, chẳng khác vợ chồng, thì tỷ tỷ ngại gì việc phạm tội với triều đình, nhất là triều đình cực kỳ tàn ác như Chu Nguyên Chương trước đây và Chu Đệ hiện nay.

Thấy Oanh Oanh chán ghét nhà Minh, có thể kêu tên tộc của vua Minh, Tích Nhân cười:

- Tỷ tỷ không sợ bị tru di tam tộc hay sao? Nếu có đứa con với tiểu đệ, thì phải nuôi nó lớn khôn làm một thi nhân nổi tiếng mới được chứ!
- Con chúng ta trở thành thi nhân nổi tiếng dưới triều đại này thì cũng dễ bị tru di.

Nàng ngồi xuống ghế và kể chuyện tàn ác của Chu Nguyên Chương với văn nhân:

- Chu Nguyên Chương đang được nhiều người cho là vua ăn mày. Lúc nhỏ ông ta không học hành bao nhiêu, Vì thế khi lên ngôi cao lại sợ bị thiên hạ nói đến sự dốt nát của mình hay dùng chữ nghĩa để mĩa mai mà mình không hiểu nên ác cảm với văn nhân, người có học. Có thể có tới hàng ngàn văn nhân thi sĩ đã bị triều Minh hãm hại dù chỉ vạch lá tìm sâu, xét từng lời từng chữ, suy già đoán non. Những văn thi sĩ nổi tiếng như nhóm “Ngô trung tứ kiệt”, như Hạ Bá Khải, Diêu Nhuận, Vương Mặc. .. đã thảm tử vì cầm bút.

Nàng cười vừa mĩa mai, vừa xót xa:

- Chu Nguyên Chương lúc nhỏ nhà nghèo không cơm ăn phải vào chùa làm sư để sống. Sau có thời đi làm đạo tặc, được kết nạp vào Minh Giáo, và nhờ nhóm Minh Giáo Hoài Tây có nhiều người giỏi như Từ Đạt, Thường Ngô Xuân, Thang Hòa, Hoa Vân.. mà lập nhiều chiến công, sau đó phản Minh Giáo, giết Tiểu Minh Vương, làm nên sự nghiệp như ngày nay. Lúc lên làm vua, lão Nguyên Chương này lại không muốn nhắc đến thời niên thiếu nghèo nàn, nên đã vì dốt mà giết nhiều người vốn muốn dùng văn chương tâng bốc ông ta. Những người bị Nguyên Chương giết vì mấy câu, mấy chữ trong biểu văn sau này có lẽ không muốn đầu thai làm người ăn học. Lâm Bá Cảnh vì trong bài biểu chúc mừng đông chí có viết “nghĩ tắc thiên hạ”, Nguyên Chương nghĩ chữ tắc cũng như chữ tắc cho họ Lâm mắng mình làm đạo tặc mà tru di. Giả Trạ, trong tờ biểu có viết mấy chữ “thủ pháp tượng ngục”, Nguyên Chương nghe hai chữ thủ pháp thành khư phát là cạo đầu, tưởng mĩa mình làm thầy chùa năm xưa nên tru di..Không biết bao nhiêu việc như thế. Văn chương chữ nghĩa dưới trời mấy ông vua họ Chu này chỉ gây nên thảm họa.

Tích Nhân nghe sự dốt nát của Chu Nguyên Chương cả cười:

- Nếu tỷ tỷ có con chúng ta sang Đại Việt mà sống. Đại Việt nước nhỏ, nhưng vua quan đều là hạng đại nho. Sách vở trong thiên hạ đều thuộc. Tiểu đệ không ưa ông vua họ Hồ soán nghịch hiện nay, nhưng phải

công nhận ông ta là một người bác học. Sách Minh Đạo do ông ta viết chê bai cả những đại nho như Trình Di, Trình Hiệu, Dương Quy Sơn, La Trọng Tổ, Lý Diên Bình..

Oanh Oanh chau mày:

- Ông ta có lẽ cũng thái quá! Những người huênh hoang thường lại mau thất bại.

Tích Nhân thở dài:

- Có lẽ tỷ tỷ nói đúng. Đại Việt đã từng đẩy lui quân Tống, ba lần đẩy lui quân Nguyên Mông sang xâm lấn. Nhưng lần này lại sợ khó lòng giữ sự độc lập tự chủ được! Lòng dân Đại Việt không theo nhà Hồ, và nhà Hồ hiện cũng không có tướng giỏi.

Oanh Oanh nhìn Tích Nhân giây lâu, như đắn đo cân nhắc, rồi hỏi:

- Nếu quân Minh xâm chiếm Đại Việt, Nhân đệ có giúp vua mình chống lại không?

- Đây là vấn đề khó khăn của tiểu đệ. Nhà Hồ có thể có thù sát hại cha mẹ của tiểu đệ, lại là kẻ soán ngôi. Giúp họ thì không thể giúp, nhưng cũng không thể để dân tộc làm nô lệ cho nhà Minh.

Oanh Oanh như đi trong lòng dạ Tích Nhân:

- Nhân đệ thấy nhà Hồ không thể giúp được nên không giúp, nhưng nếu quân Minh thắng thế sẽ huy động dân chúng đứng lên khởi nghĩa?

- Tiểu đệ tin chắc sẽ có nhiều người làm việc này. Tiểu đệ không có mộng làm vua làm chúa nên chắc cũng chỉ giúp cho những người đáng giúp mà thôi.

- Vô công Nhân đệ nhất định ở Đại Việt không ai sánh bằng. Văn học cũng không tệ tại sao lại không mang chí lớn dựng xây cơ nghiệp muôn đời, tuổi đức cho muôn dân?

Tích Nhân lắc đầu:

- Cuộc sống như cánh chim trời, thông dong tự tại sung sướng hơn hàng vạn lần trói buộc trong nghi lễ triều cương. Hơn nữa...

- Hơn nữa việc gì?

Tích Nhân kéo nàng vào lòng, đùa:

- Hơn nữa làm vua Đại Việt cũng khó lập tỷ tỷ làm hoàng hậu, vì là người Hán. Dân chúng trong nước, gái đẹp trong nước sẽ bất mãn với ông vua của họ. Không làm vua để cùng tỷ tỷ tiêu sái giang hồ, nay núi mai sông chẳng phải là sung sướng như thần tiên hay sao?

Không hiểu nghĩ sao, Oanh Oanh lại chồm lên kéo cổ Tích Nhân xuống, thì thảo trong tai:

- Tỷ tỷ rất muốn có với Nhân đệ một đứa con.

Hơi thở như hoa lan của nàng làm Tích Nhân lại không muốn rời xa, cũng âu yếm:

- Tiểu đệ... để ..ngày mai mới lên đường.

- Ừ! hãy để ngày mai đi..hãy để ngày mai đi..

Mở sáng hôm sau, Tích Nhân với nhân dáng một nho sinh, lông mày đậm và thô, da mặt ngăm đen, vai mang kiếm, sáo; tay xách một bao nải khá lớn, (kể văn học đi xa không phải là người không phải chỉ cầm bút mà cũng thường mang kiếm. Lý Bạch năm xưa ngoài chiếc bút, vai cũng mang theo cây kiếm để đề phòng côn đồ, trộm cướp). Nho sinh này được một nho sinh khác không phải dưới dạng Hàn Tuân mà là một nho sinh mặt sáng như ngọc tiến lên đường. Chàng công tử rất đẹp kia dĩ nhiên là Oanh Oanh. Họ ra cửa, trước sân đã có một ông lão lưng hơi còng, dắt một con ngựa to lớn, lông vàng rất mịn chờ đợi. Oanh Oanh tự tay lấy gói hành lý cột lên ngựa, rồi cũng tự tay tiếp lấy dây cương trao cho Tích Nhân:

- Con Thanh biều này ngày đi ngàn dặm. Sức dẻo dai vô cùng. Mỗi ngày hiền đệ chỉ cần cho nó nghỉ ngơi giấy lát ăn uống rồi đi tiếp. Đi đêm cũng như ban ngày không giảm sức lực. Nếu gặp tửu quán, trà lầu nên cho nó uống rượu. Từ nay nó là con ngựa của hiền đệ.

- Đa tạ đại ca. Mong sớm gặp lại.

Oanh Oanh lại đưa cho Tích Nhân một dụng cụ nhỏ làm bằng trúc:

- Chiếc còi này có thể gọi Thanh biểu khi nó ở cách xa, hay khi bị ai cưỡi mà nghe tiếng còi kêu gọi thì nó cũng lập tức quay về. Nó đã quen tập từ nhỏ, và chỉ biết người dùng tiếng còi là chủ nhân của nó.

Tích Nhân nhận chiếc còi bỏ vào áo, lên ngựa, thấy đôi mắt lưu luyến của Oanh Oanh lòng nhũn ra, không muốn xa nàng chút nào, và đây là lần đầu tiên trong đời Tích Nhân cảm thấy xa cách một người khó khăn và lưu luyến như thế nào. Phải đi mà chẳng muốn dời chân. Dù bị rịn nhưng không thể không không đi, Tích Nhân nhẹ giật cương, con ngựa hí lên một tiếng dài, tung bốn vó. Oanh Oanh đứng nhìn theo cho đến khi không còn thấy bóng Tích Nhân. Sau đó nàng hú dài một tiếng thánh thót, giây lát trên trời cao xuất hiện một con chim điêu rất lớn, lông trắng như bông, đôi cánh giang rộng hàng trượng từ trên cao đáp xuống. Con chim còn cách mặt đất hàng chục trượng, nàng nhắc mình lên như mũi tên, thay đổi tư thế, ngồi lên lưng chim. Người và chim lại bay về hướng tây, đối ngược với hướng đi của Tích Nhân. Giống bạch điêu là giống chim to lớn còn sót lại rất ít, nhưng người cưỡi nó cũng phải có công lực thuộc hàng thượng đẳng, có thể đè khí làm cho thân thể nhẹ nhàng mới có thể cưỡi nó bay đi được. Tích Nhân nếu nhìn cảnh Oanh Oanh ngự điêu hẳn phải mở to đôi mắt, và nhận ra thân thủ khinh công của nàng cũng không thua kém gì mình!

Ra khỏi sơn trang, đến đường sơn đạo, con ngựa như muốn chứng tỏ khả năng với chủ mới, bốn vó chạm xuống mặt đường là cả người đưa tới phía trước như bay, dù lên dốc xuống đèo cũng êm ái vô cùng. Từng cưỡi con Hồng Lô của Tiên Nhi và Thừa Lân tặng, Tích Nhân tưởng trên đời không có con ngựa nào bằng, nhưng khi cưỡi con ngựa Ô Long của Phượng Hoàng Bang đi tới Sơn Thành, Tích Nhân thấy con Ô Long còn chạy nhanh và êm hơn Hồng lô. Với con Thanh biểu của Oanh Oanh, Tích Nhân không khỏi cảm khái ngựa hay rồi cũng có ngựa hay hơn. Nghĩ tới Oanh Oanh, nghĩ tới những hồng nhan tri kỷ lại cũng nhận ra giai nhân, người đẹp đến đâu thì cũng có kẻ đẹp hơn. Chưa từng gặp cao thủ xúng tay, nhưng từ ngựa hay, từ giai nhân, Tích Nhân cũng nghĩ dù gặp nhiều kỳ duyên, võ công của mình hiện cũng khó ai qua, nhưng biết đâu trên đời hẳn có lắm kẻ hơn mình. Thiên ngoại hữu thiên! ngoài trời có trời!

Trưa hôm đó, Tích Nhân dừng chân ở một quán bên đường, cho ngựa ăn cỏ, uống nước, còn mình thì dùng mấy chiếc bánh bao, rồi tiếp tục hành trình. Ngày đêm chỉ nghỉ ngơi giây lát như thế. Khi đến khu vực Ba Dương Hồ, dưới chân một ngọn núi gặp một trận huyết chiến. Đang cần đi gấp, nhưng những kẻ đánh nhau lại choán cả đường lộ, Tích Nhân đành phải dừng ngựa. Nhìn qua, thấy hai bên đều là cao thủ thượng thặng, một phía là bốn trung niên kiếm thủ đầu lưng nhau, một phía hai lão quái nhân, một người to mập, lùn thấp; một người cao lêu nghêu, lại ốm tong teo. Cả hai chỉ dùng chưởng pháp, nhưng làm cho bốn tay kiếm thủ đang ở thế hạ phong, chống chọi trong tuyệt vọng. Võ công của hai quái nhân dưới cặp mắt Tích Nhân cũng không kém Đoàn Hấn Thiên. Giám sát chiến trận bên ngoài là một thanh niên khoảng trên hai mươi tuổi, có lẽ là gái giả trai nên có thể khó có nam nhân nào có thể đẹp trai như vậy. Thanh niên cũng có lẽ là người cầm đầu toán người, hai bên ngoài hai phụ nhân khoảng bốn năm mươi đứng hầu, còn có tám tay kiếm thủ giăng hàng đứng phía sau. Nhìn qua số người này, Tích Nhân biết ngay họ đều là những cao thủ thượng thặng. Thấy Tích Nhân tới, một trong hai phụ nhân phóng ra chặn đầu:

- Công tử không phải là khách võ lâm, hãy quay đầu ngựa trở lại.

Lúc này Tích Nhân đã nhận ra bốn kiếm sĩ bị bao vây sử dụng Côn luân kiếm pháp và đang nguy hiểm nên thấy không thể không giúp đỡ, bèn cười:

- Tại hạ đang trên đường đến Cửu Giang Thành, quay trở lại thì làm sao đến nơi được? Xin phiền quý vị hãy nhường đường cho.

Thấy Tích Nhân là một nho sinh, mình mặc nho phục, đầu đội nho cân, tuổi tác không lớn lắm, tướng mạo chẳng có gì đặc biệt, nhưng áo quần sang trọng, con ngựa đứng là thiên lý mã, phụ nhân cười:

- Công tử dù con nhà quan quyền đi nữa, nhưng chỗ này đã có chúng ta, thì dù là hoàng đế nhà Minh cũng không thể cãi lời. Nếu không quay đầu lại ngay, thì ta hạ sát ngay.

Tích Nhân tức giận:

- Các ngươi là cường đạo? Nữ nhân lại làm cường đạo hay sao? Ta là một văn nhân nhưng cũng luyện quyền múa kiếm vài năm. Nếu các ngươi không tuân vương pháp ta sẽ thay trời thế thiên hành đạo.

Phụ nhân cười nắc nẻ:

- Đúng là tên đồ gần ngớ ngẩn! Ngươi không đi thì ta buộc ngươi xuống ngựa nằm lăn mấy vòng!

Dứt tiếng, phụ nhân vươn tay chộp cổ chân Tích Nhân. Thế chộp trông nhẹ nhàng nhưng mau lẹ vô cùng, chứng tỏ phụ nhân võ công cao khôn lường. Tích Nhân không búng chỉ lực chống đỡ mà chỉ rụt chân lại. Chộp hụt, phụ nhân lại chộp tới lần nữa. Lần này bà ta chộp được cổ chân, nhưng tưởng chộp phải cục sắt cứng rắn, và cảm nhận mũi giày của Tích Nhân đang nhích lên điểm cổ tay mình. Bà ta biết nguy, phóng mình ra xa, quát:

- Thì ra ngươi cũng là cao thủ võ lâm!

Tích Nhân cười nhẹ:

- Chẳng dám! Ta là học trò, chỉ biết chút võ nghệ phòng thân.

Thấy chuyện lạ, phụ nhân thứ hai phi tới. Tích Nhân xuống ngựa, con thanh biểu hình như biết chuyện tranh chấp sắp diễn ra nên hí một tiếng dài, trở mình chạy về phía sau.

Phụ nhân sau tiếng quát, tức thời phi tới tấn công.

Tích Nhân muốn chứng tỏ uy lực lúc đầu để buộc hai nên ngừng tay, tìm hiểu cuộc xung đột của nhóm cao thủ và bốn tay kiếm thủ Côn Luân, nên phụ nhân tấn công thì khoát tay. Cái khoát tay của Tích Nhân làm phụ nhân cảm thấy áp lực rất mạnh la lên một tiếng thất thanh phóng mình ra sau tránh né. Khi phụ nhân tránh né, Tích Nhân đã lạng mình vào bên bốn kiếm thủ Côn Luân, và tấn công hai lão già mập ốm. Hai lão đang đắc ý, thì nhận ra hai luồng lực đạo rất mạnh ập tới, cũng buộc phải nhảy lùi lại. Khi nhìn lại thấy bên cạnh bốn tay kiếm Côn Luân là một nho sinh còn rất trẻ lấy làm quái dị, kinh ngạc. Hai quái nhân này là hai cao thủ lừng danh quan ngoại, tự phụ võ lâm Trung nguyên không mấy người ngang tay họ. Một người có thể phóng ra hai chưởng buộc họ phải tránh né, dù trong lúc bất ngờ đi nữa cũng không thể là một người trẻ tuổi được!

Khi hai quái nhân phải nhảy tránh, trận chiến tạm ngưng, Tích Nhân thấy hai quái nhân, một người cao gầy đen như lọ, mặt dài như mặt ngựa, đầu tóc bạc trắng. Còn quái nhân kia mập tròn, đầu hói không sợi tóc, nhưng ăn mặc không phải nhà sư. Bốn tay kiếm Côn Luân, cùng trạc chừng tuổi nhau độ khoảng năm mươi, ai cũng râu ba chòm và diện mạo đường đường. Mỗi người đều có một nét uy nghi, dù lúc bấy giờ mồ hôi đã đổ thấm cả áo và hơn thở không còn điều hòa. Bốn người nhìn thấy kẻ ra tay đẩy lui cường địch chỉ là một nho sinh, không quen biết cũng lấy làm kinh ngạc không ít. Quái nhân gầy ốm tức giận, quát to:

- Ngươi là ai? Có liên quan gì tới Côn Luân?

- Tiểu sinh họ Trần.. đối với Côn Luân cũng có chút ít liên quan.

Người thanh niên công tử phe phẩy quạt lông bước đến gần, cười khê:

- Xem ra huynh đài cũng có lai lịch phi thường, võ công còn hơn cả Côn Luân Tứ Kiếm. Xin cho biết tôn tính đại danh và liên hệ với Côn Luân như thế nào?

Nghe gã công tử nói, Tích Nhân mới biết bốn trung niên là Côn Luân Tứ Kiếm, đệ tử đắc ý của Côn Luân lão nhân, sư đệ của chủ môn Tử Hư Tử hiện nay. Trong lòng liền có ý nghĩ, xem thử những lời nói của Điểm Thương Song Lão có đúng hay không, bèn cung tay:

- Tại hạ họ Trần tên Tích nhân.. không phải là đệ tử Côn Luân, nhưng được Côn Luân Lão Nhân truyền cho ít chiêu kiếm pháp. Thấy đệ tử của Lão Nhân bị đám đông bao vây, không thể không tương trợ.

Gã công tử nét mặt có vẻ vui mừng:

- Ngươi biết Côn Luân lão nhân đang ở đâu? Ông ta đang ở đâu?

Thấy gã vô lễ gọi mình là “ngươi”, Tích Nhân bực bội:

- Tại hạ không biết ông ta đang ở đâu. Có biết cũng không cần phải nói cho ngươi biết.

Gã công tử ngạo nghễ:

- Người không nói, thì .. hôm nay, ta buộc cho người nói.

Gã lùi lại và khoác tay, nhưng Tích Nhân như điện xẹt phóng tới. Hai quái nhân mập cao cùng quát to, bốn luồng chưởng vừa nóng như lửa, vừa lạnh như băng cùng phóng ra chụp theo. Hai quái nhân kịp thấy Tích Nhân nhích động biết có biến, phóng chưởng đánh ra để buộc Tích Nhân phải quay lại chống đỡ, cứu nguy cho chủ nhân. Nhưng Tích Nhân lại không làm như họ nghĩ, chụp lấy gã thanh niên công tử, liền thúc chân khí lướt mình tới trước. Hai quái nhân, hai phụ nhân cùng bọn cao thủ nhất tề quát lên và chia ra bao vây Tích Nhân. Nhìn thân pháp của họ Tích Nhân cũng khen thầm, võ công của những người theo gã công tử đều không thua những hộ pháp thượng thặng của Đoàn Hán Thiên. Một mình cự chiến cùng một lúc cả chục người của bọn họ cũng không dễ thắng. Chính vì muốn giải quyết cho êm thấm không đến nỗi giết người khi chưa biết họ là ai, nên Tích Nhân mới dùng hạ sách chụp lấy gã công tử có vẻ là chủ nhân. Nắm cổ tay gã, Tích Nhân nghe cổ tay mềm mại biết là gái và cũng ngạc nhiên, dù trông còn rất trẻ nhưng công lực cũng rất cao. Còn cô gái khi bị khống chế vận công chống cự và trong nháy mắt cũng đánh ra liên tiếp mấy thế võ khác nhau rất hiểm ác, Tích Nhân đành phải vận công chịu đựng. Càng cự quây và thi triển võ công thoát hiểm, bàn tay Tích Nhân càng như vòng sắt thu hẹp, chưởng lực và cầm nắm thi triển với Tích Nhân như tấn công vào sắt thép làm cô gái thêm đau đớn.

Một phụ nhân quát:

- Người làm hại.. đến .. chủ nhân.. chúng ta chẳng những bầm các người thành trăm mảnh mà cũng làm cỏ cả Côn Luân phái.

Tích Nhân dùng chân khí khống chế huyết đạo cô gái, thả tay đứng bên cười nhẹ:

- Cô ta vô lễ, ta trừng trị một chút để bớt hống hách mà thôi. Chúng ta không thù oán thì làm hại cô ta làm gì? Các người là ai có hiềm khích gì với Côn Luân phái?

Cô gái bị khống chế huyết đạo không cử động được, nhưng nói được, cất tiếng hằn học:

- Còn cầu tặc người là ai dám can thiệp chuyện bốn ..cô nương?

- Tại hạ đã nói có gặp Côn Luân lão nhân nên khi thấy đệ tử Côn Luân bị người ỷ đông hiếp yếu nên không thể đứng bàng quang.

Cô gái cười to:

- Chúng ta hai người tay không đánh với bốn người cầm binh khí lại gọi là ỷ đông hiếp yếu hay sao? Người có mù mắt?

Bị cô gái bắt bẻ, Tích Nhân bối rối, vì thực tế họ rất đông người, nhưng chỉ có hai quái nhân đánh nhau với Côn Luân Tứ Kiếm.

Hơi bối rối, nhưng Tích Nhân cười nhẹ:

- Hai người xung trận, còn cả chục người bao vây, giám sát bên ngoài. Yếu tố tâm lý cũng làm cho cao thủ giảm đi năng lực. Tại hạ muốn có một đề nghị với cô nương!

- Đề nghị gì?

- Tại hạ dùng kiếm pháp Côn Luân tỷ đấu với hai lão tiến bối .. chưa biết quý danh kia. Nếu tại hạ thắng, cô nương rút lui, không làm khó dễ các vị tiền bối phái Côn Luân nữa!

- Nếu người thua thì sao?

- Thì tại hạ và Côn Luân Tứ Kiếm để cô nương tùy ý xử trí.

- Người đã cao ngạo thì cứ vậy. Nhất ngôn ký xuất.

- Nghe Tích Nhân ra điều kiện, Côn Luân Tứ Kiếm cũng cảm thấy khó xử. Không biết có phản đối hay không, họ đưa mắt nhìn nhau. Người có vẻ cầm đầu Tứ Kiếm thở dài, bảo huynh đệ:

- Người này không phải cuồng ngạo suông đâu. Cứ xem rồi sẽ liệu.

Cây kiếm của Côn Luân lão nhân sợ người nhận biết, Tích Nhân chỉ bọc vải che bao kiếm, lúc này rút kiếm ra. Nhận ra cây kiếm của sư phụ, Côn Luân Tứ Kiếm xúc động, cùng kêu lên kinh ngạc, và cùng vội quỳ xuống:

- Tham kiến đại trưởng lão!

Tích Nhân bấy giờ thật sự biết rõ trách nhiệm Côn Luân lão nhân giao cho, và cũng đang đứng cách Côn Luân Tứ Kiếm khá xa, nên chỉ nói:

- Các vị không nên đa lễ.

Kiểm pháp Côn Luân nguyên là lưỡng nghi kiếm pháp. Nhưng kiếm pháp này không thể làm cho Côn Luân lừng danh giang hồ. Nhu không thể bì với Thái cực kiếm pháp của Võ Đang, cương không bằng Đạt ma kiếm pháp của Thiếu Lâm. Núi Côn Luân chạy dài mấy ngàn dặm, nằm trong vùng sa mạc, tuyết phủ quanh năm, núi cao, ghềnh thác hiểm trở, khí hậu lạnh lẽo, lúc thì tuyết đổ, lúc thì bão tuyết, nhưng lúc trời quang mây tạnh thì trắng núi đất trời có nét đẹp phi thường. Côn Luân lão nhân là một thiên tài kiếm thuật, ông ta đã phối hợp kiếm pháp truyền đời của Côn Luân với biến hóa của thiên nhiên làm thành một bộ kiếm pháp mới. Ông ta sáng tác ra bộ kiếm pháp lúc ở tuổi chỉ trên ba mươi, nhưng là người vừa có căn cơ, vừa gặp được nhiều kỳ duyên nên công lực rất cao, vì thế hàng đệ tử không người nào lãnh hội và có thể thi triển kiếm chiêu đến mức như ông ta.

Thấy Côn Luân Tứ Kiếm quỳ lạy Tích Nhân, cô gái động dung:

- Côn Luân lại có trưởng lão? Người bao nhiêu tuổi mà làm trưởng lão?

Tích Nhân cười to:

- Lão phu đã trên thất thập, nhờ có chút công phu thổ nạp nên giữ được dung mạo như thế này. Nếu cô nương là người biết kính trọng kẻ trưởng bối. Từ nay không nên gọi lão phu là người này người nọ nữa.

Lão già cao đen nhìn cây kiếm trên tay Tích Nhân, cười khà:

- Chúng ta muốn tìm Côn Luân lão nhân tỷ thí, người học được chút công phu của lão kể cũng giúp chúng ta mua vui trong giây lát. Nếu người thắng được ta thì có thể đem bốn tên bị thịt ra đi. Chúng ta không muốn chiếm tiện nghi, hai đánh một.

Lão đưa mắt nhìn một trung niên trong đám người của lão. Người này tiến ra hai tay đưa cho ông ta cây kiếm.

Tích Nhân hỏi cô gái:

- Cô đồng ý một đánh một?

- Không! Ta không đồng ý! Cô gái quả quyết.

Một trong hai phụ nhân cũng nói:

- Thiên trì song tiên xưa nay ai cũng biết hai người là một.

Lão to mập cũng vỗ trán, la to:

- Lão đen kia .. người điên rồi phải không?

Lão gầy đen cau mày:

- Nhưng nó đâu xứng đáng cho chúng ta cùng ra tay một lúc?

- Thiên Trì Song Tiên âm dương tương hợp tuy hai mà một.

Tích Nhân cười:

- Tại hạ đã nhìn thấy sự phối hợp của hai vị nên cũng đã ra điều kiện phải đánh thắng hai vị.

Một người trong nhóm cô gái lại bước ra đưa kiếm cho lão lùn mập. Lão đen cao vẫn nói:

- Nếu người muốn đổi ý thì cũng còn kịp. Hai chúng ta cùng ra tay, dù Côn Luân Lão Nhân cũng phải bại một cách chắc chắn

- Tiền bối quá đề cao mình mà thôi. Để tỏ lòng kính trọng bậc tiền bối, vãn bối xin ra chiêu trước.

Tích Nhân dứt lời liền tung kiếm tấn công lão lùn mập. Lão cao gầy tuy nói không muốn hai đánh một nhưng thấy Tích Nhân tấn công lão mập thì cũng phóng kiếm đánh ra. Tiếp xúc với hai cây kiếm của hai quái nhân, Tích Nhân thăm phục công lực cũng như sự phối hợp kiếm pháp của họ. Ngược lại hai quái nhân cũng cũng liên tiếp quát to, không ngờ công lực của Tích Nhân cao như vậy, công lực mà họ nghĩ ngay Côn Luân lão nhân cũng không thể bì được. Trong chốc lát, đều là cao thủ thượng thừa, bốn anh em Côn Luân Tứ Kiếm đôi khi cũng không phân biệt được ai là quái nhân lùn mập, ai là quái nhân cao đen. Cả hai là hai vòng kiếm quang phát phối, kiếm khí xung ra lúc lạnh như băng, lúc nóng như lửa. Kinh lực trong trận xông ra chu vi hàng mấy trượng. Tích Nhân quây giữa hai vòng kiếm quang đó, cây kiếm trong tay nhanh lúc chậm, gần như chẳng biến hóa gì nhiều. Thủ nhiều hơn công. Thế nhưng những chiêu kiếm rất nguy hiểm của hai quái nhân tấn công đều bị đỡ gạt, và cả hai đôi lúc vội vàng nhảy tránh hay liên tiếp biến chiêu để chống đỡ thế tấn công của Tích Nhân.

Trận chiến kéo dài cả mấy trăm hiệp. Những cao thủ thấp tùng cô gái thấp đuốc quây chung quanh để soi sáng cho ba đối thủ, và cũng có thể theo dõi trận chiến có một không hai. Bộ kiếm pháp nào, dù tinh kỳ đến đâu, người sử dụng biến chiêu hay đến cũng luôn có một số chiêu thức nhất định. Đợi hai quái nhân thi triển hết tinh túy kiếm pháp của họ, Tích Nhân hú lên một tiếng, bắt đầu khởi thế công. Mấy chiêu kiếm đặc ý nhất trong lúc cuối đời của Côn Luân Lão nhân chưa truyền cho ai, và ông cũng nghĩ đệ tử của mình khó ai lãnh ngộ nổi vì thiên biến vạn hóa, tùy tâm xử kiếm nên truyền cho Tích Nhân và nhờ chiêu cổ cho môn phái của mình. Nếu nói ông ta là thầy hay thì Tích Nhân là trò giỏi nên cây kiếm khi khởi thế công, hai quái nhân liên tiếp la hét, nhảy tránh không thấy cách gì có thể chống đỡ. Côn Luân lão nhân khi nghiên cứu bộ kiếm pháp này cũng không muốn lạm sát, dụng ý dành cho đối thủ một đường sinh lộ, nên khi sử dụng Tích Nhân cũng không ra ngoài nguyên tắc này. Làm cho hai quái nhân nhảy tránh mệt mỏi một lúc, Tích Nhân lại hú lên một tiếng nữa, và kiếm quang sau đó cũng chột tắt. Mọi cặp mắt đều nhìn thấy hai cây kiếm của hai quái nhân rút trên mặt đất. Còn Tích Nhân đã tra kiếm vào vỏ từ lúc nào.

Mọi người bấy giờ nhìn thấy hai quái nhân áo quần bị kiếm rạch nát nhiều nơi, nhưng da thịt không bị thương. Đều là những cao thủ thượng thừa, mọi người biết ngay, khi ra tay Tích Nhân đã tránh gây thương tích cho hai lão quái, và trong lúc hai bên đánh nhau trí mạng, việc dùng kiếm chỉ rạch nát áo quần là một việc làm khó khăn khôn cùng. Chẳng phải là tay kiếm thuật phi thường khó ai làm nổi. Bị đánh rơi kiếm và áo quần bị rạch nát nhiều chỗ, hai quái nhân cũng biết mình được nường tay, nhưng tỏ vẻ bất phục. Lão cao gầy gương mặt:

- Kiếm pháp người dùng không phải là Côn Luân kiếm pháp của lão mũi trâu Côn Luân.

- Kiếm pháp này do Côn Luân lão nhân mới đặc ngộ và nhờ tại hạ chuyển truyền lại cho chúng môn hiện nay. Tuy chưa có đệ tử Côn Luân nào biết kiếm pháp này, nhưng dĩ nhiên nó là Côn Luân kiếm pháp.

Lão lùn mập lắc lắc cái đầu trọc:

- Thua là thua, thắng là thắng. Chúng ta chịu thua người nhưng chưa hẳn đã thua Côn Luân lão nhân. Lão hiện nay ở đâu? Nếu người không nói, chúng ta liều chết với người.

Lão cao gầy:

- Đã thua gã có liều chết .. thì ta và người chết chứ đâu phải gã.

Tích Nhân hỏi cô gái:

- Cô nương có giữ lời hứa hay không?

Cô gái lúc này đã giải được huyết đạo, không chút đắn đo:

- Ta đã hứa dĩ nhiên phải giữ lời. Tuy nhiên, việc phải buộc người cho ta biết Côn Luân lão nhân đang ở đâu là việc ta phải làm. Người là Côn Luân Tứ Kiếm có thể ra đi bây giờ, nhưng nay mai chúng ta sẽ gặp người trở lại.

- Cô nương muốn gặp Côn Luân lão nhân vì việc gì tại hạ có thể nói cho cô nương biết không cần phải dùng vũ lực. Dùng vũ lực với tại hạ chưa chắc đã có hiệu quả.

Cô gái lộ vẻ mừng rỡ:

- Lão Nhân đang ở đâu?

Tích Nhân thở dài:

- Tại hạ cũng không biết Lão Nhân đang ở đâu, và từ nay về sau cũng không ai sẽ biết Lão nhân ở đâu. Khi gặp tại hạ ở Lôi Âm Tự, Lão Nhân biết tử kỳ của mình đã tới nên nhờ tại hạ truyền lại kiếm pháp mới nghiên cứu cho chương môn hiện nay, rồi tìm nơi thanh tịnh để tọa hóa.

-Ồ! Thật vậy hay sao? Cô gái tỏ vẻ thất vọng.

- Lão nhân cũng đã trên tám mươi. Không ai có thể sống mãi.

Cô gái hình như suy nghĩ, một lúc sau lên tiếng, bấy giờ lại không tỏ quá hổng hách như trước:

- Cảm ơn Trần đại hiệp đã cho biết tin tức..

Nhưng cô ta lại nói thêm:

- Sau này nếu biết đại hiệp không thành thật. Ta sẽ tìm đại hiệp để thanh toán.

Cô ta khoát tay, và phi thân đi ngay. Hai phụ nhân và bọn cao thủ hộ vệ cũng nhanh nhẹn phóng theo. Hai lão già mập ốm không đi ngay vẫn đứng lại, lão lùn mập:

- Chúng ta hẹn với người năm năm nữa sẽ tỷ thí thêm lần nữa. Người dám hứa hẹn không?

- Tại hạ chấp nhận, nhưng bấy giờ sẽ không dùng kiếm pháp của Côn Luân lão nhân truyền thụ nữa, mà sử dụng võ công của tại hạ.

- Võ công gì? Lão gầy ốm hỏi.

- Đẳng tiên.

Lão ốm tò mò:

- Người có thể cho ta xem qua chút đỉnh võ công này?

Tích Nhân rút cây đẳng tiên quán quanh lưng dùng công lực làm cho thẳng đứng như cây bống và đứng theo tư thế phòng thủ:

- Nếu tiên bối muốn có thể thử thách.

Hai lão quái nhân lượn kiếm lên, nhưng bốn cặp mắt của hai lão chăm chú vào Tích Nhân, và ánh mắt Tích Nhân cũng tập trung tinh thần nhìn hai lão quái. Thời gian trôi qua.. mỗi khi hai quái nhân nhấc tay, cây đẳng tiên cũng liền nhích động, và hai lão quái liền thụt lùi trở ra và múa kiếm phòng thủ.. trận chiến quái dị kéo dài cho đến khuya, lão gầy ốm bỏ kiếm:

- Lão phu thật tâm kính phục võ công của tiểu huynh đệ.

Lão lùn mập phóng mình đi, tiếng nói vọng lại:

- Thiên trì song tiên cam tâm chịu thua, ước hẹn năm năm không cần giữ. Khi nào có dịp ghé Thiên Sơn mời đến Thiên trì một phen.

Lão cao gầy đôi mắt nhìn Tích Nhân tràn đầy cảm tình:

- Nếu có đến Thiên Sơn hãy đến gặp anh em chúng ta..Khà khà.. người là người đầu tiên anh em chúng ta chịu phục.

31. Chương 31: Giải Cứu Mộc Nhi

Lão cũng nhắc mình lên cao như mũi tên và cũng không khác gì mũi tên biến mất trong màn đêm. Võ công của Đẳng tiên lão nhân nổi tiếng vô lâm Đại Việt, nhưng võ công đẳng tiên cũng không thể hơn Đoàn Hấn Thiên hay những kỳ nhân như Thiên trì song quái, nhưng Tích Nhân gặp nhiều kỳ duyên hân hữu, luyện được môn Đồng cổ thần công, công lực lên đến mức tột đỉnh, biết nhiều bộ kiếm pháp lừng danh, trước đó tỷ đầu đã biết qua kiếm pháp của Thiên trì song quái, và nhận ra những yếu điểm của kiếm pháp này nên đã dễ dàng đánh bại song quái khi xử dụng đẳng tiên.

Song quái đã đi, Côn Luân song kiếm đến quỳ lạy lần thứ hai:

- Tham kiến đại trưởng lão.

Tích Nhân dùng chân khí đỡ họ dậy, thi lễ nói:

- Văn bối khi gặp Lão nhân gia, người nhờ ghi nhớ ba chiêu kiếm pháp mới nghiên cứu, ủy giao cây kiếm và dặn truyền lại cho chương môn nhân. Không ngờ lại có việc trở thành trưởng lão như thế này. Các vị quá thủ lễ văn bối thật lấy làm áy náy.

Một trong tứ kiếm vòng tay:

- Sư phụ trước khi truyền ngôi chương môn cho sư huynh đã dặn bảo sau này bất cứ ai có trong tay cây kiếm của người, thì người đó là trưởng lão của bốn môn. Hàng đệ tử thấy người này cũng như thấy sư phụ. Người đã gặp và giao trọng trách cho ..trưởng lão, mong trưởng lão không làm sư phụ thất vọng.

Tích Nhân thở dài:

- Tại hạ mới gặp Lão Nhân nhưng kính phục vô cùng. Côn Luân cần việc gì giúp đỡ văn bối sẽ không chút ngần ngại, nhưng tôn làm trưởng lão.. làm văn bối thấy rất khó xử.

Người có vẻ văn nhã nhất trong bốn anh em Tứ Kiếm vòng tay, lên tiếng:

- Trong lúc bất ngờ dĩ nhiên.. trưởng lão không khỏi cảm thấy như vậy, nhưng gia sư là người có cặp mắt tinh tường, từ lâu đã dặn dò đệ tử người được giao cây kiếm là người sư phụ mến trọng về tư cách cũng như võ công. Xin trưởng lão không làm gia sư thất vọng. Gia sư ngoài võ công cũng còn tinh thông thâm độ, biết trước Côn Luân sẽ gặp khó khăn cần người cứu giúp. Mong trưởng lão cũng vì Côn Luân phái mà nhận cho trách nhiệm.

- Nếu có khó khăn gì cần tới, văn bối sẵn sàng, hà tất phải trở thành trưởng lão..

- Danh không chính thì ngôn không thuận. Nếu không có danh trong phái Côn Luân, trưởng hợp có người thách đấu.. ví như Thiên trì song quái, Thiên sơn mù mù đòi tỷ thí bị thua phải giải tán môn phái hay chịu điều kiện giúp cho triều đình Mông Cổ, thì bản phái hiện nay không ai có thể chu toàn được.

Nghĩ Côn Luân lão nhân cũng có nhiều dụng tâm, dù không nói rõ nhưng dụng ý đối với mình đi nữa cũng là ý tốt, trao cho danh dự rất lớn, uy quyền đối với một phái võ nổi tiếng còn hơn cả chương môn nhân. Tích Nhân thở dài:

- Xem ra tại hạ không nhận không được.

Bốn anh em tứ kiếm mừng rỡ, lại cùng quỳ gối:

- Tham kiến trưởng lão.

Tích Nhân đỡ họ lên:

- Văn bối không thể phụ lòng trông đợi của Côn Luân tiên bối, nhưng tuổi còn trẻ và cũng không thích lễ nghi trịnh trọng. Việc quỳ tham kiến xin bốn vị nhấn lại với tất cả đệ tử hãy bỏ qua dùm cho nghi thức này. Văn bối cũng muốn sớm gặp chương môn đưa lời dặn dò cuối cùng của Lão Nhân cho chương môn nhân cũng như truyền lại ba chiêu kiếm pháp.

Nghe Tích Nhân nói đến lời dặn dò cuối cùng của sư phụ, Côn Luân tứ kiếm đều sa nước mắt, giã lát một người nghẹn ngào:

- Xin trưởng lão cho biết gặp gia sư như thế nào. Tình trạng ra sao?

Tích Nhân thuật lại việc gặp Côn Luân lão nhân và Địa Tạng thiền sư như thế nào cho bốn người nghe, ngậm ngùi:

- Lão nhân dù không còn ở nhân gian đi nữa cũng đã đắc đạo. Vạn sự giai không. Xin bốn vị không quá đau buồn.

Nghe Tích Nhân thuật lại cuộc gặp gỡ, những lời đối đáp giữa Nhân và Địa Tạng, tứ kiếm đều sa nước mắt. Một người buồn bã:

- Địa Tạng sư thúc và sư phụ đều là kỳ nhân, xem việc sống chết như đi về. Nhưng sư phụ ra đi đệ tử lại không biết nơi nào để quỳ lạy lần cuối hay rước di thể về Côn Luân đại táng thật cũng quá đau lòng.

Tích Nhân khuyên bảo:

- Chư vị thương mến sư phụ từ nay cố gắng trau dồi võ công, hành hiệp trọng nghĩa làm rạng danh phái Côn Luân, anh hồn Lão Nhân sẽ rất vui lòng. Người đã xem sống thác như đi về, thì chư vị cũng không nên quá đau buồn.

Tứ kiếm cùng cúi đầu:

- Đa tạ trưởng lão có lời chỉ điểm.

- Bốn vị xưng hô như thế nào? Vì sao lại bị chặn đánh và bọn họ là ai?

Một trong tứ kiếm giới thiệu:

- Tại hạ họ Tôn tên Tôn Tiền Khởi là tứ đồ đệ của sư phụ. Ngũ đệ họ Công tên Thuật, lục đệ họ Nhạc tên Bằng Phi và thất đệ họ Tư Mã tên Minh. Bốn anh em được giang hồ gọi là Côn Luân Tứ Kiếm. Từ bát đệ trở xuống có bảy người được gọi là Côn Luân thất hiệp. Sư phụ cũng có thu nhận bốn nữ đệ tử được gọi là Côn Luân Tứ Nga. Những đệ tử hàng hậu bối hiện nay đều là đồ đệ của sư huynh chưởng môn và anh em chúng tôi.

- Nhị và tam sư huynh của quý vị..?

- Nhị và tam sư huynh đã mất sớm trong một tai nạn bão tuyết. Các vị sư thúc của bản phái hiện nay cũng không còn ai và họ cũng không thu nhận đệ tử, nên nhân sự hiện nay đều là đồ đệ hay đồ tôn của sư phụ.

Tôn Tiền Khởi cũng thuật qua vì sao họ có mặt ở đây và bị vây đánh:

- Tam Thanh cung của Côn Luân nằm trong ngọn Tọa Vọng Phong trên núi Côn Luân. Tuy thuộc Tây Vực, nhưng có tên tuổi ở Trung Nguyên và cũng nằm trong lãnh thổ của triều đình trung nguyên hiện nay. Mấy tháng trước triều đình đưa chiếu chỉ đòi góp tay tiêu diệt Bạch liên giáo, nên anh em tại hạ phải xuống núi và đến Nhạc dương lâu để tham gia chiến dịch. Tuy nhiên chưa đến nơi, thì nhận được lệnh phải về kinh thành. Vì dùng khinh công đi đường bộ nên mới tới đây. Không ngờ lại gặp Mộc Nhi công chúa.

- Cô ta là công chúa?

- Chẳng những chỉ là công chúa, mà còn có tước vị Bình Nam phó nguyên soái của triều đình Mông Cổ hiện nay.

- Họ tìm Lão Nhân để làm gì?

- Anh em chúng tôi cũng chưa hiểu rõ.

Nhạc Bằng Phi góp lời:

- Côn Luân và Thiên Sơn là hai dãy núi đối diện nhau qua vùng bồn địa và sa mạc bao la Thấp Lý Mộc và Thấp Khắc La Mã Can. Chính vì vậy mà xưa nay Côn Luân và Thiên Sơn rất cạnh tranh nhau. Thiên sơn mù mù, chưởng môn phái Thiên sơn hiện nay là sư phụ của Mộc Nhi công chúa. Mụ Mụ tuy không có danh vọng ở Trung nguyên bằng sư phụ lão nhân gia, nhưng từ lâu có tham vọng làm bá chủ võ lâm, tạo thế mạnh giúp cho Mông Cổ tái thôn tính Trung Nguyên, phục hưng nhà Nguyên. Cao thủ vào hàng kỳ

nhân hiện nay, đạo sĩ Trương Tam Phong không ai biết hành tung ở đâu, thì sư phụ lão nhân gia được coi là người thứ hai, nên có thể Mụ Mụ đi tìm để thách tỷ đấu.

Tư Mã Minh không đồng ý:

- Nếu chỉ thách tỷ đấu họ có thể bắn tiếng ra giang hồ, ước hẹn ngày giờ, thì Côn Luân sẽ vì danh dự của mình mà ứng chiến. Họ không cần phải đi tìm cho được Lão nhân gia.
- Thất đệ nói đúng. Nếu chỉ muốn tỷ thí, Mộc Nhi công chúa không phải mạo hiểm vào Trung nguyên.

Tích Nhân:

- Không biết nguyên nhân gì, nhưng nếu Mông Cổ có ý thù địch với Côn Luân phái thì cũng dữ nhiều lành ít. Lão nhân khi ra đi, ngoài nhờ truyền lại kiếm pháp mới sáng tạo cho trường môn hiện nay, thì cũng có lời bảo trường môn không nên để quá lệ thuộc vào sự chi phối của triều đình mà dốc tâm trau dồi võ nghệ lo hành hiệp giang hồ theo tinh thần hiệp sĩ giang hồ.

Tôn Tiền Khởi:

- Đó là ý hướng của tôn sư xưa nay. Chính vì vậy mà trường môn sư huynh đã lấy cớ vân du để tránh phải tiếp chiếu chỉ và phải đích thân dính líu việc triều đình.
- Đây không phải là thượng sách. Chẳng lẽ tránh né suốt đời? Tích Nhân góp ý.
- Điều này là chuyện rất nan giải cho Côn Luân, anh em bàn mãi mà không biết phải làm sao. Không tuân lệnh triều đình thì cũng có thể bị trừng phạt. Ngược lại thì chỉ làm công bộc không công.

Công Tôn Thuật:

- Nay nhân dịp Mộc Nhi công chúa tìm sư phụ, chúng ta không đến kinh thành nữa mà quay trở về. Bốn anh em chúng ta ra đi thì hiện nay Côn Luân gần như không còn ai. Bọn thất hiệp sư đệ đang luyện pho tuyệt kiếm trận trên ngọn Mộ Sĩ Tháp Cách. Bốn chị em Tứ Nga sư muội lại đang trao đổi võ công ở Nga Mi. Sư huynh dù không đi xa Tọa Vọng Phong nhưng cũng không thể lo lắng công việc.. nhờ Côn Luân bị tấn công thì dữ nhiều lành ít.

Tôn Tiền Khởi gật đầu:

- Chúng ta phải trở về ngay mang hung tin của sư phụ báo cho sư huynh, các sư đệ muội cùng quay về và làm chuẩn bị lễ phát tang.

Và hỏi Tích Nhân:

- Không biết khi nào trưởng lão có thể đến Côn Luân để anh em chúng tôi có thể sắp xếp đón tiếp. Nếu có sự hiện diện của trưởng lão trong ngày đại lễ thì thật là lưỡng tiện.
- Tuy khó thể biết Lão Nhân sẽ tọa hóa ở danh sơn, hay tiên động nào. Nhưng Địa Tạng Thiền Sư với khả năng biết quá khứ vị lai rất có thể biết được ngày giờ. Chư vị có thể liên lạc hỏi xem có manh mối gì không? Tại hạ đang có chút việc phải đến kinh thành, không thể đi Côn Luân ngay.

Tư Mã Minh:

- Anh em tại hạ có lẽ phải phân chia công việc. Người đi Lôi Âm Tự thỉnh ý của Địa tạng sư thúc. Bốn anh em chia nhau: Người lo triệu tập đệ tử qui hồi Côn Luân. Người lo thông báo cho triều đình biết vì sao không thể có mặt ở kinh thành để khỏi rắc rối về sau. Sau đó còn báo tang cho các môn phái. Có thể cũng phải mất ba bốn tháng mới có thể làm lễ cử ai. Thời gian này trưởng lão có thể tới Côn Luân?

Tích Nhân không biết việc cứu Đẳng Tiên Lão Nhân phải mất thời gian bao lâu, nhưng thấy cũng không thể đến Côn Luân thực hiện di ý Côn Luân Lão Nhân nên phải hứa hẹn:

- Tại hạ lo xong công việc sẽ đến Côn Luân ngay.

Tư Mã Minh:

- Trưởng lão tuy tuổi còn trẻ hơn anh em chúng tôi nhiều, nhưng xưng hô tại hạ với anh em chúng tôi cũng làm cho anh em rất khó xử. Xin người đổi lại cách xưng hô.

Tích Nhân chặc lưỡi:

- Xưng hô như thế nào cho tiện đây?

- Ta và các người..., Công Tôn Thuật nói.

- Thật không dám như vậy. Thôi thì tại hạ xưng “ta”, và với quý vị thì cũng cứ phải gọi là “quý vị” vậy. Xem ra công việc chư vị cũng rất cấp bách. Chúng ta chia tay, ba tháng sau sẽ gặp lại.

Côn Luân Tứ Kiếm cùng cung tay:

- Xin cung tiễn trưởng lão.

Tích Nhân cũng cung tay:

- Xin tiễn chư vị.

Tích Nhân lấy kèn thổi, giấy lát Thanh biểu chạy tới. Tích Nhân ra roi phóng nhanh về phía thành Cửu Giang. Chờ cho Tích Nhân đi khỏi, bốn anh em tứ kiếm chia ra làm hai, Tôn Tiên Khởi và Công Tôn Thuật đến kinh thành, còn Nhạc bằng Phi và Tư Mã Minh lại ngược đường về phương Tây. Sáng hôm sau Tích Nhân đến thành Cửu Giang, ghé vào một tửu điểm dùng cơm và cho ngựa ăn thóc uống rượu như lời dặn dò của Oanh Oanh. Quán buổi sáng rất vắng vẻ, Tích Nhân là người khách duy nhất. Vừa ngồi xuống bàn, tiểu bảo đem bình trà chưa kịp rót uống, nghe tiếng ngựa dừng trước quán. Tiểu nhị chạy ra đón tiếp khách mới, Tích Nhân không quan tâm kẻ tới là ai, nhưng giấy lát nghe tiếng cười nhẹ nhàng, một công tử mặt đẹp như ngọc xuất hiện, phe phẩy chiếc quạt lông chim trắng như bông:

- A! Trần... công tử! Thật là hạnh ngộ. Công tử dùng điểm tâm một mình không cảm thấy cô độc hay sao?

Tích Nhân thấy Mộc Nhi công chúa biết nàng dụng tâm chờ đợi mình, và thậm phục tai mắt của nàng cũng rất bén nhạy, đứng lên thi lễ:

- Thì ra .. .

Mộc Nhi công chúa lớn tiếng:

- Tại hạ là Mộc Thành người Thiểm Tây, Trần công tử quên rồi sao?

Biết nàng che dấu thân phận, Tích Nhân nheo mắt:

- Làm sao quên được Mộc huynh đệ.

Tích Nhân đưa tay mời ngồi, Mộc Nhi tự nhiên ngồi xuống ghế. Tích Nhân rót trà mời, Mộc Nhi nâng chén trà uống một hớp rồi cười khê, nhỏ giọng:

- Trưởng lão võ công phi thường hà tất phải dùng thuật dị dung?

- Ô! Sao công chúa lại nói vậy! Tích Nhân cũng nhỏ tiếng.

Mộc Nhi khoan thai uống trà, đặt chén xuống bàn:

- Nếu không thấy... trưởng lão rót trà, da tay khác với da mặt, thì khó mà biết được. Hai tiếng trưởng lão nàng cố ý kéo dài.

Nàng mỉm cười, nhìn Tích Nhân:

- Hình như trưởng lão cố ý làm mình xấu xí.

Không quen nói dối, Tích Nhân đành cười:

- Tại hạ có vài công việc phải làm và cần phải che dấu hành tung.

- Thì ra vậy. Chúng ta có thể uống vài chén rượu?

- Tại hạ có thể dùng vài chén với Mộc huynh đệ. Nhưng cần đi gấp.

Mộc Nhi ngoắc tiểu nhị:

- Đem cho chúng ta hai cân Thiệu Hưng. Ngoài những gì Trần công tử đã gọi, đem thêm năm ba món đặc ý nhất của quán này cho anh em chúng ta.

Thấy hai người đều ăn mặc sang trọng, tiểu nhị vô cùng vồn vã:

- Có ngay.. có ngay.. xin quan nhân chờ cho giây lát.

Tiểu nhị mang rượu và đĩa thịt khô:

- Xin quan nhân nhắm đỡ, nhà bếp đang tấp tểnh làm các món ăn.

Mộc Nhi để một nén bạc lớn lên bàn:

- Tặng các người. Hãy làm đồ ăn cho thật ngon, nhưng cũng phải cho nhanh chóng.

Tửu bảo rồi rít đa tạ lấy bạc lui ra. Tích Nhân rót rượu hỏi:

- Công chúa tìm tại hạ hẳn có việc gì?

Mộc Nhi lắc đầu:

- Đây chỉ là tình cờ mà thôi!

Tuy nói vậy, nhưng mặt hoa bỗng ửng đỏ, rồi cắn môi:

- Tìm người để trả thù! Hừ.. cổ tay ta...

- Tại hạ thành thật xin lỗi công chúa. Biết nếu quần đấu tại hạ cũng không chắc thắng, hay cũng sẽ không tránh khỏi làm thương tổn nhiều người, nên đã dùng hạ sách và lúc bấy giờ thật tình cũng không biết công chúa giả trai.

- Hừ! Ta chưa bao giờ bị ai ức hiếp như vậy.

Mộc Nhi cúi đầu, nói nhỏ.

Tích Nhân nhìn tư thái của nàng lại thăm kêu khổ. Gượng cười:

- Chỉ xin công chúa tha lỗi.

Mộc Nhi trở lại sự tự nhiên:

- Đừng kêu ta là công chúa nữa. Ở đây là đất họ Chu.

- Tại hạ xin tuân.

Và hỏi:

- Mộc huynh đệ tìm Côn Luân Lão Nhân hẳn có việc rất quan trọng?

- Dĩ nhiên rất quan trọng.

- Nếu là việc bí ẩn, thì tại hạ cũng không dám tò mò.

- Cũng chẳng có gì bí ẩn. Khi nào thuận tiện sẽ cho.. Lê.. huynh biết. Nàng nhấn mạnh chữ Lê.

- Công chúa có thể nhanh chóng biết tên thật của tại hạ. Tai mắt thật đáng kính phục.

- Lê huynh đã biết rõ về ta, thì ta lại để người qua mặt hay sao?

Nàng cười đắc ý, nhưng thú nhận:

- Ta đã từng nghe danh môn phái đẳng tiên ở Đại Việt, cũng nghe có một thanh niên họ Lê đã có thể đánh bại vợ chồng Đoàn Hãn Thiên của Thiên Long Bang một cách dễ dàng, nên từ việc Lê huynh dùng đẳng tiên đánh bại anh em Thiên Trì đêm qua mà đoán mò, không ngờ lại đúng mà thôi.

- Dù sao Mộc huynh cũng có tai mắt tận Vân Nam.

Mộc Nhi thở dài:

- Vân Nam tuy xa xôi nhưng là nơi có rất nhiều người còn trung thành với tiền triều. Ta đã định giúp Hán Thiên cử sự, nhưng rồi xem ra lão chỉ là một lão quái đản điên đảo khùng mà thôi.

Tửu nhị bắt đầu mang thức ăn ra, cả hai cùng cầm đũa. Mộc Nhi gấp thức ăn cho Tích Nhân vừa vui vẻ:

- Lê huynh cả đêm mệt nhọc hãy rán ăn cho lại sức.

- Cảm ơn Mộc huynh.

Cả hai ăn uống, khen ngợi hay bình phẩm thức ăn đang dùng một lúc, Mộc Nhi nói:

- Ta đang trên đường đến Hồ Huyền Vũ.. ở Kiến Khương, Lê huynh định đi đâu?

Không biết Kiến Khương hay Kiến Nghiệp là tên xưa của Kim Lăng hiện nay, và nghĩ Mộc Nhi là kẻ thù của nhà Minh thì việc cho biết mình đi kinh đô hiện nay cũng chẳng quan hệ gì nên thành thật:

- Tại hạ đang cần đi gấp xuống kinh thành.

Mộc Nhi vỗ tay reo:

- Như vậy ta có thể có bạn đồng hành. Hồ Huyền Vũ ở gần kinh thành, xưa kia có tên là Kiến Khương hay Kiến Nghiệp. Ta chỉ không muốn dùng tên hiện nay .. được đổi thành cái gì quý giá gì là Ứng Thiên, ứng thiếc!

Tích Nhân thông minh, nhưng không thể có những cái thông minh lắt léo của đàn bà, tưởng là sự tình cờ, Mộc Nhi cũng đi xuống kinh thành như mình, thành thật:

- Tại hạ có việc rất gấp, trên đường chỉ cho ngựa nghỉ giây lát và dùng chút ít thực phẩm mà thôi.

-Ồ! Ta cũng trong tình trạng đi gấp như vậy. Chính vì cần đi gấp mà đành để thuộc hạ phải dùng đường thủy.

Nàng lại thúc hối, vẻ rất thành thật:

- Do kính phục Lê huynh và nghĩ từ nay người nam kẻ bắc không bao giờ gặp lại nên đường đột mời Lê huynh chén rượu. Nếu cùng đường chúng ta cũng nên khởi hành sớm cho đỡ mất thời gian.

Tích Nhân thấy không còn cách gì từ chối, nhưng cũng cố vớt vát, may ra Mộc Nhi đổi ý:

- Tại hạ vì việc rất gấp có thể phải ăn ngủ trên lưng ngựa. Con thanh biểu ngày đi ngàn dặm.

- Ăn ngủ ngay trên lưng ngựa là thói quen của người Mông Cổ chúng tôi. Tuy nhiên, trong trường hợp ngựa của ta không theo kịp, thì Lê huynh cứ lo công việc của mình.

Nàng lại nhìn thẳng Tích Nhân:

- Hay là Lê huynh cho ta không xứng đáng tạm làm bạn đồng hành?

-Ồ! công chúa là cành vàng lá ngọc, còn tại hạ bất quá chỉ là tên võ biên thô lỗ.

- Ta chỉ cần Lê huynh xem như bạn, trên chặng đường vạn dặm có người chuyện vãn mà thôi. Nhất định cũng không phải nhờ cậy Lê huynh che chở nếu gặp khó khăn.

- Tại hạ rất hân hạnh được công chúa xem như bạn. Đã là bạn thì sao lại không tương trợ nhau?

Và mỉm cười:

- Võ công của công chúa xem ra bọn đạo tặc chỉ vô phúc mới dám đụng tới.

Mộc Nhi nhẹ giọng, thở dài:

- Trung nguyên rồng nằm hổ núp, chút võ công của ta có đáng gì đâu. Nếu được một phần của Lê huynh may ra mới cảm thấy an toàn. Hy vọng trên đường đi ta có thể học chút đỉnh võ công của Lê huynh.

Để tỏ mình không muốn chùng chình, thấy Tích Nhân buông đũa, Mộc Nhi gọi tiểu nhị tính tiền. Tích Nhân cũng không đành trả, vì biết kẻ trả tiền là một công chúa.

Ra quán, nhìn con ngựa của Mộc Nhi thân hình cân đối, lông đỏ như lửa, lông gáy phủ xuống cổ trông rất đẹp nhưng so với thanh biểu thì nhỏ thó hơn nhiều, Tích Nhân trầm nghĩ trên đường đi nếu ngựa cô ta quá chậm thì cũng không cần chờ đợi làm trễ nãi hành trình của mình. Ra khỏi địa phận Cửu Giang thành, tới đường vắng Tích Nhân ra roi, và nói lớn:

- Tại hạ cần đi gấp! Xin lỗi công chúa.

Con Thanh biểu vùng lên phi vun vút. Không nghe phía sau, Mộc Nhi thúc con hồng mã của nàng chạy theo, Tích Nhân mong cô ta không đuổi theo và cũng đuổi không kịp để khỏi tốn thì giờ, và dính líu thêm vào tình cảm, nhưng thanh biểu chạy được một lúc, Tích Nhân nghe tiếng chân ngựa phi phía sau càng lúc càng gần và nhìn lại thấy con ngựa của Mộc Nhi như chòm mây đỏ vùn vụt phóng trên đường. Tích Nhân thúc thêm Thanh biểu ra sức, nhưng khoảng cách chỉ gần thêm và tới một chỗ trống trải, Tích Nhân nghe con ngựa Mộc Nhi hí dài, rồi như làn gió vượt qua thanh biểu và chạy trước.

Cưỡi con thanh biểu, Tích Nhân nghĩ rất khó có con ngựa nào chạy nhanh hơn nó, không ngờ lúc này lại thấy nó bị một con ngựa khác qua mặt dễ dàng. Tích Nhân không biết coi ngựa quý, nên khi thấy dáng nhỏ của con hồng mã tưởng là ngựa thường, không hiểu dân Mông Cổ là dân chuyên ở trên mình ngựa, con cháu Thiết Mộc Chân vẫn còn cai trị một vùng đất bao la ở phương tây, nơi có nhiều giống ngựa quý. Con ngựa mà Mộc Nhi đang cưỡi thuộc giống hãn huyết long cầu, một giống ngựa quý nhất trong các giống ngựa và là một công chúa, nàng đã có thể chọn lựa từ hàng chục con ngựa quý thuộc giống này một con cho mình, thì thanh biểu không thể nào qua mặt nổi. Vượt qua Tích Nhân, Mộc Nhi cười khẩy, tiếp tục cho ngựa chạy. Thanh biểu phóng vùn vụt, cây cối như rạp bên đường, nhưng cũng không thể bắt kịp khoảng cách với con hồng mã phía trước. Mấy giờ sau, khi đến một thôn trang, Mộc Nhi mới hãm hồng mã lại. Tích Nhân bắt kịp, cũng cho Thanh biểu chạy chậm lại, khi sóng vai khen con ngựa của Mộc Nhi:

- Con ngựa của công chúa thật là con ngựa phi thường.

- Con ngựa Lê huynh cũng là con ngựa phi thường. Lê huynh tận miền Nam xa xôi vẫn tìm ngựa hay của vùng viễn tây mà dùng thật đáng ngưỡng mộ.

-Ồ! con thanh biểu này do một người tặng cho.

- Người tặng ngựa cho Lê huynh phải là một nhân vật võ công cao cường, giao thiệp rộng rãi, gia tài bách vạn mới có thể mua con ngựa thiên lý giống Ba Tư này.

- Có thể thuộc hạ của nàng đã tìm mua con ngựa này, còn nàng lại là một người không biết võ công.

-Ồ! Người tặng ngựa cho Lê huynh là nữ nhân, thì hẳn phải trang quốc sắc và cũng là người tri kỷ?

Những ngày gần đây, Tích Nhân đã gặp Kiều Minh, rồi gặp Oanh Oanh.. cảm thấy tình nghiệp càng nặng, không muốn dây dưa thêm tình cảm nên mỉm cười:

- Có thể nói nàng rất đẹp. Với tại hạ nàng là người đẹp nhất trên đời này.

Một cô gái, không muốn ai khen người khác đẹp trước mặt mình, nhất là người đàn ông ca tụng một người con gái khác là người mình đang để ý. Mộc Nhi trong lòng chợt cảm thấy có gì cay đắng, và tức giận. Nhưng nàng làm gì được đây? Giữa Tích Nhân và nàng đã có gì để có thể ghen hận hay trách cứ? Biết Tích Nhân đã có một người con gái khác trong lòng, Mộc Nhi gượng trò chuyện thêm vài câu nhạt nhẽo, không ăn nhập vào đâu rồi cho ngựa phóng nhanh hơn và sau đó nàng nói to:

- Ta cần đi gấp, hẹn ngày gặp lại.

Tích Nhân cũng vói theo:

- Xin tiễn công chúa!

Thanh biểu chạy không nhanh bằng con hãn huyết bảo mã của Mộc Nhi, nhưng cũng là thiên lý mã nên cũng phải hồi lâu, khoảng cách mới xa dần và không thấy bóng hồng phía trước nữa. Bấy giờ Tích Nhân đi vào vùng bình nguyên lao la, đường sá rộng rãi nhưng đây đó thôn làng, chợ búa, trên đường người qua kẻ lại nhiều nơi nhộn nhịp nên ngựa lúc nhanh, lúc chậm, không thể phi hết tốc lực như trước. Mấy ngày sau, trên đường đi Tích Nhân không gặp lại Mộc Nhi và chiều tối hôm ấy đến Ngô trấn, một thị trấn nhộn nhịp lớn bên bờ trường giang. Mấy ngày ăn chỉ uống sài trong những lúc dừng ngựa nghỉ ngơi, không dịp tắm

rửa. Biết từ Ngô trấn tới Kinh đô chỉ còn khoảng ngày đường, Tích Nhân tìm khách điểm nghỉ ngơi. Theo lời chỉ dẫn, Tích Nhân dừng ngựa trước một khách điểm khá lớn trên đường. Sau khi dọn đồ bọn tiểu nhị đón rước chăm sóc ngựa cẩn thận, tự mình xách hành lý vào trong. Từ vùng Bá dương hồ đến đây, Tích Nhân đã nhìn thấy sự phồn thịnh của Trung nguyên, và khi bước vào khách điểm này, Tích Nhân cũng nhìn ra ngay sự sang trọng và rộng rãi của một khách điểm chưa bao giờ có dịp bước chân tới.

Được chương quỹ vồn vã đón tiếp và Tích Nhân cũng hậu hỹ trả tiền nên càng được vồn vã. Sau khi tắm rửa, Tích Nhân mặc võ phục để cảm thấy được gọn gàng và thoải mái hơn, rồi rời phòng để tìm một tửu quán dùng cơm tối. Theo lời chỉ dẫn của tiểu nhị, Tích Nhân thả bộ dọc đường, và cảm thấy rất thoải mái khi thung dung bước đi trên con đường rợp bóng cây cao, gió sông thổi lồng lộng. Có lẽ đây là con đường của khách điểm và tửu quán, nhưng Tích Nhân đã dừng chân trước khách điểm đầu tiên nên chưa được nhìn thấy những khách điểm to lớn hơn trên đường. Tửu quán Tô Hàng, nơi có nhiều món ăn nổi tiếng Tô Châu và Hàng Châu rất ngon được chương quỹ giới thiệu và Tích Nhân muốn thưởng thức, nằm ngay trên bờ sông, đèn treo sáng rực từ cổng vào trong. Trong những ngày sống chung với Oanh Oanh, Tích Nhân cũng đã nghe biết khá nhiều về cách sinh hoạt của Trung Nguyên, nên bước vào tửu quán, Tích Nhân đã cho ngay tửu bảo một món tiền hậu hĩnh:

- Ta chỉ một người, muốn một chỗ yên tĩnh.

Tửu bảo thường được nhận tiền thưởng nhiều khi phục dịch cho một bàn nhiều người. Thấy Tích Nhân đi một mình có lẽ thất vọng, nhưng nhận nén bạc khá nặng thì vô cùng mừng rỡ, tíu tít đưa Tích Nhân lên lầu, dù đang đông đảo thực khách, cũng tìm được một chiếc bàn nhỏ quay mặt ra sông. Tích Nhân bảo tửu bảo đem một bình Nữ nhi hồng thượng hạng, và chọn dùm cho mình vài món ăn ngon nhất của tửu quán. Thấy khách nhờ mình chọn thức nhắm, thức ăn cho và tiền bạc không quan tâm, tửu bảo lòng vui hơn hờ:

- Tiểu nhân làm việc ở đây lâu năm, các món ăn đều rành. Thế nào cũng không làm lão gia thất vọng.

Và vồn vã giới thiệu:

- Món gan chim sẻ xào măng, thịt heo Tô Đông Pha, cá Tây Hồ nhúng dấm, Tây Hồ bát bửu... được thực khách khen còn ngon hơn các nhà hàng ở Hàng châu, Tô Châu.. quan nhân dùng sẽ biết tiểu nhân nói không ngoa.

- Ta sẽ có tiền thưởng cho người.

Tửu bảo vâng dạ, hối hả xuống lầu. Giấy lát sau mang rượu, đậu phộng, thịt nướng cho Tích Nhân khai vị. Nhưng chỉ trong giây lát sau bưng hết món này đến món khác.. Thấy thức ăn mang ra món nào cũng trưng bày đẹp mắt, sạch sẽ và thơm ngon, Tích Nhân có dụng ý thử qua cho biết nên cứ để tiểu nhị phục dịch. Mãi khi thấy cả bàn đều đầy thức ăn, không còn chỗ để, Tích Nhân mới bảo ngưng không đem ra nữa.

Nhâm nhi thêm một bầu rượu nữa, lúc quán chỉ còn vài người, Tích Nhân mới kêu tính tiền và ra về. Bấy giờ nhà cửa, khách điểm đều đã tắt hết đèn bên ngoài nên con đường trở nên rất tối và rất vắng vẻ. Vì tai mắt có thể nghe rất xa nên đang đi, Tích Nhân nghe tiếng những tiếng bàn tán rầm rì ở gốc cây bên bờ sông:

- Gã công tử sang trọng, cưỡi con ngựa hồng xinh đẹp như con gái ấy ở Lữ quán Thiên Tân, vào Tô Hàng uống từ trưa chiều đến giờ không biết bao nhiêu rượu. Lúc gã về tiểu đệ thấy chân đi xiêu vẹo. Khuya nay chúng ta ra tay đột nhập vào phòng gã là chắc ăn nhất.

Nghe bọn chúng toan tính, Tích Nhân biết là đạo tặc. Nhưng cũng giật mình tự hỏi không biết gã công tử xinh đẹp như con gái có phải là Mộc Nhi không? Tình cờ nhưng biết nàng bị nạn lại có thể điềm nhiên không lý tới? Tích Nhân nép vào bên một thân cây to bên đường, nghe tên khác hỏi:

- Người biết gã ở phòng nào?

- Ôn tiểu nhị cho biết gã ở căn phòng phía đông trên lầu. Cái bao mang theo rất nặng chứng tỏ nhiều vàng bạc. Nhưng cây kiếm của gã cũng rất nặng, chứng tỏ có thể có võ công.

- Gã đã say, chúng ta cho thêm chút mê hương, thì có thể làm ăn êm thấm.

- Hứa đại ca đã cung cấp cho chúng ta loại mê hương mới. Dù võ công cao tới đâu hít phải cũng như chết.

Một tên có vẻ bất mãn:

- Nhưng mỗi lần làm ăn, lại phải chia hết một nửa. Còn khi chúng ta cần tiền bạc, họ Hứa có thể bao cả kỹ viện cũng không chịu giúp cho chúng ta chút đỉnh.

Một tên thở dài:

- Không nên nói như vậy, tới tai ..người sẽ không còn đường sống và chúng ta cũng bị họa lây. Thôi đi đi, cũng đã khuya rồi. Bây giờ mọi người đều ngủ. Hai người gác và tuần tra của Lữ điểm đã được Hứa đại ca mời đi đãi ở Minh Hồng kỹ viện, Chúng ta cứ trèo tường phía đông mà vào.

Phía trước bốn tên trộm ra đường. Tích Nhân âm thầm theo dõi. Và khi thấy lẫn vào bóng tối, phụ nhau để nhảy qua tường, Tích Nhân mới nhận ra lữ điểm Thiên Tân chính là khách sạn mà mình đang ở. Như thế thì vô tình, phòng của Mộc Nhi lại đối diện với mình.

Tích Nhân trở về Lữ quán, thấy chỉ lão chương quỹ còn thức rán nở nụ cười mệt mỏi:

- Lão phu chỉ còn chờ đại hiệp về rồi cho người đóng cửa.
- Tại hạ trước khi vào cửa thấy có mấy người trèo tường đông mà vào. Có thể chúng mưu đồ bất chính.

Chương quỹ nghe nói hốt hoảng:

- Hai tên canh gác chết tiệt lại đi chơi chưa về. Tiểu nhị lại chỉ còn một tên chờ đóng cửa! Làm sao bây giờ?
- Tên tiểu nhị còn lại cuối cùng có phải họ Ôn?
- Sao quan nhân lại biết?
- Nghe bọn trộm bàn bạc nhau, thì gã họ Ôn đã cung cấp chi tiết về người công tử đang trú ở phòng đông trên lầu. Và bọn trộm muốn vào phòng này.
- Chết! chết! lão phu rồi! Nuôi ong tay áo. Chỉ còn cách đánh thức mọi người dậy.

Nhưng ông ta khổ sở:

- Có điều có bảy phòng mà bảy vị hảo hán đang ở coi bộ họ không hiền! Họ cũng dặn đừng bao giờ làm phiền họ. Có trời long đất lở cũng đừng làm họ thức giấc.

Tích Nhân:

- Nếu vậy lão chương cứ coi như không có gì, để tại hạ giúp giải quyết cho.

Nhìn Tích Nhân vận võ phục, vai mang kiếm, thanh nhã nhưng khỏe mạnh, chương quỹ rồi rít:

- Đa tạ thiếu hiệp. Xin thiếu hiệp giúp cho. Nếu có gì xảy ra lão phu sẽ mất ngay miếng cơm. Hết bộ khoái nhè nhào làm khó móc tiền đến chủ nhân mắng nhiếc.
- Được! chương lão cứ kêu gã họ Ôn đi đóng cửa đi.

Tích Nhân lên lầu, qua hành lang Tích Nhân nghe trong ba bốn phòng có người ngáy như sấm, còn hai phòng có người thở hơi sâu và dài, chứng tỏ là cao thủ có luyện nội công có chút hỏa hầu. Dừng chân trước phòng có vị công tử đang bị theo dõi nghe tiếng thở hơi nặng nhọc, có lúc ú ớ nhưng đã ngủ say. Tích Nhân nhòm qua tường phía đông, thấy bốn tên trộm đang kê thang lên cửa sổ, bèn mỉm cười, nép một phía, cứ mỗi khi chiếc thang đặt lên, thì lại dùng kinh lực xô ngã xuống. Làm mấy tên trộm xầm xì bàn tán không ngớt. Biết chúng là bọn trộm đạo tâm thường, Tích Nhân tình nguyện muốn làm chúng sợ hãi bỏ chạy, khi chúng đặt thang lần nữa, Tích Nhân lại dùng chân khí cách không hấp lực làm chiếc thang gỗ nhẹ, nhích động và lúc lắc bò lên tường. Nhìn thấy hiện tượng quái dị, bốn tên trộm hoảng kinh la to có ma, có quỷ ừ té chạy. Tranh nhau trèo tường ra ngoài.

Tiếng la hoảng hốt của mấy tên trộm làm nhiều người trong lữ quán thức giấc, thì Tích Nhân mở cửa phòng mình vào trong, cởi giày lên giường. Tưởng như vậy có thể yên ngủ, nhưng nhắm mắt chỉ giây lát Tích Nhân phải ngồi bật dậy, vội vã mang giày.

Tích Nhân mở cửa bước ra, thì có tiếng quát to:

- Bước vào phòng ngay. Nếu không muốn chết.

Dĩ nhiên tiếng quát không làm Tích Nhân thụt trở lại. Hai cây cương đao của hai đại hán to lớn đang đứng trước cửa phòng đối diện liên phóng ra với khí thế ác độc không thương tiếc. Hai tên đại hán nghĩ chỉ vung đao có thể chém chết kẻ ngoan cố, nhưng hai đường đao của chúng không biết Tích Nhân làm cách nào lại cùng chém vào hai khung cửa phòng và dính cứng, còn Tích Nhân không thấy đau.

Lướt qua phòng vị công tử đang say, bấy giờ mới lên đèn trở lại. Đúng như Tích Nhân nghĩ đó là Mộc Nhi, nàng đang ngồi co rút trong góc giường, tóc mây xỏa dài, một tay kéo chăn che ngực, một tay cầm kiếm. Còn trong phòng có hai trung niên độ trên ba mươi đang như ngẩn ngơ. Bốn cặp mắt như chết cứng trước cô gái vô cùng xinh đẹp nửa kín nửa hở. Tích Nhân thấy tình cảnh, quát lớn:

- Hai người hãy cút ngay!

Một trong hai tên có mặt trong phòng như chợt tỉnh, cười to:

- Thì ra một cô gái đẹp. Tuyệt đẹp. Đẹp như tượng ngọc!

Một tên quắc mắt nhìn Tích Nhân:

- Người biết can thiệp vào chuyện của Phi Ngư Hội, chỉ có chết không có sống?

- Phi ngư hay phi trùng ta không cần biết. Đi ngay.

Mộc Nhi thấy Tích Nhân xuất hiện, bỏ kiếm xuống, lấy cả hai tay kéo chăn che người, kêu lên:

- Lê ca giết hết chúng đi! Không để tên nào sống!

Hai tên Phi ngư hội cười to, một tên nói:

- Chúng ta định bầm thây người làm trăm mảnh, trả thù cho Hoa tứ đệ, nhưng bây giờ thì chỉ bắt người về cho hội chủ tiêu khiển. Còn gã thì đi châu diêm vương.

Dứt lời, gã tung đao chém tới Tích Nhân. Không biết Mộc Nhi gây ra cừu oán như thế nào với bọn Phi ngư hội, nhưng qua cách ăn nói, Tích Nhân biết chúng là bọn bất lương, không nương tay. Ngọn đao chém tới, nhẹ lách sang bên, vung tay chụp. Tên này không bao giờ ngờ đã gặp một cao thủ phi thường. Khi sống đao bị bàn tay Tích Nhân nắm thì cây đao to bản gãy ngay làm hai, và nửa lưỡi đao phía trước lại bay lại vừa vụn chặt đứt cổ tay cầm đao của gã, đẩy gã té nhào vào mình tên đồng bọn. Tên đang đứng bị té, nhưng mắt không nhìn ra được vì sao. Phản ứng tự nhiên, gã đẩy bạn sang một bên, tung hai chân xuống đất phóng mình lên, và tung một đường đao như chớp vào Tích Nhân. Cũng không khác gì tên trước. Nhưng Tích Nhân không bẻ đao mà lại như quỳ mị, chụp lấy cánh tay bóp mạnh. Xương bị bóp bể vụn, tên này đau đớn la lên một tiếng thảm khóc, và bị đẩy nhào ra cửa. Cả hai biết gặp cao thủ phi thường, đứng lên nhịn đau bỏ chạy. Hai tên nhảy xuống lầu chạy, còn năm tên khác thì chạy theo hành lang.

Thấy Tích Nhân không giết hai tên Phi ngư, Mộc Nhi uất ức:

- Sao không giết chúng? Chúng..

- Chúng vô lễ với công chúa thật đáng giết, nhưng tại hạ lại ít khi giết người.

Mộc Nhi như tức giận lắm, và có lẽ uống quá nhiều rượu trong người, nàng gục xuống nôn mửa. Trong phòng ngoài mùi máu của bàn tay bị chặt đứt, thêm mùi ói mửa của Mộc Nhi trở nên khó ngửi vô cùng. Sau khi mửa, Mộc Nhi nằm quệp xuống, yếu ớt:

- Đại ca lo cho tiểu muội đi! Tiểu muội mệt quá!

Mộc Nhi ngồi nép trong góc. Khi nôn, nôn cả lên chăn giường. Biết Lữ điểm không còn tiểu nhị nào, và tiểu nhị cũng không thể săn sóc cho nàng lúc này. Tích Nhân dẫu tiếng thở dài, kéo chiếc chăn dơ bẩn sang bên. Thân hình nuột nà của Mộc Nhi dưới chiếc chăn chẳng có gì khác, Tích Nhân thầm kêu khổ. Vì nghĩ phải đem nàng sang phòng mình, nhưng không ngờ tình trạng thế này. Tắm chăn dơ bị kéo khỏi người, Mộc Nhi co người lại theo phản ứng tự nhiên, nhưng rồi nằm dài rên rĩ:

- Hôi thúi quá! Ôi, mệt quá!

Tích Nhân cúi xuống bồn rửa nước lên:

- Tại hạ đưa công chúa sang phòng khác.
- Lau dùm người ta, cho ta uống nước! Khát quá!
- Tại hạ lo cho công chúa!

Đặt Mộc Nhi lên giường, Tích Nhân lấy khăn nhúng nước, lau mặt mũi và những chỗ dơ bẩn cho nàng. Cũng phải lau mấy lần mới hết nghe mùi chua, Tích Nhân rót nước cho Mộc Nhi uống và đắp chăn lại cho nàng. Khi nàng ngáy đều, Tích Nhân sang phòng nàng lấy hành lý và thanh kiếm mang qua, rồi nằm xuống chiếc giường kỷ niệm mắt.

Tích Nhân thức sớm, xuống gặp chương quỹ thuật lại chuyện Phi ngư hội tấn công Mộc Anh, đưa ít vàng bạc cho ông ta lo liệu cho căn phòng của nàng. Chương quỹ không từ chối tiền bạc, nhưng nói nhỏ:

- Hai thiếu hiệp nên tránh chúng càng xa càng tốt. Bọn cướp này ngay bọn bộ khoái và cấm vệ cũng làm lơ. Tên đầu sỏ nghe nói là phản đồ của Thiếu Lâm, nhưng ngay cả Chiêu Đức Thiên sư cũng chẳng dám ngó tới. Hai thiếu hiệp nên đi sớm để Lữ quán không bị phiền phức.
- Nếu vậy bọn tại hạ sẽ đi sớm.

Tích Nhân đánh thức Mộc Nhi dậy. Nàng uể oải:

- Để tiểu muội nằm một chút nữa đi!

Nhưng khi thức giấc, nhớ những gì đã qua trong đêm, Mộc Nhi bật khóc:

- Tiểu muội bỏ đi.. quyết quên.. quên hết.. không gặp Lê ca nữa. Nhưng lại gặp Lê ca trong tình trạng này. Tiểu muội phải làm sao đây?

Tích Nhân nghe Mộc Nhi nói xót xa vô cùng. Nàng đã say quá trốn với một lý do đó là vì đã yêu mình và thất vọng. Tâm trạng của nàng hôm qua đã rõ, khi buồn nàng uống rượu và càng uống càng buồn. Nàng đã đi theo mình, đã bỏ hết thuốc hạ lại đằng sau, để suýt gặp nguy hiểm, bị tiệt mạng và có thể mất mạng cũng vì tâm sự của nàng. Dù không muốn đa mang thêm tình nghiệp, nhưng đêm qua trong hoàn cảnh bất buộc Tích Nhân cũng đã phải lau chùi khuôn mặt tuyệt đẹp, với chiếc mũi cao, đôi mày dài cong vút, đến chiếc cổ trắng ngần, đôi tay nuột nà với những sợi lông măng trông càng hấp dẫn.. hơn nữa.. có lẽ vì say và cảm thấy nóng trong vô thức khi ngủ nên người nàng .. tất cả của nàng đã phô bày trước mắt mình! Nàng là con gái mà đã phải ở trong tình trạng như vậy với mình thì phải chăng đây cũng là nợ duyên trời dun rủi? Rõ rệt, Mộc Nhi chẳng đợi, mình cũng hoàn toàn chẳng mong. Thế nhưng tất cả đã diễn ra, có trốn tránh cũng không được nữa.

Tích Nhân nhắm mắt dần cảm xúc giây lâu, nhẹ vuốt làn tóc rất dài, rất mượt mà nhưng nâu nâu đỏ đỏ của nàng:

- Tiểu huynh vốn nặng tình nghiệp, tuy người đàn ông thời nay không ai cấm có nhiều người yêu, thê thiếp, nhưng cũng cảm thấy rất có lỗi với nhiều người, và cũng biết đây là điều không phải và bất công đối với nữ nhân. Được nàng nhất kiến chung tình, tiểu huynh thật vô cùng áy náy, và thật cảm thấy không xứng đáng với hiền muội. Hơn nữa hiền muội là cành vàng lá ngọc.

Mộc Nhi nức nở:

- Mẫu thân của tiểu muội cũng chỉ là một phi tử trong mười hai phi tử của hoàng gia. Dù mẫu thân là người theo đạo Hồi Hồi, gốc Ba Tư. Người Hồi đa thê, nữ nhân phải che mặt khi ra đường. Tiểu muội rất ghét việc đa thê này, nên học võ công, binh thư từ nhỏ, lấy tên Mộc Nhi vì ngưỡng mộ Khuếch Khoát Thiết Mộc Nhi đại vương, người đã từng làm Chu Nguyên Chương ăn ngủ không yên, muốn làm những việc oanh oanh liệt liệt.. nhưng trớ trêu thay lại gặp Lê ca. Tuy mặt mũi thế nào chẳng biết mà lại.. phải thế này.

Tích Nhân thương cảm:

- Mộc muội! Tiểu huynh..

Mộc Nhi chồm lên ôm lấy Tích Nhân:

- Không có Lê ca.. tiểu muội sẽ không còn thấy trên đời có gì giá trị nữa. Lê ca không hắt hủi thì tiểu muội..

Tích Nhân nhẹ ôm lấy nàng:

- Tiểu huynh chỉ sợ mình không xứng đáng. Nào dám..

Mộc Nhi nín khóc, lấy bìa chăn lau nước, rồi ngồi lên nhìn vào mắt Tích Nhân:

- Nhân ca nói thật lòng mình?

Trong lúc lau chùi cho Mộc Nhi, Tích Nhân không có lòng ngấm ngía, hay chiêm ngưỡng. Đôi mắt của Mộc Nhi lúc ấy cũng nhắm nghiền nên cũng không thấy cặp mắt to đen hơi có màu xanh biếc của nàng, và bây giờ mới thấy nàng mắt mũi tai tóc đều có vẻ đẹp kỳ lạ khôn tả. Một cái đẹp không thể thấy ở người yêu nào của mình. Tích Nhân ngẩn ngơ:

- Tiểu huynh chỉ sợ mình không xứng đáng.

Mộc Nhi ôm lấy Tích Nhân, tiếng nhỏ như tơ:

- Nếu chỉ vậy, thì từ nay tiểu muội là của Lê ca, vĩnh viễn không hối hận.

Người của Mộc Nhi, khi chiếc chăn đổ xuống không còn gì. Da thịt ấm áp, sáng cứng nhưng êm ái của nàng dựa lên người làm Tích Nhân không còn tự chủ. Dù võ công cao cường tưởng như hết cả sức lực vùng vẫy, ngã xuống chiếc giường nệm bông êm ái, kéo Mộc Nhi theo, đôi tay tự động vuốt ve theo bản năng, và cũng không nghe mùi hôi tanh nào của Mộc Nhi trong đêm qua còn lại, mà cả khối da thịt của nàng như toát ra một thứ hương kỳ lạ chưa từng biết tới, cần khám phá. Tuy rên xiết quần quai dưới bàn tay Tích Nhân, nhưng lúc Tích Nhân cảm thấy áo quần trên người đang dư thừa, thì Mộc Nhi đã tự chế:

- Lê ca.. đừng.. đừng.. lỡ có thai thì phụ hoàng và cả triều đình, thuộc hạ đều bắt măn.. tiểu muội.. không còn mặt mũi nào.

Dĩ nhiên, khi Mộc Nhi không khuyến khích, Tích Nhân cũng không đi xa hơn, kiềm chế và cười:

- Mộc muội đi tắm rửa rồi chúng ta lên đường.

32. Chương 32: Vĩnh Biệt Ngoại Tổ

Dù hứa với chưởng quỹ phải đi sớm, mãi đến trưa, từ khách sạn Thiên Tân một cặp trai gái, trai trong bộ võ phục lụa màu hồng nhạt, tóc bới cao để lộ bộ mặt vô cùng tuấn tú. Nữ nhân đội mũ, từ chiếc mũ xổ xuống một tấm khăn che mặt bằng tơ hồng không nhìn rõ diện mạo, nhưng thân hình rất cân đối chứng tỏ một giai nhân. Giai nhân trong bộ áo hồng lại con ngựa lông đỏ như lửa, nhưng nhỏ con nên khó ai biết đó là con ngựa vô cùng quý giá, một giống ngựa mà năm xưa Hán Võ đế phải đúc ngựa bằng vàng, cùng với bao nhiêu gấm lụa, đồ vật quý giá mang sang xứ Đại Uyển để đổi cũng bị chối từ. Sau phải huy động mấy chục ngàn binh mã, mấy lần trải bao gian khổ, vượt sa mạc và núi non hiểm trở hàng ngàn dặm đi xâm chiếm mới đem về Trường An được một số, trịnh trọng gọi là thiên mã, tức ngựa của trời, nhưng cũng không thể tiếp tục duy trì sự thuần chủng và sinh sản. Có chăng chỉ hết đời Võ Đế thì thiên mã của nhà vua cũng không còn. Con ngựa của người nam cưỡi, người nhìn vào biết ngay là con ngựa tốt vì sự to lớn và cân đối của nó. Nhưng chắc chắn cũng ít người biết là con thiên lý mã, ngày có thể đi ngàn dặm, bởi chừng vào thời này, nhiều giống ngựa to con, những giống ngựa Mông Cổ và Tây Vực đã được gây giống rất nhiều, và giới quyền quý, những nhà đại phú, quan tướng.. thích dùng những con ngựa có tướng tá hùng dũng để cưỡi. Nhưng những con ngựa này, ngoài để chứng tỏ uy phong và sang cả của người chủ, nó lại là những con ngựa bị thịt, vì chăm sóc quá cẩn thận, ít tập luyện, không thích hợp trên đường dài, cho khách võ lâm. Khi đã có quá nhiều con ngựa đẹp và hùng dũng, thì cũng không ai phải đặc biệt chú ý đến một con ngựa như Thanh biểu. Nhìn cách ăn mặc sang trọng của người cưỡi và con thanh biểu, người ta chỉ nghĩ ngay đó là một loại công tử thời đại.

Đường từ Ngô trấn tới kinh thành khoảng trên hai trăm dặm, nếu không gặp Mộc Nhi, dù không dùng hết sức ngựa thì đến chiều tối, sau khi gởi con thanh biểu cho một mã trường Oanh Oanh đã cho địa chỉ, Tích Nhân có thể vào thành nghỉ ngơi, một lữ quán cũng đã được Oanh Oanh dặn dò, rồi bắt đầu dò la tin tức Đàng tiên lão nhân. Nhưng gặp lại Mộc Nhi trong tình cảnh phải ra tay tương trợ, rồi đưa đẩy để không

thể cự tuyệt mối tình nóng bỏng của cô công chúa này, Tích Nhân nghĩ phải thay đổi cả hành trình. Tùy cơ ứng biến.

Một phần đường sá nhiều người, xe ngựa đi lại không thể cho ngựa đi nhanh, một phần muốn sóng ngựa bên nhau chuyện vãn. Chiều hôm đó, mặt trời gần khuất sau những rặng núi phía tây, họ đến một địa phương với núi đồi xanh mướt thông, tre. Mộc Nhi nói:

- Nơi này gọi là Mã Yên Sơn rất nổi tiếng, không phải vì cảnh đẹp của nó, nhưng Thanh sơn là nơi yên nghỉ của đại thi hào Lý Bạch.

-Ồ! Đây cũng là nơi Lý Bạch nhảy xuống trường giang ôm trăng và suýt chết chìm phải không?

- Vâng, nơi Thanh Sơn nhô ra Trường giang là một gành đá thẳng đứng, màu sắc rất đẹp được gọi là Ngưu Chữ Cơ, Lý Bạch thường ngắm trăng vùng này và có lưu lại bài Dạ Bạc Ngưu Chữ rất nổi tiếng.

Và nàng ngâm nga:

Ngưu Chữ Tây Giang hạ

Thanh thiên vô phiến vân

Đăng chu vọng thu nguyệt

Không ước Tà tướng quân

Dư việc năng cao vịnh

Tư nhân bất khả văn

Minh triêu quả phạm khứ

Phong diệp lạc phân phân

(Tây giang Ngưu Chữ chảy về

Trời đêm trong sáng không hề chút mây

Trăng thu muốn ngắm lên thuyền

Nhớ ngay Tà tướng bạn hiền ngày nao

Ngâm thơ ta cũng ngêu ngao

Người xưa nay ở chỗ nào mà nghe

Sáng mai buồn kéo thuyền rời

Lá phong thu rụng bởi bởi giăng giăng)

Giọng ngâm của Mộc Nhi rất truyền cảm, Tích Nhân ca ngợi:

- Mộc muội ngâm thơ vô cùng truyền cảm. Hiền muội đúng là văn võ toàn tài!

- Tiểu muội không dám nhận. Võ không bằng một phần của Nhân ca, còn thi văn thì chỉ làm trò cười cho thiên hạ.

- Mộc muội khiêm nhường, ít nhất kiến thức về Trung thổ của tiểu huynh không bằng nàng. Tiểu huynh có thuộc vài bài thơ của Lý Bạch, Đỗ Phủ, Bạch Cư Dị..chút ít về lịch sử trung nguyên nhưng những điều không biết rất nhiều như kinh thành hiện nay là Kiến Khương hay Kiến Nghiệp đời Ngô, và cũng không biết Lý Bạch khi mất được chôn ở nơi này!

- Nhân ca có lẽ phải học võ từ nhỏ. Hơn nữa trung nguyên không là nơi Nhân ca phải chú ý nhiều, còn tiểu muội.. tổ tiên đã cai trị ở đây cả trăm năm. Mỗi khi đặt chân tới phải ngậm ngùi, và tiểu muội cũng có dụng tâm tìm hiểu.

- Tiểu huynh có lẽ hiểu phần nào ý nguyện của hiền muội hiện nay. Tiểu huynh tỏ lời kính phục hùng tâm của nàng.

Mộc Nhi cho ngựa đi gần Tích Nhân, tiếng nói nhỏ xuống:

- Tiểu muội biết Chu Đế đang có kế hoạch điều quân xâm chiếm Đại Việt. Nhân ca đến kinh thành phải chăng vì việc này? Tiểu muội nguyện giúp một tay.

Tích Nhân lắc đầu:

- Vua Đại Việt hiện nay là kẻ soán ngôi, không được lòng dân, cũng có thể là kẻ thù hại cha mẹ tiểu huynh nên tiểu huynh phải trong thế chờ đợi để giúp cho anh hùng nghĩa sĩ sau này mà thôi. Tiểu huynh đến đây để cứu ngoại tổ.

- Ô! Người vì sao bị họ Chu giam cầm?

Tích Nhân thuật sơ cho Mộc Nhi nghe. Nàng nói:

- Tiểu muội có một số ít tay chân trong thành có thể giúp cho Nhân ca một tay.

- Đa tạ hiền muội. Nếu có tin tức, hay đường sá trong thành cho tiểu huynh biết thì rất tốt. Tiểu huynh không muốn cao thủ nàng bí mật gây dựng vì chuyện tiểu huynh mà bại lộ.

- Thành Kim lăng hiện nay Chu Nguyên Chương đã tốn hai mươi mốt năm xây dựng lại, vừa cao vừa to rộng, chu vi gần trăm dặm, có tất cả 13 cửa, chưa có thành nào ở Trung nguyên có thể sánh bằng. Nhưng đường sá và các cung điện trong thành tiểu muội nắm rõ. Sẽ chỉ dẫn cho Nhân ca.

- Thế thì hay lắm. Tiểu huynh sẽ tiết kiệm được nhiều thời gian.

- Đêm nay chúng ta phải để bụng đói đi đêm hay tìm nơi nghỉ ngơi?

- Mộc muội đói và mệt lắm phải không? Tiểu huynh quên là hiền muội đã phải trải qua .. Thật có lỗi.

- Tiểu muội trải qua một đêm say không biết đất trời và rất kinh hoàng. Nếu không có người.. cứu thì giờ này không biết thế nào. Hình như hoàng thiên không phụ hảo nhân tâm!

Mộc Nhi cười vui vẻ rồi nói:

- Nhưng vì đã từng say.. nên tiểu muội muốn nhân dịp này chúng ta đi thăm mộ Lý Bạch.

- Nếu vậy tìm chỗ nghỉ gần đây, rồi sáng mai chúng ta mới đi. Tiểu huynh cũng rất ngưỡng mộ thi tài ông ta.

- Theo tiểu muội biết nơi đây có vài lữ quán nhỏ để tiếp đãi những văn nhân, hay những bọn công tử làm ra thanh nhã đi du ngoạn, ngắm cảnh. Tuy nhiên, bọn Phi ngư thế nào cũng theo dấu chúng ta mà trả thù, chỉ e ở lữ quán sẽ làm phiền họ.

Tích Nhân cười:

- Một tướng lãnh có khác! Dù ngắm cảnh, ngâm thơ vẫn biết kẻ thù theo dõi và chuẩn bị đề phòng. Hiền muội vì đâu gây oán với chúng?

- Gặp chúng đang hà hiếp cha con một ông lão. Tiểu muội ra tay khá nặng. Chúng chạy trốn nhưng có lẽ tên cầm đầu đã mất mạng.

- Chương quỹ cho tiểu huynh biết tên đầu lãnh Phi ngư hội là đệ tử Thiếu Lâm.

- Có lẽ gã khá có bản lĩnh, nên chúng mới dám hoạt động phi pháp trong vùng đất cách kinh đô họ Chu không xa. Nhưng với bọn giặc chồm ấy.. không cần phải quan tâm..

Nàng cười to:

- Nhất là tiểu muội đang đi với Nhân ca. Bây giờ chúng ta đến Ngưu Chữ Cơ cùng bắt chước Lý Bạch ngắm trăng. Chỉ đáng tiếc là chúng ta không mang theo rượu.

- Chúng ta có thể tìm một quán nhỏ, mua ít rượu thịt cũng tốt hơn là ăn cá nướng hay thịt nướng không gia vị.

- Hay lắm, luôn tiện chúng ta hỏi thăm đường.

Tích Nhân giục ngựa đi nhanh hơn, họ gặp một tửu quán bên đường. Có lẽ là vùng đất có nhiều văn nhân thi sĩ qua lại, nhưng dù chỉ là căn nhà gỗ nhỏ, bên trong chỉ năm bảy chiếc bàn nhưng sạch sẽ, và cũng có nhiều rượu ngon. Mộc Nhi lấy hai bình rượu Nữ nhi hồng, đặt ít thịt nướng mang theo. Trong khi chờ đợi họ cùng ăn tạm mỗi người một tô cháo cá.

Mặc dù đường núi nhỏ hẹp, hai con ngựa đều có thể đi êm như ban ngày với tốc độ khá nhanh, chẳng mấy chốc họ đến bờ sông trường giang. Sau khi tìm được một nơi vắng vẻ có cỏ non cho đôi ngựa, cả hai mang thức ăn và rượu, dắt tay nhau phi thân tới Ngưu Chử. Tuy đã nhìn thấy nhiều cảnh sắc của một ngọn núi ven sông bị giòng nước xói mòn đổ xuống, còn lại vách đá thẳng soi mình dưới nước, nhưng thấy cảnh sắc của Ngưu Chử cơ, Tích Nhân cũng không khỏi thán khen sự cấu tạo kỳ lạ của thiên nhiên. Cảnh vật mỗi nơi mỗi khác, đá ở đây có nhiều màu sắc, và có lẽ bên trên có một lớp đá dày cứng, một khối núi nhô mình ra sông trông giống như đầu một con quái thú kỳ lạ, có thể vì phần núi nhô ra sông này mới có tên là Ngưu Chử cơ. Và có lẽ mặt trường giang rộng lớn cũng đã làm sông núi trở nên như mêng mông hơn, và ánh trăng như sáng hơn.

Đi theo gập đá ven sông một lúc, đến chỗ núi nhô ra, Tích Nhân nắm tay Mộc Nhi phi thân lên. Trên phần núi này cũng nhiều cây cối và bụi rậm, nhưng cả hai tìm cũng được một chỗ trống trải, một phiến đá nhô ra ngoài sông, nhìn xuống hun hút. Nếu không phải là những người có khinh công cao, có lẽ phiến đá to rộng và bằng phẳng này khó có văn nhân hay kẻ võ công tầm thường nào dám đặt chân tới. Mộc Nhi thích thú:

- Chúng ta ở chỗ này không khác gì lững lơ giữa trời mây và sông nước.

Nàng bày rượu thịt, cả hai vừa thưởng thức vừa chuyện vãn. Thỉnh thoảng cùng ngâm thơ Lý Bạch, và ngâm ngùi cuộc đời sinh bất phùng thời của ông ta. Từ chuyện Lý Bạch họ lần đi đến những việc cổ kim. Qua chuyện vãn với Mộc Nhi, Tích Nhân lại thấy ở nàng một nữ nhân có kiến thức dồi dào không khác Oanh Oanh, và cũng rất tâm đầu với mình. Khi hết rượu thịt, Mộc Nhi trải một tấm khăn rộng, đem hai gói hành lý mang theo làm gối, tiếp tục nhìn trăng, trò chuyện. Qua chuyện vãn với Mộc Nhi, Tích Nhân biết phụ vương của nàng hiện nay mới lên ngôi không lâu, binh quyền trong nước do đại vương A Lỗ Đài và nàng chỉ huy. Đây là lần xâm nhập trung nguyên lần thứ hai của nàng với mục đích nghe ngóng động tĩnh của Minh triều, liên lạc với con cháu nhà Nguyên đang còn có lòng nghĩ đến tổ tiên, cố thổ, tìm cách kết hợp với những tổ chức chống nhà Minh hiện nay. Dĩ nhiên Tích Nhân nhân câu chuyện hỏi nàng tìm Côn Luân Lão Nhân vì việc gì. Có thù oán gì không?

Mộc Nhi thở dài:

- Phái Côn Luân tích cực cộng tác với triều đình họ Chu là cái gai của tiểu muội, nhưng tìm Côn Luân lão nhân không phải việc này, mà chỉ vì tiểu muội cần gặp ông ta để giao một vật của mẫu thân dặn dò lúc lâm chung.

- Mẫu thân của hiền muội là phi tử sao lại quen biết với ông ta?

- Tiểu muội cũng không biết được. Lúc gần mất mẫu thân mới giao nó cho tiểu muội, căn dặn tuyệt đối giữ kín, không cho bất cứ ai biết việc này.

- Như vậy sẽ không còn ai biết được, vì Côn Luân lão nhân cũng đã biết tử kỳ của mình tới gần và đã tìm nơi thanh tịnh để tọa hóa.

Mộc Nhi rút trong mình một miếng ngọc búi màu xanh lục ngấm ngấm:

- Miếng ngọc này mẫu thân rất trân quý, luôn luôn đeo trên người. Không biết có liên hệ gì với Lão Nhân. Nếu ông ta đã mất thì tiểu muội cũng không thể nào biết việc gì. Nhân ca đang là trưởng lão của Côn Luân, giữ nó và tìm hiểu xem có manh mối nào cho tiểu muội được không?

- Tiểu huynh sẽ tìm hiểu xem. Hy vọng Tử Hư Tử chương môn hay Địa Tạng thiền sư có thể cho được chút manh mối.

Mộc Nhi đeo miếng ngọc búi lên cổ Tích Nhân:

- Mẫu thân tiểu muội rất quý miếng ngọc này, tiểu muội tặng nó cho Nhân ca.

- Tiểu huynh chẳng biết tặng cho hiền muội cái gì bây giờ.

- Nhân ca đang có rất nhiều thứ! Võ công là một.

- Hiền muội còn trẻ nhưng nội công cũng bằng người có ba bốn chục năm hỏa hầu, khó ai có bằng. Nghe nói Thiên sơn kiếm pháp tuyệt luân, nhưng tiểu huynh chưa từng biết qua. Qua nội công của hiền muội cương nhu gồm đủ, thì võ công của Thiên sơn hắc cũng không thua kém bất cứ võ phái nào ở trung nguyên.

- Sư phụ của tiểu muội, .. vì lúc trẻ bị sa xuống khe núi, trầy nát hư cả diện mạo, vì thế ít khi bước chân vào giang hồ, nhưng tiểu muội tin tưởng võ công của người không thua Côn Luân lão nhân hay bất cứ cao thủ nào ở Trung nguyên. Bà ta rất ghét kẻ tò mò, hay tà ác, không ra tay thì thôi, còn ra tay thì trường trị thảm khốc, nên người võ lâm trung nguyên cũng ban cho bà một cái danh không mấy tốt đẹp.

- Côn Luân tứ kiếm cho rằng sư phụ hiền muội muốn nổi danh, làm bá chủ võ lâm nên tìm Côn Luân lão nhân để so tài.

- Đây là sự suy đoán vu vơ. Theo tiểu muội tình cờ biết chút ít và suy đoán thì hình như sư phụ và Côn Luân Lão Nhân lúc trẻ đã quen biết nhau, có tình thanh mai trúc mã.

Nàng chậm rãi kể:

- Lúc mười hai tuổi tiểu muội lên Thiên Sơn, và được ở trong biệt viện với sư phụ, xa cách hẳn anh em đồng môn. Đêm nọ, khi ngủ không hiểu vì sao lại thức bất ngờ và nghe tiếng sư phụ đối đáp với một người đàn ông. Họ thấp đèn chuyện vãn, chứ không có điều gì mờ ám. Tiểu muội nghe sư phụ xưng với người đàn ông là tiểu muội, và người đàn ông xưng là đại ca. Không hiểu người đàn ông đã nhờ sư phụ điều gì trước đó, lúc chia tay sư phụ hứa hẹn hết lòng lo lắng. Hình như họ rất bịn rịn, khi đến cửa người đàn ông than: “Chân Nhi! Thấm thoát đã năm chục năm trôi qua.. Sau ngày nàng bị nạn, thì chúng ta .. có gặp nhau chẳng cũng chỉ hoài niệm, tiếc nuối những ngày xưa cũ”. Sư phụ hình như cũng xúc động, một lúc sau mới búi ngùi: “Có lẽ hai ta trời sinh để cống hiến cuộc đời cho võ học. Phái Côn Luân nhờ Hạo Nhiên huynh mà nổi tiếng võ lâm, còn bốn chữ Côn Luân Lão Nhân cũng danh vang vũ nội”. Người đàn ông thở dài: “Tiểu huynh giam mình ở núi cao.. vì thất tình. Nếu không nhờ nàng khuyến khích, thì đã không sáng tạo nên kiếm pháp của mình. Nàng biết kiếm pháp của ta là sự phối hợp những chiêu kiếm của Côn Luân trước đây, những chiêu kiếm mà hai từng nghiên cứu, hòa hợp với biến hóa của thiên nhiên, phong tuyết của Côn Luân. Nàng có lẽ cũng vì ta mà cố thủ ở Thiên Sơn, không ai biết võ công thực sự của nàng còn hơn ta mấy phần.” Sư phụ tiểu muội lại nói: “Tiểu muội sau khi bị nạn, dung nhan bị hủy không thể cùng làm đôi chim liền cánh với Hạo Nhiên huynh, dốc hết tâm tình vào võ công nên tiến bộ rất nhanh, nhưng sự lãnh hội cao xa cũng không bằng Hạo Nhiên huynh đâu. Tuy nhiên, nếu Hạo Nhiên huynh chịu khó nghiên cứu thêm, kiếm pháp của huynh sẽ tăng lên một bậc”. Người đàn ông than thở: “Chân nhi cố chấp làm tiểu huynh như kẻ mất hồn một thời gian, đến tuổi gần ba mươi mới nghĩ đến võ công trở lại, nhưng trong lòng cũng luôn luôn có sự ngậm ngùi. Hiền muội đã có lời, thì những ngày còn lại, tiểu huynh để tâm vào việc này”.

- Câu chuyện của sư phụ và người đàn ông nọ, dĩ nhiên tiểu muội không dám nói cho ai biết, và cũng không để cho sư phụ biết đã nghe lén được. Sau này tiểu muội biết Côn Luân Lão Nhân họ Tư Mã có tên là Hạo Nhiên. Sư phụ lúc còn trẻ có lẽ rất đẹp từng được xưng tụng Thiên Sơn Hằng Nga. Bà là người Hồi bộ Ngô Nhĩ, có tên A Mục Nhĩ Chân, nên Côn Luân Lão Nhân mới gọi là Chân Nhi.

Nàng căn dặn Tích Nhân:

- Côn Luân phái có hai loại là đệ tử tục gia và làm đạo sĩ. Cả hai đều có thể cưới vợ sinh con. Chỉ những người đã làm đạo sĩ thì gia đình phải sống ở Tọa Vân Phong, nên việc Lão Nhân và sư phụ có tình ngày còn trẻ không phải là điều đáng chê trách gì. Nhưng điều này đã không ai biết, thì mong Nhân ca cũng không bao giờ nói cho ai hay.

- Dĩ nhiên tiểu huynh không bao giờ thổ lộ cho bất cứ ai.

Trời đã quá khuya, Mộc Nhi có tiếng ngáp nhẹ. Tích Nhân khê bảo:

- Mộc muội buồn ngủ..hãy ngủ đi.

Mộc Nhi nũng nịu:

- Nhân ca che sương cho tiểu muội.

Tích Nhân kéo nàng vào lòng. Một nam nhân khi ôm một nữ nhân có muốn ngủ cũng khó ngủ. Có thể nữ nhân khi ôm một nam nhân cũng vậy. Nhưng đối với Mộc Nhi thì khác, Tích Nhân ôm nàng một lúc đã nghe tiếng thở đều đặn. Người võ công và nội công cao tới đâu, mới uống rượu quá nhiều, quá say cũng làm cho thân thể mỗi mệt.

Buổi sáng hôm sau, khi xuống đến chỗ để ngựa, Tích Nhân nhìn con thanh biểu, một con ngựa do Oanh Oanh, một tuyệt thế mỹ nhân trao tặng, một con ngựa thiên lý, dù chỉ đỡ chân mới mấy ngày đường, nhưng ngựa và chủ rất quyến luyến nhau đã nằm chết trên mặt cỏ, làm Tích Nhân phải xót xa kêu lên:

- Bọn chúng thật tàn ác!

Mộc Nhi thấy con thanh biểu bị chặt bốn chân, rạch bụng. .. mặt hoa biến sắc:

- Con hồng mã!

Nàng ngựa cổ hú dài. Tiếng hú của nàng có lẽ vang xa hàng nhiều dặm. Nhưng chờ rất lâu cũng không thấy con hồng mã xuất hiện. Con ngựa quý không xuất hiện, Mộc Nhi vội vàng băng theo dấu chân ngựa đi tìm. Khi chạy tới một bờ suối, có thể là một con sông nhỏ đổ ra trường giang, con huyết hân của nàng có lẽ không còn đường chạy, đã nằm chết bên bờ cỏ. Trên thân thể còn mang hàng chục lưỡi phi đao. Nhiều vết thương đâm, kiếm chém. Nhìn con ngựa quý chết thảm, Mộc Nhi sa nước mắt, quý xuống:

- Hồng nô! Ta nhất định sẽ trả thù cho người.

Đau xót con thanh biểu bị giết, nhưng khi Mộc Nhi chạy đi, Tích Nhân không thể để nàng đi một mình. Tới nơi, thấy con ngựa của nàng, Tích Nhân biết là con ngựa vô giá cũng bị chết và nàng đau khổ như vậy cũng ngậm ngùi:

- Chúng ta nên chôn cất nó cho tử tế.

Không đợi nàng trả lời, Tích Nhân dùng chưởng lực đào hố. Mộc Nhi lau nước mắt đứng lên, mặt đanh lại, nàng rút một ống đồng trong gói hành lý và bắn lên trời một chiếc hỏa pháo. Cây pháo bay lên trời, nổ ra một chữ Mộc màu xanh biếc. Tích Nhân dùng chưởng lực đào vừa xong một chiếc hố to, đã nghe tiếng phi hành của của cao thủ có khinh công thượng đẳng và nơi bờ sông chỗ họ đang đứng giây lát lần lượt trước sau có sáu người hạ chân xuống, đó là hai lão quái nhân, hai mỹ phụ và hai trung niên mang kiếm. Mọi người đều cung tay ra mắt Mộc Nhi và Tích Nhân. Nàng chỉ con ngựa:

- Đây là bọn Phi ngư đã làm. Các người tìm chúng tiêu diệt hết, trả thù cho Hồng mã.

Một trong hai trung niên vòng tay thưa:

- Bọn chúng phải chết. Nhưng tìm chúng, sợ chúng ta phải trễ nãi hành trình. Thuộc hạ được biết chúng che dấu hành tung rất kỹ. Hơn nữa dù chúng là đạo tặc, nhưng bị giết quá nhiều có thể gây chú ý của võ lâm trung nguyên, cấm y vệ và bộ khoái. Xin chủ nhân xét lại.

Mộc Nhi quyết định:

- Trong ngày và đêm nay, bọn Phi ngư trong vòng trăm dặm, phải bị chết hay chặt hết tay phải. Chúng ta là Phi ưng, một tổ chức mới trong giang hồ. Phi ưng tiêu diệt Phi ngư là chuyện tranh chấp giang hồ. Mọi người phải che dấu hành tung cẩn thận.

Tích Nhân đã đào xong một chiếc hố to. Thấy Mộc Nhi có thuộc hạ, Tích Nhân lại phi thân trở lại chỗ thanh biểu bị giết. Nhưng chỉ đánh mấy chưởng, thì có hai người phi thân tới. Có lẽ hai người này mới tới và Mộc Nhi sai bảo họ đến chôn con thanh biểu, nên dừng chân đều cung kính vòng tay:

- Xin thiếu hiệp để việc này cho chúng tôi làm.

Thấy Mộc Nhi không còn một thân, một mình, đã có thuộc hạ đều là những cao thủ thượng thừa, và nghĩ lại nán nã với nàng sẽ làm trễ nãi công việc của mình, Tích Nhân vòng tay đáp lễ:

- Nếu vậy xin phiền hai vị. Tại hạ có việc phải đi trước. Xin gửi lời cáo từ Mộc muội. Hẹn gặp lại.

Hai người này có lẽ rất bất ngờ trước việc Tích Nhân cáo từ, nhưng chưa kịp bày tỏ, Tích Nhân đã đi xa hàng chục trượng, và thoát chốn biến mất trong rừng cây. Mộc Nhi trở lại biết Tích Nhân đã đi, rất thất

vọng, nhưng không đuổi theo. Nàng chờ cho thuộc hạ chôn cất con thanh biểu xong, mới cùng trở ra đường lớn.

Không muốn bị gây phiền phức, Trước khi qua quan lộ, Tích Nhân tìm chỗ hóa trang. Mấy giờ sau trên con đường từ Mã Yên Sơn tới kinh thành có một nho sĩ khoảng hai lăm, mặc bộ quần áo bằng gấm lục còn rất mới, nhưng mặt mày tay chân đen đúa, cái đen của sương gió lẫn lộn, vừa bước nhanh trên đường, vừa nhìn cảnh sắc chung quanh. Tuy mang thân võ học tuyệt thế, nhưng bao lâu nay chỉ quanh quẩn ở những vùng núi non hẻo lánh, nên khi con đường cái quan lần lần trở nên lớn rộng, bộ hành, người ngựa qua lại đông đảo, nhà cửa khang trang, đó đây quán xá nói lên sự sung túc và phồn thịnh của một đất nước rộng lớn xem chung quanh là man di cũng có mãnh lực thu hút, làm Tích Nhân chú ý. Đang đi, một chiếc xe ngựa chậm lại, người đánh xe, một gã thanh niên mười tám mười chín quay đầu hỏi lớn:

- Xe đi kinh thành, công tử muốn đỡ chân xin mời. Trước công tử đỡ chân, sau giúp cho tiểu nhân thêm ít chi phí.

Chiếc xe, là loại xe đưa khách, trên xe có bốn ghế ngồi. Đường sá đông người không thể dùng khinh công, nhất là đang cái trang dưới dạng nho sĩ, lại thấy nếu ngồi xe có thể ngắm cảnh và thăm hỏi phu xe cảnh sống trong kinh thành nhà Minh, Tích Nhân gật đầu. Phu xe dừng chân, Tích Nhân vừa bước lên xe, phu xe đã hỏi tiền:

- Xin công tử cho ba lượng bạc.

Tích Nhân hào sảng lấy cả đỉnh bạc cho phu xe:

- Cầm lấy, vào thành tìm cho ta một lữ quán tạm trú.

Phu xe mừng rỡ:

- Cảm ơn công tử.. cảm ơn công tử. Công tử phúc đức tiền trình sẽ vô cùng rạng rỡ.

Phu xe mừng rỡ cho xe chạy, hỏi han làm thân:

- Công tử nhất định là người ở xa.

- Ta ở tận miền tây nam Vân Nam, khi xe, khi ngựa, khi lội bộ băng rừng, mấy tháng ròng mới tới đây. Và đây là lần đầu đến kinh thành để mở rộng nhân quan.

- Ô! Tiểu nhân gặp công tử cũng là hữu duyên. Tiểu nhân làm phu cho xa cục Kim Lăng. Xa cục này do người bà con của Tiêu công công làm chủ nên ra vô kinh thành ít ai khám xét, mà khách do xa cục đưa đến khách sạn, lữ quán đều được tiếp đón chu đáo.

- Thế ra ta cũng đã được may mắn.

Phu xe nịnh nọt:

- Công tử phúc phận tiểu nhân đã được hưởng lây.

Rồi tâm sự:

- Chuyến xe này tiểu nhân đưa bốn vị công tử Tô Hàng trú ở Thanh Hương Viện đường An Lạc, nơi ăn ở sang trọng, có ca kỹ hầu hạ đi ngắm cảnh Thanh sơn. Bốn vị công tử lại gặp bạn thân từ Thành Đô tới, muốn ở mấy ngày nên cho tiểu nhân về. Dọc đường gặp công tử.. chỉ mong kiếm thêm chút bạc vụn cho gia đình.. chẳng ngờ được công tử gia ân quá lớn.

Tích Nhân cười:

- Ta là người xa lạ, gặp người ở kinh thành như ngươi cũng có thể là may mắn. Có thể nhờ ngươi chỉ dẫn đường đi nước bước trong Kinh.

Phu xe tò mò:

- Công tử đến kinh chắc muốn tìm sự nghiệp, chẳng hay công tử đang được giới thiệu làm môn sinh cho vị đường quan nào ?

Tích Nhân thở dài:

- Ta vẫn không hay, võ không giỏi. Cũng không có chí làm quan nên chẳng cần phải ra mắt và cầu kiến ai để nhờ họ đỡ đầu. Ta đi chỉ vì muốn du ngoạn cho biết đó đây.

Mua lòng người, làm cho người ta có cảm tình là nghề của phu xe, của tiểu nhị, tửu bảo, gã phu xe vuốt đuôi:

- Công tử đúng là người có kiến thức cao xa. Tiểu nhân chưa đầy hai mươi, nhưng cũng từng chứng kiến bao nhiêu thảm cảnh của những người ở quan trường. Mới quyền uy nghiêng nước đó, rồi chẳng mấy chốc giòng họ bị thảm tử.

Tích Nhân gật đầu:

- Làm người dân có bị hà hiếp, đời sống cực nhọc, nhưng an lạc sống lâu. Gần vua như gần cọp.

Phu xe tái mặt, nhưng thấy không ai chú ý, hạ giọng:

- Công tử .. coi chừng bị lừa dối mà mang họa.

Tích Nhân cười to, nhưng nhẹ lời:

- Ta thấy chỗ này đang không người đi gần, chẳng ai nghe ngoài chú mi. Chú mi nhất định không đi mách ai chuyện này. Phải vậy không?

- Dĩ nhiên tiểu nhân có học cũng không ai tin. Tiểu nhân là gã phu xe.

Sau khi cười tán thưởng cho câu nói hay cũng có thể mỉa mai cho thân phận. Gã phu xe bắt đầu chỉ trở quang cảnh dọc đường giới thiệu cho người khách hào sảng, mà gã biết là từ nơi xa xôi mới tới, nhất định sẽ hứng thú. Có gã phu xe cũng làm Tích Nhân vui vẻ. Từ miệng gã hỏi và biết được rất nhiều việc.

Chiếc xe chỉ chở một người, nhẹ nhàng, phu xe còn trẻ nhưng lành nghề, chiếc xe chạy nhanh, xé chiều, đã thấy ngôi thành đá đồ sộ trước mặt. Người qua kẻ lại, xe cộ trên đường đông đảo hơn. Nhìn thấy sự phồn thịnh của đất trung hoa, Tích Nhân nghĩ họ tự hào xưng mình là trung hoa cũng rất xứng đáng. Tuy nhiên, cũng từ sự phồn hoa và đồ sộ của ngôi thành trước mặt, Tích Nhân lại liên tưởng đến những ngôi thành của nước mình và kính phục tiền nhân. Thành Thăng Long kinh đô của Đại Việt, của đất nước là ngôi thành lớn, nhưng so với ngôi thành trước mặt cũng chỉ bằng một phần nhỏ. Dù nước nhỏ, thành nhỏ.. nhưng tổ tiên đã có thể có những chiến công oanh liệt bao phen phá Tống, bình Nguyên. Nhân tài Đại Việt, võ học Đại Việt so với phương Bắc cũng chẳng thua sút chút nào. Trương Tam Phong, Côn Luân Lão Nhân.. những kỳ nhân trung quốc có thể cũng chẳng hơn gì Nhất Ấn, Nhất Tiên.. Càng nhìn thấy sự lớn rộng của trung hoa, Tích Nhân càng cảm thấy tự hào mình là người Đại Việt.

Có lẽ cũng muốn giới thiệu cho Tích Nhân sự phồn hoa và xây cất hùng vĩ của thành Ứng Thiên, phu xe đi đưa Tích Nhân nhập thành qua cửa Trung Hoa. Cửa phía nam và cũng là cửa thành lớn nhất của ngôi thành. Dĩ nhiên Tích Nhân không khỏi bàng hoàng trước sự xây cất cao to rộng lớn của khối trường thành dài mút mắt của Ứng Thiên Phủ sự kiên cố của xây cất. Khi vào cửa thành Trung Hoa càng nhìn thấy sự vĩ đại của mấy lớp cửa thành phải đi qua.

Khu vực quanh Trung Hoa Môn là khu vực dành cho những nhà đại phú, quan lại nên rất xinh đẹp. Đường sá rộng rãi, sạch sẽ, từng xanh liễu biếc, nhà cửa đồ sộ nguy nga, sơn son thếp vàng lộng lẫy. Và dĩ nhiên, phu xe rất tự hào được sống ở kinh đô, dù chỉ là phu xa, và không ngớt lời giới thiệu cho Tích Nhân biết chỗ này chỗ nọ. Qua khỏi khu vực quan lại quyền quý, thành phố dần dần lên đèn. Ngựa đi vào đường An Hoà. Nơi tập trung trà lầu, tửu quán và khách điểm sang trọng của Ứng Thiên Phủ. Phu xa dừng ngựa trước cổng lầu quán có tên là Văn Hiến Cư. Theo lời giới thiệu của phu xa, nơi này văn nhân, học trò đến kinh thành thường dùng làm nơi trú ngụ. Họ có thể trả tiền hàng ngày hay hàng tháng với giá phải chăng.

Xe vừa ngừng trước cổng, bên trong đã có hai ba tiểu nhị chạy ra đón khách. Thấy khách không mang nhiều hành lý, không có thư đồng theo hầu bọn chúng tỏ vẻ thất vọng. Nhưng vốn đã biết qua cách sống thị thành, Tích Nhân đã biếu cho mỗi tên tiểu nhị một ít bạc vụn, và bảo:

- Lấy cho ta một phòng nơi rất vắng vẻ. Ta thích yên tĩnh. Trả tiền tháng.

Một trong ba tên tiểu nhị vồn vã:

- Bọn tiểu nhân nhất định chọn phòng làm công tử vừa ý.

Tích Nhân trao gói hành lý cho gã và theo chân bước vào cổng. Nhìn hai gian nhà núp dưới tàng cây cổ thụ, chạy dài theo một cái hồ rộng, chung quanh tơ liễu xanh um. Trong hồ có non bộ, hoa cỏ xinh tươi, Tích Nhân rất ưng ý. Vừa đi, tên tiểu nhị vừa chỉ trở vừa thăm dò:

- Các căn phòng cuối dãy cây cao che phủ, khuất lánh và rất yên tĩnh, nhưng hơi tối tăm, vì không gần hồ. Không hiểu công tử có thay đổi ý kiến không?

- Ta muốn yên tĩnh. Càng yên tĩnh càng tốt.

- Căn phòng cuối cùng thật vô cùng yên tĩnh, ít ai muốn đến, nhưng thừa thật công tử vì ít người dùng nên hơi lạnh lẽo. Người sợ ma quỷ ít chịu ở.

Gã hạ giọng:

- Nghe nói trong căn phòng này, trước đây có một sĩ tử đã quỳ sinh vì bị một cô gái ruồng bỏ sau khi thi rớt.

- Không sao. Ta vốn không sợ ma quỷ. Cứ dành cho ta.

Đến nơi, vào phòng Tích Nhân cũng cảm nhận ngay mùi hôi mốc và sự lạnh lẽo của căn phòng, Tiểu nhị vội mở các cửa sổ, và hỏi:

- Công tử thấy có thể ở được không? Giá tiền mướn căn phòng này được giảm một nửa. Nhưng tiểu nhân thấy công tử không phải là người quan tâm tới tiền bạc.

- Hơi nhiều âm khí. Nhưng đúng là căn phòng ta muốn.

- Vậy công tử tự nhiên, một lúc chưởng quỹ sẽ đến gặp công tử để tính toán chi phí. Chi phí sẽ tùy theo thời gian trú ngụ và cách phục dịch..

Tích Nhân nằm nghỉ giây lát thì có tiếng gõ cửa và chưởng quỹ tới. Muốn ở yên tránh tiếp xúc với những người ở chung, thường dò la lý lịch và văn tài của nhau. Nếu phải bàn chuyện văn học, thi từ thơ phú.. thì dĩ nhiên Tích Nhân tự biết mình không bằng ai, nên vẫn hào sảng trả tiền đủ một tháng cho chưởng quỹ, nhưng từ chối việc dùng cơm nước của lữ quán. Dùng cơm chung sẽ phải gặp nhiều người. Tiểu nhị mang cơm đến phòng hàng ngày cũng dễ bị chú ý. Nhất là mình cũng thường xuyên ra đi. Tuy không lấy được lợi nhuận tiền cơm nước, chưởng quỹ cũng rất vui vẻ có một người khách tới trọ trong căn phòng lâu nay bỏ trống, và giá cả nói sao Tích Nhân trả y như vậy, không kỳ kèo gì cả.

Khi chưởng quỹ ra về, Tích Nhân tắm rửa, thay đổi áo quần ra đường. Sau một ngày hành trình, Tích Nhân cần một bữa cơm ngon, một bình rượu ngon và cũng luôn tiện hy vọng nghe ngóng được thêm nhiều điều hữu ích từ miệng của những thực khách chung quanh trong một tử quán hay trà lâu nào đó.

Trước cổng lữ quán có nhiều xe kéo, kiệu phu và xe ngựa đang chờ chở khách. Tuy nhiên, qua lời gã phu xa, Tích Nhân biết những nhà hàng sang trọng, những trà lầu tửu quán lớn của kinh thành đều tập trung ở khu vực hiện đang trú ngụ nên từ chối mọi lời mời, thông dong thả bộ. Đi theo đường An Hoà một lúc, Tích Nhân bước vào một tửu lâu đang đông khách. Thực khách trong tửu lâu đều là người sang trọng, không ai chú ý đến Tích Nhân.

Có lẽ cả tửu lâu, bàn nào cũng năm ba người. Họ nhâm nhi, cười nói ồn ào. Chỉ riêng Tích Nhân là người ngồi riêng một bàn, và ngồi trong góc. Nhưng địa điểm lại làm cho Tích Nhân cảm thấy thoải mái. Chẳng ai chú ý đến mình.

Sau khi dùng cơm, Tích Nhân đang ngồi nhâm nhi bình rượu nữ nhi hồng, thì tửu bảo trong tửu quán chợt chạy qua chạy lại, hết bàn này đến bàn khác nhờ họ di chuyển, xê dịch chỗ ngồi để dành nơi thu xếp hai bàn trống cho khách mới. Tuy nhiều người khách tỏ vẻ bất mãn, nhưng tửu bảo thăm thì ít lời, họ lại miễn cưỡng đồng ý. Tích Nhân cũng bị tửu bảo xin phép để cho hai người dọn đến ngồi chung. Nhiều người vội tính tiền bỏ về. Tích Nhân cũng muốn ra về, nhưng lại tò mò muốn xem hạng quyền uy trong kinh thành nhà Minh như thế nào, nên chấp nhận cho ba người dọn tới bàn mình. Ba người này trạc khoảng trên dưới ba mươi, dù cũng ăn mặc sang trọng theo lối công tử, nhưng thân hình vạm vỡ, ngực to vai rộng. Nghe hơi

thở và nhìn hai huyết thái dương lộ cao, Tích Nhân biết họ có võ công khá cao. Là người luyện võ, ba người dọn đến chung bàn với Tích Nhân tự nhiên chào hỏi, một người giới thiệu họ với Tích Nhân:

- Ba anh em chúng tôi họ Đoan Mộc ở Liêu Dương.

Tích Nhân không biết Đoan Mộc thế gia của Liêu Dương là một dòng họ lớn, giàu có, con cháu đều được học văn luyện võ. Họ Đoan Mộc nổi tiếng võ lâm với thuật cầm nã, liên hoàn thập bát cước và Đoan Mộc gia đao pháp, nhưng cũng đứng lên chào hỏi và đáp lễ:

- Tại hạ họ Trần ở Vân Nam.

Một trong ba anh em họ Đoan Mộc vui vẻ:

- Xem ra chúng ta người nam kẻ bắc lại tình cờ chung bàn với nhau.

Người khác tiếp lời:

- Tứ hải giai huynh đệ. Anh em chúng tôi học võ nhiều hơn thi thơ, nhưng tình cờ đưa đẩy ngồi chung với một văn nhân như Trần huynh cũng là hữu duyên, nếu có điều thất thổ xin Trần huynh miễn thứ.

Tích Nhân vui vẻ:

- Tại hạ cũng vốn không phải là nho sĩ dốc lòng sách vở chọn đường hoạn lộ, và cũng vốn người xuất thân từ vùng sơn thôn hẻo lánh, tính tình bộc trực nên cũng có thể có điều sơ xuất, xin tam vị huynh đài tha thứ.

Người này xin tha thứ, người nọ xin miễn chấp làm họ chột cả cười, và những cái cười thoải mái làm họ cảm thấy thân thiện ngay.

Rượu từ bàn ba anh em họ Đoan Mộc ngồi lúc trước mang lại còn nhiều, nhưng thức nhắm đã cạn. Tích Nhân xin phép:

- Bàn này vốn tiểu đệ ngồi trước, xin quý huynh cho phép tiểu đệ hân hạnh mời quý huynh đài.

Một trong ba anh em Đoan Mộc:

- Chúng tôi ba người. Xin cho chúng tôi được mời Trần huynh.

Người khác:

- Hình như theo diện mạo Trần huynh còn trẻ hơn chúng tôi.

Thấy anh em Đoan Mộc nhất định muốn trả tiền, Tích Nhân cũng không cố chấp, vui vẻ:

- Nếu chúng ta còn gặp lại, xin chư huynh cho phép tiểu đệ được làm chủ một lần.

- Thế nào chúng ta cũng gặp lại. Vân Nam và Liêu Dương cách trở hàng vạn dặm còn gặp nhau, thì huống chi chúng ta đang cùng ở trong một thành.

Sau khi nâng ly rượu làm quen, Tích Nhân biết ba anh em Đoan Mộc, một người tên Đoan Mộc Bình, hai người kia là Đoan Mộc Thừa, Đoan Mộc Vĩ, vốn là anh em thúc bá. Đoan Mộc Bình là ở vai anh của hai người kia. Người giang hồ luôn luôn sáng khoái trong việc kết giao hơn những kẻ văn nhân luôn luôn có tính cân nhắc, e dè. Sau mấy tuần rượu thăm dò tuổi tác, ba anh em Đoan Mộc đều gọi Tích Nhân là Trần hiền đệ, còn Tích Nhân gọi họ bằng tên: Bình huynh, Thừa huynh, Vĩ Huynh.

Khách trong tửu lâu đa số là văn nhân, công tử. Ba anh em Đoan Mộc Bình là người võ lâm nhưng cũng không mặc võ phục. Thế nhưng, khi bọn tiểu nhị dọn dẹp và bày biện lại ba chiếc bàn rộng, chủ nhân tửu lâu đích thân đưa năm người khách bước vào, họ đều là khách võ lâm, vai mang đao, kiếm. Những người mới đến với vũ khí trên người dĩ nhiên phải gây sự chú ý, Tích Nhân và ba anh em Đoan Mộc Bình cũng không ngoại lệ. Đoan Mộc Bình nhẹ cau mày, nói nhỏ:

- Hoàng Hà Ngũ Quỷ lại có thể công khai xuất hiện ở kinh thành. Nhất định có sự lạ.

Tích Nhân thấy Hoàng Hà Ngũ Quỷ trạc độ trên năm mươi, người nào cũng tướng mạo dữ tợn, nhưng nghe bước chân biết ngay võ công không tầm thường. Hoàng Hà Ngũ Quỷ chưa ngồi vào bàn, khách võ lâm lại

lần lượt vào quán. Sau hai ông già mập mạp, một trung niên khô ngô, mặc bạch bào, cầm quạt phe phẩy, vừa đi vừa cười:

- Hoàng Hà Ngũ Hiệp, Hoàng Sơn Phi Dao, Lữ Lương Thiết Chưởng.. các vị thật đã nhanh chân hơn Đường mỡ.

Một trong năm tên Hoàng Hà Ngũ Quỷ cười nhạt:

- Bọn ca kỹ sông Tần Hoài không cầm chân nhà ngươi kể cũng là chuyện lạ!

Người họ Đường cười to:

- Bọn chúng rất hấp dẫn.. nhưng Đường mỡ không thấy hấp dẫn bằng đi gặp Hoàng Hà Ngũ Hiệp..

Một tên trong bọn Hoàng Hà mặt có sắc giận, muốn phát tác, nhưng một trong những người đi phía sau người họ Đường rồn rảng:

- Chủ nhân đã hạ lệnh anh em phải bỏ qua tất cả ân oán sang bên. Lưu huynh và Đường huynh không nên mới gặp lại chằm chọc nhau.

Người họ Đường quay lại cười:

- Đa tạ Hà huynh nhắc nhở. Đường mỡ và Lưu huynh luôn luôn khắc khẩu. Nhưng Đường Dật mỡ có bao giờ dám thất lễ làm ba con thần long sông Hoàng Hà nổi giận.

Người đi sau Đường Dật là một ông già gầy ốm độ sáu mươi, chung quanh bụng quần cây nhuyễn tiên màu đen. Đoan Mộc Vĩ khẽ nói:

- Phải chăng lão này là người nổi tiếng một thời Cửu tiết tiên Hà Thanh Phong?

Đoan Mộc Bình gật đầu:

- Đúng là ông ta.

Và Đoan Mộc Bình ngạc nhiên:

- Sao ông ta lại nhập cùng bọn với dâm ma và ngũ quỷ?

Nhìn những người lục tục theo vô, Đoan Mộc Bình càng tỏ ra kinh ngạc:

- Ô! Chung Nam nhất kiếm.. chủ nhân họ là ai có cả chính tà?

Sau ông già có vóc dáng phương phi mà Đoan Mộc Bình nhận ra là Chung Nam nhất kiếm, thì hai người cao ốm, da mặt khô nứt, nhưng đôi mắt như điện theo vô, Đoan Mộc Bình lại nói nhỏ:

- Trường bạch song ma!

Thấy bọn vô lâm ai nấy cũng có tướng mạo không hiền bước vô tửu lâu, khách văn nhân dù mới di chuyển sang bàn khác nhường chỗ cũng cảm thấy bất an, nên hết người này đến người khác đứng lên tính tiền và bỏ đi. Khi trong tửu lâu có trên mười mấy người khách giang hồ hiện diện, gần như các bàn đều trống, chỉ còn có anh em Đoan Mộc Bình và Tích Nhân. Đoan Mộc Bình bấy giờ cũng nói nhỏ với hai người em:

- Chúng ta đi thôi!

Hai anh em Đoan Mộc Thừa và Đoan Mộc Vĩ gật đầu đồng ý. Mộc Bình bảo Tích Nhân:

- Hiền đệ chúng ta đi tìm nơi khác. Có muốn lưu lại đây cũng không được nữa!

Dĩ nhiên Tích Nhân cũng không quan tâm đến vô lâm Trung nguyên, và trong vai văn nhân càng phải tỏ ra không an tâm với bọn giang hồ, nên cười nhẹ:

- Tiểu đệ vì có huynh trưởng cùng bàn nên mới dám ngồi lại cho đến bây giờ.

Đoan Mộc Vĩ lại chưởng quầy tra tiền. Bốn anh em ra ngoài, đi một lúc Đoan Mộc Bình lại xin địa chỉ tạm trú của Tích Nhân và nói:

- Đại ca tò mò muốn biết chủ nhân chúng là ai, làm việc gì nên chia tay với hiền đệ bây giờ. Ngày mai bọn tiểu huynh sẽ tìm Nhân đệ sau.

Bốn người chia tay, ba anh em Đoàn Mộc Bình trở lại tử lâu. Tích Nhân đi một khoảng đường lại lo lắng cho ba anh em Đoàn Mộc. Nếu việc làm của họ bị phát giác có thể gặp ngay nguy hiểm, vì võ công của ba anh em họ không hơn bất cứ cao thủ nào trong nhóm võ lâm đang có mặt trong tử lâu. Lo lắng cho ba anh em Đoàn Mộc, Tích Nhân tìm chỗ khuất lánh, phi thân trở lại. Nhận ra nơi ba anh em Đoàn Mộc đang ẩn mình. Tích Nhân cũng tìm nơi ẩn thân.

Trong khi ba anh em Đoàn Mộc ẩn thân trong tàng cây có thể từ đó nhìn xuyên qua cửa sổ. Tích Nhân phi thân lên mái ngói, ẩn sau con sứ tử đá và gỡ ngói để nhìn xuống. Những lời đối đáp của bọn người trong tử lâu dù rất nhỏ tiếng, Tích Nhân nghe được liền cảm thấy vô cùng hồi hộp. Nghĩ ngay là cơ duyên run rủi mới được nghe các tin tức quý báu này. Bây giờ, trong tử lâu chỉ có bọn hào khách giang hồ trên hai chục người. Tất cả đều im lặng. Chủ tọa ba chiếc bàn kê dài một người mặc võ phục đen, che mặt. Tiếng nói của người này rất trầm ồm, qua âm thanh cho biết cũng đã lớn tuổi:

- Mọi người được triệu tập và tham gia công tác này sau khi hoàn thành sẽ được thưởng vàng ngàn lạng. Công việc làm ăn sẽ được ta trình Tiêu công công che chở hay tưởng thưởng.

Đường Dật hỏi. Thái độ rất cung kính:

- Xin chủ nhân cho biết những người đang hộ vệ gã có những ai?

- Ba người có võ công rất cao. Hai người là tả hữu nhị tướng của Thường quốc công năm xưa, và một người là Đằng Tiên lão nhân, một cao thủ lừng danh của Đại Việt. Với ba người này các ngươi đoàn kết với nhau thì mới mong thắng được. Ngược lại, ngay cả lão phu hay Tiêu công công động thân cũng khó có thể thắng nổi.

Cửu Tiết Tiên Hà Thanh Phong hỏi:

- Võ công của thiên địa nhị tướng thuộc hạ nghe nói đã đến mức đẳng phong tạo cực, có thể phi thân lấy đầu thượng tướng trong nháy mắt, giúp Thường quốc công trở thành mãnh tướng quán quân bách thắng. Không biết võ công của Đằng tiên lão nhân như thế nào?

Lão chủ nhân:

- Cũng không thua tả hữu thiên địa nhị tướng. Đằng tiên vốn là tên khâm phạm, nhưng gã Huệ đế khi lên ngôi đã ra ân phóng thích mà còn bái làm sư phụ. Nhờ Đằng tiên lão nhân công chạy mà Doãn Văn có thể đào thoát được khi đương kim hoàng thượng nhập thành.

Gã chủ nhân lại nói tiếp:

- Mấy năm nay ai cũng yên trí bọn chúng cao chạy xa bay, nhưng tin tức mới đây cho biết, chúng lại bí mật ở gần kinh thành, ngay trong một nông trại nhỏ dưới chân Tử Kim Sơn. Việc tiêu diệt bọn chúng không thể làm cho lòng người bị khuấy động, nên ta phải nhờ các người ra tay. Càng nhanh càng tốt. Tất cả các người phải cùng ra tay một lúc, không được tranh công. Ai tiết lộ sẽ bị trừng trị. Nếu không giết được ba lão già ngoan cố, bất tử, thì cũng phải giết cho được tên hôn quân kia. Tên hôn quân là mục tiêu chính.

Người được gọi là chủ nhân trầm ngâm giây lâu nói tiếp:

- Tửu quán này do ta bảo trợ kinh doanh, rượu thịt không tiếc gì với các người. Nhưng để công tác có thể thành công, chiều mai ta sẽ mời các người tẩy trần tại Liễu gia trang ở ngoại thành. Bởi thời gian này, có tin Bạch liên giáo xâm nhập kinh thành, ta và Tiêu công công không thể xa hoàng thượng. Nếu ta không có mặt ở Liễu gia trang trong ngày mai đi nữa, thì công lao các người cũng vẫn được tưởng thưởng xứng đáng. Công tác này ta chỉ định Tiên lão hiệp chỉ huy tổng quát, Trì và Bành lão hiệp phụ tá và Đường Bách Hiếu tiên sinh làm tham quân. Nếu ai không tuân lệnh điều động sẽ bị xử trị.

Tích Nhân thấy một ông già to lớn, hai huyết thái dương lộ cao như hai cái bứu, râu trắng như cước, Trường bạch song yêu và Đường Dật đứng lên cung kính:

- Đa tạ chủ nhân để mắt tới thuộc hạ.

Người chủ tọa khoát tay, ra hiệu cho họ ngồi xuống:

- Ta không có nhiều thì giờ. Phải đi ngay. Công tác sẽ do Tiền lão hiệp phân phó cho các vị.

Người bịt mặt nói xong đứng lên. Bọn cao thủ đều đứng lên đưa tiễn. Lão chủ nhân ra ngoài cửa nhìn vào các chỗ núp của ba anh em Đoàn Mộc Bình. Hừ nhẹ:

- Ba đứa người to gan thật. Hãy đi ngay đi.

Lão nói xong không chờ ba anh em Đoàn Mộc Bình phản ứng mà phi thân đi ngay. Thân pháp cao diệu vô cùng. Nhìn thân pháp của lão, Tích Nhân công nhận lão là cao thủ mà từ lúc vào trung nguyên đến nay mới thấy có một người như vậy. Việc lão chủ nhân này phát giác ra anh em Đoàn Mộc Bình nhưng làm lơ, ra ngoài chỉ bảo mấy tiếng làm Tích Nhân ngạc nhiên. Có lẽ anh em Đoàn Mộc Bình cũng đã hiểu lão chủ nhân kia là ai nên cũng ngoan ngoãn phi thân đi. Nhìn thân pháp lão chủ nhân và ba anh em Đoàn Mộc, Tích Nhân thầm đoán họ cùng môn phái với nhau.

Tích Nhân lắng nghe lão già cao to được gọi là Tiền Lão Hiệp điều động nhân sự, và khi biết rõ địa điểm mà bọn chúng muốn đến ở Tử Kim Sơn, Tích Nhân phóng người đi ngay.

Vượt thành, phi thân về hướng đông một lúc, Tích Nhân vượt qua Tử Kim Sơn, đi thêm vài chục dặm tìm thấy ngay nơi mà lão già họ Tiền tiết lộ. Nơi này là một thung lũng vài dặm vuông, đầy cỏ và bụi bờ. Trong vùng đất có lẽ khô cằn nên nông trại cũng trông rất nghèo nàn. Diện tích khoảng vài mẫu, chung quanh có hàng rào cây khá kiên cố, và bên trong hàng rào trồng khoai. Căn nhà nằm ở giữa vườn khoai, và trông rất rách nát. Dù đã khuya, trong nhà vẫn còn đèn sáng. Nhờ Nhất Aân đã chỉ dẫn về trận pháp, Tới cổng, nhìn khu vườn, Tích Nhân thấy rõ các luống khoai được bố trí theo trận diên đảo âm dương. Thấy kỳ trận này, Trong lòng Tích Nhân chợt vô cùng hồi hộp. Hít một hơi chân khí định thần, Tích Nhân dùng tiếng Việt, giọng ghen ngào:

- Ngoại tổ. Diệt nhi là Tích Nhân, đứa cháu bất hiếu đã làm cho ngoại tổ phải lăn lộn sang đất bắc này. Nếu ngoại tổ có mặt trong nhà xin cho diệt nhi bái kiến.

Giấy lát sau khi Tích Nhân lên tiếng, từ trong nhà hai bóng người phi nhanh ra ngoài như điện xẹt, thân pháp giang hồ hiếm thấy. Hai bóng người phóng ra là hai ông lão, ăn mặc theo lối nông phu, quần áo rách nát, nhưng phương phi, cao lớn. Râu tóc bạc trắng như bông như mặt đầy đặn hồng hào và mắt sáng như điện. Bốn cặp mắt nhìn Tích Nhân chăm chăm, một ông lão gật đầu, táng thưởng:

- Người còn trẻ mà có thân thủ tới cổng chúng ta cũng không phát hiện được kể cũng là việc trăm năm hiếm thấy. Đẳng tiên lão nhân đang chờ người. Theo chúng ta.

Hai ông lão đi trước, Tích Nhân đi sau. Đi tới, đi lui trong các luống khoai một lúc mới vào nhà. Vào cửa mới thấy căn nhà rất sạch sẽ trái hẳn với vẻ rách nát bên ngoài. Trên một chiếc giường gỗ một ông lão đang ngồi. Bên cạnh có một thanh niên rất phương phi, miệng rộng, trán cao, mắt to mũi lớn, nhưng phảng phất nét buồn rầu, trạc hai bảy hai tám đang ngồi trên chiếc ghế bên cạnh. Ba người trong nhà, hai ông lão và thanh niên đều mặc áo quần nông phu, nhưng Đẳng tiên lão nhân lại mặc đạo phục Đại Việt, và đạo phục còn mới. Xa ngoại tổ đã lâu, nhưng Tích Nhân vẫn còn thấy nhớ rõ gương mặt của Đẳng tiên lão nhân, nên xúc cảm bật khóc và quỳ ngay xuống đất:

- Ngoại tổ!

Đẳng Tiên lão nhân hiền hoà:

- Ta chờ con khá lâu. Con đã đến. Đến vừa đúng lúc. Hãy đứng lên lại gần đây cho ngoại xem con giấy lát.

Người thanh niên ngồi bên cất tiếng buồn rầu bảo Tích Nhân:

- Đôi mắt Lão nhân đã mù, đôi chân cũng không cử động được.

Tích Nhân nghe nói lòng đau như cắt, chồm tới ôm lấy tay Đẳng tiên lão nhân:

- Ngoại tổ!

Đẳng tiên lão nhân đôi mắt rớm lệ, nhưng vui vẻ, cười mấy tiếng, xoa đầu Tích Nhân:

- Con còn sống. Chẳng những vậy mà đã trở thành một cao thủ hiếm có. Trời không phụ ta và cha mẹ con. Không phụ hai họ Lê, Trần. Con ngoan lắm.

Tích Nhân để cho Đằng Tiên sờ mó. Trong khi để Đằng tiên khám xét nội công huyết mạch của mình, Tích Nhân lòng đau như cắt khi thấy công lực của ngoại tổ không còn bao lắm, kinh mạch nhiều chỗ bế tắc, thì Đằng tiên hớn hỏ:

- Hình huynh và Trương huynh.. đứa cháu này của lão công lực còn hơn lão phu năm xưa thập bội. Lão phu thật không tưởng được. Lão phu ra đi, sẽ có nó giúp cho đệ hạ. Càng an tâm khôn cùng.

Một trong hai ông lão cảm khái:

- Ta vẫn cho Trần huynh vọng tưởng việc gặp lại cháu hôm nay. Thì ra trong cõi mệnh mông việc gì cũng đã an bài sẵn!

Đằng tiên lão nhân chỉ hai ông già và người thanh niên ngồi trên ghế:

- Nhân nhi! Con làm lễ ra mắt đệ hạ, hoàng đế của Đại Minh triều và hai vị tiền bối, huynh đệ của ngoại tổ.

Tích Nhân vâng lời, quay lại thanh niên, nhưng thanh niên vội đứng lên, xua tay nói:

- Ta không còn là ông vua nữa. Hãy coi ta như bạn. Ta lớn tuổi hơn. Cứ gọi là Chu huynh.

Và cung kính với Đằng tiên lão nhân:

- Xin Lão nhân rút lại lời dạy với Lê huynh đệ.

Đằng tiên lão nhân không câu chấp:

- Đa tạ đệ hạ. Lão phu tuân lệnh.

Tích Nhân bái kiến thiên địa nhị tướng, đứng lên vòng tay ra mắt Huệ đế, rồi thưa:

- Thưa ngoại tổ, hai vị tiền bối, khi nghe tin ngoại tổ đột nhập cấm thành bị bắt, diệt nhi định đến định nhập thiên lao giải cứu. Nhưng đêm nay tình cờ nghe tin tức của bọn cao thủ võ lâm được người trong cung chỉ thị đi tiêu diệt Chu.. đại ca và mọi người nên đến trước. Chúng ta phải đi ngay.

- Bọn chúng gồm những ai? Thiên tướng hỏi.

- Tiểu diệt không biết nhiều nhân vật võ lâm trung nguyên, nhưng tên tuổi nghe được một số là Hoàng hà ngũ quỷ, Hoàng sơn phi đao, Lữ Lương thiết chưởng, Cửu Tiết Tiên, Đường bách hiểu, Trường bạch song quái.. người cầm đầu mang họ Tiền, nhưng tiểu diệt không biết tên gì!

Thiên tướng hừ nhẹ:

- Tên nó là Tiền Đại Đỉnh, một trong sáu tên gọi là Lục kỳ, cao thủ hàng hai, xếp sau Từ Mộ Hoa của thần kiếm sơn trang ở Hà Bắc và Lục Thừa Phong ở Thái hồ. Phải tránh bọn chuột nhắt đó thật đáng ghét! Nhưng để chúng huy động quan binh tới đây thì khó bề trốn thoát!

Đằng tiên lão nhân gọi Tích Nhân:

- Con lại đây quỳ gối xuống nghe ngoại dặn bảo.

Tích Nhân quỳ gối.

Đằng tiên ôn tồn:

- Mấy năm nay sư phụ bị Vô hình âm chưởng đánh phải, dù có nhị tướng giúp sức cũng không thể trục khí âm hàn ra khỏi cơ thể. Trong khi trúng khí hàn chưởng của Tiêu Bân, ngoại tổ còn trúng chất độc của kẻ thù nên hai mắt bị mù. Tuy nhiên, có lẽ nhờ mù mắt, mà ngoại lại có thể biết chút ít huyền cơ. Việc con đến đây ngoại đã biết khoảng nửa năm trước. Nhưng gặp con cũng sẽ là lúc ngoại phải trở về cõi hư vô. Đời người sống gói thác về, con đừng phải đau lòng. Khi sang đất bắc, nhập cấm thành bị bắt, nhờ duyên may hoàng thượng đệ hạ lúc bấy giờ còn là thái tử nghe biết, lại mền chuộng và hết sức che chở, tâu xin Thái tổ tha tội và cho làm sư phụ dạy võ nên ngoại mới thoát chết. Cảm ơn tri ngộ, ngoại tổ theo hầu hoàng thượng từ đó đến nay. Ân nghĩa của hoàng thượng đối với ngoại tổ rất lớn. Tuy trong nghĩa quân thần,

nhưng tình như sư đồ. Hoàng thượng bệ hạ .. không có số làm vua lâu dài. Nhưng tiền đồ đối với võ học sẽ rất lớn và huệ căn cũng sẽ trở thành một bậc giác ngộ sau này. Ngoại tổ ra đi, con phải hết lòng bảo vệ cho hoàng thượng. Đưa người tới nơi an toàn. Sau khi ngoại tổ ra đi, con không lập mộ dựng bia theo thể tục thông thường làm gì.

Tích Nhân khóc:

- Diệt nhi nhất nhất tuân lời ngoại tổ.

Đằng tiên đặt tay lên vai Tích Nhân:

- Con ngoan lắm! Con ngoan lắm. Ngoại rất hạnh diện và vui mừng gặp con. Tâm nguyện cuối cùng của ngoại đã đạt được. Không còn mong đợi gì nữa!

Bàn tay của Đằng tiên trên vai Tích Nhân chợt như nặng lên. Tích Nhân ngẩng lên thấy ông mỉm cười, hai mắt đã nhắm.

Chu Doãn Văn cầm lấy tay Đằng tiên khỏi vai Tích Nhân, buồn rầu:

- Lão Nhân đã nói trước sẽ ra đi vào giờ phút này. Lê đệ không nên quá buồn rầu. Không nên quá bi lụy làm ảnh hưởng sự siêu thoát của người.

Tuy có lời khuyên của Huệ đế, Tích Nhân chồm lên ôm Đằng tiên khóc ngất:

- Ngoại tổ! Con thật là bất hiếu.

Thiên tướng nghiêm nghị:

- Ngoại tổ người đã biết tử kỳ, và biết gặp người đúng vào tử kỳ của mình. Sinh lý tử biệt là việc buồn, nhưng với những người như ngoại tổ người, việc người bị lụy chỉ làm cho ông ta không vui lòng.

Tích Nhân đau đớn, nhưng gượng đứng lên bái lạy Đằng tiên lão nhân. Nhìn ông đã trút hơi thở cuối cùng, nhưng trên mặt còn nét vui tươi, Tích Nhân gạt lệ. Nói với nhị tướng:

- Bọn cao thủ sắp kéo đến đây, nên diệt nhi muốn mang thi thể ngoại tổ đi nơi khác.

Thiên tướng thấp máy nén hương, lắc đầu:

- Lão nhân đã an bài việc an táng cho người. Người lạy ông ta lần nữa để chúng ta đưa ông ta xuống lòng đất.

Tích Nhân vâng lời, cầm hương quỳ gối lạy Đằng tiên. Chu Doãn Văn và tả hữu nhị tướng cũng quỳ lạy. Khi đứng lên, Thiên tướng thưa với Doãn Văn:

- Xin bệ hạ ban ân, đích thân tống táng ông ta.

Chu Doãn Văn quỳ gối, Tích Nhân thấy căn nhà rung lên, rồi cả chiếc giường thấp xuống lần. Thì ra, dưới chiếc giường của Đằng Tiên đã có bố trí cơ quan, phía dưới chiếc giường là phiến đá to và bấy giờ đang di chuyển xuống mặt đất. Khi thân thể Đằng tiên lão nhân chìm sâu xuống phía dưới khoảng bảy tám thước, thì đất chung quanh cũng di chuyển và miệng địa huyết đóng lại.

Chu Doãn Văn cầm tay Tích Nhân vừa an ủi, và cũng vừa cảm khái:

- Lão nhân gia đã tính trước mọi việc và cũng sắp đặt việc chôn cất ngay dưới căn nhà này. Hiền đệ không nên quá đau buồn.

Thiên tướng:

- Nha trảo bọn phản thần đang sắp kéo tới. Lão phu muốn hiền diệt đưa hoàng thượng rời khỏi chỗ này. Theo sự sắp xếp của Đằng tiên lão nhân, chúng ta từng chuẩn bị một chiếc thuyền trên sông, do những thuộc hạ tín cẩn của ta và trung thành với hoàng thượng quản lãnh để ra đi. Hoàng thượng biết thuyền đậu nơi nào. Hiền diệt đưa hoàng thượng đến đó.

Tích Nhân biết Huệ đế đã luyện được bốn năm thành Thái Ất thần công, nhưng với bọn cao thủ đang kéo tới quá đông, khi mình và nhị tướng lo đối phó khó có thể phân thân chiếu cố thì ông ta không thể nào tự vệ được, nên đồng ý:

- Tiểu diệt đi ngay. Với kỳ trận bố trí chung quanh, nhị vị tiền bối có thể cầm cự trong mấy giờ. Tiểu diệt đưa hoàng thượng tới nơi an toàn rồi trở lại.

Thiên tướng:

- Người lo cho hoàng thượng an toàn là việc chúng ta mong muốn. Không cần trở lại.

Oâng ta đưa mắt cho địa tướng. Cả hai quỳ gối:

- Chúng hạ thần Hình Thế Thiên và Trương Đại Kỵ kính xin bệ hạ tha thứ đã không thể theo hầu hoàng thượng được nữa.

Doãn Văn sa nước mắt:

- Trăm sống sót được đến ngày hôm nay cũng nhờ Đẳng tiên lão nhân và hai khanh giúp đỡ. Lâu nay lòng trăm đã nguội lạnh, không còn nghĩ mình là ông vua nữa. Chúng ta phải đào thoát thì cùng đi với nhau, hai khanh hà tất quyết định trở lại để sống chết với bọn chúng.

Thiên tướng:

- Nếu hai hạ thần cùng đi, thì chúng ta khó

33. Chương 33: Uy Khiếp Quân Hùng

Ba người đang chuyện vãn, Tích Nhân nghe tiếng phi hành của hàng mấy chục cao thủ thượng thặng đang đổ tới căn nhà. Tả hữu nhị tướng cũng nhanh chóng nghe thấy, Thiên tướng chau mày:

- Với những cao thủ có võ công như thế này..xem ra trận chiến chúng ta dữ nhiều lành ít!

Đang lo âu, nhưng khi những cao thủ đang đổ tới dừng chân, họ nghe tiếng cười sung mãn của một người già cả, nhưng công lực thuộc hàng thượng đẳng:

- Bọn phản thần kia.. nếu chúng bay không ngoan ngoãn rút lui, thì nơi đây là chỗ chôn thây của các người.

Sau giây phút im lặng, Tích Nhân nghe tiếng Tiền Đại Đỉnh có vẻ bối rối:

- Tôn giá phải chăng là..

Tiếng già nua cướp lời:

- Tiêu, Cổ, Đan, Chung...Người đã thấy vũ khí của chúng ta còn hỏi hay sao?

Địa tướng nghe ông già quát nạt Tiền Đại Đỉnh, cười nhẹ:

- Bốn lão này xuất hiện cũng sẽ giết hết nửa nhân số của Tiêu Bân phái tới.

Bên ngoài Tiền Đại Đỉnh ra lệnh cho bọn cao thủ theo mình:

- Chúng ta thừa hưởng ân đức của chủ nhân, sống chết đã để ngoài tai. Anh em hãy xông lên.

Thiên tướng:

- Ra ngoài xem chúng đánh nhau.

Tích nhân theo thiên địa nhị tướng ra cửa, rồi cùng phi lên mái nhà nhìn xuống trận đấu đang mở màn. Tích Nhân thấy mấy chục cao thủ do bốn người xưng là Tiêu, Cổ, Đan, Chung mang tới đang xông vào đám người của triều đình. Số người của Tiền Đại Đỉnh rất đông, nhưng chỉ khoảng hai chục người thuộc hàng nội công thâm hậu, còn lại thì chỉ là những kẻ ngoại công tầm thường. Trong khi số người bịt mặt ai nấy đều có võ công trác tuyệt, Tích Nhân nghĩ Điểm Thương song lão, hay Côn Luân tứ kiếm, những người nổi danh trong võ lâm trung nguyên mà mình gặp cũng chỉ song đấu ngang ngửa với những cao thủ này mà thôi.

Thiên tướng thở dài:

- Bạch liên giáo hoành hành lâu nay, ai nghe đến tên cũng sợ là phải lắm!

Tích Nhân thấy những cao thủ bị mất sử dụng nhiều loại võ công khác nhau, ra tay rất tàn độc, không chút nhân nhượng và cũng không tôn trọng luật giang hồ. Những cao thủ như Tiền Đại Đỉnh, Đường Bách Hiếu, Hoàng hà tứ quái, Lữ Lương thiết chưởng... bị hai hay ba cao thủ vây đánh. Thì những cao thủ của triều đình lại hàng chục tên cự lại một người, nhưng người của Bạch liên giáo thì người dùng chưởng lực hay vũ khí đều dũng mãnh hơn rất nhiều, không khác cọp trong bầy dê. Bên ngoài, bốn lão già, ba cao gầy, một lùn thấp nhưng mập mạp, cả bốn đều ở tuổi khoảng bảy tám chục. Hai ông già đứng giữa, một người cầm tiêu trên tay, người đeo đàn trên lưng. Ông già bên trái mang trống trước bụng, nhưng người lùn mập để cái chuông khá lớn dưới đất. Bốn lão già này đứng ngoài, chưa tham gia vào trận. Nhìn số cao thủ Bạch liên giáo đang xung đột giữa mấy trăm cao thủ do Tiền Đại Đỉnh mang tới, Tích Nhân nhận xét:

- Bọn cao thủ cầm đầu của triều đình có lẽ sẽ bị giết hết!

Thiên tướng thở dài:

- Bọn nha trảo dù đông, nhưng nếu chỉ có bọn chúng, sáng nay ba chúng ta chỉ cần cho chúng một bài học rồi ra đi là xong chuyện! Bọn Bạch liên giáo này còn khó đối phó thập bội. Tiêu, cổ, đàn, chung cùng đánh lên, ngay hai ta cũng phải vận công hết công lực mới có thể chống đỡ được. Chúng không thể làm hại anh em ta, nhưng chúng ta cũng không cách gì phá được âm thanh của chúng.

Tích Nhân nghĩ đến võ công đồng cổ và uy lực của tiếng trống đồng, nói:

- Thì ra uy lực của tiêu, cổ, đàn, chung là âm thanh chứ không phải dùng làm vũ khí.

- Chúng cũng là những loại vũ khí. Và đó là những môn võ công nổi tiếng của Minh giáo năm xưa đã thất truyền, nhưng không hiểu người giáo chủ Bạch liên giáo hiện nay đã tìm được ở đâu ra và truyền thụ lại cho họ. Bốn người này xưa kia là cận vệ của Minh Vương Hàn Lâm Nhi, võ công không thua gì hai ta. Anh em ta nhờ Thường tướng quân ban cho bộ bí kíp võ tướng thần công và luyện đến nơi đến chốn nên lúc này nội lực trên họ một chút, nhưng lấy hai chọi bốn thì cũng không chắc thắng.

- Họ là tứ thần của Bạch liên giáo?

- Không! Là tứ thánh.

- Võ công tứ thần hẳn hơn tứ thánh một bậc.

- Chúng ta cũng không biết họ là ai, và hình như võ lâm trung nguyên cũng không ai biết rõ mặt mày của giáo chủ Bạch liên giáo và tứ thần là người như thế nào. Về giáo chủ người ta còn biết là một người đàn bà đẹp, nhưng tứ thần thì rất mờ mịt. Theo nghi ngờ của triều đình, tứ thần có thể là bốn đại cao thủ trên tứ thánh một bậc, nhưng cũng có thể là những võ quan cao cấp đang chỉ huy quân đội, hay hiện đường quan của triều đình.

Tích Nhân thăm dò:

- Số người kéo tới đây nhận lệnh của một người gọi là chủ nhân, ông ta xử dụng thứ khinh công, một cái nhắc chân có thể di chuyển gần trăm bộ, công lực có lẽ cũng bảy tám chục năm hoả hầu, nhưng qua tiếng nói chỉ cao lắm là sáu mươi tuổi.

Thiên tướng:

- Phần vương Chu Đệ cũng là một danh tướng, từng chinh nam thảo bắc. Ông ta có bốn cận vệ thuộc hàng cao thủ thượng đẳng xuất thân từ võ học thế gia. Bốn người này từng được Chu Đệ bấy giờ là Yên Vương xin Thái tổ ban chiếu chỉ cho họ đặc quyền đến các danh phái võ lâm trau dồi thêm võ học. Họ có thể đọc hết bí kíp võ học của những phái này. Nhưng sau khi Chu Đệ cướp ngôi, bốn người này lại không ai thấy họ ở đâu. Bách bộ di hình là khinh công của họ Đoan Mộc, có lẽ gã là Đoan Mộc Vô Nhai, bát đệ của Liêu đông Đoan Mộc Hùng. Hừ! Có lẽ Chu Đệ phái bốn tên này ra ngoài giang hồ thành lập các tổ chức bí mật để khống chế võ lâm và làm phương tiện cho triều đình.

- Tiêu công công là người thế nào?

- Chỉ huy cấm y vệ. Gã là thái giám được Thái tổ tin yêu, và là một thiên tài võ học. Khi Huệ đế lên ngôi không ưa những việc làm ác độc của gã nên không dùng. Chính vì vậy gã đã dùng âm hàn công khổng chế các đại tướng giữ thành như Lý Thanh Long buộc phải mở cửa đầu hàng. Do công này, Chu Đế hết lòng tin yêu, cho chỉ huy Cấm y vệ và tổ chức các đoàn thám báo, ban cho toàn quyền tiêu diệt những thế lực đang chống triều đình.

Địa tướng thở dài:

- Có lẽ võ lâm trung nguyên, nếu Trương Tam Phong không còn tại thế, thì Tiêu Bân là người vô địch hiện nay. Hai anh em ta có cùng đầu lưng chống cự cũng không phải là địch thủ của gã.

Tích Nhân biết tả hữu nhị tướng, sau khi luyện thành vô tướng thần công, so với Côn luân lão nhân cũng không kém. Thế nhưng, nếu cả hai người cùng đối địch với lão thái giám Tiêu Bân mà vẫn nghĩ không thể thắng được, thì võ công của Tiêu Bân phải nói là rất đáng sợ.

Trong lúc nhị tướng và Tích Nhân chuyện trò, trận đấu bên ngoài đã có nhiều người bị giết. Dĩ nhiên những kẻ thiệt mạng là người bọn Tiền Đại Đĩnh. Khi bọn chúng đang ở tình trạng tuyệt vọng, từ từ bốn phía đông tây nam bắc bỗng có tiếng hú xé màng sương sáng dày đặc vọng tới. Tiếng hú hình như làm cho bọn cao thủ phe Tiền Đại Đĩnh lên tinh thần, chống đỡ mãnh liệt hơn. Tốc độ di chuyển của tiếng hú làm Thiên tướng buột miệng:

- Trường giang sóng sau đè sóng trước. Bốn người này công lực cũng không thua chúng ta chút nào!

Những kẻ phát ra tiếng hú, có khinh công cực kỳ cao thâm, giây lát trong màn sương hiện rõ những bóng người phi tới nhanh như tên bắn. Kẻ trước người sau như những con chim to xuyên phá màn sương. Giây lát họ lần lượt dừng chân trước hiện trường. Số người từ bốn hướng đổ tới, Tích nhân thấy có gần hai chục tăng nhân Thiếu Lâm, , mười mấy đạo sĩ Võ Đang, trên mười cao thủ cái bang đeo bầy tám túi... tất cả đều là cao thủ thuộc hàng thượng đẳng và trong số đó có những người đã từng gặp như Tửu Cái, vợ chồng Từ Mộ Lâm và Côn Luân tứ kiếm.

Bốn người đi đầu của bốn nhóm người này, tuy từ bốn hướng tới, lại dừng chân bên nhau, cách tứ thánh của Bạch liên giáo vài chục trượng. Tích Nhân thấy bốn người này, trạc trên dưới sáu chục. Hai người trong số họ cao to, râu ba chòm, mặt chữ điền, trông rất quắc thước và uy vũ. Một người râu quai nón, đen đúa không khác Trương Phi. Nhưng người thứ tư lại lùn thấp, không râu. Tuy lùn thấp, nhưng có vẻ là đàn anh của ba người kia. Vừa dừng chân ông ta đã quát tháo cho hai bên dừng tay. Tiếng quát ngân vọng oang oang, chứng tỏ nội công cực kỳ sung mãn.

Khi bọn cao thủ phía triều đình nhảy tránh khỏi trận đấu sinh tử và dừng tay. Cao thủ phe Bạch liên giáo không nghe tứ thánh hạ lệnh nên cũng không thể tiếp tục tấn công, mà nhanh nhẹn rút lui, trở về đứng sau lưng tứ thánh.

Lão già mới đến quét cặp mắt như điện lên mái nhà, nơi Tích Nhân và tả hữu nhị tướng đang ngồi, rồi quét tới tứ thánh, trầm giọng:

- Ha ha.. Bạch liên giáo các người đã sa vào bẫy của Tiêu công công. Nơi đây đã bố trí thiên la địa võng. Nếu không bó tay chịu trói sẽ không còn ai toàn thân rời khỏi nơi đây.

Với số cao thủ mới đến, tứ thánh của Bạch liên giáo thấy rõ một người của họ sẽ phải địch với hai ba cao thủ ngang ngửa, bại vong là việc dĩ nhiên. Nhưng Tiêu thánh hình như không bị uy hiếp và sợ hãi chút nào. Ông ta đưa mắt nhìn qua phía các nhà sư và đạo sĩ của hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang giọng sang sảng:

- Bọn khiêu hoá do mục Sử bà bà hàm hồ và tên tiểu quỷ say rượu cầm đầu, không phân biệt nổi trung gian như thế nào. Thiếu Lâm và Võ Đang cũng tích cực tham gia việc trừ Huệ đế hoàng thượng hay sao? Ân nghĩa của hoàng thượng đối với các người năm xưa ta biết còn lớn hơn Chu Đế.

Và ông ta cười to:

- Ngày nay giang hồ ai cũng biết, Huệ đế đã từng trao trả bí kíp kỳ thư lấy được từ thời Nguyên Mông cai trị, hay từng thất lạc mà triều đình thu được trả về cho các phái võ. Nhất là phái Thiếu Lâm. Ngược lại, võ công các phái hiện nay lại gom vào trên người bốn tên tỷ tướng của Chu Đế năm xưa! Chúng không chỉ luyện Kim cương thần công, Dịch căn kinh của Thiếu Lâm, Thái cực quyền, thái cực kiếm của Võ Đang, Lôi

phong kiếm pháp của Hoa Sơn.. các loại võ công trấn môn các phái không cần phải làm đệ tử, để rồi đứng ra điều động, chỉ huy các người làm những việc đại nghịch bất đạo. Các người không thấy nhục hay sao?

Lời nói của Tiêu thánh làm cho số cao tăng Thiếu Lâm, Võ Đang, Cái bang.. động dung. Tứ thánh và bọn thủ hạ Bạch liên giáo bất ngờ cùng gối hướng tới Tích Nhân đang ngồi trên mái nhà, trong lúc vô tình đang ngồi giữa Thiên Địa nhị tướng:

- Bọn thảo dân Thành Tự Miễn, Dương Đại Minh, Nhan Hiếu Nghĩa, Lã Quý Ba của Minh Giáo năm xưa đã từng có ý qui thuận triều đình do bề hạ, một vì vua nhân từ làm chủ. Không may bề hạ đã bị Chu Đế làm phản mà thất tung, nay chúng tôi liều chết đến đây bảo giá.

Số cao thủ chính phái được đưa đến đây có lẽ chỉ được điều động đi tiêu diệt Bạch liên giáo, nên khi thấy Tích Nhân đang cải trang thành Huệ đế và thấy có Thiên địa nhị tướng, hai cao thủ lừng danh từng được ngưỡng mộ do theo giúp Thường Ngô Xuân năm xưa đang bảo giá, thì đều có vẻ bối rối. Một nhà sư Thiếu Lâm lên tiếng hỏi thiên địa nhị tướng:

- Bần tăng là Chiêu Hoà thủ toạ Đạt Ma Đường xin được hỏi có phải hai vị tiền bối là tả hữu nhị tướng năm xưa?

Thiên tướng trả lời:

- Chúng ta đã gặp nhau tất cả ba lần! Mười lăm năm trước là lần sau cùng.

Chiêu Hoà thiên sư cung kính:

- Quả nhiên là hai vị tiền bối không sai. Xin tham kiến.

Thấy cao thủ do mình đem tới có vẻ phân vân, lão lùn thấp lên tiếng đe dọa:

- Việc đến đây bất phệ để dù chưa được thông báo cho quý vị, nhưng các vị chưong môn đã nhận mật chiếu của đương kim hoàng thượng. Ai không tuân lệnh sẽ bị buộc tội phản nghịch.

Tích Nhân biết Tửu Cái là người rất sốt sắng trong việc tiêu diệt Bạch liên giáo, nhưng bây giờ lên tiếng phản đối mãnh liệt:

- Dương hầu nói thế là sai! Cái bang trước kia từng sát cánh với nghĩa quân và Minh giáo đánh đuổi quân Mông ra khỏi bờ cõi. Công nghiệp lớn lao này mệnh trời đã ban cho Thái tổ, Cái bang mấy chục năm nay luôn luôn trung thành, xả thân nếu có mệnh vua, nhưng là ăn mỳ nên không bao giờ xen vào việc triều đình. Theo lão say này biết, khi thái tổ băng, hoàng thái tôn đã được lập làm thái tử lên kế vị, nhưng biến cố tính nạn mấy năm sau xảy ra, và Huệ đế bề hạ mất tích, Yên vương mới bố cáo thiên hạ lên làm vua. Vậy.. vậy.. chúng tôi làm sao dám..

Tửu Cái trở nên ngập ngừng, nhưng ý ông ai cũng rõ là nếu Huệ đế còn sống thì ngôi vua nhà Minh hiện nay phải là của Huệ đế.

Oâng lão được gọi là Dương hầu gần giọng:

- Yên vương đánh đông dẹp bắc, từ khi lên ngôi đến nay uy đức đã tỏ rõ khắp nơi. Yên vương hưng binh về triều chỉ nhằm tiêu diệt bọn gian thần, nhưng Chu Doãn Văn đã bỏ ngôi trốn chạy, nên mạng trời đã thuộc về người. Nay đất nước thanh bình, Doãn Văn lại cấu kết với Bạch liên giáo định làm loạn, thì cũng phải bị tội chết như Bạch liên giáo.

Là hai người trung thành với Huệ đế, nghe lão già kết án Huệ đế liên lạc với Bạch liên giáo làm loạn, thiên địa nhị tướng đều tức giận.

Địa tướng nói với Thiên tướng và Tích Nhân:

- Có lẽ chúng ta xuống dạy cho bốn tên tỳ tướng của Chu Đế một bài học.

Thiên tướng trầm ngâm giây lát:

- Bọn Bạch liên giáo có ý đồ, nhưng không thể cấu kết với bọn phản thần và có ý đồ thì cũng không dám vô lễ. Với phía chính phái, sự xuất hiện của chúng ta nhất định sẽ làm họ không dám quyết đoán. Tuy nhiên, Nhân nhi trong vai hoàng thượng phải đóng cho đúng vai, phải chứng tỏ có uy của một ông vua mới được.

Địa tướng:

- Nhân nhi nếu dùng võ công Đẳng tiên làm cho chúng nhụt chí, từ rày về sau không dám truy lùng hoàng thượng nữa thì quá tốt. Nếu ngăn cản được cuộc huyết chiến, ít ra cũng tích đức rất lớn.

Thiên tướng tán đồng:

- Phải lắm! Võ công hoàng thượng phần lớn do Đẳng tiên lão nhân truyền dạy. Hôm nay có thể làm cho Đẳng tiên phải nổi danh trung nguyên.

Tích Nhân:

- Tiểu diệt làm cho chúng nể sợ, không theo làm khó Chu đại ca để người được yên ổn sống thung dung là mãn nguyện. Trước an ủi linh hồn ngoại tổ, hoàn thành nhiệm vụ người giao phó. Sau cũng không phụ lòng Chu đại ca đã chiếu cố kết giao làm anh em.

Thiên tướng:

- Vậy thì chúng ta xuống đi thôi!

Bấy giờ trên hiện trường, tứ thánh đã đứng lên chuẩn bị chiến đấu. Phe triều đình, ngoài các phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Côn Luân, Cái Bang, Hoa Sơn và vợ chồng Từ Mộ Lâm ..có vẻ không quyết đoán, không biết phải làm sao, còn hầu hết thì hình như sẵn sàng liều chết để lập công.

Lúc hai bên đang căng thẳng, sắp mở cuộc chiến thì hai anh em tả hữu nhị tướng và Tích Nhân như sao xẹt phi xuống và đáp chân ngay chính giữa. Uy danh của một ông vua, dù là vua không ngai, cũng như uy danh của tả hữu nhị tướng năm xưa làm cho bốn lão lãnh đạo phe triều đình đang hùng hổ, cũng tự động phải di chuyển lại phía sau mấy bước. Phe Bạch liên giáo bấy giờ lại nhất tề quỳ gối hô to:

- Vạn tuế, vạn tuế.. vạn vạn tuế!

Tiếng hô của Bạch liên giáo cũng làm cho phía chính phái trong lúc phân vân cũng bị ảnh hưởng, Chiêu Hoà thiên sư và Thiếu Lâm, rồi Võ Đang các phái cũng lần lượt quỳ gối và tung hô. Sau những tiếng hô vạn tuế, cục trường kẻ quỳ người đứng trở nên im phăng phắc. Thiên tướng đưa mắt, Tích Nhân hiểu ý khoát tay. Đã hiểu tâm trạng của Chu Doãn Văn, Tích Nhân chậm rãi, tiếng nói nhỏ nhưng rõ vào tai mọi người:

- Cô gia không còn là ông vua nữa. Các người hãy bình thân. Ta có vài điều muốn nói.

Tiếng đa tạ hoàng thượng rất lớn từ phía Bạch liên giáo lan qua quần hùng đang quỳ, rồi lục tục đứng lên.

Lão già râu quai nón, một trong bốn cao thủ lãnh đạo phía triều đình lớn tiếng:

- Triều đình hiện nay là của đương kim hoàng thượng, chỉ bọn phản nghịch mới còn coi Chu Doãn Văn là thiên tử. Hôm nay ai không tuân lệnh chúng ta sẽ bị tru di, môn phái bị san bằng!

Tích Nhân lách mình. Chiêu Thái Aát mê thủ là chiêu dễ sử dụng, đơn giản nhưng kỳ bí của Đẳng tiên phái. Năm xưa chưa có võ công, Tích Nhân đã có thể dùng để sát hại lão của Thiên thủ tam kiếm là Đinh Khai một tát, làm chúng phải sợ uy bỏ chạy, cứu nguy cho Thu Hà. Bấy giờ võ công Tích Nhân đã vào hàng tuyệt thế, và lão râu quai nón dù cao thủ hàng thượng đẳng nhưng còn kém xa, dĩ nhiên cũng không thể tránh né kịp. Tích Nhân chỉ muốn ra uy nên chỉ dùng một phần công lực trong cái tát, nhưng cũng làm cho lão râu quai nón, cảm thấy như búa nện vô cảm, mắt nổ đom đóm, liên tiếp lùi lại phía sau mấy bước mới trụ bộ được. Lão nghe miệng mằn mằn nhả ra mấy chiếc răng, rồi tức giận phóng tới. Hai luồng chưởng lực gom tụ cực mạnh của lão đánh ra, liền bị Địa tướng phóng ra ngăn chặn. Công lực của lão so với địa tướng cũng còn kém hơn, nên khi giao tiếp nhau, lão lại bị đẩy lùi lại phía sau.

Thiên tướng quát, tiếng quát với công lực của ông ta làm cho đa số cao thủ có mặt cảm thấy hai tai lùng bùng:

- Dương Khanh, Đoan Mộc Vô Nhai, Bạch Minh, Thạch Hóa! Các người không còn xem anh em chúng ta ra gì nữa phải không?

Một trong hai lão già râu ba chòm, bước tới một bước vòng tay:

- Đoan Mộc Vô Nhai tham kiến Hình lão ca và Trương lão ca!

Đoan Mộc Vô Nhai ra mắt tả hữu nhị tướng, rồi thở dài:

- Tiểu đệ lúc nào cũng kính phục hai vị lão ca, đáng tiếc hiện nay chúng ta ai có chúa nấy. Hai vị lão ca bảo vệ cự hoàng liên lạc với Bạch liên giáo làm loạn thì bọn tiểu đệ dù chết cũng phải ngăn cản.

Thiên tướng cười khẩy:

- Các người điều động cao thủ tới đây lại dùng nơi trà lầu tửu quán làm chỗ hội họp, cố ý cho Bạch liên giáo nghe tin để tới đây, rồi buông lưới quét sạch một lượt. Nhà Đoan Mộc mấy đời trung trực. Người tự vắn lương tâm xem, những lời nói của người có phải là đúng đắn. Hơn ai hết, các người và tên thái giám Tiêu Bân biết rõ, mấy năm nay chúng ta chỉ giam mình ở đây làm những kẻ nông phu, chẳng liên lạc với ai. Người biết một đằng nói ra một nẻo, không thẹn với họ Đoan Mộc hay sao?

Lời nói mỉa mai của Thiên tướng làm Đoan Mộc Vô Nhai mặt có sắc thẹn. Chưa biết phải nói gì, thì lão Dương Khanh gần giọng:

- Hôm nay dù nói gì đi nữa, mầm họa của Đại Minh phải được quét sạch.

Tích Nhân thấy lão Dương Khanh vừa hung hăng và nét mặt nham hiểm. Nghĩ phải cho lão một bài học làm gương và đề khiếp những người khác nên cười khẩy:

- Người là cái gì dám nói chuyện Đại Minh trước mặt ta! Một tên tỳ tướng như người cũng phách lối đến như vậy sao?

Lão quai nón bị tát vừa đau vừa mất mặt, lúc này không còn kể đến thân phận, mắng chửi:

- Thằng nhãi Doãn Văn kia! Người là cái thá gì dám vô lễ với Dương đại ca chúng ta?

Nghe lão quai nón vô lễ, kêu Doãn Văn là thằng nhãi, Địa tướng tức giận, cười gằn:

- Yên vương đưa những thứ người như các người ra điều động vô lâm, sẽ làm cho giang hồ chẳng còn thể thống gì nữa. Ta thay trời trừ hại cho giang hồ.

Địa tướng quát xong, phóng chưởng đánh ra. Lão quai nón liền lách mình tránh né, và đánh ra hai luồng kim cương chưởng lực. Cả hai liền xoắn vào nhau, ngoài những âm thanh bùng bình do chưởng lực giao tiếp nhau gây ra, người bên ngoài khó còn phân biệt ai là Địa tướng và ai là lão râu quai nón.

Thiên tướng thấy Địa tướng đã ra tay, cũng bảo Đoan Mộc Vô Nhai:

- Ta cũng muốn xem ngoài võ công nhà Đoan Mộc, người còn luyện được thứ võ công nào khác nữa.

Thiên tướng cử chưởng đánh ra, Đoan Mộc Vô Nhai cũng ra tay chống cự. Dương Khanh thấy Thiên tướng và địa tướng đang đánh với Đoan Mộc Vô Nhai và Thạch Hoá, trong lòng cả mừng, vút tới Tích Nhân. Lão đã thấy Tích Nhân tát tai Thạch Hoá, nhưng nghĩ đó là một chiêu thức kỳ bí, và trong lúc bất ngờ nên Thạch Hoá mới bị tát mà thôi. Cái tát của Tích Nhân nếu là người có công lực, thì Thạch Hoá đã bị thương trầm trọng chứ không phải chỉ gây vài cái răng. Dương Khanh yên trí Doãn Văn nếu có tập võ thì cũng chỉ năm ba năm, dù có chiêu thức thần kỳ của Đẳng tiên lão nhân, và Thiên Địa nhị tướng truyền cho đi nữa, thì nội lực cũng chẳng được bao lắm. Những gì Dương Khanh nghĩ hoàn toàn đúng, nhưng lão không thể ngờ, Doãn Văn trước mặt ông ta là Doãn Văn giả, võ công còn trên cả Thiên địa nhị tướng một bậc! Thấy Dương Khanh phóng tới, Tứ thánh biết nguy, cùng quát to nhảy ra, nhưng khoảng cách quá xa, tung chưởng đánh ra thì sợ liệng chuột bị bể đồ nên chỉ cùng phóng trào tấn công. Dương Khanh thân pháp như quỷ mị, Tích Nhân thấy thân pháp của ông ta trong lòng cũng thâm phục, nhưng không phản ứng. Dương Khanh với thân pháp thần kỳ, phóng mình ra thì đã chụp được Tích Nhân, và vút mình trở về chỗ cũ, không khác chim ưng chụp mồi, và cùng lúc cũng tránh thoát được hết những đòn tấn công của bốn anh em tứ thánh.

Cầm lấy mạch môn của Tích Nhân, Dương Khanh đắc ý cười to:

- Hai lão Hình, Trương các người không bó tay chịu trời, thì Chu Doãn Văn sẽ bị ta huỷ diệt ngay.

Thiên địa nhị tướng hình như không nghe tiếng quát của Dương Khanh, tưởng chừng như không dám phản tâm khi đang đối địch với hai tay cao thủ cũng không vừa. Tiêu thánh của Bạch liên giáo, thấy Tích Nhân bị cầm giữ, quát lớn:

- Nếu người làm hại đến hoàng thượng bệ hạ, Bạch liên giáo sẽ phân thân nhà người thành muôn khúc.

Dương Khang cười mai mỉa:

- Hôm nay ta cũng định làm cỏ Bạch liên giáo các người.

Chiêu Hoà thiền sư nhắm mắt niệm Phật hiệu, khuyên can:

- Dù sao Huệ đế bệ hạ cũng là cháu của đương kim hoàng thượng. Dương thí chủ không nên vô lễ!

Dương Khanh cười khẩy:

- Ta cũng đã trót vô lễ cầm giữ gã, thì vô lễ thêm chút nữa cũng không sao!

Chiêu Hoà niệm Phật hiệu:

- Từ Mã Chiêu năm xưa ra lệnh cho Thành Tế giết Ngụy chúa Tào Mao, nhưng khi Thành Tế thí vua thì Từ Mã Chiêu lại kết tội Thành Tế và chém đầu. Hy vọng Dương hầu biết noi gương người xưa.

Từ Mộ Lâm bây giờ đành đặc bước ra:

- Nếu Dương hầu dám xúc phạm đến Huệ đế bệ hạ, Thần kiếm sơn trang và Thiếu Lâm, các phái, trước sẽ hỏi tội Dương hầu, rồi sau mới về triều phân trần cùng đương kim hoàng thượng. Thái tổ đã thay trời đuổi Mông Cổ ra khỏi bờ cõi, cai trị muôn dân, chúng tôi không chỉ là bề tôi của Ngài, mà cũng là bề tôi của con cháu Ngài. Đương kim hoàng thượng là bậc anh minh, Từ Mỗ tin tưởng nếu Ngài hiện diện ở đây thì cũng không làm khó cho Huệ đế bệ hạ.

Liếc nhìn, thấy cao thủ các phái từ Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn, Hành Sơn đến Côn Luân tứ kiếm ai cũng lộ vẻ bất mãn và sẵn sàng phản ứng, Dương Khanh đầu dụi:

- Lão phu sẽ tạm thời không chế phế vương và đưa về triều cho hoàng thượng phát lạc.

Và đưa mắt nhìn qua phía Bạch liên giáo:

- Nếu các vị tận trung với triều đình, thì hãy ra tay tiêu diệt bọn chúng. Đây là nhiệm vụ mà các vị đã nhận chiếu chỉ phải thi hành. Lão phu chỉ làm kẻ đưa đường cho quý vị.

Dương Khanh trước khi theo hầu Yên vương Chu Đế là đệ nhị cao đồ của Không Không Tẩu phái Không Động. Học võ rất mau tiến bộ, có võ công cao hơn sư huynh là chưởng môn của Không Động hiện nay. Bốn người được chọn làm tỷ tướng hộ vệ cho Yên vương được khuyến khích kết làm anh em với nhau. Dương Khanh lớn tuổi hơn nên được chọn làm anh, kế theo là Đoan Mộc Vô Nhai, Bạch Minh, và Thạch Hoá. Ba người sau đều có vợ con, nhưng Dương Khanh không lấy vợ, mà trong nhà nuôi nhiều thanh niên trẻ đẹp. Tiêu Bân biết gã trời sinh bị bệnh ái nam, dù không phải thái giám, nhưng rất thích hợp để luyện thành Huyền âm hàn ngọc thần công và vô hình âm chưởng nên ngầm kết nghĩa anh em và truyền võ công của mình cho Dương Khanh. Huyền âm hàn ngọc là môn công phu chí âm chí hàn, do một tuyệt thể ma đầu của mấy trăm năm trước cũng là người ái nam, ái nữ tiềm tu trên Đại tuyết sơn sáng chế ra, nên muốn luyện môn công phu này, phải là người ái nam, ái nữ hay làm Thái giám từ nhỏ. Thái giám và những kẻ ái nam ái nữ thường có tâm tính thất thường, Tiêu Bân và Dương Khanh, những người đã luyện Huyền âm hàn ngọc nên càng trở nên bất thường. Vì làm việc với danh nghĩa triều đình, cho dân cho nước nên phải tự chế để giữ uy phong, nhưng tâm tính rất ác độc. Tiêu Bân chỉ được gọi là Tiêu công công nhưng ai cũng ngầm biết ông được coi ngang hàng như người có tước công, còn bọn Dương Khanh được chính thức phong hầu, vì vậy họ được gọi là Dương hầu, Đoan Mộc hầu, Bạch hầu và Thạch hầu. Võ công của bốn người này so với Thiên địa nhị tướng, hay Côn Luân lão Nhân thì không bằng, nhưng trong võ lâm trung nguyên khó tìm đối thủ. Bởi chưng, họ đã được đặc chỉ có thể nghiên cứu võ công của tất cả môn phái. Tuy nhiên, khi Yên vương ban cho họ quyền này, họ cũng đã trên bốn mươi, nên chỉ có thể bồi bổ võ học mà không thể tập luyện nội công theo đường hướng chính phái là tuần tự nhi tiến. Thiên địa nhị tướng, trước khi theo Thường Ngộ Xuân là đệ tử tục gia của Thiếu Lâm, lúc trên bốn mươi mới bắt đầu luyện võ tướng thần công, nhưng nhờ cách luyện công trước sau có cùng đường lối, chỉ phải thay đổi không nhiều nên sau mấy chục năm tập luyện cũng đã đạt thành môn nội công cao siêu này. Việc thiên địa nhị tướng là đệ tử Thiếu Lâm và hai ông khi được Thường Ngộ Xuân ban cho bí kíp đã đem về Thiếu Lâm trao trả. Xin phép của Viên Chứng đại sư, chưởng môn Thiếu Lâm mới tập luyện dĩ nhiên bên ngoài không ai biết. Là thủ toạ Đạt Ma

Đường, Chiêu Hoà đại sư biết rõ Thiên địa nhị tướng là sư bá của mình, nên khi gặp, ngoài tiếng nói chính nghĩa phải bảo vệ Chu Doãn Văn, ông ta còn tình riêng của môn phái.

Nghe Dương Khanh chỉ thị tấn công Bạch liên giáo, cao thủ chính phái thấy không còn cách gì cự tuyệt, nhiều người rút vũ khí, và phía Bạch liên giáo, mọi cặp mắt cũng long lên chờ đợi trận chiến sinh tử. Trong giây phút căng thẳng ấy, bỗng họ nghe tiếng Tích Nhân:

- Mọi người không ai được vọng động.

Tiếng nói đồng dục, sung túc của Tích Nhân làm mọi người giật mình quay lại. Bấy giờ họ thấy Dương Khanh mặt đỏ hồng, lộ sự đau đớn. Bàn tay lão bấy giờ không còn nắm mạch môn Tích Nhân nữa mà ngược lại. Tích Nhân đã để cho Dương Khanh dễ dàng bắt mình, với dụng tâm một phần để ước lượng tình hình võ lâm đối với Chu Doãn Văn như thế nào. Thứ hai, biết rõ khi lão dễ dàng bắt giữ mình và cũng không thể dò ra nội lực của mình thì ngược lại phản ứng cũng sẽ rất dễ dàng, không có gì phải nguy hiểm. Dương Khanh khi nói với quần hùng sẽ giải mình tức là Chu Doãn Văn về cho Chu Đệ phát lạc, nhưng cũng cùng lúc ấy lão thúc hàn khí qua người Tích Nhân, và Tích Nhân nhận ngay ra đây là thứ công lực cực kỳ âm độc. Thứ công lực làm cho Đẳng tiên lão nhân bị hàn khí hành hạ và không thể kiềm chế được. Với thứ công lực nguy hiểm này, nếu kẻ bị lão cầm giữ là Chu Doãn Văn thật sự, thì chỉ mấy giờ sau sẽ chết ngay! Sự độc ác của lão làm Tích Nhân không nường tay. Công lực của Tích Nhân cao hơn Dương Khanh mấy tầng, trong lúc lão hoàn toàn không ngờ nên không những mạch môn bị Tích Nhân lật tay nắm lấy, mà một số huyết đạo quan trọng cũng bị điểm. Tích Nhân đã luyện công phu Đồng Cổ đến mức tối cao, âm dương gồm đủ, và lúc này, thúc khí dương cương nóng như lửa qua người Dương Bàn. Với luồng dương khí như tợ, nóng như lửa, đưa đến đâu như muốn cháy cả kinh mạch, biết gặp người có nội lực dương cương thuộc hạng phi thường và trong giây lát công phu của lão sẽ hoàn toàn bị phế làm lão cực kỳ đau khổ. Lão đang đau đớn không chỉ thể xác lẫn tinh thần, nhưng không thể mở miệng kêu la rên rỉ. Bạch Minh thấy Dương Khanh bị nguy, tung mình tới, hai bàn tay như hai lưỡi đao tấn công tới tấp vào các tử huyết của Tích Nhân. Chiêu thức của Bạch Minh đã đạt đến trình độ đơn giản của những cao thủ không cần phải dùng hư chiêu, đáng kể là cao thủ mà lâu nay Tích Nhân chưa từng gặp phải. Với chiêu thức cực kỳ nguy hiểm của Bạch Minh, nếu là cao thủ khác, dù là tứ thánh của Bạch liên giáo hay Thiên địa nhị tướng, ngoài cách nếu không đưa thân hình Dương Khanh ra đón đỡ, thì phải buông ông ta ra mới có thể ứng phó. Tích Nhân không những không đưa Dương Khanh ra làm bia che chở cho mình, một cách không mấy quân tử, cũng không buông Dương Khanh, mà chỉ khoa tay trái ra hoá giải. Bạch Minh tấn công tới tấp. Mọi cặp mắt bên ngoài, của tứ thánh, cả hai đạo hắc bạch mở to ngưỡng phục, họ thấy trước những chiêu thức hung hãn, giết người trong nháy mắt của Bạch Minh, Tích Nhân không lùi nửa bước, cánh tay trái phe phẩy đưa đẩy, quệt phải, vươn trái rất chậm, rất nhẹ nhàng, không chiêu, không thức, nhưng hai tay như hai lưỡi đao, môn thiết thủ đao lừng danh giang hồ của giòng họ Bạch, nổi tiếng mấy đời ở Lạc Dương đều bị hoá giải, chẳng làm cho chéo áo của Tích Nhân rung động.

Bạch Minh biết rõ với võ công của bốn anh em tứ hầu của họ tuy chưa là vô địch thiên hạ, nhưng ngoài Tiêu Bàn và một số cao thủ lừng danh như Côn Luân lão nhân, Thần kiếm trang chủ Từ Mộ Hoa, Giang Nam Lục thừa Phong, Sử bang chúa của Cái bang, Chiêu Đức hoà thượng, Thiên địa nhị tướng.. giang hồ Trung nguyên chẳng có mấy người hơn anh em họ. Thế nhưng, Tích Nhân chỉ dùng một tay để đối phó, thì võ công phải nói là cực kỳ cao siêu, trên đời có một. Càng đánh, Bạch Minh càng tức giận, nhưng cũng càng nể sợ.

Hoá giải hơn trăm chiêu thiết thủ đao của Bạch Minh, Tích Nhân quát lên một tiếng, đẩy Dương Khanh ra một bên, hai tay cũng sử dụng chiêu thức như Bạch Minh đã dùng tấn công mình đánh ra. Bạch Minh thấy Tích Nhân dùng chiêu thức của mình tấn công mình, nhưng uy lực hơn mình đến mấy phần, càng sợ hãi, không dám tiếp đỡ mà chỉ nhảy tránh. Bấy giờ, hai trận đấu giữa Thiên Địa nhị tướng và Đao Mộc Vô Nhai, Thạch Hoá đã phân rõ thắng bại. Hai tên hầu tướng chiêu thức đã trở nên chậm chạp, tránh né nhiều hơn dám đương thẳng vào chưởng lực hùng hậu, sáu bảy chục năm hoả hầu của hai lão tướng chẳng những lừng danh trong trận mạc mà cũng lừng danh trong võ lâm. Bình thường hai trận đấu như thế này, người giang hồ không thể bỏ qua, nhưng từ lúc Tích Nhân khống chế Dương Khanh, không còn ai theo dõi trận chiến của hai cặp cao thủ này nữa, mọi cặp mắt đều đổ dồn về phía Tích Nhân.

Dương Khanh sau khi bị Tích Nhân đẩy sang bên, liền ngã xuống đất, được hai thuộc hạ chạy tới đỡ lên. Biết tất cả công lực của mình đã bị huỷ, lão cầm hận khôn cùng, nghiêng răng ra lệnh:

- Tất cả hãy tấn công, phân thân gã.!

Lệnh của Dương Khanh không chỉ phối được cao thủ võ lâm chính phái, nhưng hầu hết bọn cao thủ chúng mang tới không dám trái lệnh cùng rút binh khí ủa ra.

Tích Nhân thấy hàng trăm người ủa vào, quát to một tiếng rút cây đằng tiên đeo ở thắt lưng ra. Bây giờ mọi người bên ngoài lại được chứng kiến một trận chiến võ lâm cổ kim hiếm có. Cây đằng tiên trên tay Tích Nhân quát ra thì có kẻ bị thương, điểm tới thì có người ngã quỵ, bổ xuống thì có gãy tay, hay binh khí bị đánh rơi. Thân pháp Tích Nhân vô cùng phiêu hững, lúc tràn qua chỗ này, lúc lướt tới chỗ kia, lúc như thung dung giữa rừng đao kiếm chường kinh, lúc mới thấy lại biến mất, khi đông khi tây, thoát ỏn thoát hiện, chẳng mấy chốc bọn cao thủ như Hoàng hà tứ quý, Tiền Đại Đĩnh, Đường Dật.. đều bị thương, loại bỏ khỏi vòng chiến.

Tay chân Tiêu Bân sau khi phát hiện nơi ẩn náu của Chu Doãn Văn, lão thái giám này mặt trình cho Chu Đệ. Thành tổ nghe tâu lại làm ra vẻ vui mừng, bảo:

- Nếu đã biết cháu ta ở đâu thì phải rước triều về, không thể để sống nơi thôn dã.

Chu Đệ cũng là một cao thủ, miệng thì nói vậy, nhưng tay bóp võ nghiền mực thành nhiều mảnh để rớt xuống đất, bảo Tiêu Bân:

- Cho người lau dọn cẩn thận.

Tiêu Bân hiểu ý Thành Tổ, lão thấy nếu chỉ đưa người tới tấn công hay bắt Doãn Văn lỡ võ sẽ có thể gây ra một số khó khăn chính trị cho Chu Đệ. Thứ nhất, khi huy động quân đội về triều cướp ngôi, Chu Đệ cũng phải lấy danh nghĩa tể nạn, trừng trị những quan lại chủ trương dẹp bỏ đất phong của các vương hầu, làm loạn triều chánh bên cạnh Doãn Văn mà thôi, không dám tuyên bố cướp ngôi của cháu. Khi quân Yên vương vào Kim Lăng, Chu Doãn Văn mất tích, có người cho là đã bị chết khi nội cung bị cháy, Chu Đệ cũng đã khóc lóc rất thảm thương rồi sau đó mới tuyên bố nước không thể không vua mà lên ngôi hoàng đế. Thứ hai, trong thời gian cai trị Doãn Văn không làm điều gì lầm lẫn, lòng dân và quan quân còn rất nhiều người thương tiếc. Nay tung tích Doãn Văn được phát hiện, và Chu Đệ cho người âm thầm giết hại, nếu tiết lộ ra thì không khỏi mang tiếng thí vua, hại cháu. Còn đưa Doãn Văn về triều thì Chu Đệ sẽ rất khó xử. Nước không thể hai vua, không thể nại tội gì để giết Doãn Văn, để sống có thể gây nhiều phản ứng tâm lý khó lường trong lòng quan quân đe dọa ngai vàng của Chu Đệ. Chu Doãn Văn phải chết là giải pháp tốt nhất, nhưng phải làm sao để cái chết ấy không liên quan tới Chu Đệ. Dĩ nhiên Tiêu Bân cũng không muốn gánh trách nhiệm, nên không xuất hiện mà để cho bốn anh em Dương Khanh trực tiếp đảm trách.

Lão tính rất kỹ, với võ công của Thiên địa nhị tướng, không thể đưa vài cao thủ tới mà có thể giết Doãn Văn. Đưa đi nhiều người không tránh khỏi tai vách mạch rừng. Việc làm này lỡ bị tiết lộ Chu Đệ sẽ đem tội trút lên đầu lão để tránh tiếng. Nhằm bảo toàn cho mình và thuộc hạ tin cẩn, lão cho Doãn Mộc Vô Nhai ra lệnh bọn hắc đạo và số cao thủ có thể mua chuộc bằng tiền bạc đi tấn công trước. Bọn này chỉ biết chủ nhân, người đỡ đầu cho chúng là quan to trong triều, nhưng không biết đích xác là ai. Doãn Mộc Vô Nhai sử dụng võ công của nhiều môn phái, khi gặp bọn thuộc hạ giang hồ che mặt, dấu hình tích, chỉ dùng võ công gia truyền trong những lúc công khai mà thôi. Trong trường hợp, số cao thủ hắc đạo xúc phạm đến Chu Doãn Văn, hay giết Doãn Văn chúng sẽ làm như không biết gì, hay sẽ đem bọn này làm vật tế thần để xoa dịu lòng người, và chạy tội. Tiêu Bân đã cho người thăm dò và biết rõ, bên cạnh Doãn Văn có ba cao thủ tuyệt thế là tả hữu nhị tướng và Đằng tiên lão nhân, nhưng qua nhiều ngày thăm dò, theo dõi chúng cũng không bao giờ thấy Đằng tiên lão nhân xuất hiện bên ngoài nên yên trí ông đã bị thương, mất hết công lực hay đã chết. Cao thủ hộ vệ cho Doãn Văn trong nông trại chỉ có tả hữu nhị tướng mà thôi. Với cả trăm cao thủ cùng tấn công, hai người này dù võ công cao siêu đến đâu, cũng không thể rảnh tay chiếu cố, thì Doãn Văn cũng có thể do một cao thủ tầm thường hạ sát.

Dù tính mưu như vậy, Tiêu Bân và anh em Dương Khanh cũng cố ý để lộ tin tức cho Bạch liên giáo biết. Với Bạch liên giáo, nếu Chu Doãn Văn nằm trong tay họ, thì việc chống lại triều đình, núp dưới danh nghĩa tôn phò sẽ trở nên có chính nghĩa và dễ huy động người tham gia. Có thể cả quan quân. Đúng như tiên liệu của Tiêu Bân, khi biết tin, Bạch liên giáo đã không bỏ lỡ cơ hội. Huy động chủ lực đến cướp Doãn Văn. Tiêu Bân dụ Bạch liên giáo tới, ngoài việc bố trí tiêu diệt, còn âm mưu chụp cho Chu Doãn Văn tội thông đồng với Bạch liên giáo, và trong trận chiến hỗn loạn, dù người của mình giết Chu Doãn Văn đi nữa, vẫn có

thể đổ cho Bạch liên giáo đã làm. Nhất cử lưỡng tiện.

Mưu kế của Tiêu Bân rất cao, gần như rào trước đón sau hai ba lớp, nhưng lão không ngờ chung quanh căn nhà nông Chu Doãn Văn và nhị tướng tạm trú chỉ trồng khoai, các luống khoai đã được Đằng tiên lão nhân bố trí theo trận pháp, nhưng người theo dõi của lão nhìn vào không nhận ra được. Thứ hai, lão cũng không thể nào ngờ Tích Nhân đã tình cờ nghe tin tới trước và đã kịp thời chuẩn bị, đưa Doãn Văn đi trước. Và dĩ nhiên, lão cũng như bốn anh em Dương Khanh cũng không thể nào ngờ Chu Doãn Văn hiện có mặt là Chu Doãn Văn giả, là Tích Nhân, người có võ công thuộc hàng vô địch.

Mọi kế hoạch mà Tiêu Bân sắp xếp trước, đã không thể diễn ra, lão cũng không cho bọn Dương Khanh biết sự tế nhị, cái nguy hiểm sẽ gặp phải nếu việc đi giết Doãn Văn bị tiết lộ, nên khi bọn Dương Khanh dẫn cao thủ chính phái đến để tiêu diệt Bạch liên giáo, thấy Chu Doãn Văn vẫn còn sống ung dung, được mọi người tung hô, tôn kính. Vốn là kẻ vô biên, không có đầu óc ứng phó nên Dương Khanh đã thất lễ với Doãn Văn, ý giết Doãn Văn để lộ đã gây bất mãn cho cao thủ các môn phái.

Trước mắt mọi cao thủ, võ công tuyệt thế của Tích Nhân làm họ vô cùng khâm phục. Phía chính phái, họ khâm phục và cũng không muốn Chu Doãn Văn bị nguy hiểm, nhưng họ cũng không dám ra tay tiếp ứng, vì như thế sẽ có thể bị kết tội hay bị triều đình gây khó dễ cho môn phái. Thái độ của họ là đành phải bàng quang đứng nhìn. Phía Bạch liên giáo, việc Chu Doãn Văn trước mắt là một cao thủ tuyệt thế, cũng làm cho họ không biết phải làm gì cho thích ứng. Họ muốn bắt giữ Doãn Văn, lợi dụng Doãn Văn, nhưng với một Chu Doãn Văn phi thường như vậy, họ tự thấy không thể nào mời đi theo ý mình. Bạch liên giáo cũng thấy, nếu hai bên tương tranh, lỡ Doãn Văn bị thương còn tốt cho họ hơn là một Doãn Văn đang thần uy凛凛, cây roi trong tay không khác giao long vùng vẫy trong rừng đao kiếm như chốn không người. Dĩ nhiên khi thấy võ công Chu Doãn Văn quá cao ngoài dự tưởng, thái độ của Bạch liên giáo là cũng bàng quang đứng nhìn. Không biết phải làm gì.

Nhìn thấy trải qua một thời gian khá dài, đang bị hàng trăm người vây đánh mà Chu Doãn Văn vẫn nhớn nhơ như không, người của mình hết người này đến người khác bị cây roi mỏng manh loại khỏi vòng chiến, ngay cả Thiết thủ đao Bạch Minh cũng bị thương, Dương Khanh bèn dạy thuộc hạ phóng lên trời liên tiếp nhiều chiếc pháo bông.

Bấy giờ, Thiên địa nhị tướng đã làm cho Đoàn Mộc Vô Nhai và Thạch Hoá chỉ còn lo chống đỡ, công lực đã giảm sút rất nhiều, Thiên địa nhị tướng là người tinh tế, biết Dương Khanh phóng tín hiệu cầu cứu. Thấy rằng họ và Tích Nhân cũng không lý do gì phải ở lâu, lạm sát, hay phí nhiều sức lực khi Chu Doãn Văn thực sự đã an toàn trên đường bôn tẩu, Thiên tướng hét lên một tiếng lớn, địa tướng tâm giao hiểu ý, cả hai sử dụng hết công lực và đánh ra những tuyệt chiêu của mình như sấm sét, đẩy Đoàn Mộc Vô Nhai và Thạch Hoá liên tiếp nhảy tránh không dám chống đỡ, hai ông lão cùng bay tới chỗ Tích Nhân, Thiên tướng quát to:

- Tất cả ngưng tay!

Tiếng hét uy nghiêm, với sáu bảy chục năm công lực của ông ta, làm số cao thủ không ngại sống chết tấn công Tích Nhân đã buộc phải ngưng lại.

Thiên tướng đồng dục:

- Hoàng thượng bệ hạ trước mặt các người dù không còn đang ngự trị vai vàng. Nhưng dù sao, ngài cũng là thiên tử, đích tôn của Thái tổ hoàng đế. Dù Yên vương có mặt ở đây cũng không thể công khai ra lệnh làm nguy hiểm đến tính mạng của người! Các người có thấy rằng các người nghe lệnh tên Dương Khanh ái nam ái nữ, độc ác, nhưng thiếu đầu óc kia là tìm lấy tội chết cho mình hay không? Hoàng thượng bệ hạ đây, như các người thấy, cũng không phải là người mà các người có thể dùng vũ lực để làm tổn thương. Sau khi rời cung vi, ngài đã gặp nhiều kỳ duyên hân hữu. Ngài cũng đã thừa hưởng toàn bộ công lực và võ công của Đằng tiên lão nhân là sư phụ của ngài. Anh em ta cũng đã trút hết sở học bình sinh của mình cho ngài. Võ công của ngài hiện nay, dù Tiêu Bân có đích thân tới đây cũng không phải là đối thủ. Mấy năm nay, chúng ta ẩn lánh nơi này, chỉ vì hoàng thượng bệ hạ không muốn sinh linh đồ thần, đi huy động quan binh các nơi hộ giá chống lại Yên vương. Ngài không muốn vì ngài vàng mà chú cháu phải nổi da xáo thịt, dân chúng chịu cảnh binh đao. Lòng ngài bao la như vậy, nhưng không có nghĩa là bỏ tay chịu trói. Với võ công của ngài, với sự hộ vệ của hai ta, việc các người, ai muốn bắt giữ, hay xâm phạm tới ngài là chuyện vô

lâm hiện nay không ai có thể làm nổi. Mấy giờ qua, nếu hoàng thượng muốn giết người, các người đã thấy nằm chặt đất. Hai anh em ta và Đoan Mộc Vô Nhai, Thạch Hoá, hiện nay ai vì chúa nấy, nhưng chúng ta cũng nghĩ tình cả hai người họ cũng là những người đàn em khi xưa, từng xung tên đột pháo vì Minh triều, nên cũng không coi như tử thù và cũng không làm thiệt hại. Hai lão phải tự biết võ công còn kém tả hữu nhị tướng này rất xa. Như vậy, từ hoàng thượng bệ hạ đây đến hai ta, không ai muốn làm các người phải bỏ mạng. Chúng ta đi đây, nếu ai còn ngoan cố cản trở, chúng ta sẽ không còn nhân nhượng nữa. Tất cả hãy tránh ra!

Nhận ra những gì mà Thiên tướng đã nói lên không ngoa chút nào. Tiếng quát uy nghi lẫm liệt của ông ta cũng làm cho bọn cao thủ vây đánh Tích Nhân không ai bảo ai, tránh ra một bên.

Dương Khanh bị phé công lực rất oán hận nên rán nói lớn:

- Tiêu công công sẽ tới đây, các người ai không tuân lệnh ta, sẽ bị nghiêm trị.

Thấy lão này rất ngoan cố, Tích Nhân lách mình, nhanh đến nỗi không ai trông thấy. Khi trở lại tay xách Dương Khanh ném xuống đất, nói lớn:

- Ai nhích động ta giết lão ngay. Lão này là người độc ác, và thứ âm công mà lão đang luyện là loại công phu âm độc. Ai bị đánh phải sẽ bị khí âm hàn hành hạ cho đến chết. Ta đã vì đức hiếu sanh nên đã phá bỏ công phu của lão. Tuy vậy lão vẫn chưa biết tự lượng, dùng Tiêu Bản để đe dọa các người, ta phải dùng thân thể lão này để nhấn cho Tiêu Bản biết ngoài trời có trời, thiên ngoại hữu thiên. Không nên tác oai, tác quái. Nếu còn ngoan cố, ta sẽ lấy mạng lão.

Dứt lời, Tích Nhân lăng không chộp cây kiếm trong tay một cao thủ đang đứng gần, cây kiếm trong tay Tích Nhân khua lên, áo quần của Dương Khang đang mặc bị cắt đứt rơi lả tả xuống đất, nhưng da thịt không hề hấn gì cả. Khi thân hình Dương Khang trở nên trần trụi, da thịt tổng ngồng, Tích Nhân lại dùng mũi kiếm, rạch những chữ thập vừa rạch da chảy máu tại một số yếu huyệt trên người lão. Nhưng trên giữa bụng lại rạch bốn câu thơ của Tào Thực trước kia:

Chữ đậu nhiên đậu ky

Đậu tại phủ trung khắp

Bản thị đồng căn sinh

Trương tiên hà thái cấp.

(Nấu đậu bằng củ đậu

Tướng trong nồi đậu cũng xốt xa

Xét cùng một gốc mà ra

Hại nhau quá quắc sao mà nở cho!)

Rạch chữ thập, viết thơ xong, Tích Nhân nhắm một hòn đá to phóng cây kiếm tới, cây kiếm không phải là bảo kiếm này đã bị cắm ngập vào hòn đá, lút cán. Dùng kiếm, một cây kiếm tầm thường chặt rách áo quần nhưng không xâm phạm da thịt trong võ lâm không mấy người có thể sử kiếm chính xác đến như vậy. Dùng mũi kiếm viết chữ nhanh như chớp, đường nét sâu đậm rõ rệt, không làm máu chảy, phóng kiếm nhẹ nhàng, nhưng lút vào hòn đá to, công lực càng cho thấy không ai có thể làm được. Trong lúc mọi người bàng hoàng ngưỡng phục, Tích Nhân nhắc mình lên, tả hữu nhị tướng cùng phóng theo. Cả ba lướt đi vùn vụt như tên bắn về phía nam, tiếng nói Tích Nhân vọng lại:

- Mọi người nên giải tán, không nên giết chóc lẫn nhau. Không nên để cho lão Tiêu Bản lợi dụng. Mang lão Dương Khanh về cho Tiêu Bản, và soán vương xem, họ sẽ hiểu ta muốn nói gì.

Khinh công của cả ba đều phi thường, khi tiếng nói Tích Nhân vọng lại vừa dứt, thì cũng mất biến trong rừng cây.

Chu Doãn Văn và anh em Thiên địa nhị tướng đã đi, Đoan Mộc Vô Nhai thấy Dương Khanh bị phé bỏ công lực, bị làm nhục, Bạch Minh và Thạch Hoá bị thương, chính mình tự thấy cũng chưa phục hồi công lực, không còn sức chiến đấu nên không hung hăng như trước. Phía Bạch liên giáo, khi thấy mục tiêu là

Chu Doãn Văn không còn, không muốn bị tiêu hao nhân sự với các phái võ lâm nên Tiêu thánh khoát tay, mấy chục cao thủ Bạch liên giáo liền sử dụng khinh công ra đi. Các môn phái hoàn toàn bất ngờ gặp Chu Doãn Văn, họ vô cùng ngưỡng mộ tư cách và võ công thần kỳ của ông vua cũ, và cũng cảm thấy bị Tiêu Bân phỉnh gạt nên cũng không ai ngăn cản Bạch liên giáo. Chiêu Hoà thiên sư niệm Phật hiệu:

- Lão tăng đem thập bát la hán về chùa, mong Đoan Mộc hầu không làm khó dễ.

Trong lúc mọi người còn bàng hoàng trước võ công của Chu Doãn Văn, không ai để ý Dương Khanh bị Tích Nhân làm cho trần truồng, khắc chữ lên người cảm thấy quá nhục nhã nên cắn lưỡi tự vẫn. Đoan Mộc Vô Nhai cũng vừa hay biết nên thở dài:

- Đại sư tùy tiện.

Theo sau Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn, Côn Luân, Cái Bang.. đều cáo từ. Bọn võ lâm cao thủ hắc đạo cũng lần lượt ra đi. Anh em Đoan Mộc Vô Nhai lấy áo quần đắp điểm cho Dương Khanh, làm cán khiêng về triều.

Tiêu Bân khi nhận được tín hiệu cầu cứu đem người đến nửa đường thì gặp đội quân bại trận trở về. Sau khi lật thân thể Dương Khanh ra xem, lão tái mặt thở dài:

- Võ công thật đã đến mức đăng phong tạo cực! Ta cũng chưa có thể thắng nổi.

Than xong lão gặn hỏi mọi việc, Bạch Minh thuật lại sự việc diễn ra. Đôi mắt Tiêu Bân lóe lên ánh sáng ác độc. Lão nhìn những người biết rõ là thuộc hạ của Dương Khanh ra lệnh:

- Các người mang Dương hầu về trước, chúng ta có việc cần bàn sẽ đi sau.

Mấy chục tên cao thủ thuộc hạ Dương Khanh khiêng chủ ra đi. Tiêu Bân nói với anh em Đoan Mộc Vô Nhai:

- Không nên để việc này lọt đến tai hoàng thượng và bọn quan trong triều. Tuyệt đối! Nếu không chúng ta chết cả.

Trong tứ hầu, tuy ở ngôi thứ hai, nhưng Đoan Mộc Vô Nhai là người tinh tế nhất nên thở dài:

- Dương đại ca đã quá nóng nảy và nông nổi. Tiểu đệ không thể nào ngăn cản được.

- Nó chết cũng đáng. Cái thầy không thể giữ được. Bọn thuộc hạ cũng vậy.

Dù từng kết nghĩa anh em, nhưng Đoan Mộc Vô Nhai và Bạch Minh không mấy cảm tình với Dương Khanh đôi khi còn chán ghét, họ cũng hiểu vì sao Tiêu Bân nói vậy nên không nói gì, chỉ Thạch Hoá nóng nảy phản đối:

- Tại sao không giữ được? Dương đại ca đã hy sinh vì tận trung với đương kim hoàng thượng!

Tiêu Bân đưa mắt cho Đoan Mộc Vô Nhai:

- Đoan Mộc lão đệ giải thích dùm cho Thạch hầu.

Đoan Mộc Vô Nhai khẽ bảo Thạch Hoá vì sao họ phải ếm nhem mọi việc. Bấy giờ lão này mới tỏ ra sợ sệt. Tiêu Bân nói với ba lão:

- Vì ngại vàng, Thái tổ trước kia đã giết hàng trăm ngàn người bị nghi ngờ, đương kim hoàng thượng công khai kết tội để tru di, hay dùng bọn anh em ta bí mật hạ sát cũng không biết bao nhiêu người. Việc hôm nay đã xảy ra như vậy, không thu xếp được, tính mạng chúng ta không phải quan tâm đi nữa, thì uy danh của hoàng thượng cũng phải được bảo vệ. Những người chứng kiến mọi việc đã xảy ra phải làm sao cho họ không bao giờ có thể mở miệng được. Tuy rằng, máu đổ hơi nhiều, nhưng không thể làm khác hơn.

Ba anh em Đoan Mộc Vô Nhai lộ vẻ khó xử. Bạch Minh giây lâu mới nói:

- Bọn Bạch liên giáo tán tỵ bất thường, khó mà tìm cho hết.

- Chúng có nói gì đi nữa, võ lâm chính phái cũng không ai tin. Chúng ta cũng có thể nhân việc này, làm cho các phái võ càng căm thù chúng hơn. Tìm chúng mà trả thù.

Tiêu Bân độc ác gần giọng:

- Trong số thuộc hạ của ba hiền đệ, những người nào cảm thấy không thể an tâm với chúng cũng không thể để. Giết lầm hơn bỏ sót.

Bọn Đoàn Mộc Vô Nhai cúi đầu, trong lòng tự biết phải nhúng tay vào máu, máu của những người vô tội. Nhưng chúng cũng thấy chúng không thể làm khác hơn. Đoàn Mộc Vô Nhai thở dài:

- Vì hoàng thượng, chúng ta đành phải..

Tiêu Bân:

- Ra tay càng sớm càng tốt. Càng để lâu địa bàn theo dõi càng lớn, càng rộng, đường đất càng lúc càng xa. Chúng ta từ lúc này là Bạch liên giáo. Ta sẽ tiếp ứng cho các hiền đệ. Chưa hoàn tất công tác, không về kinh.

Ba lão hầu tướng vâng lệnh kéo bọn thuộc hạ cả trăm người, chia nhau từng toán đuổi theo hướng các phái võ lâm đã ra đi.

Bọn Đoàn Mộc ra đi, Tiêu Bân đem mấy chục cao thủ của mình sử dụng khinh công phóng về hướng kinh thành. Nửa giờ sau, trên con đường núi dưới chân Tử Kim Sơn, mấy chục thuộc hạ của Dương Khanh bị bọn áo đen bịt mặt đều là những cao thủ hữu hạng, kiếm pháp rất kỳ bí, chiêu thức và thân pháp nhanh như quỷ mị tấn công, họ bị giết hết không còn một người sống sót. Thi thể Dương Khanh lại bị một người dùng hủ cốt tán làm tan rã thành nước. Trước khi rút đi bọn bịt mặt cũng cẩn thận thăm dò từng nạn nhân xem có ai chưa chết ra tay ân huệ cuối cùng rồi mới rút đi.

Tích Nhân và Thiên địa nhị tướng khi đến một khu rừng ven sông Tần Hoài dừng chân. Thiên tướng bảo:

- Anh em ta phải chia tay với hiền đệ. Khi nào có dịp đến Thiếu Lâm, hiền đệ muốn gặp có thể hỏi phương trượng Chiêu Đức chỗ hai ta ẩn tu.

Tích Nhân:

- Tiểu đệ đệ cung tiễn hai vị tiên bối.

Địa tướng ngăn ngừa giây lát rồi nói:

- Ta còn một chút quan tâm mong Nhân nhi giúp cho để lòng thanh thản trước khi về Thiếu Lâm xuống tóc qui y.

- Tiểu đệ xin hết sức mình.

- Ta có một đứa tôn nữ, con của người cháu ruột. Vợ chồng hai đứa cháu này đã bị chết trong biến cố tính nạn. Nhưng tôn nữ lúc bấy giờ nhờ được công chúa Thiệu Hoa, con gái út của Thái tổ thương mến đưa vào cung chơi mà thoát nạn. Mấy năm nay vẫn phải ở trong cung. Ta muốn đem nó ra ngoài, để khỏi phải sống cuộc đời ảm đạm, nhưng không thể làm vì sợ vô tình mà làm lộ ra tông tích của Huệ đế bệ hạ. Nhân nhi giúp cho việc này, lão Trương ta cảm kích khôn cùng. Tên nó là Trương Niệm Hoa. Năm nay mười chín tuổi.

- Tiểu đệ sẽ hết sức, nhưng làm sao Niệm Hoa cô nương có thể tin lời.

Địa tướng lấy trong người một miếng ngọc bội, màu ngọc trắng nõn không một vết chỉ mờ đưa cho Tích Nhân:

- Ta thương mến Niệm Hoa vô cùng, lúc nó còn bé ông cháu quán quít suốt ngày. Ta dốc lòng chỉ dạy Vô tướng thần công, Niệm hoa cầm nã thủ, Thiên long thần bộ, Đạt ma kiếm pháp cho nó. Nếu nó tiếp tục trau luyện, ngày nay đã là một cao thủ hữu hạng. Ta đã mua hai miếng ngọc như thế này của một nhà buôn Tây Vực. Ta tặng sinh nhật mười ba của nó một miếng, miếng này giữ lại và nói sẽ tặng khi nó lấy chồng. Nhân nhi gặp nó đưa miếng ngọc này ra và nhắc cố sự thế nào nó cũng phải tin tưởng.

Tích Nhân đón lấy ngọc bội:

- Tiểu đệ sẽ cố gắng chu toàn. Tiên bối an tâm.

- Nhân nhi đã hứa, ta rất an tâm. Cung công chúa Thiều Hoa ở phía đông Cẩm thành, cách trường thành không xa, với võ công của Nhân nhi đột nhập không có gì khó khăn.

Tích Nhân lần nữa:

- Tiểu diệt cố gắng để không phụ lòng tiền bối.

- Hay lắm! Chúng ta đi đây.

Thiên tướng và địa tướng vọt mình đi, Tích Nhân tìm chỗ thay bỏ lớp hoá trang trên mặt, trở lại chân diện mục, nhưng lại không có áo quần thay đổi, nên vào rừng tìm một cây to, phóng lên gối đầu trên một cháng ba nằm ngủ chờ trời tối mới vào thành.

Ngủ được một lúc, Tích Nhân nghe tiếng chân hối hả vào rừng, tiếng chân chứng tỏ là người có khinh công, nhưng mang theo đồ vật nặng nề. Giây lát Tích Nhân thấy một thanh niên độ trên hai mươi công một cô gái cũng mặc võ phục trên lưng, dao dác nhìn quanh và tới gốc cây đặt cô ta ngồi xuống đất. Cô gái có thân hình rất cân đối, nẩy nở đều đặn, nhưng mái tóc xoả tung che lấp mặt mày nên không thể biết dung nhan như thế nào. Gã thanh niên mặc võ phục bằng lụa, mặt mày cũng khá coi, nhưng đôi mắt lộ rõ vẻ dâm tà.

Đặt cô gái xuống đất, thanh niên lấy ra lọ thuốc đặt lên mũi cô ta. Cô gái hắc hơi mấy cái tỉnh dậy nhìn quanh thấy mình đang ở trong rừng với gã con trai, quát hỏi:

- Đường Minh! Người làm gì?

Tên Đường Minh cười đểu cáng:

- Từ lúc gặp Giang nam Tây thi Hà hiền muội, lòng ta suốt ngày mơ tưởng. Gia phụ đã ngỏ

34. Chương 34: Chữ Tình Nan Giải

Tuyết Trinh ngủ vùi, Tích Nhân nghe nàng đã mấy lần gọi tên một người đàn ông trong giấc mơ của nàng. Đến nửa đêm, Tuyết Trinh thức giấc. Tích Nhân quay lại định an ủi nàng, nhưng khi phát hiện mình đang nằm bên một người đàn ông, nàng hốt hoảng tung mình lên, và khi thấy mình trần truồng càng tức giận. Tức giận đến run rẩy:

- Người!.. Người!..

Tích Nhân phóng ra xa, khoảng vài trượng, xoay lưng lại phía nàng và từ tốn:

- Chuyện đâu còn đó. Trước hết cô nương hãy mặc quần áo lại. Nhớ lại những việc đã qua trong chiều nay đã.

Tuyết Trinh run rẩy mặc lại áo quần. Có lẽ lúc này nàng cũng đã nhớ lại mọi việc, nên ngồi xuống tấm vải, ôm mặt khóc rưng rức.

Tích Nhân thở dài:

- Với hai thứ dâm dược cô nương bị gã Đường Minh đầu độc. Không giải ngay tức khắc sẽ trở nên điên cuồng. Tại hạ không thông y đạo, nên chỉ còn cách duy nhất đó. Tại hạ không phải là người không biết trách nhiệm. Nhưng nếu cô nương đã có tình cảm với ai, hay không muốn cho ai biết việc cô trúng độc hôm nay, thì Đường Minh đã chết, còn tại hạ, quyết không nói ra với bất cứ ai.

Tuyết Trinh ngập ngừng:

- Ân công.. thật lòng có thể?

- Tại hạ nhất định làm theo mọi điều mà cô nương mong muốn.

Tuyết Trinh ngập ngừng:

- Tuyết Trinh đã yêu một người, hai chúng tôi đã thề nguyện quyết suốt đời như chim liền cánh. Nhưng gặp sự bất hạnh như thế này, không biết có xứng đáng với chàng nữa hay không?

- Ở tấm lòng của cô nương. Nếu ta là người đàn ông của cô nương mà biết việc này, thì không coi thường cô nương chút nào.

- Chàng là một thiếu niên anh hùng.. Dĩ nhiên chàng rất độ lượng. Nhưng ta cảm thấy không xứng đáng với chàng. Ôi! ta biết làm sao bây giờ?

Tích Nhân phóng mình đi. Nói vọng lại:

- Tại hạ không phải là người Trung Nguyên, cũng không ở Trung nguyên bao lâu. Cô nương cứ yên trí không còn gặp tại hạ nữa. Chuyện hôm nay cứ coi như một giấc mơ, một cơn ác mộng! Cô nương có võ công cũng khá cao. Có thể tự lo cho mình được. Tại hạ cáo từ.

Lúc gặp Tích Nhân, Hà Tuyết Trinh không còn mấy minh mẫn. Nàng chỉ biết trong lúc gặp nạn, một thanh niên có võ công rất cao đã cứu mình mà thôi. Tích Nhân bỏ đi, Tuyết Trinh mới thấy nàng không nhớ mặt mũi Tích Nhân ra sao. Muốn gọi lại để tỏ mấy lời cảm ơn, và chuyện vãn trong lúc tâm trạng rối bời. Nhưng tiếng gọi vọng theo của nàng chỉ nghe gió lùa trong rừng cây đáp lại.

Tích Nhân đã phải cứu Tuyết Trinh. Nhận ra nàng là một cô gái xinh đẹp tuyệt vời. Những nghĩ, khi nàng tỉnh dậy sẽ an ủi và nhận trách nhiệm của mình. Nhưng trong giấc mơ của nàng, Tích Nhân lơ mơ đoán nàng đang yêu một người nào đó. Khi ước hỏi nàng nếu mình không nói cho ai biết, Tích Nhân nhận ra sự hy vọng được che dấu của nàng nên liền bỏ đi.

Từ khu rừng trở về lại kinh thành cũng khá xa, khoảng ba bốn chục dặm. Nhưng với khinh công Thái Ất di hình, Tích Nhân đã về phòng thay đổi y phục, sửa lại diện mạo, nằm nghỉ được mấy giờ trời mới sáng. Hai đêm và một ngày qua, Tích Nhân đã gặp nhiều chuyện không bao giờ ngờ tới. Gặp được ngoại tổ, cứu nguy cho Chu Doãn Văn và ân ái với một cô gái đẹp tên Tuyết Trinh, nhưng cả ba người này, ngoài ngoại tổ đã từ trần, còn Doãn Văn và Tuyết Trinh khó biết bao giờ gặp lại hay sẽ không bao giờ gặp lại. Rất buồn vì chỉ được gặp Đẳng tiên lão nhân trong giây lát, nhưng trước sự ra đi rất thoát trần của Lão nhân, Tích Nhân biết đời người, mỗi người đều có số mệnh định sẵn nên cũng nguôi ngoai và định lòng sẽ ở lại kinh thành nhà Minh một thời gian bốn mươi chín ngày, trở lại nông trại thấp hương cho ngoại tổ những ngày tưởng niệm chính trước khi trở về Nam. Chuyện trước mắt, Tích Nhân nhớ lời hứa với Địa tướng tìm Trương Niệm Hoa trong cung đình, gặp lại Oanh Oanh và nghĩ trước khi về Nam lại cũng phải làm một chuyến viễn du lên tận Côn Luân để thi hành lời hứa với Côn Luân lão nhân. Những ngày ở Kinh thành, Tích Nhân nghĩ cũng nhân cơ hội tìm hiểu cho biết trong cái kinh thành to rộng của nhà Minh có những gì khác lạ.

Gần trưa hôm đó, Tích Nhân mới mở cửa ra ngoài, lần này mang theo cây kiếm của Côn Luân lão nhân vì tự thấy lỡ bị mất, thì không khỏi đắc tội với Côn luân phái. Mặc nhe phục rộng phùng phình khó chịu, và nghĩ càng làm cho người ta chú ý, nên mặc lại võ phục. Trên đường ra cổng Văn hiến cư không gặp mấy tên tiểu bảo quen biết, tránh được sự tò mò của chúng, Tích Nhân tự cảm thấy thoải mái. Trước cổng Văn hiến cư nhiều xe kéo, xe ngựa. Tích Nhân lên xe một thanh niên có dáng vẻ mạnh khỏe và nét mặt lương thiện:

- Ta muốn đi thưởng lãm kinh thành. Nơi nào người thấy ăn uống ngon và ngắm cảnh đẹp nhất đưa ta tới đó.

Phu xe mời Tích Nhân lên xe, khi cầm cương nói:

- Quan nhân muốn ngắm cảnh đẹp thì phải ra khỏi thành. Phía tây bắc có thể ngắm trường giang, phía đông bắc thưởng thức non nước hồ Huyền vũ, phía đông nam ngắm từng bách Tử kim sơn, dạo thuyền trên sông Tần Hoài thưởng thức thú vui ca kỹ. Những nơi này cũng đều có sơn hào hải vị không thua các trà lầu tửu quán trong thành chút nào. Tiểu nhân chờ quan nhân quyết định.

- Chỉ đưa ta đi dạo trong kinh. Đi khắp kinh thành càng tốt. Ta là người Vân Nam, núi non sông nước ta đã từng quan chiêm những cảnh vô cùng hùng vĩ.

- Quan nhân đến đây để biết kinh thành. Tiểu nhân xin làm hướng đạo cho quan nhân. Nhưng trong một ngày cũng không thể đi khắp phố phường.

- Được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Ta sẽ đền công người xứng đáng.

Phu xe e dè:

- Tiểu nhân biết quan nhân là người tốt. Thế nhưng ở kinh thành, mọi người lên xe ai cũng thông cảm cho bọn tiểu nhân ..

- Ô! Ta quên mất. Đây, người cầm lấy rồi liệu công lao của mình.

Với đỉnh lớn của Tích Nhân, phu xe:

- Ô! Tiểu nhân không thể có tiền để thối lại cho quan nhân!

- Không cần. Nhà người cứ giữ lấy.

Phu xe hớn hờ:

- Quan nhân thật hào phóng. Tiểu nhân may mắn lớn mới được gặp người khách như quan nhân.

Tiền! tiền làm cho con người trở nên tích cực và vồn vã, tận tụy. Phu xe sau khi có cả đỉnh bạc đưa Tích Nhân đi dạo khắp nơi. Nhưng thành Kim Lăng chu vi bảy tám chục dặm, phố xá lầu các chen chúc. Khi trời gần tối, cũng chỉ đi được một phần, tới cổng Huyền vũ, phía đông bắc thành. Tích Nhân bảo phu xe:

- Hồ Huyền vũ là nơi nổi tiếng của kinh thành. Chúng ta đã đến cổng Huyền vũ, thôi thì người đưa ta đến hồ Huyền Vũ để ngắm cảnh ban đêm. Ta là một lãng tử, nên cũng không cần trở về Văn hiền cư.

Phu xe:

- Tiểu nhân có thể chờ để đưa quan nhân trở về.

- Người cần trở về với gia đình. Ta có thể uống rượu suốt đêm. Biết nơi nào là tửu lâu danh tiếng của hồ Huyền Vũ đưa ta tới đó là được rồi!

Phu xe vâng lời, sau khi ra thành, cho ngựa chạy nhanh. Chẳng mấy chốc, Tích Nhân có thể nhìn thấy mặt hồ rộng mênh mông, ba mặt núi non bao bọc, một phía lầu các nguy nga. Trời chưa tối hẳn, mà đèn đuốc đã thấp sáng. Phu xe dừng ngựa trước một tửu lâu ba tầng lầu, biệt lập trong một khu vườn rộng, tùng bách xanh um, không cao to như Nhạc dương lầu ở Động Đình Hồ, nhưng kiến trúc cũng cực kỳ hoành tráng. Trước cổng tửu lâu xe kiệu sắp hàng. Xe mới ngừng, đã có hai tiểu bảo ăn mặt tươm tất chào đón:

- Minh nguyệt lầu cung kính chào đón quan nhân.

Tích Nhân cho tiểu bảo mỗi tên một nén bạc vụn:

- Ta muốn có một chỗ ngồi ngắm cảnh trăng nước trên hồ.

- Khách quan thật may mắn. Trên lầu ba mới chỉ có hai người khách. Khách quan có thể chọn nơi tùy ý. Tiểu bảo vồn vã.

Vừa hướng dẫn Tích Nhân vào tửu lâu, tiểu bảo giới thiệu tửu lâu của mình:

- Các quan lớn trong kinh luôn chọn Minh Nguyệt lầu làm nơi ngắm cảnh, xua tan nỗi lo âu, mệt nhọc. Họ thường ở lại đêm. Chẳng hay quan nhân có cần phòng nghỉ để tiểu nhân lo liệu?

- Cứ lo cho ta một phòng. Trong trường hợp lười biếng trở về.

Lên tới lầu ba, Tích Nhân thấy đúng chỉ có hai người khách. Hai người ngồi chung một bàn và đang uống rượu chơi cờ. Một người là một ông lão độ cao lớn, độ sáu chục tướng mạo phương phi, râu ba chòm điểm tuyết, hai huyệt thái dương lộ cao như hai trứng gà chắp, mắt sáng ngời chứng tỏ là một võ lâm cao thủ. Người đối diện là một thanh niên mặc võ phục xanh, miệng rộng, trán cao, hai huyệt thái dương cũng lộ cao chứng tỏ là cao thủ thượng thừa. Thanh niên độ hai ba hai bốn. Liếc nhìn thanh niên, Tích Nhân cũng phải khen thầm vẻ anh tuấn và khí vũ của anh ta. Tích Nhân chọn chiếc bàn góc đối diện với hai người đang chơi cờ. Sự hiện diện của Tích Nhân hình như không làm cho ông lão và thanh niên chú ý.

Kêu một bình nữ nhi hồng và vài món nhắm, Tích Nhân ngồi độc ẩm và trầm tư về những việc đã xảy ra. Từ nhỏ, Tích Nhân đã được ngoại tổ hết mực cưng yêu. Vì bệnh của mình ông đã phải lặn lội sang Trung nguyên, bị tù tội rồi phải phò tá Chu Doãn Văn. Nghĩ vì mình mà ngoại tổ chịu nhiều cay đắng, Tích Nhân thương ông vô cùng và buồn tiếc chỉ gặp được ông trong chốc lát rồi thiên thu vĩnh biệt. Đã là người giang hồ, sinh tử là việc thường, phải để tâm trí đến những việc trước mắt. Nhưng với sự ra đi của Đảng tiên

lão nhân, nỗi buồn đau trong lòng Tích Nhân không lúc nào vơi. Đang buồn, những cốc rượu càng làm cho Tích Nhân buồn, nên mỗi lần tửu nhị trở lên thăm chừng, Tích Nhân lại đòi mang thêm rượu.

Uống được năm ba bình rượu, Tích Nhân nghe tiếng chân nhiều người lên lầu, và một người lớn tiếng, phá tan bầu không khí êm ả. Tiếng nói nghe quen thuộc:

- Ô! Từ công tử! Mấy ngày nay không tìm thấy công tử ở đâu. Thì ra đang chơi cờ cùng Du tiền bối.

Thanh niên đứng lên cũng cười to:

- Hai ngày nay, tiểu đệ bị Du tiền bối giữ chân không đi đâu được. Thật đã sai hẹn cùng Đao Mộc huynh.

Tích Nhân quay lại, thấy ba anh em Đao Mộc Bình cùng đi với hai người nữa và là hai cô gái rất đẹp, vô cùng diễm lệ cũng mặc võ phục. Tích Nhân khi biết Đao Mộc Vô Nhai thì không muốn gặp anh em Đao Mộc Bình nữa, nhưng căn lầu cũng không rộng rãi, ít người nên sau khi anh em Đao Mộc chào hỏi lão họ Du, rồi phát hiện Tích Nhân ngay:

- Ô! Phải Trần hiền đệ đấy không?

Tích Nhân đứng lên vòng tay:

- Tiểu đệ ra mắt ba vị huynh đài.

Đao Mộc Bình tiến lại vỗ vai Tích Nhân:

- Ba chúng ta đã đến Văn hiền cư tìm hiền đệ, nhưng họ không biết hiền đệ đi đâu. Chúng ta thật có duyên.

Thấy Tích Nhân ngồi một mình, Đao Mộc Thừa hỏi:

- Trần hiền đệ ngồi một mình, có chờ ai không? Ô! tửu lượng của hiền đệ đâu thua gì chúng ta.

- Tiểu đệ chân ướt chân ráo về kinh, ba vị nhân huynh là những người quen biết đầu tiên.

Đao Mộc Bình:

- Vậy thì chúng ta cùng ngồi với nhau. Ha ha.. hôm trước ba anh em ta mặc nho phục, thì hiền đệ cũng mặc nho phục. Hôm nay hiền đệ mặc võ phục, thì chúng ta cũng mặc võ phục. Tưởng như hẹn nhau từ trước.

Trong khi tửu nhị kê thêm bàn, kéo thêm ghế, Đao Mộc Bình chỉ hai cô gái giới thiệu:

- Hiền muội của ta, Đao Mộc Mỹ Dung và nghĩa tỷ của Dung muội, Trương Niệm Hoa cô nương.

Mới được Địa tướng nhờ tìm Trương Niệm Hoa đang làm tỳ nữ trong cung. Không ngờ lúc này lại gặp cô gái có tên là Trương Niệm Hoa làm Tích Nhân quá ngạc nhiên, nhưng bình thần chào hỏi:

- Tại hạ Trần Tích Nhân xin chào Đao Mộc cô nương và Trương cô nương.

Sau khi sắp xếp chỗ ngồi, Tích Nhân lại được ngồi cạnh Niệm Hoa. Đao Mộc Mỹ Dung hình như có ý với gã công tử họ Từ đang chơi cờ với lão họ Du, nên thỉnh thoảng quay lại nhìn. Đao Mộc Vĩ có lẽ thấy được nên nói với thanh niên:

- Từ huynh chẳng lẽ không cùng chúng tôi uống dầm ba cốc hay sao?

Gã thanh niên:

- Muốn lắm! Nhưng trận cờ chúng tôi còn đang dang dở. Được chơi cờ với Du tiền bối là vinh dự của Từ mỗ.

Đao Mộc Mỹ Dung hừ nhẹ:

- Du tiền bối nổi tiếng mê cờ. Hoàng ca ca cũng muốn trở thành kỳ si hay sao? Ha ha.. võ lâm sẽ có thêm một kỳ si là Từ Mộ Hoàng!

Ông lão hừ nhẹ:

- Kỳ si có gì là xấu! Đao Mộc Vô Nhai có gặp lão phu cũng không vô lễ như người.

Đoan Mộc Bình cau mày với Mỹ Dung, rồi chữa lời:

- Dung muội chỉ vô tình lỡ lời. Xin Du tiền bối tha thứ.

Kỳ si Du Thanh:

- Xem ra sự tĩnh lặng ở đây không còn nữa. Ta cũng không còn hứng để chơi cờ!

Ông ta đứng lên:

- Hoàng nhi! Năm tới ta sẽ lên Thần kiếm sơn trang chúc thọ nội tổ ngươi và sẽ chơi cờ với ngươi ba ngày! Ta đi đây.

Dứt lời, Du Thanh phóng mình ra ngoài lan can, như con chim lao vút trong màn đêm. Tích Nhân thấy thân pháp của ông ta không thua Đoan Mộc Vô Nhai chút nào. Từ Mộ Hoàng hình như lộ vẻ thất vọng. Đứng lên nói vọng theo:

- Tiểu diệt sẽ chờ Du tiền bối giá lâm.

Đoan Mộc Vĩ đang ngồi bên Mỹ Dung đứng lên:

- Từ huynh đã rảnh, xin mời lại đây với chúng tôi.

Từ Mộ Hoàng bấy giờ lại vỗ đầu:

- Ô! tiểu đệ mê hầu cờ Du tiền bối, mà quên mất lời hẹn với gia phụ. Đa tạ thịnh tình. Tiểu đệ phải đi ngay!

Đoan Mộc Thừa kêu lên:

- Từ huynh không nể lời anh em chúng tôi chút nào sao?

- Được hầu rượu với Liêu Dương Tam Hùng, Đoan Mộc đại tiểu thư, Từ Mộ Hoàng vô cùng hân hạnh. Nhưng tiểu đệ thật tình có việc gấp. Khi nào gặp lại sẽ xin chuộc tội với Đoan Mộc tam huynh. Tiểu đệ xin uống với tam huynh mỗi người một chung rồi đi ngay.

Từ Mộ Hoàng tiến lại, Đoan Mộc Bình rót rượu, và đứng như lờ sau khi cạn liên tiếp mấy chén rượu, gã chào mọi người rồi phóng ngay ra ngoài. Thân thủ cũng thuộc hàng nhất lưu cao thủ. Trong hạng thanh niên khó ai sánh bằng.

Đoan Mộc Mỹ Dung không dấu nổi bực tức:

- Thật phách lối! Thần kiếm sơn trang là cái gì kia chứ!

Đoan Mộc Bình cười:

- Một thân bao gồm võ học hai nhà, tương lai có thể là minh chủ võ lâm. Dung muội không kiên nhẫn, dịu dàng mà hay giận dỗi không phải là thái độ tốt để cầm giữ con thần long đang mọc cánh ấy đâu. Hãy nhờ nghĩa tử của nàng giúp đỡ cho là tốt nhất.

Đoan Mộc Mỹ Dung biểu môi:

- Gã là cái thứ gì với Tiểu muội kia chứ!

Đoan Mộc Bình cười:

- Chẳng là cái thứ gì cả. Nhưng từ hôm hội ngộ ở nhà thúc thúc.. ta thấy hiền muội nhắc hỏi gã hơi nhiều!

Đoan Mộc Mỹ Dung giận dữ:

- Đại ca còn nói nữa, tiểu muội bỏ đi ngay.

- Ô! Bọn tiểu huynh nhất định không nói nửa lời về gã nữa.

Cô gái tên Trương Niệm Hoa bây giờ mới nhẹ nhàng:

- Chúng ta đến đây ngắm cảnh Huyền vũ về đêm, uống rượu. Thì tại sao vì gã họ Từ Mộ mà mất vui?

Đoan Mộc Bình:

- Trương cô nương dạy chí phải. Nào! chúng ta cùng nâng ly cạn chén.

Bấy giờ Đoan Mộc Bình mới chỉ Tích Nhân giới thiệu với hai cô gái. Họ gặp nhau ở đâu, lúc nào v.v. Đoan Mộc Mỹ Dung có vẻ hững hờ, nhưng Trương Niệm Hoa thăm hỏi:

- Công tử từ Vân Nam xa xôi đến kinh thành có nguyện vọng gì không?

- Tại hạ chỉ làm một chuyến vân du để mở mang kiến thức mà thôi.

- Ta nghe Vân Nam núi non trùng điệp. Sơn thủy vô cùng kỳ vĩ. Ước ao có ngày có thể ngắm những cảnh sắc như vậy.

- Nếu cô nương có dịp, tại hạ xin sẵn sàng làm người hướng đạo.

Đoan Mộc Vĩ:

- Ba chúng ta gặp Trần đệ thì có cảm tình ngay. Tưởng như thân quen từ lâu. Nhưng thật cũng chưa biết hiền đệ là văn nhân hay người giang hồ?

- Tiểu đệ rất hân hạnh được tình cờ quen biết chư huynh. Thật ra, tiểu đệ chỉ là người thích chu du mà thôi. Vẫn chưa đọc hết Bách gia chư tử. Võ cũng chẳng biết thuộc môn phái nào.

Đoan Mộc Thừa:

- Cây kiếm hiền đệ sao lại bao bọc cẩn thận vậy? Phải chăng là báu kiếm?

Không ngờ Đoan Mộc Thừa để ý điều này, Tích Nhân nhẹ cười:

- Cây kiếm này không phải của tiểu đệ, mà có người nhờ giữ dùm để chuyển lại cho người khác mà thôi.

Đoan Mộc Bình lo lắng:

- Ta chưa hiểu võ công hiền đệ như thế nào, nhưng giữ cây kiếm nếu không có lý lịch đường hoàng thì thật là việc nguy hiểm. Không nên. Người nhờ giữ kiếm là ai?

Thấy anh em Đoan Mộc lo lắng thật tình, Tích Nhân không dấu diếm:

- Người nhờ tiểu đệ giữ kiếm là Côn Luân Lão Nhân. Người sẽ nhận cây kiếm này là Tử Hư Tử, chương môn phái Côn Luân.

Ba anh em Đoan Mộc Bình cùng ngó ra. Đoan Mộc Bình như không tin ở tai mình hỏi lại:

- Côn Luân Lão Nhân nhờ hiền đệ giữ kiếm của ông ta?

- Vâng, đúng vậy.

Đoan Mộc Mỹ Dung:

- Nếu cây kiếm che dấu như vậy, lời nói có đáng tin hay không?

Tích Nhân cười nhẹ:

- Đoan Mộc huynh đã hỏi, lo lắng chân tình, tại hạ thấy không thể dấu quanh mà đắc tội nên phải nói thật. Tại hạ có khoe khoang gì từ trước?

Trương Niệm Hoa:

- Ta hoàn toàn tin lời Trần công tử.

Đoan Mộc Bình:

- Ta đã nghe Côn Luân tứ kiếm đang thông báo cho võ lâm về lễ phát tang của Lão Nhân và giới thiệu người trưởng lão của môn phái. Không ngờ anh em ta đã hân hạnh gặp hiền đệ.Ồ! Chúng ta không thể tiếp tục luôn mồm gọi trưởng lão là hiền đệ!

Đoan Mộc Mỹ Dung cười nhẹ:

- Thì ra chúng ta đang uống rượu với một kỳ nhân của võ lâm mà không biết. Xin mượn chung rượu này tạ tội.

Nàng dùng công lực đẩy ly rượu trước mặt bay về phía Tích Nhân. Còn trẻ nhưng Mỹ Dung có công phu nội lực rất cao, ly rượu bay qua Tích Nhân từ từ, nhưng áp lực rất mạnh. Tích Nhân vươn tay nhẹ nhàng đón lấy ly rượu và uống cạn, và đẩy chiếc ly không đặt lại trước mặt Mỹ Dung. Mời rượu là cách Mỹ Dung thử công lực Tích Nhân. Nếu không có công lực bằng nàng, tiếp ly rượu sẽ bị đẩy ngã nhào, hay ly rượu cứ bị giăng co ở trên không, bị bể giữa chừng. Tích Nhân nhẹ nhàng đưa tay và dùng chung rượu, Mỹ Dung nghe công lực của mình tức thì bị hóa giải trong vô hình, hai tay vận công của nàng cũng bị áp lực khổng chế. Tích Nhân uống rượu trả ly, cười:

- Đa tạ Đoan Mộc cô nương!

Mỹ Dung bấy giờ mới tỏ sự kính phục:

- Trần công tử đúng là có võ công phi thường. Ta khâm phục.

Trương Niệm Hoa:

- Chân nhân bất lộ tướng. Đoan Mộc hiền muội rất tự hào trong lứa thanh niên võ lâm không ai hơn mình. Chẳng phục ai. Bấy giờ mới biết ngoài trời có trời.

Qua tiếp xúc với công lực của Mỹ Dung, Tích Nhân cũng thầm khen, nếu so với chị em Hồng Lan, Phi Yến nàng cũng không thua sút chút nào. Tổ đôi lời khiêm nhượng:

- Tại hạ nhờ trời thương gặp nhiều kỳ duyên trong rừng sâu núi thẳm, nên có chút sức lực mà thôi.

Mỹ Dung thú thật:

- Lúc gặp công tử, ta nghe hơi thở bình hòa, như người bình thường nên khi nghe công tử nói được Côn Luân lão nhân nhờ giữ kiếm thì không thể nào tin được. Có lẽ vô lễ mong công tử tha thứ cho. Nội công của công tử đã đến mức tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên, tàng hình bất lộ chỉ nghe theo truyền thuyết.

Đoan Mộc Vỹ cười khà:

- Ba chúng ta gặp Trần đệ vẫn nghĩ là người văn nhược nhưng lại rất mền. Muốn kết làm anh em nhưng chưa có dịp. Nay hiền muội và Trần đệ đã cùng uống chung ly rượu, thì chúng ta cũng rất vui mừng. Có thể chúng ta không phải vì giao hảo giữa trang chủ và Lão nhân phải gọi Trần hiền đệ bằng tiền bối! Kính thưa trưởng lão. Ta mong vậy.

Nghe Đoan Mộc Vỹ nói, mặt Mỹ Dung đỏ lên. Ly rượu của nàng đưa mời Tích Nhân là ly rượu nàng đang uống. Nàng đã dùng nó mời Tích Nhân thì còn gì nữa không phải hai người cùng uống chung ly rượu? Nhận ra sự việc, Mỹ Dung cả thẹn, mặt tướng chừng như nóng bừng và trong lòng lại có cảm giác khó tả. Là cô gái, gặp một thanh niên có võ công và phong tư như Từ Mộ Hoàng, không khỏi làm tim nàng xúc động. Nhưng với một thanh niên dù diện mạo không đặc sắc, nhưng lại có võ công mà nàng biết là phi thường, gia gia nàng cũng không sánh bằng làm nàng thật tình kính phục. Nàng chỉ kính phục, nhưng trong lúc có sự kính phục đó, lời nói đùa của Đoan Mộc Vỹ làm nàng cả thẹn. Cái thẹn của cô gái với một chàng trai như mật ngọt. Và nàng lại cảm nhận được cảm giác đó.

Đang từ một cô gái tự cao tự đại, Đoan Mộc Mỹ Dung bỗng trở thành rụt rè, không biết phải nói gì.

Trương Niệm Hoa nắm tay nàng:

- Hiền muội của ta làm sao rồi?

Mỹ Dung ú ớ:

- Tỷ tỷ cũng chọc ghẹo tiểu muội hay sao?

Cái không khí đang trở nên mất tự nhiên đó, bỗng được thay đổi, trên lầu bấy giờ có thêm chín mười người khách. Những người khách mà họ không chú ý cũng phải chú ý, vì tất cả đều là nữ nhân. Tích Nhân nhận ra ngay một người trong số nữ nhân là Thiên cơ của Bạch liên giáo. Thiên cơ có sắc đẹp lộ lộ làm nam nhân nhìn thấy có thể nổi ngay lòng ao ước, thì ba người đi cùng trẻ hơn, đẹp hơn và người nhỏ nhất khoảng hai

mười mấy, ba mươi đúng là một vật nhân gian. So với Oanh Oanh người đàn bà này có lẽ còn có sức quyến rũ nam nhân hơn. Oanh Oanh có nét đẹp khuynh quốc nhưng thoát trần, Tích Nhân khi nhìn nàng lần đầu tưởng như gặp tiên nữ. Còn ngược lại, người đàn bà trẻ kia lại có sức ma mị cuốn hút cực cùng. Ba anh em Đoàn Mộc khi ánh mắt đưa tới người bà ta liền như bị thôi miên. Tích Nhân đã gặp Thiên cơ đi với đám thuộc hạ của bà ta ở Sơn thành, là đám cô gái trẻ. Nhưng những người đi cùng lần này, ngoài ba người đàn bà vô cùng xinh đẹp, gỗ đá nhìn được cũng ngắt ngảy, những người còn lại đều là những nữ nhân lớn tuổi. Nghe bước chân đi, Tích Nhân nhận ra ai cũng có võ công bốn năm chục năm hỏa hầu. Đoàn Mộc Mỹ Dung nhìn số nữ nhân lên lầu, mặt đang đỏ hồng tái lại. Là con gái nên Mỹ Dung và Niệm Hoa cũng nhận ra ngay ánh mắt mê mẩn của ba anh em Đoàn Mộc Bình, và chỉ Tích Nhân không bị nhan sắc của mấy người đàn bà kia thu hút. Mỹ Dung lo sợ, nhưng nhìn ra ánh mắt ngăn ngợ của ba anh em Đoàn Mộc phải quát to:

- Bình ca! Các ca ca làm gì vậy?

Ba anh em Đoàn Mộc như bưng tỉnh. Đoàn Mộc Bình lộ sắc thẹn:

-Ồ! Có chút ngạc nhiên mà thôi.

Mỹ Dung bực bội:

- Các ca ca coi ra cũng thuộc hạng ..

Nàng không dám nói hết những lời khó chịu trong lòng. Sau đó, nàng truyền âm cho Tích Nhân:

- Những người đàn bà này là tứ cơ của Bạch liên giáo. Có việc gì, mong Trần huynh hết sức bảo vệ cho Niệm Hoa. Nhất định không để nàng bị xúc phạm.

Tích Nhân nghe nói, trả lời:

- Tại hạ hết sức.

Tứ nhị sắp xếp một chiếc bàn rất rộng, sắp xếp nhiều ghế nhưng những người đi cùng tứ cơ không ai ngồi. Họ đứng theo thế canh phòng. Tích Nhân nhận ra đúng mười ghế ngồi. Sau bàn ghế sắp xếp xong, Thiên cơ bước tới cười, tiếng cười mê hoặc:

- Chị em chúng tôi, tứ cơ của bạch liên giáo xin được mời thập công tử của Đoàn Mộc thế gia. Hai vị huynh đệ Đoàn Mộc. Đoàn Mộc đại tiểu thư, người bạn chưa biết tên.. và đặc biệt là Thiệu Hoa công chúa của Đại Minh sang bàn cùng chung chén rượu nhạt. Được mời rượu công chúa, chị em chúng tôi rất lấy làm vinh hạnh.

Mỹ Dung quắc mắt:

- Ở đây không có ai là công chúa. Bạch liên giáo các người lầm rồi.

Thiên cơ cười khúc khích:

- Bạch liên giáo không bao giờ lầm. Cả Thiệu Hoa và Niệm Hoa đều chơi thân với Đoàn Mộc đại tiểu thư. Cả hai đều xinh đẹp, đều lén luyện võ công, thường xuất cung để biết việc bên ngoài. Cả Hoa công chúa và Hoa cung nữ cùng trạc tuổi nhau, cùng vóc dáng. Nhưng rất dễ nhận diện, Hoa công chúa có nốt ruồi son bên sống mũi.

Tích Nhân bấy giờ liếc nhìn thấy rõ nốt ruồi son bên sống mũi của cô gái. Trương Niệm Hoa, bấy giờ là công chúa Thiệu Hoa đỉnh đạc:

- Các người mời chúng ta có ý gì?

Thiên cơ vẫn với nụ cười mê hồn:

- Mời công chúa đi chủ trì chính nghĩa Đại Minh và công đạo vô lâm.

- Ta chủ trì chính nghĩa Đại Minh và công đạo vô lâm? Người nói thật mơ hồ.

- Nghe chúng tôi giây lát, công chúa sẽ biết rõ những việc mà chúng tôi muốn nhờ công chúa.

Thiệu Hoa đứng lên:

- Được! Chúng ta cứ nghe các người muốn nói gì.

Đoan Mộc Mỹ Dung đứng lên, đưa mắt ra hiệu cho Tích Nhân. Nàng bên phải, Tích Nhân bên trái, cùng tiến ra bàn tứ cơ. Bốn người đàn bà cũng tỏ ra rất giữ lễ chủ khách. Sau khi mời Thiều Hoa và Tích Nhân, Mỹ Dung ngồi xuống họ mới ngồi. Bốn chị em tứ cơ ngồi xuống, thì hai người đàn bà Bạch liên giáo đi rót rượu mời. Tích Nhân nghe mùi rượu rất thơm ngon.

Thiên cơ nâng rượu:

- Mời công chúa, Đoan Mộc cô nương và thiếu hiệp. Chẳng hay phải xưng hô ra sao?

Đoan Mộc Mỹ Dung:

- Là Trần đại ca. Bạn của công chúa và ta.

Ma cơ, chợt cười như ngọc vỡ:

- Công chúa lại có bạn trai bên ngoài cung cấm hay sao?

Thiều Hoa điềm nhiên:

- Các người đã biết ta thường xuất cung vân du, thì việc quen biết người này người nọ có gì ngạc nhiên.

Ma cơ chợt thu ánh mắt nhìn Tích Nhân đăm đăm. Bị đôi mắt đẹp nhìn chăm vào mặt cũng làm Tích Nhân hơi chột dạ. Nhìn một lúc bà ta nói:

- Trần công tử học thuật dịch dung này từ đâu?

- Từ một người bạn.

- Công tử có thể lau lớp dịch dung cho mọi người được nhìn rõ diện mạo? Ta tin công chúa Thiều Hoa cũng không muốn có người bạn che dấu mặt mày. Phải không công chúa?

Biết Tích Nhân cải trang, trong lòng cả Thiều Hoa và Mỹ Dung đều tò mò muốn xem mặt mũi Tích Nhân ra sao, quên mất chị em tứ cơ là kẻ thù, Thiều Hoa trả lời:

- Trần đại ca! Hãy bỏ lớp hóa trang đi.

Tích Nhân không mang theo thuốc, nên cười:

- Lúc này không tiện.

Ma cơ gọi một thuộc hạ:

- Mang cho ta ít nước.

Thủ hạ của Bạch liên giáo quả hơn người. Sau lệnh Ma cơ, trong tí tắc đã có người mang nước tới. Ma cơ rắc một số thuốc bột vào thau nước, lấy chiếc khăn trong người nhúng vào, vắt sơ đưa cho Tích Nhân:

- Trần công tử nếu không ngại có thể dùng khăn này lau thử. Thiều Hoa công chúa đang muốn biết Trần công tử dung nghi thật sự ra sao.

Tích Nhân đón lấy chiếc khăn thơm tho của Ma cơ lau mặt. Thấy thuốc nàng bỏ vào nước có màu sắc khác với thuốc của Oanh Oanh. Tích Nhân yên trí chiếc khăn sẽ không lau được lớp dịch dung trên mặt mình. Không ngờ, sau khi lau mặt, lớp dịch dung lả tả rơi xuống như da khô, và những cặp mắt trên bàn, mọi người đều như dính lên mặt mình. Mỹ Dung và Thiều Hoa đều không ngờ con người đã ngồi với mình lâu nay, ngoài võ công phi thường, thì diện mạo không khác Phan An, Tống Ngọc. Con tim bỗng trở nên hồi hộp. Mỹ Dung nghĩ lại câu nói đùa của Đoan Mộc Vỹ hai người cùng uống chung ly rượu lại càng nghe con tim hồi hộp phi thường.

Bốn chị em Ma Cơ nhìn dung mạo Tích Nhân trong lòng cũng không khỏi khen thầm. Thiên cơ nhận rõ Tích Nhân là ai, cười:

- Chúng ta đã gặp nhau ở Sơn thành. Thì ra là công tử.

Ma cơ:

- Chúng tôi đến đây quyết mời cho được Thiệu Hoa công chúa ra giang hồ một phen. Tiêu Bản đưa người đi giết Huệ đế hoàng thượng không thành. Đang giả danh Bạch liên giáo tiêu diệt những người đã có mặt trong trận chiến để diệt khẩu, che tai mắt triều đình. Chúng tôi biết rõ Huệ đế hoàng thượng đang ở đâu. Muốn đưa công chúa đi gặp mặt. Nhưng công chúa đang được Trần công tử che chở. Chúng tôi tự lượng không phải là đối thủ, nên không dám dùng võ lực. Nếu công chúa muốn gặp Huệ đế. Có thể tự nguyện.

Thiệu Hoa tuy là vai cô của Huệ đế, nhưng tuổi nhỏ nên rất thân mật với vị vua này. Nghe Huệ đế còn sống không dấu xúc động, run run:

- Doãn Văn còn sống? Thật vậy sao?

Trong xúc động nàng cầm tay Tích Nhân nắm chặt:

- Trần ca ca nói đi. Huệ đế bệ hạ còn sống phải không? Tin họ hay không?

Tích Nhân thấy nàng tin tưởng ở mình, cảm động:

- Họ nói không ngoa. Hoàn toàn thật. Nếu công chúa có thể nói với Vĩnh Lạc hoàng thượng không nên nghe lời Tiêu Bản tìm giết Chu đại ca để người có thể sống bình an là tốt nhất. Không nên tự nguyện theo ai. Võ công của Chu đại ca cũng không thua tại hạ. Không dễ để ai giết được. Càng đuổi giết, mọi người càng thấy lòng nhỏ hẹp của Vĩnh lạc mà thôi.

Ma cơ:

- Trần công tử là bạn của Huệ đế?

- Tại hạ và Huệ đế đã kết làm anh em. Võ công chúng tôi có tương quan nhau.

- Thì ra vậy.

Ma cơ đưa mắt cho bốn chị em, đứng lên:

- Đã có Trần công tử ở đây, chúng ta không thể làm gì hơn. đành rút lui vậy.

Thiên cơ liếc Tích Nhân, cặp mắt rất tình tứ:

- Gặp công tử nơi nào, Thiên cơ ta đều phải bỏ đi nơi đó. Ngày nào ta sẽ đòi lại lễ công bằng.

Bọn Tứ cơ đến bất ngờ, đi cũng rất nhanh. Không chỉ tứ cơ mà những thuộc hạ theo chúng đều có võ công phi phàm. Mười mấy người, nói đi thì như những cánh chim phóng ra ngoài, đạp khí xuống đất, phút chốc mất dạng.

Tích Nhân để lộ võ công và mặt thật, thấy không tiện tiếp tục ở lại với anh em Đoàn Mộc và Thiệu Hoa công chúa nên cũng bất ngờ tung người ra ngoài, đứng lơ lửng trên không cung tay:

- Tại hạ cũng không tiện lưu lại đây lâu. Xin tạm chia tay, sau này gặp lại.

Đoàn Mộc Mỹ Dung và Thiệu Hoa cảm thấy hụt hẫng, muốn nắm giữ lại, nhưng không biết phải làm sao, nói gì thì Tích Nhân đã biến mất. Thiệu Hoa dấu tiếng thở dài, còn Đoàn Mộc Mỹ Dung thần thờ:

- Chàng là một con thần long!

Tích Nhân dùng khinh công đi nhanh về thành Kim Lăng. Sau khi vượt thành, cũng tiếp tục dùng khinh công di hình, khó ai thấy tầm dạng để về Văn hiền cư. Vào phòng, Tích Nhân lấy hết hành lý mang vai rồi lại ra đi ngay. Khi đến bờ trường giang, trong số thuyền neo ven sông nhìn thấy một chiếc thuyền trong khoang có thấp ba ngọn đèn, thì vượt sông ra chiếc thuyền đó. Trên thuyền chỉ có một thuyền phu và khi đạp chân lên thuyền, nghe tiếng cười êm ả, mê hồn và Ma cơ từ trong khoang bước ra:

- Trần công tử tin lời, Ma cơ rất lấy làm cảm kích. Mời công tử vào trong.

Bà ta lấy tay ra dấu cho thuyền phu. Gã liền nhanh nhẹn lên bờ.

Ma cơ mở cửa, Tích Nhân thấy bà ta ăn mặc kín đáo, không hở hang kêu gọi. Trong khoang đèn thấp sáng. Trên bàn có sẵn cơm nước, liền khom người bước vào. Ma cơ vào theo mời ngồi, rót rượu, cười nhẹ:

- Chị em thiếp nổi tiếng dân nữ ác độc giang hồ. Sao công tử lại có thể tin vài lời truyền âm mà đến đây?

- Tại hạ có thể ngu dần hơn người mà cũng có thể không quá ngu dần.

Ma cơ cười khanh khách:

- Công tử trả lời quá hay. Thiếp không biết phải nói gì nữa. Thuyền sẽ đi trên sông vài giờ để che tai mắt, sau đó chúng ta phải dùng khinh công đi tắt đến địa phận Mang Đường. Mời công tử dùng chút cơm rượu.

Tích Nhân không khách sáo:

- Tại hạ cần chút cơm. Ngày nay ngoài những ly rượu, không có gì trong bụng.

Ma cơ bới cơm, gấp đồ ăn, Tích Nhân thấy chỉ là rau đậu. Bà ta nói:

- Tín đồ Bạch liên giáo chỉ khi cần thiết vì tiệc tùng với bằng hữu mới ăn mặn. Trong lúc gấp không kịp chuẩn bị mong công tử thông cảm cho.

Tích Nhân ăn mấy miếng, khen:

- Ô! Ngon quá. Tại hạ cũng từng dùng cơm chay ở Lôi Âm Tự, nhưng chưa thấy ngon như thế này. Cũng rau đậu nhưng rất ngon chắc nhờ bàn tay của tỷ tỷ.

Ma cơ chớp nhẹ đôi mắt:

- Công tử có thể gọi ta là tỷ tỷ?

- Nàng có lẽ lớn hơn tại hạ vài tuổi. Gọi là tỷ tỷ có gì không được.

- Ta rất lấy làm vinh dự được công tử gọi như vậy. Nhưng vinh dự này lớn quá.

Và nghiêm nét mặt:

- Chị em ta nổi tiếng là dâm nữ trong võ lâm. Công tử sẽ bị võ lâm đàm tiếu.

- Ô! Tại hạ không quan tâm tới những đàm tiếu tầm thường. Sống không thẹn với lương tâm là đủ.

Ma cơ rót rượu:

- Như vậy, ta không lý do gì lại từ chối danh dự này. Mời Trần ..hiền đệ.

Tích Nhân cạn chung rượu với Ma cơ.

Bà ta tự giới thiệu mình:

- Tỷ tỷ họ Hoa. Tên là Như Hồng.

- Hoa không có hoa nào đẹp rực rỡ bằng hoa Hồng. Hoa tỷ tỷ có lẽ là chúa của các loài Hồng.

Nữ nhân ai cũng thích khen đẹp. Ma cơ tự biết nhan sắc của mình. Nhưng được khen cũng rất vui thích, cười:

- Ta nghe không biết bao lời nịnh nọt chán tai. Nhưng được hiền đệ khen lại thấy êm ái vô cùng.

Bà ta thở dài:

- Nữ nhân sống cuộc đời rày đây mai đó, không có lấy một người tri kỷ là nỗi buồn rất lớn. Bạch liên giáo kỷ luật khắc khe. Ngoài chị em trong bản giáo không có người thân.

Đôi mắt Ma cơ trở nên tha thiết:

- Được có một người bạn, một hiền đệ như Nhân đệ là hạnh phúc, an ủi rất lớn của ta. Nhân đệ có thể thật tình coi ta là tỷ tỷ?

- Nhất định! Nếu tỷ tỷ thấy có thể coi tiểu đệ là bạn thân giao một cách chân thành.

Ma cơ đưa bàn tay nỏ nà:

- Chúng ta vỗ tay sẽ lấy chân tình đối xử nhau.

Tích Nhân vỗ tay với Ma cơ và bà ta bỗng rừng rừng nước mắt. Tích Nhân bối rối:

- Hoa tỷ?

Ma cơ lau nước mắt:

- Ta chợt cảm động mà thôi.

Ánh mắt Ma cơ trở nên vừa tha thiết, vừa van lơn:

- Việc ta vỗ tay kết nghĩa với Nhân đệ, tuyệt đối giữ kín không để một người thứ ba nào biết. Ta van cầu Nhân đệ.

- Sao phải vậy?

- Chị em ta.. không thể có bạn bè. Bản giáo biết ta vỗ tay kết nghĩa với Nhân đệ sẽ không còn đất sống. Hơn nữa, Nhân đệ ... cũng bị tai tiếng không tốt.

Tích Nhân thở dài:

- Tiểu đệ hứa với tỷ tỷ. Nhưng nếu ngày nào tỷ tỷ thấy không còn muốn ở trong Bạch liên giáo, tiểu đệ sẽ không để ai xúc phạm tới tỷ tỷ.

Ma cơ nhìn Tích Nhân, hai giòng lệ lại tuông trào. Tích Nhân nhận ra là giòng lệ cảm động chân thành của nàng, lòng nhũn ra, đặt chén cơm xuống, đưa bàn tay đặt lên vai trong cử chỉ an ủi vỗ về. Ma cơ theo bàn tay Tích Nhân ngã vào lòng trong tiếng nghẹn ngào:

- Được một người anh hùng như Nhân đệ quan tâm tới, dù tỷ tỷ sa xuống chín tầng địa ngục cũng cam lòng.

Tích Nhân không ngờ sự việc xảy ra nhanh như vậy. Khi đưa đẩy với Ma cơ, một người nổi tiếng âm ác mưu trí nhất trong Bạch liên giáo, cũng chỉ nghĩ là đẩy đưa để thăm dò. Không ngờ lại cảm nhận sự chân thành thật sự của nàng. Tích Nhân băng khuâng tự hỏi mình có thể yêu một người đàn bà nổi tiếng âm ác trong võ lâm hay không? Đôi tay chỉ siết nhẹ lại.. thì biên giới giữa họ sẽ hoàn toàn khác. Nhưng gục đầu trong lòng Tích Nhân, Ma cơ lại run run:

- Tỷ tỷ chưa bao giờ để tay một người đàn ông nào đụng vào người! Tỷ tỷ không có gì phải tự thẹn với lòng mình.. Không có gì phải tự thẹn với Nhân đệ.

Lời nói của Ma cơ rõ rệt đã từ bạn bè đi vào biên giới không ngờ trước.

Ma cơ là một vưu vật của thế gian. Lúc tiếp Tích Nhân ăn mặc kín đáo, nhưng khi dựa vào lòng, thân thể của bà ta cũng làm Tích Nhân cảm nhận được thứ nhiệt lực thôi thúc dị kỳ. Đôi bàn tay đã không còn tự chủ. Ma cơ vươn người lên ngồi lên đùi Tích Nhân và những cánh tay, môi miệng của cả hai tự động theo bản năng. Quấn chặt lấy nhau. Trong lúc Tích Nhân hoàn toàn theo bản năng, bàn tay đưa xuống người Ma cơ, nàng bỗng rùng mình, đứng vụt dậy và bước ra xa. Trước đôi mắt vừa hệt hăng và ngạc nhiên của Tích Nhân, nàng lại chồm tới ôm lấy và nức nở:

- Ta muốn lắm. Ta muốn dâng hiến tất cả cho Nhân đệ. Nhưng ta không thể. Tuyệt đối không thể.

Không hiểu nàng có sự khó khăn nào. Tích Nhân hít nhẹ một hơi chân khí xua hết tạp niệm, ôm nàng vuốt ve:

- Tỷ tỷ đã có nỗi khổ tâm .. thì tiểu đệ cũng không dám xúc phạm.

Và thở dài:

- Tỷ tỷ biết không.. bên cạnh một người như tỷ tỷ.. nam nhân dù gỗ đá cũng không tự chế được.

Ma cơ nảo nuột:

- Hỡi ôi! Nhân đệ làm sao hiểu được một nữ nhân gần ba chục tuổi như ta chỉ có thể lấy nhan sắc mê hoặc dụ người. Nhưng không thể yêu ai và gần gũi với ai có nỗi khổ nào hơn? Cũng may cho ta.. trên giang hồ chưa có nam nhân nào ta thấy kính phục và vừa mắt.

- Tại sao tỷ tỷ lại không thể yêu ai?

- Chị em chúng ta đã thề trước hỏa thần và giáo chủ chỉ sống chết với Bạch liên giáo. Tình yêu sẽ làm cho con người yếu mềm. Nếu yêu ai, người đó cũng phải là người Bạch liên giáo và không để tình yêu làm ảnh hưởng đến công tác.

Nàng mai mĩ:

- Người đàn ông có thể để vợ mình ra ngoài mê hoặc người khác dù chỉ dùng đầu mày khoe mắt cũng đâu thể là người đàn ông mà một người đàn bà có thể yêu được?

Tích Nhân:

- Tỷ tỷ không thể rời bỏ Bạch liên giáo hay sao?

- Không thể. Bởi đó là con đường không còn đất sống.

Tích Nhân nổi máu anh hùng:

- Tiểu đệ sẽ đưa tỷ rời khỏi Bạch liên giáo. Nhất định như vậy. Tiểu đệ nhất định bảo vệ nàng.

Ma cơ nghe sự khẳng khái của Tích Nhân lại ôm chặt trong cảm động:

- Tỷ tỷ nghe được lời này.. có chết cũng không ân hận. Nhưng..

- Nếu nàng không thấy thích thú ở trong giáo phái này, thì không phải sợ gì cả.

Ma cơ đang người ra nhìn sâu vào mắt Tích Nhân:

- Nhân đệ thật lòng có thể thương yêu ta?

Khuôn mặt tuyệt trần còn vương nước mắt của Ma cơ càng làm cho nàng đẹp náo nùng. Tích Nhân lại kéo nàng vào người mình, vuốt ve mái tóc đã xỏa tung, thở dài:

- Có lẽ tiểu đệ sẽ rất say mê tỷ tỷ. Nhưng thú thật tiểu đệ cũng đang có nhiều người yêu. Hình như tiểu đệ đã gần gũi với ai thì cũng rất thật lòng yêu thương người đó. Tuy nhiên, cũng cảm thấy mình không phải và có lỗi, có tội với tất cả. Nhiều lúc tiểu đệ phân vân tự hỏi mình có phải là thứ dâm tặc hay không?

Ma cơ đang ủ rũ chợt cười:

- Nếu vậy đúng là.. dâm tặc. Nhưng tên dâm tặc được người ta thương yêu mê mết! Bởi hắn là một nam nhân khí phách, võ công trót chúng, diện mạo ... làm cho dâm nữ dày dạn là Ma cơ cũng phải ngất ngây, ao ước ngay khi gặp gỡ.

Tích Nhân nghe nàng nói cũng cười xòa. Ma cơ đứng lên sửa lại áo quần, buộc lại mái tóc. Nhìn đôi mắt say đắm của Tích Nhân nàng lại ngồi xuống đùi, hôn lên trán nhưng nói:

- Đã tới giờ để .. dâm tặc và dâm nữ phải rời thuyền.

Vội lấy hành lý, kéo Tích Nhân ra khoang, Ma cơ lại ra dấu cho thuyền phu, con thuyền lần lần đi vào bờ bắc. Khi còn cách vài chục trượng, Ma cơ lẳng không lên bờ. Thân pháp của nàng xem ra còn nhanh hơn Vương Tổ Thư một bậc. Tích Nhân hạ chân lên bờ. Ma cơ không nói lời nào sử dụng khinh công vút đi như sao xẹt. Chân bước theo hình cánh cung, quanh người nàng như thoát ra một luồng gió xoáy. Tích Nhân đi sát khen ngợi:

- Khinh công của tỷ tỷ chẳng những nhanh mà thân pháp rất đẹp.

- Đây là môn khinh công đã thất truyền từ lâu của Minh giáo có tên là Ngự phong phi hành. Tỷ tỷ cũng chỉ luyện được ba năm nay. Trong tứ cơ chỉ có muội luyện được nên mới nhận nhiệm vụ hướng dẫn ... Trần công tử.

- Sao mới xưng tỷ tỷ .. lại gọi tiểu đệ là Trần công tử?

Ma cơ chợt thu thân pháp dừng chân, quay nhìn Tích Nhân với ánh mắt khổ sở:

- Tỷ tỷ.. chỉ có thể xưng hô tỷ tỷ và gọi hiền đệ là hiền đệ khi không có ai. Nhất là trước mặt giáo chúng ta càng không thể. Nếu lỡ quen miệng chỉ có chết thảm khốc.

Tích Nhân nhẹ nắm tay nàng:

- Nhưng trên đường đi chỉ hai ta. Hơn nữa, tại sao lại phải sợ. Tiểu đệ sẽ gọi Hoa tỷ là tỷ tỷ trước mắt bọn họ. Và sẵn sàng chấp nhận đối phó với họ.

Ma cơ sợ sệt:

- Đứng! Nhân đệ! Ta van xin người đừng làm vậy. Ta.. ta không ngờ ta cũng dễ dàng sa vào lưới tình. Mọi tình không lối thoát. Ôi! mới gặp hiền đệ con tim ta đã thật sự hồi hộp. Ta đã yêu Nhân đệ. Nhưng nếu việc này lộ ra cả bản giáo sẽ nguyên rửa và dù ta lên trời hay xuống đất cũng không thoát chết thảm khốc. Hãy biết chân tình của ta, và biết từ đêm nay ta sẽ sống với hình ảnh Nhân đệ. Nhưng tuyệt đối không thể hở hên cho ai biết hay nghi ngờ tình ý chúng ta.

- Tiểu đệ không dám làm cho tỷ tỷ lo âu. Nhưng nếu chỉ có lo sợ .. thì tại sao phải lo sợ?

Tích Nhân vận công đập nhẹ lên một thân cây bên cạnh. Thân cây gãy làm hai đổ ào xuống, cau đôi mày lưỡi kiếm:

- Tiểu đệ tin tưởng có thể bảo vệ cho tỷ tỷ và những người thân của mình trước mọi sức mạnh nào.

Đôi mắt Ma cơ mở to, lay láy nhìn Tích Nhân, giọt lệ lại trào ra mi, rồi phóng tới ôm chần lấy, nghẹn ngào:

- Nhân đệ!

Nàng gục lên vai Tích Nhân nức nở.

Tích Nhân không biết phải làm gì, chỉ nhẹ vuốt bờ lưng êm ái của nàng. Khóc một lúc, Ma cơ nín khóc lau nước mắt, rồi lại gục lên vai Tích Nhân:

- Chúng ta còn nhiều thì giờ. Nhân đệ yêu ta đi. Cho ta biết thế nào là đàn ông đi. Ta là của Nhân đệ.. duyên kiếp đưa đẩy thế nào cũng mặc.

Khi Ma cơ thúc giục, Tích Nhân cảm thấy không tiện chút nào, nhưng nàng lấy hành lý trên vai Tích Nhân ném xuống đất. Rồi Tích Nhân ra nhắm mắt, hai tay tự cởi bỏ cho mình. Trước thân hình tuyệt mỹ như điêu khắc của hóa công, trước sự chờ đợi của nàng, Tích Nhân cũng liền bị bản năng thôi thúc. Sự bình tĩnh của Tích Nhân là còn sáng suốt, để lỏm chiếc khăn to trong bao ra trải xuống nền đất lạnh.

Ma cơ là dâm nữ, hay mang tâm tình nào gởi gắm trong dâng hiến của mình, dù là xử nữ nàng đã làm cho Tích Nhân ngây ngất trong ân ái, mơ hồ như chưa từng có và khi họ buông nhau ra, dù võ công phi thường, Tích Nhân phải hít mấy hơi chân khí để điều hòa hơi thở. Ôm Tích Nhân trong hơi thở còn hỗn hển, Ma cơ cười:

- Dâm nữ ta hôm nay biết thế nào là đàn ông. Còn dâm tặc người đã biết dâm nữ như thế nào chưa?

Tích Nhân phải cười lớn:

- Những lần sau, dâm tặc này phải đầu hàng sớm.

Ma cơ chột buồn:

- Biết có lần sau hay không? Được hôm nay, ai biết ngày mai.

Tích Nhân ôm nàng:

- Sao tỷ tỷ lúc nào cũng bi quan như vậy?

Ma cơ lại rơi nước mắt:

- Một ngày không xa.. có lẽ Nhân đệ sẽ hiểu ta vì say mê Nhân đệ mà liều lĩnh đến bất kể chết sống.

Nàng vừa năn nỉ, vừa vỗ về Tích Nhân:

- Để cho ta có thể lén lút gặp lại Nhân đệ, tình yêu chúng ta không dậy sóng mong Nhân đệ giữ kín việc này. Tình yêu chúng ta hãy để chỉ trời biết, đất biết và hai ta biết. Ta van xin Nhân đệ.

Tích Nhân thở dài:

- Tỷ tỷ đã thấy cần phải vậy, thì tiểu đệ không thể làm khác hơn. Sau này sẽ liệu.
- Nhân đệ hứa với ta đi.
- Tiểu đệ hứa.

Ma cơ vui mừng chồm lên hôn Tích Nhân. Rồi ngồi dậy:

- Chúng ta phải đi kéo trẻ lại phải tốn lời giải thích.

Trong ánh trăng mờ ảo, Ma cơ ngồi lên, Tích Nhân lại thấy mái tóc huyền như mây chảy dài theo thân hình nhẹ nhai, bộ ngực no tròn của nàng hấp dẫn cực kỳ lại kéo nàng xuống:

- Hoa tỷ! nàng đẹp quá! tiểu đệ ..

Bắt gặp ánh mắt Tích Nhân, Ma cơ lại rùng mình và ngã xuống. Những bàn tay của họ lại quấn chặt lấy nhau. Cả hai không ai còn nghĩ tới thời gian và mọi vật chung quanh.

Hình như trong lòng chàng trai tuổi trẻ đang làm nàng mê mẩn. Ma cơ đã quên mất những việc phải làm, cho đến khi nghe tiếng gà gáy xa xa, nàng hốt hoảng, ngồi bật dậy:

- Chết mất! Chúng ta còn mấy trăm dặm đường.
- Cứ nói nàng đã phải chờ tiểu đệ khá lâu, và cũng rất khó khăn để thuyết phục tiểu đệ tin tưởng mà theo nàng.
- Chỉ còn cách phải như vậy, nhưng tỷ tỷ cũng phải dùng hết công lực may ra mới không tới nơi quá trễ.

Ma cơ thay áo quần chải tóc. Bây giờ nàng lại mặc bộ áo mỏng manh, chỉ ngọn gió nhỏ cũng có thể phò bày những đường cong tuyệt mỹ làm khô cổ nam nhân của nàng. Tích Nhân ngấm nàng, thở dài:

- Một ngày nào đó.. tiểu đệ không để tỷ tỷ phải ăn mặc như vậy trước mắt mọi người.

Ma cơ nắm tay người yêu:

- Tỷ tỷ là Ma cơ.. Ma cơ phải là Ma cơ. Thông cảm cho tỷ tỷ. Chúng ta đi thôi.

Nàng không đợi Tích Nhân trả lời, phóng đi ngay. Tích Nhân vút theo chụp tay nàng, Ma cơ nghe một luồng nhiệt lực chuyển qua người. Khoảng cách phóng chân của mình liền tăng dài hơn trước rất nhiều. Vui mừng:

- Với sự tiếp trợ chân khí của Nhân đệ, chúng ta đến nơi cũng sẽ không muộn lắm.

Nắm tay Ma cơ giây lát, Tích Nhân nhận ra cách vận khí và yếu quyết thuật ngự phong của Ma cơ liền sử dụng theo. Khi Tích Nhân cùng sử dụng thuật ngự phong phi hành với nàng, Ma cơ liền thấy tốc độ của họ như đằng vân giá vũ. Làn gió xoáy chung quanh họ như biến thành cơn trốt, vệt cả cây cỏ. Qua sông như hút nước mà đi. Khi trời sáng, Tích Nhân nhận thấy với thuật ngự phong này khó ai nhìn được trong làn gió trốt có người, nên vẫn tiếp tục dùng khinh công mà đi. Ma cơ chỉ ngọn núi xanh trước mặt:

- Đó là núi Mang Đường, bọn Tiêu Bân đã chọn rừng Mã Lâm trên khúc đường đi Thiếu Lâm, nằm giữa Mang Đường và Cửu Lý Sơn để chờ Chiêu Hòa thiền sư và võ lâm. Tỷ tỷ sẽ hội tụ với tam cơ trong núi Mang Đường. Đến đỉnh núi cao nhất của Mang Đường. Chúng ta tạm dừng chân.

Với tốc độ khinh công như gió cuốn, gần trưa hai người đặt chân xuống đỉnh núi. Tích Nhân vẫn nắm tay Ma cơ:

- Sau khi tiểu đệ bỏ tay ra, tỷ tỷ phải điều dưỡng giây lát.

Là cao thủ thượng đẳng, Ma cơ hiểu ngay vì sao. Khi thấy chân khí Tích Nhân không còn chu lưu trong người, nàng liền ngồi xuống điều tức. Nhìn Ma cơ đang ngồi nghiêm trang trong tư thế luyện công điều tức, chân khí của nàng đã giữ cho gió núi không làm áo quần dán vào thân thể, nhưng Tích Nhân cũng phải hướng mắt sang nơi khác để nhìn trời. Không dám nhìn lâu. Tích Nhân đã gần gũi nàng, nhưng không thể không thừa nhận, ở nàng có một mị lực kỳ dị. Nếu nói đẹp, nàng không thể so sánh với Oanh Oanh. Một nữ nhân với khuôn mặt tuyệt thế và vóc dáng thanh nhã có thể làm cho mọi nam nhân trên đời ngơ ngẩn, nhưng nhìn nàng lại phải tôn kính trước nhan sắc phi thường như tranh vẽ này, không chút dám nẩy

lòng tiết mạng. Ngược lại, với Ma cơ không khác thần nhục dục. Nhìn nàng, phải tự chế mới không nổi lên những ao ước và thúc giục thấp hèn, những phút say cuồng ân ái. Thế nhưng, đã gần gũi nàng, Tích Nhân hiểu rõ dù nổi tiếng dân nữ trong võ lâm, nàng đã dâng hiến trinh tiết cho mình, và trong nàng lại đang chán ghét chính mình, chán ghét tình trạng dùng nhan sắc để mê hoặc nam nhân của mình. Với một trực giác nào đó, Tích Nhân hiểu Ma cơ không dối trá, và tình yêu của nàng với mình dù trong khoảnh khắc nhưng nồng nàn và chân thành vô cùng. Nghĩ đến tai tiếng của Ma cơ, Tích Nhân lại nhớ đến Vương Tố Thư, một người mình không thể yêu, nhưng biết rõ bà ta yêu mình đến điên cuồng, có thể chết vì mình, sẵn sàng hy sinh tất cả cho mình lại buông khuâng không hiểu lúc này bà ta như thế nào. Chợt nghĩ đến Tố Thư, Tích Nhân tự la thầm, tự hỏi tại sao trong những ngày qua lại không khi nào nhớ đến chị em Hồng Lan, đến Kiều Minh những cô gái nhan sắc trên đời hiếm có và cũng đã trở thành người của mình. Phải chăng mình là người bạc hãnh, hay tình yêu với họ không sâu đậm? Tích Nhân nghĩ tới đây phải dẫu tiếng thở dài.

Ma cơ vận công xong, đứng lên:

- Nhân đệ đang suy nghĩ gì?

- Đang nghĩ tại sao ông trời có thể sinh được một nữ nhân hấp dẫn như tỷ tỷ.

Ma cơ liếc cặp mắt như dao bén:

- Nhân đệ sao phải nói dối! Trong lòng đang thấy có tội với những hồng nhan của mình vì gặp ta. Có phải vậy không?

Không ngờ Ma cơ đọc thấy lòng mình, Tích Nhân thành thật:

- Tiểu đệ đang nhờ đến họ. Nhưng không phải tự trách vì gặp tỷ tỷ.

Ma cơ dựa vào Tích Nhân buồn bã:

- Tỷ tỷ tin Nhân đệ hiểu lòng của ta. Giây phút nữa đây, chúng ta sẽ là hai người như chưa từng trao gửi tất cả cho nhau. Ta là Ma cơ và Nhân đệ là Trần công tử. Những tiếng ngọt ngào tỷ đệ cũng không thể nào nói được. Cái ngọt ngào, an ủi nhất trong đời ta còn sống ngày nào là kỷ niệm đêm qua và lúc này.

Tích Nhân không biết nói gì để an ủi nàng, Ma cơ rời Tích Nhân nhắm con chim ưng đang bay trên trời tụ công chu môi huyết sáo. Giây lát con chim sà xuống đậu nhẹ lên vai nàng. Ma cơ lấy miếng giấy cột trên chân ra xem. Tích Nhân thấy chỉ là những chấm, những vạch mà không phải chữ. Ma cơ sau khi xem, lấy một thẻ than nhỏ trong túi ra cũng vạch chấm vào phía sau vài hàng rồi cột lại chân chim. Con ưng vỗ cánh bay đi, nàng nói:

- Nhóm cao thủ triều đình ngoài ba anh em Đoan Mộc Vô Nhai còn có bọn Tiền Đại Đỉnh, Cửu tiết tiên Hà Thanh Phong, Đường Dật theo hướng sông Dĩnh tới nhân số khoảng sáu chục. Chiêu Hòa thiền sư và số cao thủ chính phái còn cách đây khoảng trăm dặm. Hai bên sẽ gặp nhau ở Mã lâm vào lúc chiều xuống.

- Tỷ tỷ đang định làm gì?

Ma cơ đỏ mặt, ôm Tích Nhân:

- Tỷ tỷ không muốn rời Nhân đệ, nên bảo đại tỷ Nhân đệ đã đồng ý đi cứu võ lâm, không muốn hiểu lầm là người Bạch liên giáo, tỷ tỷ phải ở lại trên núi để canh chừng và làm hướng đạo để không lỡ việc.

- Vậy chúng ta tìm một giòng suối tìm chút thịt nướng đỡ dạ.

- Phía đông núi này có một cái hồ rất trong.

Theo chân Ma cơ, họ đến một hồ nước nhỏ, nhưng trong veo và chung quanh rừng cây bao phủ, rất khuất lánh. Ma cơ tìm một chỗ trống, lấy trong bọc hành lý một chiếc khăn trải ra:

- Tỷ tỷ có đem theo lương khô. Chúng ta không phải dùng thịt rừng.

- Nếu vậy thì quá tốt. Thấy nước, tiểu đệ lại muốn tắm hơn muốn ăn.

Vừa cởi giày, Tích Nhân say đắm nhìn Ma cơ:

- Tỷ tỷ cũng cần tắm!

Đôi má Ma cơ ửng hồng:

- Nhân đệ có để ta tắm không?

Kéo nàng ngã vào người, Tích Nhân âu yếm:

- Tiểu đệ tắm cho tỷ tỷ.

Ma cơ nằm nhắm mắt:

- Nhân đệ làm gì đó thì làm. Nhưng đừng để bộ đồ đang mặc bị ướt.

Tích Nhân cởi bỏ cho nàng và dưới ánh dương quang ngậy ngát ngấm từng khuôn viên da thịt từ từ hé mở. Sau khi cởi bỏ cho mình, Tích Nhân bông thân thể tuyệt mỹ của nàng xuống nước. Ma cơ bấy giờ mở mắt đứng chân xuống, ôm Tích Nhân cười mê hồn:

- Nhân đệ tắm chắc ta chết mất.

Tích Nhân khoát nước, nhẹ mân mê nàng và cũng cười:

- Kẻ ngây ngất muốn chết cũng là tiểu đệ.

- Vậy thì chúng ta tự tắm, rồi mới cùng chết!

Nàng đẩy Tích Nhân ra, và nhào người ra xa, lặn xuống nước. Lặn nước rất trong, Tích Nhân nhìn đôi chân của nàng tung đập trong làn nước, cảm thấy như khô môi, cũng vội hụp xuống. Ma cơ không xa Tích Nhân lâu, nàng chỉ bơi giẫy lắt và trở lại, ôm chần lấy thân hình rắn chắc của Tích Nhân. Những đôi môi lại như đói khát tìm nhau, những bàn tay lại bầu vùi nhau. Ma cơ rên rỉ, thì thào:

- Đưa tỷ tỷ lên bờ.

Họ ở bên nhau, ôm nhau ngủ cho đến khi mặt trời đã qua bên kia ngọn núi, mới thức dậy, thông thả tắm rửa ăn mặc chải gỡ tóc tai. Khi Ma cơ làm dịch dung cho Tích Nhân, thấy thuốc của nàng dùng không khác với những thứ mà Oanh Oanh đưa cho mình, Tích Nhân lấy làm ngạc nhiên, nhưng kèm chế không hỏi, vì sợ lộ hành tung của Oanh Oanh, gây bất lợi cho nàng.

Theo lời Ma cơ, nàng và Tích Nhân sẽ đến Mã Lâm, nhưng họ sẽ chia tay nhau. Khi Bạch liên giáo xuất hiện, vạch trần âm mưu bọn Đoàn Mộc Vô Nhai, trận chiến khai diễn, hai đoàn quân tiếp ứng của hai bên xuất hiện, lúc bấy giờ Tích Nhân mới lâm trận để giúp đối phó với Tiêu Bân hay Chương Minh, một thái giám đang làm phụ tá cho Tiêu Bân đã luyện thành Ma y thần công, đao kiếm tầm thường không thể xâm phạm. Nếu hai tên thái giám này xuất hiện, không ai đối phó nổi.

Sau khi Ma cơ phi thân rời khỏi, Tích Nhân nhảy lên một tàng cây cách con đường sơn đạo vài chục trượng ẩn mình. Khoảng nửa giờ sau, nghe bước chân khinh công của khoảng ba chục người, nặng nhẹ khác nhau, cười nói ồn ào nhưng cùng tốc độ tiến vào khu vực và nhận rõ hai người đi đầu là Chiêu Hòa thiền sư và Tửu Cái, kế đến là vợ chồng Từ Mộ Lâm, Võ Đang Tam Kiếm, Côn Luân Tứ Kiếm.. Chờ đoàn người đi qua, Tích Nhân lẳng lặng theo sau. Khu rừng hình như rất rộng. Tuy không dùng hết khả năng khinh công, nhưng nhóm cao thủ đi rất nhanh mà hơn giờ sau vẫn còn trong đường rừng. Lúc cuối giờ Dậu, Tích Nhân dù theo sau, đã phát hiện nơi phục binh, và cũng nghe tiếng quát hỏi với nội lực rất sung mãn của Từ Mộ Lâm:

- Ai núp ở trong rừng?

Có

35. Chương 35: Vượt Qua Biên Giới

Tích Nhân khi đến đây đã cải lại dung mạo. Côn Luân tứ kiếm mừng rỡ cùng bước tới tham kiến. Quân hào thấy rõ, nếu không có Tích Nhân xuất hiện kịp thời, dù đông người hơn, họ và Bạch liên giáo sẽ bị người áo trắng che mặt giết hại rất nhiều. Võ công của người áo trắng đúng là khủng khiếp, ra tay là người

chết. Quần hào cũng tự biết không ai có khả năng như vậy, không ai có thể cản trở nổi, và chỉ trong thời gian ngắn cục diện trận chiến sẽ thay đổi ngay. Tích Nhân đúng là cứu tinh đã xuất hiện kịp thời. Một người có công lực có thể cản trở người áo trắng, buộc lão phải vội vã rút lui bằng thủ đoạn dè hèn, cũng phải có công lực bảy tám chục năm hỏa hầu, nhưng Tích Nhân trước mặt họ chỉ là một thanh niên quá trẻ thì không ai không khỏi ngạc nhiên. Nghe Côn Luân tứ kiếm tham kiến Tích Nhân, mọi người càng ngạc nhiên hơn. Chiêu Hòa thiền sư hoan hỉ niệm Phật hiệu:

- Thì ra thí chủ là người mà Côn Luân lão nhân đã ủy thác trọng trách vô lâm. Lành thay! Lành thay!

Tích Nhân cung kính tham kiến mọi người:

- Văn bối có cơ may gặp gỡ Lão nhân, trong lúc người tự biết tử kỳ không về Côn Luân kịp, nên chỉ nhờ chuyển cây kiếm và ba chiêu kiếm pháp mới nghiên cứu được. Không ngờ có việc được xem là trưởng lão Côn Luân làm văn bối rất ngưỡng mộ.

Chiêu Hòa thiền sư thở dài:

- Kiếp nạn vô lâm sắp tới sẽ phải nhờ thí chủ ngăn cản cho. Hôm nay, không có thí chủ xuất hiện, thì các phái đã tổn hại rất nhiều. Trong cõi mệnh mông mọi việc đã được dự liệu. Lành thay! Lành thay!

Thiên cơ cười kiều my, lớn tiếng:

- Vị công tử kia có công đuổi lão Tiêu Bân, nhưng Bạch liên giáo chúng tôi đã phải nhọc công rất nhiều, mấy người anh em bị chết, không nghe Hòa Thượng nói một tiếng cảm ơn!

Chiêu Hòa không đáp lời Thiên cơ mà quay sang Tứ thánh:

- Lão nạp xin lỗi quý vị. Chúng tôi cũng đang muốn nghe cho biết sự việc xảy ra như thế nào. Tại sao cô nương kia lại đề cập đến Tiêu công công? Bọn tấn công là ai. Tại sao Bạch liên giáo lại xuất hiện?

Tiêu thánh:

- Lão phu nghĩ trong lòng Thiền sư đã rõ ít nhiều. Nhưng để lão phu nói thêm cho rõ ràng hơn. Việc chúng ta cùng biết Huệ để còn sống, và bị bọn Tiêu Bân, Dương Khanh đưa người đến giết, là nguyên nhân cần diệt khẩu. Với Bạch liên giáo chúng tôi, chúng không dễ gì tìm ra để giết cho hết và cho rằng Bạch liên giáo có nói gì thì cũng chỉ là tiếng rêu rao của những người đang chống triều đình, nên chúng không ngại. Chúng ngại nhất là từ miệng những người trong danh môn chính phái nói ra. Bạch liên giáo do giáo chủ văn thành thánh võ biết rõ ý đồ của chúng, biết chúng giết hết toàn bộ thuộc hạ của Dương Khanh, bọn hắc đạo chỉ mua chuộc bằng tiền bạc. Biết việc chúng sẽ cố tình giả danh Bạch liên giáo để tiêu diệt mọi người, vừa diệt khẩu, vừa làm cho các phái thù oán thêm Bạch liên giáo chúng tôi, nên chúng tôi phải ra tay ngăn cản.

Chiêu Hòa thiền sư nhắm mắt niệm Phật hiệu:

- Cảm ơn Thành thí chủ có lời giải thích, lão nạp sẽ cầu nguyện cho những người tử nạn hôm nay sớm siêu sinh, nhưng chúng ta nước lửa không dung, việc hôm nay .. e rằng cũng không nên coi là điều phải... truyền tụng.

Tiêu thánh cười dài:

- Bạch liên giáo xuất hiện hôm nay vì không muốn Tiêu Bân và Đoan Mộc Vô Nhai lấy tên tuổi Bạch liên giáo làm phương tiện mà thôi. Ha.ha.. Bạch liên giáo tự mình đứng vững, không cần phải sử dụng chút liên lạc nhỏ.

Ông tay khoát tay cho thuộc hạ. Trong lúc bọn Bạch liên giáo rút nhanh vào rừng, Tiêu thánh nghiêm nét mặt:

- Từ đây về Thiếu Lâm còn xa ngàn dặm, Tiêu Bân chưa giết hết mọi người không yên tâm. Các vị cẩn thận! Bạch liên giáo chỉ đối phó với triều đình họ Chu, nhưng từ lâu các phái cũng coi chúng tôi là kẻ thù, một phần do bọn Cẩm y vệ gây hiểu lầm, một phần chúng tôi ở vào thế không tự vệ không xong. Mong rằng sau này các vị hiểu cho chúng tôi muốn thể thiên hành đạo, lật đổ triều đình đã cướp công giáo chúng Minh giáo, thì cũng không thể chỉ chuyên làm những điều đi ngược lại thiên tính.

Tiêu thánh dứt lời, bốn anh em nhắc mình lên không, vùn vụt đi về hướng Tây.

Từ Mộ Lâm cau đôi mày rậm:

- Xem ra những điều Thành Tự Miễn nói ra không phải là hoa ngôn xảo ngữ! Tại hạ đã xem xét một xác chết, và thấy rõ bị lạnh đông cứng da thịt.

Chiêu Hòa thiên sư thở dài:

- Hàn ngọc vô hình chuông, vô ảnh thần bộ.. trên giang hồ có mấy người xử dụng! Nhưng chúng ta làm sao có thể đối phó và nói lên điều này đây? Hỡi ôi! kiếp nạn này vô cùng lớn.

Từ Mộ Lâm quắc mắt:

- Thế nào gia phụ cũng phải yết kiến hoàng thượng mới được.

Một trong Võ Đang tam kiếm nói:

- Chỉ sợ Từ Mộ tiên bối cũng không thể gặp. Khi hoàng thượng lên ngôi có chiếu chỉ đến Võ Đang, tỏ lòng ngưỡng vọng và muốn được gặp sư tổ. Năm trước sư phụ tại hạ đích thân lai kinh vì có chỉ triệu, nhưng đến kinh thì chỉ được Tiêu công công tiếp và cho biết văn võ triều thần đã tâu can gián để hoàng thượng không hạ mình tiếp kiến những kẻ vô lâm giang hồ, sơn nhân, thảo dã.

- Nếu Võ đang chân nhân có chỉ triệu mà cũng không được gặp, thì gia phụ e rằng cũng khó mà gặp được. Nhất là gia phụ không có cảm tình với Tiêu Bân.

Tửu Cái rồn rảng:

- Mẹ nó! Xem ra chúng ta lâu nay nghe lời sai khiến của Tiêu Bân cũng chỉ hy sinh không công. Cung tàn điều tận.

Từ Mộ phu nhân:

- Chúng ta đã cùng đi Thiếu Lâm vì Chiêu Hòa đại sư có lời mời, cũng muốn gặp chuông môn các phái đến dự lễ khánh thành Đạt Ma bảo điện. Võ lâm có thái độ nào với .. Tiêu công công hẳn các chuông môn cũng sẽ tìm quyết định. Trước mắt, làm sao chúng ta về tới Thiếu lâm an toàn là điều cần quan tâm nhất. Võ công của cao thủ đại nội, ngày nay khác xưa rất nhiều.

Chiêu Hòa thiên sư hướng sang Tích Nhân:

- Ngày rằm tháng sau Thiếu Lâm khánh thành Đạt Ma bảo điện. Phương trưởng đã mời chuông môn các phái đến tham dự. Có duyên gặp đây, lão tăng xin mời trưởng lão đến làm khách Thiếu Lâm một chuyến.

Tích Nhân cung kính:

- Văn bối rất hân hạnh được mời. Nhưng vốn đang còn có nhiều việc trong kinh chưa giải quyết được. Mong đại sư niệm tình tha thứ.

Chiêu Hòa lộ vẻ thất vọng:

- Nếu trưởng lão đăng sơn thì thật là vinh dự cho Thiếu lâm, nhưng đã vậy, lão nạp đâu dám nài ép.

Tư Mã Minh cúi đầu thưa:

- Nếu việc trong kinh của trưởng lão không liên hệ đến sống chết của nhiều người, đệ tử mong trưởng lão cùng đến Thiếu Lâm, chuông môn sư huynh sẽ có mặt ở đây. Và việc trước mắt, nói cho cùng, nếu Tiêu Bân đón đường lần nữa tất cả mọi người khó an toàn.

Từ Mộ phu nhân thẳng thắn:

- Tư Mã đạo trưởng nói không sai. Mong trưởng lão nhận thấy tình hình và cùng đến Thiếu Lâm lần này.

Nghĩ đến võ công Tiêu Bân và ba anh em Đoan Mộc Vô Nhai, nếu chúng trở lại, số cao thủ giang hồ đang có mặt sẽ bị tiêu diệt hết. Thấy việc đi thấp hươu cho ngoại tổ không thực hiện được cũng đau lòng. Nhưng mạng người trước mắt quan trọng hơn. Tích Nhân đành chấp tay:

- Nếu chư vị thấy văn bối có thể giúp được một tay trong việc đề phòng hiểm nguy, thì văn bối không dám khước từ nữa.

Nghe Tích Nhân nhận lời, Chiêu Hòa thiên sư hớn hở:

- Lành thay! Lành thay! Lão nạp không dám nói rõ sự nhờ cậy, được trưởng lão đi cùng thì lão nạp an tâm khôn cùng.

Tư Mã Minh:

- Để đệ tử giới thiệu mọi người cùng trưởng lão.

Được giới thiệu ai, Tích Nhân cũng khiêm tốn làm lễ ra mắt. Những người như Tửu Cái, vợ chồng Từ Mộ Lâm Tích Nhân đã biết, thì phía mười tám vị La hán chùa Thiếu Lâm đều là sư đệ của Chiêu Hòa, còn ba đạo sĩ Vô Đang đều là cao đồ của chương môn hiện nay có tên Thái bình đạo trưởng, Thanh bình đạo trưởng, Hòa bình đạo trưởng. Cả ba đều khoảng năm mươi. Phái Hoa Sơn được giới thiệu có bốn người cũng đều là sư đệ của chương môn, khoảng trên năm mươi. Một người tên là Phong Bình, một người là Nhạc Minh, một người tên Tần Bính, người thứ tư là Cổ Khiếu. Bên Cái bang, ngoài Tửu Cái còn có ba khiêu hóa cũng trên năm mươi, đều mang trên vai bầy túi, tay cầm bổng. Một người tên Ngô Nghi, một người tên Quách Đạt, và một người tên Lữ Đại. Số cao thủ võ lâm có mặt đều là tinh hoa của các môn phái, nên trong trận chiến vừa qua đã không ai bị thương. Sau khi chào hỏi làm quen, mọi người đều tỏ lời ca ngợi võ công Tích Nhân, thì trong rừng có một cô gái lớn tiếng:

- Gã là tên man tử lão khoét. Gã không phải họ Trần mà họ Lê, tên là Lê Tích Nhân.

Sau tiếng nói, trong rừng Đoàn San San phóng ra. Mặt nàng đành lại:

- Lê Tích Nhân! Người có giả dạng tới đây, ta cũng nhận ra người. Người muốn giết ta thì ra tay đi. Ta không sợ đâu! Người đã làm gì mẫu thân ta? Bà ta bị người giết rồi phải không?

Thấy một cô gái Bạch liên giáo trong rừng phóng ra, chỉ mặt Tích Nhân quát mắng mọi người không khỏi ngạc nhiên. Tích Nhân nghe hỏi đến Vương Tổ Thư cũng không khỏi bối rối. Không biết phải nói thế nào, chỉ cau mày:

- Tại hạ là Lê Tích Nhân hay Trần Tích Nhân thì đã sao? Mẫu thân cô nương tại hạ tuyệt đối không giết hại. Nhưng bà ta ở đâu, thì thật không biết được.

- Nhưng người.. người làm gì mẫu thân ta? Bà ta đã thay đổi? Bà ta từ dành tất cả tâm huyết cho Thiên long bang, cho ta lại bỏ Thiên long bang mà đi biệt tích?

Tích Nhân nghe San San nói mới biết Vương Tổ Thư không còn ở Thiên long bang nữa, và hiện không biết ở đâu. Nghĩ tới tình yêu của bà cũng có chút xúc động, nên nhẫn nhịn:

- Cô nương hỏi tại hạ điều này, thì tại hạ đành chịu.

Đoàn San San lớn tiếng:

- Ta tự lượng võ công không bằng người. Nhưng tội người làm cho Thiên long bang tan nát, mẫu thân ta mất tích. Ta nhất quyết không để người thung dung tự tại.

Nàng rút kiếm nhảy đến tấn công Tích Nhân. Thấy sự nóng nảy của San San, Tích Nhân bực mình, chờ cây kiếm tới gần, lấy ngón tay búng mạnh. Chỉ với cái búng tay cây kiếm gãy ra làm bốn đoạn. San San bị công lực quá mạnh của Tích Nhân phải buông cán kiếm, toát cả hổ khẩu. Loạng choạng lùi lại phía sau. Cao thủ bên ngoài nhìn thấy chiêu thức tấn công của San San không phải tầm thường. Nàng cũng đáng xem là một kiếm thủ xuất sắc. Thế nhưng, Tích Nhân không tránh né, chỉ một cái búng tay đã làm cho kiếm gãy, thì võ công thật đáng nể phục. Bấy giờ từ trong rừng hai bóng người phi vút ra, đặt chân xuống bên San San, mỗi người chụp một cánh tay của nàng. Thân thủ của hai bóng trắng rất nhanh, và mọi người nhìn ra là Thiên cơ và Ma cơ.

Thiên cơ hướng tới Tích Nhân:

- Bản giáo xin lỗi Trần công tử vì đã sơ ý để cho thuộc hạ lên trón đến đây gây rối. Chúng tôi sẽ đưa về căn cứ trừng trị nghiêm khắc.

Tích Nhân chưa biết nói gì, thì có tiếng cười lớn:

- Máu huyết họ Đoàn không làm thuộc hạ của ai cả! Và cũng không để bất cứ ai trừng phạt.

Sau tiếng nói, từ trong rừng một bóng người to lớn phóng ra với tốc độ như sao xẹt, chưa tới nơi chỉ lực đã phóng tới hai chị em Thiên cơ, sức chỉ kinh xuyên không khí vang lên những tiếng tăng tăng như tên bắn. Thiên cơ, Ma cơ thấy chỉ kinh quá mạnh vội thả San San, tung mình nhảy tránh. Người mới tới hạ chân thì cũng đã chụp lấy cánh tay San San. Tích Nhân nghe tiếng, nhìn vô công biết là Đoàn Hán Thiên nên không ngăn cản.

Khí thế xuất hiện của Đoàn Hán Thiên cũng làm cho cao thủ có mặt ngạc nhiên. Trong một đêm họ chứng kiến nhiều cao thủ phi thường. Đoàn Hán Thiên cầm tay con gái, hướng mắt tới Tích Nhân:

- Ta phải đem nó đi! Người muốn cản trở?

Tích Nhân mỉm cười:

- Tiền bối đem con gái mình đi vân bối cản trở làm gì? Giữa chúng ta đâu có thiên thù đại hận gì?

San San la lên:

- Gia gia .. phải trừng phạt gã. Vì gã mà Thiên long bang tan nát! Mối thù này..

Thiên Cơ quát:

- Không ai có thể ngang nhiên đem thuộc hạ của Bạch liên giáo ra đi trước mặt chúng ta!

Đoàn Hán Thiên cười dài:

- Nếu gã không ra tay, thì các ngươi là cái thứ gì có thể cản được ta! Trên đời này ngoài gã không ai ngăn cản được ta!

Sau tiếng cười, kéo tay con gái, Đoàn Hán Thiên phóng như cầu vồng lên không, một cái nhảy đã cách xa mấy chục trượng. Hai chị em Thiên cơ phóng theo, nhưng Đoàn Hán Thiên đánh ta hai chưởng vừa nhanh, vừa hùng hậu, buộc họ phải chéch mình sang hai bên tránh né. Sức chưởng kinh của Hán Thiên đánh xuống đất làm sức phản chấn, ông ta lại lợi dụng sức phản chấn này phóng mình đi như mũi tên rời khỏi giây cung. Tốc độ khinh công làm cho cao thủ hiện diện không khỏi bàng hoàng. Có người phải kêu lên ngưỡng phục. Chị em Thiên cơ vội vàng rượt theo. Khinh công của hai nàng cũng nhanh như tên bắn. Nhưng Tích Nhân nghĩ rằng họ không thể nào đuổi kịp hai cha con Hán Thiên.

Nhạc Bằng Phi hỏi:

- Ông ta là ai?

- Ông ta là hậu duệ của Đoàn hoàng gia nước Đại lý, bang chủ Thiên long bang tên là Đoàn Hán Thiên.

Từ Mộ Lâm cảm khái:

- Thiên ngoại hữu thiên. Từ lâu nghe Thiên long bang làm bá chủ vùng tây nam Vân Nam. Bang chủ võ công rất cao. Nhưng không ngờ cao cường đến như vậy.

Chiêu Hòa thiền sư:

- Trên trăm năm trước, Đoàn hoàng gia nước Đại Lý võ công xếp hạng đầu trong số kỳ nhân trung nguyên. Ngày nay, võ công của Hán Thiên như thế kể cũng không thẹn với tiền nhân. Chỉ đáng tiếc nghe nói hành vi lại không làm người ta ngưỡng phục.

Tửu Cái:

- Lão được xếp trong hàng tứ si với ta, Du Thanh và Tiền lão bồng. Nhưng lão là võ si, thì có lẽ võ công hơn bọn chúng ta chút đỉnh.

Và ông ta gãi đầu:

- Chúng ta cũng có thể vừa đi vừa chuyện vãn kia mà! Mau ra khỏi khu rừng này để ta tìm chút rượu súc miệng chứ!

Mọi người nghe cùng cười xòa. Chiêu Hòa thiền sư mời Tích Nhân:

- Xin mời trưởng lão!

Tích Nhân thấy các cao thủ, ngay cả Côn Luân tứ kiếm cũng đều râu tóc hoa râm. Nếu đi ngang hàng với Chiêu Hòa thiên sư thì cũng thất lễ, vội nói:

- Vãn bối xin đi đoạn hậu.

Chiêu Hòa thiên sư ngạc nhiên, nhưng ông hiểu ngay, hiền từ:

- Vậy xin mời trưởng lão tùy nghi.

Côn Luân tứ kiếm thấy Tích Nhân muốn đi sau, cũng chờ cho mọi người đi trước rồi theo sau lưng Tích Nhân. Trong lúc đi đường, Tích Nhân được bốn anh em Tôn Tiên Khởi cho biết sau khi chia tay đêm hôm đó, họ định sáng đến thị trấn sẽ chia tay nhau, ai lo phận sự nấy, nhưng lại nhận thư của Tiêu Bân buộc tất cả phải có mặt ở kinh thành. Vì thế, không dám trái mạng. Khi đi tấn công Bạch liên giáo ở Tử kim sơn họ mới biết bị lợi dụng, và được Thiếu Lâm mời nên cùng đi chung nhau. Nhờ thế mới tránh được họa diệt khẩu. Trong lúc chuyện vãn, anh em tứ kiếm cũng khuyên Tích Nhân không nên quá khiêm nhượng, vì hiện là trưởng lão phái Côn Luân, địa vị còn cao hơn chư môn Côn Luân hiện nay. Quá khiêm nhượng cũng làm cho uy tín Côn Luân bị coi thường. Tích Nhân đành phải ừ ừ cho qua. Khi trời sáng ra khỏi khúc đường rừng, đến gần một thôn nhỏ bên bờ Dĩnh giang, mọi người quyết định nghỉ ngơi trà bánh rồi mới đi tiếp. Có lẽ cũng biết sau khi qua khỏi khúc đường rừng, khách qua lại sẽ cần chỗ nghỉ ngơi, nên đầu thôn, ngay bìa rừng có một trà quán khá thiên, cách thôn chừng vài dặm, có nhiều bàn ghế. Quán trà đã cũ, chủ nhân là một người đàn bà và người giúp việc cũng là một người đàn bà. Cả hai đều ăn nói nhậm nhậm, nhưng thân hình cực mảnh, nhìn thấy biết ngay là người nông thôn nên không ai nghi ngờ gì. Tích Nhân dù còn trẻ, nhưng là trưởng lão của Côn Luân nên quần hào cũng tự động sắp xếp ngồi chung bàn với Chiêu Hòa thiên sư, Tữu Cái và vợ chồng Từ Mộ Lâm. Tuy là quán bên đường ở nông thôn, nhưng trong quán cũng có treo mấy con gà đã làm sạch, chất nhiều rau quả. Quần hào ngồi vào bàn, chủ quán và người làm vội vã mang trà nóng ra mời. Sau đó đến từng bàn để hỏi những món ăn cần làm, rồi bắt đầu thổi lửa. Chỉ giây lát mùi xào nấu xông lên thơm phức. Tò mò vẫn là bản tính của đàn bà, khi cạn chung trà Từ Mộ phu nhân đã hỏi:

- Võ công trưởng lão .. làm tiểu phụ vô cùng kính phục, phải chăng trưởng lão là người miền Nam?

Với sự xuất hiện và la hét của Đoàn San San, Tích Nhân thấy không nên che dấu với quần hào nên thẳng thắn:

- Tại hạ đúng là người Đại Việt. Che dấu hành tung vì đến Trung nguyên với mục đích cứu ngoại tổ là Đẳng tiên lão nhân gia. Xin tha thứ tại hạ có thay đổi khuôn mặt.

Chàng buồn rầu:

- Vì nghe tin ngoại tổ bị Minh triều giam giữ, công việc giải thoát sẽ chẳng những đụng độ với cao thủ đại nội và cũng có thể xung đột với cao thủ võ lâm Trung nguyên nên phải che dấu hành tung. Tại hạ tên thật là Lê Tích Nhân.

Từ Mộ phu nhân cảm khái:

- Gia phụ cho biết hơn trăm năm trước võ công của Đại Việt rực sáng một góc trời nam, vang dội khắp nơi cũng không tin lắm. Mấy hôm nay mới thấy lời truyền quả không ngoa.

Tữu Cái:

- Hôm nay chứng kiến võ công của Huệ đế bệ hạ, và võ công Lê huynh đệ, lão nghĩ Đẳng tiên lão nhân quả là thần tiên. Không hiểu Lão nhân làm sao có thể đào tạo hai người trẻ tuổi mà có nội lực còn cao hơn người có bảy tám chục năm hỏa hậu như vậy?

Tích Nhân muốn làm cho mọi người tin Huệ đế cũng có võ công phi thường:

- Vãn bối may mắn gặp nhiều kỳ duyên hân hữu. Chu đại ca từng làm vua chắc có lẽ cũng dùng nhiều được vật tuyệt thế và đã được ngoại tổ cũng như Tả Hữu Nhị Tướng truyền tặng một phần công lực.

Từ Mộ Lâm lộ vẻ suy nghĩ rồi buột miệng:

- Trong trận chiến với cao thủ đại nội ở Tử kim sơn vừa qua sao không thấy Đằng tiên lão nhân gia có mặt?

Tích Nhân thở dài:

- Ngoại tổ đã bị Tiêu Bân đánh trọng thương. Hàn ngọc âm chương độc hại vô cùng, dù có Tả Hữu Nhị Tướng trợ lực nhưng cũng không trục được hàn độc nên đã bỏ mình.

Nghe Đằng tiên lão nhân đã chết, quần hào đều sợ Tích Nhân đau buồn nên không ai muốn nhắc nhở nữa. Cổ Khiếu của phái Hoa Sơn bỗng la to:

- Trong trà có độc!

Nhạc Minh phóng tới chụp mụ chủ quán, nhưng chưa tới nơi thân hình đã rơi xuống đất. Mụ chủ quán cười to. Tiếng cười của một người đàn ông:

- Tất cả bọn người đã dùng phải vô lương đoạn trường tán của công công. Nếu biết điều ngồi yên không xử dụng công lực thì trong vòng nửa giờ mới chết, và chết nhẹ nhàng. Bằng không.. ha ha..chết ngay tức khắc!

Sau lời kêu la của Cổ Khiếu, quần hào ai nấy đều động dung họ ngấm ngầm vận công biết ngay có điều khác lạ. Nhạc Minh phóng tới chụp chủ quán, đang nằm dưới đất, là một cao thủ ông ta không dám kêu la để mất mặt, nhưng thân hình không ngớt run giật, trán đổ mồ hôi nhỏ giọt chứng tỏ rất đau đớn. Thấy Nhạc Minh như vậy, không ai dám vọng động. Tửu Cái là người nóng nảy quát to:

- Ta phải giết người!

Chủ quán và người giúp việc phóng ra đường, tung mình chạy:

- Nếu các người cử động thì chết ngay! Ta thương tình nhắc nhở cho lần cuối!

Tửu Cái công lực rất cao, nhưng ông ta phóng theo chỉ được mấy chục trượng thì cũng ngã rạp người xuống đường. Hai gã kia dừng chân, một cười khẩy

- Ta đã cảnh cáo nhưng lão ăn mày người không tin thì chết sớm hơn.

Hai gã đang cười bỗng nghe cổ bị nắm chặt, thân thể bị khống chế, tay chân không còn cử động được, người bị dờ lên khỏi mặt đất, kéo như bay trở lại quán. Tích Nhân khi kiểm điểm thân thể thấy mình cũng bị độc, nhưng chất độc vào máu thì hóa giải, không làm ảnh hưởng gì nên sau khi Tửu Cái phóng theo bắt hai tên thì bước lại đỡ Nhạc Minh đặt nằm dài trên bàn, điểm huyết ông ta rồi cũng vút theo. Với khinh công di hình của Tích Nhân hai gã không thể nhận ra, chỉ tập trung vào Tửu Cái nên bị Tích Nhân bắt dễ dàng. Ném hai tên xuống đất, Tích Nhân quay ra dìu Tửu Cái trở lại quán, ông ta không ngớt run rẩy, giọng yếu hẳn đi:

- Các vị không nên cử động để kéo dài sinh cơ.

Tích Nhân quát hai tên dụng độc:

- Thuốc giải đâu lấy ra ngay!

Bị bắt sống, nghe Tích Nhân quát hỏi, cặp mắt hai gã lộ vẻ đau khổ và sợ hãi, nhưng chỉ trong giây lát một tên cười khẩy:

- Người có bắt được chúng ta cũng vô dụng. Chúng ta không có thuốc giải.

Tích Nhân tức giận:

- Ta sẽ dùng thủ pháp phân thân thác cốt làm cho các người đau đớn không sao chịu được.

Tên giả làm chủ quán lạnh lùng:

- Chỉ sợ người sẽ đau khổ còn hơn chúng ta.

Tích Nhân phóng chỉ điểm vào thân hình gã, gã cười to mấy tiếng:

- Chậm rồi! chậm mất rồi cậu bé ơi! Người cũng chết mà thôi.

Tích Nhân điểm huyết, dùng thuật phân thân thác cốt định làm cho gã đau đớn để đưa thuốc giải, nhưng thân thể gã chỉ run lên mấy lần rồi nằm yên. Xem lại đã trở thành xác chết. Tên giả dạng người giúp việc lúc này cũng đã ghé đầu qua một bên, không còn thở nữa.

Chiêu Hòa thiền sư thở dài:

- Thật ác độc! Xem ra chúng quyết giết cho hết chúng ta. Hai tên kia không tự vẫn bằng thuốc độc, thì kẻ sai bảo cũng không để thuốc giải trong mình chúng.

Ông ta nghiêm trang niệm Phật hiệu rồi hỏi Tích Nhân:

- Lê thí chủ thấy trong người thế nào?

Tích Nhân ngẫm vận công lực thì thấy chân khí điều hòa, chất độc trong người hình như đã tiêu giải hết không còn triệu chứng gì, cũng lấy làm ngạc nhiên:

- Văn bối thấy không có triệu chứng gì trúng độc.

Chiêu Hòa lộ vẻ mừng rỡ, niệm Phật hiệu rồi nói:

- Có thể thần công thí chủ quá cao minh hay trong người có khả năng chống độc. Lão nạp mong rằng thí chủ có thể cố gắng đem tin này đến cho các phái.

Tích Nhân thấy không biết cách nào giải độc cho quần hào lòng đau đớn:

- Văn bối nếu không bị nạn nhất định làm tròn sứ mạng giao phó.

Chiêu Hòa thiền sư nói với mọi người:

- Lê thí chủ mang theo Phục ma kiếm của Côn Luân lão nhân có đủ uy tín để đưa tin này. Nhưng đây là việc rất lớn, mà Tiêu Bân danh vọng bao trùm vô lâm, việc này Lê thí chủ nói ra cũng không ai tin. Lão nạp viết bức thư tuyệt mạng, chúng ta cùng ký tên để giúp cho Lê thí chủ dễ ăn nói. Chẳng hay chư vị nghĩ sao?

Từ Mộ Lâm nghiêng chặt hàm răng, rồi trở lại thái độ thông thả:

- Lâm mỗ và phu nhân chẳng những ký tên mà còn nói cho Lê thiếu hiệp hay bí mật của Thần kiếm sơn trang chỉ gia phụ và Lâm mỗ biết để giúp thêm cho tiếng nói của Lê thiếu hiệp.

Bấy giờ mọi người trong quán tranh ai cũng đã bắt đầu lộ vẻ đau đớn, riêng Nhạc Minh đang thoi thóp, còn Tửu Cái cũng trong tình trạng rất nguy ngập.

Chiêu Hòa thiền sư hỏi:

- Có ai mang theo giấy bút?

Quần hào đều là những người vô lâm, nên nghe hỏi mặt đều ngẩn ngơ. Chiêu Hòa:

- Xin Lê thí chủ xé dùm một miếng áo cà sa cho lão nạp.

Tích Nhân bước lại xé cho ông tám áo cà sa bằng ba bàn tay, trải ngay ngắn lên bàn. Chiêu Hòa cắn ngón tay viết thư. Từ Mộ Lâm Phu nhân thấy vậy, cũng nhờ:

- Xin thiếu hiệp xé cho tôi một tấm, tôi có vài chữ muốn gửi riêng cho hai đứa con của mình.

Tích Nhân thấy quần hào sắp chết, không biết làm sao, vốn là người tình cảm bất giác sa lệ. Khi đặt tấm vải cà sa trước mắt bà, nghẹn ngào:

- Văn bối sẽ hết sức đưa thư cho phu nhân.

Từ phu nhân cảm khái:

- Thiếu hiệp là người võ công cao cường, lại giàu tình cảm, tiền đồ nhất định vô cùng sáng lạng.

Bà cũng cắn đầu ngón tay viết thư. Khi Từ Phu Nhân cắn ngón tay, Tích Nhân cau mày, phóng liền ra khỏi quán, vừa gặp một bóng trắng với khinh công siêu thượng từ một thân cây to phóng tới quán cũng và đặt chân xuống mặt đất. Tích Nhân muốn phóng chưởng đánh ngay, thì nghe tiếng cười thanh tao:

- Nhân đệ cải trang quá khéo!

Tích Nhân nhìn ra nữ nhân mái tóc trắng phau, thả dài xuống người nhưng dung nhan lại hoa nhường nguyệt thẹn. Mái tóc trắng phau lại làm bà ta có một vẻ đẹp kỳ lạ và người đàn bà đó không ai khác hơn là Vương Tổ Thư. Tích Nhân kinh ngạc kêu lên:

- Tỷ tỷ!

Vương Tổ Thư:

- Hãy cứu mọi người rồi sẽ nói chuyện.

Vương Tổ Thư lấy ra một chai thuốc to:

- Nhân đệ phân phát cho mọi người. Ta tin thuốc giải bách độc của ta có thể giải được thất bộ đoạn trường tán.

Bà lớn tiếng:

- Xin chư vị nhai nhỏ rồi mới nuốt để thuốc mau phát sinh hiệu dụng.

Và bảo Tích Nhân:

- Nhân đệ phân phát càng nhanh càng tốt. Ta đi lấy nước.

Tích Nhân lòng mừng vô hạn, kêu lên:

- Chư vị cùng để ngửa tay lên bàn cho tại hạ.

Những viên thuốc bay ra khỏi tay Tích Nhân nhẹ nhàng rớt xuống bàn tay của quần hào. Lập tức họ lấy lên nhai nuốt. Sau khi đưa thuốc lên những người ngửa tay lên bàn, Tích Nhân đỡ Tử Cái, nhét thuốc vào miệng ông ta. Nội công thâm hậu nên Tử Cái vẫn còn có thể nhai nuốt thuốc, riêng Nhạc Minh của phái Hoa Sơn, Tích Nhân phải đỡ ông ta lên, giải huyết tiếp trợ chân khí cho ông ta tỉnh táo mới bóp tan viên thuốc bỏ vào miệng cho ông ta. Vương Tổ Thư trong lúc đó đi vào chỗ nấu ăn, lấy những chén to đổ đầy nước lã và dùng công lực làm những chén nước này bay đến bàn quần hào. Chén này bay theo chén kia liên tiếp như đường giây vô cùng ngoạn mục, các chén nước rớt xuống trước mặt mọi người không nghiêng đổ một giọt. Thấy công lực của Vương Tổ Thư cao thâm như vậy ai cũng vô cùng ngưỡng phục. Tích Nhân khi ra ngoài chứng kiến tốc độ khinh công của Vương Tổ Thư, bà đến nơi mà cặp mắt mình vẫn chưa nhận ra chân tướng, rồi nhìn thủ pháp của bà lúc này trong lòng cũng cực kỳ phân vân, không hiểu trong mấy tháng xa cách bà đã gặp kỳ duyên gì mà công lực tiến bộ phi thường. Xem ra nội lực và thân thủ của bà còn hơn Đoàn Hán Thiên một bậc và cũng chẳng kém sút gì mình bao nhiêu. Tích Nhân cũng nhận thấy ngoài mái tóc kỳ lạ, khuôn mặt có nét u buồn thì như trẻ hăn ra.

Vương Tổ Thư đưa nước cho mọi người xong, nói:

- Chư vị uống nước xong có thể ngồi xuống đất vận công đề khí. Tiện thiếp tin tưởng Bách độc giải hoàn có thể khu trừ thất bộ đoạn trường tán. Nếu thuốc có hiệu dụng, trong vòng ăn xong bữa cơm, chư vị sẽ đỡ mồ hôi, khi thấy có sự thúc bách trong bụng có thể đứng lên đi vào rừng.

Mọi người không ai bảo ai, bưng nước lên uống cạn. Tổ Thư bảo Tích Nhân:

- Nhân đệ giúp tỷ tỷ dọn dẹp bàn ghế, rồi đỡ mọi người ngồi xuống hành công.

Tích Nhân vội vàng làm theo lời. Là nữ nhân, Tổ Thư chỉ có thể dìu Từ Mộ Lâm phụ nhân, còn tất cả thì Tích Nhân phải làm. Trong khi mọi người hành công Vương Tổ Thư kéo Tích Nhân ra ngoài, tới gốc cây lớn:

- Ở đây chúng ta vẫn có thể giám thị cho họ được.

Nhận thấy chỉ cách căn quán vài chục trượng, Tích Nhân an tâm, siết nhẹ tay bà:

- Nếu họ được cứu cả, công đức của tỷ tỷ thật vô lượng.

Vương Tổ Thư bỗng sa nước mắt:

- Ta.. ta không dám xuất hiện gặp Nhân đệ, chần chờ mãi. Nhưng cuối cùng nếu thấy không xuất hiện là không làm tròn lời hứa với tiên sư nên..

-Ồ! Sao tỷ tỷ lại không muốn gặp tiểu đệ?

Vương Tổ Thư nào nuốt:

- Gặp để làm chi cho thêm đau khổ. Hỡi ôi! Ta thật không hiểu được ta? Chữ tình giống như ma ám! Vùng vẫy bao nhiêu cũng không thoát được!

Tích Nhân biết bà ta yêu mình và những lời xót xa là nói với mình. Trong lòng cũng chợt cảm thấy đau khổ, không biết phải làm sao cho phải. Nhìn mái tóc trắng phau của bà hỏi đánh lảng:

- Mái tóc của tỷ tỷ? Tỷ tỷ luyện võ công gì mà làm mái tóc phải thay màu như vậy?

Vương Tổ Thư nào nuốt:

- Ngũ Tử Tư năm xưa nghĩ việc nhà, việc nước trong một đêm đầu bạc. Còn mái tóc của tỷ tỷ sau khi Nhân đệ rời đi hôm đó đã trở thành bạc trắng.

Không ngờ bà ta đau khổ đến như vậy, Tích Nhân vô cùng xúc động, không tự chủ nắm lấy tay bà ta, thở dài:

- Tỷ tỷ!

Vương Tổ Thư xoay lại nhìn ánh mắt xúc động của Tích Nhân, cúi đầu xuống, dựa nhẹ vào người:

- Ta nghe được tiếng gọi ngọt ngào này, có chết vì Nhân đệ cũng cam tâm.

Tích Nhân nhìn cử chỉ e thẹn và lời nói chí thiết của bà cảm thấy chân tay thừa thãi, chẳng biết phải làm sao. May mắn, Chiêu Hòa thiên sư công lực cao thâm, uống thuốc và vận khí một lúc nghe bụng sôi lên, liền đứng lên hấp tấp đi vào rừng. Nghe bước chân của ông, Tổ Thư liền dang ra và Tích Nhân cũng la lên mừng rỡ:

- Thuốc đã có hiệu dụng!

Vương Tổ Thư tự hào:

- Sư phụ ta đã tốn mấy chục năm để chế thuốc này, nhất định phải có hiệu quả.

- Tỷ tỷ có sư phụ hay sao?

Tổ Thư:

- Sau khi Nhân đệ ra đi ta cũng gặp chuyện bất ngờ, muốn chết lại được gặp ông và võ công ta tiến bộ như hôm nay do sư phụ ban cho. Chuyện còn dài ta sẽ kể cho Nhân đệ biết sau. Bây giờ ta phải đi nấu một nồi cháo to cho quần hào đỡ dạ.

Tổ Thư bước đi mấy bước, lấy ra phong thư, trở lại đưa cho Tích Nhân:

- Ta gặp lại được Nhân đệ hôm nay cũng nhờ Địa tạng thiên sư chỉ đường. Đây là thư ông ta nhờ giao cho Nhân đệ.

Tích Nhân tiếp thư, bà lại nhẹ giọng, buồn bã:

- Ta không muốn ai biết ta là Vương Tổ Thư. Địa tạng thiên sư cho biết gia gia ta họ Thạch, từ nay ta là Thạch Tổ Thư. Bất đắc dĩ quá ta mới xuất hiện. Nhân đệ đừng làm tiết lộ thân phận như nhớp của ta. Sau khi họ bình phục ta đi ngay.

Tích Nhân nghe dặn, đành dấu tiếng thở dài.

Tích Nhân kính phục Địa Tạng thiên sư vô cùng, Tổ Thư quay lưng đi liền mở thư ra đọc: “ Lão nạp dù nằm nơi hóc núi, nhưng nhờ Phật pháp khai tâm có thể có cặp mắt nhìn ra nhiều việc mà người thường không biết. Thí chủ tình nghiệp rất nặng. Ngoài vẻ đẹp của một nam nhân hiếm có còn có tướng Nội Mị Thoát làm nữ nhân nào gặp thí chủ cũng say mê ngay. Cả trăm năm mới có một nữ nhân hay nam nhân có tướng nội mị này. Mặc dù vậy, thí chủ lại tâm thành, lương thiện, võ công siêu quần nên sẽ là cứu tinh của võ lâm

Trung nguyên đang tới lúc ma đạo sắp hoành hành. Trong những nữ nhân say mê và đã là tình nhân của thí chủ tâm Phật có, tâm ma ngàn trùng có. Sau này thí chủ sẽ biết. Riêng Thạch thí chủ, tức Vương Tổ Thư đang ở giữa ma và Phật. Với tâm Phật, bà ta sẽ người đắc lực, hy sinh tất cả cho thí chủ, chuyên cần cứu nhân độ thế, làm không biết bao công đức cho đời. Ngược lại tâm ma vì đau khổ phát lên, với võ công và độc học của bà ta sẽ làm thêm cảnh đau rơi máu chảy thêm tàn khốc. Đã là tiền duyên nghiệp chướng dù có tránh cũng không tránh khỏi, nhưng duyên nghiệp chập chùng, biến hóa theo nhân quả đời này sang kiếp khác. Với Tổ Thư, tình yêu mà thí chủ ban cho sẽ là Phật pháp vô biên hóa độ. Thí chủ cũng đã cảm động rất nhiều với mối tình này, thì không cần câu chấp lẽ thường tình. Vài lời nhắn gửi. À! dung mạo mỗi người là của trời ban cho không cần che dấu. Vạn sự tùy duyên! Xem thơ hủy đi ngay.”

Tích Nhân nhận ra chính là bút tích của Địa Tạng, thở dài, vận công bóp lá thư thành bột.

Sau khi hủy lá thư, Tích Nhân vào quán tranh nghe mùi nấu nướng xông ra thơm ngát. Tổ Thư loay hoay trong bếp, vừa nấu cơm, vừa nấu cháo. Hai thứ chay mặn khác nhau. Riêng biệt. Tích Nhân thấy không việc gì làm cũng vào bếp giúp Tổ Thư nhặt rau, rửa xoang chảo. Bấy giờ những người đứng lên vào rừng đã nhiều. Nhưng hình như ai cũng mệt nhọc, khi trong rừng trở ra, liền ngồi điều tức.

Độ nửa giờ sau, Tổ Thư múc cháo gà ra tô, và nói:

- Chư vị bây giờ có thể tạm dùng chén cháo, điều tức vài giờ nữa công lực sẽ hoàn toàn hồi phục.

Và bảo Tích Nhân:

- Nhân đệ giúp đun tỷ tỷ bưng cháo cho mọi người.

Chiêu Hòa thiền sư xả công đứng lên cảm khái, cảm tạ Tổ Thư:

- Nếu không có thí chủ, mấy chục mạng người ở đây bây giờ đã trở thành xác chết. Bần tăng xin đại diện mọi người cảm ơn cứu mạng.

Tổ Thư chấp tay đáp lễ:

- Người giang hồ giúp nhau là chuyện thường, xin thiền sư không phải để tâm.

Từ Mộ Lâm phu nhân thấy Tích Nhân bưng cháo, vội nói:

- Lê thiếu hiệp để cho mọi người tự lấy. Tiểu phụ chắc chắn giờ này ai cũng có thể làm việc này.

Bà ta tiến lại lấy cháo cho mình, khen ngợi Tổ Thư:

- Nữ hiệp võ công phi thường, sắc nước hương trời, nhưng xem ra việc nội trợ cũng nhanh nhẹn khôn cùng.

- Tiểu muội vốn thích nấu ăn từ nhỏ.

Theo chân Từ Mộ Lâm phu nhân, mọi người ăn mặn lần lượt đi lấy cháo gà. Khi thấy chỉ còn mười tám nhà sư Thiếu Lâm và Chiêu Hòa, Tổ Thư lại thay nồi cháo khác và mời:

- Mời chư vị thiền sư.

Mười mấy nhà sư Thiếu Lâm đứng lên, người lấy cháo đầu tiên mang lại cho Chiêu Hòa, rồi sau đó mới lấy cho mình.

Tổ Thư múc cháo xong nói:

- Một chén cháo dù là cháo gà hay cháo đậu cũng không thể làm quý vụ no lòng. Trong cháo có chút thuốc chế biến, có thể giúp chư vị mau phục hồi. Trong hai giờ nhất định sẽ hoàn toàn bình phục. Tiện nữ và Nhân đệ chuẩn bị cơm nước. Người giang hồ không cần câu nệ. Kẻ đầu độc thấy chư vị không chết, sẽ không thể bỏ qua. Chúng ta phải tranh thủ thời gian. Ăn xong vận công điều tức ngay. Mọi người cần có công lực để đối phó, chén muông để nguyên tại chỗ. Nhân đệ và tiện nữ sẽ thu dọn.

Thấy Tích Nhân là trưởng lão Côn Luân đã cứu mình thoát chết đêm qua, rồi trong lúc sắp chết vì đầu độc lại được một bạch phát nữ nhân võ công cao cường và gọi Tích Nhân là hiền đệ cứu cho, trong lòng quần hào ai cũng cảm ơn và kính phục không muốn thất lễ, nhưng biết những lời của Tổ Thư rất xác đáng nên

ăn xong, ai cũng bỏ tô chén tại chỗ, thu liễm tinh thần điều hòa công lực ngay. Tích Nhân đi thu dọn chén muống, đem ra mấy thùng nước bên ngoài để rửa, thì Tổ Thư cũng mang nồi nêu ra và giành lấy:

- Nhân đệ không thể làm công chuyện của đàn bà! Có hai xác chết cần chôn cất kéo tội nghiệp.

Tích Nhân ra mang hai xác chết ra ngoài, thấy bên đường có một vũng sâu liền đặt xuống, phát mấy chường kinh vung đất lấp lại. Trở vào, nhìn mái tóc trắng cột sau lưng Tổ Thư và cử chỉ đang ngồi rửa chén gọn gàng và nhanh nhẹn của bà, lòng vừa thương xót, vừa lo âu, dâng lên bao cảm xúc khó tả. Tổ Thư vừa rửa xong mọi thứ, đặt lên gát gỗ bên mấy thùng nước đứng lên, thì có hai con chim anh vũ rất lớn, lông trắng như tuyết bay đến đậu bên bụi cây kế bên, một con cất tiếng:

- Sư muội! Trong vòng quan sát chung quanh không thấy có khách vô lâm rình rập.

Tổ Thư bảo:

- Hay lắm! Hai sư huynh tìm thức ăn, nghỉ ngơi giây lát rồi tiếp tục quan sát thêm cho tiểu muội.

Con khác hỏi:

- Ai ăn hiếp sư muội phải không?

- Ai mà có thể ăn hiếp tiểu muội được!

Con Anh vũ nghiêng đầu ngó qua, nhìn lại:

- Ta thấy đôi mắt sư muội như mới khóc!

- Không đâu! tiểu muội nấu ăn, khói bay vô mắt.

Hai con Anh vũ cất cánh bay đi. Tích Nhân ngạc nhiên với hai con anh vũ quá to và nói tiếng người lưu loát, thông linh không khác chi người lại là sư huynh muội với Tổ Thư, muốn tìm hiểu nhưng nghe giọng nói của Tổ Thư biết nàng đã khóc trong lúc rửa chén, trong lòng cảm xúc kêu lên:

- Tỷ tỷ!

- Nhân đệ muốn hỏi ta về đôi anh vũ?

Biết quần hào đang nhắm mắt hành công, trong tình trạng gát bỏ mọi việc ngoài tai, Tích Nhân tiến lại nắm tay bà:

- Không! đã có đôi anh vũ thông linh giám thị, chúng ta cũng có nhiều thì giờ, tiểu đệ muốn thả bộ ra ngoài một lúc.

Tổ Thư ngoan ngoãn, im lặng đi theo Tích Nhân. Khi xa quán độ vài chục trượng, thấy vừa có thể theo dõi tình hình trong quán, vừa có thể chuyện vãn với Tổ Thư mà không ai bất ngờ nghe được. Tích Nhân dừng chân:

- Tỷ tỷ! Tiểu đệ không phải là gỗ đá. Chuyện đàm tiếu chê bai nếu có cũng không thành vấn đề. Từ nay tỷ tỷ đi theo tiểu đệ.

Người Tổ Thư run lên, bà ta ngã vào ngực Tích Nhân, bật khóc:

- Ta biết ta không xứng đáng với hiền đệ.. tuổi tác chúng ta chênh lệch, ta là một người đàn bà có con..Có điều ta chẳng thể nào quên hiền đệ được. Ta biết mình điên rồi.. nhưng hơi ôi, lý trí của ta không còn nữa. Ta như ma ám..

- Từ nay tỷ tỷ không cần phải cố quên.

Xoay người Tổ Thư lại, nhìn sâu vào đôi mắt ướt đỏ nhọt nhều nước mắt của bà:

- Tiểu đệ không quan tâm đến điều gì cả, chỉ mong tỷ tỷ thông cảm là trước khi gặp tỷ tỷ, tiểu đệ cũng đã có những người tri kỷ khác. Các nàng phải thông cảm cho nhau.

Tổ Thư nhắm mắt, gục đầu vào ngực Tích Nhân, đôi vai run rẩy:

- Được hiền đệ hiểu được tình cảm của ta là hạnh phúc lớn mà ta không bao giờ dám mong, người khác không hờn trách chê bai, thì ta làm sao lại có thể có ý hờn ghen được.

Tích Nhân nhẹ ôm tấm thân kiều diễm vào người, vuốt ve:

- Thế thì tiểu đệ rất an tâm.

Tổ Thư để cho Tích Nhân âu yếm một lúc, rồi dang ra, cầm tay Tích Nhân rảo bước đi:

- Nhân đệ hiểu được chân tình của ta, là ta thỏa mãn lắm rồi. Ta không mong gì khác. Từ giây phút này, Nhân đệ sống ta sống. Nhân đệ chết ta chết. Nhưng mối tình chúng ta không nên để ai biết. Nhân đệ là người chí tình chí nghĩa, quang minh chính đại. Nhưng có những việc không cần phải chính đại quang minh. Sự công khai cũng làm cho ta thêm tự ty mặc cảm với mọi người. Chỉ khi nào ta nhớ Nhân đệ quá không chịu được.. Nhân đệ cho ta gặp trong giây lát mà thôi.

Tích Nhân thở dài:

- Tiểu đệ đã yêu tỷ tỷ, muốn tỷ tỷ bình đẳng với những người khác. Nhưng tâm tình nữ nhân cũng rất phức tạp, tiểu đệ cũng không hiểu hết. Tiểu đệ để tùy tỷ tỷ. Làm sao tỷ tỷ thấy thoải mái thì tiểu đệ chịu theo.

Tích Nhân dừng chân, kéo Tổ Thư vào lòng, cúi xuống. Tổ Thư kiễng chân lên ôm lấy cổ chàng trai mà bà mê mẩn. Họ trao nhau những nụ hôn đắm thiết. Nhưng cả hai cùng biết họ không thể đi xa hơn những vuốt ve, những nụ hôn yêu. Họ rời nhau ra, Tích Nhân mỉm cười:

- Đêm nay, tiểu đệ muốn có thì giờ riêng với tỷ tỷ.

Đôi má Tổ Thư đỏ hồng, cúi xuống thẹn thùng như con gái, giây lâu e ấp:

- Tỷ tỷ cũng muốn nhìn lại khuôn mặt thật của Nhân đệ.

- Chúng ta cần nấu ăn chưa?

- Có lẽ mình nên trở về và bắt đầu.

- Khuất tất cho tỷ tỷ quá!

- Ta vì Nhân đệ làm bất cứ điều gì cũng khoan khoái.

Tổ Thư bỗng đưa đôi mắt nhìn Tích Nhân:

- Ta có một điều yêu cầu chẳng biết Nhân đệ bằng lòng không?

- Việc gì tiểu đệ cũng bằng lòng.

Tổ Thư vui vẻ mỉm cười, nhưng thận trọng:

- Điều này rất quan trọng, liên hệ đến sự môn của hiền đệ. Ta biết Nhân đệ rất kính trọng Trần tiên tử, sư phụ của Nhân đệ, nên chỉ sợ Nhân đệ không chịu làm chương môn Bách độc môn.

- Kỳ Anh đại tỷ truyền dạy võ công, nhưng không phải là sư phụ. Nếu nói có tình sư đồ, thì tiểu đệ lại chỉ bái một người đã mất làm sư phụ và học võ công theo di thư mà thôi.

- Nếu vậy thì tỷ tỷ hy vọng tiểu đệ bằng lòng. Một người có thể có nhiều sư phụ. Tỷ tỷ hiện tại là đệ tử Bách độc môn. Tỷ tỷ được sư phụ cứu mạng, thu làm đệ tử, truyền võ công, nhưng là nữ nhân nên không thể làm chương môn. Trước khi sư phụ lâm chung dạy ta ra giang hồ tìm người có căn cơ hiệp cốt thu nhận làm đệ tử ký danh chấp chương chúc chương môn Bách độc môn. Ta thấy không ai xứng đáng bằng Nhân đệ. Địa Tạng thiên sư cũng xa gần cho ta biết chỉ có Nhân đệ là xứng đáng.

- Bách độc môn là môn phái như thế nào?

- Là một môn phái ít người biết tới. Ngoài võ công đặc dị, họ chuyên nghiên cứu độc vật là làm thuốc giải để trừ độc. Tiêu chuẩn là cứu đời, nhưng lại phải biết về độc, tất cả độc vật trong thiên hạ nên việc chọn đệ tử Bách độc môn rất khắc khe. Phải thử thách rất nhiều. Nếu không sẽ làm hại rất lớn cho giang hồ. Cách đây bốn chục năm, sư phụ đóng cửa động cùng hai sư đệ và bốn đệ tử đi xuống miền Tây Bắc Đại Việt để mong chế phục đôi độc long, có thể là đôi tình long mà Nhân đệ đã giết. Không ngờ những thuốc khắc chế

giống măng xà mang theo lại không làm đôi độc long này bị ảnh hưởng, vũ khí mang theo lại không có bảo kiếm nên chưởng chỉ không chế phục được. Kết quả mọi người chết hết chỉ còn sư phụ bị thương nặng. Gãy hết hai chân. Trên đường trở về không may gặp bão lớn, nước lũ cuốn trôi vào một tuyệt cốc. Trong tuyệt cốc này lại có một bí động ghi chép võ công tuyệt thế, nhưng sư phụ lại hư cả hai chân, nên từ đó phải sống trong tuyệt cốc và bốn chục năm qua không còn Bách độc môn trên giang hồ.

- Nếu là môn phái theo tiêu chí cứu nhân độ thế thì tiểu đệ không ngại gì .

Tổ Thư vui mừng:

- Chuyện còn dài, tỷ tỷ sẽ kể thêm nhiều việc cho Nhận đệ nghe. Bây giờ Nhân đệ lấy di vật của tiên sư để trở thành chưởng môn Bách độc môn.

Sự nhậm lệ của Tổ Thư làm Tích Nhân ngõ ngang, muốn ngăn lại, nhưng bà ta ngửa mặt lên trời huyết sáo mấy tiếng. Âm thanh nhẹ nhàng, nhưng Tích Nhân biết bà đã dùng nội công thượng thừa đưa âm thanh đi xa hàng mấy dặm. Sau khi huyết sáo, bà ta đến một thân cây lấy trong người ra một gói vải. Mở gói vải, bà lấy ra một bức tranh thêu, không biết dệt bằng vải gì rất óng ánh, trông giống như vàng. Bức tranh thêu một người đàn ông đang há miệng để nuốt rắn rết.. hàng trăm thứ độc vật vào miệng. Hai tay cầm hai nhánh dương liễu giống như hình ảnh Quan Thế Âm rắc nước cam lồ. Bà trịnh trọng treo bức tranh lên thân cây. Sau đó lấy ra một chiếc hộp ngọc, trong hộp ngọc có một cây hương, dùng đá lửa thắp cây hương lên. Khi cây hương đã cháy, bà ta lấy một hộp ngọc xanh vuông vắn, lớn bằng hai bàn tay, dày mấy phân đặt sau cây hương. Tổ Thư làm xong mấy việc này thì hai con anh vũ cũng bay tới. Chúng nhìn thấy bức tranh và chiếc hộp ngọc liền đáp xuống đứng hai bên trông rất nghiêm chỉnh. Khi hai con anh vũ đã đứng yên, Tổ Thư trịnh trọng, rõ ràng từng tiếng:

- Bách độc môn lấy cứu nhân độ thế làm lẽ sống. Lấy đạm bạc, giản dị, hòa đồng với thiên nhiên làm cách sống. Đệ tử Bách độc môn tuyệt đối không tham danh lợi, mạng có thể mất nhưng không để mất lòng nhân ái. Đệ tử Bách độc môn có bốn phận phải luôn luôn tận tụy trau dồi kiến thức và võ công để có thể cứu người, giúp đời. Đệ tử Bách độc môn phải tuyệt đối trung thành với tôn chỉ của môn phái. Lê Tích Nhân, nếu ngươi có tâm nguyện cứu đời, không tham danh xa hoa phù phiếm, tự nguyện trở thành đệ tử Bách độc môn hãy tam khấu cửu bái trước hình tượng Bách độc tiên ông!

Tích Nhân ngõ ngang trước việc làm quá nhanh lẹ của Tổ Thư, thấy không tiện ngăn cản, lo lắng đứng yên theo dõi, nhưng sau khi nghe tôn chỉ rất cao cả của Bách độc môn, thì không chần chờ vội quỳ cúi lạy sát đất ba lần, bái chín lần.

Sau khi Tích Nhân bái xong, Tổ Thư lại quỳ gối mở hộp ngọc, lấy ra một con rắn bằng vàng, một chiếc chìa khóa cũng bằng vàng và một cuốn sách. Nàng cầm mấy vật này, đứng lên trang trọng:

- Lê sư đệ quỳ xuống nghe mạng lệnh ân sư, tiếp quản chưởng môn Bách độc môn.

Tích Nhân ngoan ngoãn quỳ xuống.

Tổ Thư nghiêm trang:

- Ta, sư tỷ Thạch Tổ Thư, trước chứng kiến của hai sư huynh Thiên vũ và Địa vũ, thay mặt ân sư Bách độc Nam ông Thái Thanh Bình truyền Lê sư đệ tiếp quản chưởng môn lệnh bài, chìa khóa cung cấm và tâm pháp của bản môn. Từ nay tiếp tục duy trì môn hộ, hoằng dương tôn chỉ tri vật cứu nhân. Tiếp quản!

Tích Nhân đưa hai tay tiếp.

Sau khi trao con rắn, chìa khóa và sách cho Tích Nhân Tổ Thư lại bảo:

- Xin chưởng môn đặt lệnh bài, chìa khóa cung cấm và bí kíp vào hộp ngọc, vái lạy ba lần và tuyên thệ suốt đời sẽ tận tụy cứu nhân, thực hiện tôn chỉ bản môn.

Tích Nhân quỳ lạy, tuyên thệ và đứng lên thì Tổ Thư quỳ xuống, hai con anh vũ cũng bay ra đứng hai bên nàng. Tổ Thư lại bảo:

- Nhân đệ đứng sang một bên.

Tích Nhân né ra, thì Tổ Thư và hai con anh vũ cùng cúi đầu bái lạy. Hai con chim cử động rất nhịp nhàng với sự bái lạy của Tổ Thư, khi khấu đầu xong nàng chấp tay nói:

- Đệ tử Thạch Tổ Thư quyết tâm sống chết cùng chuông môn sư đệ chấn hưng môn phái, không phụ lòng sư phụ.

Tổ Thư nói xong, thì một con anh vũ cất tiếng:

- Thiên vũ suốt đời tuân lệnh sư đệ chuông môn.

Địa vũ cũng lập lại giống như Thiên vũ rồi cả hai cùng bay đậu lên vai Tích Nhân, rất thân thiện.

Tổ Thư thu xếp lại mọi vật, đưa lại cho Tích Nhân, mặt tươi như hoa:

- Từ nay chúng ta là người một nhà, chị em đồng môn.

Tích Nhân thu những vật nàng đưa cất vào người, thì nàng nói:

- Chúng ta về nấu cơm cho mọi người ăn. Chuyện Nhân đệ muốn hỏi căn cứ tỷ tỷ sẽ trình bày sau.

Nàng bảo đôi anh vũ:

- Hai sư huynh đi quan sát lần nữa xem có gì báo cho chuông môn và sư muội biết.

Tích Nhân lòng nhiều phân vân, nhưng biết không đủ thì giờ tìm hiểu nên theo nàng trở lại quán tranh. Họ trở về quán hào ai cũng còn điều tức. Trong quán chỉ có mấy con gà, một ít đậu hũ và rau quả nên Tổ Thư cũng chỉ nấu cơm và hai món xào cho mọi người. Nàng nấu xong thì mọi người cũng lục tục xả công. Côn Luân tứ kiếm thấy Tích Nhân trong bếp vội vào giành lấy công việc múc dọn. Từ Mộ Lâm phu nhân là đàn bà nên cũng vào giúp tay với Tổ Thư. Có lẽ Từ Mộ phu nhân trong lòng mến phục Tích Nhân và Tổ Thư nên cố tình làm thân. Tổ Thư cũng biết Từ Mộ phu nhân là người có tên tuổi trong võ lâm nên cũng muốn thân thiện. Chỉ giây lát hai người đàn bà thân mật nhau, xưng hô tỷ muội.

Trong lúc mọi người ăn uống, ca tụng công ơn cứu tử, võ công của Tích Nhân và Tổ Thư, thì hai con anh vũ bay vào quán tranh, đậu trên cây sà. Thấy hai con chim lạ mọi người phải đưa mắt nhìn, thì Thiên vũ lú lo:

- Báo cáo sư đệ chuông môn, và sư muội có khách võ lâm tiến đến đây.

Tích Nhân biết con anh vũ nói với mình và Tổ Thư nhưng vẫn còn ngỡ ngàng không biết phải nói gì, đưa mắt nhìn Tổ Thư.

Tổ Thư hỏi:

- Bao nhiêu người?

Thiên vũ không trả lời mà nhắm mắt, như suy nghĩ rồi lấy mỏ gõ xuống cây sà tám tiếng.

- Tám tên ấy từ hướng nào tới?

- Hướng nam.

- Chuông môn và ta sẽ đi cản chúng tại. Hai sư huynh theo hướng bắc đi dò đường. Có gì chia nhau đi báo cáo cho Chiêu Hòa thiền sư và chuông môn sư đệ.

- Ai là Chiêu Hòa?

Chiêu Hòa thiền sư niệm Phật hiệu, mỉm cười rất thích thú:

- Lão tăng là Chiêu Hòa.

- Ta sẽ báo cáo cho lão tăng.

Hai con chim ăn nói lú lo, tỏ ra thông linh không khác chi người làm mọi người ngạc nhiên lơ mắt ra nhìn. Khi chúng bay đi liền nổi tiếng xôn xao trầm trồ, khen ngợi. Tổ Thư đứng lên:

- Tiểu nữ cùng sư đệ đi ngăn cản bọn cao thủ sắp tới. Chư vị cũng lên đường ngay. Dùng khinh công mà đi cho nhanh chóng. Nên đi luôn cả đêm, càng nhanh càng tốt.

Từ Mộ Lâm phu nhân:

- Ta và phu quân đi theo hai vị.

Tổ Thư cười:

- Lục tỷ tỷ và Từ Mộ đại ca đi theo sư tỷ đệ chúng tôi là quá tốt. Nhưng tiểu muội chỉ muốn làm chúng hoang mang, không dám tiến nữa, rồi đuổi theo theo mọi người mà thôi. Chúng ta đi nhanh chừng nào thì càng làm cho chúng không đủ thì giờ sắp xếp nhân sự truy sát hay bố trí mai phục. Hiện giờ theo tiểu muội đoán chúng yên trí thuốc độc của chúng, trộn lẫn mười thứ cực độc khác nhau thì trong chốn thâm sơn cùng cốc này không có ai giải được. Bọn tôi đây chỉ là bọn đi thăm dò mà thôi.

Từ Mộ Lâm khen ngợi:

- Cô nương nói phải lắm. Chúng tôi sẽ đi ngay.

Tổ Thư đưa mắt cho Tích Nhân, thì người đang ngồi đã như làn mây trắng lướt ra ngoài. Tích Nhân cũng đột nhiên không còn ai thấy đâu nữa. Tửu Cái không nhận được hỏi Từ Mộ Lâm phu nhân:

- Họ thuộc môn phái nào mà võ công khủng khiếp đến như vậy?

Phu nhân thở dài:

- Cô ta nhất định không chịu nói tên, chỉ nói môn phái đã có hàng mấy trăm năm nay, nhưng hành tung bất định, chỉ đi đây đi đó cứu đời mà thôi. Tuyệt đối không muốn có tên tuổi danh vọng trong giang hồ.

Tửu Cái:

- Ta xem ra không thể như vậy cho dù họ có ơn cứu mạng. Nhưng họ thần bí và võ công khủng khiếp qua e rằng.. không phải vậy. Sợ e có âm mưu gì không?

Tôn Tiền Khởi bắt mắt, cười gằn:

- Sư phụ tại hạ không thể lầm lẫn. Tại hạ mong tiền bối không xúc phạm đến trưởng lão chúng tôi.

Tửu Cái nóng nảy:

- Ta chỉ nói lên sự dè dặt của ta, có gì mà khó chịu?

Tư Mã Minh gằn giọng:

- Đáng lẽ đã chết nhưng được cứu sống. Người ta còn đang chận địch cho mình lại nghi ngờ có phải là quân tử?

Tửu Cái quát:

- Người mắng ta tiểu nhân phải không? Côn Luân lão nhân cũng không dám nói những lời như vậy với ta!

Và liền dùng chuồng đánh ra. Côn Luân Tứ Kiếm nhảy tránh và cùng rút kiếm ra khỏi vỏ. Chiêu Hòa thiên sư hốt hoảng la to:

- Tần thí chủ làm gì vậy?

Chiêu Hòa lắc mình đứng giữa thở dài:

- Chúng ta đang bị truy sát lại còn đánh nhau hay sao? Chúng ta nếu không có Lê trưởng lão cứu cho thì giờ này đã không còn sống.

Từ Mộ Lâm bước lại chấp tay nói với Côn Luân tứ kiếm:

- Chư vị cũng biết Tần tiền bối là người nghĩ sao nói vậy, nhưng tâm địa lương thiện vô cùng xin bỏ qua cho. Ông ta không có rượu trở nên người khó chịu, không sáng suốt. Lúc này chúng ta không thể sát phạt nhau.

Anh em Côn Luân tứ kiếm tức giận Tửu Cái nhưng thấy ra tay cũng không tiện dứt kiếm vào vỏ phóng mình đi ngay. Nhóm cao thủ Hoa Sơn được Tích Nhân tận tâm cứu chữa Nhạc Minh nên cũng bắt mắt Tửu Cái liền phóng theo.

Chiêu Hòa thiền sư đưa mắt ra hiệu cho thập bát La hán, mười tám nhà sư đi ngay. Những người còn lại cũng lập tức bỏ đi. Từ Mộ Lâm phu nhân bỗng cười dòn, kéo tay Tử Cái:

- Nếu cặp mắt diệt nữ không lầm thì Lê trưởng lão là sư phụ của thúc thúc đấy. Không nên vô lễ nói lời mạo phạm.

Tử Cái ngạc nhiên:

- Sao là sư phụ của ta?

- Có thể mà thôi! Lê trưởng lão cải trang, nhưng chỉ biến cải bộ mặt. Hình dáng không thay đổi. Bao kiếm đeo trên lưng vẫn là bao kiếm bọc vải mà vị công tử rất đẹp trai xuất hiện với cô gái không khác tiên nữ hạ phàm ở Nhạc dương lâu.

-Ồ! chẳng lẽ là gã sao?

- Diệt nữ hy vọng mình nhìn đúng.

Chiêu Hòa thấy mọi người đã đi khá xa, không biết việc vị công tử xuất hiện ở Nhạc dương lâu thế nào, cắt ngang câu chuyện:

- Mong Tần huynh không nên nghi ngờ. Nếu có cũng xin giữ trong lòng. Lão nạp hết lòng cảm ơn ân cứu tử của Lê trưởng lão và tuyệt đối tin tưởng ông ta.

Từ Mộ Lâm phu nhân:

- Không phải vì thụ ơn cứu mạng, nhưng trực giác của diệt nữ cho biết Lê trưởng lão là người rất có nhân tâm hiệp cốt. Tần thúc thúc không nên nghi ngờ.

Bà ta kéo tay trưởng phu cả hai cùng phóng đi. Tử Cái vừa chạy theo vừa nói:

- Con nha đầu Lục Ninh người trí mưu viễn lự. Người nói gã là người tốt thì ta phải tin. Nếu gặp lại ta sẽ xin lỗi gã, khấu đầu ba cái.

- Thúc thúc không cần như vậy.

Và cười:

- Thúc thúc không cần tam bái xin lỗi. Nhưng chắc phải làm lễ tam khấu ra mắt sư phụ như đã hứa.

Những lời đối đáp, tiếng cười của Từ Mộ Lâm phu nhân phút chốc không còn nghe thấy. Quán tranh bên đường trở nên như một quán hoang. Con đường núi quanh co cũng không một bóng người qua lại. Khi trời thật tối, hai bóng người nhanh như tên bắn từ phía nam con đường phi tới trước quán rồi dừng chân lại. Hai người một nam, một nữ. Người nam:

- Chúng ta nghỉ giây lát rồi rượt theo họ cũng không muộn.

- Hiền đệ đói không?

- Đói.

- Ta thắp đèn nấu cháo cho sư đệ.

- Tiểu đệ không đói cơm cháo mà đói tỷ tỷ.

Người nam nói xong kéo tay, bỗng người nữ vào phía trong quán, ngồi xuống một chiếc ghế dài. Hai bóng người quán quít ôm chặt lấy nhau, người nữ rên rĩ trong

36. Chương 36: Thu Nhận Đồ Đệ

Chiều hôm qua khi đi với Tổ Thư chặn địch, do nàng đòi hỏi, Tích Nhân đã bỏ lớp hóa trang. Thấy việc cứu ngoại tổ không còn phải lo lắng nữa nên không cần thiết che dấu, trong lòng cũng không mấy thích việc che dung mạo. Hơn nữa, trong thư Địa Tạng cũng khuyên không nên dùng dịch dung nên khi Tích Nhân

đến nơi với thân pháp kỳ tuyệt của mình, mọi người đều không nhận ra, có người đưa tay cầm cán kiếm chuẩn bị ứng phó. Tích Nhân mỉm cười, vòng tay:

- Tại hạ là Tích Nhân đây, chỉ đã bỏ lớp dịch dung để khỏi cảm thấy áy náy che dấu với chư vị.

Dưới ánh sáng ban mai, quần hào thấy Tích Nhân chân mày như vẽ, cặp mắt to đen lay láy, mặt trắng, môi hồng, mũi thẳng kín đáo. Cả khuôn mặt đẹp như hoa dung một cô gái đẹp, nhưng trong vẻ đẹp ấy lại toát ra cái ngời biếu khác thường của nam nhân, anh phong lẫn lẫn nên có cái đẹp kỳ lạ, càng nhìn càng thu hút. Nhất là khuôn mặt rất đẹp ấy lại rất hài hòa với thân hình ngực nở lưng ong, vai hùm tay gấu. Từ Mộ Lâm phu nhân là người đàn bà đứng đắn, nhìn thấy Tích Nhân lúc này cũng phải nháy mắt nhiều lần mới có thể vui mừng lên tiếng:

- Tiểu phụ lúc ở trong quán tranh cũng đoán trưởng lão là người đã gặp ở Nhạc dương lâu.

Tích Nhân cúi đầu, chấp tay:

- Xin Từ đại hiệp và phu nhân tha thứ tội vô lễ trước đây.

Tích Nhân cũng hướng qua Từ Cái:

- Xin tiên bối bỏ qua và tha thứ cho.

Từ Cái thấy Tích Nhân xuất hiện lúc này, đôi mắt không ngớt đảo lên đảo xuống, mặt mày lúc trắng lúc đỏ. Tích Nhân vòng tay xin lỗi ông cũng như không nhìn tới. Côn Luân tứ kiếm nhìn áo quần, hình dạng của Tích Nhân. Nhất là cây kiếm của Côn Luân lão nhân đã không còn bao vải che dấu đang đeo trên vai Tích Nhân, biết ngay mãi đến bây giờ mới thấy bộ mặt thật của người trưởng lão của mình. Họ đã giận Từ Cái từ trong quán tranh, bây giờ thấy thái độ của ông ta như vậy liền tức giận. Công Tôn Thuật quát:

- Lão khi người quá đáng! Côn luân nhất định không để yên cho lão.

Công Tôn Thuật quát hình như Từ Cái cũng không nghe. Mọi người càng bất mãn với ông ta hơn. Nhưng họ đều không thể nào ngờ được, mắt phải mở lớn, miệng phải há hốc, Từ Cái bất chợt quỳ xuống, hướng tới Tích Nhân:

- Đệ tử Tần Minh xin bái kiến sư phụ.

Ba người đệ tử Cái bang trong lòng không đồng ý thái độ tưởng như vô ân của Từ Cái, nhưng lúc này hoảng hốt la to:

- Tần trưởng lão!

Từ Cái quay lại quát to:

- Việc riêng của ta các ngươi không được chia miệng vào!

Tích Nhân cũng không thể nào ngờ có việc này, chẳng biết phải làm sao cho phải. Giấy lát mới vội vã lại nâng ông ta dậy:

- Chúng ta chỉ đùa giấy lát, tiên bối làm văn bối tổn thọ mất. Xin đứng dậy.

Từ Cái vận công dẫn lại:

- Nếu sư phụ không nhận Tần Minh làm đệ tử. Từ Cái này sẽ tự tận, không còn mặt mũi đi lại giang hồ.

Thấy Từ Cái quyết liệt như vậy, Tích Nhân vô cùng bối rối, đưa mắt nhìn Chiêu Hòa đại sư cầu cứu:

- Xin Thiền sư giúp cho văn bối.

Chiêu Hòa thở dài:

- Lão nạp biết rõ tính tình Tần thí chủ. Sợ e rằng có gãy lưỡi cũng không làm được.

Chiêu Hòa hướng qua Từ Mộ Lâm phu nhân:

- Việc này chắc chỉ có phu nhân may ra.

Từ Mộ Lâm phu nhân bối rối:

- Xin Đại sư để vãn bối trao đổi với phu quân.

Hai vợ chồng Từ Mộ Lâm dùng phép truyền âm nói chuyện với nhau. Sắc mặt Từ Mộ Lâm ban đầu lộ vẻ khó khăn, nhưng giây lát thì bình thản lại và mỉm cười. Từ Mộ Lâm phu nhân sau đó nghiêm nghị nói với Tích Nhân:

- Tần thúc thúc là người trong giang hồ ai cũng biết coi chữ tín còn hơn sinh mạng. Những gì đã lỡ hứa không làm được sẽ ray rức ngồi đứng không yên. Tiểu phụ mong trưởng lão không câu nệ lẽ thường mà thu ông làm đệ tử.

Ba đệ tử Cái Bang cùng kêu lên kinh ngạc. Ngô Nghi lớn tiếng:

- Võ công của Lê trưởng lão quả là siêu thần nhập thánh. Công ơn cứu mạng rất lớn lao. Nhưng đâu có thể một người đã bảy mươi đi làm đệ tử một người chỉ khoảng hai mươi?

Từ Cái vẫn quỳ dưới đất quát hỏi Ngô Nghi:

- Người muốn dạy ta phải không? Có lẽ luật giang hồ nào qui định sư phụ phải lớn tuổi hơn đệ tử hay không? Võ công Lê thiếu hiệp xứng đáng làm sư phụ ta. Ta xin làm đệ tử có gì không phải? Cái bang là một bang hội chứ không phải là một võ phái. Võ công của ta học người này một chút, người kia một chút. Xưa nay chưa có sư phụ. Có điều gì để ngăn trở ta cầu xin sư phụ thu nhận làm đệ tử?

Sau khi ngẩng lên quát tháo Ngô Nghi, Từ Cái lại khấn đầu:

- Xin sư phụ ban ân.

Tích Nhân hoang mang bối rối, chẳng biết làm gì, chẳng biết nói sao, lại đưa mắt cầu cứu Chiêu Hòa thiền sư. Lần này ông chấp tay:

- Vạn sự tùy duyên. Tăng nhân xưa nay cũng nhận những người lớn tuổi đáng cha anh làm đệ tử để dạy dỗ, truyền bá lời Phật dạy. Bên Nho học, văn nhân cũng không thiếu trường hợp thầy nhỏ hơn trò. Tần thí chủ đã có lòng, việc này Lê trưởng lão có thể theo tình, theo lý mà quyết định.

Tích Nhân nghĩ chỉ mấy chữ vạn sự tùy duyên, nhưng biến hóa thiên hình vạn trạng. Đời người ân oán thân thương, liên hệ chẳng chặt đều khởi từ duyên nghiệp, nên thở dài:

- Tần trưởng lão đã có lòng, vãn bối cũng không biết sao chối từ. Nhưng để tiền bối có quyết định chín chắn. Tại hạ xin nói trước, tại hạ là cháu ngoại Đẳng tiên lão nhân gia, nhưng không phải là chương môn phái này, mà là chương môn của một môn phái ở Trung nguyên, mấy trăm năm nay vẫn giữ hành tung bí mật, tên tuổi môn phái không tiết lộ ra người bên ngoài. Mỗi đời chương môn tính cả sư huynh muội và đệ tử không quá mười người. Đệ tử của bản môn có thể xuất gia, có thể làm đạo sĩ, ni cô, hay một lương y, có vợ có con hay độc thân tùy theo ý thích mỗi người. Nhưng đã là đệ tử bản môn thì không đua đòi danh vọng, phù phiếm xa hoa. Lấy đạm bạc, hòa đồng với thiên nhiên làm cách sống, lấy cứu nhân giúp đời làm tiêu chuẩn để sống. Mỗi năm ít nhất phải dành sáu tháng đi lo việc giải độc cho người bị độc thương, trị bệnh cho người bị bệnh, bệnh vực kẻ cô thế, cứu vớt kẻ đau khổ. Mỗi năm ít nhất phải dành ba tháng nghiên cứu côn trùng thảo mộc hay học sách vở của bốn môn trau dồi kiến thức. Là đệ tử bốn môn làm việc thiện, truyền dạy sự chữa trị bệnh tật cho dân chúng là những điều bắt buộc phải làm mà không có sự tưởng thưởng nào. Nhưng ngược lại nếu cố tình làm điều tàn ác nào, hạ độc cho bất cứ ai, sẽ bị phế bỏ công lực hay giết chết ngay. Tiền bối có thể chấp nhận được và thực hiện được hay không?

Từ Cái nghe thấy tôn chỉ rất khó khăn, nhưng sẽ trở thành người cứu nhân độ thế, hơn nữa ông đã là một người ăn mày, xưa nay đã sống đạm bạc rày đây mai đó, nên rập đầu bình bình:

- Tần Minh nhất định làm được.

Tích Nhân chẳng còn có thể nói gì hơn, nhẹ nhàng:

- Ta nhận người làm đệ tử.

Từ Cái rập đầu ba lượt, Tích Nhân đỡ dậy, thở dài:

- Chúng ta.. xưng hô nhau.. cũng sẽ thật khó khăn.

Tửu Cái đồng dặc:

- Tam luân, quân, sư, phụ là đạo lớn làm người. Xin sư phụ đừng làm cho người ta phải chê bai môn phái chúng ta.

Trong thời gian gần một đêm bên cạnh Tổ Thư, ngoài âu yếm cả hai nói nhiều về Bách độc môn, Tích Nhân rất cảm khái về tôn chỉ cao cả của môn phái, không còn phân vân chút nào mà cùng Tổ Thư quyết định phải chấn hưng lại, thu nhận môn đồ, thực hiện tôn chỉ cao đẹp, hành hiệp cứu người. Việc phải thu nhận Tửu Cái thật quá bất ngờ, ông ta cũng đã quá già, nhưng có điều chắc chắn biết rõ ông là người thẳng thắn, cương trực, trọng nghĩa hành hiệp nên lòng cũng thấy rất vui, nghiêm mặt:

- Đồ đệ an tâm. Ta đã nhận ngươi làm đồ đệ thì sẽ rất nghiêm khắc. Hôm nay nghỉ một ngày. Nhưng ngày mai bắt đầu học võ công của bản môn.

Tửu Cái vòng tay:

- Đệ tử cố gắng để xứng đáng là đệ tử sư phụ.

Tích Nhân thân mật vỗ vai ông ta cười:

- Bản môn không cấm uống rượu. Cứ uống tùy thích. Bản môn cũng không cấm đồ đệ làm trưởng lão Cái bang. Chỉ có điều đồ đệ đã có tuổi, phải cố gắng học hỏi để có thêm khả năng giúp ích cho đời, cho người. Ngày mai ta bắt đầu truyền thụ võ công cho đồ đệ. Người muốn học môn nào trước?

Tửu Cái hớn hờ:

- Cái gì cũng muốn học, nhưng khinh công của đệ tử lại kém nhất trong các môn.
- Được! Ngày mai bắt đầu học khinh công và một môn bộ pháp.

Tích Nhân nắm tay Tửu Cái:

- Vận dụng chân khí cho ta xem thử.

Tích Nhân nắm tay nghe một hồi lâu, hỏi:

- Tại sao chỉ luyện đến tầng thứ tám thì ngưng?
- Đồ đệ chỉ được truyền thụ cho tới đó.
- Vậy ngày mai ta sẽ truyền cho tâm pháp tầng thứ chín, chuyên cần rèn luyện, sau đó ta sẽ giúp đánh thông sinh tử huyền quan cho người.

Tửu Cái nghe nói mừng run lên:

- Sư phụ... có thật không?

Tích Nhân nghiêm mặt:

- Đã là sư phụ thì không đùa với đệ tử.
- Dạ, dạ..đệ tử biết tội. Chỉ không ngờ sư phụ cũng biết môn nội công của đồ đệ.

Từ lúc Tích Nhân nhận Tửu Cái làm đệ tử, mọi người ai cũng im lặng theo dõi, tưởng buồn cười, nhưng sự việc diễn ra đây nghiêm trang giữa cả đồ đệ già và sư phụ trẻ.

Tích Nhân vòng tay thưa với Chiêu Hòa và quần hào:

- Văn bối và sư tỷ ..

Tửu Cái la lớn:

- Sư phụ! Người là sư phụ của đệ tử. Chiêu Hòa cũng chỉ ngang hàng với đệ tử mà thôi!

Tích nhân cau mày:

- Việc bản môn không liên quan người ngoài.

Tôn Tiền Khởi không bỏ qua cơ hội:

- Trưởng lão vai mang thanh kiếm của sư phụ. Nhưng quá khiêm nhượng một hai văn bối với mọi cũng làm cho đệ tử Côn Luân đau lòng.

Từ Mộ Lâm phu nhân:

- Lê thiếu hiệp còn trẻ, có lòng khiêm cung, nhưng địa vị ở Côn Luân quá lớn. Hôm nay lại trở thành sư phụ của Tần tiền bối, một vai vế chưa từng có trong võ lâm. Hay hơn hết chúng ta cứ gọi người là Lê Đại Hiệp, còn đại hiệp thì cũng bỏ đi hai chữ văn bối, chỉ xưng là tại hạ. Hai tiếng này ở địa vị nào xưng cũng được. Không hạ mình, cũng không tự cao tự đại.

Tích Nhân nghe bà nhắc nhở, gật đầu:

- Cảm ơn phu nhân chỉ điểm.

Rồi nói tiếp:

- Chiều hôm qua chính Tiêu Bân dẫn Đoàn Mộc Vô Nhai và sáu tay cao thủ đuổi theo. Tại hạ và sư tỷ may mắn đánh lui được chúng. Riêng Tiêu Bân bị thương chắc không nhẹ. Theo tình hình, chúng không dễ điều động nhanh chóng cao thủ đuổi theo hay đón đầu mai phục. Tại hạ đề nghị chư vị tìm nơi cơm nước cho no bụng, ngủ nghỉ vài giờ rồi mới lên đường.

Chiêu Hòa đại sư:

- Lê đại hiệp đã chỉ bảo và chúng ta đã đi suốt đêm, ai nấy cũng khá mỏi mệt. Cách chỗ này chừng hai mươi dặm, có một nông trại khá lớn. Trại chủ là tục gia đệ tử của bản phái. Chúng ta có thể nghỉ ở chỗ này. Chiều nay, chúng ta mang theo lương khô lên đường, qua sông đi suốt đêm, trưa mai vào địa phận Tung Sơn, tại mắt Thiếu Lâm, chúng ta sẽ thông thả chư vị nghĩ sao?

Không ai phản đối sự sắp xếp của Chiêu Hòa, cùng cất bước lên đường.

Hai chục dặm đối với khinh công của quần hào, dù đói bụng cũng chỉ đi hơn giờ đã tới nơi. Đây là một nông trại được bao bọc bởi mấy hòn núi nhỏ rất xinh xắn. Gần tới cổng nông trại, Tích Nhân đón vợ chồng Từ Mộ Lâm lại:

- Tại hạ muốn nhờ đại hiệp và phu nhân một việc.

Từ Mộ Lâm đầy vẻ cung kính:

- Xin đại hiệp chỉ dạy.

Tích Nhân thở dài:

- Việc ngôi thứ của võ lâm làm tại hạ điên đầu. Tại hạ bất quá cũng không lớn hơn công tử của hai vị bao nhiêu. Xin đừng quá khách sáo.

Từ Mộ phu nhân mừng rỡ:

- Đại hiệp có biết Hoàng nhi?

- Có biết mặt khi công tử đang đánh cờ với Kỳ si Du Thanh tiền bối, nhưng chưa được làm quen. Công tử đúng là một nam nhân anh khí hơn người.

Cha mẹ nghe người khen con, không ai sung sướng. Vợ chồng Từ Mộ Lâm đã ngưỡng phục Tích Nhân càng kính mến hơn.

Từ Mộ Lâm:

- Cám ơn đại hiệp có lời khen khuyến tử. Chắc đại hiệp muốn có lời gì liên quan đến nó.

- Không, chỉ vì an nguy của mọi người.

Từ Mộ phu nhân cười:

- Phải chăng đại hiệp muốn tiểu phụ này làm gì?

Tích Nhân cười:

- Phu nhân thông minh và tài trí hơn người. Tại hạ mời hai vị nói chuyện vì muốn nhờ phu nhân thật.

Tích Nhân lấy hộp ngọc mở ra và lấy một cây trà màu xanh biếc, nói:

- Đây là cây trà làm bằng sừng rồng thiên tê tôi luyện với thuốc của bản môn, dùng để thử xem thức uống, thức ăn có độc hay không. Nếu có độc nó biến màu ngay. Dù đây là trang trại của Thiếu Lâm đệ tử, nhưng kẻ gian có thể mua chuộc người nhà hay trộn lẫn trong nhà ẩm toán. Mong phu nhân dùng nó thử độc trước khi ăn uống. Tại hạ muốn giao việc này cho Tử Cái, nhưng nghĩ ông ta có thể quên mất.

Từ Mộ phu nhân đón lấy bỏ vào bọc.

- Đa tạ thiếu hiệp lo cho mọi người. Hình như thiếu hiệp có chút lo âu?

- Đúng vậy, trên đường đi tại hạ nghĩ lại Tiêu Bân nhất định không bỏ qua việc này. Nếu chuyện Huệ đế còn sống tiết lộ ra ngoài rất bất lợi cho ngài và Vĩnh Lạc và việc làm của lão. Tiêu Bân và ba lão hầu tướng là những người từng dùng binh chứ không phải thế lực võ lâm tầm thường. Từ việc bị thương đêm qua, họ có thể đoán chúng ta sẽ lơ là mà huy động tập kích. Họ có thể thông tin và điều động nhân sự bằng phi vũ truyền thư, bằng khoái mã chứ không phải như chúng ta hiện thời không thể liên lạc với ai. Phải chăng lúc này phu nhân chau mày là có ý này, nhưng không nói ra?

Từ phu nhân mỉm cười:

- Đại hiệp thật tinh tế!

Tích Nhân chân thành:

- Tại hạ bất quá là một người còn trẻ mới ra giang hồ và cũng mới tới Trung nguyên, chưa từng dính dáng gì đến tranh chấp trong giang hồ. Quân hào đều là những chính nhân quân tử chuyên luyện võ công hành hiệp, ít để ý đến mưu cơ biến trá. Tại hạ mong phu nhân không nên vì địa vị nữ nhi trong vọng tộc mà phải dấu tài năng.

Từ Mộ Lâm cảm khái:

- Ninh muội khi chưa lấy tại hạ mới mười bảy tuổi đã nổi tiếng là Giang Nam Gia Cát. Hỡi ôi! Hai chục năm nay chỉ lo con cái, phụng dưỡng cha mẹ chồng. Lần đầu tiên sau khi làm dâu họ Từ Mộ tái xuất giang hồ với tại hạ lại gặp ngay sóng gió! Lê đại hiệp đã có mắt tinh tường nhìn thấy tài năng tiện nội. Tại hạ tin nàng sẽ đem hết khả năng. Tại hạ cũng chấp tay nghe lệnh.

Ông ta nắm tay vợ:

- Ninh muội toàn quyền thay mặt tiểu huynh và Thần kiếm sơn trang để giúp Lê đại hiệp. Gia đình chúng ta tuy có chút tiếng tăm, nhưng là giang hồ thế gia chứ không phải gia đình quan quyền, hủ nho cố chấp. Hiền muội biết rõ tiểu huynh là người suốt ngày chỉ luyện kiếm, luyện công để mong không phụ mấy chữ thần kiếm sơn trang mà thân phụ đã dày công xây dựng, còn đầu óc không có gì!

Từ Mộ phu nhân cảm động:

- Đa tạ Lâm ca.

Bà hỏi Tích Nhân:

- Lê đại hiệp có tính gì chưa?

- Tại hạ chưa tính gì. Bây giờ tìm gặp lại sư tỷ đi quan sát một vòng rồi trở lại. Phu nhân cũng đi nhanh vào trang để đề phòng cho mọi người và tính kế tiến lui trước đi.

Tích Nhân phóng mình đi, Từ Mộ Lâm phu nhân cảm khái nói với chồng:

- Lê đại hiệp quả thật hơn người mọi mặt.

Bà ta kéo tay chồng, hai người đi nhanh vào trang.

Tích Nhân đi đến bờ sông, vận công huyết sáo mấy tiếng liền nghe đáp lại. Tới nơi thấy Tổ Thư nấu cơm trong ống tre và nướng cá. Nơi nàng chọn là một căn chòi nhỏ, sau lưng là rừng, xoay mặt ra bờ sông. Căn chòi xem ra bỏ hoang từ lâu, và Tổ Thư mới dọn sạch.

Tích Nhân hạ chân, Tổ Thư cười:

- Nhân đệ trở lại rất nhanh vì cũng thấy chúng ta tính sai.

Tích Nhân ôm lấy vai nàng:

- Tỷ tỷ cũng đã nghỉ lại.

Tổ Thư dựa người vào Tích Nhân e thẹn:

- Đêm qua tỷ tỷ còn có thể suy nghĩ điều gì!

Tích Nhân cười:

- Tiểu đệ cũng vậy mà thôi. Bây giờ tỷ tỷ tính sao?

- Mọi người mệt mỏi. Ta và Nhân đệ cũng mệt mỏi, suốt đêm không ngủ cần phải ăn và ngủ hay vận công điều lực.

- Tỷ tỷ không nghĩ chúng sẽ tấn công nông trại hay chặn đường đêm nay.

- Chúng phải tính ra tay là toàn thắng. Không để sót ai nên cần thì giờ điều binh bố trận. Chúng ta vừa ăn, vừa nói.

Tổ Thư đem cá đặt lên mấy miếng lá kê lại, và xẻ ống cơm. Bụng đói nên Tích Nhân ăn rất ngon miệng, kể lại việc thu Tử Cái làm đồ đệ. Tổ Thư cũng phải cười ngặt nghẽo. Nhưng vui mừng:

- Về y thuật của sư môn hai ta chưa ai nắm được điều gì, mục tiêu giúp đời hiện giờ cần võ công mà Tử Cái đã là một cao thủ thượng thừa.

- Nội công của ông ta là Lục dương công, không biết ai truyền dạy. May mắn tiểu đệ biết yếu quyết toàn bộ của môn công phu này. Sẽ truyền cho ông ta.

- Nhân đệ cũng sẽ truyền Thanh nê thần bộ và khinh công hoá ảnh di hình cho ông ta. Có thể nào ông ta lại truyền cho Cái bang đệ tử hay không?

- Tiểu đệ quyết ông ta sẽ không làm điều này. Ông ta chỉ nhất thời hồ đồ thách thức nhưng vẫn giữ lời nhận tiểu đệ làm sư phụ, thì cũng sẽ giữ qui luật bản môn.

- Tỷ tỷ chỉ lo xa. Thanh nê thần bộ của bản môn quả là công phu tối thượng. Nhưng đơn giản dễ học. Đêm qua Nhân đệ thấy, võ công của ta không hơn ba lão hầu tướng là bao, nếu không có Thanh nê thần bộ phối hợp với Phật thủ thần công, thì ta hạ một lão cũng không xong, huống chi đối phó với cả ba cùng một lúc! Tử Cái chắc chắn tin tưởng được, nhưng ông ta dễ bị khích tướng, say rượu suốt ngày, kẻ hữu tâm có thể khai thác. Hơn nữa, bản môn ấn định, đã là đệ tử bản môn đều được truyền nội công và khinh công, nhưng người biết Thanh nê thần bộ không quá ba người.

- Tỷ tỷ hữu lý. Tiểu đệ sẽ truyền cho lão mê tung bộ và khinh công cũng như khẩu quyết luyện công tăng thứ chín của Lục dương, biến lão thành một cao thủ hạng nhất ở Trung nguyên là đủ.

Ăn xong Tích Nhân hỏi:

- Tỷ tỷ tính như thế nào để tiểu đệ trở lại cho quần hào biết.

- Chờ gặp Thiên vũ và Đại vũ cho biết tình hình như thế nào trước đã. Chiều nay chúng mới gặp tỷ tỷ được. Tỷ tỷ nhờ quan sát trăm dặm từ bờ sông về hướng tây bắc, đường lên Tung Sơn. Hiện tại chung quanh mấy chục dặm không có gì phải quan tâm. Nhân đệ trở lại với quần hào, thì tỷ tỷ cũng đi ngay.

- Tỷ tỷ đã nói chúng ta cũng cần nghỉ ngơi kia mà. Sao không nghỉ?

- Phải lo cho tính mạng mấy chục người thì hai ta không thể nghỉ. Nếu họ muốn trở về Thiếu Lâm, phải nghiên cứu con đường bí mật mà không thể đi bất cứ đường hẻm hay quan lộ nào đã có người biết. Nếu

chúng dùng quan binh và sai nha thì quần hùng sẽ phải tự động bó tay chịu trói, vì không dám công khai chống lại. Ta nghĩ quần hào đã tham gia hay có mặt trong trận chiến Tử Kim Sơn có về tới Thiếu Lâm cũng phải tìm cách ẩn thân một thời gian. Nếu không môn phái của họ không đứng vững.

Tích Nhân thở dài:

- Đã cứu họ thì phải làm cho đến nơi đến chốn. Tiểu đệ trở về gặp họ rồi đi với tỷ tỷ.
- Vậy ta đợi Nhận đệ ở cuối đường. Nơi phải qua sông. Nếu họ cùng thấy được việc ẩn tránh là cần thiết nhớ dặn mang theo lương thực và giấy tờ. Có thể phải cần tới.

Tích Nhân trở về nông trại, nghe mùi thịt nướng xông lên ngát mũi, trong căn trại rộng trống trải bốn mặt quần hào đều ngồi xuống chiếu trải dài để ăn uống. Chỉ có Chiêu Hòa thiền sư, vợ chồng Từ Mộ Lâm, Thái bình đạo trưởng của Võ Đang, Phong Bình của Hoa Sơn ngồi riêng ở một chiếc bàn, còn để dành hai ghế trống. Thấy Tích Nhân trở lại, mọi người đều đứng lên, Chiêu Hòa thì đích thân ra ngoài đón. Tích Nhân cảm động vòng tay:

- Xin chư vị tự nhiên cho.

Dù Tích Nhân nói, nhưng không ai ngồi xuống, họ chờ khi Tích Nhân ngồi xuống chiếc ghế trống bên cạnh Chiêu Hòa và Từ Mộ Lâm, mới lục tục ngồi trở lại. Từ Mộ Lâm phu nhân rót trà cho Tích Nhân cười nói:

- Những người ngồi đây đại diện cho môn phái mình để cùng quyết định mọi việc. Nhưng Côn Luân thì anh em Côn Luân Tứ Kiếm dành cho đại hiệp. Còn Cái bang thì Tần Thúc Thúc cũng dành hết quyền cho sư phụ của mình.

Phong Bình nói:

- Tại hạ đại diện Hoa Sơn tứ kiếm, nhưng anh em cùng đồng ý nhất nhất theo lời Lê đại hiệp.
- Cảm ơn chư vị. Vì việc chung thì tại hạ không khách sáo.
- Sư tỷ của đại hiệp sao không lại?
- Nàng đã đi trước để dò đường.

Rồi hỏi lại bà:

- Phu nhân đã có cao kiến gì chưa?

Từ Mộ Lâm phu nhân thở dài:

- Tiểu phụ cũng mới thảo luận với mọi người. Theo tình trạng chúng tôi. Chỉ có cách trốn một thời gian mới giữ yên cho môn phái. Không nên hội tụ về Thiếu Lâm. Hay trở về vôi. Nhưng mọi người chưa ai có thể quyết định.

Tích Nhân gật đầu:

- Không ngờ sư tỷ cũng cùng nhận định với phu nhân.

Chiêu Hòa thiền sư thở dài:

- Thiếu lâm nếu chỉ có mình lão nạp thì việc tạm lánh một thời gian không sao. Có điều thập bát la hán đều đi theo lão nạp. Không về chùa nguyên khí của Thiếu Lâm mất đi một nửa. La hán trận chủ cương mãnh. Mười tám người ai cũng nội ngoại công phu đầy đủ, chân có thể dẫm trên đá làm đá nát, nhưng lại không ai tập luyện khinh công thảo thượng phi.

Thanh Linh đạo trưởng hỏi:

- Đại hiệp thấy tình hình chung quanh thế nào?
- Chung quanh hai chục dặm không có gì khả nghi. Theo nhận định của sư tỷ tại hạ bọn Tiêu Bân không thể bỏ qua dễ dàng. Chúng có thể huy động quan binh hay sai nha làm cho chư vị không dám chống đối, bắt cả rồi thủ tiêu sau.

Chiêu Hòa chưa chút mỉm cười:

- Bậc trí giả có nhận định như nhau. Phu nhân cũng đã nêu ra trường hợp này.

Từ Mộ Lâm phu nhân:

- Trước hết phải bảo vệ sự sống còn và an bình cho môn hộ trước. Tạm ẩn rồi tìm cách thông tri sau. Điều khó khăn là làm sao có thể tìm nơi tạm trú không thể phát hiện cho mấy chục người trong một thời gian dài. Tìm được nơi, thì giải quyết vấn đề lương thực cũng không phải dễ.

Tích Nhân:

- Tại hạ đồng ý với phu nhân. Nhưng tình hình chúng ta giải quyết được khúc nào hay khúc ấy. Trước tìm nơi lánh mặt, tạm trú rồi lo vấn đề ẩm thực và thông tin sau. Như vậy được không?

Chiêu Hòa thở dài:

- Xem ra chỉ phải làm như vậy.

Tích Nhân:

- Vậy tại hạ lên đường giúp cho sư tỷ tìm đường cho chúng ta đi.

Từ Mộ Lâm:

- Khinh công của tại hạ và tiện nội cũng không tệ. Muốn theo phụ đại hiệp một tay.

Thấy hôm qua đã từ chối, nay lại từ chối nữa có thể làm cho vợ chồng Từ Mộ Lâm hiểu lầm. Liên trả lời:

- Có thêm hai vị thì quá tốt. Vậy mọi việc ở đây xin Đại sư, đạo trưởng và Phong đại hiệp chủ trì cho. Chiều nay tại hạ sẽ đón chư vị.

Phong Bình:

- Đại hiệp không dùng chút rượu thịt?

- Tại hạ đã dùng chút cơm với sư tỷ. Nhưng có lẽ tại hạ và vợ chồng Từ Mộ đại hiệp đều cần mang theo một ít lương thực. Chư vị khi đi cũng cố gắng mang theo. Càng nhiều càng tốt. Có giấy tờ trong trại chia nhau mang hết theo.

- Nếu vậy chờ lão nạp giấy lát.

Ông ta nhấp nháy môi, một trong năm người đang nấu nướng vội chạy vào, chấp tay cung kính:

Chiêu Hòa chỉ Tích Nhân:

- Con hãy ra mắt Lê đại hiệp rồi sư bá dặn bảo.

Trung niên người cao to, có lẽ chỉ luyện ngoại công của Thiếu lâm nên bắp thịt cuộn cuộn, cung kính cúi đầu:

- Lỗ Tấn xin ra tham kiến Lê đại hiệp.

Tích Nhân đứng lên đáp lễ:

- Trại chủ không cần khách sáo.

Chiêu Hòa sau đó liền nói việc cần lương thực và giấy tờ mang theo.

Lỗ Tấn lộ vẻ khó khăn:

- Giấy cột trâu bò trong trại rất nhiều. Bò dê muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, nhưng cơm gạo tương đậu thì không chuẩn bị trước nên..không còn. Sư bá và chư sư thúc lại không ăn nạm.

- Chư tăng Thiếu Lâm không cầu nê. Con chuẩn bị mỗi người mang theo vài cân tạm ăn một hai ngày để không cần phải đốt củi lửa. Sau khi chúng ta đi, con cũng phải làm sạch hết dấu tích bọn ta đến đây và tạm về nhà một thời gian hay trốn lánh trong rừng.

- Xin vâng lời sư bá.

- Trước con làm ba phần thịt nướng. Càng nhanh càng tốt.

Lỗ Tấn bon bon đi ngay, chỉ giây lát mang vào ba gói giấy dầu lớn. Mỗi gói độ ba bốn cân thịt. Vợ chồng Từ Mộ Lâm và Tích Nhân đón lấy cầm tay, rồi đi ngay.

Khinh công vợ chồng Từ Mộ Lâm rất cao, nhưng Tích Nhân cũng chỉ dụng bảy phần tốc độ của mình để họ theo kịp. Khi tới cuối đường phải qua sông, Tích Nhân chu miệng huýt sáo và nghe trên đầu núi có tiếng đáp lại, liền cùng Từ Mộ phu phụ lên núi. Tổ Thư đang đứng trên mỏm đá đầu núi. Đầu núi nhiều đá, trống trải, cây cỏ lơ thơ. Thiên vũ và Địa vũ đậu trên nàg.

Tổ Thư mỉm cười cúi chào vợ chồng Từ Mộ Lâm. Từ Mộ Lâm phu nhân:

- Thạch muội xinh đẹp như hoa mà tài trí cũng hơn người làm cho phái nữ nhân chúng ta phải hãnh diện.

Tổ Thư cười to:

- Còn tỷ tỷ chẳng phải hoa nhường nguyệt thẹn hay sao? Còn tài trí tiểu muội phải học hỏi nhiều ở tỷ tỷ.

Tích Nhân cười:

- Hai vị cần bao nhiêu thời gian để ca tụng nhau?

- Không nhiều đâu, chị em chúng ta nhất định không phải là những người khách sáo.

Và nàg nghiêm trọng:

- Đúng như ta nghĩ, Thiên vũ và Địa vũ cho biết các nẻo đường trong vòng năm chục dặm đều bố trí quan quân. Trong rừng, núi non thì có cao thủ. Tỷ tỷ vừa định nhờ Thiên vũ và địa vũ bay về thúc giục mọi người lên đường sớm.

Từ Mộ Lâm phu nhân:

- Vậy Thạch muội viết thư ngay đi.

- Tiểu muội dặn sư huynh được rồi.

Nàng tóm tắt ý kiến trong vài câu, Thiên vũ và Địa vũ liền cất cánh bay đi.

Từ Mộ Lâm nôn nóng:

- Bây giờ phải làm gì?

- Xin để Lục tỷ tỷ quan sát địa thế cho ý kiến. Chúng ta thảo luận một lúc rồi thực hiện.

Từ Mộ Lâm phu nhân liền nhìn cảnh núi non trước mặt. Giấy lát rồi nói:

- Theo ý ta, mọi người tới đây chia làm hai toán. Một lộ sông mà đi đến chân ngọn núi thứ ba bên kia, ngay chỗ gành đá thẳng tắp thì lên bờ. Ở đó vách đá thẳng, nhưng cây cỏ lơ thơ, bọn chúng sẽ nghĩ ngay nếu chúng ta lội sông thì tới đó sẽ lên bờ tìm đường đi. Một toán có khinh công thảo thượng phi lại đi vòng hòn núi này tới đó. Làm như vậy tránh được tai mắt của loài chó săn đánh hơi tìm theo dấu vết. Từ chỗ vách đá đó mọi người lại lên đầu núi. Ta sẽ lập một trận đá nhỏ làm cho cao thủ truy đuổi nào lên đầu núi này sẽ phải lẩn quẩn ở đó không đi được. Ít nhất cũng trong một thời gian. Vùng này còn nhiều rừng cây, cỏ gai chằng chịt nhưng núi non không liên tục không thể trú ẩn mà không tìm ra. Chúng ta phải cao chạy xa bay. Khi xuống núi chúng ta lại tìm cách tưởng chừng như chúng ta đi về phía đông, bố trí nhiều trận pháp ngăn trở. Ngược lại chúng ta phải ngày nghỉ đêm đi theo hướng Trịnh Châu, qua sông Hoàng tới Thái Hàng sơn tìm chỗ tạm ẩn. Trong dãy Thái hàng thung lũng, bí động rất nhiều, rừng núi mênh mông chập chùng không dễ ai tìm ra. Từ Thái hàng lại có thể liên lạc với Hoa Sơn, Thiếu Lâm, Võ Đang và Thần kiếm sơn trang vừa gần vừa thuận lợi hơn bất cứ nơi nào khác. Ta tin tưởng nếu có hai con anh vũ thông linh quan sát chung quanh, hướng dẫn quần hào đi đường thì sẽ tới Thái hàng sơn an toàn.

- Tiểu muội không rành địa thế Trung nguyên, không biết Thái hàng sơn ở đâu, nhưng cũng nghĩ đến việc làm rối mắt kẻ địch. Cũng đã nghĩ đến việc phải lội sông và trèo lên vách đá hay lội suối nên dặn sư đệ chường môn nhờ mọi người mang theo giày thừng. Tiểu muội không biết thuật bố trí kỳ môn. Nếu tỷ tỷ có thể làm được, thì việc trốn tránh tai mắt chúng không còn khó khăn. Vậy cứ theo ý tỷ tỷ mà làm.

Phu nhân hỏi Tích Nhân:

- Xin tha thứ cho tiểu phụ. Chẳng hay Lê đại hiệp có biết về kỳ môn?
- Tại hạ có biết chút đỉnh, có thể lập bát quái, điền đảo âm dương, hỗn nguyên loạn thạch hay loạn mộc.

Từ Mộ phu nhân mừng rỡ:

- Tiểu phụ chỉ biết sắp đặt loạn thạch hay loạn mộc. Việc này định nhờ khinh công của Đại hiệp đi đánh lạc hướng kẻ thù. Không ngờ... muốn chỉ cho đại hiệp trận đồ mình biết, nghe nói cũng muốn tôn đại hiệp làm sư phụ.

Tổ Thư cười:

- Lục tỷ và tiểu muội đã đồng ý coi nhau như chị em. Tại sao Từ đại hiệp và sư đệ không kết nghĩa kim bằng để khỏi khách sáo và xa lạ? Còn Lục tỷ nữa? Đã coi tiểu muội là chị em sao lại vẫn quá xa cách với sư đệ?

Từ Mộ phu nhân cười gượng:

- Ta thấy hiền muội xinh đẹp và tài giỏi quá, mạo muội truyền âm ước ao được làm thân không ngờ hiền muội vui lòng. Nhưng Lê đại hiệp là trưởng lão Côn Luân, vai vế ngang hàng với gia gia. Bây giờ là sư phụ của Tần thúc thúc, thì làm sao chúng ta không thể kính trọng như bậc tiền bối, tôn trưởng.

Tổ Thư thân mật nắm tay bà:

- Nếu câu chấp như vậy, tiểu muội là sư tỷ của gã cũng phải là tôn trưởng của tỷ tỷ hay sao?

Tích Nhân mấy lần gặp gỡ thấy Từ Mộ Lâm anh khí凛凛, đường đường chính chính, còn Từ Mộ Phu nhân đoan trang, thông minh, võ công cao cường. Cả hai đúng là cặp vợ chồng hiếm có, bèn cười:

- Việc tại hạ làm trưởng lão Côn Luân là việc Côn Luân phái. Thu nhận Tử Cái làm đệ tử là việc của sư môn tại hạ. Tử cái không phải bào đệ của Lục trang chủ, cũng không phải sư đệ mà chỉ là bạn bè đồng lứa của bá phụ mà thôi. Nếu phụ phụ hai vị coi thường Lê mô không khứng kết nghĩa kim bằng thì thôi. Còn ngược lại, Lê mô rất mong được trở thành tiểu đệ của hai vị.

Từ Mộ Lâm đôi mắt chớp lia:

- Được kết nghĩa kim bằng với Lê đại hiệp, thì không có cái vui mừng nào bằng cho Từ Mộ mô. Nhưng.. hơi ôi! Chỉ sợ làm cho Côn Luân và Tần thúc thúc bất mãn vợ chồng chúng ta.

Tổ Thư cười:

- Hai vị không vì việc kết nghĩa mà lên mặt trưởng bối với Côn Luân, hay cũng không coi mình trở thành sư bá của Tử Cái. Lễ ai nấy giữ thì có sao đâu.

Từ phu nhân vui mừng:

- Lê đại hiệp và Thạch hiền muội đã có lời như vậy. Hoàng thiên đã cho vợ chồng chúng ta hai người nghĩa đệ, nghĩa muội như thế này sao lại phụ lòng?

Tổ Thư lấy cây đốt lửa ghim xuống đất:

- Lấy cây thay hương bốn chúng ta cùng kết bái làm huynh đệ.

Nàng quỳ gối xuống đất. Tích Nhân cũng làm theo. Vợ chồng Từ Mộ Lâm cũng vội vàng quỳ xuống.

Tổ thư chấp tay lên tiếng trước:

- Thạch Tổ Thư cùng sư đệ Lê Tích Nhân hôm nay nhận Từ Mộ Lâm và Lục Ninh làm nghĩa huynh, nghĩa tỷ của mình, coi như ruột thịt sống chết có nhau xin đất trời chứng giám.

Lục Ninh cũng thay mặt chồng:

- Lục Ninh cùng phu quân Từ Mộ Lâm từ nay coi Lê Tích Nhân hiền đệ và Thạch Tổ Thư hiền muội như anh em ruột thịt, sống chết, hoạn nạn có nhau xin hoàng thiên chứng giám. Gian dối nửa lời thiên tru địa diệt.

Bốn người sau khi lạy đất trời và lạy nhau nên tình huynh đệ đứng lên, Lục Ninh cầm tay Tích Nhân và Tổ Thư cảm động nước mắt lưng tròng:

- Tỷ tỷ vui mừng đến phát khóc!

Từ Mộ Lâm cũng đặt tay lên vai Tích Nhân:

- Tiểu huynh không biết nói sao cho hết niềm vui mừng của tiểu huynh.

Ông tháo cây kiếm nhỏ đeo lưng lẳng bên hông:

- Tiểu huynh không có gì để tặng hiền đệ, đây là kim kiếm lệnh của bản trang. Thuộc hạ thấy nó như thấy tiểu huynh. Có thể xử dụng tài vật, ra lệnh và điều động mọi người trong trang từ Tổng quản trở xuống. Xin hiền đệ nhận cho.

Tích Nhân đón lấy cây kim kiếm tra vào lưng, ra chiều ngẫm nghĩ, rồi nói:

- Nghĩa huynh đã tặng cho tiểu đệ món quà quá hậu hĩ. Trong mình tiểu đệ lại không có gì quý trọng để làm vật ra mắt nghĩa huynh. Thật áy náy. A! Có rồi! Kiếm pháp của nghĩa huynh đúng là bộ kiếm pháp có một không hai, công thì nhanh như chớp giật, một đường kiếm có thể tấn công năm bảy bộ vị cùng một lúc, thủ thì kín đáo như thành đồng vách sắt. Tiểu đệ đã học biết nhiều bộ kiếm pháp. Nhưng có thể nói chưa có bộ kiếm pháp nào được như kiếm pháp của nghĩa huynh. Tiểu đệ mạo muội nghĩ chiêu kiếm này của tiểu đệ đưa thêm vào có thể làm bộ kiếm pháp của nghĩa huynh thêm phần tuyệt hảo. Nếu không phải xin nghĩa huynh đừng chê cười và trách tiểu đệ.

Trong đêm bọn cao thủ tấn công quần hào, vợ chồng Từ Mộ Lâm là cặp duy nhất vẫn điềm tĩnh đối phó, kiếm pháp không loạn. Nghe tiếng thần kiếm sơn trang nên Tích Nhân cũng tò mò để ý xem. Khi phải chống địch trong thời gian lâu dài, Từ Mộ Lâm cũng như những kiếm khách khác đi hết chiêu thức cuối lại đánh lại từ đầu, nên Tích Nhân đã nhìn ra và nhớ được. Nói xong rút kiếm trên vai xuống, nói:

- Tiểu đệ múa lại vài chiêu kiếm pháp của nghĩa huynh và sau đó là chiêu kiếm mà tiểu đệ muốn tặng nghĩa huynh để làm lễ ra mắt.

Từ Mộ Lâm không hiểu sao Tích Nhân có thể biết kiếm pháp của nhà mình trong lòng hết sức phân vân, còn Lục Ninh thì hiểu tại sao, nhưng cũng không ngờ Tích Nhân nhìn qua là nhớ được. Cả hai mở to mắt nhìn.

Tích Nhân rút kiếm ra múa, kiếm quang phơi phới, lúc nhẹ lúc mạnh, lúc nhu lúc cương, lúc gió dậy ào ào, áo quần mọi người bay phấp phật, lúc êm ả như tơ giăng, Từ Mộ Lâm liên tiếp kêu lên:

-Ồ! Cuồng phong lạc nhận.

-Ồ! Tuyết hoa lục xuất.

-Ồ! Đại bãi triều sa

-Ồ! Tuyết mai phùng hạ..

-

Múa khoảng trên chục chiêu, Tích Nhân la to:

- Đây là chiêu kiếm mà tiểu đệ muốn tặng cho nghĩa huynh, dụng tâm ghi nhớ.

Sau khi la, cây kiếm trong tay Tích Nhân đi rất chậm, nhưng thần thái vô cùng nghiêm trang. Từ Mộ Lâm nắm lấy tay vợ, bốn cặp mắt chăm chú nhìn không chớp. Vợ chồng Mộ Lâm nhìn rõ những đường kiếm mà Tích Nhân đang chậm đưa ra là những thức tấn công lấy từ những chiêu thức vừa múa. Sau khi múa chậm một lần, tay Tích Nhân lại nhanh dần, Từ Mộ Lâm là tay kiếm thuật danh gia thấy rõ một chiêu kiếm như mười mấy chiêu của mình gộp lại, sức mạnh khủng khiếp, tấn công một lúc vào mười mấy đại huyệt của

địch thủ, ngay chính mình gặp chiêu kiếm này cũng không khỏi bị thương trầm trọng hay vong mạng. Tích Nhân dừng tay, tra kiếm vào vỏ ông vẫn còn ngơ ngẩn, xuất thần. Mãi một lúc sau mới la lên:

- Tuyệt diệu! quá tuyệt diệu!

Và bước lại nắm tay Tích Nhân:

- Thái sư phụ truyền bộ kiếm pháp này cho gia gia tiểu huynh, người trở thành tay kiếm thủ không gặp địch thủ. Đối với Côn Luân lão nhân cũng hòa không bại. Do góp phần công lao trong việc đánh đuổi quân Mông nên được tứ phong bốn chữ Thần kiếm sơn trang. Gia gia nhớ lời dạy của Thái sư phụ pho Phong tuyết kiếm cần phải dụng tâm lãnh ngộ thêm. Nhưng hồi ôi, từ gia gia cho đến tiểu huynh cũng chỉ tận thiện được những gì được truyền dạy. Bây giờ gặp Nhân đệ, tiểu huynh mới mở rộng mắt ra. Hiền đệ không phải thường nhân.

Tích Nhân:

- Trời ban cho tiểu đệ có chút thiên tư về võ công. Xin nghĩa huynh đừng làm tiểu đệ lên mây.

Tổ Thư cười:

- Sư đệ đã có quà cho nghĩa huynh lại không có quà cho nghĩa tỷ và cũng là nghĩa tẩu hay sao?

- Kiếm pháp của nghĩa tỷ nhàn hạ và hoa mỹ, ảo ảo. Chắc người sáng tạo là một nữ nhân. Thú thật đêm hai vị chống bọn Tiêu Bản, tiểu đệ nghe danh thần kiếm sơn trang nên chỉ chú tâm theo dõi kiếm pháp của nghĩa huynh mà thôi. Nếu chú ý cả hai thì cũng không thể nào ghi nhớ được. Phải có tặng vật cho nghĩa tỷ, nhưng bây giờ chưa biết tặng thứ gì.

Từ Mộ phu nhân:

- Tỷ tỷ trong nhất thời cũng chẳng biết có quà gì cho nghĩa đệ. Thôi thì để chị em chúng ta có quà cho nhau sau.

Tiếng chim vỗ cánh tới gần, Thiên vũ và đại vũ trở lại, một con đậu lên vai Tích Nhân, một con trên vai Tổ Thư, Thiên vũ:

- Báo cáo chương môn họ đã đi và được nửa đường. Chung quanh chỉ cây cỏ.

Tích Nhân nhìn trời:

- Có lẽ nghĩa huynh và nghĩa tỷ ở lại đây rồi xuống đón quần hào, còn tiểu đệ và sư tỷ sang bên ngọn núi bên kia, trời còn sáng tìm trước hướng đi tốt hơn.

- Lâm ca ở đây được rồi. Ta đi với hai người.

- Phải rồi. Tỷ tỷ sang đó lập trận loạn thạch. Tổ Thư nói.

Từ Mộ Lâm phu nhân:

- Ta cũng mong nghĩa đệ chỉ điểm thêm.

- Chúng ta đi thôi.

Tích Nhân phóng đi, Tổ Thư và Lục Ninh phóng theo. Tích Nhân và Tổ Thư cố tình để bà theo kịp nên cả ba như ba con chim lớn bay xuống núi. Khi lên tới đầu núi bên kia mới thấy phía sau là một khe vực sâu độ vài chục trượng, và từ khe sâu một dòng suối chảy về hướng đông bắc. Dọc suối cây cối dày đặc.

Từ Mộ Lâm phu nhân vui mừng:

- Chúng ta không cần lập trận ở đây. Mọi người lên tới đây sẽ xuống vực, theo suối mà đi. Ta nghĩ chúng ta cố che hết dấu vết, thì khó dò đường ra. Trận loạn thạch ta sẽ lập ngay bờ sông, và trên đỉnh núi vừa rồi, nếu có cao thủ nào lên đó sẽ bị cầm chân, không nhìn sang được núi này được. Khi chúng ta rời giòng suối xuyên rừng, lập một trận loạn thạch nữa, thì sẽ có thể cầm chân họ một vài ngày. Đủ thời gian đi khá xa. Hiền muội và hiền đệ ở đây, ta quay trở lại.

Tích Nhân:

- Tỷ tỷ quay lại lo việc với Từ ca, còn tiểu đệ và sư tỷ đi theo dòng suối, tìm nơi thuận tiện sắp đặt trận thế cho.

- Hay lắm! Ta đi đây.

Từ phu nhân đã đi, Tích Nhân nắm tay Tố Thư:

- Tiểu đệ và tỷ tỷ tìm nơi để tiểu đệ lập trận, rồi ..

- Điều công giây lát! Tố Thư cười.

Tích Nhân kéo nàng phóng nhanh xuống vực:

- Điều công hay không, sẽ coi sau.

Cả hai thấy dòng suối khá cạn, nhưng rộng đó đây có nhiều hòn đá tảng, trên đầu có nơi cây cao che phủ không thấy bầu trời. Theo con suối độ ba bốn dặm lại tới một vùng đất lầy, không khí rất âm u, gai góc mọc dày đặc tưởng heo rừng cũng không chui lọt. Tích Nhân và Tố Thư phóng mình lên đọt cây thấy vùng gai góc chỉ dày độ trăm trượng, bên trong cây không to, chỉ lớn hơn bắp vế mà cao thẳng như cột nhà. Có lẽ do tàn lá che kín nên cây cỏ khác không mọc được và khô ráo.

Tố Thư nhìn địa thế nói ngay:

- Những cao thủ sai đi dò xét không phải là cao thủ thượng thừa, khi quần hào tới đây chỉ cần giúp họ vượt qua vùng gai góc không lưu lại dấu vết, Nhân đệ lại biến rừng cây này thành trận loạn thạch nữa, thì đường rút lui khó ai tìm ra.

- Tỷ tỷ nhờ hai sư huynh bay ra nhả nghĩa huynh, nghĩa tỷ đem hết giấy thường theo, còn chúng ta biến khu rừng này thành một trận diên đảo âm dương, khi quần hào đi khỏi mới đóng lại cho khỏi mất thì giờ.

Hai con anh vũ bay đi, Tích Nhân bỗng bỗng Tố Thư rơi mình xuống một cháng ba của cây cổ thụ. Đôi mắt ngây ngất:

- Hôm nay trông tỷ tỷ đẹp quá, nhưng tiểu đệ..rối rít với công việc!

- Ô! Nhân đệ... rớt xuống gai thì chết!

- Chúng ta đâu đến nỗi rớt xuống gai góc bên dưới.

- Nhưng ...!

- Ôm ấp hôn tỷ tỷ một lúc thì trên cây có sao đâu!

Tích Nhân ngồi dựa thân cây, kéo Tố Thư vào lòng cúi xuống. Tố Thư rướn người lên ôm chặt người yêu, trong hơi thở thơm tho, huyệt hắc:

- Tỷ tỷ tìm căn lều.. mong được nằm trong tay Nhân đệ một lúc. Nhưng..

- Tiểu đệ cũng muốn được cả ngày với tỷ tỷ, nhưng..phải nhớ tỷ tỷ cả ngày.

- Cả ngày chúng ta bên nhau sao lại nhớ?

- Nhớ da thịt của tỷ tỷ.

- Ta.. ta cũng nhớ Nhân đệ muốn chết.

- Nhưng bên dưới gai góc dày đặc.. trên người chúng ta có nhiều đồ đạc!

Tố Thư dỗ dành:

- Để đêm nay đi.. quần hào đi khỏi rồi chúng ta gặp nhau. Nơi này không được.

Nàng hôn Tích Nhân một nụ hôn dài, ngồi ngay dậy nói:

- Lục tỷ thông minh và tinh ý phi thường. Xin Nhân đệ cẩn thận dùm cho tỷ tỷ.

Nàng sửa lại tai tóc, Tích Nhân làm vẻ thất vọng thở dài:

- Tiểu đệ chắc không thể làm được việc gì nữa rồi! Trong đầu toàn tạp niệm.

Tổ Thư cười ngã vào người yêu:

- Nhân đệ nói y như thật!

Tích Nhân ôm nàng vuốt ve, thở dài:

- Tiểu đệ .. cả ngày muốn được bên tỷ tỷ là chuyện thật. Muốn có một thời gian riêng tư với tỷ tỷ thật dài.

Tổ Thư liền khóc:

- Nhân đệ có thật lòng đi nữa cũng chẳng bao giờ tỷ tỷ có hạnh phúc này.

Tích Nhân vuốt ve cho nàng nín rồi nói:

- Khi họ tới Thái hàng sơn, chúng ta về Ứng thiên phủ. Tiểu đệ bái lạy mộ ngoại tổ rồi chúng ta về Đại Việt. Trên đường đi cùng nhau thưởng ngoạn đất giang nam.

- Nhân đệ có thể làm cho Côn luân lão nhân thất vọng? Không đến Côn Luân thực hiện lời di chúc? Chúng ta còn bồn phận với sư môn, về cung cấm bế quan học sách vở ở đây để cứu đời hay sao?

Tích Nhân chắc lưỡi:

- Không ngờ chuyến đi Trung nguyên này của tiểu đệ lại dính líu đến võ lâm Trung nguyên quá nhiều.

- Có lẽ Nhân đệ là cứu tinh của võ lâm Trung nguyên hiện nay. Cứu được võ lâm cũng là cứu đời. Tôn chỉ của Đẳng tiên lão nhân cũng cứu giúp người đời, Nhân đệ làm được điều này làm cho linh hồn Lão nhân hân diện cũng là cách thể hiện hiếu đức của mình. Điều này còn giá trị hơn bao ngàn lần phải theo lễ cư tang báo hiếu.

- Tỷ tỷ có tính gì không?

- Cấm cung của sư môn trong núi Ma thiên lãnh, nếu từ đây về Ứng thiên phủ rồi trở lại thì đường xa vạn dặm, mà Nhân đệ không thể không đến Côn Luân. Vậy chi bằng chúng ta đưa mọi người đến sông Hoàng Hà, chúng ta lại đi Ma Thiên Lãnh, học hỏi một thời gian nửa tháng, vài chục ngày ngày rồi đi Côn Luân là tiện lợi nhất.

Nàng tha thiết:

- Có như vậy may ra tỷ tỷ có một thời gian ngắn với Nhân đệ. Hối ôi! sau này chắc khó còn cơ hội nữa.

Tích Nhân lúc gặp Oanh Oanh thì say mê nàng hết mực, nhưng yên trí nàng là xuất thân từ một gia đình nho gia vọng tộc, một tiểu thư đài các, vì thế không muốn nàng phải bị ảnh hưởng đến chuyện giang hồ nên chưa tìm gặp. Nếu không vì cứu nạn quần hào mà đến đây, thì Tích Nhân sau khi gặp Đẳng tiên lão nhân đã đến trang viện của nàng, đưa nàng du sơn ngoạn thủy. Đặt vấn đề đưa nàng về Đại Việt. Thế nhưng lúc này dù lo Oanh Oanh chờ đợi, nhưng lại thấy về Ứng thiên phủ thì không khỏi làm buồn lòng Tổ Thư, việc cải hóa nàng thành dang dở. Hơn nữa, sau khi vượt qua biên giới, Tích Nhân một phần thấy Tổ Thư đáng thương, thì cũng rất đáng yêu. Nàng dù lớn tuổi, là gái có con đã lớn, nhưng nhan sắc lại không thua ai, mơn mởn đào tơ, thiên kiều bá mị. Có phải vì tình yêu điên cuồng, bao la, sẵn sàng hy sinh mạng sống của Tổ Thư đã trở thành một thứ phép lạ hay không? Tích Nhân lại thấy rõ những biến đổi nhanh chóng của chính mình. Từ những cử chỉ chỉ muốn an ủi nàng, lại thấy yêu mê nàng và khi gần gũi lại thấy thật gần gũi. Hai con tim như hòa chung một nhịp, hai giòng máu như trộn lẫn. Và hôm nay, xa nàng giây lát đã nhớ nhung, một tình trạng chưa bao giờ có với cô gái nào. Ngay cả người đẹp như tiên nữ là Oanh Oanh hay nhan sắc có thể đốt cháy nam nhân như Ma cơ. Thấy những điều Tổ Thư nói đều hữu lý, và cũng không muốn nàng buồn, Tích Nhân vui vẻ:

- Tiểu đệ theo lời tỷ tỷ.

Và siết nhẹ vòng tay lên tấm lưng dài thon nhả, thì thào:

- Tiểu đệ có cảm giác như tỷ tỷ đã là vợ của mình từ kiếp nào. Hôm nay rất nhớ tỷ tỷ.

Tổ Thư cắn nhẹ môi người yêu:

- Thiếp cũng nhớ chàng quay quắt.

Nghe tiếng chim, Tổ Thư chồm dậy:

- Nhân đệ phải làm việc rồi!

- Tiểu đệ chặt ít cây, rồi tỷ tỷ xuống giúp tay sau.

Tích Nhân nhảy xuống rừng cây, vung kiếm chém rơi nhiều cành to. Tổ Thư nhìn Tích Nhân bay nhảy trong rừng, đôi mắt chan chứa yêu thương lắm lắm:

- Tổ thư ta sống được ngày nào, ngày đó tất cả cho chàng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dang-tien-bac-ngao>